

சிவாத்துவித சைவபாடியம்.

இது

காசிவாசி.செந்திநாதையரால்

தமிழில் மொழிபெயர்த்து

தேவிகோட்டை

ம-ந-ந-ஸ்ரீ அரு. அரு. சோமசுந்தரஞ் செட்டியாரவர்கள்

வேண்டுமே காளின்படி

தமது

திருமங்கலம்

செந்திநாதசுவாமி யந்திரசாலையில்
அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிலவங்கலா ஐப்பசிமா

အသံဝင်

Copyright Reserved.

உபோற்காதம்.

—0—

ஸ்ரீவேதவியாசமுனிவர் பிரான் அருளிய பிரமசூத்திரத்துக்கு ஸ்ரீரீல கண்டசிவாசாரியர் வரைந்தருளிய சைவபாடியம் சைவசித்தாந்தத்துக்கு ஓர் பேராணம் ஒங்கியது. இது அத்தியாயங்களும், பாதங்களும், அதிகரணங்களும் தம்முள்ளே இயைபுவாய்ப்பச் சிறப்புற அமையப்பெற்றது. சூத்திரங்களைத் தொடர்ந்து பொருட்டிவிடுபடுத்தாது சத்தியார்த்தஞ் செய்யுந் திட்டம் படைத்தது. மகார்த்தங்களை யுடைய அளவிறந்த நியாயங்கள் பொதியப்பெற்ற பொற்பினைத் தன்னுள்ளே கொண்டு நிற்பது. எளிதாய் லளித் மொழிகளாற் றொடுக்கப்பெற்ற பெருமையிற் சிறந்தது. சுருங்கிய சொற்களிலே விரிந்தபொருள் பொதியப்பெற்ற துட்பம் வாய்ந்தது. சிவரத்தினமாகிய சிவசுப்தங்களால் மிகுதியும் புனையப்பெறும் பொலிவினையுற்றது. திராவிடவேதங்களாகிய தேவாரதிருவாசகமுதலிய அருட்பாக்களின் உண்மைப் பொருள்களைத் தன்னுள்ளே விளங்கக் காட்டுமியற்கையுடையது. சைவசித்தாந்த சாஸ்திர தத்துவப்பொருள்களைத் தன்னுள்ளே இலங்கவைக்குந் தர்ப்பண நிகர்த்தது. “செவிச்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்” என்று வாழ்த்துமாறு, கேட்போர் செவிகளையெல்லாம் மாதுரியத்தினால் நிறைத்து ஆனந்தபாஷ்பம் உகுப்பச் செய்வது. சம்சார னுக்க சாகரத்தாலும் மாதுடரை முத்திக்கரை நண்ணுவிக்கும் ஓர் அரும் புனையப் பொலிந்தது. வறியார்க்கு மகானிதி வாய்த்தாற் போல, முழுட்சக்களுக்குத் தன்மீது பேரன்பு மீதாரச் செய்யுமியல்பினையுடையது. எக்கால முந் தன்னைச் சிவவணஞ் செய்தலாதி ஞானபூசையிற் றலைப்பட்டுவாரு நிதித்தியாசன ஞானயோகத்தில் முதாந்நுநிற்க உந்துவது. எவ்வுலகுக்கும் மேலாகிய சிவபுநத்தின்கண்ணே தேகவியோககாலத்தில் நீடு வாழச்செய்வது. இத்துணைப் பெரிய அரியபாடியம் வடமொழியிலிருப்பதால் இதன் மேன்மையாவரும் அறிதல் கூடாமையின், இதனைத் தமிழ்வசனரடையில் மொழிபெயர்த்து அச்சிலேற்றிப் பிரகடனஞ் செய்ய வேண்டுமென்னும் ஆசையினால் மீதாரப்பெற்றேம். அறிவினாலும், பொருளினாலும், மற் றெவ்வாற்றாலும் வுலி குன்றிய எம்போலியர்க்கு அங்ஙனம் பிரகடனஞ் செய்தல் பெரிதும் கஷ்டமாயவிடத்தும், “பாருக்குளே கலியுகத்திலே கண்கண்ட பரமதேயவழம்,” “செந்தின் மேய வள்ளிமணை” ருமாகிய செந்திரநாதகவாயியின் திருவருள்வன்முறையால் இது முற்றுப்பெற்றதெனச் சிவநேயர் யாவரும் உணர்ந்துகொள்வாராக.

அங்கங்கே மொழி பெயர்ப்புக்களிற் பிழைகள் றுழைந்திருப்பின், அவற்றை அன்புநீள் எங்குத் தெரிவிப்பார்களாயின், இரண்டாம் முறை அச்சிடுங்கால் திருத்தி அச்சிடுவிப்பேம்.

இப்பாடியத்தில் அங்கங்கே மொழி பெயர்ப்பில் நேர்ந்த பிழைகளைத் திருத்தி மிகுதியும் உதவிபுரிந்த மதுரையைச் சார்ந்த பழங்கரணத்தம் பிரம்மஸ்ரீ சே. சேஷாசாஸ்திரியரவர்கட்கு யாம் என்றும் நன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடுடையோம்.

திருப்பாங்குன்றம்,
பிலங்கனூ, ஐப்பசி 1911.

ஸ்ரீகாசிவாசி—செந்திநாதையர்.

குறிப்புவிளக்கம்.

—0—

இரு. சங் } = இருக்குவேதம்
இரு. வே }

இலிங். உத் = இலிங்கபுராணம் உத்தர
பாகம்

ஈசா = ஈசாவாசியோபரிடதம்

ஐத = ஐதரேயோபரிடதம்

கட = கடோபரிடதம்

கண்.சா = கண்ணுவசாகை (பிருகதாரணி
யோபரிடதம்)

கந். உமை = கந்தபுராணம் உமைவரு
படலம்

கந். அன = கந்தபுராணம் அனந்தன் சாப
நீங்கு படலம்

கவு. த = கவுதம் த்ருமகுத்திரம்

காமி. மந் = காமிகாகமம் மந்திராவதாரப்
படலம்

கூர் = கூர்மபுராணம்

கேந = கேநோபரிடதம்

கைலா = கைலாசசங்கிதை

கைவ = கைவல்லியோபரிடதம்

கௌஷி = கௌஷிதகிப்பிராம்மணம்

சங் = சங்கராசாரியர் சூத்திரபாடியம்

சங். சம் = சங்கராசங்கிதை சம்பவகாண்டம்

சங். த = சங்கராசங்கிதை தக்ஷகாண்டம்

சத. பி = சதபதப்பிராம்மணம்

சாந் = சாந்தோக்கியோபரிடதம்

சுவே = சுவேதாசுவதரோபரிடதம்

சௌ = சௌரபுராணம்

தென். சிவ. போ = தென்மொழிச் சிவஞா
னபோதம்

தை. } = தைத்திரீயோபரிடதம்
தைத். க } = சிஷாவல்லி

தைத். உ = தைத்திரீயோபரிடதம் பிரமா
னந்தவல்லி

தைத். ந = தைத்திரீயோபரிடதம் பிருகு
வல்லி

தைத். சங் = யசர்வேதம்

நன் = நன்னூல்

பவுட் = பவுட்கராசமம்

பா. வி = பாணினி வியாகரணம்

பா } = பாரதம் அறுசாசனி பரு
பா. அது } = வம்

பிரு = பிருகதாரணியோபரிடதம்

பிர = பிரசுநோபரிடதம்

பெரி. கண் = பெரியபுராணம் கண்ணப்
பநாயனார் புராணம்

மகா } = மகாநாராயணோபரிடதம்
மகாநா. }

ம. ஆ = மகாபாரதம் ஆதிபருவம்

மது = மதுஸமிருதி

ம. து = மகாபாரதம் துரோணபருவம்

முண் = முண்டகோபரிடதம்

மைத் = மைத்திராயணோபரிடதம்

யசர். வே = யசர்வேதம்

அட. சிவ. போ = வடமொழிச் சிவஞான
போதம்

வரு = வருணபத்தி

வாபு. ச. பூ } = வாபுசங்கிதை பூருவபாக
வாபு. பூ }

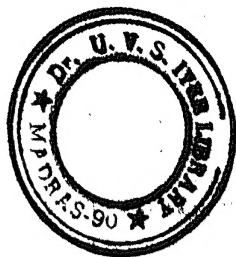
வாபு. உத் = வாபுசங்கிதை உத்தரபாகம்

வி = வித்தியேசுவரசங்கிதை

வே. ரு = வேதாந்தகுத்திரம் (பிரமகுத்தி
ரம்)

இலக்கம் என்ற குறிக்கப்படுவன உபரிடத உபக்கிரமணிகைம்
னும், பிரமகுத்திர உபக்கிரமணிகையினும் குறிக்கப்பட்டவைகளேயாம்.

உ.
சிவமயம்.

பிரமகுத்திர

சிவாத்துவிதசைவபாடியம்

அருளிய

ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர்.

—0—

பிரமகுத்திரம்.

“சிவபெருமான் பிரமா விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் விளித்து, நீவிர் இருவரும் முறையே மறுவும் வியாசருமாகத் துவாபரபுகங்கடோறும் உதித்து, வரையறைப்படாத வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் (உபநிடதங்களையும்) சுருக்கி, கலியுகத்திலே அறிவு சுருங்கிய மானுடர் அறிவுக்குற்ற வாறு (அந்தக்) கன்மத்தையும் பிரமத்தையும் விதிக்குஞ் சாஸ்திரங்களைச் சூத்திரரூபமாக மற்றைய இருபுகளோடிகூப்பித்து விரைந்து செய்யுங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர்.

காநுவாஹ ஶீமாபெஷி வுஹ-ஹீரயா மிரா விஷ்ணு வியெ யுவாஹ ஹிஹே ஶாவரெ ஶாவரெ யுமெ வுஶ்வெஸா ஶீநாஹ ஸாஹூய வெஷாஹே உஹ யுவாஹ ஸாக்ஷிவா காராஹ ஸாஹூயநெ தெ யயா நுணாஹ ஶயிகத-ஹ க்ஷெ ஶாஹி விஹீநாஹ கஹே யுமெ க்ஷெ-ஶுஶுவிதாஹுணாஹ ஶாஹீணாஹ ஶாஹித்வத-ஹ ஶிஹி ஶிஹிதாவஹே ஶீஶுஹ காராஹ ரோஹிஸு (சங். சம். உ. கஅ-உக)

என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே, சிவபெருமான் ஆஞ்ஞாபிக்க, விஷ்ணு தமக்குரிய பல கலைகளுள்ளே ஓர் கலைகொண்டு வியாசராகத் திருவவதாரஞ் செய்து பிரமகுத்திரஞ் செய்தருளினர்.

பிரமகுத்திரஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தவர் சிவபெருமான். இவ்விஷயத்தை உணர்த்திய கந்தபுராணமும் சிவபுராணத்தே.

“அதோடு பிரம்ம ஜிஞ்ஞாசா” எனப் பிரமகுத்திரத்து முதற்குத்திரத்தை யடுத்துக் கூறிய கௌசசன்கிடையும் சைவபுராணத்ததே. சிவபெருமானால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவும் (௩௫௩-ஆம் இலக்கத்திற்) கூறப்பட்டவாறு சைவரே. சூத்திரஞ் செய்த முனிவராகிய வியாசகுஞ் சைவரே. அவரால் இயற்றப்பட்ட பிரமகுத்திரமும் (௩௭௩-௪௩௮-ஆம் இலக்கம் வரையிற் கூறப்பட்டவாறு) சிவபரத்ததேயாம்.

மௌவாடிஷ ஸ்டெஜிஷா சரிவாய்யர்-ஸு, நாநியார்
ஸய கீகாரதே யஸூ சுசாரோ ஸ்ராவயத்வி| குவினொதி உ.
மாநியார்-நாநியார்- வெந வொதுதே (இலின். உத். ௨0. கக், ௨0)

“தவரவமாயிருத்தலினால் சிவாசாரியார்க்கு குரு என்னும் இப்பெயர் எய்திற்று; மற்றோர் பிரகாரத்தால் அன்று; தாம் நன்னெறிக்கண் ஒழுகிப் பிறரையும் நன்னெறிக்கண் ஒழுகச் செய்கின்றமையானும், சாஸ்திரார்த்தங் களை (இதயத்திலே) தொகுத்துவைத்தலானும் ஆசாரியர் எனப்படுகின்றனர்” என்று இலிங்கபுராணத்திற் கூறப்படுகின்றது.

ஸிம்ஷெர் வுசுவூசிஹெஸ்ராராஜிவகும் மாயத்ரிபாக்ஷுங்கிதம் வி
 ஷெஸ்ராத்ரி ஸாநாக்ஷிராஜா உலவஜ்ஜிவெவாஸவெஸஹ க்ஷிதெநா பிஷ்நா
 ஷெ வுசுநா மூஹெஷாடிய ஜுஷெஷா வஷெஷ் உலவஜ்ஜாரதெ ஸ்ரீசிந்
 வுக்ஷேஷவெஷண யாதஹாசிஷ் ஸாஜ்ஜாஸ்ரீயி

“விஷ்களசிவத்தினின்று உதித்த சதகசிவா பிந்துகோபங். செய்த காலத்தி, சைவகாயத்தரி உண்டாயிற்று; இந்தக் காயத்தியிலை அதிட்டிக்கப்பட்டது சைவசந்தானம்; மேலும், அவ்விந்துகோபகாலத்திலே ஹைந்தவசாரிகளாகிய *வித்தியேகரம் எண்மர் உதித்தனர்; இவருள்ளே ஈகாதத்துவத்தினராகிய அனந்தேகாராற் பிரமாண்டமத்திய கைலாசாதிபதித்துவத்தோடு பூரிகண்டருத்திரர் உதித்தனர்; பூரிகண்டருத்திரரின்னறு விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவின்னறு பிரமாவும், இவரின்னறு இந்திராதிதேவரும்

* வித்தியேசவாள் எண்மாவாள் அனந்தா, சூகருமா, சிவோத்தமா, ஏகோத்தி
ரா, வசுத்திரா, திரிபுரத்தி, தூதனா, நிஷாந்த, ஸாவியர்.

உற்பத்தியாயினர்; மீட்டும் ஸ்ரீகண்டருத்திரசினின்று ஐசுவாசர் உதித்தனர்; இவரோடு ஸ்ரீகண்டராளே தீக்ஷிக்கப்பட்ட இருடிகள் கவுசிகர், காசிபர், பாரத்துவாஜர், கவுதமர், அகஸ்தியர் என்னும் ஐவர். இவர்களுக்கும் இவர்கள் சீடர்களாகிய சந்ருமாஸர், சநகர், சநாதனர், சநந்தனர் என்போர்க்கும் பாரதவருஷத்துப் பாதகண்டத்திலே முக்கியமாகிய கதம்பநிருக்ஷத்தினால் அலங்காரமுற்ற ஆமர்த்தகம் எனப் பெயரிய ஆச்சிரமம் ஒன்று துவாசரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது” என்று சித்தாந்தசாராவளியிற் கூறப்படுகின்றது.

வஹு ஸெவா ஸ்ரீராவ்யாதா ஸ்ரீராவோகா து ப்ராஜாவகெ ப்ரா
யரோ ௨நாடிஸெவவது ஸ ஸெவவது ஸடாஸிவரி சூடிஸெவொ
ஹித்யஸு ஸ ஸிவப்ராஹ்ணஃ ஸ்ருதஃ சூடிஸ ஸடாஸிவெவெத
வ தீக்ஷிக ஸ்ரீஸெவகஃ கௌஸிகஃ காப்யவெஸ்து வ ஹாஹ
ஜோ ௨௪ மௌதஃ சுமஸ்து ஸெவ வவெஹு தெ வஹவெக்ருஷு
தீக்ஷிகாஃ (கார. பூரு. உசு. ௧—௪)

(அநாதிசைவர், ஆதிசைவர், *மகாசைவர், அநுசைவர், அவாந்தரசைவர் என்னும் ஐவருள்ளே) அநாதிசைவர் சிவபெருமான், இவர் சதாசிவர் எனப்படுவர்; ஆதிசைவர் சிவப்பிராமணர்; இவர்கள் சதாசிவராளே தீக்ஷிக்கப்பட்ட கவுசிகர், காசிபர், பாரத்துவாஜர், கவுதமர், அகஸ்தியர் என்னும் ஐவர்” என்று காரணகமல் கூறுகின்றது.

சதாசிவமூர்த்தியுடைய ஐம்முக்கணினின்றும் தீக்ஷிக்கப்பட்டவர் கவுசிகர் முதலாயினோர் என்று இங்கே கூறி, மேலே ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியால் உபதேசிக்கப்பட்டவர் கவுசிகர் முதலாயினோர் என்று கூறினமை மலைவாழ் பிறவெனின், ஆகாது;

கஹ்ருயிஷித ஸ்ரீஸ்துஜிஸெஹு ரவி விஷிதஃ தஹாநாநா
கஹ்ருவ ஸ்துத்யுத கரணக்ஷஃ கஹ்ருஷிவஹாஸு தஹாஜா
வரிவாலகஃ (வாபு. பூரு. ௧௨. சு. ௭)

“பரமசிவனுக்குரிய எல்லாப் பெயர்களும் வடிவமும் தொழிலும் பெற்றுடையார் ஸ்ரீகண்டருத்திரர்” என்று வாபுசங்கிதோப்பிரருங்கணம் கூறு

* மகாசைவராவார் பிரமாவின் முத்திறஞ்றிய வைதிகப்பிராமணருள்ளே சிவதீக்ஷைபெற்றவர்; அநுசைவராவார் சிவதீக்ஷைபெற்ற கூத்திரியரும் வைசியரும்; அவாந்தரசைவராவார் சிவதீக்ஷை பெற்ற ருத்திரர். பிழைசைவராகிய சிவதீக்ஷை பெற்ற அதுலோமரும், அந்தியசைவராகிய சிவதீக்ஷை பெற்ற கந்தையோரும் உபலக்ஷணவினைற்றவராயினர்.

மாறு, இவர்க்குத் சநாசிவர் என்னும் பெயரும், ஐம்முகங்கனும், பிறவும் உளவாம் என்று கோடற்பாற்றுமாதலின்.

பெயரிலால் ஒற்றுமையுடையரேனும் சிவசிருஷ்டர்களாகிய கவுசிகர் முதலாயினோரும் வேறு ; பிரமசிருஷ்டர்களாகிய கவுசிகர் முதலாயினோரும் வேறு.

இந்தச் சிவசிருஷ்டர்களாகிய கவுசிகர் முதலிய ஐந்து இருவிகோத் திரத்தில் ஜனித்துச் சமயதீகைஷி, விசேஷதீகைஷி, நிருவாணதீகைஷி, ஆசா ரியாபிஷேகம் பெற்றவர்களே சர்வாதிகாரிகள் என்றும், உத்தமோத்தம சிவாச்சாரியர்கள் என்றும், பரார்த்தப்பிரதிஷ்டை பரார்த்தபூசைகள் செய் தற்கு உரியவர்கள் என்றும், மற்றையோர் அதற்கு உரியவல்லர் என்றும், அதனால் அவர்களே வேதாகம விற்பன்னர்களாகிக் கிருதகிருத்தியர்களாய் முப்பொழுதுஞ் சிவலிங்கத்தை அர்ச்சித்தலான் முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவார் என்றும் சொல்லப்படுவர். இவர்களை, “முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவார்க்கடியேன்” என்று ஸ்ரீ சுந்தரபூர்த்திநாயனாரும்,

நெறிவார் சடையரைத் தீண்டிமுப் போதுநீ டாகமத்தி
னறிவால் வணங்கியர்ச் சிப்பவர் நம்மையு மாண்டமரர்க்
கிறையாய்முக் கண்ணுமெண் டோளந் தரித்தீறில் செல்வத்தொடு
முறைவார் சிவபெரு மாற்குறை வாய வுலகினிலே,
என்று நம்பியாண்டார்நம்பியும்,

செப்பலருந் தவமுடைய செம்மையாள
சிறுகாலே மலர்வாவி திகழமுழிக்
யொப்பிறிரு நீறணிந்து நியதியாற்றி
யோவாமே யைந்தெழுத்து முறைத்துமேன்மைத்
தப்பில்சிவா கமவிதியா லின்பாலன்பார்
தன்மையா னன்மையார் தகையாரென்று
முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டவல்ல
முறைமையார் பிறவிதெறுத்திறமையாரே.
என்று உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகளும்,

தெரிந்துணரின் முப்போதுஞ் செல்கால நிகழ்காலம்
வருங்கால மானவற்றின் வழிவழியே திருத்தொண்டின்
விரும்பியவர்க் சனைகள்சிவ வேதியர்க்கே யுரியனவப்
பெருந்தகையார் ருப்பெருமை யாம்புகழும் பெற்றிடத்தோ
என்று சேகரிமாநாயனாரும் துதித்தமை காண்க.

மேலே கூறிய ஆமர்த்தகமடத்தினின்று புஷ்பகிரி, கோளகிரி, இரணபத்திரம் என மூன்று மடங்கள் பிரிந்தன. ஆமர்த்தகமுதலிய நான்கு மடங்கட்கும் சகற்குமாரர் முதலிய நால்வரும் அதிபதிகளாயினர்.

ஆமர்த்தகமடத்துக்கதிபதி சகற்குமாரர்; அதற்கு உதம்பயிருத்தல் உள்ளது; அவர் சந்ததியார் அம்மடத்துக்கதிபதிகளாயினர்.

புஷ்பகிரிமடத்துக்கதிபதி சககர்; அதற்கு அர்க்கனவிருத்தல் உள்ளது; அவர் சந்ததியார் அம்மடத்துக்கதிபதிகளாயினர்.

கோளகிரிமடத்துக்கதிபதி சகாதனர்; அதற்கு ஐம்புவிருத்தல் உள்ளது; அவர் சந்ததியார் அம்மடத்துக்கதிபதிகளாயினர்.

இரணபத்திரமடத்துக்கதிபதி சகந்தனர்; அதற்கு வடவிருத்தல் உள்ளது; அவர் சந்ததியார் அம்மடத்துக்கதிபதிகளாயினர்.

கோதாவரிதீரத்திலே மந்தரகாளிசுவரத்தைச் சூழ்ந்து அவ்வாமர்த்தகமுதலிய நான்கு மடங்களும் இருந்தன.

ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியர்.

இந்நான்கு மடங்களுக்கு அதிபதிகளாயிருந்த சிவத்துலிஜன் எனப்படும் சிவாசாரியர் வருப்பைச் சார்ந்தவர் பிரம குத்திர சிவர்த்துவிர கசவபாடி யஞ் செய்த ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியர்.

ஸ்ரீ ஸுவாஸாலாஃ வெஹமகாநாயு- உறுமெனாதி ஸுமெனா
ஜெனாதி ஸீஸாஸிஜாஃ | ஸ்ரீகண ஸ்ரீ விஜயகண ஸுமெனாபெ
விஜயகணெ நார்கெனாரீஷ் | ஜாதாஸெஷ பெனாஸாஸிஜா
ஸ-காஸ்ரீகாஸெஷ கெனானிசா துயுஜிசாஸெஷ | ஜாதாஸெஷ
காஸாஸாஸாஸா தெதாஸெஷ ஸெஸிகெஷாஸாஸாஸா (மரு.)

“தருவாசர், அபங்கலசிவாசாரியர், உகிராந்யோதிசிவாசாரியர், சந்திர
ந்யோதிசிவாசாரியர், ஸ்ரீவிஷ்ணுண்டசிவாசாரியர், கித்தியாண்டசிவாசாரியர்

இவ்வாறு ஏனாவதாசாரியர்களுக்கும் புஷ்பகிரி முதலிய மடங்கள் இருந்தனவாக அறியப்படுகின்றது.

ஸ்ரீவல்லபம் ஸிவபு-நாம ஸிஸெஷ ஸ்ரீநாலி பெஸிகி |

ஸ்ரீவல்லபம் ஸிவபுஷா ஸ்ரீவாஸாயு- ஜாதாஸெஷ |

(காபு. உ.ந. க.க. க)

என்றுஞ்செய்ததற்கும் தெரிவிக்கப்படுகின்ற சிவாசாரியர்க்கு பதினாறு பெயர்.

காரியர், இராமகண்டசிவாசாரியர் பெயர்களோடு பூக்கண்டசிவாசாரியருடைய பெயரும் ஒருங்கு காணப்படுகின்றது.

உரம்புராண் குருவரீகத்திற் றும்பத்துமுன்றும் அத்தியாயத்தினும், இலங்குவாரணபுருஷபாக ஏழாம் அத்தியாயத்தினும், (௩௭௨-ஆம் இலக்கத்திற் கூறப்பட்டவாறு) ஸ்ரீபுசங்கதையினும் காணப்படும். கவேதர் முதலிய யோகாசாரியர்களுள்ளே முதற்கணின்ற சிவாவதாரரூப கவேதாசாரியரே பூக்கண்டசிவாசாரியருடைய ஆசாரியர். இவ்வுண்மை பாடியத்து முதற்கணனும் இறுதிக்கணனும் அச்சுவேதாசாரியரை ஸ்ரீரீலகண்டசிவாசாரியர் வரிப்பட்டிருத்தலானும், அது பின்னர்ச் சிவார்க்கமணிதிபிகையில் விளக்கப்பட்டமையானும் அறியப்படும். இவர் இன்ன இடத்திலே, இன்ன காலத்திலே அவதரித்தார் எனப் புலப்படவில்லை. அவ்வநாமாகவும், கோகர்ணத்திலே ஏகமணந்தர திவாரோடு வாதஞ் செய்தனர் என்று சங்கரதிக்ஷியத்திற் கூறப்படுகின்றது. இது விசுவசுக்கம்பாலதொன்றன்று.

உலகீகண்டப்பாடியத்து (௩, ௩, ௩௨) ஆஞ் சூத்திரபாடியத்திற்றிதியினும், (௨, ௩, ௩௩) ஆஞ் சூத்திரபாடியத்திற்றிதியினும் “கேசித்” (கேவிசு) என்றற் றொடக்கத்தனவாகவும், (௨, ௩, ௩) ஆஞ் சூத்திரபாடியத்திற்றிதியின் “நிரங் வயோபாசகாநாம்” (நிரங்யொவாஸகாநாஸு) என்றற்றொடக்கத்தனவாகவும், (சிவார்க்கமணிதிபிகையில் ௩, ௩, ௩௨. ஆஞ் சூத்திரபாடியத்திற்றிதியில் “கேஷாஸுதித்” (கேஷாஸுதி) என்றற்றொடக்கத்தனவாகவும்) வரை யப்பட்டவை பிரசுரித்தவாகியவங்களேயாம். இவை ஏகான்மவாதிகளாலே தம்மதச் சார்பாக நமது பிரமசூத்திர சைவபாடியத்திற்றிதிகளிலே முன்பின் படியும், கருத்துக்கும் முற்றும் விரோதமுறப் புகட்டப்பட்டன என்பது ஒரு தலைமுறையிலிருந்து நமது பூரீரீலகண்டசிவாசாரியர் அவ்வேகான்மவாதி யார் காலத்திருந்து, கோகர்ணத்திலே அவரோடு வாதத்து அபசயப்பட்டிருப்பாரேல், அசைப்பதானவாய், கைகளினால் மிகச் சிரமத்தோடு எழு தப்படியிசை சமீகப்பட்டுச் சிறிலவாய்க் கிடந்த சைவபாடிய ஏடுகள் அக் காலத்திலுள்ள சைவவாதிகளாலே தவம்சஞ் செய்யப்பட்டது உயிரோடு விபுட்டிருப்பனவாமோ!! அதலின், நமது சிவாசாரியர் ஏகான்மவாதி யார் காலத்திக்கு முற்பட்ட நாயகாலத்திருந்தார் என்றும், அக்காலத்திலே நல்கண்டப்பாடியம் மிகுத்துப் பாரதி படிக்கப்பட்டிருந்தன என்றும், அந்நாறுதல்களையே சூத்திரியர் வரலாற்றினைச் சம்பாஷிப்பிரதிகுட்புட் டொர வர்க்கியவரும் இவையக் வேண்டி நிரந்தர என்றும் அதுமானிக்கப் படுகின்றது. இரீலகண்டப்பாடியத்தை ஏகான்மவாதியார் படித்துப் பார்த்து அதின் உண்மையினைப்போன்களானோர் அந்நதகோண்டி பின்னர்ந்தான், ஏகான்மவாதச் சார்பாகத் திரித்து அப்பாடியத்தைத் தவிர்த்தவரோல்.

இராமாநுசாச்சாரியர் தாம் பிரம்மமூர்த்திக்கு வைணவபரமார்பு
பாடியஞ் செய்தற்குப் போதாயனவிருத்தி வேண்டும் என்று எங்குங் கேடி
அகப்படாமையின், அவர் சாரதாபீடத்துக்குப் போக, அங்கே சரசுவதி
அதனை எடுத்துக்கொடுக்கப்பெற்று, அதனை ஒருதாம் மிமிசித்து, பின்னர்
அவ்விருத்தியின் தாற்பரியத்தை அதுசரித்துப் பாடியஞ் செய்தனர் என்
றும், சில காலங்கழித்த பின்னர்த் திருவிழாவுக்குப்போது அங்கங்குள்ள
வித்துவான்களைச் செய்தித்துவிட்டுச் சாரதாபீடத்துக்குச் செல்ல, சரசுவதி
வாசலிற் பிரத்தியங்கமாகி அந்தரங்கிரணத்து (க. க. உக)ஆன் சூத்திரபாடி
பத்தில் உதகரிக்கப்பட்ட

என்னும் இம்மந்திரத்தின் பொருள் என்ன என்று இராமாதிரை வினாவு
அதற்கு இராமாதிரை “கம் என்றால் ஜலம், கபி என்றால் அந்த ஜலத்தைக்
கிரணங்களினால் பாணஞ் செய்கின்ற சூரியன், கபியாசம் என்றால் அந்தச்
சூரியனால் மலர்ந்த தாமரைப் பூம்பம், இதனை ஒத்த வேததிரைகளுடைய
வர சூரியமண்டலமத்தியிலிருக்கும் நாராயணர் என்று அந்தத் சூரிகளை
அதனைக்கேட்ட சாகவதி, “நீவிர் இந்தச் சூரிகளுக்கு வரல்தவார்த்தகர்தன்
மையின், உமக்கு ஸ்ரீபாடியதாரர் என்னும் திருநாமம் உருக என்றும,
இவர் சந்தித்த ஸ்ரீபாடியத்தைத் தாம் சிரசில் வைத்துக்கொண்டு செருகு
ஸ்ரீபாடியம் என்று திருநாமம் உருக என்றும் பெயர்ந்தான் என்றுங்
கூறியது உண்மையாகியது. உண்மையாகியது உண்மையாகியது உண்மையாகியது
*இத வேதலியாசர் சந்தித் வேதலியாசனார் பிரமன் திரைகளை உயர்
வலிவென்பது இவ்வினம்.

உற்பத்திவீழ்ந்தது. அதனொன்று, வைணவர் விசிட்டரத்தவீத பாடியத் திக்கு ஸ்ரீபாடியம் என்றும் திருநாமம் உண்டாயிற்றென்றும், அதனால் இராமாநுசுபாடியமே பெயர்ப்பொருள் பொதிந்ததென்றும் வைணவர் சொன்னர்.

தரூஉன ராஜ்யிஃ விஸ்திதி கவி ராஜிக்யஃ | தெநாலிதம் விதலிதம் பூணுநீகம் யயா ஸூரதி தயா பாரதேஸூரஸ்ய ஜொய பதவ்ய |

“நீலக் கிணக்கலிகுற் குடிக்கின்றமையிற் குரியன் கவி எனப்படும்; இத்தக் குரியனும் விசேதமாய தாமரை பிரகாசிக்ஞமாறு பேரால், சிவபெரு மஹாதேய இரு கண்களும் பிரகாசிப்பனவாயின” என்று (க. க. உக)ஆம் இத்திரி கணபாடியத்தின் உண்மைப் பொருள் செய்தவர் ஸ்ரீநீலகண்டசிவா சாரியர். இச்சிவாசாரியர் செய்த பொருளியே இராமாநுசர் பாடித்த ஞாயகேதில் வைத்துப் பாடியது செய்த, “சப்பியசம்” (சா. க. சு. ஏ) என்றற்கொட்கத்தவற்றுக்கு யாது பொருள்? என்று வினாவிய சாக வநிக்கு அப்பொருள் ஒப்பித்தனர் எனலே புத்தம்.

சங்கராசாரியர் இராமாநுஜாசாரியர்களுக்கு

ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர்

முற்பட்டவர்.

இராமாநுசர்க்குப் பிற்பட்டவர் நீலகண்டசிவாசாரியர் என்றும், அது சொந்தோன் அந்நீலகண்டசிவாசாரியர் பாடிய ஆரம்பத்த ஐந்தாஞ் சேவைகத்தினும், பாசபத்திபதிகாணத்த (உ. உ. உஅ)ஆஞ் சூத்திரபாடி யத்தினும் “பூருவாசாரியர்” என்று வரைத்தமையான் அது அவர்க்கு முற் பட்டருந்த இராமாநுசனாயும் சங்கராசாரியனாயும் குறித்ததாம் என்றும் கணவனாரும் ஏகான்மவாதிகளும் கூறின், அது பொருந்தாது. “பூருவா சாரியர்” என்று ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் உரைத்தமை சங்கராசாரியர்க்கு ஆசாரியர்க்கு முற்பட்டருந்த ஏகான்மவாதப் பிரவர்த்தகர்க்கையேயன்றி மற்றியாரையும் குறித்ததன்றும். (ச. உ. கஉ)ஆஞ் சூத்திரத்துக்கு ஸ்ரீநீல கண்டசிவாசாரியர் மத்தியத்தினகாளை கொண்டு வித்தவானுக்குத் தன னாடியவராக உத்தியமணம் உண்டென்று கூறிய பொருளைச் சங்கராசாரி யர் மனத்தற்கு அந்தக் குத்திரத்தை இரண்டாகப் பிரித்து, முற்பாதிச் சூத்திரத்திற் சங்கராசாரியர் வித்தவானுக்கு உத்தியமணம்

உண்டென்று கூறிய பொருளைப் பூருவபடியாக விதுத்தி, பிழையிற் குத் திரத்தினும் கித்தவாணுக்கு உத்திரமணம் இவ்வி என்று கித்தார்த்தஞ் சாதிக்கப்போர்தனர். சங்கராசாரியர் பிளந்த குத்திரங்களை ஸ்ரீலீலகண்ட சிவராசாரியர் கூறியவாறு இராமாதுசர் ஒன்றாய் இயைத்த, சங்கராசாரியர் கூறிய பொருளைக் கண்டித்து ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியர் கூறிய பொருளையே ன்றாபித்துவிட்டனர். இராமாதுசர்க்குப் பிற்பட்டவர் ஸ்ரீலீலகண்டசிவ ராசாரியரையாமலின், இவர் இராமாதுசர் எடுத்தாண்ட உபவிதவாக்கியங் களை உதவித்து, தாமுஞ் சங்கராசாரியரைக் கண்டித்திருப்பார். சங்கரா சாரியர் ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியரைக் கண்டித்தப்போர்த்தமையினாலும், சங் கராசாரியரை ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியர் கண்டிக்காமையாலும் இவ்விருவ ருள்ளும் முற்பட்டவர் ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியரே.

ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியர் சிவான்மாவுக்கும் சிவபெருமானுடைய பா மான்மாவுக்கும் பேதம் உண்டென்று சாதிக்க, சங்கராசாரியர் கடாசர மகாக்காசங்கொண்டு அவ்விருவரையும் அபேதமாக்கப்போர்த்தமையாலும்.

ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியர் உமையம்மையாரைச் சித்தி என்னும், அவ ளைச் சிவபெருமானுக்குக் குணமும் சொருபமுமாயுள்ளார் என்னும் கூற, சங்கராசாரியர் அவ்வுமையம்மையாரை மாயாசத்தி என்னும், உடசத்தி என் னும் கூறிப்போர்த்தமையாலும்,

ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியர் பரமகிரேமத்தை (ஆகாசத்தை) சிதம்பரத் தின் பெயராய்க் கொள்ள, சங்கராசாரியர் அவ்விபேமத்தை மாயை, அங் கியாகிருதம், அவித்தை, ஜடசத்தி என்று கூறியமையாலும்,

ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியர் அத்தவா என்றதற்கு அதுவித அத்தவா என்று (ச. உ. 60) ஆம், (ச. ச. உ. உ) ஆம் குத்திரபாடியங்கலிற் கூற, சங்கராசாரியர் அந்த அத்தவாவுக்குச் சங்கராசதி என்று பெருஞ் செய் யுரைத்தமையாலும்,

ஸ்ரீலீலகண்டசிவராசாரியர் சிவகுணங்கள் ஆன்மாவிற் பிறந்தனவே சிவரா மியம் என்று உபப்பிரிஞ்சணப்பிரகாரம் கூற, சங்கராசாரியர் கடாசர மகாக்கிரேமபாலக் கூடல்தனும் பிரமமும் ஐங்கியமாநிலை பாமசாரியம் என்று உரைத்தவாறும் சங்கராசாரியர்க்கு முற்பட்டவர் ஸ்ரீலீலகண்ட சிவ ராசாரியர். மேலும்,

புத்தா வாகொ நிலத்து-பெண் கபூராய் சிவன னாண்.

குணமொ பூரணமொ விவா ன் ஸிமெதி ஸாசனா.

என்று (சுந்த. உ. ச. 5) ஆம் கூறிய மந்திரத்தின் பொருள்

வழப்பெய்தது. அதனோடு, வைணவர் கிட்டாத்தவித பாடியத் தக்கு ஸ்ரீபாடியம் என்றும் திருநாமம் உண்டாயிற்றென்றும், அதனான் இராமாநுசுபாடியமே மெய்ப்பொருள் பொதிந்ததென்றும் வைணவர் சொன்னர்.

தோஷம் ரஸியிஃ லிவதீதி கவி ராஜித்யஃ | தெநாலிகம் லிவலிகம் பாணாந்ம யயா ஸுரதி தயா பரபேஸ்வரஸ்ய மொவ கதயா |

“நிலைச் சொன்னவிகுற் குடிக்கின்றமையிற் குரியன் கவி எனப்படும்; இந்தக் குரியனும் விசேதமாய் தாமரை பிரகாசிக்குமாறு போல, கெடுபெரு மதமடைய இரு கண்களும் பிரகாசிப்பனவாயின” என்று (க. க. உக)ஆம் ஐந்திராசைப்பாடியத்தில் உண்மைப் பொருள் செய்தவர் ஸ்ரீநீலகண்டசிவா சாரியர். இவ்வாசாரியர் செய்த பொருளையே இராமாநுசர் பாடித்த ஞாபகத்தில் வைத்துப் பாடியது செய்த, “கப்பியசகம்” (கா. க. க. ஏ) என்றற்குடக்கத்தவற்றக்கு யாது பொருள்? என்று வினாவிய சாக வதிக்கு அப்பொருள் ஒப்பித்தனர் எனலே யுத்தம்.

சங்கராசாரியர் இராமாநுஜாசாரியர்களுக்கு

ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர்

முற்பட்டவர்.

இராமாநுசர்க்குப் பிற்பட்டவர் நீலகண்டசிவாசாரியர் என்றும், அது சொன்னோன் அந்நீலகண்டசிவாசாரியர் பாடிய ஆரம்பத்த ஐந்தாஞ் சுவோகத்தினும், பாடிபத்தியதிகரணத்த (உ. உ. உஅ)ஆஞ் சூத்திரபாடி யத்தினும் “பூருவாசாரியர்” என்று வரைந்தமையான் அது அவர்க்கு முற் பட்டருந்த இராமாநுசரையும் சங்கராசாரியரையும் குறித்ததாம் என்றும் வைணவரும் ஏகான்மவாதிகளும் கூறின், அது பொருந்தாது, “பூருவா சாரியர்” என்று ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் உரைத்தமை சங்கராசாரியர்க்கு ஆசாரியர்வராய் முற்பட்டருந்த ஏகான்மவாதப் பிரவர்த்தகர்களுையென்றி டுற்றியாரையும் குறித்ததன்றும். (ச. உ. கஉ)ஆஞ் சூத்திரத்தக்கு ஸ்ரீநீல கண்டசிவாசாரியர் மத்தியந்தினகாகை கொண்டு வித்தவானுக்குத் தலை எழுநாயிலாக உத்தியமணம் உண்டென்று கூறிய பொருளைச் சங்கராசாரி யர் மறைத்தரு அந்தக் சூத்திரத்தை இரண்டாகப் பிளந்து, முற்பாதிச் சூத்திரத்தினும் அந்நீலகண்டசிவாசாரியர் வித்தவானுக்கு உத்தியமணம்

உண்டென்று கூறிய பொருளைப் பூருவபக்யமாக விதந்தி. பின்புநித் ருத் திரத்தினும் கித்தவாணக்கு உத்தொமணம் இவ்வி என்ன நித்தரத்தத் தாதிக்கப்போர்தனர். சங்கராசாரியர் பினந்த ருத்திரங்களை ஸ்ரீலகண்ட சிவாசாரியர் கூறிப்பவரது இராமாதசர் ஒன்றும் இயைத்த, சங்கராசாரியர் கூறிய பொருளைக் கண்டித்து ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர் கூறிய பொருளையே வந்தாபித்தகிட்டனர். இராமாதசர்க்குப் பிற்பட்டவர் ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியரையாமலின், இவர் இராமாதசர் எடுத்தாண்ட உபவிடதவாகியெவ் வகி உதவரித்து, தாமுஞ் சங்கராசாரியரைக் கண்டித்திருப்பார். சங்கராசாரியர் ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியரைக் கண்டித்தெப்போர்த்தமயினாலும், சங்கராசாரியரை ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர் கண்டிக்காமையானும் இவ்விருவருள்ளும் முற்பட்டவர் ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியரே.

ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர் சிவான்மாவக்கும் சிவபெருமானாயிய பரமான்மாவக்கும் பேதம் உண்டென்று காதிக்க, சங்கராசாரியர் கடவுளே மகாகாசன்கொண்டு அவ்விருவரையும் அபேதமாகப்போர்த்தமையானும்,

ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர் உமையம்மையாரைச் சிந்தித்தி என்னும், அவரைச் சிவபெருமானுக்குக் குணமும் சொருபமுமாயுள்ளார் என்னும் கூற, சங்கராசாரியர் அவ்வுமையம்மையாரை மாயாசத்தி என்னும், சடசத்தி என்னும் கூறிப்போர்த்தமையானும்,

ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர் பரமகேவலமத்தை (ஆதாசத்தை) கதமயாதின் பெயராய்க் கொள்ள, சங்கராசாரியர் அவ்விபேயமத்தை மாயை, அவ்விபாதிருதம், அவித்தை, ஐடசத்தி என்று கூறினமையானும்,

ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர் அத்தவா என்றதற்கு அதுகித அத்தவா என்று (ச.க. ௧௫) ஆம், (ச.ச. ௨௨) ஆம் ருத்திரபாடியுக்கிற் கூற, சங்கராசாரியர் அந்த அத்தவாவுக்குச் சங்கராசாரி என்று பொருள் செய்ய தேர்ந்தமையானும்,

ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர் சிவகுணங்கள் ஆன்மாவிற் பதித்தியே சிவராமியம் என்று உபப்பிரகந்தைப்பிரகாரம் கூற, சங்கராசாரியர் கடவுளே மகாகாசன்கொண்டபொலக் கடந்தனும் பிரமமும் ஐய்விமயாதலே பரமசாரியம் என்று உரைத்தலானும் சங்கராசாரியர்க்கு முற்பட்டவர் ஸ்ரீலகண்டசிவாசாரியர். மேலும்,

புத்தா வானொ கவத-யென கவ்யாவ) பதவா வானொ |
குத்தொ பூருவென விவா கு கவிமெதி மகாதவா |
என்று (சுதந். ௨. ௪, ௫) ஆம் கூறிய மந்திரத்திற் பொருள்

* * * * * விவதத்தெனெழுவு நேலா வவற |
 குநா லெயு யொவெதி நய்யு கவுதுவிசு |

“மனசும் வாக்குந் தெல்லமாட்டாது எங்கிருந்து மீண்டுமிடுகின்றனவோ, அந்தச் சிவபெருமானையே ஆணந்தத்தை எவன் அதுபவிக்கின்றானோ அவனுக்கு லாண்டும் புழிநில்” என்று (சங். த. கட. ச. அ.) னும், இங் னனும் இந்தப்பொருளே, (சித். சங். க. 40—கட. னங். கைலா. அ. க. எ. னும், வாபு. ம. 2. ந. த. 1. 2. 3. னும், வாபு. உத். நி. எள. அ. 0) னும் உபபுரிருந்தனமாகக் கூறப்பட்டிருக்க, இந்தச் சுலோகங்களுக்கெல்லாம் மாறுபடு,

யகொ வாவொ நிவதத்தெனெழுதுநா லாவதஃ |
 நிவதத்தெனெழுதுநா லாவதஃ கமர லெவாப் புவதத்தெ |
 லெவாப் புவதத்தெ லெவாப் புவதத்தெ |
 (பிரமகீதை. கட. ச. ச. 40)

“தேவர்களே! சப்தத்துக்கு நிமித்தபின்மையின் எங்கிருந்து வாக்குகள் மீண்டுமிடுகின்றனவோ, அந்த நிர்விசேடமாகிய (நிர்க்குண) சிவத்திலே சப்தமானது எவ்வளும் பிரவர்த்திக்கும்? விசேடத்தை (சத்திவிசேஷத்தைச்) சிறிதுபற்றியன்றோ சப்தம் பிரவர்த்திக்கின்றது” என்று பொருள் பொதிந்த கற்பனை சுலோகங்கள் பிரமகீதையிற் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. “நிமித்தத்துக்கொண்டே சப்தம் பிரவர்த்திக்கின்றதென்றும், ஸ்ரீநிவித்தபின்மைபரில் நிர்விசேட (நிர்க்குணப்) பிரமத்தில் எவ்வளும் சப்தம் பிரவர்த்திக்கும்? என்றும், அதுபற்றி மேலே குறித்து உதகரிக்கப் பட்டது சவிசேஷப் பிரமத்தைப் பற்றியதாம் என்றும், இந்தச் சவிசேடப்பிரமத்திலேதான் சப்தம் பிரவர்த்திக்கும் என்றுங் கூறி, அப்பிரமத்தைப் பற்றி குறிக்கப்பட்ட நிமித்தாநாமபாவதஃ (நிவிதாநாவதஃ) என்பதை நிமித்தாபாவாத் (நிவிதாநாவாத்) என்று (தைத். 2. ச. 3) ஆம் மந்திரபாடியத்தினும் புகட்டிவரைந்து, சவிசேடப்பிரமத்தைப்பற்றிக் கூறிய ஸ்ரீநீலகண்டசிவாச்சாரியரைக் கண்டிக்கத் துணிந்தனர். ஸ்ரீநீலகண்டசிவாச்சாரியர் சத்தி குணங்களால் விசேடிக்கப்பட்ட (சவிசேஷ) சகுணப்பிரமத்தைக் கூறினர் என்றும், தாம் நிர்விசேட (நிர்க்குண) பிரமத்தைக் கூறினர் என்றும் புலப்படுத்தினாமை, (அ. அ. ஆம் இலக்கத்தின்) “சிவேதிவாசம்” (ஸ்ரீவெதிவாசம்) என்னும் வாசிஷ்டகைங்க சுலோகத்துக்கு மூலமாய், நீலகண்டசிவமசாமியரால் “அக்கினிகோத்திரசத்திகரணத்தில்” மூண்டுகொ பரிடத்தத்தினின்று அபிரா (சிவவிஷ்ணு) என்னுற்றொழுகுந்ததாயுள்ள மந்திரம் எடுத்து உதகரித்துப்படுத்திப்படுத்திப் புகட்டிவரைந்து மந்திரம் பின்

னிநுந்தவரால் உபயோகித்ததினாலும், தொலைக்கப்பட்டவையாவன: அந்த (எ-அ-ஆம் இலக்கத்தின்): சீழைச் சங்கராசங்கிதையினின்றும் வயலுங்கிதையினின்றும் உதகரிக்கப்பட்ட, உபயோகிக்கும் கலையோடுகருங்கிதையினின்றும் கண்டசிவாசாரியரால் (சுவை. ௧-௨-௩) ஆழ்ந்த நியமியுடைய சங்கராசாரியரால் உதகரிக்கப்பட்டிருந்தபடித்தும், அம்மந்திரத்திலே, சிவவெருநிலிலே நேரே குறிக்கும் சிவசப்தம் தெலிக்கப்பட்டிருந்தேவசப்தம் புக்கடி வைத்திய பட்டமையானும், இன்னோன்ன பிற சிவாங்ககருங்கிதையினின்றும் கலையோடுகருங்கிதையினின்றும் கண்டசிவாசாரியர் என்பது தெள்ளிது. பக்கம் ௧௦௩

மத்துவாசாரியர் சங்கிராசியாதி இமாசலத்துள்ள வியாசரை வணங்கப் போனார் என்றும், அவருக்கு வியாசர் ஞானோபதேசஞ் செய்து வேதங்களுக்கும் சூத்திரங்களுக்கும் தமது சொந்த அபிப்பிராயார்த்தத்தை உலகினர்க்குப் பிரகடனஞ் செய் என்று அவர்க்கு ஆளுரூபிதனார் என்றும், அங்ஙனம் மத்துவாசாரியர் பாடியங்கள் செய்தார் என்றும் மத்துவமதத்தினர் கூறுவர். இதனால் மத்துவபாடியப்பொருளும் வியாசரது சொந்த அபிப்பிராயம் என அம்மதத்தினர் வாக்கினர் பெறப்படுகின்றது. பட்டவே, வியாசர் ஏகான்மவாத பாடியத்துக்கும் மத்துவபாடியத்துக்கும், சர்க்கலி இராமாநுசபாடியத்துக்குமாகப் பிரசம்சவாக்குகள் கொடுத்தமை மாந்திரத்தோடமையாது,

வ்யாஸோவடிஷு ஸு-உத்யானாரo வெஷதவாக்யா து நாரo மருகிஷு
சு-வெஷத வெஷ ஸு-உத்யானாரo வ்யாஸோஷு து நாரிஷு

“சிவையே! (சிவான்ம பரமான்மாக்களைக் கூறும்) வியாசருளியதுவாக வாக்மிய சூத்திரங்களுக்கு அத்துவைதத்தான் சூத்திரார்த்தம் என்றவியாசன்மமாகச் (சங்கராசாரியர் பாடியஞ்) செய்வார்” என்றதனோடு கூடத் தன் வாக ஓர் சிவனும் பார்ப்பதற்கு அருளினதாகச் சிவரகியத்திற் புகுத்ப்பட்டிருக்கின்றமையின், அச்சிவனும் ஏகான்மவாத பாடியத்தை ஒப்புக் கொண்டனராகச் சித்திக்கின்றது. (௩௫௭—௩௭௦-ஆம் இலக்கவரையிற் கூறப்பட்டவாறு) சகுணம், நீர்க்குணம், அத்தியாசாரியர் என்னும் மூன்று பாவனைகளுள்ளே இறுதி அத்தியாசாரியத்தில் முற்றற்பாலனவாகிய வேதார்த்தங்களை இரண்டாவது நீர்க்குணோபாசனையிலே முற்ற,

சுய வெஷவரி வெஷாஸெ-௪ நாவாஃ வ்யாஸாஷிகாஃ
முஷாஸி வ்யாஸாஸு தவ்யாஸு வெஷத ஸு-உத்யானாரo வ்யாஸோஷு து நாரிஷு
சுய வெஷ வரி வெஷாஸெ-௪ நாவாஃ வ்யாஸாஷிகாஃ
சுத்யாஸு வெஷாஸு வ்யாஸோஷு து நாரிஷு

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபநிடத உபக்கீர்மணிகை.

சுயஸ்ரீ ஜெனெரல் ஹெதர்லி கிளாஸ்கோ கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களே, கீழ்க்கண்டவாறு உத்தரவுகள் பிறப்பித்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

(க) “இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம், இதிகாசம், புராணம், வித்தை, உபநிடத முதலியவைகள் பரம்பொருளினது சுவாசம்” எனப். பிருகதாரணியத்தினும்,

ராஜா நல்லவ்விடினா நாடி (மகா. கள. ௫)

(உ) “வித்தைகள் அனைத்துக்கும் (கார்த்தா) ஈசானார்” என மனோகார்ப்பிடசத்தினும்.

சுஷாடிஸ் நா ஜெதாஸாம் விஜ்நாம் விஸ்வத்-நாடி !

சூழிகதா சரிவலாக்கா உருவாணிநிதிமுத்தி ||

(வா. ச. பூ. க. உச)

(௩) “பல மார்க்கமுடைய இந்தப் பதினெண் வித்தைகளுக்கும் சாக்ஷாத் தாக முத்தர்கர்த்தர்வாயுள்ளார் சூல்பாணியாகிய சிவபெருமான் என்று சுருதி கூறுகின்றது” என ஸ்மிருதியினும் காணப்படுகின்றது. ஆகவின், புராணங்களை அருளினைவர் சிவபெருமான் என்பது வெளிப்படும். இந்தச் சிவபெருமான் சாத்துவிக இராசச தாமச குணங்களை யுடைய பிரகிருதி எனப்படும் தமசைக் கடந்த உமாசகாயர் என்று கைவல்லியோபநிடதம் கூறுகின்றது. இந்த அம்பிகாபதியானவர் சாத்துவிக, இராசச, தாமசங்களை யுடைய விஷ்ணு, பிரமா, உருத்திரர் என்னும் மூவர்களும்துரியராவர்.

சூயஸ் காரணா தாநா ஜாதாலாகா நெஹுராஜ் | அரா
அரஸு விஸுஸு ஸு-ஹிதுன ஹைவஃ | விதா கியிதாஃ பதி
வ-0 துயொவிதிஷு கஜ-ஸு | வ்ஹா ஸும-ஃ ஹிதிராண
ரா டுலஹாரண வுநஃ | தலாஸுநெநாநா தயாஃ டிநா

வர்ணிக்கப்படுகின்றது; அக்கினியுடையவும் உருத்திரருடையவும் மான்மியம் தாமசகற்பங்களினும், பிரமாவின் மான்மியம் இராசச கற்பங்களினும், சரசுவதியுடையவும் பிதிர்களுடையவும் மான்மியம் சங்கீர்ண கற்பங்களினும், விஷ்ணுவுடைய மான்மியம் சாத்துவிக கற்பங்களினும் கூறப்பட்டன” என்று சிவபுராணங்களுள் ஒன்றாகிய ‘மற்சபுராணம் கூறுமாற்றான், தாமசகற்பத்திலே (துரிய உருத்திரராகாத காரிய) உருத்திரருடைய மான்மியம் மற்றிருவரினும் மிகுத்தும், சாத்துவிக கற்பத்திலே விஷ்ணுவின் மான்மியம் மற்றிருவரினும் மிகுத்தும், சங்கீர்ண கற்பத்திலே சரசுவதியுடையவும் பிதிர்களுடையவும் மான்மியம் மிகுத்தும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன என்றோர்க.

(சு) சரசுவதியின் புராணம் தனிப்புராணமாகாது சங்கீர்ண கற்பத்திலே புராணமத்தியிற் கூறப்பட்டாற் பேரால், தாமசகுண காரிய ருத்திரர் முதலாயினோர் மான்மியங்கள் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் முதலாயினோர் புராணமத்திகளில் மிகுத்துக் கூறப்படுவனவாம்.

(எ) ஒவ்வொரு இருதுவிற பனிமுதலாயின மிகுத்தும், வருஷா காலத்தில் மேகம், மின்னல், இடி முதலியன மிகுத்தும் நிகழுமாறு பேரால், அத்தந்தச் சாத்துவிகாதி கற்பங்களிலே அவ்வவ் விஷ்ணுவாதி தேவருடைய மான்மியம் மிகுத்துக் கூறப்படும் என்பதே பொருளாம்.

ஜோநஹவஸ்யா ஜாநௌ ஹோ தெவஸ்ய யொமீநஃ | ஆராஜ்யோ ஹ மிரிஸௌ யானி கஹ்நஃ |

(அ) “தியானம், தபம், ஞானம் என்பனவற்றை யோகிகள் அக்காலங்களிற்றானே எய்தப்பெற்று என்னையும் சிவபெருமானையும் ஆராதித்து அப்பரம பதத்தினை எய்துகின்றனர்” என்று சாத்துவிக கற்பங்களைப் புகழ்ந்தெடுத்தோதும் கூர்மபுராண வசனமும் அவ்வண்மையை வலியுறுத்துமென்க. சாத்துவிக கற்பத்திலே சாத்துவிக குணம் மேலிடப் பிரமா விஷ்ணு புராணங்களைக் கூறினர்; தாமச கற்பத்திலே தாமசகுண மேலிடப் பிரமா சிவபுராணங்களைக் கூறினர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகத் தப்புரைவிடுத்துச் சிவபுராணங்களை அப்பிராமாணியப் படுத்தித் துணிதல் கூடாது; மற்ற புராண சுலோகங்களிலே பிரமாவுக்குச் சாத்துவிக குணமேனும் தாமசகுண முதலியவேனும் மேலிட்டு அவ்வப் புராணம் கூறினர் என்றமைக்குப் பதப்பிரயோகம் யாதுமின்மையின்.

கஸௌஸ்யாநாஃ ஸுபுநாஃ கஸு ஸுஹ வி ஸுஸுபிவாநாஃ | கயிகாநு வுராணெஷு சோமிஹஸுஷுபிநஃ | ஸாதிஹஸ்ய கஸு

ஷ்டி ஜாஹா த்யூயிகொ ஹரொஃ | கர்ஜஸெஷு ஜெஹாஸ்யுராஜஸெஷு
புஜாவகெஃ | க்ஷுவிஸ்யுஹா க்ஷுவிஷுஃ க்ஷுவிஷுஃ புஜாவகெ |
நாநெந தெஷாஜாயிகுரொ நுநதாவா கயநு ந |

(க) “பிரம விஷ்ணு உருத்திர சம்பந்தமாகிய கற்பங்கள் எண்
ணிநந்தன ; மெய்யுணர்வினையுடைய முனிவர்களால் (அவ்வவர் மான்மியம்)
கூறப்பட்டன ; சாத்துவிக கற்பத்திலே விஷ்ணுவின் மான்மியம் அதிகமும்,
தாமச கற்பங்களிலே உருத்திரருடைய மான்மியம் அதிகமும், இராசச கற்
பத்திலே பிரமாவுடைய மான்மியம் அதிகமுமாகக் கூறப்பட்டன ; ஓரிடத்
திற்பிரமாவும், ஓரிடத்தில் விஷ்ணுவும், மற்றொரிடத்தில் உருத்திரருமாக
ஒருவர்க்கொருவர் உயர்வு தாழ்வின்றித் துதிக்கப்படுகின்றனர் ” என்று
கூர்ம புராண முதலிய கூறலின், பிரமா தாமசகுண மேலிடப் பிரமை
முதிர்ச்சியிற்றே கூறப்பட்டன தாமச வசப்பட்ட சிவபுராணங்கள் என்று
கூறுவது பித்துரை என்று மறுக்க.

யொ ஸ்ரஹாணொ விடிபாதி வ-உ-உவொ யொ வெ வெடிபாஸு
புஹிணொதி தலெஸு |

(க) “சிவபெருமான் பிரமாவைப் படைத்து, அவருக்கு வேதங்
களையும் உபதேசித்தனர் ” என்னுஞ் சுருதியிற் கண்ட (சகார) எச்ச
உம்மையிற்றே புராணங்களும் உபதேசிக்கப்பட்டன என்று பெறப்படும்.

யொ உமெ ஜாவிடியெ வ-உ-உவொ ஜாநநு புஹிணொதிஜெ |
யஜ்ஜுலாடிநயா புஜாஸு புஜாவகூஜிடி வடி | ஸ்ரஹாணொ
சுநயஃ வ-உ-உவொ ஸ்ரஜ்ஜா தலெஸு ஜெஹாஸு | டிதவாநவிவா
நெடிநிபுா சுசூதி ஸலஸிதாநீ |

(க) “சிவபெருமான் என்னை முதற்கண்ணே படைத்து ஞானத்தை
உபதேசித்தனர் ; அவர் அருளினாலே இந்தச் சத்தியலோக பதம் எனக்கு
எய்திற்று ” என்றும், “சிவபெருமான் பிரமாவைப் படைத்து, அவர்
அறிவின் கண் (இப்போது உள்ள) சமஸ்த வேதங்களையும் உபதேசித்த
னர் ” என்றும் கூர்ம புராணத்தினும் ;

ஹியஸு ஹவாநீஜாகூ விரா ஸ்-உ-உவராபாயஃ | கஸ்ய
ஜதவ-ஸாஜ்ஜாணி ஜெஹாடிவொ ஜெஹாஸு |வாராணொ
யஜ்ஜுலாஜ்ஜுவிடிஜெஹாஸுதாஸுதாடிஸ | டிஸவா வெடிஸவ விவொ
தா வஸதா யஜ்ஜு ஸலஸிதாஃ | டிஸவா வெடிஸவ விஜெயாஃ வாரா
ணா யஜ்ஜு ஸலஸிதாஃ |

(கஉ) “சூலபாணியும், மகாதேவரும், மகேசுவரருமாகிய சிவபெருமான் சமஸ்த சாஸ்திரங்களையும் படைத்தனர்; (அந்தச் சாஸ்திரவித்தைகள் வேத வேதாந்த முதற்) புராணம் தருமசாஸ்திரம் இறுதியாயுள்ள பதினான்காம்; பத்தாம் பதினெட்டுமாகிய புராணங்கள் தருமசங்கிதைகள் எனவும், யஞ்ஞசங்கிதைகள் எனவும் படும்” என்று மகாபாரதத்தினுங் கூறப்படலான், புராணங்களையெல்லாம் முதற்கண்ணே அருளிய பிரணேதா சிவபெருமான் என்றும், சிவபெருமானினின்று பெறப்பட்ட வேதபுராணங்களை இருஷிகளுக்குப் பிரகடனஞ் செய்த பிரவக்தா பிரமா என்றும், புராணங்கள் பதினான்கு வித்தைகளுள் ஒன்று என்றும், அவை தருமசங்கிதை எனப்படும் என்றும் அறியக்கிடந்தன. ஆகலின், பதினெண் புராணங்களுள்ளே எப்புராணங்களும் (பிரகூழிப்த அத்தியாயங்களேனும் சுலோகங்களேனும் இல்லாவிடத்து) அப்பிராமாண்ணியப்படுத்தப்படுவனவன்று.

தெநு வெபுராஜதில் (ச. ந. ௧௦௧)

என்னும் பாணினிசூத்திரத்திலே காணப்படும் “புரோக்தம்” என்னும் பதம் பிரகடனஞ் செய்தலின் மேற்றா மாதல் போல, மற்ச புராணத்திலே பிரமாவிறை “புரோக்தம்” (கூறப்பட்டது) என்றதும் அப்பொருண் மேற்றும். ஆகவே, சிவபெருமானைச் சுவாசம் போல எளிதானே அருளிச் செய்யப்பட்ட வேத இதிகாச புராணதிகளைப் பிரமா தமது சீடர் முதலாயினோர்க்கு உபதேசித்தனர் என்பதே பொருளாம்.

(கங்) உபநிடதத்திலே சில பாகங்கள் சிவபரமாகவும், சில பாகம் ஏகான்மவாதபரமாகவும், சில பாகம் விஷ்ணுபரமாகவும், பிறர் பரமாகவும் இருப்ப, அங்ஙனம் புராணங்களும் சிவபரமாகவும், ஏகான்மவாதபரமாகவும், வைஷ்ணவபரமாகவும், பிறர் பரமாகவும் அவ்வவ்வுபநிடதங்களுக்கியைந்து பொருள் கொடுத்தலான்

வனகாது-பாமி வுராணாமி வெஹொஹொகாது-ஸுஸ்யாஃ |

(கச) “வேதங்களும் புராணங்களும் ஏகார்த்தமுடையன” என்று மகாபாரதம் கூறுகின்றது. சாவதி பிரகிருதி தத்துவப்பொருள் பொதிந்த ஏகான்மவாத, விண்மவாத உபநிடதங்களினும், நிரவதி சிவதத்துவார்த்தப்பொருள் பொதிந்த *உபயான்மவாதோபநிடதங்கள் உயர்வொப்பிறந்து ஒங்கிச்சிறந்து நின்றும்போல, சாவதிதத்துவப்பொருள் பொதிந்த ஏகான்மவாத, விண்மவாத புராணங்களினும் நிரவதிதத்துவப்பொருள் பொதிந்த

உபயான்மவாத சிவபுராணங்கள் உயர்வொப்பிற்று ஒங்கிச் சிறந்து நிற்பன வாம்.

1 வனகொ ஹவெ நாராயண சுவீஹ ஸ்ரவா நொநஃ |

(கடு) “பிரமா இல்லை, உருத்திரர் இல்லை, நாராயணர் ஒருவரே இருந்தனர்” என்று இராமாதுசபாஷ்யத்தினும் (உ. உ. ௩௬)

ய௦ காஸ்யே தததஃ௧௧௦ க்யுணாஸி த௦ ஸ்ரவாண௦ கஜ்ஜிஹி
த௦ ஸுஹெபாபு |

(கசு) “எவனா விரும்புகின்றேனோ அவரைப் படைக்கின்றேன்; நான் உக்கிரரையும் (உருத்திரரையும்), இருஷியும் புத்திமானுமாகிய பிரமாவையும் சிருட்டிக்கக் கூடும்” என்று மத்துவபாடியத்தினும் (உ. உ. ௩௭) உதகரிக்கப்பட, மகாபாரதத்தினும் சுபாலோபநிடதத்தினும் “நாராயணர் கோபத்தினின்று உருத்திரர் பிறந்தனர்” என்றும், அந்த உருத்திரரே பிரமாவின் நெற்றியினின்று (மற்றோர் கற்பத்திலே) புதல்வராய் உதித்தனர் என்றும், இவர் ஸ்தானுருத்திரர், நீலலோகிதருத்திரர் எனப் படுவார் என்றும், (துரிய சிவனாக்குரிய) பசுபதி, சர்வர், பவர், உருத்திரர், உக்கிரர், பீமர், ஈசானர், மகாதேவர் என்னும் அஷ்டநர்மங்கொண்டு இவரை இவர் தந்தையாராகிய பிரமா விளித்தனர் என்றும் இருக்குவேத சாங்கயனப் பிராம்மணத்தினும், வாச சநேய சதபதப் பிராம்மணத்தினும் கூறப்பட்டிருப்பதான், இந்த உருத்திரர் சைவரால் வழிபடப்படும் துரிய உருத்திரர் அன்று; கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனர் இருவரும் பாசுபதாஸ்திரத்தின் பொருட்டுக் கைலாசத்துக்குச் சென்ற அமையத்து,

ததஃ வாஹெஹ் ஸ்ரவாஹ்ஸு ஸ்ரவாஹ்ஸீ ஸ்ரவதஃ | விஹ்
மாஹ்ஸுஹஸஃ கௌத்ர௦ ஸ்வவாஸ்ரீஹொஹிதஃ |

(கஎ) “சிவபெருமானுடைய ஓர் பக்கத்தினின்ற பிரமசாரியும், பிங்கல் நேத்திரரும், தபசுக்கு ஸ்தானமாயினரும், பலவானுமாகிய நீலலோகிதர் வந்தனர்” என்று துரோணபருவத்தினும் காணப்பட்டலானும், அஃதன்றி

ஹெஹ்ஹெஹ்ஸு வுஹ்ஹெஹ்ஸு யொஹ்ஹெஹ்ஸு ஹ்ஸு ஹ்ஸு
தெ | ஸுஹ்ஸு ஹெஹ் ஹ்ஸு ஹ்ஸு ஹ்ஸு ஹ்ஸு ஹ்ஸு ஹ்ஸு |

(கஅ) “வைஷ்ணவ புராணங்களிலே எந்த உருத்திரர் அபகர்ஷ முண்டையராய்த் தோற்றுகின்றாரோ, அந்த உருத்திரர் இந்தத் துரிய சிவன

மாகவும், சைவாதமங்கள் மகோபப்பிருங்கணமாகவும் கொள்ளப்படும்.
படவே,

ஸாரீரந்ரம் வெஜ்ஜாநம் யஜ்ஞேஷம் வெவஸேஷிகம் வചഃ |

(உக) உபநிடதங்கள் சூத்திரம்போல்ப் பொதுவுற நின்றவாற் சாமானியசூத்ரி என்றும், சைவாகமங்கள் பாய்யம்போற் கிறப்புற நின்ற லால் விசேஷசூத்ரி என்றும் மோகசூரோத்தரத்திற் கூறப்பட்டது. அங் னுனமாயின்,

[illegible]

பூருவபகஷம்—“சிரௌதம் என்றும், அசிரௌதம் என்றும் இருபிரகாரமாகச் சைவாகமம் நீண்க்கப்படும்; சருதிசாரமயமாயுள்ளது சிரௌதம்; சுவதத்திரமாயுள்ளது இதரம் (மற்றது, அஃதாவது அசிரௌதம்) என்று கொள்ளப்படும். முற்பத்தும் பிற்பதினெட்டுமாகிய இருபத்தெட்டுச் சுவதத்திராகமம் காமிக முதலிய பெயர்களோடு முடிந்த சித்தாந்தம் என்று பெயர் பெறும். சருதிசாரமயமாயுள்ளது நூறு கோடி விரிவினையுடையது” என்று வாயுசங்கிதை கூறலான், காமிகாதி ஆகமங்கள் சுவதத்திராகமங்கள் என்றும், அசிரௌதமாகிய அவைதிகம் என்றும் கொள்ளப்படும். அங்ஙனம் கொள்ளப்படின,

வெடிகளையெல்லாம் வாராண்டு சூரவயாசம் நீ!

(வி. க. ௩; வா. உத். க. கிசு)

(உஉ) “வேதாந்தசார நிதியாயது புராணம்” என கித்தியேசுவர சங்கிதையினும் வாபுசங்கிதையினும் கூறப்பட்டவாறு,

வெள்ளாநாடுகளுக்குத் தவிர வெவ்வேறு நாடுகளுக்கும்.

(உந) “இந்த ஆகமம் வேதகராம்; ஆகனின், வைதிகத்தை அது சரிக்க”

வெடிநாண்டுகள் ஜாநம் விவாஹம் பாரி...பாடி...

(உச) “இந்த வேதாந்தப் பொருளாகிய ஞானம் பாமசுப்யமாநிதி சித்தாந்தம்” என மகுடாதமந்திரமும்,

களை ஈண்டு எடுத்தாளவேண்டியதோரவகாசமின்மையானும், அவை கார்ம புராணமுதலியவற்றிற் கூறப்படலானுமாம். இது கொண்டு காமிகாதி ஆகமங்களை அசிரௌதம் என்றும், அவைதிகம் என்றும் வைரிகன் ஏற்றும் தாஷணிகள் அவற்றை எட்டுணையும் பற்றுவாம். வேதோக்தமாதிரிய விபூதி, உருத்திராக்ஷம், பிராசாதம், பஞ்சாக்ஷம், பதிபகபாசம் என்பவற்றைக் காமிகாதி ஆகமங்கள் நிரூபித்தலின், இவை சிரௌதம் எனவும், சுருதி யிலே பிரதிபாதிக்கப்படாத ஆலயநிர்மாணம், பிரதிஷ்டை, உற்சவ முதலிய வைகளை அவ்வாகமங்கள் சுவதந்திரமாக எடுத்து விரித்துரைத்தலாற் சுவதந்திரம் எனவும் கூறப்படும்; ஆகலின், உபநிடதங்கள் இதிகாசபுராணகமங்கள் கொண்டு பொருட்படுத்தற்பாலன.

(உஅ) ஈச, கேன, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்கேகிய, ஐதரேய, தைத்திரீய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரணிய, கௌஷ்திகிப்பிராம்மண, மகோபநிடத, பிருகச்சாபால, சரப, ஜாபால, கைவல்லிய, காலாக்கினிருத்திர, சுவேதாசுவதர, மைத்திராயண, அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதப் பொருள்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேதாந்த சூத்திரம் கிளர்ந்த மையானும், இவ்வுபநிடதங்களிற் பலவற்றையே மற்றைப் பாடியகர்த்தாக் கள் தத்தம் பாடியங்களில் எடுத்தாளுகின்றமையானும், இவ்வுபநிடதங் களே ஏகான்மவாத விண்மொத்தோபநிடதங்களினும் உற்குருஷ்டமாய்ச் சிறந்தன. இவற்றுள்ளே அதர்வசிரசு என்னும் பெயர் கௌதமதரும சூத்திரத்து (கக. கஉ) னும், போதாயனதருமசூத்திரத்து (ந. து. ௧௦) னும், அதன் பொருள் இலிங்கபுராணம் (உத. ௧அ) னும், ஆதித்திய புரா ணத்து இரண்டாம் அத்தியாயத்தினும், அதர்வசிகைப்பொருள் (கைலா. ௧௦. ௩௨) னும், (வா. பூ. உ. ௨௬) னும், சுவேதாசுவதரப்பொருள் (வா. பூ. ௪) னும், (கூர். பூ. ௧௪) னும், (சௌ. ௨௭) னும், கைவல்லியோபநிடதப் பொருள் மானவ புராணத்து ஆறாம் அத்தியாயத்தினும், வேதாந்தசூத் திரத்து “ஆசிராதிகரண” த்தினும் குறிக்கப்பட்டிருத்தலின் இவற்றை நவீனோபநிடதம் என்பார் மதி விரிவிலதாமெனக்கே.

ஊவம் ஸம்பொயிதொ ருபுரோ ராயவெந் ருராரிணா |
வகார ரோஹராஜ்ரானி கௌவொவி ஸிவெரிசு | காவரூம்
மர்கூஹ் ஸாக்ஷம் ஹெவம் வலவஹ்நிபு | வாஹ்ராத்ரம்
வாஸுவதம் தயாந்ரானி ஸஹஸு |

(உக) “முராரியாகிய மாதவரால் உருத்திரர் கேட்கப்பட்டும், உருத்திரரார் கேசவர் துண்டப்பட்டும் காபாலம், இளாகுளம், சாக்தம், பைரவம், பாஞ்சரத்திரம், பாசுபதமுதலிய ஆயிரக் கணக்காக மற்றைய

1950

“யோகமார்க்கத்தைப் பிரகடனஞ் செய்தவர் பழையோராகிய” இரண்ணிய கருப்பரத்திப் பிறரன்று” எனப் பாரதக் கூறுகின்றது.

ணத்திற்கண்டிக்கப்பட்டது நிரூபாகபதமன்றிச் சித்தாந்த சைவாகம மன்றென்று படிக்கவியாக்கியையிற் கூறினர்.

சீரெஹஸ்ராஸு சநுணை காய-காரணயொழவியிடிவா னார் வஹ்வராக-கார் வஸுவதி நெஸ்ரெண வஸுவாஸலிரோ க்ஷணா யொவலிஷ்டார் வஸுவதிஸ்ரெரோ நிதிதகாரணநிதி வண-யணி |

(ஙஉ) “காரியம், காரணம், யோகம், விதி, துக்கமுடிவு என்னும் ஐந்து பதார்த்தங்களும் பசுவின் பாசத்தை அறுக்கும்பொருட்டுப் பசு பதியிசுனரார் கூறப்பட்டன என்றும், பசுபதியாகிய ஈசுவரே நிமித்த காரணர் என்றும் (சைவர்கள்) கொள்கின்றனர் என்று சங்கராசாரிய ரால் வேதாந்தகுத்திர பாடியத்திலே (உ. உ. ஙஎ) கண்டிக்கப்பட்ட பாச பதம் நகுலீசபாகபதம் என்றும்,

தத்ரு காயு-காணி வ்யயிஷ்ரானீ பஹ தகூரி ரூவொடியே வஹ மூணாஸ்ரெதி டிஸவியாநி காரணாநி ஜூநெஹ்யாணி வஹ கஜே-ஹ்யாணி வஹ சீநொஸுஹ்மகாரரூவொணி சூணுஹ் காரணாநீதி த்ருயொடிஸவியாநி | ஷ்ரானாடி ரூவொ யொமம் | யு-காஸ-ஸ்வாவாரொ வியி | ஸ வ்ருதகாரரூவெண ஹ்வியம் | ஹஸஸூந ஹஸஸயநொவஹாராடி வ்ருத | சூரெஹ ப்ரஸிஸெ | உவஹாரம் ஷ்ஷியம் | ஹஸித நீத நுதூ ஹு-கார நஸீஸார ஜவஹெந | தத்ரு ஹஸித சீஷஹாஸம் நீதம் மாயவ-ஸாஸூ ப்ருகாரெண | ஹு-காரொ ஜீஹா தாமுஸ்யொமான்ஸிஷ்ரடி சீநொ வ்ருஷஹாடி ஸடிஸொ நாடி | ஜவநஸீஸாரென ப்ரஸி ஸெ | தாராணி காயந ஸ்ரநஸீயாநஸூமாரணா ததாரண ததூ ஷணஹெந ஷ்ஷியாநி | கஸு-ஹெஸ்யவ ஸு-ஹெஸ்யவ ப்ருடி-ந காயநடி | வாதஸூஹ்மகாரூ-கெஸ்யவ ஸாஸீராவயவாநாம் கஸ வந ஸ்ரநடி | உவஹத் வாதெஹ்யெஸ்யவ மஸீந சீயாநடி | ரூவெயெவநஸு-ஹாம் காரீநீ வேயொகூதாநம் காரூகிவ யெவ-ஸாஸெஸம் ப்ருடி-யதி ததூ-ஹாணம் ஸூமாரணா | காயு-காய-விவெக விகுஹெஸ்யவ ஹகூநிதி-ககூ-காரணவிதி ததூ ரணடி | ஷ்ரஹதாவாஸ-காடி ஸெஸூ-ஹாரணவிதி ததூ-ஷணடி | டி-வாஸெ ஹ்வியம் | ஸநாதகம் ஸாதகஸூ | ஸநாதகஸு-வ-டி வாநா சீதெனா-தெஹ் | ஸாதகஸூ டி-யாஸதிவஹ ஷ்ஷண ஹெஸ்யடி |

(௩௩) “அங்கே காரியங்கள் என்றவை பிருதிவிமுதலிய ஐந்து தத் துவங்களும் ரூபமுதலிய பஞ்சகுணங்களுமாகிய பத்துமாம் என்றும், காரணங்கள் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனம் புத்தி அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் மூன்றுமாகிய பதின்மூன்றுமாம் என்றும், தியான முதலிய ரூபமேயோகம் என்றும், தர்மார்த்தவியாபாரம் விதி என்றும், இது விரதம் துவாரம் என இருவகைப்படும் என்றும், பஸ்மஸ்தானம் பஸ்மசயனம் உபகாரமுதலியன விரதமாம் என்றும், பஸ்மஸ்தானமும் பஸ்மசயனமும் பிரசித்தம் என்றும், உபகாரம் அறுவிதப்படும் என்றும், அவை ஹாசம், கீதம், நிருத்தம், உடுக்காரம், நமஸ்காரம் செபம் என்பனவாம் என்றும், இவற்றுள் ஹாசம் அட்டகாசம் என்றும், கீதம் கார்தருவசாஸ்திரப் பிரகாரமாயுள்ளது என்றும், உடுக்காரமாவது நாக்கை உடுக்கேளோடு மருகி உண்டாக்கும் இருஷ்பநாதத் தொனி என்றும், செபநமஸ்காரம் என்பன பிரசித்தம் என்றும், துவாரங்களாவன காயனம், ஸ்பந்தனம், மந்தயானம், சிருங்காரணை, தத்காரணம், தத்பாஷணம் என அறுவகைப்படும் என்றும், இவற்றுள் நித்திரை செய்யாதவனாய் நித்திரைக் குறியைக் காட்டலே காயனம் என்றும், வாத நோயார் பிடிக்கப்பட்டான் போலச் சரீர அவயவங்களை நடுங்கச் செய்தலே ஸ்பந்தனம் என்றும், நொந்த காலுடையான் போலப் போதல் மந்தயானம் என்றும், ரூபயௌவனமுடைய காழுக ஸ்திரியைப் பார்க்கும் காழுகன்போல விலாசங்களினால் காட்டும் ஒழுக்கம் சிருங்காரணை என்றும், காரியாகாரிய விவேக விகற்பமற்றவன் போல உலகத்தினால் நிந்திக்கப்படும் கர்மகரணமே தத்காரணம் என்றும், கூடுறொது அப்பிரயோசன மொழிகளை உச்சரித்தலே தத்பாஷணம் என்றும், அநான்மகம் சான்மகம் என இருதிறப்படுவது துக்கத்தின் முடிவு என்றும், சகல துக்கங்களையும் மிகுதியும் ஒழித்துவிடலே அநான்மகம் என்றும், ஞானக் கிரியா சத்தி பல இலக்ஷணமுடைய ஐசுவரியமே சான்மகம் என்றும்” அப்புயதிக்ஷிதர் தமது வேதாந்த கற்பதரு பரிமளத்தினும், வித்தியாரணியர் தமது சர்வதரிசன சங்கிரகத்தினுங் கூறியிருக்கின்றனர். இதனால் அச்சங்கராசாரியரால் அகிரௌத நிருவீச பாசபதம் கண்டிக்கப்பட்டதன்றி வைதிக சைவபாசபதம் கண்டிக்கப்பட்டதன்று.

தநூதநுஸாரிண யூதுவி-யார் | காவாவார் காஷாஸு
வார் வாஸுபதா டெஸுவாஹுதி ஸவெ-ஹெதெ வெஷுரிஸுஸாஸு
.....கலுயணி | யயாஹுர் காவாவார் ஸுமிருகா ஷட்தகலுஜ்
வாஸுஸுலாவிஸாராஷு | ஹாஸுதஸு ஸாதுநு யூரகா திவ-ராண
பூமதி | தயாகாஷாஸுஸா சுவி சுவாஸுவாது-ஹெஜந ஸவ-ஸு

ஸர்ந தவீரஸந மமுஹபாரண ஸுராகுஹஸூவந ததாயாரபெ
வவஹிஜாதிசு டெஹிகாஹிசு கஸகஸு வஸஸாயந லிஷயதி |

(௩௪) “அப்பசுபதி மதத்தினர் காபாலம், காளாமுகம், பாசுபதம், சைவம் என்னும் நான்கு வகுப்பைச் சார்ந்தவர் என்றும், இந்நான்கு மதங்களும் வேதவிரோதமாயுள்ளதைக் கற்பிக்கின்றன என்றும், அவற்றுள்ளே ஆறு முத்திரைகளின் தத்துவஞானமுடையனாய், பரமுத்திரையை அறிந்தவனாய், பகாசனஸ்தனையிருந்து ஆன்மாவைத் தியானம்பண்ணி நிர்வாணத்தை அடைகின்றனன் என்று காபாலரும், கபால பாத்திரத்திற் போசனஞ் செய்பவராய், பிணஞ் சுட்ட சாம்பலைப் பூசுவோராய், அப்பிண மாமிசத்தை உண்பவராய், ஓர் பெரிய தண்டத்தையுடையவராய், சுராரும்பஸ்தாபனஞ் செய்து தேவதா பூசாதிகளுக்கு அதனை ஆதாரமாய்க் கொள்பவராய் ஒழுகுதலே இம்மை மறுமைக்குரிய சகல பல சாதனங்களென்று காளாமுகரும் கூறுகின்றனர்” என்றும் இராமாநசாசாரியர் தமது “பாசுபத்தியதிகரண” த்திலே காபாலர் காளாமுகர் என்னும் இருவர் மத இலக்ஷணமாத்திரங்கூறிச் சைவர் பாசுபதர் இலக்ஷணங்கூறுதொழிந்தனர். காபாலர் காளாமுகர் என்பார் வேதநெறி தவறினவர் என்பது நமக்கும் உடன்பாடே. அங்ஙனம் சைவமும் பாசுபதமும் அவைதிகம் என்று கோடற்குரிய இலக்ஷணம் கூறப்படும் வரையும் அவை கண்டிக்கப் படவில்லை என்றோர்க.

(௩௫) வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு ஆதாரமாய் நின்ற முக்கியோபநிட, தங்களுள்ளே ஈசாவாசியோபநிடதத்து,

௦௮௦௮ வாஸு லிஷ ஸவஸு (ஈசா. ௧)

என்னும் முதன் மந்திரபாகத்துக்குக் கைலாசசங்கிதை

|| ௦௮௦௮௮ ரக்ஷணீயகூ லீராவாஸு லிஷ ஜமஸ (கைலா. ௧௧. ௪௫)

(௩௬) “ஈசரற் காக்கப்படுதலின் இவ்வுலகம் ஈசாவாசியம் எனப் பட்டது” என்று பொருள் உரைத்தலின் “ஈச” என்றது ஏகான்மவாதிகளும், வைணவரும், மத்துவரும் கூறும் ஆன்மாவக்கேனும் நாராயணர்க்கேனஞ் செல்லாது சிவபெருமான்மேற் சென்றது.

சுய ஹெந௦ ஸுஹுமாரிண உளஹு஦் கி௦ ஜபெநுநாரீகக௦ ஸுஹீதி | ஸஹொவாஹ யாஜவதுஸுதரஹீயெணெதெதா நெய் வவா சுபீதவது நாரீயெயாதி | வஸெதெஹுஹா சுபீதொஹவதி |

(௩௭) “பிரமசாரிகள் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி, எதனைச் செபிக் கல (எமக்கு)அமிர்த்தத்துவம் எய்தும்? என்றனர்; அதற்கு அவர் சதருத் திரீயத்தை செபித்தலினால் (என்றும்), இந்தச் சதருத்திரீயத்தடங்கிய இவை அமிர்த்தத்தின் பெயர்கள் என்றும், இவற்றைச் செபித்தலினால் அமிர்த்தத்துவம் எய்தும் என்றும் விடை இறுத்தனர்” என்று சாபாலோபநிடதத்திற் கூற ப்பட்டிருக்கின்றது. சதருத்திரீயத்திற் கூறப்பட்ட நீலக்கிரீவர், விலோகீதர், அபர்த்தின், சிவன், இரண்ணியபாகு, உருத்திரர், சிதிகண்டர், கிரீசர் முத லிய நாமமனைத்துஞ் சிவபெருமான் திருநாமமாதலின், இவை அமிர்த்தத்தின் பெயர்களெனவே “அவ்வமிர்தம்” என்பது சிவபெருமானுக்குப் பெயரா யிற்று. இங்ஙனம் நீலகண்ட சிவாசாரியர் “அந்தரதிகரண” த்தினும் (க. க. உஉ), “அந்தரியாமியதிகரண” த்தினும் (க. உ. கக), “காரியாதி கரண”த்தினும் (ச. க. கக) “அமிர்தம்” என்றது சிவபெருமான் திரு நாமம் என்று உரைத்தருளினர். அமிர்தம் என்றது யோகமாத்திரையால் நித்தியமும் இனிமையும் துய்மையுமுடைய அமிர்தமுதலிய பலபொருட் குள் செவ்வுமேனும், ருடமாத்திரையாய்ச் சிவபெருமானுக்கே சேறலானும் யாஞ்ஞவற்கியர் முதலிய இருஷிகளால் அமிர்தம் என்றது சிவபெருமா னுக்கே யோகருடமாய் வழங்கப்பட்டதென அறியற்பாற்று.

! சுரீகூத ஸ்ரீகூத |

(௩௮) “சிவானந்தந் துய்க்கின்றனன்” என்று (சசா. கக, கச) னும்,

விஹேத ஸ்ரீகூத |

(௩௯) “சிவானந்தத்தைத் திகுக்கின்றனன்” என்று (கேந. கஉ) னும்,

ஸ்ரீகூத ஸ்ரீகூத |

என்னும் மந்திரத்துக்கு நீலகண்டசிவாசாரியர் (ச. ச. ச) சூத்திர பாடியத்தில் ஆன்மாவுக்குச் சிவசாமியம் எய்துவதாகக் கூறிய பொருள் கொண்டே,

சுரீகூத ஸ்ரீகூத |

என்றற்றொடக்கத்தவற்றுக்கும் பின்வருமாறு சாமியப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின்,

சுரீகூத ஸ்ரீகூத |

(௪௦) “சிவசாமிய மறுக்கின்றனர்” என்று (கேந. கக) னும்,

சுரீகூத ஸ்ரீகூத ஸ்ரீகூத |

(சக) “அது பிரமம், அதவே சிவன் என்று கூறப்படுகின்றது” என்று (கட. ஓ. அ. னும், சு. க) னும்,

ஈய சீதேகோ ஸ்ரீதேகா ஸ்வகூத் ஸ்ரஹ ஸ்ரீமூதே |

(சஉ) “பின், மனிதன் சிவசாமிய முற்றுப் பிரமானந்தர் தயக்கின் றன்ன” என்று (கட. சு. கச) னும்,

க0 விஷ்ணுஹுக்ர ஸ்ரீத0 க0 விஷ்ணுஹுக்ர ஸ்ரீதக்ர |

(சங) “அதனைப் (பரமான்மாவைத்) தூயதென்றும், சிவமென்றும் அறிக; அதனைத் தூயதென்றும் சிவமென்றும் அறிக” என்று (கட. சு. க௭) னும்,

வனததெவ ஸ்ரானாநா ராயதந தெததீதீத |

(சச) “இதுதான் உயிர்கட்கு உறைவிடம்; இது சிவம்” என்று (பிர. க. க0) னும்,

தெவ ஸதஸுஹ ஸ்ரீதஹ யச |

(சரு) “சத்தம் அசத்தம் சிவமுமாயவர் தேவர்” என்று (பிர. உ. ௫) னும்,

ஈஸ்தேகா ஸ்வகி |

(சசு) “சிவசாமியமுறுகின்றனன்” என்று (பிர. நட. கச) னும்,

விஜாயா ஸ்ரீத ஸ்ரீமூதே விஜாயா ஸ்ரீத ஸ்ரீமூதே |

(சஎ) “அறிந்து சிவானந்தம் அநுபவிக்கின்றனன்; அறிந்து சிவா னந்தம் அநுபவிக்கின்றனன்” என்று (பிர. நட. கஉ) னும்,

ஸ்ரஹ ஸ்ரீத ஸ்ரீமூதே ஸ்ரீமூதே வரஹெதி |

(சஅ) “(அறிஞன்) சாந்தமாயும், ஜரையிலதாயும், பயமிலதாயும், பர மாயமுள்ள சிவத்தை (சிவானந்தத்தை) அடைகின்றனன்” என்று (பிர. ஓ. எ) னும்,

ஸ வனதேகா ஸ்ரீதேகா ஸ்வகி |

(சக) “அவ்வியல்பினனாகிய இவன் கலையிலஞ்சி சிவசாமியமுறு கின்றனன்” என்று (பிர. சு. ௫) னும்,

யசுர ஸ்ரீத ஸ வரஹெதி ஸ்ரீமூதே |

(100) “எந்தப் பிரமலோகத்திலே புருஷரும், அழிவிடாவிடில் பின்
ருமாய சிவனார் உளரோ” என்று (முண். க. உ. கக) இம்,

தகெத தகதுஷ்டேதம் தகெதவ்யம் வெஸ்தி |

(101) “சௌமிய, அவ்வியல்பினதாகிய இது சத்தியம்; அது சிவம்;
அது ஆலோசிக்கற்பாற்று; என்று அறி” என்று (முண். உ. உ. உ) இம்,

சுஜேத வெஸ்திஷ வெஸ்தாமி

(102) “இது சிவனது அணை” என்று (முண். உ. உ. 10) இம்,

தவ்ஜாநெந வரிவ்யுனி யீரா சூநாநா-உவ ஜேதம் யவ்வாதி

(103) “எந்தப் பிரமம் ஆனந்தவடிவாகிய சிவமாய் விளங்குகின்ற
தேவ, அந்தப் பிரமத்தை (அருண்) ஞானத்தினால் பெரியோர் (இடையே
புன்றித்) தியானிக்கின்றனர்” என்று (முண். உ. உ. எ) இம்,

வருவெவெத ஜேதம்

(104) “இந்தப் பிரமமே சிவம்” என்று (முண். உ. உ. கக) இம்,

விஜ்ஞேதா ஜேதொ ஸவதி

(105) “வீடுற்றவனாய்ச் சிவசாமியமுதுகின்றான்” என்று (முண்.
உ. உ. சு) இம்,

சுஜேத ஸஜீவஸி

(106) “சிவசாமியனாகின்றான்” என்று (ஐத. ச. சு. இம், 10. ச) இம்,

சுஜேதொ விரணயமி

(107) “சிவனார் பொன்வண்ணர்” என்று (ஐத. க. சு. க) இம்,

ஸாணி ஸுஜேத ஜேதம்

(108) “சாந்தியை நிறைந்த சிவம்” என்று (ஐத. க. சு. உ) இம்,

சுஜேதொ ஸவதி

(109)

(110) “சிவசாமியனாகின்றான்” என்று (சாந்த. க. ச. 10) இம்,

ஸாணி ஜேத ஜேதம் வெஸ்திஷ

உபநிடத உபக்கிரமணிகை,

23172

கக

(க௦) “இது அபயமாய்ச் சிவமாயுள்ளது; இது பிரமம்” என்று (சாந். ச, கஞ. க) னும்,

யொ வெவ ஹிரி கடிஜிதது

(க௧) “எது முடிவிலாவின்பமோ, அது சிவம்” என்று (சாந். எ. உச. க) னும்,

வனத டிஜித லிய ரெத ஸ்ரீவ்று

(க௨) “இது அபயமாகிய சிவம், இது பிரமம்” என்று (சாந். அ. ஈ. ச. னும், அ. எ. ச. னும், அ. அ. ஈ. னும், அ. க௦. க. னும், அ. கக. க) னும்,

கஸ்ரீவ்று கடிஜித௦ வ ஸ்ரீதூ

(க௩) “அது பிரமம், அது சிவம், அது ஆன்மா” என்று (சாந். அ. கச. க) னும்,

கய௦ தெநாஜிதா ஸ்ரீதூ

(க௪) “அதனைக்கொண்டு சிவத்தை அடைவேனா?” என்று (பிரு. ச. ச. உ) னும்,

யொய ரோதேஜி டிஜித டிஜித ஹ்ரெவ்று வவதது

(க௫) “எது ஆன்மாவோ, அது சிவம், அது பிரமம், அது எல்லாம்” என்று (பிரு. ச. ஈ. க—கச) னும்,

த ஸ்ரீதூதயுடாஜிஜிதது

(க௬) “உனக்கு ஆன்மாவாயுள்ளவர் *அந்தரியாமியாகிய சிவன்” என்று (பிரு. ஈ. எ. ஈ—உ௩) னும்,

கய டிஜித௦ டிஜித௦ வவதது ஹ்ரெவ்று ஸ்ரீதூத௦

(க௭) “மனிதன் சிவசாமியமுற்றுப் பிரமானந்தத்தை அடைகின்றான்” என்று (பிரு. க. ச. எ) னும்,

! *வனத ஸ்ரீதூதயுடாஜி டிஜித௦ ஹ்ரெவ்று ஸ்ரீதூத௦
(க௮) இலக்கத்திலுள்ள ஜாபாலோபநிடதம் கொண்டு நாம் அமிர்தத்திற்குக் கூறும் பொருட்களையே, “எவர், அந்தரியாமியும் அமிர்தமூர்த்தியுக்கின்றனரோ, அவர் சிவன்” என்று (கைலா. கக, டி௦) கூறுகின்றது.

கஜோதொ ஷ்ஜித்யு|

(சுஅ) “அழியாதவனாகிய (நான்) சிவமாகப் (பாவிக்கின்றேன்)” என்று (பிரு. சு. ச. சுஎ) னும்,

ஓர ஓரய் நஜித தித்யுவாவ்|

(சுக) “என்னை ஆன்மாவாகவும், சிவனாகவும் கொண்டு வழிபடு” என்று (கௌஷீ. ந. உ) னும்,

வனஷ ஸ்ரண வனவ ஸ்ரஜாதாநதொ ஷ்ஜொர ஷ்ஜித்யு|

(எ௦) “இந்தப் பிராணனே அருளேளாடு கூடிய ஆன்மாவாய், அநந்தமாய், அஜரமாயுள்ள சிவன்” என்று (கௌஷீ. ந. சு) னும்,

வனஷா மதி ரொத ஷ்ஜித்யு|

(எக) “இது கதி, இது சிவம்” என்று (மைத். சு. உஉ) னும்,

வனத்யுஷ்ஜொஷ்ஜித்யுத தெதத்யு|

(எஉ) “இது பிரமம், இது சிவம், இது பார்க்கர்” என்று (மைத். சு. ந. நு) னும் சிவபெருமான் திருநாமமாகிய அமிர்தம் என்னும் மொழி காணப் படுகின்றமையானும்,

(எந) ஈசர்

என்று (ஈசா. க) னும்,

(சுவே. க. அ) னும்,

(„ ந. எ, உ௦) னும்,

(„ ச. எ) னும்,

(மைத். சு. சுஅ) னும்,

(முண். ந. க. ந) னும்,

(மகாநா. கசு. ந) னும்,

(கைவ. உ௦) னும்,

(எச) ஈசுவரர்

என்று (பிரு. ந. ச. அ) னும்,

(„ சு. ச. கச—கஅ) னும்,

(சுவே. சு. எ) னும்,

(மகாநா. ச. அ) னும்,

(„ கஎ. நு) னும்,

அதர்வசிகையினும்,

(எரு) ஈசானர்

என்று (பிரு. சு. ச. கரு, உஉ) னும்,

(கட. ச. நு, கஉ) னும்,

(சுவே. ந. கஉ, கரு, கஎ) னும்,

(„ ச. கக) னும்,

(மைத். சு. அ; எ. க, எ) னும்,

(மகாநா. தஎ, நு) னும்,

(எசு) பதி

என்று (முண்ட. க. உ. ௫) னும்,

(மகாநா. கக. கூ.) னும்,

(சுவே. சு. எ. கூ) னும்,

(பிர. உ. கூ) னும்,

(எஎ) சத்து என்றதை

(உபப்பிருங்கணப் பிரகாரம்) மகாதேவதை (வே. சூ. கூ. கூ. கூ. எ) என்று கறவேண்டித் “தேவதை” என்று (சார். சு. கூ. உ) னும்,

(எஅ) சிவ

என்று (மாண्डே. எ, கஉ) னுமாகச் சிவனார் திருநாமங்கள் காணப்படுகின்றமையானும் முக்கிய உபநிடதங்கள் முழுமையும் அச்சிவநாமங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருத்தல் புலப்படுகின்றது.

கவிவா யஸுணாஸுஸிவ ஊதி வாஊ வபெசு| தெந ஸஹ ஸாவபெ தெந ஸஹ ஸாவஸெ தெந ஸஹ ஸுஜீத|

(முண்ட. கூ. உ. கூசு)

“சண்டாளனேனுஞ் சிவனெனும் மொழியைச் செப்புவானாயின், அவனெடு பேசுக, அவனெடு வசிக்க, அவனெடுண்க” என்னும் மந்திரம் முண்டலோகாபரிடத்ததெனப் பிரம சூத்திர சைவபாடியத்து “அக்கினி கோத்திராதியதிகரண” த்திற் (ச. க. கசு) காணப்படுகின்றது.

பரிவெதி வாஊ யொ நிதூ ஊணாஸொ ஊவி வபெநூடா| ஸஹ தெந வபெஹூஊ ஸஹ தெந வஸெஹூ||

“சண்டாளனேனுஞ் சிவனென்னு மொழியை நித்தமு மாணந்தத் தோடுரைப்பானாயின் அவனெடு சல்லாபம் புரிக, அவனெடுடெப்போதும் வசிக்க” என்னும் வாசிஷ்டஸைன்கோப்பிருங்கணசுலோகமானது ஏகான்ம வாதிபார் காலத்துக்கு முன் அம்முண்டலோகாபரிடத மந்திரம் உளதாதலையும், அவர்க்குப் பின் இலதாதலையும் வலியுறுத்துகின்றது.

யஹ ஊஃவ ஹகாஸா வெஷ்யிஷுணி ராநவாஃ தஹ ஸிவ சிவஜாய ஊஃவஸுரானோ ஊவிஷுதி||

“எப்போது ஆகாயத்தைத் தோலாக உரித்து உடுக்கின்றனரோ, அப்போது ‘சிவத்தை அறியாது (பிறவித்) துக்கத்தின் முடிபும் எய்தும்” என்று (சுவே. சு. உ) ன் காணப்படுகின்றது; இங்ஙனம் இதற்கு

ஊஃவ ஹூரீ ரநூஜா வெஷ்யிஷுணி வெஷ்யஸுர ஸிவ ஜஹ தெ ஊஜாய ரூஃதி ரேஷுஷுஸாஸ்ய||

என்று (சங். த. க. உரு) னும்,

ஓஇம்மந்திரம் மதவைரிகளால் இம்முண்டலோகாபரிடத்தினின்று ஒழிக்கப்பட்டது

யுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவே இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

என்று (வா. பூ. ச. கருநி) னும்,

உபப்பிரநுங்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவேயாக, ஏகாண்மவாதியரும் பிறரும் அலுவலப்பிரநுங்கணங்களுக்கு மாறாகச் சுவேதாசுவதரத்திற் “சிவம்” என்று சிவபெருமானை நேரே குறிக்கும் பதத்தை எடுத்து விட்டுத் “தேவம்” (உவவு) என்று திரித்துக் கொண்டனர். முகாந்நராயணம், சுவேதாசுவதரம், கைவலலியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை முதலிய உபநித்தங்கனிலே சிவன் என்னும் திருநாமம் வெளிப்படையாக யாண்டும் புலப்படுவதாக,

பரிவ வளவெளி வெடாநூர் நாடுநூர் வீழ்ச்சி வடிநீர் ஹரி

(எக்). “சிவன் ஒருவரே கர்த்தா, பிறர் ஒருவர் இன்று எனவேதான் தங்கள் கூறுகின்றன” வாத்தலின், ஈசகேநாதி உபநிடதமனைத்துஞ் சைவோபநிடதங்களாம். அங்ஙனமாயின்,

தலைவர்: பாரி வடம் ஸ்டாப் பார்வையிலிருந்து திரைப்படம்
ரா.தமிழ்

(அ) “கண்ணனது ஆகாயத்து நிறுத்தப்பட்டாற்போல, அந்த விஷ்ணுவின் பரம்பதத்தைப் பெரியோர் எஞ்ஞான்றும் பார்க்கின்றனர்” என்று (இரு. வே. க. உ. உ. ௨௦) னும், (யசுர். வே. ச. உ. கூ. ச) னும், (சாம. வே. உ. த. கூ. ௫) னும் கூறப்படுதலின், இந்த விஷ்ணு நாமத்தை புடைய நாராயணரே கடோபநிடதாதிகளிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனரெனின், அன்று; இரூக்குவேதாதிகளிற் கூறப்பட்ட விஷ்ணு எத்தத்துவத்தினர் என உணர்த்த,

.. ஸொலுநம் வாஸகோவொனி தவிஷொஃ வாஸி வஹி.

(அக) “அத்துவாவின் எல்லையை அடைகின்றனன்; அது விஷ்ணுவின் பரம்பதம்” என்று (கட. ந. சு) கூற,

[illegible]

(அஉ) “மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வீணாத்துவா, புலுத்துவா, தத்திவாத்திவா, கலாத்திவா” என அத்துவா அறுவகைப்படும் என்றும், இவற்றுள்ளு

ஸ்ரீவதகூடி உருஜிஹ ககூரூ வஸு ஹஸுதே!

(அ௩) “சிவதத்துவமுதற் பிருதிவியீரூய்க்கிடந்த முப்பத்தாறும் தத்துவாத்துவா எனப்படும் என்றும் வாயுசங்கிதை கூறலானும், அகஸ்திய சங்கிதையும் பிருகச்சாபாலமும்

சூக்தகூ ரியோனாமே விசுரூககூஹி ரேஜுரே! கஹெ மு ஸீவ ககூஹி கசூரூகூரூமி ஸனி வமி||

(அ௪) “நான்காவது பிரசிணம் எட்டாம் மந்திரத்திற் கூறப்பட்ட ஞானேந்திரியம் ஐந்தாம், கன்மேந்திரியம் ஐந்தாம், சப்தாதி ஐந்தாம், பூதாதி ஐந்தாம், அந்தக்கரணம் நான்குமாகிய இருபத்து நான்கையுங் அடக்கிய ஆனமதத்துவம் அதோபாகத்தினும், (சுவேதாசுவரத்து முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரத்தினும், இதற்கு உபப் பிருங்கணமாய்ப் போந்த கைலாசசங்கிதை ஒன்பதாம் அத்தியாயத்து இரு பத்தொன்பதாஞ் சுலோகமுதலிய ஐந்து சுலோகங்களினுங் கூறப்பட்ட காலம், கலை, நியதி, வித்தை, இராகம், புருஷன், மாயை என்னும் ஏழு தத் துவங்களையும் அடக்கிய) வித்தியாதத்துவம் மத்தியபாகத்தினும், (பிருகச் சாபாலோபபரிடதத்து நான்காவது பிராம்மணத்துப் பத்தொன்பதாம் மந்தி ரத்தினும், கைலாசசங்கிதை ஒன்பதாம் அத்தியாயத்து முப்பத்தாறான்காம் முப்பத்தைந்தாம் சுலோகங்களினுங் கூறப்பட்ட சிவதத்துவம், சத்தித் துவம், சாதாக்கியதத்துவம், சுத்தவித்தியாதத்துவம், ஈசுவரதத்துவம் என் னும் ஐந்தையும் அடக்கிய) சிவதத்துவம் அக்கிரபாகத்தினும் அமைவன என்று கூறலானும்,

ஸாரஹ்யொம ப்ரவிலாமி ககூரூஷிவ காமிலிசு | ஸீவ ஸாஸூப்ரவிலாமி தமொ ௨ நூரூஷி க்ருஷ்ணே!

(அ௫) “சாங்கியயோகத்திலே பிரசித்தமாயுள்ள தத்துவங்கள் சில வாம் என்றும், சிவாகமங்களிலே பிரசித்தமாயுள்ள தத்துவங்கள் பிறவ ணைத்துமாம்” என்றும்,

கஹ்ரணவ்ரிகாநீஹ ஸுவநாமி து காமிலிசு | ஸௌரூணி காமி ஸாநூமி விஜேயாமி ஸிவாமரே!

(அ௬) “பிரகிருதி தத்துவத்துள் அடங்கிய அண்டபுவனங்கள் சில லே புராணங்களில் உள்ளன; (பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள புன்னிரண்டு தத்து வங்களில் அடங்கிய) மற்றைப் புவனங்கள் சிவாகமத்திலே அறியற்பாலன என்றும் வாயுசங்கிதை கூறலானும்,

வஹார ஹக்ரம் வரிவதூதெ வ்யயம் |

(அ) “சிருஷ்டியாதி ஐந்து ஆரங்கையுடைய சக்கரம் மேலே விரி வாயுள்ளது” என்னும் மந்திரத்துக்குக் கைலாசசங்கிதை பத்தாம் அத்தி யாயம் ஐம்பத்தைந்து சலோகங்களால் உபப்பிருங்கணஞ் செய்யப்போந்து, பிருதிவித்தவம் ஒன்றடக்கிய சிருட்டிக்குரிய நிவிர்த்திகலாசக்கரம், அப்பு தத்துவமுதற் பிரகிருதி சுருபுள்ள இருபத்துமூன்று தத்துவங்களை அடக்கிய ஸ்திதிக்குரிய பிரதிஷ்டாகலாசக்கரம், புருஷதத்துவமுதல் அசத்தமாயை இறுதியாக்கிடந்த ஏழு தத்துவங்களை அடக்கிய சங்காரத்துக்குரிய வித்தி யாகலாசக்கரம், சுத்தவித்தை ஈசரம் சாதாக்கியம் என்னும் முத்தத்துவங் களை அடக்கிய திரோதானத்துக்குரிய சாந்திகலாசக்கரம், சத்திதத்துவ சிவ தத்துவங்களை அடக்கிய அதுக்கிரகத்துக்குரிய சாந்தியாதீதகலாசக்கரம் என்னும் ஐந்து சக்கரங்களை விளக்கி, நிவிர்த்திகலாசக்கரத்துக்கு மேல் நின்ற ஸ்திதி சக்கரத்தையுடைய நாராயணரையுற்றுக் கூறுமிடத்து,

ஸ வாரீடெவ அக்ராதூ வாரிகெகெக நாயகஃ | ராரிஸ்தியு
தொ வாரெ ஸவாரகூகாரொ லஹாநீ | கெவெயுவ வாலுடெவாடி
அதுஹ் வுஷிதாஃ மத்யு | வாலுடெவொ ஸிராஜ்யு ததஸு
கஷுண்ணஃ வாரி ப்ரஹ்மஸ்துவி விவ்ராதம் ஸ்விதிஅக்ரஹி வடி
ஸ்விதிஅக்ரஹி ஸ்ரஹ்விதிவாரா-வஹு-த்யு | ஜநாடி-நாயிஷிதஹ
வாரி வடி ஸுஅதெ வணதெவ வடி ப்ராஹ்ம விஸுவாடி
ப்ரஸெவிநாடி | வெவ்வாநா லி ஹக்ரம் ஸாரொக்ரஹி வடி
புடி |

(அஅ) “அந்த வாமதேவசக்கரத்துக்கு ஆன்மாவாயுள்ளார் வாரி தத்துவநாயகர் (நாராயணர்); அனைத்தையும் இரக்ஷிக்கும் இயல்பினராகிய இவர் வாமபாகத்தில் இலக்குமியோடு இயைந்தவர், அவருக்கு வாசுதேவர், அநிருத்தர், சங்கர்ஷணர், பிரத்தியும்நர் என்னும் நான்கு விபூகர் உளர், இது மேலாகிய ஸ்திதிசக்கரம், இது உத்தமமாகிய பிரதிஷ்டாருபம், இது நாராயணரால் அதிட்டிக்கப்படும் பரமபதம், நாராயணரது பாதங்களைச் சேகிக்கும் வைணவரால் அடையப்படும் பதம் இதுவே, இது சாலோக்கியாதி பதத்தைக் கொடுப்பது” என்று கைலாசசங்கிதை கூறலானும்,

கஷவநா லிவவதெ ஸ்ரஹ்விதிவநஃ வாரஸீய |

(அக) “(மந்திர, வர்ண, பத, புலன, தத்துவ, கலை) என்னும் ஷடத் தவாவுக்குப் பதியே! அத்துவாக்களுக்குச் சிரேட்டமாகிய அத்துவாவின் கரைக்கண்ணதாய மரமயத்ததை அடைவேனாக” என யுகர்வேத மந்திரப் பிரசின பாகங் கூற

கஜநா ஜீவதி ஜீவிஷொ வடினி கடுவெ நடு ஸுகலுமொக விசுகுணாய |

(க௦) “எவரை (ஆறு) அத்துவாக்களுக்கும் அத்துவபதியாக அத்து வாவை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனரோ, உலகத்துக்கு விலகுகுணமா கிருக்கும் அவர்க்கு நமஸ்காரம்” (வா. பூ. எ. உ. ௩) என்றும்;

கஜாதீத௦ துஸீயாவூ௦ நிவ-காண௦ வரூ௦ வடி |

(க௧) “(இந்தத்) தூரியம் எனப் பெயர்ப்படைத்த அத்துவாதீதமானது நிர்வாணமாகிய பரமபதம்” (வா. உ. த. உ. எ. அ. ௨) என்றும் வாயுசங்கிதை கூறலானும், சத்திசமேதராகிய சிவபெருமானது ஸ்தானம் பரமபதம் எனப்படுகின்றது. படவே, நிவிர்த்திகலைக்கு மேலுள்ள பிரதிஷ்டாகலையில் நாராயணரது பரமபதம் என ஒன்றும், பிரதிஷ்டாகலை, வித்தியாகலை, சார்திகலைகளைக் கடந்த சார்தியாதீத கலையிற் சிவபெருமானது பரமபதம் என ஒன்றுமாக இரு பரமபதங்கள் பெறப்படுகின்றன.

வனவ௦ புகார ஜீவ௦ நித்ய௦ ஸ்வாவக ஜக்யபு | ஸஜீவதெய ரஹிக௦ விஜீவாவூ௦ வரூ௦ வடி |

(க௨) “இந்தப் பிரகாரம் அமலமும், நித்தியமும், வியாபகமும், அழியாததும், திங்கியாதுமிலாததுமாகிய விஷ்ணுவுக்குரிய பரமபதம்” என்று (விஷ்ணுபுராணம். க: உ. ௨. ௫௩) கூறப்பட்டிருத்தலின், நாராயணம் சபால முதலிய நாராயணோபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட சருதிவிஷயங்களும் விஷ்ணுபுராணதிகளிற் கூறப்பட்ட விஷயங்களும் பிரதிஷ்டாகலைப்பாலதாம் நாராயணருடைய பரமபதத்தில் முற்றும் என்று கடைப்பிடிக்க;

ஸிவொ ஜெஹஸூரெஸெவ ருடெஜா விஷ்ணு: விதாஜெஹ: ஸ௦ ஸாரெவெஜெ ஸவ-கஜ: வரூஜெததி ஜெவூக: | நாஜெஷகஜிஹி நித்ய௦ ஸிவஸ்ய புகதிவாடிகபு |

(க௩) “சிவன், மகேசுவரர், உருத்திரர், விஷ்ணு, பிதாமகர், சம்சார வைத்தியர், சர்வஞ்ஞர், பரமான்மா என்னும் நாமாட்டகமும் எப்பொழுதும் சிவபெருமானுக்குப் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது” (வா. பூ. உ. அ. ௨. ௨) என்றும்;

ஸிவதகவாடி மூலிஜேண௦ ஸுஸீராடி வடாடிவ | ஸ்வாவூபிதிஷ்டி ஸிவஸதொ விஷ்ணு ருடாஹூக: |

(௧௪) “சிவதத்துவ முதற் பிருதிவி ஈராய்க்கிடந்த சரீர முதலியவற் றையும் கட முதலியவற்றையும் விபாபித்து நின்றமையாற் சிவபெருமான் விஷ்ணு எனப்படுவர்” என்றும் வாயுசங்கிதை பூருவபாகத்து இருபத்தெட் டாம் அத்தியாயத்திற் காணப்படலான், (௮௦-ம் இலக்க) இருக்குவேதாதி கலினும், (௪௨.௩. ௧) ஹங்கண்ட விஷ்ணுநாமம் சிவபெருமான் மேலதன்றி நாராயணர் மேலதன்று என நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டது. படவே, ஆறு அத்துவாவைக் கட்டுள்ளதே சிவபெருமானது பரமாகாயபரம்பதமுமாம் என்க. ஆகலின், இருக்குவேதாதிகளும், ஈச, கேந, கடமுதலிய உபநிடதங் களும் வேதாந்த சூத்திரங்களும் நிறுத்திக் கூறும் பிரமலோகம் ஷடத்துவா தித சிவபெருமானது பரம்பதமேயாம். ஏகான்மவாதிகள், வைணவர், மத்து வராதியோர் தத்தம் கோட்பாட்டுக்கியைய உபநிடதங்களுக்கும், அவற் றை ஆதாரமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்த வேதாந்த சூத்திரத்துக்கும் உரைக்கும் பொருள்கள் ஒவ்வாதனவேயர்க, நீலகண்டசிவர்சாரியர் வேதாந்தசூத்திரத் துக்கும் உபநிடதவாக்கியங்களுக்கும் உபப்பிருங்கணப்பிரகாரம் சிவபரமா கக்கொண்டு வரைந்த பொருளை சத்திய முக்கியப்பொருளாய்ச் சிறந்தது.

(௧௫) பிரமம் என்பது “பிரும்ஹ” (ஹ்ரு) என்னுந் தாதுவி னின்று பிறத்தலால், அது பிரும்மணம் என்னும் வளர்ச்சிவன்மையும், பிரு சுத்துவம் என்னும் மிக்க மேன்மையுமாகிய இரு குணங்களைமுடையது. ஆகலின், பிரமம் என்னும் மொழியே குணிப்பொருளாகக் காணப்படுகின் றமையின், முக்கியோபநிடதங்கடோறும் சிவபெருமானது திருநாமமாகக் காணப்படும் பிரமம் குணிப்பொருளேயாம் என்றோர்க.

வளகொ ஹி நாஸெஹெஷு ஹிதஸுவாஸேஸூர்! ஹ்ரு ஹி
கூர் ஹ்ருணகூர் ஹிவொ ஹ்ருஹெவ யொமதர்!

(௧௬) “ஏகராகிய பரமேசுவரே நாமயேதங்கனிதல் நிகழுற்றனர்; மேன்மையினதும் பெருத்திருத்தலானும் சிவபெருமானே பிரமம் எனப் படுவர்” என்று பராக்கியையினும்,

ஹ்ருஹிநாஸேஸூர் ஹ்ருஹெஷுஹிதஸூர்! ஹ்ரு ஹி. ஹ்ருஹி
கூர் ஹ்ருணகூர் ஹிவொ ஹ்ருஹெவ யொமதர்!

(௧௭) “சச்சிதானந்த ரூபியாய், சேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கு வேறாய், வியாபகராயுள்ள சிவபெருமான் பிரமசப்தத்திற் கூறப்படுகின்ற னர்” என்று அறிதாகமத்தினுள் கூறப்படுதலிற் பிரமசப்தம் சிவபெருமா னுக்குப் பெயராமாறு தெள்ளிது.

ஸத் தி ஸிவஸு ஸஹஸுபுக்ருதிபுக்ருயொதிதௌ।

(கஅ) “சத்தியும் சிவமும் சத்சப்தத்தின் பிரகருதிப் பிரத்தியயந்த னாகக் கூறப்படுகின்றனர்” என அபிபுத்தகுத்தி புண்மையின், சத்து என் றது உமாபதியார்க்குப் பெயராமன்றி ஏகான்மவாதிகள் கூறும் நிர்விசே டப் பிரமத்துக்குச் செல்லாது.

சுமே நுஸூ சிவ ஸத் தி ரவிநா லாவீநீ விஹோ! ஸத் திவீந ஸிவொ நாஸ்தி ஸிவவீநா ந ஸத் திகா।

(கக) “அக்கினிக்கு உஷ்ணம் போலச் சத்தியார் சிவபெருமானி னின்றுவேறுறார்; சத்தியின்றிச் சிவபெருமான் இல்லை; சிவனின்றிச் சத்தி இல்லை” என்று ஞானாதபரிபாஷையினும், “சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகரண” த்தினும் கூறப்படலான், சத்தின் பொருளாகக் கண்ட சத்தியாரும் சிவ பெருமானும் குணகுணியாவத்தினால் வேறுறார்.

(க௦௦) “பிரஞ்ஞாநம் பிரமம்” என்னும் ஐதரேயமந்திரத்துக்கும் பொருள் போமாறு:—

புஜாந௦ ப்ரஹ்மவாக்யே து புஜாநாஸு-ஃ ப்ரஹ்முகே।
புஜாநாஸு ஸெதகநு ப்யு-ரய ஸுா ன ஸ௦ஸய:। ஸெதகநு
பிகி விஸுஸு ஸவ-ஜாநகியா-தூக்ய। ஸூதகநு ஹ்விவாவொ யஸ
சுதேதி பூகீ-தி-க:। உதூதி ஸிவஸு-தூணா வாதீ-க௦
கபிக௦ சியா। ஜாந௦ ஸ௦ய உதீ-க௦ ஹிதய௦ ஸு-தூ தீ-பி-தூ:।
ஜாந பிகூ-தூ ஸுஸு கி-வி-ஜாநகியா-தூக்ய। உதூவா-தி-பெ-
நெஸ: ப்ர-ஸ-வ-த-ஸு அக்ஷண:।

(க௦௧) “பிரஞ்ஞாநம் பிரமம்” என்னும் வாக்கியத்தான் ‘பிரஞ் ஞாந’ த்தின் அர்த்தம் காட்டப்படுகின்றது; பிரஞ்ஞாநசப்தத்தின் பரியா யம் சந்தேகமின்றிச் சைதன்னியமே; முனிவரே! ‘சைதன்னியம் ஆன்மா’ என்று சிவகுத்திரமானது முதற்கண்ணே ஆரம்பிக்கப்பட்டது; சைதன் னியம் என்பது முற்றறிவு முற்றத்தொழிலாகிய சுவாதந்திரியமாம்; அதனை எவர் இயல்பாயுடையரே அவர் ஆன்மா எனக் கூறப்பட்டனர் என்றற்றொ டக்கத்தனவாகச் சிவகுத்திரங்களுக்கு வார்த்திகம் எம்மால் உரைக்கப்பட்ட தது; சிவபெருமானது இரண்டாவது குத்திரம் ‘ஞானம் பந்த’ என்பது; இந்த ஆன்மாவின் ஞானம் சிற்றறிவு சிறந்தொழிலுடையது எனச் சிவ பெருமான் முதற்பத்திரத் தீவான்மையுடைய இலக்கணம் கூறினார்

என்று கையாசங்கிதை பத்தாம் அத்தியாயத்திற் கூறப்படலான், ஈச கேநாதி முக்கிய உபரிடதங்களிலே பரமான்மாவை உணர்த்தும் ஆன்மாவானவர் முற்றறிவு முற்றுத்தோழிற் குணமுடையர் எனவும், சீவான்மாவை உணர்த்தும் ஆன்மா சிற்றறிவு சிறுதோழிலுடையதெனவும் பொருள் கொள்க.

வியாசமுனிவருளிய வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கு முன்னர்ச் சில சூத்
திரங்களும், அவற்றிற்குச் சபிரமணியப்பெருமான் அருளிய வார்த்தைகா
ர்த்தமும் இருந்தனவாகப் பெறப்படுகின்றது. அவையனைத்தும் ஏங்கே
போயினவோ!!!

[illegible]

(சுரு.) "பலவாணம் சத்திரமாம் என வியவகாரம் காணப்படுகின்
தெய்வமாம். விவத்தவமும், சத்தித்தவமும். பரமான்மாவிற்கு கர்த்த
புருஷன்; சிவமும் சத்தியும் இயைந்ததே பரமான்மா என நிச்சயிக்கப்படுகின்
தது" எனக் கைலாசசங்கிதையினும்,

[illegible]

(30க) “பாமமாகிய (சர்வஞ்ஞதை முதலிய) இந்தக் குணங்களால் எப்போதும் இயைந்திருந்தலானும், தம்மிலும் பாமாகிய ஆன்மா மற்றொன் னின்மையாலும் சர்வான்மாவாகிய வெபெருமான் பரமான்மா எனப் படுவர்” என்று வாயுசங்கிதை பூருவபாகத்து இருபத்தெட்டாம் அத் தியாயத்தினுள் கூறப்படலான், மைத்திரியானேபரிடத்தது ஆரூவது பிர பாகத்தி ஒன்பதாம், பதினேழாம், மத்திரம்சுனிதும், மகாநாராயணத்தி னும், அதர்வகிதையினும், கைவல்யியத்தினும் காணப்படும் “பரமான்மா” சத்தியோடிபைந்த வெபெருமான் எனப் பொருட்படுக்கப்படும்.

விஞ்ஞாப வயார கத்தி டெஸ்டர் சேஷ செறி உதநதெவ கதி
மிதுகதினு ரியார் தர விஸ்வரூபம்.....

(கரசு) “அம்மையே! நம்மைச் சிலர் வித்தை என்னும், சிலர் பண என்னும், சிலர் அம்பரம், ஆகாயம், வியோமம், தகனம், கம் (வழி) என்னும், சிலர் ஆனந்தம், கம் (கூழ்) என்னும், சிலர் மாயை என்னும் கூறுவர்” என

ஏகாண்மவாதியார்க்கு மிக மிக நீடித்த காலத்துக்கு முன்னிருந்த காளிதா
சப்பெருந்தகையார் அம்பாஸ்தவத்திற் கூறியிருக்கின்றனர்.

யலு ஸா ஸாஜோடெவீ ஸ்தி நாகாஸலந்தா।

(க0தி) “பரமதேவியானவர் எந்தச் சிவபெருமானுக்குச் சத்தியாயினரோ, அவர் ஆகாயம் எனப்படுவர்” என்று கூற்றிற்குக் கூர்மபுரணம்.

யெழுத்தையுடைய நெடுமெய்களான ரோஜாநம், விஜாநம், பூஜா
நம், செபா, டிபி, யூப்தி, ஸூப்தி, சூப்தி, ஜூப்தி, ஸூப்தி, ஸூப்தி
கூழ், சூப்தி, ரூப்தி, காரோ, வரூப்தி, ஸூப்தி, ஸூப்தி, ஸூப்தி, ஸூப்தி
பூஜாநம், நாரோப்யாபி, உவனி.

(கரசு) “இருதயம், மனசு, சமஞானம், ஆஞ்ஞானம், வீஞ்ஞானம் பிரஞ்ஞானம், மேதை, திருஷ்டி, திருதி, மதி, மானை, சூதி, ஸ்மிருதி, சங்கற்பம், சிராது, அசு, காமம், வசம் என்பன (பதினெட்டும்) பிரஞ்ஞானத்தின் பெயர்களாகின்றன என்று ஐதரேயோபநிடதங் கூறுகின்றமையானும்,

ஸா ஸத்தி ஸவ-கீழா ஸதிகுடா புவொயா நகராதிவீணீ! ஸத்தி
கோநுஅடுதெ டெவஸிவ ஸ்ரீதாஸாஹதிஷணீ! வெடி ஸிவ ஸிவா
விடிா பூஜா தெவ ஸுதீம் ஸுதீம்! யுகி ரெஷா ஸிதி தீ-ஷா
ஜாநெஅககீ-ஸக்யம்! ஸூஜா தெவ.....!

(க௦௭) “சர்வவியாபகமும், சூக்குமமும், ஞானானந்தரூபினியுமாயுள்ளார் அந்தச் ‘சத்தியார்’, சந்திரசேகரராகிய சிவபெருமான் சத்தியான் எனப்படுவர்; சிவபெருமான் வேத்தியார்; சத்தியார் சிவை, வித்தை, பிரஞ்ஞை, சுருதி, ஸ்மிருதி, திருதி, ஸ்திதி, நிஷ்டை, ஞானேச்சாக்கிரியை, ஆஞ்ஞை எனப்படுவர் என்று வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்து எட்டாம் அதிகாரியாய் கூறுதலானும்,

புலவந்தி புலவணுஜா புதிஷா புகட்டாகுதி!

(கௌ) பிரதிஷ்டை, ஆற்றை (பிரசாசனம்—ஆணை) முதலியன சிவசத்தியாரின் திருநாமம் என்று லளிதாசகசிரநாமங் கறலானும் ஐதரே யோபகிடதத்திற் காணப்பட்ட இருதய முதலிய பெயரணத்தினுட் சிவபெரு மானுடைய ஞானசத்தியாரின் திருநாமங்களும், எனப் புலப்படும். படவே,

(௧௦௧) வித்தை

என்று (சா. ௧௦, ௧௧) னும்,

(கேந. ௧௨) னும்,

(கட. ௩. ௪) னும்,

(„ ௬. ௧௮) னும்,

(௧௧௦) பரைசு

என்று (முண். ௧. ௧. ௩) னும்,

(௧௧௧) பராசத்தி

என்று (சுவே. ௬. ௮) னும்,

(௧௧௨) சூகாயம்

என்று (சாந். ௧. ௧. ௧) னும்,

(„ ௩. ௧௨. ௭, ௯) னும்,

(„ ௪. ௧௦. ௩) னும்,

(„ ௩. ௧௩. ௧) னும்,

(„ ௮. ௧. ௧, ௩) னும்,

(„ ௮. ௧௪. ௧) னும்,

(பிரு. ௪. ௧. ௧௭) னும்,

(„ ௬. ௨. ௩) னும்,

(சாந். ௪. ௬. ௩) னும்,

(பிரு. ௩. ௩. ௧௬) னும்,

(„ ௬. ௪. ௧௦) னும்,

(„ ௬. ௪. ௨௨) னும்,

(„ ௩. ௮. ௪, ௭) னும்,

(„ ௬. ௪. ௨௨) னும்,

(தைத். ௧. ௬. ௧) னும்,

(„ ௨. ௭. ௧) னும்,

அதர்வசிகையினும்,

(வே. சூ. ௧. ௧. ௨௩) னும்,

(௧௧௩) பிராணன்

என்று (தைத். ௧. ௬) னும்,

(சாந். ௧. ௧௧. ௩) னும்,

(வே. சூ. ௧. ௧. ௨௪) னும்,

(௧௧௪) லியோமம்

என்று (பிரு. வே. ௧. ௧௧௪. ௩௯) னும்,

(தைத். ௨. ௧. ௧) னும்,

(„ ௩. ௬. ௧) னும்,

(சுவே. ௪. ௮) னும்,

(மைத். ௬. ௩௩) னும்,

(௧௧௫) கம் (வ்யு)

என்று (சாந். ௪. ௧௦. ௩) னும்,

(பிரு. ௭. ௧. ௧) னும்,

(௧௧௬) ககனம்

என்று (மகாநா. ௧௦. ௭) னும்,

(௧௧௭) அம்பரம்

என்று (வே. சூ. ௧. ௩. ௧) னும்,

விராணத்தை உபநிடதத்தின் உபநிடதங்களுக்குப் பராக்ஷிதை என்ப
பெயர் வழங்குகின்றது.

(ககஅ) ஆனந்தம்

என்று (தைத். உ. ச. க) னும்,

(„ உ. சி. க) லும்,

(„ உ. எ. க) னும்,

(„ உ. அ. க) இம்,

(„ உ. க. க) தும்,

(, ந. க. க) அம்,

(பி.கு. தி. க. உ.அ) னும்,

(,, க. ந. ந. ௨, ந. ந.) இம்,

(வே. சூ. நூ. நூ. கக) இம்,

(ககக) இரசம்

என்று (தைத்.உ. எ. க) லும்,

(கஉ0) சுகம்

என்று (சாந். எ. உஉ. க) னும்,

(வே. சூ. க. உ. கடு) ஓம்.

(கஉக) ஆனந்தமயம்

என்று (தைத். உ. ௫. க) லும்,

(வே. கு. க. க. கட்ட)லும்,

(கஉஉ) கும் (கழ)

என்று (சாந். ச. ௧௦. ௫) னும்,

(கூடா) மாயை*

என்று (பி. ரு. ச. கு. கக) னும்,

(கட்சி) மனம்

என்று (சாந். அ. கஉ. ௫) னும்,

(பி.ரு. சூ. ச. கக) னும்,

(ஸ்தத். க. சூ. உ) னும்,

(கட, ச, கக) இலும்,

(கஉரு) கிரது

என்று (பசா. கள்) தும்,

(கட்சி) ஸ்மிருதி

என்று (மகாநா. ௧௦. ௩) னும்,

(கஉ௭) புத்தி

என்று (சுவே. நட. ச) னும்.

(„ ச. க; கட) னும்,

(கட, நட, கஉ) இம்.

(கஉஅ) பிரஞ்சு

என்று (கௌஷீ. க. ௩) னும்.

(சுவே. ச. கஅ) னும்,

[illegible]

(கஉக) விஞ்ஞானம், மனம்
என்று (கட. நட. கூ) இலும்,

(கநஉ) விஞ்ஞானம்
என்று (முண். உ. உ. எ) இலும்,

(கநக) ஆதேசம்
என்று (கேந. உக) இலும், (சாந். சு. க. க) இலும்,

(கநஉ) மேதை
என்று (தைத். க. ச. க) இலும், (மகாநா. கசு. ச) இலும்,

(கநஉ) மனீஷை, இருதயம், மனம்
என்று (மகாநா. உந. க) இலும்,

(கநச) பிரசாதம்
என்று (கட. உ. உஉ) இலும், (மகாநா. அ. ந) இலும்,
(சுவே. ந. உஉ) இலும்,

(கநரு) பிரசாசனம்
என்று (பிரு. நு. அ. கூ) இலும், (வே. சூ. க. ந. கஉ) இலும்,

(கநசு) ஆஞ்ஞை
என்று (வட. சிவ. பேரா. சூ. உ) இலும், (பவுட். ச. சஎ) இலும்,

(ஆணை)
என்று (தென். சிவ. பேரா. சூ. உ) இலும், (பெரி. கண். கரு) இலும்,

(கநஎ) வச என்னும் சத்தியையுடைமையாற் சிவபிரான் வசீ எனப்
படுவர்

என்று (பிரு. சு. ச. உஉ) இலும், (சுவே. ந. கஅ) இலும்,
(கட. நு. கஉ) இலும், (, சு. கஉ) இலும்,
(மகாநா. நு. சு) இலும் காணப்படுதல் காண்க

தவறு தவிரும் சிவமவையுடையவெனவற்று சிவமவையுடையவெனவற்று
யம் சிவமவையுடையவெனவற்று யம் சிவமவையுடையவெனவற்று
புராண உதேயகெ யவ வயுதி யுதி யுதி யுதி யுதி யுதி யுதி
தெய்கெ

(கநஅ) “இலகணமில்லாதவருடைய இலகணம் அக்கினியிற் குடும்
நீரில் யிக்க இரக்கும் போலச் (சத்தி) சேர்ந்திருக்கும் என்றும், அதனைச்
சிவம் வாக்கு, கமோத்திரம், சட்சு, மனம், பிராணன் என்றும், வேறு சிவம்

புத்தி, திருதி, ஸ்மிருதி, பிரஞ்ஞை” என்றும் (மைத். சு. ௩௧) னும், “சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகரண” த்தினும், ஞானந்த பரிபாஷையினும், பிறவற்றினும் கூறப்பட்டவாறு, பராசத்தியார் தீயிற் சூடும் நீரில் இரசமும் போன்று பிரியாதுள்ளனர் என்றும், (கேந. ௨) ல் வாக்கு, கரோத்திரம், சட்க, மனம், பிராணன் எனக் கூறப்படுவார் என்றும், ஐதரேயாதி உபநிடதங்களிற் புத்தி, திருதி, ஸ்மிருதி, பிரஞ்ஞை எனக் கூறப்படுவர் என்றும் உணர்க.

(௧௩௯) • உமை, ஐமவதி
என்று (கேந. ௨௫) னும்,

(௧௪௦) உமை, அம்பிகை
என்று மகாநாராயணத்தினும்,

(௧௪௧) ஈசநீ
என்று அதர்வசிரசினும், (சுவே. ௩. ௧) னும்,

(௧௪௨) தேவான்மசத்தி
என்று (சுவே. ௧. ௩) னும்,

(௧௪௩) பராசத்தி
என்று (சுவே. ௬. ௮) னும்,

(௧௪௪) ஜநநீ, பரமசத்தி
என்று அதர்வசிரசினும்,

(௧௪௫) அம்பிகை
என்று தைத்திரீய ஆரணியகத்தினும்,

(௧௪௬) பரமாகாயத்தைத் தேவதை
என்று (பிரு. ௫. ௬. ௧. னும், சிவா. ம. தீ. ௧. ௩. ௯) னும் கூறப்படுதல் காண்க. இங்ஙனமாகவும், சிவசத்தியாரின் திருநாமங்களாகிய மனசு ஸ்மிருதி புத்தி என்பவைகளை அந்தக்கரணவிருத்திகள் என்று சூதர்த்நிகதையினும், ஏகான்மவாத பாடியத்தினும் புகட்டியும் வரைந்தும் வைத்தவையினத்தும் பொய்யுரையாம் என மறுக்க.

(௧௪௭) ஓர்காற் சுரர்க்கும் அசுரர்க்கும் போர் நிகழ்ந்துழி, பிரமமானது சுரர் பக்கம் நின்று வெல்லிப்பெறச் செய்தது. அங்ஙனம் பிரமன் வெல்லி பெற்றதும், சுரர் அம்மகிமையைப் பிரமத்துக்கேற்றது. தமக் கேற்றிக்கொண்டனர். இதனை அறிந்த பிரமம் அவர்க்கு நடுவே யுகூராய்

ஆவிர்ப்பவித்து, தன்னை யார் என வினாவிய அக்கினியினதும் வாயுவினதும் கர்வத்தை ஓர் துரும்புகொண்டு அடக்கிவிட, அதனை அறிந்த இந்திரன் சமீபத்தணுக, பிரமம் அந்தர்த்தானமாயிற்று; அவ்வமையத்து ஆகாயத்திலே மிக்க பிரகாசமுடைய ஐமவதியாகிய உமையம்மையார் பிரசன்னராசிப் பிரமத்தின் சகாயத்தினால் நீவிர் மகிமைபடைத்தீர்கள்; அது பிரமம் என்று உபதேசித்தாராகக் கேகேநாபநிடதத்து மூன்றாம் நான்காம் கண்டத்திற் கூறப்படுகின்றது. இந்தக் கேகேநாபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட பிரமம் சைவர்கள் கூறும் சிவபெருமானா? இன்றேல் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் நிர்க்ருணப் பிரமமா? இன்றேல் வைணவர் கூறும் நாராயணரா? என ஆராயுங்கால்,

சுலோகாநூரோ ஜிக்ஷா ஜெதாஹ ஜஹ சித்ஞாத | தஷா ஜெஹ ஸார ஜெஷஷாந ஜெஷுதொ உவாவெஷயுக் | ஸுஷுக்ஷெணெ வி-ஹீ நாமஹி ஸயந யக்ஷ உவாஹவக் |

(கசஅ) “யுத்தத்திலே (சுரர்) அசுரரை செயித்து, (தனித்தனியே) நானே செயித்தவன் நானே செயித்தவன் என்று கூற, சிவபெருமான் அவருக்கு மத்தியிலே தமக்குரிய இலக்ஷணவடிவை யொழித்து, தாழ்ந்த வேடம் பூண்டு யக்ஷனொருவனைப் போற் போய் அமர்ந்து” துரும்புகொண்டு அக்கினி முதலிய லோகபாலரையெல்லாம் செயித்துவிட, இந்திரன் யக்ஷரை நோக்கி நீவிர் யார்? என, அவர் அவர்கள் பாபமுடைய அந்தர்த்தானமாயினர் என்றும்,

தஷந்தொ ஜெஹஜெத ஜெஹீ ஜிஷுவிஹ-ஷெணா |
சுவிராலிஹொ நாமெ சொஹோநா ஸுஹிஷிதா |

(கசக) “அவ்வமையத்துத் திவ்யாபரணம் பூண்டு தூய நகையினராய் ஆகாயத்திலே ஐமவதியாகிய மகாதேவியார் ஆவிர்ப்பவித்து” யக்ஷர் யாரென வினாவிய தேவர்கட்கு, அவர் இன்னர் என அறியுமாறு சிவபெருமானை அறிவுறுத்தி அந்தர்த்தானமாயினர் என்று வாயுசங்கிதை உத்தர பாகத்து மூன்றாம் அத்தியாயங்கூறுகின்றமையின், இந்தப் பிரமம் உமாபதியாகிய சிவபெருமானேயன்றி, மாயாவாதிகள் கூறும் அநிர்வசநீய ஜட மாயாசத்திப் பிரமமுமன்று, வைணவர் கூறும் இலட்சுமீசேமத நாராயணப் பிரமமுமன்று.

பிரமவாதிகள் ஒருங்கு கூடி, சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்க்கூடும் அதிகாரியாவார் யாவர் என்று அறியவேண்டி,

தெ. ஜி. நயோமா நாமதா உபாதித்தவா தந்தி வுமா
 சென்னி-ம-லாடி !

(கரு) “அவர்கள் தியானயோகத்துற்றவராய்ச் சுவருணங்கனி
னால் ஆவரிக்கப்பட்ட தேவான்மசத்தியைக் கண்டனர்” என்று (சேவ.
க. ௩) கூறின், இந்தத் தேவான்மசத்தி சைவர்கள் கூறும் உமையம்மை
யாரா? இன்றேல் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் அநிர்வசரீய சத்தியா? இன்
றேல் வைணவர் கூறும் ரமாசத்தியா என உபப்பிடுங்கணம் வாயிலாக
ஆராயப்படுங்கால்,

கே லுநயொநாநுமதாஃ ப்ராபஸ்யந்தி மெய்யுநீழ | வா
 ஸவிதேஹிகாந ஸாக்ஷாநிமுத்ரீகாந வ்யுதாநென ஹு-கஸழ | தயா
 விஜிந்பாஸாஸெ வஸ-ககாஸணகாஸணழ | ஸதீதிஹை சீஹாநெவ சீவ
 ஸதீதிவ்யகூஷா |

(கருக) “அவர்கள் (பிரமவாதிகள்) தியானயோகமுடையராய், பாசத்தை அறுப்பவராய், (சர்வஞ்ஞாதி) குணங்களால் மிகுதியும் நேரே ஆவரிக்கப்பட்டவராயுள்ள சிவசத்தியைத் தரிசித்து, அவரார் பாசமனைத் தும் நீங்கப் பெற்றுச் சர்வகாரண காரணரும், உமா சகாயருமாகிய மகா தேவரை ஞானதிருட்டியினற் கண்டனர்” என்று வாயுசங்கிதை உத்தர பாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்தினும்,

[illegible]

(கருஉ) “இங்ஙனம் தியானமார்க்கம்பற்றிச் சிந்திக்கின்ற இருடிக ளுக்கு மலையரசன் புதல்கியாகிய மகாதேவியார் கோடி சூரியப்பிரகாசராய்,

ஜ்வாலமலைகள் சூழ ஆவிர்ப்பவிக்க, அவர்கள் விசுவேசர் பத்தினியாரா மிவரை நமஸ்கரித்து, உலகத்துக்குப் பரமகாரணமாயினரை அறிந்து, ககனம் எனப் பெயர்ப்படைத்த அம்மையாரே எங்களுக்குக் கடையும் ஆன்மாவுமாம் (என்றனர்); அவரிடத்தே (நிலைபெற்றிருக்கும்) ஆன்மாவையும் பிறவற்றையுங் கண்டு, முனிவர்கள் மகிழ்வடைந்தனர்; அங்ஙனம் அவர் பார்க்கும் அமையத்து உமையம்மையாரோடு அனைத்துக்குங் காரணராகிய தேவரும், சம்புவும், கவியும், ஈசரும், உருத்திரரும், பெரியரும், புருஷரும், பழையருமாயினரைக் கண்டனர்; (முன்னர்) மகாதேவியாரைத் தரிசித்து, அதன்பின் மகாதேவராகிய பரமேசுவரரை நமஸ்கரித்து, மிகுந்த ஆனந்தம் அடைந்தனர்; ஆகாயத்திலே அநாதி சித்தராயுள்ள வியோமம் எனப் பெயர் படைத்த சிவசத்தியார் பிரகாசிப்பாராக, அவர்க்கு மேலாயினார் பரமேஷ்டியும், மகானும், மகேசுவரருமாகிய சிவன் ஒருவரே; அவர் உருத்திரர்” என்று கூர்மபுராணம் உத்தரபாகத்து முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயத்தினும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின், சுவேதாசுவதரத்திற் கூறப்பட்ட தேவான்மசத்தியார் சிவபிரானாத சிற்சத்தியாரேயாமன்றி, ஏகான்மவாதிகள் கூறும் அகிர்வசனீய மாயாசத்தியுமன்று, வைணவர் கூறும் ரமாசத்தியுமன்று. இங்ஙனமாகவும்

ஸஸ்வாராகே ஸுஹாவாபெஷு ஸாயா ஜாநாதி ஸாஜீதே |

சிஹிதா ஸுஸு யொ வெஷி வாஸீஷ்யாஸீ ஸாஜீதே |

என்று பரவித்தியா தேவியாரின் திருநாமமாகிய வியோமம் என்றதை மாயை, அவித்தை, அஞ்ஞானம், ஜடம் என்று சூதசங்கிதையிலுள்ள பிரமகிதையில் இபைத்து வைத்தன வெல்லாம் புகட்டுரைகளாம் என மறுக்க.

(கருங்) ஏகான்மவாதியார் தாம் இயற்றும் உபநிடத சூத்திரபாடியங்கட்குப் புராணோபப்பிருங்கணம் ஒன்று வேண்டுமென்று கொண்டு, பதினெட்டுத்தரம் படித்துத் திரித்த சூதசங்கிதையில் யஞ்ஞவைபவகண்டத்துப் பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்தில்

ஸிவாரோதா ஸுஸா ரெநா ஜஸுஷி ஹயெவவ |

உமையம்மையைச் சடசத்தி என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சூதாகப் புகட்டப்பட்ட கற்பனை சுவோகங்கள் நாம் காட்டும் வலிய பிரமாணங்களுக்கு முன் எதிர் நிற்கமாட்டாவாய் உடைந்துபோயின.

வராஸு : ஸுஜி விஷ்வயெவ ஸுபியதே : ஸுஹாவிகி ஜாந
ஸுபு கியா அ |

(கருச) “அவரது பராசத்தியார் சுவாபாவிக ஞானசத்தியும் பலசத்தியும் கிரியாசத்தியுமாகப் பலதிறப்படுவர் என்று கேட்கப்படுகின்றது” என்று (சுவே. சு. அ)ற் கூறப்படுகின்றது. இந்தப் பராசத்தியார் சிவ பிரானது குணசத்தியாமன்றி ஏகான்மவாதிகளது பிரமத்திறற்றெங்கும் ஐதத்ஞாருபணியாய், கற்பிதையாய், அநிர்வசந்யமாயுள்ள மாயாசத்தியுமன்று, நாராயணரது ரமாசத்தியும் அன்று;

ஊநா வெவ வராரா ஸக்திம் ஸௌதாஸ்தாஸாவிநம் | ஸூலா விக்ரீ ஜாநஸக்தியா ஷெதுஸூவநூஷா | ஜாந கிருயெஹாரூவா ஹி ஸாவொ ட்ய-ஷிசுயம் சீத்ய | ஊநாந்நொஷீஷம் ஸஹிசுய ஶாரொஹாஸ்ய | சுநுஶ்விஸு ஜாநாதி கூரொதி ஶவஸூஸூஷா | வராஸகௌஸூ ஸாஜாதா லிஶகிஸூ கஷாஷ்வா | சூநாஷி ஸூ ஜா ஶ்ரீஶிஸாதி ஸூஷாஷ்வம் | ஜாநஸாதி ஸுதொஜாதா கிருயாதி ஸூ வஹீ |

(கருரு) “இந்தப் பராசத்தியையே சுவாபாவிகமாகிய ஞான பலக்கிரியை என்று சுவேதாசுவதர சாகையுடையார் மகிழ்வினோடு துதித்தனர்; ஞானேச்சாக் கிரியாசொருபமே சிவபெருமானது திரிநேத்திரம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது; இந்திரியவாயிலாக மனசில் எய்திய இந்தச் சத்தியை அடைந்தே (சிவான்மாவாகிய) பசுவானது எப்போதும் (ஒன்றை) அறிந்து, லிரும்பிச் செய்கின்றது; பராசத்தியினின்று பிறந்தது சிற்சத்தி; இதினின்று பிறந்தது ஆனந்தசத்தி; இதினின்று பிறந்தது இச்சாசத்தி; இதினின்று பிறந்தது ஞானசத்தி; இதினின்று பிறந்தது ஐந்தாவதாகிய கிரியாசத்தி” என்று கைலாசசங்கிதை பத்தாம் அத்தியாயத்தினும்,

ந ஶாதி விஷ்ணோநொ ஶவி தயா ஸகஞ்ர விநா ஸிவம் |
பூஶயா ஹி விநாயகூஷாநு ரொஷ ந விஷ்ணொ-
க்ஷரொ து வராஸாதி ஸிவஸூ ஸிவாயநீ |

(கருசு) “கிரணமின்றிச் சூரியன் பிரகாசிப்பாரல்லர்; பராசத்தியார் சிவபெருமானுக்குச் சமவாயசம்பந்தத்தினர்” என்று (வா. உத். ரு. ௧௦, ௧௧. னும், சூ. உரு. ௩௨) னும்

|| முணஶுதா வராஸாதி ஸூஷாஸூயமுணீ ஸிவம் |

வஸு குதா கவஹிவாவா விஜரொ விஜுதா வி-பொரொ
விஜிபொரொ உவிவாஸ ஸுதிகாசி ஸுதிலுங்கலி |

(௧௬௪) (சார். அ. க. டி. னும், அ. எ. க. டி.) னுங் காணப்படும்
இம்மந்திரம் சிவபெருமான் அபகதபாபம்த்துவாதி (சர்வஞ்ஞதாதி) எண்
குணங்கள் உடையர் என்றுணர்த்துவதாகச் “சங்கற்பாதிதிரண” த்திம் (ச.
ச. ௯) உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது.

(௧௬௫). சிவபெருமான் சர்வஞ்ஞர்
என்று (பிர. ச. ௧௦) னும், (முண். க. க. ௯) னும்,
(மாண். ௬) னும், (மைத். எ. க) னும்,

(௧௬௬) சர்வகதர் (சர்வவியாபகர்)
என்று (சுவே. ௩. ௧௧, ௨௧) னும், (முண். க. ௯) னும்,

(௧௬௭) சர்வாநுபூ (சர்வவியாபி)
என்று (பிர. ச. டி. ௧௯) னும்,

(௧௬௮) சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மம்
என்று (தைத். ௨. ௧) னும்,

(௧௬௯) பிரம்மண விபச்சிதா (சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமத்தினோடு)
என்று (தைத். ௨. ௧) னும் பிரம்ம குணங்களால் விசேடிக்கப்பட்டிருத்தல்
காணப்படும். “பரப்பிரம சிவனுக்குப் பரமசத்தியார் சொருபமும் குணமு
மாகின்றனர்; இச்சத்தியாரை யொழிந்து அவர்க்குச் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்
கள் இல்லை” என்று “சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகிரண” த்தினும் (ச. ௨. ௧)

யஸு வுஃஸு வஸாஸதி ஹாவமஜோ ரெநாஹஸா |

மிமு-பணா ஸுமு-பெண ரெவ மிமு-பா மிஷ்ட-பா மிஷ்ட-பா மிஷ்ட-பா |

(௧௭௦) சிவபெருமானுக்குப் பராசத்தியார் பாவகம்மியராயும்
மனோகரராயும், பசுக்களுக்குரிய ஆமயமிலாமையான் நிரக்குணராயும்,
(பாசகலைகள் அற்றிருத்தலான்) நிஷ்களராயும், (சர்வஞ்ஞதாதி) குணங்களி
னால் ஆவரிக்கப்பட்டவராயும், சிவையாயுமுள்ளார் என்று (தைலா. அ.
௧௦, ௧௧) னும்,

ஸுதயொ உஸு ஜமத்யுந் ஸுதிரோ ஸு-ரெஹஸுரோ | ஸுதிலு-
ஸுதிரோ-பவ ஸு-கிரெக-ந மஹதி தாடா-தூ ரெயொ ஹி-பு-
வநிரஹகயொ மிவ |

(க௭க) “சத்திதான் உலகமெல்லாம் என்றும், சத்தியுடையார் சிவ பெருமான் என்றும், சத்தியார் சத்திமாயையொழிந்து வேறுகார் என்றும், இவ்விருவரும் அக்கினியும் சூடும் போல எப்பொழுதும் தாதான்மிய சம்பந்தத்தினர்” என்றும் அந்தச் “சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகரண” நிதினும் கூறப்பட்டாலும், மேலே கூறிய ஈசகேநாதி முக்கிய உபநிடதங்கள் யாண்டும் சத்தி சூணங்களால் விசேடிக்கப்பட்ட ஒரே சகுணப்பிரமமே கூறப்பட்டதன்றி நிர்க்குணப்பிரமமென மற்றொன்றன்றமென்று நன்கு நோத்க.

(க௭உ) “சத்தியவதியின் குமாரரும், வேதங்களை நான்காக வகுத்தவரும், அட்டாதசபுராணம் அருளிய மகாகவியும், சமஸ்த சாஸ்திரங்களை யுங் கசுடற உணர்ந்த சர்வஞ்சுகாமணியும், பெரியோருமாகிய வேத வியாசர் பாரதம் அருளினர்” என்று ஓர் வியாச சரித்திரப்புஸ்தகத்தில் ஓரிடத்து அவரை விசேஷணங்களோடு வரைந்தும், மற்றோரிடத்தில் அவரை “வியாசர்” “கவி” என்றற்றொடக்கத்தனவாக விசேஷணம் புணர்த்தாது வரைந்தும் விடின், சகுணவியாசர் என ஒருவரும், நிர்க்குணவியாசர் என மற்றொருவருமாக இருவியாசர் பெருமை அவ்வியாசசரித்திரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்று எந்த விவேகியாயினும் கொள்வானா? அங்ஙனங் கொள்வானாயினன்றோ, சத்தியஞானந்தாதி சூணங்களைபுடைய பிரமத்தையுற்று உபதேசிக்கக் கிளர்ந்த ஈசகேநாதி உபநிடதங்களில் விசேடணமின்றி வாளா பிரமம், ஆன்மா, சத்து என்று வரையப்பட்டிருத்தல் கண்டு சகுணப்பிரமம் என ஒன்றும், நிர்க்குணப்பிரமமென மற்றொன்றுமாக இரு பிரமங்கள் ஆங்குக் கூறப்பட்டன என்று ஒருவன் கூறத் துணிவான்!!! அங்ஙனங் கூறல் அடாதாமாதலின், நிர்க்குணப்பிரமம் என ஓர் பிரமம் முக்கிய உபநிடதங்களிலேனும் வியாசகுத்திரங்களிலேனும் கூறப்படவேயில்லை என நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டது.

(க௭ங) “வானத்துக்கு மேலும் பூமிக்குக் கீழுமாக, வானம், பூமி, இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு என்பவற்றை அடக்கிக் குறுக்கும் மறுக்குமாய் அமைந்ததெனவோ, அது ஆகாயத்தில் (அமர்ந்தது)” என்று (பிரு. நு. அ. எ).ல் அக்ஷரத்தைப்பற்றி யாஞ்ஞவற்கியர் கூற, “ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றதெனக் கார்க்கி வினாவினர்”, என்று கூறப்பட்டிருக்

வனதவழிநு வல்குரொ மாறுபாகாஸ ஒதது வெபாகதது.

(க௭ச) “இந்த அக்ஷரத்திலன்றோ, கார்க்கியே ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் இயைந்திருக்கின்றது” என்று (பிரு. நு. அ. கக) லுத்தரம் இயக்கப்பட்டது. இந்த ஆகாயம் பராசத்தியார் திருநாமம் என்றும்,

பராசத்தியார் சிவபெருமானுக்குக் குணமும் சோடுபமுமாயுள்ளார் என்றும் மேலே வலிய பிரமாணங்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டதன்றோ. ஆகலின், (பிரு. நு. அ. ஏ) வது மந்திரத்திற் கூறப்பட்ட ஆகாசம் பராசத்தியாராக, அது நிமிஇ நின்ற அக்ஷரப்பிரமம் சகுணப்பிரமம் என்று சித்தித்தது.

(கஎரு) (பிரு. நு. அ. கூ) வது மந்திரத்தில் “அந்த அக்ஷரத்தினு டைய ஆஞ்ஞையினுற் குரிய சந்திரர் தாங்கப்படுகின்றனர்; பூமியும் ஆகாய மும் தத்தம் நிலையில் நின்றன” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்பட்டிருத்தலின், இந்த அக்ஷரப்பிரமமானது சகுணப்பிரமம் என்பது யாவார்க்கும் உடன்பாடே.

(கஎக) அங்ஙனமாக, (பிரு. நு. அ. ஏ) வது மந்திரத்துக்கும், (பிரு. நு. அ. கூ) வது மந்திரத்துக்கும் இடைக்கணின்ற (பிரு. நு. அ. அ) வது மந்திரத்தில் “அது ஸ்தூலமன்று, அணுவன்று, குறுக்கமன்று, நீட்ட மன்று, சிவப்பன்று, சிநேகமன்று, நிழலன்று, இருளன்று, வாயுவன்று, ஆகாயமன்று” என்றற்றொடக்கத்தனவாக அக்ஷரப்பிரமம் இவ்விவர்பின் தெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (பிரு. நு. அ. அ) ம் மந்திரத்துக்கு மேலு ள்ள (பிரு. நு. அ. ஏ) ம் மந்திரமும், (பிரு. நு. அ. அ) க்குக் கீழுள்ள (பிரு. நு. அ. கூ) வது மந்திரமும் சகுண அக்ஷரப்பிரமத்தின் பாலனவாக, இந்த (பிரு. நு. அ. அ) ம் மந்திரமாதிரம் நிர்க்குணப்பிரமத்தைக் கூறியதென எந்த ஏகான்மவாதியேனும் சாதிக்கப்புகுதல் “அரக்கர் சேனை நீறுபட் டழிய” என்ற வைணவக் கம்பராமாயணச் செய்யுட் பாகத்தில் நீறு என்னும்ஓமாழிகண்டு, “லிபூதி” மானமியம் கூறப்பட்டிருக்கின்ற தென்று அதனை ஒருவர் சாதிக்கப்புகுந்தமை போலாம். அங்ஙனமாயின், அந்த (பிரு. நு. அ. அ) ம் மந்திரத்திற் கூறப்பட்ட “ஸ்தூலமன்று அணுவன்று” என்றற்றொடக்கத்தவற்றின் பொருள்தான் என்னை யெனின், சிவபெரு மான் ஸ்தூலப் பொருள்களுள் வியாபித்து நின்றாரேனும் ஸ்தூலப்பொருள் களாகார், அணுப்பொருள்களுள்ளே நின்றாரேனும் அணுக்களாற் றொடக் குண்ணார் என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கோடலேபொருளாம். இவ்வுண்மை யைப் “பிரகிருதைதாவத்துவாதிகரண” த்தில் (நு. உ. உக) நீலகண்ட சிவாசாரியருளிய பொருள்கொண்டு மயக்க நீங்குக.

உபநிடத மகோதயத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்த சிவசுத்தி இரத்தினங்களைத் திருவருட்சத்தி காட்டக்கண்டு ஒருபிரகாரம் அவற்றைச் சைவநெயர்க்கு மேலே கூறியவாறு எடுத்து உதகமித்து உணர்த்தினேம். பின்னர் (ஜீவ) ஆன்மா, (பரிம) ஆன்மா என்னும் ஆன்மாக்கள் இரண்டானுள் ஒன்று? இன் றேல் இரண்டா? அவ்வுபநிடதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வென்புதை ஆரப்புகுதல்.

யஸ்ய விஜ்ஞாநம் ஸநீரஸ்ய|

(கஎஎ) “எவர்க்கு (சிவபெருமானுக்கு) (ஜீவ) ஆன்மாவானது என்று (பிரு. து. எ. ௨௨) னும்,

யஸ்யாதா ஸநீரஸ்ய|

(கஎஅ) “எவர்க்குச் (சிவபெருமானுக்கு) (சிவ) ஆன்மா சரீரம்” என்று மாத்தியந்தினசாகையினும்,

க்ஷராக்ஷவிஜ்ஞா ஹ்ஸீதகஹ் விஜ்ஞா விஜ்ஞாவிஜ்ஞே ராஸாதெ யஸ்ய லொ஽ந்யஃ|

(கஎசு) “அவித்தை என்றது அசேதனம்; வித்தை என்றது சேதனம் (ஆன்மா), இவ்விரண்டையும் ஆளுபவர் அவற்றிற்கு வேறாயுள்ள ஈசர்” என்று (சுவே. து. க) னும்,

ஜ்ஞாஜ்ஞே ஞாவஜ்ஞா வீஸாநீரொள|

(கஅ௦) “பிறவாதவராகிய ஞானம் (சிவனும்), அஞ்ஞானம் (ஆன்மாவும்) ஆகிய இருவரும் ஈசரும் அஃசனாமாம்” என்று (சுவே. க. சு) னும்,

வ்யயமா தாநம் வெபுரிதாரஹ் சிவா|

(கஅக) “உஞற்றுபவரையும் (சிவபெருமானையும்), (அவர்க்கு) வேறாக ஆன்மாவையும் அறிந்து” என்று (சுவே. க. சு) னும்,

க்ஷரா தாநா வீஸாதெ டெவ வாக்|

(கஅ௨) க்ஷரத்தையும் (பாசத்தையும்), (சிவ) ஆன்மாவையும் ஆளுபவர் ஏகராகிய தேவர்” என்று (சுவே. க. சு௦) னும்,

|| தூஸம்வண-பா ஸயம்ஜா ஸவாயா|

(கஅ௩) “இரண்டு அழகிய பட்சிகள் (சீவான்மாவும், பரமான்மாவும்) கூடி நண்பினேற்றன” என்று (பிரு. வே. க. ௧௧௪. ௨௦. னும், சுவே. ச. சு. னும், முன். ந. க. க) னும்,

தெ ப்ரஹ்மணீ வெஷிகவ்யே வரஹாவரஹ|

(கஅ௪) “பரமும் அபரமமாகிய (சிவப்) பரமம் (சீவான்மா), (பாப்) பரமம் (பரமான்மா) என்னும் இரண்டும் அறிவற்பாலன” என்று (மீமத். சு. ௨௨) னும்,

ஜுஷ்டம் யஜா வஸுக்ருஷு ஜீஸ சிலு சிவிராத சிதி வீகஸொகரி

(கஅடு) “மகிழ்வுடையதும் (ஜீவான்மாவுக்கு) வேருகிய சிவபெருமானையும் அவரது சர்வஞ்ஞதாருபத்தையும் எப்போது பார்த்தின்றானோ அப்போது (பாசத்) துக்கம் நீங்கினானவன்” என்று (முண். ந. க. உ. னும், சுவே. ச. எ) னும்,

யெஷா ஜீஸா வஸுவகி வஸுநாடி

(கஅசு) “எவைகளைப் பகத்தளுக்குப் பசுபதியாயினர் ஆளுகின்றார்” என்று (தைத். சம். ந. க. ச) னும்,

ஸவெஷுஷு தஸு

(கஅஎ) சீவான்மாக்கள் பல என்பது தொனிக்க, “ஆன்மாக்கள் அனைத்தினும்” என்று (சார். நு. கஅ. க) னும்,

ந ஜீவொ ஜீபகெ

(கஅஅ) “சீவன் அழிவதில்லை” என்று (சார். சு. கக. ந) னும்,

பெஷதா சுநெந ஜீவெநாதுநாந நுபுவிஸு

(கஅக) “இந்தச் சீவான்மாவோடு தேவதை (சிவனார்) பிரவேசித்து” என்று (சார். சு. ந. உ) னும்,

ஸக்யஸு ஸக்யு

(கக௦) “சத்தியத்தின் சத்தியம்” (எனவே, முற் சத்தியம் (ஜீவ) ஆன்மாவும், பிற சத்தியம் சிவபிரானும்) என்று (பிரு. ச. க. உ௦) னும்,

நாய ஜாதா புவகநெந அஷுநா ந ரெயயா ந ஷஹுநா
முநெநா யரெவெஷ வுணுநெ தெந அஷு ஸுலெஷுஷு
கூதா விவுணுநெ தநு ஸாடி

(ககக) “இந்த (பரம) ஆன்மா (சிவபெருமான்) வேதாத்தியயனத்தினாலும், புத்தியினாலும், மிகு கேள்வியினாலும் அடையப்படார்; எவனை (எந்தச் சீவான்மாவை) அவர் (பக்குவநோக்கி) தெரிக்கின்றனரோ, அவனால் இந்த (பரம) ஆன்மா (சிவபெருமான்) பெறப்படுகின்றனர், இவர் தமது வடிவத்தை அவனுக்குப் பிரகாசிப்பிக்கின்றனர்” என்று (முண். ந. உ. ந. னும், கட. உ. உ௨) னும்,

சுதுநெய்வாதுநு பபாதி

(ககஉ) “(ஜீவ) ஆன்மாவிலே (பரம) ஆன்மாவைப் பார்க்கின்றனன்” என்று (இரு. சு. ச. உரு) னும்,

தகோதஸுரெ யெ உநுபபாதி யீராவெஷார ஸுஸுராவாதுநெதரெஷாதி

(ககரு) “ஆன்மாவில் இருப்பவராக அவரை எந்தப் பெரியோர் பார்க்கின்றாரோ, அவர்க்கு ஆனந்தம்; பிறர்க்கில்லை” என்று (கட. ரு. கரு. னும், சவே. சு. கஉ) னும், அதாவசிரசினுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

தஸுர தஸு தயா ஸகார ஹுதி பபாதி யெ ஸிவஸு
தெஷார ஸாஸுதிசு ஸாணி நெதரெஷாதி சிதி ஸுருதி

(ககச) “சிரந்தையிலே (ஆன்மாவிலே) அந்தச் சத்தியாரோடு கூட எவர்கள் சிவபெருமானைப் பார்க்கின்றனரோ, அவர்களுக்கு நித்தியமாகிய ஆனந்தம், பிறர்க்கின்றும் எனச் சுருதி கூறுகின்றது” என்று (ககஉ-ம் இலக்க) மந்திரத்துக்கு வியாசமுனிவர் (வாயு. உத். அ. உ0) ல் இங்ஙனம் பொருள் கூறியிருக்கின்றனர். மேலே (ககஉ-ம், க0எ-ம், கருசு-ம் இலக் கங்கனிற்) சிவபெருமான் சத்தியோடிசைந்தவர் என்று பிரமாணங் காட்டியிருக்கின்றேமன்றோ. அங்ஙனமே வேதவியாசரும் இத்தயத்திலே (ஆன்மாவிலே) அவரைச் சத்தியின்றிக் காண்டல் கூடாதாமாதலின், சத்தியாரோடு கூடச் சிவபெருமானைத் தியானித்தல் வேண்டும் எனப் பொருட்படுத்தி னமை காண்க. அங்ஙனமே “ஆன்மாவில் ஆன்மாவைக் காண்கின்றனன்” என்றவிடத்தும், (ஜீவ) ஆன்மாவிலே சத்தியோடு கூடச் சிவபெருமானைத் தியானிக்கின்றனன் என்று பொருள் கொள்க.

சுதுநெய்வாதுநு பபாதி யீராவெஷார ஸுஸுராவாதுநெதரெஷாதி
ஜிஹயா ஸஸு (இரு. வே. அ. எஉ. ரு)

(ககரு) “மனிதரிடத்தில் அந்தரியாமியாயிருக்கும் அந்தச் சிவபெருமானை எவர்கள் *சத்தியாரோடு கூட உள்ளே தியானிக்கின்றனரோ, அவர்கள் அன்னத்தை நாவினுற் கிரகிக்கின்றனர்” என்று இருக்குவேதங் கூற,

* இதரேயத்துச் சிவசத்தியாரது பதினெண் பெயர்களுள்ளே கிரணப்பெயர் “மதிஷா” என்னும் பதத்துக்குப் பொருள் “வவாதி” என்று மாகாந்திரபாரணமும் கூறி, வாயுசங்கிதை கூறிய சத்தியென்னும் பொருளை வலியுறுத்திற்று..

கண்ணியுணியெ ராடும் ஸாடா லாடும் கீழையா | அதுமணி
ஜிவையா தெ ஹி ராஸபதிண-காப்யதொடிகல் | அன்னெ-பூணியெ
ராடும் ஸாடா ஸாடா ஸாடா | ஸாடாடெவ அதுமணி ஜிவையா
தெ ந ஸாடாடெ |

(ககக) “சத்தியாரோடு கூட எக்காலமும் வழிபடற்பாலராகிய சிவ பெருமானை எவர்கள் உள்ளே தியானிக்கின்றனரோ, அவர்கள் இரச நிறைந்த அமிர்தோதகத்தை நானினால் உண்கின்றனர்; சத்தியாரோடு கூட எவர்கள் உள்ளே சிவனாகிய உருத்திரரைப் பற்றவில்லையோ, அவர்கள் நானினால் ஐயமின்றி மலத்தையே கிரகிக்கின்றனர்” என்றது பராச ரோபப்பிரஞ்ஞம்.

(கக௭). பிராமணர்கள் தாலை மாலை உச்சிகளிலே செபிக்கற்பாலதாயும், பஞ்சாங்கப்பொருளைத் தன்னுட் கொண்டதாயும், வேதசாரமாய்முள்ள காயத்திற்கும் “சிவசூரியனுடைய எந்த (ஞானேச்சாக்கிரியையாம்) பராசத்தி ஒளியானது (பசுக்களாகிய) நம்முடைய ஞானேச்சாக்கிரியைகளை உஞ்றுகின்றதோ, அந்த முக்கியப் பொருளை (சிவசத்தியைத்) தியானிக்கின்றோம்” என்பதே பொருளாம்.

ஸ்ரீவாக்-ஸ்திரீயித்யா வஸிஷ்ட-கூத விஜயமா।

ஸ்ரீமந் பகவதே நம: ஸாஷ்டாயம் வஸுதூதா மகாவதிகி:

(ககஅ) “சிவஞரியனுடைய புராசத்தி ஒளியினால் வன்மையுடைய தாக்கப்பட்டு (ஸ்தூலசித்தாகிய) ஆன்மக் கண்ணினால் சத்தியாதியோடு கூடச் சிவத்தைப் பார்க்கின்றனன்; பாசம் நீங்கிப்போயிற்று” என்று சிவாகமமும் அக்காயத்திரிப்பொருளை வலியுறுத்திற்று.

ஆகலின், முக்கிய உபநிடதங்களினெல்லாம் சீவான்மா பரமான்மா என்னும் இரண்டையும் நித்தியமென உணர்த்தும் துதிதவாக்கியங்களே உள்ளனவாகவும், சர்வசாரம், அன்னபூரணி, ருத்நிரகிருதய முதலிய ஏகான்மவாதோபநிடதங்களிலே சிவீனயேனும், சிவேசுரையேனும் மித்தை கற்பிதம் என்றுணர்த்தற்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட கடாகாய மகாகாயங்களை அங்ஙனம் அச்சிவேசுரர்களை மித்தை கற்பிதம் என்றுணர்த்துமாறு ஒர் காலும், மற்றும் பிரயோகிக்காத ஈசுரேகாதி பரோபநிடதங்களுக்கும் வேதாந்த ருத்நிரத்துக்கும் பாடியங்கள் செப்கின்றேமென்று தொடங்கிப் பிரமகிதையினும் பாடியங்களினும் அச்சிவேசுரர்களை மித்தை கற்பிதம் என்றுக்கவேண்டி அக்கடாகாய மகாகாயங்களைச் சரூலாகருபமாகப்

புருத்தியும் வரைந்தும் வைத்த ஏகான்மவாதியார் கூற்றெலாம் மித்கையும் கற்பிதமுமாமென மறுக்க.

வீஷ்ணுவா உராகீ வவகெ |

(ககக) பிரமத்தினால் யாவும் இயங்குகின்றன என்பதுணர்த்துமாறு, அந்தப் “பிரமத்துக்குப் பயந்து காற்று வீசுகின்றது” என்றற்றொடக்கத்தனவாக (தைத். உ. அ. னும், கட. ரு. கரு. னும், சு. உ. னும், முண். உ. உ. க0. னும், சவே. சு. கச. னும், பிரு. ரு. அ. க) னும் கூறப்படுகின்றது.

(உ00) அவர் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களுட் சிருட்டிகிருத்தியம் (சார். சு. உ. ன்) னும், திதிகிருத்தியம் (பிரு. சு. ச. உஉ) னும், சங்கரகிருத்தியம் (கட. உ. உச) னும், திரோபவகிருத்தியம் (கௌஷீ. ன். க) னும், அங்ககிரககிருத்தியம் (கட. உ. உஉ) னும், (முண். ன். உ. ன்) னும் காணப்படுகின்றன.

(உ0க) உற்கீதவித்தை

(பிரு. ன். ன். எ) னும்,

(வே. ரு. ன். ன். சு) னும்,

(சார். க. உ. எ) னும்,

(உ0உ) பிராணவித்தை

(சார். ரு. க. க) னும்,

(வே. ரு. ன். ன். க0) னும்,

(பிரு. அ. க. கச) னும்,

(உ0ங்) சாண்டிலியவித்தை

(பிரு. எ. சு. க) னும்,

(வே. ரு. ன். ன். கக) னும்,

(சார். ன். கச. ன்) னும்,

மாத்தியந்தினசாகையினும்,

(உ0ச) வியாகிருதிவித்தை

(பிரு. எ. ரு. உ, ன்) னும்,

(வே. ரு. ன். ன். உ0) னும்,

(தைத். க. ரு. க) னும்,

(உ0ரு) மண்டலவித்தை

(சார். க. சு. க) னும்,

(வே. ரு. க. க. உக, உஉ) னும்,

(மகா. கங். கஅ) னும்,

(,, ன். ன். உஉ) னும்,

(உ0சு) புருஷவித்தை

(சார். ன். கச. க) னும்,

(வே. ரு. ன். ன். உச) னும்,

(௨௦௭) பஞ்சாக்கினிவித்தை

பரியங்கவித்தை

(சார். து. து. ௧—௧) னும், (வே. சூ. நு. ௧. ௧) னும்,

(௨௦௮) உபகோசலவித்தை

(சார். ச. ௧௫. ௧) னும்,

(வே. சூ. ௧. ௨. ௧௩) னும்,

(பிரு. து. ௭. ௧௮) னும்,

(௨௦௯) சூத்வித்தை

(சார். ச. ௨. ௧) னும்,

(வே. சூ. ௧. ௧. ௫) னும்,

(,, நு. நு. ௩௭) னும்,

(௨௧௦) உஷ்ஸ்தவித்தை

(பிரு. து. ச. ௧, ௨) னும்,

(வே. சூ. நு. நு. ௩௫) னும்,

(௨௧௧) ககோளவித்தை

(பிரு. து. து. ௧) னும்,

(௨௧௨) வைசுவாநரவித்தை

(சார். து. ௧௨. ௨) னும்,

(வே. சூ. நு. நு. ௫௫) னும்,

(,, து. ௧௮. ௧) னும்,

(௨௧௩) தகரவித்தை

(சார். அ. ௧. ௧) னும்,

(வே. சூ. ௧. நு. ௧௩—௨௨) னும்,

(பிரு. ச. ச. ௨௨) னும்,

(,, நு. நு. ௩௮) னும்,

(மகா. ௧௦. ௭) னும்,

கைவல்லியத்தினும்

காணப்படுகின்றன.

(௨௧௪) இவ்வித்தைகளொழிந்து மதுவித்தை முதலிய பிறவித்தைகளும் சுருதியிலே கூறப்பட்டிருப்பினும், ஏகான்மவாதிகட்குரிய நிர்க்குறோபாசனை இந்த ஈசகேச முதலிய உபநிடதங்கள் எங்காயினும் காணப்படவில்லை.

(௨௧௫) மேலே கூறப்பட்ட வித்தைகளுள் எவ்வெவர்க்கு எந்தெந்த வித்தையிரியமோ, அவ்வவர் அதைக் குரு உபதேசத்தினால் அறிந்து உமாசகாயராகிய சிவபெருமானை உபாசனை செய்து நிரதிசயானந்தமடைக. இவ்வித்தைகள் அனைத்தானாலும் தகராகாயவித்தையே மிகுத்து எல்லாவுபநிடதங்களினும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இது சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணியம், மகானாராயணம், கைவல்லியம் என்பவற்றில் கிரிவுறவும், பிறவிடங்களிற் சுருக்கமுறவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. விளக்கிடுந்த இடம் விளக்கெனத் தானியாகுபெயராய்ப் போந்தவாறு போலத் தகராகாயம்

எனப்படும் சூக்ருமாகாயம் விளங்கும் திஷ்யானது சிதம்பரம் எனப்படும்.
அந்தச் சிதம்பரத்தின் பெயர்களாகிய

(உகசு) இரண்மயகோசம்
(முண். உ. உ. சு) னும்,

(உகௌ) சத்து
(சாந். சு. உ. க) னும்,

(உகஅ) பரம்
(சுவே. நு. எ) னும்,

(உகசு) விலித்தம் (தனி)
(கைவ. க) னும்,

(உஉ௦) புண்டரீகம்
(கைவ. கக) னும்,
(சாந். அ. க. க, உ) னும்,
(மகா. க௦. எ) னும்.

(உஉக) குகை
(தைத். உ. க) னும்

(உஉஉ) ககனம்
(மகா. க௦. எ) னும்

(உஉந) அற்புதம்
(கைவ. சு) னும்,

(உஉச) சத்தியமாயதனம் (மெய்ப்பதம்)
(கேந. நுந) னும்,

(உஉரு) சபை
(சாந். அ. கச. க) னும்,

(உஉசு) சத்தியம்
(சாந். சு. அ. எ) னும்,

(உஉௌ) பரமவியோமம்
(சுவே. ச. அ) னும், (தைத். நு. சு. க) னும்,
(தைத். உ. க. க) னும், (இரு. வே. க. கசுச. ச. சு) னும்,

(உஉஅ) பரமாலயம் (சிவாலயம்)

(மைத். சு. உஎ) னும்,

(உஉக) ஆகாயம்

(சாந். சு. கூ. க) னும், (பிரு. சு. ச. உஉ) னும்,

(,, கூ. கட. கூ) னும், (தைத். க. சு. க) னும்,

(,, அ. க. க) னும், (,, உ. எ. க) னும்,

(,, அ. கச. க) னும், அதர்வசிகையினும்,

• (பிரு. ச. க. கச) னும், (வே. சூ. க. க. உஉ) னும்,

(உஉ௦) கம் (வசு) ஆகாயம் (சாந். ச. க௦. ௫) னுமாகக் காணப்படுகின்றன. இவை சிதம்பரத்தின் நாமங்களாமாறு

சுரோ வசுரோ நிதூரோ ஹோ நோபொ ஹிரண்யயி

சுனோபொரோ விவிசுனாஹ வுணூரீகோ மூஹாவரூ

மமநோ வரிஸூஹ வாரிஷுத ரீகூதரூ

ஸுதூரூஷுரோ ஸுஷுரூயா ரீகூதூரூஸுரூஷுரூ

விஷுரூஷுரோ ஸுஷுரூயா ஹுஷுரூயா ஸுரூஷுரூ

ஸுதூரூ ஹோதீ ஹோ விவாஸுரூ ஸிவாஸுரூ

வசுரூகாதி வெஷுரூகாதி ஸுரூகாநோகாதி கொடிஸுரூ

உஷுரூகாதி நியகோ வெஷுரூ ராஸுரூ ராஸுரூ ராஸுரூ

வசுரூஷுரூ வாரா ஸுரூஷுரூ ரூஷுரூ ஸுரூஷுரூ

என்னுஞ் சிதம்பரமான்மியத்துப் பத்தாம் அத்தியாயச் சுலோகங்களானும், அச்சுலோகங்களின் பொருளை அடக்கிய

அத்தன் பரதத் துவனித் தநடத் தமரும் பொதுவின் மெயர்மன் நமஸஞ்

சத்தம் பரிசண் மயகோ சமகத் தனிபுண் டரிகங் குகைவண் ககனஞ்

சத்தம் பரமத் புதமெய்ப் பதமச் சுருகா வழிஞா னசுகோ தயந்

சித்தம் பரமுத் திபரப் பிரமந் திகழுஞ் சபைசத் திசிவா லயமே.

என்னும் கோயிற்றுராணச் செய்யுளானும் அறியப்படும்.

(உஉ௧) கைவல்லியோபரிதமுதலியவற்றிற்குறப்பட்டவாறு, உமா

சகாயராகிய சிவபெருமான் நீலகண்டத்துவமுதலிய இலக்ஷணங்களை யுடையராய் இதய தகராசகாயத்தின்கண்ணே தியானிக்கப்படுவாரேல், அவர் சரீரம் நமது சரீரம் போலத் துக்கமுதலியவற்றுக்கு ஆஸ்பதமாப்விமோலோ எனின், ஆகாது; நம்மும் போல அவர் சரீரம் ஐரை, மரணம், சோகமுதலியவற்றுக்குறைவிடமாகாதென மறுத்தற்கு (சாந். அ. க. ௩) ல் அபகுதபாபம்த்துவாதி குணங்கள் கூறப்பட்டனவாதலின்.

(உந.உ) எங்கும் வியாபகராயினுரை இங்ஙனம் ஓர் இடத்துள் வரையறுத்துத் தியானித்தல் பழுதாமெனின், அன்று; அவர் கொண் வடிவம் உபாசகர்பொருட்டாம் என்றும், கடத்துள் அடங்கிய ஆகாயம் உபாதி வசத்திற் சிறிதாயினும், சொரூபத்திற் பெரிதாம் என்று (வே. சூ. க. உ. எ) ல் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையின், சிவபெருமான் பிண்டம் அண்டம் இரண்டிலும் உபாசிக்கற்பாலர் என்று பெறப்படுகின்றது. பிண்டம் என்றது பிரமபுரமாகிய சரீரம், அண்டம் என்றது பிருதிவிமுதற் சிவதத்துவாந்தமீறிய முப்பத்தாறு தத்துவபுவனங்கள் அடங்குகின்ற உலகம்.

(உந.ந.) தகராகாசம் என்றதில் தகரம் என்றது சிறுமையையும் ஆகாயம் என்றது அம்பலத்தையும் உணர்த்துதலின், தகராகாசமானது சிற்றம்பலம் எனப்படும். எங்ஙனமெனின்,

தகராகாசம் = தகரம் + ஆகாசம்

= சிறுமை + அம்பலம். இது நன். கந. ௫-ம், கந. ௬-ம்

= சிற்றம்பலம் என்றபிற்று. [சூத்திரப்பிரகாரம்

வடமொழியிலே ஸ்ரீ என்பது போல, தமிழிலே திரு என்னும் பலபொரு ளொருசொல் மேன்மையுடைய எப்பொருட்கும் விசேடணமொழியாகி அவற்றிற்கு முன்னர் மகிமைப்பொருளை உணர்த்திவரும். வடமொழியில் ஸ்ரீ தகராகாசம் எனப்பாலது தென்மொழியிலே திருச்சிற்றம்பலம் எனப் படுகின்றது.

(உந.ச) (திருஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்தநாயனார் என்னும்) மூவர் (அருளிய) தேவாரமும், ஸ்ரீமாணிக்க வாசகசுவாமிகள் அருளிய திருக் கோவை திருவாசகமும், திருமூலநாயனார் (அருளிய) திருமந்திரமுமாகிய இவை தங்கருத்தெலாம் திருச்சிற்றம்பலத் திலே நிதிஇ நிற்பனவாக, (திருவள்ளுவ) தேவர் (திருக்) குறளும், (சிவ பெருமானருளிய) திருநான்மறை முடிவும் (உபநிடதங்களும்), வேதவியாச முனிவர் (அருளிய) வேதாந்த சூத்திரமும் ஆகிய இவைகளும் திருச்சிற்றம் பலத்திலேயே தங்கருத்தெலாம் நிதிஇ நின்றவென்று உணர்த்துவாராய் ஒளவையார்

தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர் தமிழு முனிமொழியுந்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவாசகமென் றுணர்.

என்றருளிச் செய்தார்.

தேவர் குறள்.

(உ௬௫) மலர்மிசை பேசினான் மாணடி சேர்ந்தார்
திலமிசை நீடு வாழ்வார்.

சண்டு மலர் என்றது தகரபுண்டரீகத்தின் மேற்று. “தகரபுண்டரீகமிசை ஏகினான்” எனவே, அது “தகரபுண்டரீகத்துள்ளேயுள்ள தகராகாயத்தின் கண்ணே ஏகினான்” எனச் (சாந். அ. க. க) சுருகிப்பிரகாரம் பொருட் படுத்தப்படும். ஏகினான் என்றது ஆதிபகவன் மேற்று. ஆதிபகவன் என்றது உமையோடியைந்த பகவானாகிய சிவபெருமான் மேற்று.

1 அகண்டாகார நித்தவியாபக சத்திகரானந்தப் பிழம்பாய்நின்ற சிவத்துக்குச் சகளம், சகளநிஷ்களம், நிஷ்களம் என முத்திறத் திருமேனிக ளுண்டென்றும், சகளத் திருமேனியுடையார் மகேசுவரர் எனவும், நிஷ்கள சகளத் திருமேனியுடையார் சதாசிவர் எனவும், நிஷ்களத் திருமேனியுடையார் சிவன் எனவுங் கூறப்படுவர் என்றும்,

சூலபாதி ஸ்ரீவஸு ஸ்ரீதாசுபாஸு ஸ்ரீரோஹி ஸ்ரீஹரஸு
உவாநீ ஸ்ரீ உதிர்வோ ஸ்ரீயா உதா (காமி, மந், கருசு)

(உ௬௬) காமிகாகமத்திலே “மகேசுவரருடைய சத்தியார் பவானி எனவும், சதாசிவனுடைய சத்தியார் மனோன்மனி எனவும், சிவனுருடைய சத்தியார் ஆதி எனவும் திருநாம்பூறுவர் என்றும்” கூறப்படுகின்றது. ஞானயோகஸ்தானமாய தில்லை எல்கைகண்ணராகிய சிவனாரது சத்தி ஆதி எனப்படுவாராதலின்,

எதமில் வள்ளு வரின் குறன் னெண் பாவிலு
லோதிய மொன்பொரு மொல்லா—முறை த்தசுனாற்
ருதவிழ் தார்மாற தாமே தமைபயந்த
வேதமே மேதந் தன.

என்று சங்கப்புலவருள் ஒருவராகிய பெருஞ்சித்தனார் கூறியாங்கு, வேதப்பொருள்களையெல்லாம் குறள் வெண்பாக்களினுள்ளினோராய், வேதாகமப்பொருள்களெல்லாம் உணர்ந்தோராயுள்ள திருவள்ளுவநாயனார் விஷ்ணு, தேவர், இருமுகம்முதலிய பலர்க்கும் செல்லும் பகவன் என்னும் மொழியை அங்ஙனமாகவொட்டாது சிவபெருமானுக்கே ஈண்டுச் செல்லுமாறு, உமையம்மையாரை உணர்த்தும் ஆதி என்னும் விசேஷணமொழியைப் புணர்த்தி ஆதிபகவன் என்றனர். ஆதலின், ஆதிபகவன் என்றது

அவனுக்கு அவ்வேதத்தினும் பயன் என்? அதனை அறிபவர்களே கிருதார்த் தராயமர்ந்தனர்” என்று (இரு. வே. க. கசு. நக. னும், சவே. ச. அ) னும்,

தைத்திரீயோபநிடதம்.

யொ வெடி நிவிதௌ முஹாயாஹ வாரெ வெயூரி நோ
உருஹெ ஸவஹ நூரி ஸஹ ஸுஹணா விவஸூகா|

(உகஅ). இதய குகைக்கண்ணதாகிய பரமாகாயத்தில் இருக்கும் (சச்சி தானந்த பிரமத்தை) எவன் அறிகின்றானோ, அவன் சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமத்தின் ஆனந்தத்தோடு சமஸ்த வேட்ட போகங்களாயுந் துய்க்கின்ற னன்” என்று (வே. சூ. ந. க. ச)ற் கூறப்பட்டவாறு (தைத். உ. க) னும்,

லெஷா ஹமஹீ வாருணீ விஷா வாரெ வெயூரி ஸ்ரீ
திவிதா|

(உகக) “பரமாகாயத்திலே நிறுத்தப்பட்ட அந்த வித்தை (வருணன் கூற) பிருகுவாருணியினால் அறியப்பட்டது” என்று (தைத். ந. க) னும்,

கடோபநிடதம்.

லொஹநஃ ஸ்ராரிவொதி கஹ்ஷாஃ வாரெ வடி|

(உச௦) அவன் (அறுவித) அத்துவாவின் கரைக்கண்ணதாகிய அந்தப் பரப்பிரமத்தின் பரமாகாய சிவபதத்தை அடைகின்றான்” என்று (வே. சூ. ச. ச. உஉ. னும், ச. ந. கசு) னும் கூறப்பட்டவாறு, (கட. ந. க) னும்,

பிருகதாரணியோபநிடதம்.

ய ஸஷொஹுஹீதய சுகார ஸுவிந்ரெஹெ ஸவஹு
வஸீ ஸவஹெஹுஹு ஸவஹுயிவதி|

(உசக) “எது இதயத்துள் ஆகாசமாயிருக்கின்றதோ, அதில் அனைத் தையும் வசிக்கிப்பவரும், அனைத்துக்கும் ஈசானரும், அனைத்துக்கும் அதி பதியுமாயினர் அமர்கின்றனர்” என்று (பிரு. சூ. ச. உஉ) னும்,

கஹி ஸ்ரீஹ்ஷரெ மாஹுஹாகார ஓஹு ஹொஹு|

(உசஉ) “கார்க்கியே! அந்த அக்ஷரப்பிரமத்தினன்றோ ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் உற்றது” என்று (பிரு. டி. அ. கக) னும்,

சாந்தோக்கியோபநிடதம்.

கய யதிதீவிரி ஸ்ரீ ஹரபுரொ டஹரம் வாணரீகர வெழு டஹ
 ரொ டலிநனாராகாபவலிநுடன வுடனெவடி வுட தவாவ விஜிஜா
 லிதவடி |

(உசந்) “பிரமபுரம் என்னும் இதிலே தகரபுண்டரீக வீடு உள்ளது; இதிலே தகராகாசம் உள்ளது; இந்தத் தகராகாசத்துக்குள்ளேயுள்ளது நாடற்பாற்று; அறியற்பாற்று” என்று (சார். அ. க. க) னும்,

ஸவாணி ஹவா ஐரோசி ஐந்தாசி சுகாஸாபேவ ஸஜேத்
 ஐந்தே சுகாஸா பத்தேஸு யனி।

(உச்ச) “ஆகாயத்திலிருந்து இப்புதுமனைத்தும் உற்பத்தியாகி, ஆகாயத்தைப் போய் அடைகின்றன” என்று (சார். க. கூ. க) னும்,

கைவல்லியோபநிடதம்.

ஹ்யூதுணர்சு விரஜம் விபுலம் விவிந்து ஜெய விபுலம் வி
 ரொகது | சுவிந்து ஜெயசுநதநாடுவம் ஸிவம் ப்ரபாக ஜெயசு
 ஹ்யுஹ்யொகிது |

(உசடு) “இதயபுண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக் கருதி அதன் மத்தியிலே தெளிவுடையராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய், பிரமயோனியாயுள்ளாரை தியானித்து” என்ற ஸ்ரேடக்கத்தனவாகக் கைவல்லியோபநிடதத்தினும்,

மகாநாராயணேபதிடதம்.

ஹரஃ ததிக்ஷரௌ வராதே வ்யோஜிநீ |

(உச்சு) “இந்த அந்தப் பிரமம் அழியாத பரமாகாய்த்துள்ளது” என மகாநாராயணத்தினும்,

* டிஹாரம் விவரம் வரவுபெற்று ஊடுதம் ய.பு.ஊ.நீ.கம் பாராதிபு
ஸம்ஸம் தஞ்சாவி டிஹாரம் மதநம் விவராக ஸ்லி⁸ நுடிதஸ்ஸு⁸
பாஸிதவ⁸ |

* ஐ.ஐ.சி. விபரம் வரலெழுதித்து என்று பாடாந்தரமுண்டு.

௫௬

உபநிடத உபக்கிரமணிகை.

ஈசாவாசியோபநிடதம்.

(௨௫௨) ஈசாவாசியோபநிடதத்து முதன் மந்திரத்திற் கூறப்பட்ட ஈசரும் அச்சிவபெருமாளையே உணர்த்திற்று.

கேநோபநிடதம்.

(௨௫௩) கேநோபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட உமை பிருகதாரணிய சாந்தோக்கியாதி உபநிடதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமாகாயமாம்.

தைத்திரீயோபநிடதம்.

கண்ணுவசாகை.

சதபதப்பிராம்மணம்.

(௨௫௪) (தைத். உ. அ. னும், கண். சா. சு. நூ. நூ. ௩௨, ௩௩) னும் மறுஷ்யானந்தமுதல் ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேலாகக் கூறி உயர்த்திக் கொண்டுபோய் முடித்த பதினொராவது பிரமானந்தம் (சத. பி. கச. சு. சு. க. னும், பிரு. தி. சு. க) னும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டு, பிருதிவி சலில வாயு அந்தரிக்ஷலோக கந்தருவலோக ஆதித்தியலோக சந்திரலோக நக்ஷத்திரலோக தேவலோக இந்திரலோக பிரஜாபதிலோகம் என்னும் லோகங்களை யெல்லாம் கடந்த பிரமலோகமாகிய சிவலோகத்தின்பாலதாம் என்றும்,

ஐதரேயோபநிடதம்.

அதர்வசிரோபநிடதம்.

(௨௫௫) இந்தப் பிரமலோகத்தையே ஐதரேயமும் அதர்வசிரசும் (ஐத. தி. சு. னும், சு. ச) னும் சுவர்க்கலோகம் என்றும் கூறியவாம் என்க.

(௨௫௬) (தகரா) காசம் துட்பமாய்விடின் பிரமபுரமாகிய சரீரத்தன் மாத்திரம் அடங்கிய தொன்றாய்விடுமே எனின், அன்று;

ல ஹோவாஹ யஜுஷ்-ஓ மாமி-ஓ ஹொ யஜுவ-ஓ வ்யயிஷ்ர யஜனார ஞாவாவ்யயிஷ் ஊஷி யஜு-ஓ கஹ ஹவஜ் ஹவிஷ்ர) ஹத்ராவக்ஷக் குகாஸ வஸவ க்ஷோகஹ வெபூகஹெதி

(பிரு. தி. சு. எ)

(௨௫௭) “கார்க்கியே, வானத்துக்கு மேலும் பூமிக்குக் கீழுமாக வானம், பூமி, இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு என்பவற்றை அடக்கிக் குறுக்கும் மறுக்குமாய், அமைந்ததெதுவோ அது ஆகாயத்தில் (அமர்ந்தது)” என, (அரைமாத்திரையிலடங்கும்மடி யகலமளக்கிற்பாரில்லாவடி * என்றவாறு) கூறப்பட்டிருத்தலின், அந்த ஆகாயம் அனைத்துக்கும் மேலாய் அளவுட்படாது விரிந்துபோந்தமை உணரற்பாற்று. இங்ஙனம் வேதாந்த சூத் திரத்துக்கு ஆதாரமாய் நின்ற ஈசகேசநாதி உபநிடதமனைத்தும் ஆகாசம் பரமாகாசம் எனப்படும் தகராகாசத்தில் தங்கருத்தெலாம் நிரீஇ நின்றமை வெளிப்படை.*

மூவர் தமிழ்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

(௨௫௮) கற்றாங்கெரியோம்பிக்கலியைவாராமே
செற்றார்வாழ்தில்லைச்சிற்றம்பலமேய
முற்றுவெண்டிங்கண்முதல்வன்பாதமே
பற்றாநின்றாரைப்பற்றாபாவமே.

வருமாந்தளிர்மேனிமாதோர்பாகமாந்
திருமாந்தில்லைபுட் சிற்றம்பலமேய
கருமானுரியாடைக்கறைசேர்கண்டத்தெம்
பெருமான்கழல்ல்லாற்பேணுதுள்ளமே.

கோலமாயநீண்மதிற்குடலாலவாயிலாய்
பாலனையதொண்டுசெய்துபண்டுமின்றுமுன்னையே
நீலமாயகண்டனெனின்னையன்றித்தலுஞ்
சீலமாயசின்னையிறேர்வதில்லைதவறே.

பொன்றயங்கிலங்கொளிந்நலங்குளிர்ந்தபுன்சடை
பின்றயங்கவாவெய்யுழிஞ்ஞகாழிபுழி
கொன்றையம்முடியினுய்குடலாலவாயிலாய்
நின்றயங்கியாடலெனினப்பதேநியமமே.

பெரியபுராணம்.

ஒன்றுவேறுணர்வு மில்லே னொழிவற நிறைந்த கோல்
மன்றினுள் மறைக னேத்த மானுட ருய்ய வேண்டி

நின்றீ யாடல் செய்கை நினைப்பே நியம மாகு
மென்றும் புகலி மன்ன நின்றமிழ்ப் பதிகம் பாட.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

(௨௫௯) வில்லைவட்டப்படவாங்கியவுணர்தம்
வல்லைவட்டம்மதினமுன் றுடன்மாய்த்தவன்
றில்லைவட்டந்திசைக்கொழுவார்வினை
யொல்லைவட்டங்கடந்தோடு தலுண்மையே.

பெரியபுராணம்.

பரவுந் தில்லை வட்டத்துப் பயில்வார் பைம்பொ னம்பலத்து
ளரவுந் புனலுஞ் சடையாட வாடு வார்துத் தாராமை
விரவுந் காதன் மிக்கோங்க வேதம் படியுந் திருப்படிக்கீ
ழிரவுந் பகலும் பணிந்தேத்தி யின்பஞ் சிறக்கு மந்நாரில்.

புரீசுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

(௨௬௦) பாருருமரவல்குலுமைநங்கையுள் பங்கன்பைங்கணேற்ற
னாருன்றருமனார்தமர்செக்கிலிடும்போதுதுத்தாட்கொள்வா
னாருன்றம்பிரானாருனய்கொங்கிலணிகாஞ்சிவாய்ப்
பேருரர்பெருமானைப்புலியூர்ச்சிற்றம்பலத்தேபெற்றுமன்றே.

பெரியபுராணம்.

அத்திருப் பதியை யணைந்துமுன் றம்மை யாண்டவர் கோயிலுட்புகுந்து
மெய்த்தவர் குழ வலங்கொண்டு திருமுன் மேவுவார் தம்மெனின் விளங்க
நித்தனார் தில்லை மன்னுனின் குட னீடிய நோலனார் காட்டக்
கைத்தலங் குவித்துக் கண்களா னந்தக் கலுழிரீர் பொழிதரக் கண்டார்.

முனிமொழி.

(௨௬௧) வேதாந்த சூத்திர நிலகண்டபாடியத்து ஜன்மாதிகரணத்
தினும் (க. க. ௨), ஆகாயப்பிரானாதிகரணத்தினும் (க. க. ௨௩, ௨௪),
சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகரணத்தினும் (க. ௨. ௧), அக்ஷராதிகரணத்தினும்
(க. ௩. ௬, ௧௦), ஈகரத்திகரணத்தினும் (க. ௩. ௧௨), தகராதிகரணத்
தினும் (க. ௩. ௧௩—௨௨), பிறவிடங்களினும் ஆங்காங்கே தகராகாயவிஷ
யம் கூறப்பட்டிருத்தல் சிவார்க்கமணிநிபிகைவிஞ்ஞ நன்கு புலப்படும்.

திருக்கோவையார்.

(உசுஉ) எலும்பாலணியிறையம்பலத்தோனெல்லீசெல்குறுவோர்
நலம்பாவியமுற்றுநல்கினுங்கல்வரைநாடரம்ம
சிலம்பாவடிக்கண்ணிசிறிடைக்கேவிலைசெப்பலொட்டார்
கலம்பாவியமுலையின்விலையென்னீகருதுவதே.

(இ—ள்) சிலம்பா, எலும்புகளால் அலங்கரிக்கும் இறைவர், திருச்சிற்
றம்பலத்தின்கண்ணார், அவரது (சிறம்பலத்தில்தலை) எல்லைக்கண்ணே
அவரை அருண்ணானத்தினால் வியாபித்தனாகுதற்குக் கருதும் சிவன்
முத்தராயினாது நன்மைபரந்த (பிருதிவி முதற் சிவதத்துவார்த்தம் வரைபு
முள்ள) பிரபஞ்சமனைத்தையும் நீ கொடுப்பினும், எம்முடைய தமராகிய
கல்வரைநாடர் வடுவகிர்போலும் கண்ணையுடையானது சிறிய இடைக்கே
விலையாகச் சொல்லுதல் இயையார், கலம்பரந்த முலையின் விலையாக யாதனை
நீ கருதுவது? ஒன்றற்கும் அவர் உடம்படார்; என்பதாம்.

பெரியபுராணம்.

அறிவி னெல்லை யாயதிருத் தீல்லை யெல்லை யமர்ந்திறைஞ்சிப்
பிறிவி லாத திருவடியைப் பெருகு முன்னத் தினிற்பெற்றுச்
செறியு ஞான போனகர்வர் தருளும் புகலி சென்றிறைஞ்சி
மறியேர் கரத்தார் கோயில்பல வணங்கி மகிழ்ந்து வழிர்கொள்வார்.

திருவாசகம்.

(உசுங்) எம்பிரான் போற்றி வானத் தவரவ ரோறு போற்றி
கொம்பரார் மருங்குன் மங்கை கூறவெண் ணீற போற்றி
செம்பிரான் போற்றி தில்லைத் திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி
யும்பார் போற்றி பெண்ணை யானுடை யொருவ போற்றி.

திருமந்திரம்.

(உசுசு) விழ்மும் வெருவும் விழுமெழு மெய்சோருந்
தம்மைபுந் தாமறி யார்கள் சதிர்கெடுஞ்
செம்மை சிறந்த திருவும் பலக்கூத்து
எம்மலர்ப் பெறுயாதத் தன்புவைப் பாரகட்டுகே.

இங்ஙனம் திருக்குறண்முதலிய ஸ்ரீலக்ஷ்மீநூலு ஓவ்வோர் பிரமாண்
மாத்திரம் ஸ்தாலிபுலாக நியாயங்கொண்டு எடுத்துக் காட்டினம். மற்ற
வைகளை முன்பின் மலைவற ஆராயவல்ல பெரியோர் திருச்சிற்றம்பலத்தீ
லேயே எப்பொருள்களுங் கோவைபட்டிருத்தல் காணவல்லுநராவர்.

ஜாந் குயா அ அயு-டா அ யொமுதெதி ஸுரொஸுரி
அதுஷாடி ஸுரொஸுரொதொ லீ யஜீ-டீஸுநாதநீ

(வாடி, உத், கக, நு)

அதெசுராகுதீ வாரொ லீ-டீ ஸுயு-டாடிதா அதுவி-டீயீ
தெஷு வரஸுஅதொ பெசு ஸுஷு ஸுதூக்யெஷுஷு

(வாடி, பூ, உஅ, கள)

(உசுரு “சரிஸ்ய கிரியை யோகம் ஞானம் எனச் சிவபுண்ணியம்
நால்கைப்படும்; அவற்றுட் பாகபதயோகம் உறுதியாய்ச் சிவபிரானு
ரைப் பிரத்தியுகூழ்மாக்கும்” என்று வாயுசங்கிதை கூறலானும், அந்தப்
பாகபதயோகத்தையே நீலகண்டசிவாசாரியர் கண்மயாகம் தபயாகம் ஜப
யாகம் என்னும் இந்த மூன்றுக்கும் மேற்பட்ட ஞானதியானம் (ஞான
யோகம்) என்றும், இது பிரமசொருபத்தை அடைதற்கு நேரே ஹேது
வாயுள்ளதென்றும் அக்கிரிகோத்திராதிகரணத்தில் (ச. ௧, ௧௯) கூறினராக,
சைவசித்தாந்த சந்தான சாரியருள் ஒருவராகிய உமாபதிசிவாசாரியர் தில்
லைச் சிற்றம்பலத்தை ஞானயோகஸ்தானம் என்பாராய்

பிறந்தில மாநூர் தன்னிற் பேசிய தூசி மேவி

யிறந்தில மிரண்டு முத்தி யின்பமும் பின்ப தாநா

முறைந்திடுந் தில்லை ஞான யோகமார் தான மாமார்

செறிந்தடி காணச் சீவன் முத்தராய்த் திரிபுலாமே

என்றருளிச் செய்தனர்.

ஆன்மதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் என்னும் முத்திரத்
தத்துவங்களுள்ளே அதேபாக ஆன்மதத்துவத்தினின்ற ஏகான்மவாதியார்
அக்கிரபாக சிவதத்துவத்தின்பாலராம் திருச்சிற்றம்பலவரை மந்தபுத்தி
யினர் உபாசனையின்பொருட்டுள்ளார் என்று தூஷித்தலானும், அங்ங
னம் வைணவருக்கும் அத்திருச்சிற்றம்பலம் உருகிக்காமையானும், சமஸ்த
சாஸ்திரப்பிரதிபாதிதமாகிய திருச்சிற்றம்பலமானது சைவசமயிகளுக்கே
ஏற்புடைத்தாய் வாய்த்த பெருஞ் செல்வமாயிற்றென்க.

(உசுசு) “இருடிவாமதேவர் நான் மனுவாயினேன் சூரியனாயினேன்
என்றனர்; இங்ஙனம் நான் பிரமமாகின்றேன் என்று அறிபவன் (பர்விக்கிர

(உசக) “சிவன் வேறு தான் வேறு என்னும் தனிதபாவனை யொழிந்து சிவமே நான் என்னும் அத்துனிதபாவனைஐ எப்போதும் பயிற்” என்று சர்வஞ்ஞானத்தாங் கூறியதாகும். மேலே கூறிய சருதிப் பொருளையேயாம்; இந்தச் சிவானந்தநிலையில் நிற்பவன் ஒன்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் பார்ப்பதில்லை என்றற்றொடக்கத்தனவும் ஆனந்த மேலீட்டினால் அவன் மனசு பிற விஷயம்பற்றிக் கவரப்படுதென்பதை உணர்த்தின. பெத்தாவஸ்தையில் ஆன்மாவேனும், மற்றைச் சுடப்பொருளேனும் அறிவித்தால் அறிவதுங் காட்டினார் காண்பதும், இயக்கினால் இயங்குவனவுமாயிருத்தலால், அறிபவரும், காட்டுபவரும், இயக்குபவரும் பரப்பிரமசிவனார் என்று பிருகதாரணியத்து அந்தரியாமிப்பிராம்மணங் கூறிற்று.

ஊஷ ஹேவா நஹ்யாதி|

(உஎ௦) “இவரே ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றாரன்றோ” என்று (தைத். உ. ஏ) னும்,

ரஸம் ஹேவாயம் அஹ்யாநஹி ஹதி|

(உஎக) “இவன் ஆனந்தத்தை அடைந்து ஆனந்தமாகின்றான்” என்று (தைத். உ. ஏ) னும்,

ஐயுரஸம் அஹ்யாநஹி ஹதி நான்யா|

(உஎஉ) “பிரமாணந்தத்தை அடைந்து ஆனந்தமாகின்றான்; மற்றோர் பிரகாரத்தால் அன்று” என்று சிவாகமத்தினுங் கூறப்பட்டது. இங் கனம் சர்வஞ்ஞாதாதி குணஞ்ஞையுடையவனாய் விளங்குதலே சிவக்குவம் எனப்படும்.

விஷயா கலிநாஸெந ஸுஸாஜிம் யாதி நான்யா|

கத ஸாஜிம் தயொ ஸாக்ஷா டெஹி டெவத தெதாதி|

(உஎ௩) “வித்தையினாலே அவித்தை நீங்கியவிடத்துத் தானே சித் தித்த ஐக்கியமே சிவசூரர்க்கு எய்துகின்றது; அதுதான் சாமியம் என்று பிரமசெய்தியிற் புகுத்திய சுலோகமும், அதன் தாழ்பரிய தீபிகையும், ஏகான்மவாதிகாரர் (முன். உ. க. உ)ந் பொறித்த உரையும் தற்பணிகளாம் என்பது பின்வரும் பிரமாணங்களாற் சித்திக்கின்றது.

ஸவ-ஐகா கலிநாஸெந ஸுஸாஜிம் யாதி நான்யா|
கத ஸாஜிம் தயொ ஸாக்ஷா டெஹி டெவத தெதாதி|

(உஎசு) “முற்றிவு, ணம்பிலின்பமுடைமை, இயல்பாகவே பாசங் களிளிங்குதல், தன்வயமுடைமை, பேரஞ்ஞடைமை, முடிவிலாற்றலுடை மை, இயற்கையுணர்வினஞதல், தூயதேகமுடையஞதல் (என்னும் எண் குணங்களை) அடைபவன் சிவந்நுவத்தைப் பெறுகின்றான்” என்று சர்வஞ்ஞானோத்தரங் கூறுகின்றது.

ஸம்ஸாரா துஷ்டா ஸ்வெ- ஸாக்ரதெ ததாததி |
 வுணுவொருஷஸவக-தா துணூநீவ ததொ ஸநுததி |
 வுணூ ஸாக்ரதெ வுஸா திதூதி வவநாஸ ஸு-பு |
 ததா உ ஸிவவநுஸ்தா ஸ்வ-ஹ்ருதா தி யாதி-காரி |
 உதெநு-முணஸம் க்ரான ஸாதிவகெநா திர-விததி |

(உஎடு) “சிவபெருமானிலிருந்து அக்குணமனைத்தும் அப்போதா ஆன்மாவிற்கு சங்கீரமிக்கின்றன; புண்ணியபுருஷசம்பர்க்கத்தினுற் புண்ணி யங்கள் ஒருவனுக்கு எய்துமாறு பேரல் என்றற்றொடக்கத்தவற்றால் வெளி ப்படை; அங்ஙனமே சிவபெருமானைப் பேரல் முக்தராயினோரும் சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களைபுடையராகின்றனர்; இங்ஙனம் குணங்கள் ஆன்மா விற்கு சங்கீரமிக்கும் என்னும் சாமியபகடும் நிரூபிக்கப்பட்டது” என்று சித்தரந்திரவேகத்தினும்,

யஸெதெ உகூரிஸா தஸாரா கெஷெள வாத்முணா ஸ வ
 வு-ஷண ஸாயுஜ்ய |

(உஎசு) “எவனுக்கு இந்த நாற்பது சம்ஸ்காரங்களும் பரமான்மா வின் (சர்வஞ்ஞதாதி) எண் குணங்களும் எய்துகின்றனவேரா, அவன் பிர மத்தின் சாயுச்சியத்தை அடைகின்றான்” என்று கவுதமகுத்திரத்து எட் டாவது கண்டத்தினும்.

(உஎஎ) ஷகா வுணொ-வியாநெந முணாவாந ராவ
 ரெசு | ஒ ஹாரிதூந் ஸ்வ-ஹ்ருதா ஹ ஸாஹா | ஒ ஹாரிதூந்
 வரிதூவொ ஹ ஸாஹா | ஒ ஹாரிதூந் கநாதிவொயெந
 ஹ ஸாஹா | ஒ ஹாரிதூந் ஸுதனொ ஹ ஸாஹா | ஒ
 ஹாரிதூந் கஸ-வஸதி ஹ ஸாஹா | ஒ ஹாரிதூந் கநை
 யதி ஹ ஸாஹா என்று (அக். அ. அ. சசு) ம் கலோகத்துக்குமின்னும்,

(உஎஅ) மெஷெவ-மு-முணாநெந வு-ந-நெஷா வவா
 டெயெசு | ஸ்வ-ஹ்ருதா (கவ) ஹாரிதூந் கநை

உபநிடத உபக்ரமணிகை.

கலுபுரத்தி ஸூகதஞ் சநகரம் ஸுதிவெ வ என்று (வாயு. உத். கடு. க0க, க0உ) னும் உணர்த்தப்பட்டவாறு

ஆன்மாவிலே சர்வஞ்ஞதைமுதலிய சிவகுணங்கள் பதிலே சாமியம் என்பது போதா

சூகத ஸ்ரிவஸுரோ ஹவெசு |

(உஎசு) “முத்தன் சிவசமமாகின்றான்” என்று (வாயு. பூ. உ. எசு. னும், உஅ. உஉ) னும்,

ஸாபு ஸிவஸுரோநதா |

(உஅ0) “சாதிக்கப்பட்டது சிவசாமியம்” என்று (வாயு. உத். கக. கஉ0) னும்,

(உஅக) ஸுஷுரோநா வ நியொஜு கது வரயா ஸிஷுஷு விஷுதிசுரம் ஸவஜ்ஞகஸுதபுநாதிசுதி ஸூகதஞ் ஸாபுநி அ ஸுதி வுதிதிசுதிநக விஷயம் ஷுடம் முணாநா கத ஸூவா ஷுரநக ஸிவெந ஸுஷுரம் ஸிஷுஷு கரா யொஜயெசு |

என்று சித்தார்தசாராவளியினுங் கூறப்படுகின்றது. இந்தச் சிவத்துவத்தை உபநிடதங்கள் அமிர்த்தத்துவம் என்று வழங்குகின்றன.

சுரீககூ ஹி வி0உகெ |

(உஅஉ) “சிவத்துவத்தைத் தினைக்கின்றனன்” என்று (கேந. கஉ) னும்,

ஸ்ரஹஸு0ஸுர சுரீககூ ரெதி |

(உஅங்) “பிரமத்திலே (சிவோஹம்பாவணியினால்) நிறிஇ நின்றே னே சிவத்துவத்தை அடைகின்றனன்” என்று (சார். உ. உங். க) னும்,

தயொஹ்ரீயாஸுரீககூரெதி |

(உஅசு) “(தலைநாடிவாயிலாக) மேலே போய்ச் சிவத்துவத்தை அடைகின்றனன்” என்று (சார். அ. சு. சு. னும், கங். சு. கசு) னும்,

சுரீககூஸு து நாஸாவதி வி0தந |

(உஅரு) “செவத்தினுற் சிவத்துவம் எய்தும் என்னும் நம்பிக்கை இல்லை” என்று (பிரம. உ. சு. னும், த. கெ. க) னும்,

உபநித உபக்ரமணிகை.

23172
6/1/90

வனகாவரெ வஜ்ஜுகக்யு |

(உஅசு) “இவ்வளவுதான் சிவத்துவம்” என்று (பிரு. சு. ௫, க௫)

ஸும-பொகா சுஜ்ஜுகக்யு ஹஜெ |

(உஅஎ) “சுவர்க்கலோகத்துள்ளார் (சிவலோகத்துள்ளார்) சிவத்துவத்தை அடைகின்றனர்” என்று (கட. சு. க௬) னும்,

சுய யிரா சுஜ்ஜுகக்யு விஜக்யா |

(உஅஅ) “வித்துவான்கள் சிவத்துவத்தை அதுபவித்து” என்று (கட. ச. உ) னும்,

சுஜ்ஜுகக்யஹ மஹி |

(உஅசு) “சிவத்துவத்தையும் அடைகின்றனன்” என்று (கட. சு. அ) னும்,

சுஜ்ஜுகக்யபேதி |

(உக௦) “சிவத்துவத்தை அடைகின்றனன்” என்று (சுவே. சு. சு) னும் கூறப்பட்டிருத்தலான் வேதாந்தாகமார்த்தங்களெல்லாம் ஒரே பொருட்பட நின்றவாறு தென்னிது.

இங்ஙனம் சிவத்துவம் அடையும் வித்துவானுக்குத் தலைநாடியாயிலாக உற்கிரமணமுள் சிவலோகப் பிராப்தியும் உளவாம்.

(உகசு) “இதயத்துள்ள நூற்றேரர் நாடிகளுள்ளே ஒன்று தலைவாயிலாகப் போந்தது. இந்நாடியாயிலாக (மரணகாலத்தில்) உற்கிரமணஞ் செய்வோன் மேதுலகத்தை (பிரமலோகத்தை) அடைந்து சிவத்துவம் எய்துகின்றனன். மற்றைய நாடிகள் மற்றைய உலகங்களைப் பிறர் (அவித்துவான்கள்) அடைதற்கு உதவாரின்றன” என்று (சார். அ. சு. ௫, னும், கட. சு. கசு) னங் காணப்படுகின்றது. படவே, வித்துவான் சிரநாடியாயிலாகவும், அவித்துவான் மற்றைய நாடிகள்வாயிலாகவும் உற்கிரமண்கின்றனர் என்றயிற்று. இங்ஙனம் புறப்படுவார்க்கு உத்தராயணமார்க்கம் தக்ஷிணாயணமார்க்கம் என இரண்டு கூறப்படுகின்றது. உத்தராயணமார்க்கமானது அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எனவும், ஒளிமார்க்கம் எனவும், தேவயானம் எனவும், தக்ஷிணாயணமார்க்கமானது துமமார்க்கம் எனவும் படும். பஞ்சாக்கினிவித்தை அறிந்தவர்களும், வனத்திலிருந்து பத்திரானம்வாயிலாக உபாசிப்பவர்களும் ஒளியை அடைந்து, இதிலிருந்து பகலை அடைந்து,

இதிலிருந்து பூருவபக்கம் அடைந்து, இதிலிருந்து உத்தராயணமடைந்து, இதிலிருந்து தேவலோகத்தை அடைந்து, இதிலிருந்து ஆதித்தியலோகத்தை அடைந்து, இதிலிருந்து மின்னலை அடைய, அங்கே ஓர் அமானவன் வந்து அவர்களைப் பிரமலோகத்துக்கு நடாததச் சென்று அங்கே போய்ப் பெரியோராய் நீடு வசிக்கின்றனர்; அவர்களுக்குப் புந்ராவர்த்தி இல்லை (மீனாதல் இல்லை) என்றும், வேள்விகளானும், தானங்களானும், தபசுகளானும், உலகத்தை வெல்வோர் துமமார்க்கம்வாயிலாகப் போய்ச் சந்திரனை அடைகின்றனர் என்றும், அங்கே கனம் புசித்து எஞ்சிய கனம்தோடு அங்கிருந்து பின்னர் பூமிக்கு மீனுவார் என்றும், இவ்விரு மார்க்கமும் அறியாதோர்பறவை புழு முதலியவைகளாய்ச் செனிப்பார் என்றும் (பிர. அ. உ. கரு. கக. னும், சார். ரு. க0. க—அ. னும், கௌஷீ. க. உ. டு) னுங் கூறப்பட்டுக்கின்றது.

(உகஉ) உபகோசலத்தை கூறியவிடத்துத் தேவயானம் (ஒளி மார்க்கம்) வாயிலாகப் பிரம (லோக)த்தை அடைந்து, மீளத் திரும்புவானல்லன் என ஒளிமார்க்கமாதிரம்(சார். ச. கரு. க—சு)ற் கூறப்பட்டுள்ளது.

(உகட) உத்தரம் தக்ஷிணம் என்னும் இரு மார்க்கங்களையும் சுருக்கிச் குசித்து, ஆன்மாவை நாடினோர் சிவனார் (அபிர்தர்) லோகத்தை அடைந்து மீளத் திரும்புவாரல்லர்” என்று (பிர. க. க0) ற் கூறப்பட்டுக்கின்றது.

(உகச) இங்ஙனமாக, வித்துவான் ஆப்தகாமனயாவது, அகாமனயாவது, நிஷ்காமனயாவது, பிரம (சிவ), பரவனையிற்றை பரமசாயியம் அடைந்து (முன். டு. க. டு), மரணகாலத்திலே தன் ஆன்மாவைப் பிராணன்களெல்லாம் பிரியாது குழும், தனது உடற்கணுள்ள நுற்றோர் நாடிகளுட் சிறந்த தலைநாடிவாயிலாகப் புறப்பட்டுத் தேவயானம் எனப்படும் உத்தராயணமார்க்கமாகப் போய்ப் பிரமலோகத்தை அடைந்து, புந்ராவர்த்தியின்றிப் பிரமாணத்தோடு சமஸ்த போகங்களையும் துய்த்து நீடு வசிக்கின்றனர் என்பதே எல்லா முக்கிய உபநிடதங்களின் கருத்து. ஈண்டு ஆன்மா போக்கு மீட்சியின்றி இலயமடைவதாக முக்கிய உபநிடதங்களில் ஓர் பிரமாணத் துணுக்காக வாக்கியமேனும் இல்லை.

(உகக) சரீரத்துத் தலைநாடிவாயிலாகச் செல்பவன் (வித்துவான்) சிவலோகத்தை அடைந்து, அபிர்தத்துவத்தை அடையுகின்றான் என்றும், சமந்ரவர்கள் (அவித்தவர்கள்) கந்தருவலோக முதலியவைகளுக்கு மற் றைய நாடுகள்வாயிலாகத் திரும்புகின்றனர் என்றும் (தட. க. கனி) ற் கூறப்படுகின்றது.

(உ௬௬) தன் இதயத்துள்ள ஆசைகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நிஷ்காமனுய்ள மனிதன் (வித்துவான்) அமிர்தனாகப் பிரமத்தைப் போரயனா தின்றான். என்று (கட. ச. ௧௪) கூறுகின்றது; பிரமத்தை அடைகின்றனன் என்றமையால், அவன் சென்ற மார்க்கம் தேவயானம் (உத்தராயனம்) என்றும், ஆசையறாத வித்துவான்கள் சென்ற மார்க்கம் தக்ஷிணயனம் என்றும் பெறப்படுகின்றது.

(உ௬௭) “வித்துவான் புண்ணியபாவமொழிந்து நிரஞ்சனஞய் (மலமில்லாய்) பரமசாமியத்தை (சிவசாமியத்தை) அடைகின்றனன்” என்று (முன். ந. ௧. ௩) ற் கூறி, “மெய்ப்பொருளால் விரிக்கப்பட்டது தேவயானம் என்றும், ஆப்தகாமர்களாகிய (ஆசைகளில் இனிப்பற்று வேண்டாம் என்று திருப்தி பூண்டவர்களாகிப்) இருடிகள் இந்தத் தேவயானம்வாயிலாக அந்த மெய்ப்பொருளாகிய சிவபெருமானது (பரமாத்ம) உலகத்தை அடைகின்றனர் என்றும் (முன். ந. ௧. ௬) ற் கூறப்படுகின்றது. இதனாற் சிவபாவனை செய்து சிவப்பிரமத்தினாற் தேவயானம்வாயிலாக ஆப்தகாமர்களாகிய இருடிகள் (வித்துவான்கள்) சிவலோகத்தை அடைகின்றனர் என்று பெறப்படுகின்றது.

(உ௬௮) ஜனகவைதேகர் என்பார் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி மோகத்தின்பொருட்டுக் கூறல் வேண்டுமென்று (பிரு. சூ. ந. ௧௮) ல் வேண்ட, யாஞ்ஞவற்கியர் கேவல சகலாவஸ்தைகளை (பிரு. சூ. ந. ௧௮, ௧௯) ல் உணர்த்தி, பிரமாஹம்பாவனை செய்யுமியல்பை (பிரு. சூ. ந. ௨௦) ற் கூறி, (பிரு. சூ. ந. ௨௧) ற் சிவோஹம்பாவனை செய்வோனுக்கு (சார். சூ. ௧. ௩) ற் கூறப்பட்ட சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களை உணர்த்தும் அபகத்யாபி மத்துவாதி எண் குணங்களும் ஆன்மாவிற்கு பரமசாமியமாய் விளங்குதல் சிவானந்த மிகுதிக்கு வேண்டப்படும் என்பதுணர்த்த அவ்வெண்குணங்களுள் முதற்கணின் அபகதபாபமத்துவத்தை (சர்வஞ்ஞதையை) உணர்த்தி, அந்த ஆனந்தமேனீட்டினால் மனவி முதலாயினோ தழுவினும் அவன் அதனை அறியமாட்டான், இவன் ஆப்தகாமனாய், ஆன்மகாமனாய் (பரமான்மாவிற்கு பற்றுடையவன்), அகாமனாய் (வேறு பற்றில்லாய்), சோகமில்லாய் இருப்பவனென்றிரைத்து, பின்னரும் அந்தச் சிவஞ்ஞகத்தனடைய (சத்தாவஸ்தை) நிலையைப் பலபிரகாரம் (பிரு. சூ. ந. ௨௨—௩௨) விரையும் உணர்த்தி, அவனது ஆனந்தம் புகின்வதை ஆனந்தத்தினும் சிறந்த பரமானந்தமும் என்று (பிரு. சூ. ந. ௩௩) ற் கூறி, மாணகாலத்தில்

விலை-3, வாணா சுஷிலாயணி
யுடெது தடி-ஒடு-தூ-வால் உவதி

(௨௯௯) “பிராணன்களெல்லாம் அவன் ஆன்மாவைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன, அவன் ஊர்த்துவமாக உச்சவாசஞ் செய்பவனாகின்றான்” என்று (பிரு. சு. ௩. ௩௮)ல் விளக்கினார். இதனாற் பிரமபாவனை செய்து பிரமாநந்தமண்டித் தித்துவான் ஆப்தகாமனாய், அகாமனாய், ஆன்மகாமனாயிருப்பான் என்றும், மரணகாலத்தில் அவன் பிராணன்கள் அவன் ஆன்மாவைச் சூழ்ந்திருப்ப, அவன் உயிர் உற்கிரமணஞ் செய்கின்றதென்றும் பெறப்படுகின்றது.

(௩௦௦) (அவித்துவான் விஷயநோக்கி) (பிரு. சு. ௪. ௬) ற் கூறுமிடத்து, எதிலே ஒருவனுக்கு மனசு பதிந்ததோ, அதனையே தொடர்ந்து அவன் செய்கின்றான் என்றும், அந்த உலகத்திலே தனது கன்மபயன் அறுப்பித்து, சேஷித்து நின்ற கன்மத்தோடு இந்தக் கன்ம பூமிக்கு மீளுகின்றான் என்றும், இதுதான் பற்றுடையானது (அவித்துவானது) இயற்கை என்றும் (பிரு. சு. ௪. ௬) ல் முற்பாதி மந்திரம் உணர்த்திற்று; எனவும்

(௩௦௧) ஆசை நீங்காத வித்துவான் சரீரத்தை விடுத்து மற்றோர் பிதிரவடிவத்தையோ, கந்தருவவடிவத்தையோ, தேவவடிவத்தையோ, பிரஜாபதிவடிவத்தையோ, பிறர் வடிவத்தையோ எடுப்பன் என்று அம் மந்திரம் உணர்த்திற்றெனவும், அதனால் அவன் சென்ற மார்க்கந் தகழிந்நியன்மார்க்கம் எனவும் பெறப்படும்.

(௩௦௨) வித்துவான் இலக்ஷணங் கூறப்போந்து (பிரு. சு. ௪. ௬) ற் பிற்பாதி மந்திரம் (வித்துவானவான்) அகாமனாய், நீஷ்காமனாய், ஆப்தகாமனாய், ஆன்மகாமனாய் உள்ளவனென்றும், “அவனுக்குப் பிராணன்கள் உற்கிரமப்பதிஸ்ஸை என்றும், பிரமமாகிப் (பிரமசாமியமுற்று) பிரமத்தைப்போய் அடைகின்றான்” என்றுங் கூறுகின்றது. (பிரு. சு. ௩. ௨௧. னும், முண். ௩. ௧. ௩, சு. னும், கட. சு. ௧௪) னும் பிரமபாவனையுற்ற வித்துவானுக்கு இலக்ஷணமாகக் கூறப்பட்ட ஆப்தகாமத்துவம், அகாமத்துவம், ஆன்மகாமத்துவம் என்னும் குணங்களுக்கும், ஈண்டு (பிரு. சு. ௪. ௬) ற் பிற்பாதி மந்திரத்திற் பிரமபாவனையினாற் பிரமசாமியமுற்ற வித்துவானுக்கு இலக்ஷணமாகக் கூறப்பட்ட ஆப்தகாமத்துவம், அகாமத்துவம், நீஷ்காமத்துவம், ஆன்மகாமத்துவமுதலிய குணங்களுக்கும் பேதமேதுமில்லை.

(௩௦௩) (கட. சு. ௧௧) ல் தலைநாடிவாலிலாகச் செல்லும் வித்துவானுக்கு இலக்ஷணமாகக் (கட. சு. ௧௪) ற் கூறப்பட்ட மந்திரமே ஈண்டு (பிரு. சு. ௪. ௭) னுமுள்ளது. அவ்வித்துவான்கள் செல்லும் தேவயானமும், அது பிரமத்தினாலாக்கப்பட்டமையும், தேவயானமாவாலாக அடையப்படும் பிரமவிதானமும் (சுவலோசமும்) கூறும் (முண். ௩. ௧. ௪) ற் காணப்படும் மந்

திரப்பொருள்களே ஈண்டு (பிரு. சு. ச. ௮, ௧) ஊங் காணப்படுகின்றன. (பிரு. சு. ஈ. ௩௮) ல் தலைநாடிவாயிலாக ஊர்த்தவசவாசஞ் செய்து போகும் வித்துவானுடைய ஆன்மாவைப் பிராணன்கள் சூழ்ந்து ரூப மிக்கிடக்கின்றன என்னும் பொருளே (பிரு. சு. ச. ௬) ல்

ந தவ்யு பூரணா உக்ரூகி

(௩௦௪) “அவனுக்குப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை” என்றதற்கும் பொருளாம்.

தெவோ ஹிவா தெவா நப்யேதி

(தேவோ பூத்துவா தேவா நப்யேதி. பிரு. சு. க. ௩) என்றவிடத்து,

(௩௦௫) “தேவனுக்கித் தேவர்களைப் போயடைகின்றனன்” என (பிரு. சு. க. ௩) ல் அப்யேதி என்றதற்குப் போயடைகின்றனன் என்று கூறிய பொருளே, ஈண்டு

பூவூராவேதி

(பிரம்மாயேதி. பிரு. சு. ச. ௬) என்றவிடத்து,

(௩௦௬) “பிரமத்தைப் போயடைகின்றனன்” என (பிரு. சு. ச. ௬) ல் “அப்யேதி” என்றதற்கும் எய்தும் பொருளாம். (சுபேதி) “அப்யேதி” என்னும் பரஸ்மைபதமானது இடப்பெயர்ச்சியை உணர்த்திற்று. உணர்த்தவே, அது மற்றோர் உலகத்தை அடைதலின் மேற்றுமன்றி இங்கே போக்கு மீட்சியின்றி இலயமடைதலை ஓர்காலும் உணர்த்துமாறின்றும்.

யொ ஸகாரோ நிஷூரூ சூஷகாரூ சூதூகாரோ ந தவ்யுபூரணா உக்ரூகி

(௩௦௭) எவன் அகாமனாய், நிஷ்காமனாய், ஆப்தகாமனாய், ஆன்மகாமனாய் இருக்கின்றானே, அவனை விட்டுப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை என்று மத்தியந்தினசாகாமந்திரம் கூறலான, (௩௦௪-ம் இலக்க) மந்திரமானது அவனுடைய ஆன்மாவைப் பிராணன்கள் சூழ்ந்துகிடக்கின்றன என்று இந்த (பிரு. சு. ஈ. ௩௮) ம் மந்திரம் கூறும் பொருளாகிய தழுவியின்றது ஈண்டு (பிரு. சு. ச. ௬) ல் ஆறாம் வேற்றுமையிற் கூறப்பட்ட (தவ்யு) “தவ்ய” (அவனுக்கு) எனப் பொருள்படும் பதத்துக்கு அவனை விட்டு (தவ்யு) “தவ்ய” என்று பொருள் கொள்ள வேண்டுமென்று அம்மத்தியந்தினசாகாமந்திரம் வெளிப்படையாய் விளக்கிக் காட்டியது.

(௩௦௮) (பிரு. ஈ. ச. சு)ன் முற்பாதி மந்திரம் அவித்துவான் விஷயமும், (பிரு. ஈ. ச. எ-ம், அஹம், சு-ம்) மந்திரங்கள் (கடம், முண்டகம், சாந்தோக்ஷி முதலியவற்றிற் காணப்படும்) வித்துவான் விஷயமுமாகப் போதர, இவ்விரு விஷயத்துக்கும் நடுவே மற்றோர் மகர்வித்துவானைக் கண்டு பிடித்து, அவன் அங்கே போக்கு மீட்சியின்றி இலயமடைந்தான் என்றமை விரிந்தபின்னும் விரிந்தபே!!! ஈண்டுப் பிராணன்கள் என்றது வாபுக்களின் மேற்றன்றி ஆன்மாக்களின்மேற்றன்று; ஒருவனுக்கு ஆன்மா ஒன்றேயாதலின். பிராணன்கள் பிரிந்தால் என்! பிரியாதிருந்தாலென்!! சீவானமா இங்கே இலயமடைவதாக வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கு ஆதாரமாய் நின்ற இந்த முக்கிய உபநிடதங்களுள்ளே பிரமாணம் காட்டினாலன்றோ ஏகான்மவாதியார் பக்கம் செயம் பெறும்!!! ஏகான்மவாத உபநிடதங்களும் பிரம சூதை முதலியவற்றின் கற்பனா சலோகங்களும் பிரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்படமாட்டா.

(௩௦௯) (பிரு. து. உ. ௧௦) ம் மந்திரத்திலே ஆர்த்தபாகர் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி, “ஒவ்வொன்றும் மரணத்துக்கு உணவாயிருக்கின்றனவே, மரணம் எந்தத் தெய்வத்துக்கு உணவாகின்றது? என, யாஞ்ஞவற்கியர் (மரணம்) அக்கினிக்கு உணவாகும்; அது சலத்துக்கு உணவாகும் என்றனர், பின் மரணஞ் செயிக்கப்பட்டது.”

(௩௧௦) (பிரு. து. உ. ௧௧) ம் மந்திரத்தில் ஆர்த்தபாகர் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி, “இந்த மனிதன் இறக்கும்போது பிராணன்கள் அவனை விட்டுப் புறத்தே போகின்றனவா? இல்லையா?” என,

யாஜுவஜ்ஜோ உதெவ ஸிவநீயனெ ஸ உஹித்யூஜாய
த்யூஜாகொயேக ஸுதெ |

(௩௧௧) “யாஞ்ஞவற்கியர் அந்தப் பிராணன்கள் இவனிலே குழுகின்றன; அவன் வீங்கி உப்பிச் செத்துக்கிடக்கின்றன” என்றனர்.

(௩௧௨) பின்னர் (பிரு. து. உ. ௧௨) ம் மந்திரத்தில் ஆர்த்தபாகர் “அப்படிப்பட்ட மனிதன் இறக்கும்கால் அவனை யாது விட்டுப் பிரிவதில்லை” என, “அவன் நாமம் அழிவதில்லை” என்றும், “அந்த நாமமும் முடிவில்லாதது” என்றும், “விஷுவதேவர் முடிவில்லாதோர்” என்றும், “அதனால் அவன் அளவற்ற உலகத்தை அடைகின்றான்” என்றும் கூறினார்.

(௩௧௩) பின் (பிரு. து. உ. ௧௩) ம் மந்திரத்தில் ஆர்த்தபாகர் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி, “இந்தப் புறநான் செத்தபோது அவனை வாக்கு

அக்கினியையும், பிராணன்வாயுவையும், கன் குரியையும், மனசு சந்திரனையும், சுரோத்திரம் திக்குகளையும், சரீரம் பிருதவியையும், இருதயம் ஆகாயத்தையும், சரீரத்து உரோமங்கள் ஒஷதிகளையும், தலை உரோமங்கள் விருஷங்களையும், இரத்தமும் இரேதசும் சலத்தையும் அடையுமாயின், அந்த மனிதன் எதனைப் பற்றுகின்றனன்” என, அதற்கு யாஞ்ஞவற்கியர் “சௌமிய!” எனது கையைப் பற்று; காங்கள் இருவர்மாதிரியே இதனைப்பற்றி அறியக்கடவேம்; இந்த வினா யாரும் அறிய வாதிக்கப்படுவதன்று” எனக் கூறி, “இருவரும் புறத்தே போய் வாதித்தனர்; வாதித்து நிற்கருமத்திறற் புண்ணியமும், திக்கருமத்திறற் பாவமும் எய்தும் எனக் கர்மத்தையே விதந்து பேசினர்; அதன் பின் ஆர்த்தபாகர் பேசா திருந்தனர்” எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டு ஆர்த்தபாகர் வினாவி யது அவித்துவத்விஷயமே. ஈண்டுக் கூறப்பட்ட வினாக்களினும் விடைகளினும் ஒன்றாயினும் பிரமவித்தியூலிஷயத்தைப்பற்றியதின்று. வினாவிடைகளைப்பற்றிய விஷயங்கள் கிரஹம் அதிகிரஹமாகக் கொள்ளப்படும் இந்திரிய விஷயங்களின் இயற்கையும், சலம் அக்கினிக்கு உணவாதலும், மரணகாலத்திற் பிராணன்கள் ஆன்மாவைவிட்டுப் பிரியாமையும், செத்தவன் நாமத்தின் அறுவிருத்தியும், புண்ணியபாவங்களுக்கியைவாயுள்ள கதிப் பிராப்தியுமாம். ஆகலின், பிராணன்கள் பிரிவதில்லை என்றதற்குப் போக்கு மீட்சியில்லாத முத்தி எனப் பொருட்படுத்தல் எவ்வாற்றானும் ஒவ்வா வெற்றுரை என்று மறுக்க.

|| வித்துவான் அடையும் புநராவர்த்தி கொடாத உலகம் பிரமலோகமாம் (சிவலோகமாம்). ஆகவே,

(நகச) பிரமலோகம்

என்று (சார். அ. ச. ந) னும்,

(,, அ. கரு. க) னும்,

(பிரு. சு. ந. ந. ந) னும்,

(,, இ. ஸ. க) னும்,

(பிரு. அ. உ. கரு) னும்,

(முன். ந. உ. சு) னும்,

(பிர. க. கச) னும்,

(,, இ. இ) னும்,

(நகரு) சுவர்க்கலோகம்

என்று (பிரு. சு. ச. அ) னும்,

அதர்வசிகையினும்,

(ஐத. ச. சு) னும்,

(ஐத. இ. ச) னும்,

(கேந. நச) னும்,

(கட. க. கட) னும்,

(நகசு) பிரமதாமம்

என்று (முன். ந. உ. சு) னும்,

(முன். ந. உ. சு) னும் கூறப்

பட்டிருக்கின்றன. இந்த உபநிஷதங்களிலே வித்துவர்களுல் அடையப்படும்

(௩௨௦) “எவருக்குப் பிருதிவி சரீரமோ,” “எவருக்கு ஆன்மா சரீரமோ” என்றற்றொடக்கத்தன துவித சுருதிகள் என்றும், (௩௨௧-ம், ௩௨௨-ம் இலக்க) வாக்கியங்களை ஆதாரமாக்கொண்டு ஏகான்மவாதியர் பாடியஞ் செய்தனர் என்றும், (௩௨௦-ம் இலக்க) வாக்கியங்களை ஆதாரமாக்க கொண்டு விண்டுமதாசாரியர் விசிட்டாத்துவிதபாடியஞ் செய்தனர் என்றும் கூறுவர். (௩௨௧-ம் இலக்கத்து) சத்து என்னும் சப்தத்தின் பொருள் சத்தியும் சிவமுமாம் என்று (௩௨௧-ம் இலக்கத்தில்) பிரமாணங் காட்டப்பட்டிருத்தலின், அந்தச் சப்தபதம் அடங்கிய சுருதி நிரிவிசேடப் பிரமத்தை உணர்த்தாது சத்தி விசிஷ்ட சிவபெருமானையே உணர்த்திற்று. (௩௨௨-ம் இலக்கத்து) ஏகம் என்றதற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாம். அதற்குத் தாற்பரியம் பதிப்பொருள் ஒன்றே, இரண்டில்லை; என்பதாம்.

இங்ஙனம் ஏகம் என்று சொல்கின்ற நீ அப்பதிப்பொருளின் வேறுகிய பகுவாம். பதியுஞ் சேதனமாக, யானுஞ் சேதனமாக என்னைப் பகவென்ற தென்னையெனின், நீ மலத்தோடு கட்டுண்டுநின்றமையாற் பக எனப்பட்டாய்; அதை,

(௩௨௩) | ஏகமேயெனுமிருக்கெனினிருக்கினுட்பொருள்கே
 ளோகமேதிபலவலவெனுமதுகாண்டி.
 யேகமேயெனச்சட்டுவானொருவனீங்குளனவ்
 வேகன்போலலனிருண்மலத்தோடுளனிவனே.

என்னுஞ் செய்யுளான் உணர்க.

(௩௨௪) பண்ணும் அதனின் வேறன்றாய் எண்ணப்படும் இசையும் போலவும், பழமும் அதனின் வேறன்றாய் எண்ணப்படும் சுவையும் போலவும், யாங்கனும் வியாபகமாய் முதல்வன்றிருவருள் உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதாகலான், சுருதிகள் பிரமம் அத்துவிதம் என்று அவ் விடங்களிற் கூறும்; இது

(௩௨௫) பண்ணியு மோசையும் போலப் பழமதுவு
 மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா—மண்ணு
 ளத்துவித மாத லருமறைக ளொன்றென்னு
 தத்துவித மென்றறையு மாங்கு.

என்னும் திருவெண்பாவானும்,

(௩௨௬) மன்றவேதமத்துவிதமென்றுரைத்திமரபா
 லொன்றிதிற்பொருளியெனினுணர்த்து தந்தெனினி

யென்றும் வேறன்மைபுணர்த்துமிக்கிளவியேயிதனு
 னின்றவாருயிர்ப்பலவுந்தானுயிற்றுநிமிலன்.

என்னஞ் செய்புளானும் அறியப்படும்.

(௩௨௫) நஞ் + துவிதம் = அ + துவிதம்
 = அத்துவிதம் என்பதின்

நகரத்துக்கு (நஞ்னுக்கு) (க) சாதிருசியம், (உ) அபாவம், (உ) பேதம், (ச) அற்பதை, (ஞ) அப்பிராசஸ்தியம், (சு) விரோதம் என்பன பொருள் உண்டு; இந்த ஆறு பொருள்களுள்ளே சாதிருசியம் (அன்மை), அபாவம் (இன்மை), விரோதம் (மறுதலை) என்னும் மூன்று பொருள்களை ஈண்டு எடுத்தாளற்பாலன். சாதிருசியப்பொருள் சைவசித்தாந்திகளானும், வைதிக பாசுபதயோகிகளானும், வைஷ்ணவரானும், இன்மைப் பொருள் சாங்கியயோகிகளானும் (நிர்க்குணைபாசகர்களானும்), மறுதலைப்பொருள் மத்துவரானும் கொள்ளக்கிடந்தன.

(௩௨௬) அப்பிராமணன் (கஷ்யாஹுணம்) என்றது பிராமணனாகாமனும், பிராமணனைப்போல (அபேதமாய்) யஞ்ஞோபவீதர் தரிப்பவனுமாயுள்ள க்ஷத்திரியனையாவது வைசியனையாவது சுட்டுவது போல, சீவான்மாவானது பரமான்மசிவனானின்ன வேறாய் (பேதமாய்), அச்சிவபெருமானைப்போல (அபேதமாய்) சர்வஞ்ஞாநி குணங்களை எய்தும் என்னும் சாதிருசிய (சாமியப்) பொருளிலே செல்லும் என்பதுணர்த்த (முண். ந. க. ந.) ல்

கிரஹநஃ வாஸி ஸாஸ்திரேஹெதி |

(௩௨௭) “மலநீங்கினவனாய்ப் பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்” என்று கூறப்பட்டது. இந்தச் சாதிருசியப்பொருளே,

(௩௨௮) | நஞ்வயக்ஷாஸ்திரே ஸுஹஸாயிகாஸணே தயாஹுஷஸ்தேதி |

என்று வேதஷடங்கங்களுள் ஒன்றாகிய வியாகரணத்திற் கூறப்பட்டது. படவே, சாதிருசியம் என்றது அன்னிய அபேத (அன்மைப்) பொருளிற் போந்தவாறு தெள்ளிது.

(௩௨௯) “அது நியாகின்றனை” (தத்துவமசி) எனவும், “அது நானாகின்றேன்” (அகம் பிரம்மாஸமி) எனவும், “அது விதவாகின்றது” (அயமாத்மமா பிரம்ம) எனவும் மூவிடம்பற்றி நிகழும் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களைக் கேட்டவழி அது என்பது ஒரு பொருள் என்பது ஒரு பொருளாகலின், ஒரு பொருள் மூன்றுபொருளாய்

பாவனம் என்னும் ஐயம் நீக்குதற் கெழுந்ததாகலின், அது இதுவாதற் கேதுவாய் அவ்விரண்டற்கும் உளதாகிய சம்பந்த விசேடம் உணர்த்துதலே அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள். இது,

சொன்ன தத்துவமசியெனுஞ்சருதியின்மொழியு
மன்னுகாரணபுதியுநானெனவரும்புகவு
மென்னவேபொருளிருமைகண்டியைந்து வேறன்மை
தன்னநாட்டியதல்லதுதனியென்றதின்றே.

என்னுஞ் செய்யுளால் அறியப்படும்.

(௩௩௦) வேதமுடனாகம புராணமிதி காசமுதல்
வேறுமுள் கலைக னெல்லாம்
மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
விரிவா வெடுத்து றைக்கு
மோதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை
புண்பெணு ஞான மாகும்

என்றற்றொடக்கத்ததாகத் தாயுமானவர் கூறிய செய்யுளால், “வேதாகம புராணேதிகாசமுதலிய கலைஞானமினத்தும் மேலாயதாக (முத்திதகையிலே) அத்துவிதமாதற்குரிய துவிதமார்க்கத்தையே விரிவாக எடுத்துக் கூறும்; (அத்துவிதமார்க்கத்தையும் துவிதமார்க்கத்தையும் எடுத்துக் கூறும் என்று பொருட்படுத்தல் கூடாதென்பாராய், மீட்டும்) கூறற்கரிய துவிதமார்க்கந்தான் (சீவான்ம பரமான்மவாம் உபயான்மவாதமார்க்கந்தான்) அத்துவித ஞானத்தை (௩௨௭-ம் இலக்கத்திற் கூறியவாறு) உண்பெணுமென்று” உரைக்கப்பட்டதன்றி, ஏகான்மவாதிகள் கூறுமாறு வேதாகமாதிகளிலே ஏகான்மவாதமார்க்கமும் உபயான்மவாத மார்க்கமுமாகிய இரண்டும் கூறப்பட்டவென்று பொருட்படுத்தல் கூடாது; பின் அவையினத்தினும் துவிதமார்க்கமே கூறப்பட்டதென்பது பொருளாம்.

(௩௩௧) ஏகான்மவாதிகள் “சோகம்” “கிவோகம்” என்று கூறி, கைவர்த்தனம் “சோகம்” “கிவோகம்” என்று கூறலின், இருதிருத்தார்க்கும் மகாவாக்கியங்களிலே கருத்தும் பயனும் ஒன்றாமே எனின், ஆகா விரிப்பாட்டயரும் இவ்வாறு “அதிரசம்” “இலட்டுசம்” என்னும் இவைய உண்டாகின்ற உண்பதாடிப் பாவித்து, தனித்தனி “அதிரசம் உண்டேன்” “இலட்டுசம் உண்டேன்” என்று கூறி, உள்ளப் “அதிரசத்” தையும் “இலட்டுசத்” தையும் உண்டாக்கினோடு சமமாய்க் கூறியின், மன்னிப்பவர்க்குச் சிறுவா விரிப்பவர்க்குச் சிறிது “அதிரச” “இலட்டுசத்” சற்க்கும்,

உள்ளபடி உண்டவர்கள் கூறிய “அதிர்ச இலட்டுங்” களுக்கும் பேபதம் வெளிப்படையன்றோ. அதுபோல, ஏகான்மவாதிகள் “சோகம்,” “சிவோகம்” என்றவைகளுக்குக் கடாகாசத்தையும் மகாகாசத்தையும் ஒன்றென்றும் பேபால, கூடஸ்தனையும் பிரமத்தையும் ஒன்றென்று நிருபசரிதவைக்கியங்கொள்வர். சைவர்கள் மந்திரியை இராஜா என்றும், ஆன்மாவைக் கருடன் என்றும் பாலிக்குமாறு போல, ஆன்மாவைச் சிவம் என்று உபசரிதவைக்கியங்கொள்வர். ஆகவே, இருவர்க்கும் மகாவாக்கியங்களிற் கருத்தும் வேறும், பயனும் வேறும் என்றேற்க. இஃதுணர்ந்தே,

கடுவெத பிாபுபிரொவி ருபாஸநாயா பிாஹ னவெதி வா
பிாஸுதயா ந வாஸுத ஹேஃ ஸுபுடா மரூபாஹி கயொரூக
ஹாஹாஹு ஹாவந பிாவி விஷு ப்ரூபிஷி-1

(௩௩௨) “சுவாமி, உபநிடதமுடிபுகளால் உம்முடைய உபாசனை யிலே அத்துவைதம் கூறப்பட்டது; அதற்கு (ஆன்மா பிரமம் என்னும் இரண்டின் ஐக்கியத்தைக் கூடஸ்தப் பிரம ஐக்கியம் போல) நிருபசரித வைக்கியமாகக் கூறல் கூடாது; கருடனும் மந்திரிகளும் தம்முள் வேறு தல் வெளிப்படே; (ஏகவாதசருதியினர்) அந்த ஆன்மா கருடனோடு தாத்தான்மியபாணையுறலைப் பெய்யென்றாலும், கருடபாவனை விஷத்தை (நீக்காதிருக்கவில்லை) நீக்குகின்றது” என்றனர் அரத்தார்சாரியர். மாந் திரிகன் தனது சரீரத்தைக் கருடனாகப் பாவிப்பானல்லன்; பாலிக்குமா ரென்றையெனின், அவன் தன் ஆன்மாவைக் கருடனுக்கதிதெய்வமாம் மந் திரபூதமாகப் பாவிப்பன். ஆண்டு,

ஸவெத பிபுடா ஹுத ந ஸுவி

(௩௩௩) “எல்லாத் தருமங்களும் ஆன்மாவுக்குண்டு” என்று முடிந்த வார்த்தையால், ஆன்மலக்ஷணர் தெரிவித்த சர்வஞ்ஞானோத்தரச் சருதியானே தற்பாவபாவமாய்ச் சார்ந்ததன்வண்ணமாயிப்புடைய ஆன் மா அந்த மந்திர தர்மதருமியாய் அம்மந்திர சொருபியேயாவன். அங்ங னம், பாவனை சத்தியமாதலினன்றோ சத்தியபலமாக விஷயிவித்தி காணப்படுகின்றது. அது போல, உபசரிதவைக்கியங்கொண்டு அத்துவித பாவனையால் ஆன்மாக்கள் சிவகுணங்கள் தங்கண் விளங்கப்பெற்றுச் சிவமா யிருப்பனவன்றிக் கெட்டு ஒன்றாயொழியா; அதனால் பாசம் நீங்குகின்றது. கருடன் நான் என்று நிருபசரிதவைக்கியம் கூறின், விஷம் நீங்குமாறில்லை; அதனால் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் நிருபசரிதவைக்கியம் பொருந்தாது. சத்தியபாவனை செய்வோராகிய சைவர்கள் “சோகம்” “சிவோகம்”

என்பவற்றுக்குக் கூறும் உபசரிதவைக்கியமே பொருத்தமாகமென்று கடைப்பிடிக்க.

(௩௩௪) ஆகவே, பரமோபநிடதங்களில் யாண்டாயினும் நிர்த்துணப் பிரமவிஷயமென ஒன்று கூறப்படவே இல்லை. மாயாவாதச் சூத்திரப்பொருள் கனிலே நெடுங்காலம் பழக்கவாடையினால் அடிபட்டுவந்தமையாற் கதாறு கதநியாயங்கொண்டு சிவபெருமானது ஞானசத்தியினும் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினும் பற்றின்றிப் பலர் தங்கருத்துக்கியைய வேதார்த்தத்திற் பொதிந்துள்ள உண்மைப்பொருள்களைத் திரித்துப் பொருள் செய்து கெடுகின்றனர், பிறரைக் கெடுக்கின்றனர்.

உத்யுக்ஷாய ஹி ஜாநீக்ஷு யஜ்வாடஃவாமதாந் | யஸ்ய லிப்யா யஸி லவெ-ஃ க்ஷாஸ்திராநஸாஃ | ஸிவஜ்ஞாஹவரா நி த்யு ஸிவாஹ-நவராஜஃவாஃ | வெஜாஜெ-ஃகவிஜ்ஞா ஸிவவிய விநிஷ்காஃ | நாகஜெஷு வ லவெ-ஃஷு வசதாதுஷாஃவிதாஃ | (சங். த. உசு. உதி, உசு) ம் சுலோகங்களினும், இவற்றின் பொருளையடக்கிய

(௩௩௫) பேசரியமறைகளெலாம்பராபரன்மெனவணங்கிப்பெரிதுபோற்று மீசனையும் பறையுநீர் நெடுகண்டிகையினையும் கழிந்துவிந் காசினியின்மறையவராயெந்நாளும் பிறந்திற்றுத்ததிபெறாது பாசமதனிடைப்பட்டுமறையுரையாகெறியதனிப்படுதிரென்றான்.

என்னும் (கந். அன. ௩௭) ம் செய்யுளினும் கூறப்பட்ட ததிகிசாபமே அதற்குக் காரணம் போலும்!

உஷும ரித்ரு வரூண ரித்ரு ராஹு ரயோ ஹி ஸ்ரீஸுவ ணே-ஃ மரூதாந் | வஸக ஸஹிப்யா வஹுயா வஷ்ணுமிந் யஜி ராதரிஸூந ராஹுஃ |

(௩௩௬) “பெரியோர் ஏகராயினரை இந்திரன் என்றும், மீத்திரன் என்றும், வருணன் என்றும், அக்கினி என்றும், திவ்ய நல்ல சிறகினையுடைய கருடன் என்றும், யமன் என்றும், மாதரிச்சுவா (வாயு) என்றும் பல நாமங்கொண்டு கூறுவர்” என (இரு. க. ௧௬௪. ௪௬) ற் கூறப்படுகின்றது. நண்டுக் கூறப்பட்ட ஏகர் யார் என ஆராயற்பாற்று;

ஸ ஹய லீபொரா யுஜி-ஃ வராயுஜி-ஸ்ய-லாயநஸு-
யுஜி-ஸ்யாஜீவாஹி ஸ்ரீ க்ஷாஃ வஸ்வொ வஸ்யுஷி-ஃ

(௩௩௭) “பாதருமத்துக்குத் (தியானயோகத்துக்குத்) சாதனமாக (அதிகச் சூத்திரபாஷிய கண்மகாண்டத்திற் கூறப்படும்) அபூதருமம் சாங்கமாக

(மதமுதலிய) தருமசாஸ்திரங்களினால் நன்கு உபப்பிருங்கணஞ் செய்யப் பட்டது” என்று (வாயு. பூ. உஅ. அ) கூறலான்,

வ்யூபாஸிதாரம் வவெஷா ஜீனியாஸ ஜீனோ ரவி |
ராகாஹ வவயிமஜி விஜ்ஜாத வாரூஷ வரூ |
வனக ஜீகெ வடிஜி ஜி ஜீநா ஜீநா வ்யஜாவதி |
ஜீநாஜீகெ வரோ வ்யாண வரோ வ்யாஜா ஸாஸுத |

(மது. கஉ. கஉஉ, கஉந)

(நநஅ) (பிரு. து. அ. கூ. ந் கூறப்பட்டவாறு) சேதனசேதனப்பிர பஞ்சங்களைத் தமது ஆஞ்ஞையினால் ஆளுகின்ற அக்ஷரப்பிரமமும், (கட. உ. உ0. னும், சஜே. ந. உ0. னும், மகா. அ. ந) னும், கைவல்லியத்தி னுங் கூறப்பட்டவாறு அணுவக்கணவாகிய தாதாவும், (முண். ந. க. ந. னும், மைத். கூ. கஅ) னுங் கூறப்பட்டவாறு பொன்வண்ணராகிய ஈசரும், (சார். கூ. அ. க. னும், அ. ந. உ) னுங் கூறப்பட்டவாறு சொப்பனத்திலே அடையற்பாலதாகிய சத்தும் (தகராசமும்), (பிர. து. து. ந் கூறப்பட்ட வாறு) புருஷமும், (முண். உ. உ. க) ந் பரமுமாகக் கூறப்படும் ஏகரைச் சிலர் அக்கினி என்றும், சிலர் பிரஜாபதி என்றும், சிலர் இந்திரன் என்றும், சிலர் பிராணன் என்றும், சிலர் சாக்ஷமாகிய பிரமம் என்றும் கூறுவர். இந்த மதஸ்மிருதியில் எடுத்தாளப்பட்ட அக்ஷரப்பிரம முதலிய வெல்லாம் சிவபெருமான்மேலவென்று மேலே நிறுவிக்கப்பட்டமையின், (நநக-ம் இலக்கத்து) ஏகர் என்றது பிரமமாகிய சிவபெருமான் மேற்று.

விபூரணம் டெடிவதம் ஸஹம் கூத்திரயாணாணு ரீயவரீ |
ஜீவெஹ்யாநாணு ஜீவெஹ்யா ஸாதிபூரணம் மணநாயகம் |

(நநக) பிரமணர்களுக்குச் சிவபிரானும், கூத்திரியர்களுக்கு விஷ்ணுவும், வைசியர்களுக்குப் பிரமாவும், சூத்திரர்களுக்குக் கணநாயகருந் தெய்வம்” என்று மதஸ்மிருதி உபக்கிரமத்திற் கூறினமையின், உபசங் காரத்திற் கூறப்பட்ட பிரமமும் சிவபெருமான் மேற்று. சிவபெருமான் அக்கினி முதலிய பெயர்களாற் கூறப்படுவது இருக்குவேதாதிகளில் மிகப் பிரசித்தம். (ஜே. சூ. க. ச. உக) ன் சூத்திரபாடியத்தில் ஸ்மிருதிகளும், இதிகாசங்களும், புராணங்களும் ஒரே பரமசன்மாவைக் கூறுது, சில பிரமா வையும், சில விஷ்ணுவையும், சில உருத்திரரையும், சில சத்தியையும், சில அக்கினியையும், சில சூரியனையும், சில வாயுவையும், சில மற்றொன் றையும் பரப்பிரம்மென்று கூறுகின்றன என்பதை ஆரோக்கியத்தாக்கி, புருஷ சூத்தம், சதருத்திர்யம், ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராண முதலியனினத்தும், உமை

யோடு கூடிய சிவபெருமானையே உணர்த்தின என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டுக் காண்க.

வவ-பாம்பொழுவென யது பூதம் ப்ரோக்தம் தீநீலிவிஃ
வனத செடிபிரொகிஷாஃ ப்ராஹ்மம் வாஸுவதம் சிவெந
கெவி ஹிரோவ்யதம் ப்ராஹ்மம் கெவி உக்ரோஸ்யம் விஹ்மம்
கெவித பூதகித்யுவிஹ்மம் கெவிஹ்மம்வன தெஹ்மம் |

(௩௪௦) அதர்வசிரசுற் கூறப்பட்டவாறு அக்கினி என்றற்றொடக்கத்த மந்திரங்கொண்டு விபூதி தரித்து, விதிப்படி அறுஷ்டிக்கப்படும் விரதம் பாசுபதவிரதம் எனப்படும்; இந்த விரதம் (முண். ௩. ௨. ௧௦) ற் சிரோவிரதம் என்றும், (சுவே. ௬. ௨௧) னும், கைவல்ஸியத்தினும் * அத்தியாசிரமம் என்றும், காலாக்கினிருத்திரத்தில் விரதம் சாம்பவம் என்றும், (தைத். ௧. ௧௧) ற் பூதி என்றும், (சசா. ௧௭. னும், பிரு. ௭. ௧௫. ௧) னும் பஸ்யம் என்றும் கூறப்படும்.

கூற்றி ரிக்ரோவிஃ சிவெஹ்மம் ஹ்மம்வன தெஹ்மம் |
வவ-பாம்பொழுவென யது பூதம் ப்ரோக்தம் தீநீலிவிஃ

(௩௪௧) “அக்கினி முதலிய மந்திரம் ஆறுங்கொண்டு சுத்தமாகிய விபூதியினுற் சிரோவிரதம் எனப்படும் சர்வாங்கோத்தூளானத்தைச் செய்யக் கூடவன்” என்று சொரசங்கிதையினும்,

கைவல்ஸியம்வன தெஹ்மம் சிவெஹ்மம் சிவெஹ்மம் வவ-பாம்பொழுவென யது பூதம் ப்ரோக்தம் தீநீலிவிஃ

(௩௪௨) சிவபெருமான் உமையம்மையாரை விளித்து, “மலையுரசன் புதல்வியே! சிவப்பிரியமாகிய இந்தச் சிரோவிரதம் அதர்வசிரசிலுள்ள நிதியாம்; விபூதி எனப்படும் பாசுபதவிரதத்தை அறுஷ்டித்தலில் உபேகையாயிருத்தல் கூடாது எனத் தைத்திரீயசாகையினர் எஞ்ஞான்றுங் கூறுகின்றனர்” என்று சிவரகசியத்தினுங் கூறப்படுகின்றது. மேலும்,

வத்யாஹ ப்ரேகிதவ்யு | யஜ்ஞாஹ ப்ரேகிதவ்யு | கூரூரூஹ ப்ரேகிதவ்யு | ஹ்மம்வன தெஹ்மம் |
வத்யாஹ ப்ரேகிதவ்யு | யஜ்ஞாஹ ப்ரேகிதவ்யு | கூரூரூஹ ப்ரேகிதவ்யு | ஹ்மம்வன தெஹ்மம் |

* உத்தரதேசத்தார் பாசுபதவிரதம் என்னும் உண்மைப்பொருளைப்படி அத்தியாசிரமம் என்றதைச் சந்தியாகிக்குப் பொருள்படுமாறு அத்தியாசிரமம் என்று சில உயர்த்தகங்களினும் பராணவங்களைக் கிரித்தெகைகளைப்படுமாறு

(௩௪௩) சத்தியத்தினின்று தவறற்க; தருமத்தினின்று தவறற்க; நீதியினின்று தவறற்க; விபூதியை அசட்டை செய்யற்க; (பிரணவம், சதருத்திரீயம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்பவற்றைச் செபித்தலாகிய) சுவாத்தியாயத்தினின்றும் வேதாத்தியயனத்தினின்றும் தவறற்க” என்று (தைத். க. ௧௧) ற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

புணவ ஸுதரூபீய ஹா உயவ-புரிஸ ஸ்ரிவா |
வனகெஷா ஐவஃ வுத்ரு ஸ்ரூயா உதி கீதி-கஃ |

(௩௪௪) “பிரணவம், சதருத்திரீயம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்பவற்றின் செபமே சுவாத்தியாயம் எனப்படும்” என ஆதித்தியபுராணத்துச் சிவயோக நிருபணத்தினும்,

ஸுத்ரா ஐஜீ-பூஷு கூஸுதா உஸுநொ ஐ-பூநாடிவி |
சுரீவஸு-பாரணா-ஹாவி ஸ்ரூயா-பூயநாடிவி |

(௩௪௫) “சத்தியத்தினின்றும், தருமத்தினின்றும், நீதியினின்றும், பஸ்மோத்தானத்தினின்றும், திரிபுண்டரதாரணத்தினின்றும், பிரணவமுதலிய நான்கையுஞ் செபித்தலாகிய சுவாத்தியாயத்தினின்றும், (கன்மகாண்ட) வேதாத்தியயனத்தினின்றும் (நமுவற்க)” என ஸ்காந்தபுராணத்தினுங் கூறப்பட்டிருத்தலின், தைத்திரீய சிஷாவல்லியிற் கண்ட பூதி என்றதற்குப் பஸ்மம் என்றும், சுவாத்தியாயம் என்றதற்குப் பிரணவம், சதருத்திரீயம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்றும் பொருட்படுத்தப்பட்டமை காண்க.

சுயதீத்ராஸு-ரொ யுஜே-பா யெ ஸ்ரீ-அரித ஸுயா |
தெஷா ரெவ வரஃ ஜாநஃ ஸஸாரஸு-உகாரணஸு |

(௩௪௬) “எவர்களால் இந்த அத்தியாசிரமவிரதம் (பாசுபதவிரதம்) ஆசரிக்கப்படுகின்றதோ, அவர்களுக்கே சம்சாரத்தை நீக்கும் பரமஞானம் எய்தும்” என்று பிரமோத்தரகாண்டங் கூறுகின்றது.

ஸ்ரிரொவ்ரு-த விஹ வ்ராதஃ ூ-ந உபநிஷு-ஹே |
லெவஹி விஜாஜீக்ஷா வ்ராதெயஃ வாவநாஸரிநீ |
ஐ-ஸஸாரஸு-உகே-தி சுயிடெய ஹா-மஸே |

(௩௪௭) “உபநிடதங்களில் இப்பாசுபதவிரதம் சிரோவிரதம் எனப்படும்; இது பாவத்தைப் போக்கவல்ல வைதிக விரஜாதீகை எனவும், சிவாக்ஷங்களில் மந்திரதம்ஸ்காரதீகை எனவும் கூறப்படுகின்றது” எனக் காளிவதசுண்டத்திற் காணப்படுகின்றது.

உ.உ.0 விரஜாநவலஸ்ய |

(௩௪அ) “இந்த விரஜாக்கினியில் எய்திய பஸ்மம்” என்று அக்லாக மத்திற் பாசபதவிரதத்தைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இராமருக்குத் தண்டகாரணியத்தில் அகஸ்தியமகாமுனிவர் செய்த பாசபததீகைஷயும், அப்பாசபத விரதத்துக்கு உள்ள அத்தியாசிரமமுதலிய பெயர்களும் பதமுபரணை சிவகதையிற் காணப்படுகின்றன.

வ்ருகௌ வாஸுவகௌ ம்ருகௌ சீவவஹிரவரி ம்ருகௌ |
வ்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ |
மௌகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ |

(௩௪க) “வைதிக பாசபதவிரதம் அதர்வசிரசிற் கூறப்பட்டது; இவ்விரதத்தை அதுஷ்டிப்பவனாகிய அக்ஷிகன் அத்தியாசிரமி, மகாபாசபதன் எனப்படுவன் என்று (வாயு. பூ. உக. உ, அக) ஞ் சலோகங்களிற் கூறப்படுகின்றது.

ஹிமௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ |

(௩௪௦) “அஷ்டமியில் நான் (கிருஷ்ணர்) கிப்பிரரால் (உபமன்னியவால்) சாஸ்திரோத்தமாதத் தீக்ஷிக்கப்பட்டேன்” என்று (பார். அது. கச. ௩௪௪) ஞ் சலோகத்திற் காணப்படுகின்றது.

ஹிமௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ |

ஹிமௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ |

(௩௪௧) “உபமன்னியமுனிவர் தேவகிரந்தனராகிய கிருஷ்ணர்க்குப் பாசபததீகைஷ செய்தனர் என்றும், அவ்வுபமன்னியமகாமுனிவரிடத்திருந்து கிருஷ்ணர் சிவாகமார்த்தங்களை உணர்ந்துகொண்டனர்” என்றும் (சித. உச. ௩௪) கூறுகின்றது.

ஹிமௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ |

(௩௪௨) “ஆகலின் முனிசிரோட்டேர, விரஜாதீகைஷயை எனக்கு அருளுதிர்” என்று இராமர் அகஸ்தியரைப் பிரார்த்தித்து அப்பாசபததீகைஷ பெற்றனர் என்று (சிவகதை. அத்தி. ௩) ஞ் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஹிமௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ ம்ருகௌ |

(௩௪௩) “பிரமாமுதலாயிஞர் பாசபதவிரதத்தை அதுக்ஷித்தப் பாசபதாயினர்” என்று (வாயு. பூ. உக. ௪) ஞ் கூறப்பட்டிருக்கின்றது;

முதலாயினோர் என்றமையான் விஷ்ணு, ஸாரங்கண்டேயர், ததீசி, திருவாசர், கவதமர், ஜாபாலர், சூதர்வணர், காத்தியாயனர், அகஸ்தியர், ஸ்கந்தர், கணபதி, பிருங்கி, இராமர், உபமனீயு, சிருஷ்ணர் முதலாயினோர் இந்த வீரஜாதிகை பெற்றனர் என்று ஸ்காந்தபுராண காவிகாகண்டத்திற் கூறப் படுகின்றது. இவ்விரதத்தை அறுஷ்டிக்கும் முறைமை கைலாசசங்கிதை யிலும், இலிங்கபுராண கூர்ம புராணங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டு அதனை வரையின் விரியுமென்றஞ்சி விடுத்தனம். ஈசசேகநாதி உபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட பரவித்தை அறுஷ்டித்தற்கு இந்த வீரதம் அங்கமாய் இன்றியமையாது கொள்ளப்படவேண்டும் என்றன்றோ “விபூதியை உபேகைசெய்யாதொழிக” என்றற்றொடக்கத்தனவாகத் தைத்திரிய, முண்டக, கவேதாசுவதரோபநிடதங்கள் விதந்து கூறியிருக்கின்றன.

(நடுசு) “அதர்வணவேத அத்தியயனஞ் செய்யவேண்டினோர் தீச்சட்டியைத் தலையிலே தரித்தல் வேண்டும் என்பது பற்றியன்றோ சிரோவிரதம் என்று முண்டகோபநிடதங் கூற்றிற்று; அங்ஙனமாகவும், அதர்வசிரசிலுள்ள பாசுபதவிரதம் என்று பொருள்கொண்டமை பொருந்தாதாம் எனின், அது பொருந்தும்; முண்டகோபநிடதம் முதற்கண்ணே அபரவித்தை பரவித்தைகளைக் கூறி, இறுதியில் அபரவித்தையாகிய அதர்வணவேத அத்தியயனமுரியார்க்கே சாதனமாகத் தாங்கவேண்டிய தீச்சட்டியையும், பரவித்தையாகிய பிரமவித்தை அறிய அதிகாரமுடைய யாவர்க்குஞ் சாதனமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டிய அதர்வசிரசுற் பாசுபதவிரதத்தையும் உணர்த்தற்குப் பொதுவுறச் சிரோவிரதம் எனக் கூறினமையான். (நடு—
நடகளும் இலக்கவரையிற்) கூறிய நியாயங்களானும், ஈசகேநாதி உபநிடதங் கள் விழுதிமான்மிய பாசுபதவிரதம் உணர்த்துதலினாலும் அவை சைவோபநிடதங்களாகி என்பது.

மூவிதபர்வண:

சுவாமிநாதர் ஸ்ரீமதுரோகிதநாதர் கிஷோரபெருமாள்
 வணக்கத்திற்குரிய தஞ்சைத் திருவாரூர் திருவாரூர்
 சுவாமிநாதர் ஸ்ரீமதுரோகிதநாதர் கிஷோரபெருமாள்
 சுவாமிநாதர் ஸ்ரீமதுரோகிதநாதர் கிஷோரபெருமாள் (கூர். பூ. க.)

(க.திரு) “இந்திரத்தையும்நர் கூர்மரை (நாராயணரை) நோக்கி, சுவாமி! முன்ன பாவனைகளையும் எனக்கு அருளுக என்று வேண்ட, நாராயணர் முன்னவது பாவனைகள் விடையும் (சருணகிஷயம்), இரண்டாவது பாவனை சுவரீயகத்தக (மிருஞ்ஞம்) பரந்தியக பவணரவது பாவனை முருஞ்ஞகத்தக

கடத்த பிரம்மிபாவனை; இம்முன்று பாவனைகளுள் ஒன்றை அறிஞன் பாவிக்க" (என்றும்).

முதலாவது பாவனை (சகுணம்).

சுபாஷஸுபாஷெ டாஷா சிதேஷா வெஷிகி முதுதி(கூர். பூ. க)

“அசக்தன் (சகுணபாவனையாகிய) முதலாவது பாவனையையே ஆசிரயிக்க என வைதிகசுருதி கூற்று” என்றும் கூர்மர் இந்திரத்தியும்நர்க்கு, மூவித பாவனைகளைத் தொகுத்துக் கூறி, முதலாவது பாவனை இன்னதெனவுரைத்தனர்.

சுபாஷஸுபாஷெ 24 ஹரம் வீஷு ஸ்ரவ்ராண சிவ்யெஷு

(கூர். பூ. க) “அசக்தன் அரணையும் நாராயணனையும் பிரம்மாவையும் வந்திபக” என்று கூர்மபுராணத்து இறுதி அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது பாவனை (நிர்க்குணம்).

வரா தூந்தர ஜகம் வரம் ஸ்வெஷுகீஷ்யபு
மிதாநஜியம் ஜோதி ரகூர ஜலஸி வாபு
வெஷஸ்யு ஜலய யனித்யு விவதி ரிதி நியதெ
காயு ஜமடியாவுதம் காரணம் முஷிகூரபு
சுஹம் வரி லவதிவதிதாநா சிவ்ய-நா சீபூரம் வரம்
ஸுமதிவதிதகதூ-கூர்வாஷுதி சீ-பீ-நியதெ
வனத விஜாய வாவெந யாவ வலிவா விஜ
தத ஸு கீ-யெ-மெந ஸாஸுதம் ஸீ-மதிவதி

(கூர். பூ. க) “மூலப்பிரகிருதிக்கு (தமசுக்கு) மேலாயும், சீசத்தியாயும், அக்ஷரமாயும், சச்சிதானந்தமாயும், அவ்நியத்தமாயும், பரத்துக்குமேல் அதிபரமாயும், பரதத்துவமுமாயுள்ளது பிரம்மம்; அதின் ஐசவரியம் “விபுதி ஸ்வயம்பிம்; காரியம் உலகம்; காரணம் சத்தமும் அக்ஷரமுமாகிய அவ்நியத்தம்; சிவபூதங்களுக்கும் அந்தரியாமியாகிய பரமேசுவரின் நான், கிருட்டி நிதி சங்காரம் என்னுடைய கிருத்தியமாம்; (ஸ்ரீராமதேசத்தி ருலே) இன்னப்பெயரைய உள்ளவாறு அறிந்து என்மையோத்தந்திடுவ எதிசை மும் வழிபடுகி-என்று கூர்மபுராணத்து முதலாம் அநிஷிஷத்திலே இரண்

பாவது பாவணியாகிய நீர்க்குணோபாசனை கூறப்பட்டது. இது அக்ஷர பாவனை எனவும், நீர்ப்பீஜயோகம் எனவும், அபாவயோகம் எனவும் படும.

விக்ரஹித ஹிம் பர வித்யுபயீயதே |

(௩௫௮) “விகற்பம் ஒழிந்த தத்துவமே பரம் எனப்படும்” எனச் சிவபுராணத்தினும்,

வடிநீ விவடிவிவாஸ ஸாக்ஷிண ப்ரக்யதேஃ வாஸு |
 ஹோக்தார க்ஷாரம் பௌஹ ஸவ-ஹ ஸவிவஸ்யித்யு |
 சூதாயம் கெவமஃ ஸவ ஸூக ஸ-ஹி க்ஷ ஸநாதநஃ |
 க்ஷு ஸவ-ஹார ஸாக்ஷா ஹிநாத ஸவிவஃ வாஸு |

(௩௫௯) “போக்தாவும், அக்ஷரமும், புத்தமுமாயுள்ள சாட்சியை அறிஞர்கள் பிரகிருதிக்கு மேலுள்ளதாகக் கூறுகின்றனர்; இவ்வான்மா தனியாயும், கவச்சமாயும், சுத்தமாயும், குக்குமமாயும், சநாதனமாயும், சர்வாத் தரியாமியாயும், சின்மாத்திரமாயும், மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலாயும் உள்ளது” எனக் கூரம்புராணத்துச் சாங்கியயோகம் உரைத்த அத்தியாயத்தினும்,

ஸவ-ஹேதே ஸ்நாஸ்யு-ஹிதக்வைந யதா ப்ரகாஸதே சூதா
 ததாநய்யு-ஹீத்யு-ஹிதே |

(௩௬௦) “அகம் என்னும் பதத்தினுற் குறிக்கப்பட்ட ஆன்மா மணிகளின் நூல்போலத் தொடர்ச்சியாய்ச் சர்வசரீரங்களுக்குள்ளிருந்து நியாமகரையப் பிரகாசிக்குங்கால் அந்தரியாமி எனப்படுவன்” என ஏகான்மவாத சர்வசாரோபரிடதத்தினும்,

க்ஷம ரெவ ஹி ஸூகாதா க்ஷமரெவ ஹிஹம் ஸதா |
 க்ஷம ரெவ ஹி நித்யாதா க்ஷம ரெவ ஹி தத்யுஸு |
 க்ஷமரெவாநய்யு-ஹீத க்ஷம ரெவ வாஸெஸூஸு |
 வஸ ஸூகாப்யகாரெண ஹவயிக்ஷ ஸதா ஸூயஸு |

(௩௬௧) “நானே சுத்தான்மா, நானே எப்போதும் நான், நான்தான் நித்தியான்மா, நான்தான் தற்பன், நான்தான் அந்தரியாமி, நானே பாமேசுவரன் என இந்தப்பிரகாரம் (நிருபசரிதமாய்) எக்காலமும் பாவிக்க” என நிரபிதையினுற் கூறப்பட்டவான் இந்த இரண்டாவது பாவனை ஏகான்மவாத கருத்தூரிய நீர்க்குணபாவனை என்பது எளிதானே அறியப்படும்.

மூன்றாவது பாவனை (ஞானயோகம்).

தூதா வுத்திராதிஷ்டு வெஹம் நிதூ-மெவா நிஷுரிதூ-ஹம்!
ஸதூஸ்ய ஸவ-கக்ஷி-பாணி வரம் வெவராஹி போஸி-தம்!
சூதூராத்தாந ஜீக்ஷு ஸூதூரோவாஹிஸ ஜ-மஸ!
ஸம்ப்ராப்ய ஜாவநா ஜீஷூரம் ப்ராஹ்மீ ஜக்ஷாவ-ஹி-காபு!
சுவாவ ஸரஹி யொஹம் யெநெநகஸ வரிவா-ஹி!

(௩௬௨) புத்திரராதியரிடத்துள்ள பற்றை அறுத்து நிர்ந்துவந்துவனாய், நிஷ்பரிக்கிரகனாய், சர்வகன்மங்களுமொழிந்து மிக்கவைராக்கியமுடையனாய், பரமைசுவரியம் பூண்டவன் (பாகபத்யோகநெறியானே) ஆன்மாவிலே அருட்பராசத்தியோடு பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானைக் கண்டு, பின்னர்த் தனக்குப் பரமான்மாவாயுள்ளவரிலே உலகம் எல்லாம் இருப்பனவாக நோக்கி, இங்ஙனம் அக்ஷரபாவனை பூருவமாக (நிர்க்குணோபாசனை வாயிலாக) எய்தும் இந்த இறுதியாகிய பிராம்மிபாவனையை அடைதலாம் பரமயோகத்தினாலே ஏகராகிய சிவபெருமானைக் காண்கின்றனன்” எனக் கூர்மபுராணம் மூன்றாவது பாவனையை விதந்து கூறிற்று.

ந கக்ஷி-பாணி ந ப்ராஹ்மீ யநெந சூராமெ நெநகெ சுஜீ-தகூ போஸு-ஹி!

(௩௬௩) “சிரௌதஸ்மார்த்தக்கிரியையினாலாவது, புதல்வனையுடைய மையினாலாவது, பொருளுடைமையினாலாவது, அப்பிரமலித்தை கிட்டாதது, பின் இம்முன்றையும் பரித்தியாகஞ் செய்தலிற்ற சிவத்துவம் அடைந்தனர் பெரியோர்” என உமையாரோடு கூடிய சிவபெருமானது பாவனை உரைக்கும் அத்தியாசிரம கைவல்லியோபகிடதக் கூறுமாற்றானும்,

சுநெகஜநூலிஷாநாம் நெருளதவூரூதூ-நாவதி-நாபு!
விரஹாநாம் ப்ராஹ்மீநாம் ப்ராஹ்மீநாம் ஜீ-ஷோ-ஹி!

(௩௬௪) “அநேக ஜன்மங்களிலே முற்றிய வைதிக ஸ்மார்த்தக் கன்மங்களையுடையராய், அதனாற் பற்றற்றவராய், அறிவுடையராய் எய்தினோர்க்கே சிவபெருமான் அருள்பாலிக்கின்றனர்” என வாயுசக்திதை கூறுமாற்றானும் மூன்றாவதுபாவனை வலிபுறுத்தப்படும். சகுணபாவனை, அக்ஷரபாவனை, பிராம்மிபாவனை என்னும் மூன்றும் முறையே யௌதிகயோகம், சாங்கியயோகம், அத்தியாசிரமயோகம் என மூவகைப்படும். இங்ஙனம்,

இது ஆனந்தமாகிய சிவனார் உலகம்; அதவே எல்லை; அதவே மேலாகிய முக்திஸ்தானம்” என்று கூர்ம்புராணம் கூறினமையின், இது (நுகளம் இலக்கத்திற் கூறப்பட்ட) யுத்தராவர்த்திகொடாத சிவலோகம் என அறியப் பாற்று.

மெத ஸுதாரொ ஷேந ஸுஹோத்ரம் கௌ வனவ அ|
மௌமாக்ஷிது ஷோபோயொ மெஜநீஷஷு ஸுமெயவ அ| டயிவாஹு
ஜிஷஹொ ஷோமி ருமெயா ஸகிரெவ அ| ஸுஹாமகொ மௌதகிது
தயா வெடிபிரா ஷோமி| மொகண-புது மூஹாவாலீ ஸிவணீ வா
வரம் ஸுதகம்| ஜடாபோவீ வாஹாவெலா டாராகொ லாமுமீதயா|
ஷோகாஹு ஸாமுமீ அ டணீ ஷோணீ ஸ வனவ அ| ஸஹிஷு ஸொரி
ஸகீடா அ நகூமீஸுர வனவ அ| ஸஷூலிஸகி ஸுஷூதா யொ
மாவாயு-யுமம் சுரோக|

(நுகள) “சுவேதர், சுதாரர், மதனர், சுகோத்திரர், கங்கர், லௌ
காக்ஷி, மகாமாயர், ஜைஷிஷ்வயர், ததிவாகர், இருஷ்பர், உருத்திரர், அத்
திரி, சுபாலகர், கவுதமர், வேதசிரர், கோகர்ணர், குகாவாசி, சிகண்டி,
ஜடாமாலி, அட்டகாசர், தாருகர், லாங்கலி, மகாகாலர், சூலி, தண்டி
முண்டி, சகிஷ்ணு, சீசாமசர்மா, நகுலீசுவரர்” (வாயு. உத். கௌ. உ-சு)
என்போர் இருபத்தெட்டு வைதிக பாகுபதயோகாசாரியர்களாம். இவர்கள்
ஒவ்வொருவர்க்கு நந்நான்கு சீடராக நூற்றுப்பன்னிரு சீடர் உளர். இந்த
நூற்றுநாற்பது ஆசாரியர்களுட் டலைவராகிய சுவேதாசாரியருடைய சீடர்
இந்தச் சைவபாடியம் அருளிய நீலகண்டசிவாசாரியர்.

பிரமகுத்திர உபக்கிரமணிகை.

(௩௭௩) ஈசகேநாதி முக்கிய உபநிடதங்களை ஆதாரமாக்கொண்டு கிளர்ந்த பிரமமீமாஞ்சை எனப்படும் உத்தரமீமாஞ்சையாகிய பிரமகுத்திரம் (வேதாந்தகுத்திரம்)

கயாகொ ஸுஹஜிஜாலா |

(௩௭௪) “பின்னர், ஆகலின், பிரமவிசார விருப்பம்” என (க. க. உ.) ற் கூறி,

ஜ்ஜாஜிவ்ய யகம் |

(௩௭௫) “எங்கிருந்து இதின் சிருஷ்டி முதலியன” என (க. க. உ.) ற் சிருஷ்டி முதலியன செய்வது பிரமமென்று அப்பிரமத்தின் இலக்கணங் கூறிற்று. சிருட்டி முதலிய என்றமையான்,

ஸுஷ்டிஃ ஸ்விதிஃ ஸஹார ஸ்விரோஹாவொஷுநாமுஹம் |
வஹெஹவ ரே ஜமகூதூதூர் மிதூவிஃ ஜோஹுகௌ |

(௩௭௬) “சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அங்கிரகம் என்னும் ஐந்தும் பிரமத்தின் கிருத்தியம்” என்று வித்தியேசுவரசங்கிதை (அ. உ.) ற் கூறப்பட்டது. படவே, இக்கிருத்தியம் ஐந்தும் ஏகான்மவாதிகளுடைய கூடஸ்தப் பிரமத்தினின்று? இன்றேல் வைணவருடைய நாராயணப் பிரமத்தினின்று? இன்றேற் சிவாத்துவிதிகளுடைய சிவதத்துவப்பிரமத்தினின்று? உதிக்கின்றவென்றும், இம்முன்றில் எது வாஸ்தவமாய்ச் சிறந்த தென்றும் முதற்கண் ஆராயற்பாற்று.

(௩௭௭) சூதசங்கிதை சூதகிதை (உ. ௩—௫) ல் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், சப்தாதி ஐந்தும், பூதாதி ஐந்தும், வாயுக்கள் பத்தும், அந்தக்கரணம் நான்கும், அவித்தை ஒன்றும், சேவன் ஒன்றிற்காகச் சேர்ந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குமேற் பாசிவம் (கூடஸ்தப்பிரமம்) அறியப்படுகின்றது. புறக்கருகிப்பாற்பட்ட தசவாயுக்களும் பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்றாகிய வாயுதத்துவத்தில் அடங்க, மற்றைத் தத்துவமெல்லாம் பிரசினோபநிடதத்திற் (ச. அ) கூறப்பட்ட ஆன்மதத்துவ அநோபாகத்தில் அடங்கின்றன. ஆகலின், ஏகான்மவாதிகள் கூறும் உலக சிருட்டி ஆன்மதத்துவத்துக்கு மேற்பட்டிலது.

புயியிலீ சுஷு ப்ரமீயத சூவஸெ ஜஸி மீயஸெ தெஜோ
வாஸென விமீயதெ வாயுராகாஸெ விமீயத சூகாஸ ரீஹ்யெஷு
உஹ்யுரணி துநுதெஷு துநுதூரணி ஹுதூதெஷு விமீயஸெ
ஹுதூதி ரீஹ்யெ விமீயதெ ரீஹநஸ்யெஷு விமீயதெ சுஷுஷு
ரீஷெஸெ விமீயதெ சுஷுஸு தஸிவி விமீயதெ தஸி வஸெ ஷெவ
ஸஸி ஹவதி.

என்னும் சுபாலோபநிடத மந்திரத்தை நோக்குங்கால்,

(௩௭௮) நாராயணரின்னு தமசம், அதிநின்னு அக்ஷரமும்,
அதிநின்னு அவ்ஸியத்தமும், அதிநின்னு மகானும், அதிநின்னு பூதாதி
களும், அதிநின்னு தன்மாத்திரைகளும், அதிநின்னு இந்திரியங்களும்,
அதிநின்னு ஆகாயமும், அதிநின்னு வாயுவும், அதிநின்னு தேயுவும்,
அதிநின்னு அப்புவும், அதிநின்னு பிருதவியும் உதிப்பனவாகப் பெறப்
படுகின்றது. இங்ஙனம் சுபாலோபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட நாராயணப்
பிரமத்தினின்று எய்தும் சிருட்டிக்கிரமமும் மூலப்பிரகிருதிக்குமேற்போர்
திலது. ஆகவே, நாராயண சிருட்டியும் ஆன்மதத்துவ அதோபாகத்ததேனப்
புலப்படுகின்றது.

(௩௭௯) (சுவே. க. உ. னும், பிரு. சா. ச. க௯) னுங்காணப்படும் மந்
திரங்களுக்கு உபப்பிருங்கணமாகக் (கைலா. கூ. உக—௩௪) ற் காணப்படும்
காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருஷன், மாயை என்னும் வித்
தீயாதத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம், சத்திதத்துவம், சாதாக்கியதத்துவம்,
சசுவரதத்துவம், சத்தவித்தியாதத்துவம் என்னும் சிவதத்துவம் ஐந்து
மாக் (ஆன்மதத்துவத்துக்குமேற்) பன்னிரு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டி
ருக்கின்றன. இந்தப் பன்னிரு தத்துவங்களேனும், மூலப்பிரகிருதிக்கு
மேற்பட்ட சூக்துமப்பிரகிருதி பரப்பிரகிருதி என்னும் இரு பிரகிருதிகளே
னும், ஏகான்மவாதிகளுடைய சர்வசாரமுதலிய உபநிடத பாஷ்யங்களிலே
னும் அவர்பிரகரணங்களிலேனும், வைணவருடைய சுபால முதலிய உபநி
டதபாடியங்களிலேனும், அவர் விண்டு புராணதிகளிலேனும் காணப்படா
மையானும், அவ்விருதிறத்தாரும் தமது கூடஸ்தப்பிரமத்துக்கேனும், நாரா
யணப்பிரமத்துக்கேனும் முழுமுதற்நன்மையும் சர்வவியாபகத்துவமும் ஏற்
றிச் சாதிக்கப்போதல் எவ்வாற்றினும் இயலாது.

ஸவ-ஹ்ருக்ஷாதி விஸிஷ்ட ரீஷாஹ்யாநாயிகரணம் ஸிவதத்துவம் த
ஷெவ ஜமதூரணம் ஸுஷெஷுஷுஷெ.

(௩௮௦) “சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களினால் விசேடிக்கப்பட்டு, பவர் சிவன் முதலிய அஷ்டநாமங்களுக்கு அதிகரணமாயது சிவதத்துவம்; இது ஜகத்காரணமாகிய பிரமம்” என்று நீலகண்டசிவாசாரியர் “ஜம்மாத்தி யதிகரண” த்தில் (க. க. உ) வரைந்திருக்கின்றனர்.

ஸவெ-ஷா வெ தகூநா ஸாஸிசூஅ வுஹ வ்யக்ய |
ஸிவதகூ ரிதி வெபூசகா தகூநா லேஹாமயஸு

(௩௮௧) “தத்துவங்களைத்துக்குர் தலைமையாய் வாய்ந்தமையின் நாயகமாய்க் கொள்ளப்படுவதும், தத்துவங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமா யிருப்பதும் சிவதத்துவமே” என்றது காரணமும். ஆகலின், இதினின்று எய்தும் பஞ்சகிருத்தியம் பிரதமகாசிருஷ்டியாய் முடிய, கீழ் நிலைக்கண்ண தாகிய நாராயணர் முதலியோர் சிருட்டி அவாந்தாசிருட்டியாம் என்று கோடற்பாற்று. இந்த அதிகரணத்திற் பொதுவறப் பஞ்சகிருத்தியங்கள் கூறப்படினும், (க. ச. உ௩) ற் சிருட்டிகிருத்தியமும், (க. ஈ. கூ) ல் திதி கிருத்தியமும், (க. உ. கூ) ற் சங்காரகிருத்தியமும், (௩. உ. ௩௭) ல் திரோ பவகிருத்தியமும், (௩. உ. உ௩, க. க. ௭) ல் அங்கீரகிருத்தியமுமாகப் பஞ்சகிருத்தியங்களும் சிறப்புறக் கூறப்பட்டன.

ஸவ-ஷோ ௨ய தே ஸாஸு ஸுஜக்யவதி ஹனி அ |
ஸுதஞ் ஸுதி ஷெ-ஷெஃ வகூரோஅயதி வுஹஃ |
த்யுவொ யத ஸாஷா ஷெவ ஸவ-ஷாநுஹாஹகஃ ஸுயகஃ |

(௩௮௨) “சம்பவானவர் சர்வஞ்ஞாயிருத்தலின் படைத்து, காத்து, அழிக்கின்றனர் என்றும், சுவதந்திரசத்தியுடையராதலின் பக்குவர்களைப் பாசத்தினின்று நீக்குகின்றனர் என்றும், எஞ்ஞான்றும் வரம்பிலின்பமு டையராதலின் அங்கீரகஞ் செய்கின்றனர் என்றும் வாதாளமகோப்பபிரகங் கணங் கூறலான், சிருட்டியாகிகிருத்தியம் செய்யும் பிரமம் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களைபுடையதாயிருக்கின்றதென்று நன்கு பெறப்பட்டது. இந்தச் சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களுக்கும் காரணமாய்நின்ற பிரமத்துக்கு

சூகாஸாஸீஸா ஸுஹ (தைத். க. கூ. உ)

(௩௮௩) ஆகாயத்தை (பாசத்தியை) சரீரமாகக் கூறலான்,

மிஹி ஜமடிணு ஷணு வாஹி மிகுரூஸா ஜயிஸூநீயா
வாஸ்ப்ரக்யதிராவா வாராஸதி ஹி-ஹிஹிவா ஸுஹிதே |

(௩௮௪) “சமஸ்த ஜகதண்ட ஷண்ட புத்தத சமுக இரத்தினகர பரப்பிரகிருதிருப பரமசத்தியே சிதம்பரம் எனப்படும்” என்று சைவபாடியத்திற் கூறப்பட்டது.

வஹார ஹக்ர^௦ வரிவது-தெ வ்யம^௦ |

(௩௮௫) என்னும் தைத்திரீயமந்திரத்துக்கு உபப்பிரங்கணம் கூறியாங்கு, நிவிர்த்திகலாசக்கரம், பிரதிஷ்டாகலாசக்கரம், வீத்தியாகலாசக்கரம், சாந்திகலாசக்கரம், சாந்தியதீதகலாசக்கரம் என்னும் ஐவகைச் சக்கரங்களுள்ளே ஏகான்மவாதிகளுடையவும், வைணவருடையவும் நிலை பிரதிவிமுதற் பிரகிருதியீறுய்க்கிடந்த தத்துவங்களைமாத்திரம் அடக்கிய பிரதிஷ்டாகலாசக்கரத்தின்பாலதாக, சிவாத்ருவிதிகளுடைய பரமாகாசமாகிய பரமவியோமம் பிரதிஷ்டை வித்தை சாந்திகலாசக்கரங்களுக்கு மேற்பட்ட சாந்தியதீதகலாசக்கரத்தின்பாலதாம்.

ஸாஹ்யா கஉ-௮௪-௬ ஷோனெ விஸுஸி ஸாஹ்யதீதயா |
யா ரோஹுஃ வாரஸி வெஸாஸி வாரஸுக்ருதியொமகம் |

(௩௮௬) “சாந்திகலைக்கு மேல் அத்துவாவின் முடிவிற சாந்தியதீதையோடு விசத்தியானது எய்துகின்றது; பரப்பிரகிருதியோடிசைந்த மையால் அதனைப் பரமாகாயம் என்பர்” என்று (வாயு. பூ. உரு. உஉ) ற் கூறப்பட்டது.

(௩௮௭) ஈகூத்தியதிகரணத்தில் (க. க. ௫—௧௨) உலகத்துக்குக் காரணம் (சாங்கியச் கூறும்) பிரதானமன்று, (சத்தி சிவப்பொருளாகிய) சத்தென்று (க. க. ௫) ம் சூத்திரபாஷ்யத்தினும், (அந்தச் சத்து) (சர்வஞ் சூத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவமுடைய) ஆன்மா என்று (க. க. ௬) னும், (சுருக-ம் இலக்கத்தினும்), அந்தச் சத்தாகியபரமான்மநிஷ்டனுக்கு மோகமும் எய்துவதென்று (க. க. ௭) னும், இந்தச் சத்தை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்தாயிற்று என்று (க. க. ௬) னும், ஆன்மா நித்திராகாலத்திற் சத்திற் போய் ஒடுங்குகின்றான் என்று (க. க. ௧௦) னும், இந்தச் சத்தே (சாந். அ. ௩. உ) னுற் குறிக்கப்பட்ட தகராகாயம் என்னும் உண்மை (க. ௩. ௧௪) ன் சூத்திர பாடியத்தினும், இந்த ஆன்மாவாகிய சத்தை ஐங்கலைகளுள் உயர்ந்த சாந்தியதீதகலைப்பாலாகிய (மகா) சூத்திரர் என்று சூத்திரபாடியத்து (க. க. ௧௧) னும் கூறப்படலான், (க. க. ௧) ம் சூத்திரத்திலே-செருட்டியாதி இல

௧ “சமஸ்த உலக அண்டங்களின் தொகுதியாகிய சூழிக் கூட்டங்கள் தோன்றப் பெறும் சமூத்திரமாகிய பரமகாரண பராசத்தியே சிதம்பரம் எனப்படும்” என்பது பொருள்.

(க.க.க.) “ஐகத்தின் சிசுட்டி நிதி சங்காரங்களுக்குக் காரணர் சர்வஞ்ஞானம் சர்வசத்திமாணுமாயி ஈசுவர் என்று நியாயபூருவமாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது” என்று ஏகான்மவாதியார் தமது (க. க. கக) ஞ் சூத்திரபாடியத்திற் கூறலான், அவர் கருத்தும் நம் கருத்துக்கியையச் சகுணப்பிரமத்தின்பாலதாயிற்று.

(கூஉ) முதற் பத்துச் சூத்திரபாடியமே நியாயபூருவமாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதென்று கூறும் அவர் வாயிறொற்றுவே, எங்ஙிய சூத்திரங்களுள்ளே சிற்சில இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டும், சிற்சில 'நீக்கப்பட்டும், சிற்சில புதிதாய்ப் படைக்கப்பட்டும், அதிகரணங்கள் அளவுக்கு மேலே நீட்டப்பட்டும், சீவான்மா பொய் என்று திரித்துணர்த்தப்பட்டும், கடாகாய மகாகாயங்கள் புருத்தப்பட்டும், இரச்ச சர்ப்பங்கள் விரிக்கப்பட்டும், உயர்ந்த சகுணப்பிரமம் நிற்க்குணமெனத் தாங்கொள்ளும் பிரமமாகிய (சீவ) ஆன்மாவுக்குக் கீழென்று தாழ்த்தப்பட்டும், தாழ்ந்த (சீவ) ஆன்மாவானது நிற்க்குணப்பிரமம் எனச் சிவபதிக்கு* மேலாக உயர்த்தப்பட்டும், உடன்பாட்டெதிர்மறைக்குணங்களாற் கூறப்படும் ஒரு பிரமமானது இரு பிரமங்களாகப் பிளக்கப்பட்டும், நியாயபூருவமாகாமற் பாடியம் பிழையற்றுப்போகாதிருக்க இயற்றப்பட்டதெனச் சித்தித்தது.

(நககந) வியாசருக்குச் சகுணப்பிரமமொழிந்து நிர்க்குணப்பிரமத்திலே தாற்பரியமுளதாயின், நிர்க்குணப்பிரமத்தைக் கூற்றுகியன்ற நெறியினு ளன்றோ முதற்கூத்திரஞ் செய்திருத்தல் வேண்டும்; வியாசருக்கு அமுக்கியம் எனப்பட்ட நிர்க்குணப்பிரமம் ஏகான்மவாதியார்க்கு முக்கியமாயும், அவ்வியாசரால் முக்கியம் எனக் கொள்ளப்பட்ட சகுணப்பிரமம் ஏகான்மவாதியார்க்கு அமுக்கியமாயும் முடிந்ததே! அந்தோ! அந்தோ! அந்தோ!!!

(நக்ச) : யதொ வா ஹாநி ஹிதாநி ஜாயதெ யெந ஜா
தாநி ஜீவநி யத்யயந்நிவஸஸிநி கஜ்ஜிஜாவஸு கப்யவா ।

என்னும் தைத்திரீயசுருதியே ஏகான்மவாதியார் உதகரித்த பிரகாரம் (க. க. க. உ) ன் சூத்திரங்களுக்கு ஆதாரமாய்நின்றது. “ஆகாய (பராசத்தி) சரீரமுடையது பிரம்மம்” என்றும், “இந்த ஆகாசம் ஆனந்தமாகாவிடின்” என்றும், “ஆனந்தமுடையது பிரம்மம்” என்றும் பலபிரகாரமாக அந்தப்

“ஆண்டவன் நன்னை யடிமை யென் றுரைப்பாடிமை யையாண்டவனென்பார் மாண்டருப்தியைப் பசுவென்றும் பசுவைப் பதியென்றும் தித்துணை யிகழ்ந்தே தாண்டரு நிரயக் கிடங்கினி லீயிருந் சமூக்கரோடிணங்குருவாமே வேண்டுகொணுநாய் கலகைமரக்கரின் மேவி வாழ்ந்தருள் பசுபதியே” என்றார் ஸ்ரீசீவநாணசுவாமிகள்.

பிரமம் தைத்திரீயத்திலே சகுணப்பிரமமாய் நிற்ப, ஏகான்மவாதியார்க்கு நிர்க்குணப்பிரமம் என ஒன்று தைத்திரீயத்துள் எண்ணம் வாய்த்ததோ? இந்தச் சகுணப்பிரமகருதியை விடுத்து, இவர் “இரக்கவிற் சர்ப்பத் தோற்றம் போல, பிரமத்தோடியைந்த அநிர்வசரீயமாயையில் நின்று உலகத்தோற்றம் எய்தும்” என்று விவர்த்தவாதங் கூறுஞ் சர்வசாரமுதலிய உபநிடத ஏகான்மவாதசுருதியை ஈண்டு உதகரிக்க மறந்ததென்னையோ? இங்கே முதற் குத்திரப் பிரமம் தனக்கு இலக்கணங் கூறிய இரண்டாங் குத்திரத்தினாலே சகுணப்பாற்பட்டேப்போக, அவர் மீட்டும் உதகரித்தற்கு எடுத்தாரும் மந்திரங்களுக்கு ஆதாரமாய்நின்ற சார்தோக்கிய முதலிய சுருதிகளெல்லாம் உபநிடத உபக்கிரமணிகையிற் கூறியாங்கு சகுணப்பிரமத்தின்பாற்பட்ட மையானும், அவர் ஆன்மா பிரமம் என விசேடணமின்றிக் காணப்படும் சொற்கள் அமைந்த வாக்கியங்களை நிர்க்குணமென நினைந்து எடுத்து விடுப்பாராக, அவைகளெல்லாம் முன் பின் உள்ள சகுணச் சருதிகளால் நசுக்குண்டு போதலினாலும், இவர் எவ்வுபநிடதத்து எச்சுருதிகொண்டு நிர்க்குணப்பிரமத்தை ஸ்தாபிக்கவல்லுநராவரோ! சகுணப் பிரமத்தைக் கூறிலும் நிர்க்குணப்பிரமத்திலே தாற்பரியம் என்று வெறும் வாயாற் கூறலாமன்றி, பிரமாணசுகிதமாய் ஸ்தாபிக்க ஏகான்மவாதிகள் எவரும் வல்லுநராகார்!!!

(நகூடு) ஏகான்மவாதியார்க்குப் பிரம குத்திரத்து முதற்கண் நின்ற சிருட்டியாதிக்கு நாயகமாகிய பிரமமே அவர் கருத்துப் பிரகாரம் நுகரலாய், கற்பிதமாய்ப் போக, முதற்கோணுதலாற் பின் நின்ற குத்திரமனைத்துஞ் சகுணப்பிரமப்பாற்பட்டு முற்றும் கற்பிதமாய்க் கோணுதலடைய, வியாச குத்திரமுழுமையும் நிர்க்குணப்பிரமத்தைக் கூறுமையின், அவர்க்கு அவை வியர்த்தமாய்ப் போயின என்றன்றோ கொள்ளப்படும்!!!

(நகூசு) சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகரணத்து (க. உ. க) ல் மனோமயம் (ஞானமயம்) என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்படுங் குணங்களையுடையவர் சிவபெருமான் என்றும்,

விவகரிதமுண்ணொவ்வதென |

(நகூசு) “உரைக்கப்பட்ட குணங்கள் பொருத்தமாதலினாலும்” (க. உ. உ) என்னுஞ் குத்திரத்தினாற் சத்தியசங்கற்பத்துலம் சர்வகாமத்துவ முதலிய குணங்களும் அச்சிவபெருமானுக்கே வாய்ந்த குணங்கள் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸுவவிபரிஷு அபியாநா ஷெவ |

(ககக) “(அவர்) ஆனந்த குண விசிஷ்ட முடையராகவே கூறப்படலானும்” என்று அந்தரதிகரணத்து (க. உ. கடு) ம் சூத்திரமே நேரே சிவனாரைச் சகுணவென்று கூறிற்று. ஈண்டு,

கல் ஸ்ரவ ஸ ஸ்ரவ |

“ஆனந்தம் பிரமம், ஆகாயம் பிரமம்,” என்று (சார். ச. க0. டு) உதகரிக்கப்பட்ட மந்திரத்துள்ள (வ்ய) ஆகாயமும் (ககடு-ம் இலக்கத்திற் கண்டவாறு) பராசத்தியின் மேற்றாமதலின், ஆகாயமாகிய பராசத்திவிசிட்டர் சிவபெருமான் என்றும் பெறப்பட்டது. இந்தச் சூத்திரம் ஆனந்தசத்திவிசிஷ்டமுடையது பிரமம் என நேரே கூறுமையான்,

கத வஸவ ஸ ஸ்ரவ |

(ககக) (ஆனந்தகுணவிசிஷ்டமுடையராகக் கூறப்படும்) “அந்த நியாயத்தினால், அவர் பிரமம் என்று (க. உ. கக) வது அடுத்த சூத்திரம் கூறிற்று. ஈண்டு (க. உ. கடு) ல் “ஆனந்த விசிஷ்டமுடைமையான்” என்று கூறி, அந்த ஆனந்த விசிஷ்ட குணமுடையது பிரமம் என்று (க. உ. கக)ற் கூறியிருமையின், சூத்திரகாரர் கருத்தும் உபநிடதங்களின் கருத்தும் சகுணப் பிரமத்திலா? நிர்க்குணப்பிரமத்திலா? தாற்பரியம் என்பதை விவேகிகள் எவரும், எளிதில் ஆராயற்பாலர்!

அந்தரியாமியதிகரணத்தில் (க. உ. கக—உக)

கஹயு-பாஜ்யபெஷ்வாஜிஷு-தஜ்ய-வ்யபெஷாசு (க. உ. கக)

(ச00) “தேவர்களினும் உலகமுதலியவைகளினும் அந்தரியாமியாய் இருப்பவர் அவரே; அவர் குணங்கள் கூறப்படலான்” என்று சூத்திரம் கூறுதலானும், அங்ஙனம் பாடியத்தினும் அந்தரியாமித்துவாதி குணங்களுடையர் என்றும், அதர்வசிரசிற் கூறப்படும் ஐகவரியாதி மங்கல குணங்களுடையராதலிற் பகவன் எனப்பட்டனர் என்றங் கூறப்படலானும், ஈண்டு அந்தரியாமியதிகரண சூத்திரத்தினும் சகுணப்பிரமமே கூறப்பட்டதாயிற்று. “அந்த அகூரம் (பிரமம்) எதனால் உணரப்படுகின்றதோ, அது பரைஞானம், எது காணப்படாததாய், பற்றப்படாததாய், கோத்திரமிலாததாய்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறும் (முண். க. க. டு, சு) ி மந்திரங்களை ஆதாரமாக்கக்கொண்டு கிளர்ந்த

(ச0க) கஹயுஷாடி மூண்கொ யஜே-பாஜே (க. உ. உஉ)

என்னும் சூத்திரம் “பிரத்தியக்ஷமாகானும் முதலிய குணங்களுடையவர் (சிவபெருமான்); அவர் குணங்கள் கூறப்பட்டமையின்” என்று கூறி, சிவ

பெருமானார் அம்முண்டகோபரிடத்திற் கூறப்பட்ட இலக்கணங்களை யுடையர் என்று குறிப்பித்தது. இங்கே அருளிஞ்ஞன்றிக் காணப்பட்டார், உலகத்துப் பொருள்போலப் பற்றப்பட்டார் என்பதுணர்ந்ததற்கு அதிசூசியர் அக்கிராசியர் என்றும், (கன்மத்தினுள் கமக்கு வாய்ப்பு கோத்திரமூதலிய இன்மையின்) அகோத்திரர் என்றற்கொடக்கத்தினராகக் கூறப்பட்டனர் என்றுமோர்க.

இந்தச் சூத்திரம் சிவபெருமானைக் குணங்கனையுடையர் (குணக்) என்று தெளிவாக்கக் கூறலானும், ஈண்டும் சகுணப்பிரமமே கூறப்பட்டதென்பது வெளிப்படல. அகூரப்பிரமசிவனுக்கு அதிருசியத்துவம் நித்தியத்துவம் வியாபகத்துவமுதலிய குணங்களைக் கூறினதோடமையாது

ய ஸ்வ-ஹ ஸ்வ-ஹி (முண். க. க. கூ)

(ச0உ) அவரைச் “சாஸஞ்ஞர் என்றும், சர்வவித்தென்றும்” அம்முண்டகமுனது கூறுகின்றது. ஆதலின், (பிரு. ரு. அ. எ-கஉ) ற் கூறப்பட்ட அகூரப்பிரமமும், இந்த முண்டகத்தில் (க. க. ரு. கூ) ற் கூறப்பட்ட அகூரப்பிரமமும் ஒன்றும் என்றும், இரண்டும் கிரக்சுணப்பிரமமாகாத ஒரே சகுணப்பிரமமாம் என்றும் அறிக.

அகூராதிகரணத்தில் (க. க. கூ-கக)

ககூராராவ்யயுதேஃ

(ச0க) “அகூரம் ஆகாயம் இறுதியாயுள்ள அனைத்தையும் தாங்குதலான்” என்னும் (க. க. கூ) ம் சூத்திரத்தில், அம்பரம் (ஆகாயம்) பராசத்தி என (க0ச-ம், ககஎ-ம் இலக்கங்களில்) கிருபிக்கப்பட்டதன்றோ. “சமஸ்தப் பிரபஞ்சத்தையும் தாங்கும் ஆகாயமாகிய பராசத்தியார்க்கு நிலையம் அகூரப்பிரமமாகிய சிவபெருமான் என்று பெறப்படலான், இந்தச் சூத்திரமும் சகுணப்பிரமத்தின்பாலதே. ஸ்தலமன்று அதுவன்று என்றற்கொடக்கத்தனவாத (பிரு. ரு. அ. அ) ற் கூறப்பட்டனவெல்லாம் சகுணப்பிரமத்தைச் சாரும் என்பாராய், வியாசர் ஆகாயாந்தமாகிய அனைத்துக்கும் நிலையம் சிவபெருமான் என்றும், அகூரப்பிரமம் பராசத்தி விசிஷ்டமுடையதென்றும் கூறுவாராய், “அகூரப்பிரமமானது ஆகாய (பராசத்தி) இறுதியாகிய அனைத்தையும் தாங்குதலான்”

(ச0ச) ககூராராவ்யயுதேஃ (க. க. கூ)

கூன்று சூத்திரத்தினர். இங்ஙனம் கூறுதலோடமையாது (க. க. கூ-கஹ) ல் “அந்த அகூரத்தின் பிரசங்கத்தினால் (சூதுகூறுதலால்) (ககக-ம்) இலக்கத்திற் கண்டவாறு எல்லாம் நடைபெறுதலிற் றான்” என்று, அகூரத்தின்

அகம்மனாயின, ஏகான்கவாதிகள் பொருட்டு அபிப்பிரேதிகள் (நாக எழுதிய சித்தார்த்தலேசகங்கிரகத்தினுக்கிற விபை அறுப்பது ஏகான்கவாதி யார் (குத்தி) திருவாக்கென்று கூறியிருக்கின்றானின், அது ஒவ்வாது; (நீதிநீ—உதகம் இலக்கவரையிற கூறியான்கு), சகுணம் (பௌதிகயோ கம்), நிர்குணம் (சாங்கியயோகம்), அத்தியாகிரமம் (பாசபதயோகம்) என யோகங்கள் மூன்றென்று கூர்மபுராணம் வெளிப்படையாக் கூறி, அவற்றுள்ளே நிர்குணபாவனை (சாங்கியயோகம்) இரண்டாவது பாவனை என உரைத்தவிடத்தும், பிரமகிதையில் ஜந்தாம் அத்தியாயத்து நூற்றிரு பத்தெட்டாம் சுலோகத்தில் இந்த நிர்குணப்பிரமரிலைக்கு மேலாக மற் றோர் நிலையில்லை பென்று பிரமாவானவர் அத்தினி மமுலேவந்திச் சத்தியஞ் செவந்தார் என்று கூறி அப்பிரமாவைப்பொய்ச் சத்தியத்துக்கு ஆளாக்கியும், நிலைண்டிவாசாசுரியர் அருளிய சைவபாடியத்துள்ளும், அப்பயதிகிதிகள் ன்ருதிய சிவார்க்கமணிதிபிகையுள்ளும் புகட்டுரைகள் செய்தும், அத்திகித யோகியார் வரைந்த இரத்தினத்திரயபரீகை, ஆணந்தலகரி, சிவாத்ருவைந் நிரண்ப மூத்தலிய கிரந்தங்களில் வேண்டியவாறு திரித்துத் திரித்து எழுதியும் வைத்த ஏதானவாநாக குமுலினர்க்கு அச்சித்தார்த்தலேசகங்கிரகத்துமுதற் கண் அகம்மனம் இயைத்துவைத்தல் அரி தன்றமுதலின்.

(க. ந. சஉ—சச) அர்த்தாந்தரத்துவாதிவியபதேசாதிகரணத்து,

சூகாரொர் உவ—காணர்கூர் விவபெருமாள்

(சஉஅ) (க. ந. சஉ) ல் “சூகாயம் சிவபெருமான் அவர் பிறவல்லது முத்தியிவைகளுக்கு வேறுகக் கூறப்படலான்” என்னுஞ் சூத்திரத்திலே பராசத்தியாகிய சூகாயமாயுள்ளார் சிவபெருமான் என அறியப்படுகின்றது.

கருதசிரப்பிரசத்தியதிகரணத்தில்

விவபெருமாவை உவ—தல்க—நாள் (க. ந. சஉ)

“அவரது தத்தி அனைத்தையும் கூடிற்று என்று கருதிநிற்காண்டலான்” என்னும் சூத்திரத்தில் அவருக்குச் சத்தியாவார் பராசத்தி என்று (சலே. அ) உத்தகரிக்கப்படலான், அவர் பராசத்தியுடையார் என்று அறியப்பட்டான்.

சர்வதர்மேபபத்தியதிகரணத்தில்

லவ—புழை—பாவவயத்து (க. ந. சச)

(சசக) “காவகுணங்களும் அவருக்கு இயைதலானும்” என்னும் சூத்திரத்தில், (பிரதானம், அது, கணம், காலமுதலியவற்றுக்கிணையிலே

வாத) என்னும் குணங்களும் சிவபெருமானுட்கே உரியவனாக் குத்திரமே
குறுதலான், சிவமார் குறுத்தமுழுதும் சதுணப்பிசுத்தின்பாலானம்.

பிராவிஷ்டாநாதம் திரோவிதம் தெனா ஹ்யஸ்ய வாய்விஷ
யுபயௌ (க. உ. ச) ந்

(சக0) “பரத்தின் (சிவனார்) சங்கற்பத்தினால் அது திரோபவிக்கப்
பட்டது” என்றற்றொடக்கத்த குத்திரத்தில் தியானம் என்றது சங்கற்பத்
தின் பெயராய்ப் பிரமத்துக்குக் குணமாயிற்று.

(சகக) உபயலிங்காதிகரணத்தில் (க. உ. கச—உ0) சிவபெருமன்
துக்கு உடன்பாட்டானும் எதிர்மறைமாதும் கூறப்படும் இரு குணங்கள்
சுருதியிற் கூறப்பட்டுள்ளன. “சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மம்” என்
றும், “சர்வஞ்ஞா” என்றும், “சர்வஜநா” (சர்வவிபாபகர்) என்றும்,
“சத்தியசங்கற்பத்துவம் சத்தியகாமத்துவம்” என்றும் சுருதிகளிற் கூறப்
பட்டனவெல்லாம் உடன்படுமுறைதான் கூறப்பட்ட குணங்கள். “ஐந்து
கூன்று அணுவன்று, நீட்டமன்று, குறுக்கமன்று” என்றற்றொடக்கத்தன
வாகவும், “நிர்க்குணம், நிஷ்கிரியம், நிர்ஞ்சனம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாக
வும் கூறப்படுவன எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறப்பட்ட குணங்கள்; உடன்
பாட்டுக் குணங்களைமாத்நீரம் கூறுது எதிர்மறைக்குணங்களைக் கூறிய
தெற்றுக்கெனின், “சத்தியஞானந்தாதி” உடன்பாட்டுக் குணங்கள்
பிறபொருள்களாற்றொடக்குணனுங் குற்றம் ஒன்றும் பற்றாது தூயனவாய்
விற்பனா என ஸ்திதப்படுத்தற்காம்; “அவர் பிருத்தியில் நின்றார், அப்புயில்
நின்றார், ஆன்மாவில் நின்றார், திக்குகளெல்லாம் பிரவேசித்தனர்” என்றறி
றொடக்கத்தனவாகப் பிருகதாரணியம், மத்தியத்தினசாகை, அதர்வசிரக்
முதலியவைகளிற் கூறப்பட்டவிடத்தும், அவர் ஸ்தூலமாய், அணுவாய்,
நீட்டமாய், குறுக்கமாய் நிற்கும் உலகத்துச் சடப்பொருள்களையெல்லாம்
விபாபித்து நின்றாரேனும், அநாதமகத்தினையுடைய பசுக்களோடு கலந்து
நின்றாரேனும், அச்சடப்பொருள்களின் தூலத்துவமேனும், அணுத்துவ
மேனும், நீட்டம் குறுக்க முதலியமேனும், பசுக்களின் அஞ்சனமேனும்
(மலமேனும்); (சாத்திவிச இராச்ச நாமச) குணங்களேனும், அப்பசுக்களுக்கு
ஞாயி தெழுவில்சளேனும் விதிதும் அவரைத் தொடக்காவென்றுணர்த்
தற்குமாமெனக் கொள்க. ஆன்மாக்களுடைய கைதான் முதலியவைகளாய்
நின்றாரேனும், இந்தப் பிராரப்த கண்மத்துக்குரிய கைகால் முதலிய அங்கங்
கள் அவருக்கு இல்லை என்பவாய் “அபாணி அபாதம்” என்றற்றொடக்கத்த
னவாகக் சுருதிகள் புதுமத்தன என்றும், அச்சட அசடப்பொருள்களுள்ளே
இன்று தாம் இயக்குவாரேனும் அச்சடப்பொருள்களாலேனும் பசுக்களா

பிதாமகன் தீர்ப்பு உடனடியாகவே.

மேலும் கருணாப்பிரமணம் தேங்குப்பிரமணம் நின்றது தானே மூன்று
பெயர்வாம் காண்டல் தேட்டில் செய்வகாதின் “அதிர்ந்தோடு நின்று”
அசருத் கோதிரா” (ஐராவதே ஓவர அருடாதி) பெருகுந்
(பிரு. இ. எ. உஉ) ம் சுருதி கூறிற்றென்றும், பசக்களுக்குரிய
னும், ஜரையேனும், யிருத்தியவேனும், சோகமேனும், பசியேனும், தாக்
மேனும் அவருக்கு இல்லி என்பனவாய்ச் (சார். அ. க. இ) வது சுருதி
முதலிய அவருக்கு அபகதபாப்மத்தவாதி குணங்களை விதந்தெடுத்தோதின்
என்றும், இங்ஙனம் எவ்வகைத் தோஷங்களும் பற்றுமையால், சர்வஞ்ஞாத
சத்திய ஞானானந்த முதலிய கல்யாணகுணங்களுக்கெல்லாம் அவர் ஆஸ்பத்
மாயினர் என்றும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. ஆகலின், உடன்பாட்டு எதிர்
மறைக் குணங்களால் ஒரே சகுணப்பிரமமே வேதார்த்த குத்திரத்தினும்,
அதற்கு ஆதாரமாய் நின்ற உபநிடதங்களினும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதேயாக,
நீர்க்குணப்பிரமம் என மற்றோர் பிரமம் முக்கிய உபநிடதங்களினும், வே
தார்த்த குத்திரத்தினும் கூறப்பட்டதெனச் சாதிக்கப்போந்தமைமுற்றும்
கூறு முற்றும் வழு! அங்ஙனம் ஒன்றுள் தென்று கூறுபவரெல்லாம்
சுருதிகளுக்கு இதிகாசபுராணங்கொண்டு பொருண்முடிக்காது, அச்சுருதி
களுக்குத் தாமே தேர்ந்தவாறு பொருள் செய்து அவற்றைக் கொன்ற
வரே யாவர்; ஒரே சகுணப்பிரமம் கூறப்பட்டதென்னும் உண்மையை (க.
உ. ௧௨) இ் குத்திரமுதலியன்றிறர் காண்க. (பிரு. ச. க. க. இம், ௧. ௨.
ச. இம், ௬. ச. உஉ. இம், ௬. இ. கஇ) இங் காணப்படும் “நேதிநேதி”
என்னும் பிரயோகம் பிரமத்துக்குமேல் மற்றோர் வந்து இல்லி என்றுங்
ந்தற்கூர்ம். இவ்வுண்மை (க. உ. ௨௧) என்றற்றொழுகத்த குத்திரங்களிற்
புர்த்துணர்க:

புகாஸவ ஹாடுவெயய-பூக (ந. உ. கரு)ஸ்

(சகஉ) பிரகாசம் யோன்று அவர் தீவ்ய குணங்களுடையர், சிவ பெருமானுக்கு ஈற்றங்கணக்காகிய குணங்கள் இருப்பனவாக, அக்குணங்
கள் அவர்க்கு இல்லவென்று சாதிக்கத்துணிதல் அக்குணங்களை விதந்தெ
டுத்தோதிய சுருதிகளையெல்லாம் விபாததமாக்கிவிட்டதாய் முடியுமென்
றும், ஆகலின் அநேக கல்யாண குணங்களுக்கு ஆஸ்பதமாயினர் சிவபெரு
மான் என்றும் புறியுற்பாற்றி.

மா.நா. பதிப்பகம், புதித்தொண்டி, திருச்சி (தமிழகம்) (1984)

(1948) “சுருதியும் அங்கையும்திரும்பி வருகிறது” (தஞ்சாவூர்) திரைத்திரைத் தந்திய ஞான மனத்தம் பிரபலம் என்று அங்கையும்திரும்பி வருகிறது

கந்தசுருதிபாஸ்த அடுத்தத்தொடர்ந்த பிரமத்துக்கு அக்கேசு நிற (சர்வஞ்ஞை) விபக்கித் என்னும் குணத்தை மனக்கவிலை; ஆகவே, சகுணப் பிரமமே குத்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதை அது விவரித்துக் கின்றது.

கடெநா 2 நடுநாந தயாவி 1000 (ந. உ. உரு)

(சகச) “அவர் அனந்த குணங்களோடிபைந்தவர்; ஆகவே, அவர் இயற்கை” என்னுஞ் குத்திரத்தினும் கூறப்படும் பிரமம் சகுணத்தின் மேந்த.

கடெநா ஸவரமுதகது சாயாபிரஸாவிஜு (ந. உ. நக)

(சகசு) “அதனால் அவருக்குச் சர்வலயாபகம்; ஆயாமமாகிய விஸ்வநாமமுதலிய சப்தங்களுண்மையின்” என்னுஞ் குத்திரம் சிவபெருமானுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவம் சர்வலயாபகத்துவம் என்னும் குணத்தைச் சாற்றுகின்றது.

உவஸம்ஹாரொ 2 உவராவொ ஹிபிரஸஷ்வ தோநெவ (ந. ந. ரு)

(சகசு) “அர்த்தத்திற் பேதமின்மையின் (குணங்களைப்பற்றி) உபசங்கரஞ் (செய்யப்படல் வேண்டும்); விதியின் சேஷங்களிற் போலவே (உபாசு) ஸ்விஸ்யத்தினுஞ் சமான்முமாம்” என்னுஞ் குத்திரத்தில் உபநிடதங்களிலே தகரவித்தியாசம்பந்தமாகக் கூறப்பட்ட குணங்கள் தகரோபநிஸ்யில் உபசங்கரிக்கப்படல்வேண்டும் என்று கூறுகின்றமையின், உபாசனைகள் அனைத்தினும் பிரமத்தின் குணங்கள் தியானிக்கப்படல்வேண்டும் என்னும் நெறி பெறப்படுகின்றது.

சுநரோடியி ஸ்யாநநி (ந. ந. கக)

(சகசு) என்னுஞ் குத்திரம் “முக்கியப்பொருளாகிய பிரமத்தைக்குணத்தாதி குணங்கள் தியானத்தில் ஒருவரு கொள்ளப்படல் வேண்டும்” என்று கூறுகின்றது.

ஸெவ வ ஸத்ராடியி (ந. ந. நக)

(சகசு) “தேவதை ஒன்றே பூசப்பட்டது; சூத்திய முதலிய குணங்கள் கூறப்பட்டமையின்” என்னுஞ் குத்திரபாஷ்பத்தில் மகாதேவராகிய (ஸெவதைக்கு) சூத்தியமுதலிய குணங்கள் உபாசனைப்பெறப்படுகின்றன.

சுருத்திர உபக்ரமணிகை (க. உ. ௩௫)

(சக௧) “சத்திய” காமாதி குணங்கள் அங்கங்கே உபசங்கரிக்கப் பாலன என்று கூறப்பட்டமையின், (பிரு. அ. க. ௫) ல் தகரவித்தியா சம்பந்தமாகக் கூறப்பட்ட சத்தியகாம சத்தியசங்கற்பத்துவாதி குணங்கள் உபசங்கரிக்கப்பாலன என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சுருத்திர உபக்ரமணிகை (க. உ. ௩௬)

(சஉ௧) என்னுள் சூத்திரத்தினால், அவருக்கு உமாசகாயத்துவம், அநுபந்தசத்தித்துவம், சிருஷ்ணபிங்களத்துவம், விருபாகுகத்துவமுதலிய சூக்ஷ்மவிதத்துவ உபாசனை உபாசிக்குங்கால் உளவாகி, பின் இல்லாது போகவில்லை, அனை எப்போதும் பரப்பிரமத்தை விட்டு நீங்காதன்னாம் என்று கூறப்படு தலின், விமர்சசூத்திரமுமூலமையும் சகுணப்பிரமத்தையே பிரதிபாதிப்பன வாயின.

(சஉ௨) சூத்திரகாரரும் நிலைண்டசிவாகாரியரும் பிரமத்துக்கு உடன்பாட்டானும் எதிர்மன்றபாணும் கூறிய குணங்களின் உண்மை அநிய மாட்டாது, உடன்பாட்டுக் குணங்களாற் கூறப்படுங்காற் சகுணப்பிரமம் என ஒன்றும், எதிர்மறைக் குணங்களோடேனும், வாளா சத்து, பிரமம், ஆன்மா என்று தனிச்சொற்களோடேனும் சுருதி கூறப்படுங்கால் நிரக் குணப்பிரமம் என மற்றொன்றுமாக இரு பிரமங்கள் உபவிடதங்களினும் வேதாந்த பிரம சூத்திரங்களினும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டன என்று ஒரே பிர மத்தை இரண்டாகப் பிளக்கப்போந்தமை ஏகான்மவாதியார்க்கு அடாது. (௩௬ அ-ம் இலக்கத்திற்) கண்ட (க. உ. ௧௫) ன் சூத்திரத்திலே “சகலசி டமுடையராக (ஆனந்தலிசி டமுடையராகக்) கூறப்பட்டமையின் அவர் (சிவபெருமான்) பிரமம்”

(சஉ௩) சு. உ. வண்ண வ ஸ்ரண (க. உ. ௩௬)

என்னும் சூத்திரத்தைத் தமது வேதாந்த பிரமசூத்திரத்தினின்ற இல்லா தொழியச்செய்தனர். இச்சூத்திரம் நிலைண்டசிவாகாரியருடைய மதத்துக்கு இசைவாயிருத்தலினும், ஏகான்மவாத நிரக்குணப்பிரமக்காரர்க்கு கிரோ தமுற்றிருத்தலினும், அவர் அப்பிரமசூத்திரத்தைச் சூத்திர எலையி னின்ற நீக்கிப் பாதேசத்துக்கனுப்பிவிட்டார். இதனாலேனும் சூத்திரங்கள் ஒருபுறமிருப்ப, ஏகான்மவாதியார், மற்றொர் புறமாகப் பாடியுஞ் செய்த ன் தனதுவழிஞ் அறிபுது போவாரா II

சுருத்திர உபக்ரமணிகை (க. உ. ௩௭) - 10 வது பக்கம்
சுருத்திர உபக்ரமணிகை (க. உ. ௩௭) - 10 வது பக்கம்
சுருத்திர உபக்ரமணிகை (க. உ. ௩௭) - 10 வது பக்கம்

(சஉ௩) “சூரகருணாநாம எனப்படும் இவ்வாந்திர சூத்திரங்களின் தாற் பரியம் சதுணசிவத்திலேயாம்; இதனை உலகத்துக்குப் பிரகடனஞ் செய்பும் பொருட்டே லீகண்டலிவாசாரியர் உத்தமமாகிய பாடியத்தை இயற்றினர்” என்று அப்பயதிகீதர் சிவார்க்கமணிதிபினை ஆரம்பத்தில் வரைந்திருக்கின்றார்.

விபரிஷ்டாபெத வெவ ஸூத்ரகாரவ்யூவிகாவம்!

(சஉ௪) “(சிவசத்தி) குணங்களை விசேடிக்கப்பட்ட) விசிட்டாத்து விதமிகுத்திரகாரமுடைய அபிப்பிராயம்” என்றும் அச்சிவார்க்கமணிதிபின்வழங்கும் கூறினர். விசிட்டாத்துவிதம் என்றது சிவாத்துவிதம் இது “நிலைவுகையதாதிநிகம் சிவாத்துவிதநீதம்” என எல்லாச் சம்பந்தங்களினும் வாய்ந்ததாய், அகச் சம்பந்தஞ் சம்பந்தாயதாய் பிரமலோகம், உண்மையுலோகம், பரலோகம், சுவர்க்கலோகம் எனப்படும் சிதம்பரத்தின் மேலாக, பித்தம், இச்சர் சிவாத்துவிதமானது தியானயோகம் எனப்படும் ஞானயோகத்தை உள்ளவரது முக்கிய வேதாந்தங்களுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் மாறுபடாவுண்ணும் கூறுகின்றது.

(சஉ௫) (க. க. எ. னும், க. உ. கக, கஉ. னும், க. உ. உக. னும், க. க. உ. னும், க. க. ச. னும், க. க. சு. னும், க. ச. உஉ. னும், உ. க. உஉ. னும், உ. க. உஉ) னுஞ் சிவான்மாவும் பரமான்மாவும் வேறென்று கூறப்படுகின்றது. சிவான்மாவை மித்தை என்று கூறும் மாயாவாதபதகம் (உ. க. ச. அ—உஉ) ற் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(சஉ௬) (உ. க. கக) ல் ஞன் என்று சிவான்மாவைக் கூற, ஏகான்மவாதியார் ஞானம் என்று பொருள் செய்தனர். ஞன் என்பது ஞாதாவாகிய சூன்மாவின்மேற்பு. அறிவேன்றது குணம்; அறிவினையுடையவன் (ஞன்) குணி என்றோர்க. இங்ஙனமாகவும், ஞன் என்றதற்கு ஏகான்மவாதியார் “அறிவு” என்று பொருள் கூறியது அடாது. பிரமமானது உபாதிவிஞ்ர கட்டுண்டு சிவான்மாவாகின்றதென்று கூறல்.

சூவாஸ வனவ வ (உ. க. சக)

(சஉ௭) “சூபாசமுமே” அஃதாவது (போலி) நியாமமுமாம்” என்று லீகண்டலிவாசாரியர் கூறியிருப்ப, ஏகான்மவாதியார் “உத்தித் சூரிசியமும்போலச் சிவான்மாதற்பிதம்” என்று சூத்திரப் பொருளைத் திரித்துணத்தினர். இங்ஙனம் கூறல் அநேக சூத்திரங்களுக்கு நிரோதம் என்பாராய லீகண்டலிவாசாரியர்

(சகஉ) ஸ்ராவண வஸு ஸ்ரீநாத ஜீவஹ்வஸுதெ வஹு
ஸ்ரூதிநிராபாதிஷாப்யவஸுதெ உபவாஸா |

என்று பிரமகுத்திரபாஷ்யத்தில் (உ. ந. சக) வரைந்தருளினர்.

(உஉக) ந வாக்யணாலேஷ்வரிநஃ
ஸ்ரூதிகாரஜகயொரிஷெவகதாநியூக்யெந |

(சகஉ) “நாம் இப்பி வெள்ளி என்பவற்றிற் போல, ஒன்றை (சீவான் மாவை) மித்தை என்று கூறும் அத்தியந்த அபேதவாதிகள் (ஏகான்மவாதிகள்) அன்று” (உ. க. உஉ) என்றற் றொடக்கத்தனவாக மாயாவாதத்தைக் கண்டித்திருக்கின்றனர்.

(சகக) சிவபெருமான் முக்தரால் அடையற்பாலர் என்பது (க. க. எ. னும், க. ந. உ) னும், அம்முத்தர் உபாசனை செய்யுமாறு (ச. க. உ) னும், அவர் சிவசாமியமடைதல் (க. ந. உக) முதலியவற்றினும், சிவபெருமான் அங்ஙனம் உபாசித்துச் சிவசாமியமுட்பவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிப்பவர் என்பது (க. க. கடு) னும், முக்தர் ஆனந்தம் அடைவர் என்பது (ச. ச. கச. ம், ச. ச. கக) னும், அங்ஙனமடைந்த ஆனந்தம் முடிவுகாண் சிலாப் பேரீன்பமாசிய பூமா என்பது (க. ந. எ) னும், அவர் எய்தும் உலகம் சிவலோகம் என்பது (ச. ச. உஉ) னும் அறியப்படுகின்றது.

(சகஉ) இரண்டாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்திற் பிரதான காரணவாதம், பரமானுகாரணவாதம், பேளத்தமத நிராகரணம், ஞானானுமேயவாதம், விஞ்ஞானமாத்திரவாதம், சர்வகுனியவாதம், சைனமத நிராகரணம், (பசுபதி அதிகரணத்து) இரணியகருப்பமத நிராகரணம் (உ. உ. நக—நஅ), பாஞ்சராத்திரமத நிராகரணம் (உ. உ. நக—சஉ), மாயாவாத நிராகரணம் (உ. ந. சக) கூறப்பட்டது.

(சகந) சீவான்மலீஷயம் (உ. ந. கக—நஉ) னும், (ந. க. க—உஎ) னும், (ந. உ. க—க௦) னும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(சகச) லீலகண்டசிவாசாரியர் பசுபதியதிகரணத்தில் இரண்ணிய கருப்பமதத்தைக் கண்டிக்க, ஏகான்மவாதியார் நகுலீசபாகபதத்தைபும், வைணவர் தாபாலம் காளாமுகம் என்பவற்றையுங் கண்டித்தனர்; அனை நம்மாலும் கண்டிக்கற்பாலனவாதலின், அது நமக்கும் உடன்பட்டே. பாஞ்சராத்திர மதத்தை லீலகண்டசிவாசாரியரும் சங்கராசாரியரும் நிராகரணஞ் செய்ய, அதற்கு உடன்பட்டது பாஞ்சராத்திரமதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதென்று வைணவர் கொண்டனர். மாயாவாதத்தை லீலகண்டசிவாசாரியரும்

கூற்றவரும் கண்டிப்பது, அதற்கு உடன்படாது மனமாவாதம் நிகழ்த்தப்பட்டதென்று ஏகான்மவாதியார் ஸ்தாபிக்கப்போந்தனர். (நீலகண்டசிவாசாரியர், சங்கராசாரியர், * இராமாநுஜாசாரியர்)மூவரும், (நீலகண்டசிவாசாரியர், சங்கராசாரியர்) இருவரும், (நீலகண்டசிவாசாரியர் இராமாநுஜாசாரியர்) இருவரும் முறையே (சைவசித்தாந்தமல்லாத) அவைதிக பசுபதிமதத்தையும், பாஞ்சராத்திரத்தையும், ஏகான்மவாதத்தையும் கண்டித்தாராதலின் மிகுதிபற்றிக் கண்டனமே ஒப்புக்கொள்ளற்பாலதன்றி, அப்பாசுபதமதமேனும், பாஞ்சராத்திரமதமேனும், ஏகான்மவாதமேனும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகக் கோடல் ஓர்காலும் ஒவ்வாது. இரண்டாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதம் மதகண்டனத்துக்கேற்பட்டமையின், பாஞ்சராத்திரங்கண்டிக்கப்பட்டதன்றி ஆங்குப், பாஞ்சராத்திரம் ஸ்தாபிக்கப்படற்குரிய குறியொன்றுஞ் சூத்திரங்களில் இல்லையாம் என்பது வெளிப்படை.

(சுரு) உடன்பாட்டெதிர்மறைக் குணங்களாற் கூறப்படுஞ் சூருப் பிரமசொருபலகூணம் (நு. உ. கக—ச௦) ற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பரப் பிரம உபாசனாகுணங்களின் தொகுப்பு மூன்றும் பாதமுமுதினுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்றும் அத்தியாயத்து நான்காம் பாதத்திற் பிரமசரிய கிரகஸ்த வாணப்பிரஸ்த சந்நியாச ஆச்சிரமங்களின் இயல்பும், (நு. ச. சஅ, சக), ஸ் எல்லா ஆச்சிரமத்தார்க்குமுரிய வைதிகபாசுபத விரத அதுட்டானமும் (நு.ச௦—நு.ச௧—ம இலக்கவரையிற் கண்டவாறு) கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

(சுரு) நான்காம் அத்தியாயம் உபாசனைகளின் பயனைக் கூறலிற் புலாத்தியாயம் எனப்படும். இந்த நான்காம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்தில் உபாசனாப்பிரகாரங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(சுரு) சூலீந ஸ்லோகாஸு (ச. க. எ) ல் உபாசகர்க்குரிய ஆசனமியம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஆசன நியமம் கைவல்லியோபநிடதத்திலன்றி மற்றோர் உபநிடதத்திற் கூறப்படவேயில்லை. நீலகண்டசிவாசாரியர் சிவபெருமானை வெளிப்படையாய் உணர்த்தும் அதர்வசிகை முதலிய பரோபநிடதங்களினின்று பிரமாணங் காட்டுங்கால், அந்தப் பிரமாணத்தை நிகர்ப்பப் பிறிதோர் பரோபநிடதத்தினின்று ஏகான்மவாதியரும் வைணவாசாரியரும் பிரமாணம் நிரூபிப்பது வழக்கம். கைவல்லியம், அதர்வசிகை, அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதங்களிலிருந்து பிரமாணம் காட்டாது பிறிதோர் முக்கியோபநிடதத்தினின்று நீலகண்டசிவாசாரியர் நிரூபிப்பின், அதனை மற்றொருவரும் எடுத்து நிரூபிப்பதும் வழக்கம். இங்ஙனமாகவும்,

* இராமாநுஜாசாரியரும் மத்துவாசாரியரும் சூருநாராயணரிலே தாற்பரிய முடையாதலின், நண்டு மத்துவபாடியத்தை வேருகப் பொருட்படுத்தி யாதல் வழிவேதமே.

ஏதான்மவாதியதும் வைணவாசாரியதும். “ஆசனநியமம்” விதிக்குத் தைவல் சிவ சுருதியையொப்ப மற்றோர் உபநிடதத்திற் சுருதி தம் பக்கத்துக்கு இடங்கொடுக்காமையின், பிரமாணம்: வுதங் காட்டாது வளரவிடுத்த னர். இதைவேனும் இவ்விருவதும் சூத்திரத்துக்குப் பொருள் செய்வதெல் லாம் ஒவ்வாவென்று நன்று புலப்படவில்லைபா?

(சகஉ) நான்காம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்தில் சீவான்மா தேகத்தை விட்டு உற்கிரமணஞ் செய்தலும், மூன்றாம் பாதத்தில் சீவான்மா செல்லும் அர்ச்சிராதிமார்க்கமும், நான்காம் பாதத்தில் சீவான்மாவுக்கெய்தும் பரம்பிரமலோக சிவப்பேறும் கூறப்படுகின்றன.

இனி (உகஅ—உகக—ம் இலக்கவரையில்) கூறப்பட்ட உற்கிரமண விஷயம் ஆராயப்படுகின்றது.

(சகக) (பிருகதீரணியமாகிய) கண்ணுவசாகை (பிரு. சு. ச. உ)ல் அவித்துவான் உற்கிரமணஞ் செய்யுமாறு கூறத்தொடங்கி, (சு. ச. சு) ன் முற்பாதி மந்திரத்தில் “இதுதான் பற்றுடையனாகிய அவித்துவான் விஷயம்” என்று கூறி முடிக்கப்பட்டது; அக்கண்ணுவசாகை (பிரு. சு. ச. சு) ன் பிற்பாதி மந்திரத்தில் பற்றற்ற வித்துவான் விஷயம் கூறப்போந்து “அகாம னுய், நிஷ்காமனுய், ஆப்தகாமனுய், ஆன்மகாமனுய் இருக்கின்றோரே அவனுக்குப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை; பிரமமாகிப் பிரமத்தைப் போயுடைகின்றனன்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது;

(சச௦) பூதிஷெயாடிதி வெஹ் ஸாஸீராஜ ஸூஷெடா ஹே கெஷாடி (ச. உ. கஉ)

“(வித்துவானுக்கு உற்கிரமணம் இல்லை, இங்கே பிரமப்பிராப்தி அடைந்துவிடுகின்றான் என) மறுப்பின், (வித்துவானுடைய) ஆன்மாவிலிருந்து பிராணேந்திரியங்கள் (விசிவ) தில்லை (என்பதே பொருளாம்); (அதற்குப் பிரமாணம்) சிலர் சாகையிலே ஸ்பந்தமாகியிருக்கின்றது” என்பது (ச. உ. கஉ) ம் சூத்திரப்பொருள்; வித்துவானுக்குப் பிராணன்கள் சரீரத்தை விட்டு உற்கிரமிப்பதில்லை என்றும், இங்கே பிரமப்பிராப்தி அடைந்துவிடுகின்றான் என்றும் பிரதிஷேதஞ் செய்பின் (மறுப்பின்), பிராணேந்திரியங்கள் அந்த வித்துவானுடைய ஆன்மாவைப் பிரியாதிருப்ப, அவன் தலைநாடிவரையிலாய்த் தேவயான மார்க்கமாகச் சுவர்க்கலோகம் (பிரமலோகம்) போயுடைகின்றான் என்று (பிரு. சு. ச. எ, அ, சு) ன் கூறப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ; அந்நவனமாயின்,

(சசக) ந தஸ்ய பூரணா உகீரணி (பிரு. சு. ச. கஉ)

“அவனுக்குப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை” என்னும் மந்திரத்தில் அவனுக்கு (கலு) என்று சுருதியிற் காணப்படலான், பிராணன்கள் அவனுக்கு உற்கிரமிப்பதில்லை என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும், இதற்கு யாது சமாதானம்? என ஆரோக்கியப்புகின், அந்த ஒரே வித்துவான் விஷயத்தை ஒரே பொருள் கொண்ட ஒரே மொழிகளாற் கூறுமிடத்து, மத்தியந்தினசாகையானது பிருகதாரணிய கண்ணுவசாகையிற் காணப்படும் அவனுக்கு (கலு) என்னும் பதம் நின்றவிடத்து அவனிலிருந்து (கலூரக) என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருட்பதத்தை ஸ்பஷ்டமாகப் பிரயோகித்தமையின், ஈண்டு பிருகதாரணியத்து அவனுக்கு (கலு) என்ற பதத்துக்கு அங்ஙனமே ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள் தோடல் வேண்டும் என்றுணர்த்த வியாசமுனிவர் சிலர் சர்கையில் “ஏகேஷாம்” (வாகேஷாஸு) “வெளிப்பட்ட” (வ்யூஷ்டி) என்று குத்திரித்தனர். அஃதாவது, வித்துவானுடைய சரீரத்திலே பிராணேந்திரியங்கள் சீவாண்மாவைவிட்டு உற்கிரமியாது பிரியாதிருப்ப, ஆன்மாவானது ஊர்த்துவநாடிவாயிலாக உற்கிரமிக்கின்ற தென்பதே பொருளாம். ஆகலின், அவித்துவானும் வித்துவானும் சரீரத்தை விட்டுப் புறப்படுதலிற் சமமாயினும், அவித்துவான் செல்லும் மார்க்கமும் அடையும் உலகமும் வேறு; வித்துவான் செல்லும் மார்க்கமும் அடையும் பிரமலோகமும் (சிவலோகமும்) வேறு என்பதாம்.

இங்ஙனம் அதன் உண்மைப்பொருள் கண்டுரைத்தவர் நீலகண்டசிவாசாரியர்.

(சசஉ) நீலகண்டசிவாசாரியர் காலத்துக்கு நீடிய காலத்துக்குப்பின் இருந்த ஏகான்மவாதியாருக்கு அந்தப் பொருள் உடன்பாடன்று. இவர்க்கு வித்துவான் உற்கிரமணஞ் செய்யாது இங்கே பிரமத்தில் இலயமாதல் வேண்டும் என்பது பேரவா. அதற்காக அவர் (சச௦-ம் இலக்கத்திற்) கண்ட (சசஉ. கஉ) ஞ் குத்திரத்தை இரண்டாகப் பிளந்தார். இங்ஙனம் குத்திரத்தை இரண்டாகப் பிளந்துகொள்ளலாம் என்று காட்டற்கு முற்பாதங்களிற் சிற் சில குத்திரங்களைப் பிளந்து பிளந்து காட்டிப் போந்தனர். பிளந்து முத்திக்கலின்

புவிஷேயா விதி வெண ஸாஸீராசு (சங். ச. உ. கஉ)

(சசஉ) என்னும் முற்பாதிச் குத்திரத்துக்கு, (பிரமத்தை அறிந்த வித்துவானுக்கு உற்கிரமணமில்லை என்று சுருதி) மறுக்கின்றதென்று கூறின், (சுருதியானது பிராணேந்திரியங்கள்) ஆன்மாவிலிருந்து (பிரிவு) தில்லை என்று கூறுகின்றது என (இதனை மறுப்பேம்)” என்று பொருள் செய்துகொண்டு.

“ந தவ்யு பூரணா உஜ்ஜீரணி (பிரு. க. ச. ௧)

(சசச) “அவனுக்குப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை” என்னுஞ் சுருதியைத் தமது கருத்துப் பிரகாரம் ஸ்தாபிக்கவும், வியாசர் கருத்துக் கியைந்து நீலகண்டசிவாசாரியர் சித்தார்த்தஞ் செய்ய மத்தியந்தினசாகைப் பிரமாணத்தைப் பூருவபகஷஞ் செய்யவும் தொடங்கினர்; (ந.தவ்யு பூரணா உஜ்ஜீரணி) “நதஸ்ய பிராணா உற்கிராமந்தி” “அவனுக்குப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை” என்னுஞ் சுருதியின் பொருள் ஆன்மாவிலிருந்து பிராணன்கள் பிரிவதில்லை” என்பதேயாம் என்றும், (ந.தவ்யு பூரணா உஜ்ஜீரணி) “நதஸ்யமாத் பிராணா உற்கிராமந்தி” அவனிலிருந்து பிராணன்கள் பிரிவதில்லை” என்று மத்தியந்தினசாகை கூறுதலினாலேயாம் என்றும், ஆகலின் இறக்கின்றவனுடைய உயிர் பிராணன்களோடு உடலு விட்டுப் பிரிகின்ற தென்றும், நீலகண்டசிவாசாரியர் கூறியவாறு பொருள் கொள்கின்றேம் என்பவர் போன்றுங்காட்டிப் பாடியமியைத்து, பின் இந்த மத்தியந்தினசாகைப் பிரமாணத்தைப் பிற்பாதிச் சூத்திரம் மறுக்கின்ற தென்று எடுத்துக்கொண்டனர்; அப்பாதிச் சூத்திரம் வருமாறு:—

(சசரு) ஸூஷோ ஹ்யு. கௌஷாழ் (சங். ச. உ. க. ௩)

“ஏனெனின், ஆன்மா உற்கிரமணஞ் செய்வதில்லை என்பது சிலர் சாகையில் வெளிப்படையாயிருக்கின்றது” என்று சூத்திரத்துக்குப் பொருட்படுத்திக் கொண்டனர்.

சிலர் சாகை என ஏகான்மவாதியார் எடுத்துக்கொண்டது பிருகதாரணிய கண்ணுவசாகையேயாம். இதில் (பிரு. ௩. உ. ௧௧) ல்

(சசசு) கடுதெவ ஸிவநீயனௌ|

பிராணன்கள் இவ்வினவிட்டுப் பிரிகின்றனவா? இல்லையா? என்று ஆர்த்தபாகர் வினாவ, யாஞ்ஞவற்கியர் “இவ்வினலேதான் அவை (பிராணன்கள் குழுகின்றன)”* என்று கூறினர் என்றும், இதனால் மத்தியந்தினசாகையுடையார் ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள் மறுக்கப்பட்டதென்றும், (பிரு. க. ச. ௧) ல் அவனுக்குப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை என்று கூறிய பொருள் ஆர்த்தபாகர்க்கு இறுத்த உத்தரத்தினால் நிறுத்தப்பட்டதென

*சசசு-ம் இலக்க மந்திரமும் பொருளும் இங்ஙனமேயாகவும், ஏதான்மவாதியார் (சங். ச. உ. க. ௩) ற் கண்டவாறு கடுதெவஸிவநீயனௌ “இவ்வின பிராணன்கள் லயமாகின்றன” என்று மந்திரத்தைத் திரித்துக்கொண்டனர்.

றும், அதனால் கித்துவானுக்கு உற்சிராமணியில்லை, இங்கேதான் அவன் பிராணன்கள் இயைமாகின்றன என்றும் சாதித்தனர்.

(சசஎ) இந்த ஆர்த்தபாகர்க்கும் பாஞ்ஞவற்கியர்க்கும் இடையே நிகழ்ந்த வாதத்திற் பிரமத்தை அறிந்த கித்துவான் கிஷயமாக யாதும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆகலின்,

(சசஅ) சுய0 வுரூஷ0 (பிரு. து. உ. ௧௧)

என்று அங்கே கூறப்பட்ட புருஷன் எங்ஙனம் வித்துவானைச் சுட்டிற் றோ? “அயம்புருஷ” என்றது ஏகான்மவாதியாருடைய (பிரு. து. உ. ௧௧) ற் பாடியமே வித்துவான் என்று பாவித்ததென்பாரேல், ஒரே சகுணப் பிரமத்தைச் சகுணம் என்றும், நிர்க்குணம் என்றும் தவறுண்டு இரண்டாகப் பிளந்தவாறே, பிரத்தியக்ஷத்திற் கிடந்த ஒரு முழுச் சூத்திரத்தையும் தம்பக்கம் சாதிக்க இரண்டாகப் பிளந்த வீரர், அங்கே “புருஷன்” என்ற மொழிக்கு அறிந்தவன், ஞானி, வித்துவான் என்று எழுதி வைக்க மறந்துகிடுவார்தாமோ !! “புருஷ” என்னும் பதத்தினுற் சுட்டப் பட்டவன் அவித்துவானன்றி வித்துவானன்று, இது மேலே (௩௧௦—௩௧௩-ம் இலக்கவரைபிற்) கூறியாயிற்று. இது நிற்க. இவர் சூத்திரத்தை இரண்டாகப் பிளந்தமை தவறு. கண்ணுவசாகையிற் கண்ட மந்திரப்பொருளை முற்பாதிச் சூத்திரமாக வரைந்து, அந்த ஒரே கண்ணுவசாகையிற் கண்ட மற்றோர் மந்திரம் முற்பாதிச் சூத்திரத்துக் கண்ணுவசாகைப் பொருளை மறுத்த தேயாமாயின்,

(சசக) ஸ்ரெஷ்டா ஹே கெஷ்டா (சங். ச. உ. ௧௩)

“சிலர் சாகையில் வெளிப்படை” என்று கியாசமுனிவர் மற்றோர் சூத்திரஞ் செய்தனர் என்றமையும் தவறு. கண்ணுவசாகை முதலியவற் றின் மந்திரப்பொருளை ஸ்தாபித்தற்கு மத்தியந்தினசாகை முதலிய பிறிதோர் சாகையின் மந்திரத்தை உதகரிக்கவேண்டியன்றோ (ஏகேஷ்டாம்) “சிலர் சாகையில்” என்று கியாசமுனிவர் கூறினர். ஒரே சாகைச் சருதிப் பொருளாற் கண்டித்து நிறுத்தற்குச் சில சாகையினர் என்று கூறும் வழக்கம் சூத்திரகாரர்க்கும் மற்றியார்க்கும் இல்லை. அஃதன்றிச் சூத்திரத்தை இரண்டாகப் பிளந்து ஒன்று முன்னும் ஒன்று பின்னுமாக நிறுத்தி எழுதி வைத்தால், ஒரே கண்ணுவசாகையிருப்பினும் குற்றமில்லை என்று நினைந்து அங்ஙனம் செய்தனரோ?

(ச௩௦) ஓர் முற் சூத்திரத்தைப் பூருவபக்ஷஞ் செய்ய மற்றோர் பிற சூத்திரம் வருமாயின், “ஏனெனின்” (ஹி) என்னும் மொழி எய்தமாட்டாது.

ஆனால் (சு) என்னும் மொழியே பிற குத்திரத்திருத்தல்வேண்டும்; (உரி) என்று வைத்தமையார் பிற குத்திரம் முற் குத்திரத்தை மறுக்கவில்லை என்றனரோவாயிற்று. குத்திரம் ஒரு புறமும் பாஷ்யம் ஒரு புறமுமாகச் செய்யவர்க்கு நாம் என் செய்குவம்!!

(சருக) நீலகண்டசிவாசாரியர் கண்ணுவசாகையில் ஆர்த்தபாகர் விஷயம் கண்டு, அது அலித்துவான் விஷயமென்றனரோ முதற்கண்ணே பொருட்படுத்தாது விட்டனர். வித்துவான் உற்கிரமிப்பதில்லை என்று காட்டுதற்கு, அவ்வேகான்மவாதியார் அலித்துவான் விஷயத்திலிருந்து காட்டிய உதாரணத்தினால் அலித்துவானும் உற்கிரமிப்பதில்லை என்றனரோ வாயிற்று.

(சருஉ) இவர் இங்ஙனம் (பிரு. சு. ச. சு) கண்ணுவசாகை மந்திரப் பொருளை நிறுத்தவந்த மந்தியந்தினசாகைப் பொருளைப் பூருவபகஷஞ் செய்தற்கு (பிரு. து. உ. கக) ஆம் (கண்ணுவசாகையின்) மற்றோர் மந்திரப் பொருளைக் கொண்டு, அந்தக்கண்ணுவசாகைப் பொருளை நிறுத்துவாரோல், முற் கூறிய கண்ணுவசாகை (பிரு. சு. ச. சு) ம் மந்திரப்பொருளோடு பின்னர்ச் சித்தாந்தம் என இவர் விடுத்த கண்ணுவசாகை (பிரு. து. உ. கக) ம் மந்திரப்பொருளையும் ஒருங்கு சேர்த்து முன் நிறுத்தி, மந்தியந்தினசாகைப்பொருள் கொண்டு நீலகண்டசிவாசாரியர் பக்கமின்று, “அவனது ஆன்மாவைவிட்டுப் பிராணன்கள் பிரிபாதிருக்க, அவன் உற்கிரமணஞ் செய்கின்றான்” என்று ஸ்தாபித்துவிடலாமன்றோ, அங்ஙனஞ் செய்யின் அவ்வேகான்மவாதியாரைத் தொடர்ந்து நிற்குமவரெல்லாம் வாய்ப்பிரமாணம் விடுத்து மற்றெப்பிரமாணங்கொண்டு யாது சமாதானஞ் செய்ய வல்லுநர்! பலசுருதிப் பிரமாணங்கொண்டு ஆன்மாவை விட்டுப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை என்று நம்மால் வலியுறுத்தப்பட்டிருத்தலின், அந்தச் சுருதிப் பொருள்களை இவர் சத்திய உபப்பிருங்கணங்கள் வாயிலாகத் தம் பக்கத்துக்கு உபிரப்பித்துக்கொண்டாலன்றோ, குத்திரத்துக்கும் தமக்கியைந்தவாது பொருள் திரித்துச் செய்ய வல்லுநராவர்!!

(சருஉ). வேதவியாசர் சகுணப்பிரமவிஷயத்தையே முதலாகு குத்திரத்தில் ஆரம்பித்து, குத்திரங்கடோறும் சகுணப்பிரம விஷயமே கூறி, உபசங்காரத்திலும் சகுணப்பிரமக்காரர் எய்தும் பிரமலோகத்தைச் குறிக்கும்சுருதியைமூலமாகக்கொண்டே குத்திரஞ்செய்தார். இந்தப் பிரமலோகம் எனப்படும் சிவலோகத்தையே (௩௧௪—௩௧௭-ம் இலக்கவரையிற்) கண்டவாறு, சுருதிகளெல்லாம் ஒருங்கு கோஷிப்பனவாக, நிர்குருணபாசனையொன்று மறந்தும் கூறுத பரோபரிடதங்களுள்ளும் பிரமகுத்திரங்களுள்ளும் போக்கு மீட்சியின்றிப் பிராணன்களெல்லாம் இங்கே லயமடைந்துவிடவேண்டு

மென்று நினைந்துகபடத்தேதெழுதிவைத்தன இனி ஓர்காலும் தலையெடுக்
காது! பிராணங்கள் கடுகின்றன, குழுமுகின்றன என்றுணர்த்தும் (பிரு.
நி. உ. கக) “சமவநீயந்தே” (ஸவநீயனெ) என்னும் பதத்தையும் (சங். ச.
உ. க௭) சமவலீயந்தே (ஸவலீயனெ) என்று திரித்து, சூத்திரங்களையும்
திரித்து, சூத்திரப்பொருள்களையும் திரித்து, அதிகரணங்களையும் திரித்து,
நீலகண்ட சைவபாடியப்பொருளையும் திரித்து இவர் செய்த பாடியம்
கதாநகதநியர்யங்கொண்டு அபிமானமாததிரையினால் இவரைத்தொடர்ந்து
நிற்கும் ஏகான்மவாதிகளுக்குத்தான் உவப்பாரும் போலும்!!!

(சருச) மூன்றாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்தில் உபாசனப்
பிரகாரமும், இரண்டாம் பாதத்தில் சீவான்மா தேகத்தை விட்டு உற்கிர
மணஞ் செய்வதுமாகக் கூறப்படும் சகுணப்பிரம விஷயத்துக்குள்ளே, நிற்கு
சுணைபாசனையேனும், ஆன்மா இங்கே இலயமாதலாம் பயனேனும் கூறாத
சூத்திரங்களுக்குள்ளே ‘தமக்குப்’ போக்குமீட்சியில்லா முத்தி ஒன்று சித்
தித்ததென்று வரைந்து புகுத்தினமை எவ்வளவு விர்தை!! இங்ஙனம்
வலிந்து வலிந்து சூத்திரங்களுக்குப் பொருளைத் திரித்துணர்த்திக்கொண்டு
போய் (ச. ச. ௭) ஞ் சூத்திரம் இவர்க்குத் திரித்துப் பொருள் கொள்ள
இடங்கொடாமையான், முக்தர்களுக்கு எய்தவனவாக இவர் ஓர்காலும்
உடன்படாத குணங்கள் உண்டென்பாராய்,

(சருரு) வ-விவ-வ்யூ வ-வ-வ்யூலாஹிவ்யூ 2வ-வ-வ்யூ
வ்யூ வ்யூவ்யூ-வ்யூ-வ்யூ வ்யூவ்யூ வ்யூவ்யூவ்யூ வ்யூவ்யூவ்யூ
வ்யூவ்யூவ்யூ வ்யூவ்யூவ்யூ வ்யூவ்யூவ்யூ வ்யூவ்யூவ்யூ

“உபநியாசாதிகளினுற் பெறப்படும் பிரமத்தின் ஐகவரிய ரூபமாகிய முற்
குணம் (ஆன்மாவுக்கு எய்தாதென்று) தவிர்க்கப்படமாட்டாது என்று
பாதராயணர் கொள்கின்றார்” என்றனர்; அஃதாவது ஆன்மாவுக்குப் பிர
மத்தின் குணங்கள் எய்தும் என்றராயிற்று. இதில் “வியவகாரபேகை”
என்று ஒருபொடிசேர்த்தார். வியவகாரம் யாதும் ஒழிந்தவிடத்திற் பேசப்
படும் முக்தர் விஷயத்தில் வியவகாரம் என்று வாளா எழுதிவிட்ட இவர் விய
வகாரப்பொடி பறந்துபோய் விட்டது. இதனால் தாம் எடுத்த நிற்குணப்
பிரமவிஷயத்தை நீடு சாதிக்க இயலாது இந்தச் சூத்திரத்துக்குள்ளும் சிக்
குண்டு போயினர்.

புரிகாசிவாசி-செத்திநாதையர்.
புரிகாசிவாசி-செத்திநாதையர்.

சிவமயம்.

பிரமசூத்திர

சிவாத் துவிதசைவபாடிய

அத்தியாயப்பொருள்.

முதலாம் அத்தியாயம்

சச்சிதானந்தரூபரும், சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வசக்தித்துவாதி சுவரூப லக்ஷணமுடையரும், சகல ஜகத்தையும் பிறப்பிப்பவரும், அனைத்துக்கும் வேறானவரும், அனைத்துக்கும் ஆன்மாவானவரும், விருபாக்ஷத்துவகிருஷ்ண பிங்களத்துவ நீலகண்டத்துவமுதலிய விசிஷ்ட லீலா மங்கள சுவரூப சபாவமுடையரும், பவர் முதலிய முக்கிய அஷ்டநாமங்களின் பொருளானவரும், பரமகாருணிகரும், பரப்பிரமமுமாகிய சிவபெருமானிடத்திலே சமஸ்த உபநிடத வாக்கியங்களும், அவற்றின் அறுகுணமாகிய மிருதிகளும் தாற்பரியத்தினுற் சமன்வயமாதலை உணர்த்துகின்றது.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

சிவபெருமானிடத்திலே சமன்வயமாய் நிற்கும் உபநிடத முதலியவற்றுக்கு விருத்தமாக ஸ்மிருதி தர்க்காதிகளினால் எய்திய கிரோதம் பரிகரிக்கப்படுதலை உணர்த்துகின்றது.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

உபாசகன், உபாசியன், உபாசனம் என்பவற்றின் பேதங்களையும், ஆச்சிரமதரும பேதங்களையும் விளக்குகின்றது.

நான்காம் அத்தியாயம்

உபாசனாப்பிரகாரமும், சிவான்மாவின் உற்கிராந்திதசையும், அர்ச்சாராதிகளையும், பிரமமாகிச் சிவத்தை அடைந்த சிவன்முத்தனுடைய நிலையாகிய இவற்றை நிரூபிக்கின்றது.

பாதப்பொருள்.

—0—

முதலாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்தில் பரப்பிரம சிவபெருமானைப் பற்றி வெளிப்படைக் குறிக்கையுடைய சில வாக்கியங்களின் ஆராய்ச்சியும்,

” ” இரண்டாம் பாதத்தில் அதிகம் வெளிப்படையாகாத குறிக்கையுடைய சில வாக்கியங்களின் ஆராய்ச்சியும்,

” ” மூன்றாம் பாதத்தில் வெளிப்படையானவும் வெளிப்படையிலாதனவுமாகிய குறிக்கையுடைய வாக்கியங்களின் ஆராய்ச்சியும்,

” ” நான்காம் பாதத்தில் வெளிப்படையாகாத சில வாக்கியங்களின் ஆராய்ச்சியும்,

இரண்டாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்தில் சாங்கியாதி தர்க்கவிரோத பரிகாரமும்,

” ” இரண்டாம் பாதத்தில் பிரதான காரண வாத்தவ் னுள்ளே தர்க்கவிரோதமும்,

” ” மூன்றாம் பாதத்தில் பூதசிருட்டியின் அவார்தர விரோதத்தைப் பரிகரித்தலும், சிவான்மா நித்த யத்துவாதி குணங்களை யுடையதாக உணர்த்த லும்,

” ” நான்காம் பாதத்தில் பிராணன் இந்திரியம் என்ப வற்றின் சொரூபமும், பிழைத்தனின்கேற அனை களுக்கு உற்பத்தியாதலும்,

மூன்றாம் அத்தியாயத்து முதற்பாதத்தில் சிவான்மா போக்குவரவு செய்த லும்,

இரண்டாம் பாதத்தில் சிவான்மாவின் அவஸ்தா நிருபணமும், பரப்பிரமசிவனார் சொரூபவஸ்து மும்,

- “ “ மூன்றாம் பாதத்தில் வேதத்திலே பலவிடங்களில்
உரைக்கப்பட்ட பல்வகைப் பரப்பிரம சிவோபா-
சனையின் குணோபசங்காரமும்,
- “ “ நான்காம் பாதத்தில் ஆச்சிரமதருமமும்,
- நான்காம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்தில் உபாசனாபிரகாரமும்,
- “ “ இரண்டாம் பாதத்தில் சீவான்மாவாகிய உபாச-
கனுடைய உற்கிராந்திதசையும்,
- “ “ மூன்றாம் பாதத்தில் அர்ச்சிராதிகதையும்,
- “ “ நான்காம் பாதத்தில் பரப்பிரம சிவபெருமானை
அடைந்தவனுடைய நிலையும் நிரூபிக்கப்படுகின்-
றன.

அதிகாரப்பொருள்.

முதலாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதம்.

(க) ஜிஞ்ஞாசாதிகரணம் (க):—ம்காதேசிகரும் சர்வாநுக்கிரகருமாகிய பரப்பிரமசிவனுடைய அருளாதிக்கியத்தினால் அதிகாரியாவான் பாச-
ப்டலம் நீங்கி, பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்ட நிரதிசயானந்த சொரூபமாகிய அப்-
பரப்பிரமசிவனாகத் சாமியகுண கைவல்லிய இலட்சுமியை அடையுமாறு,
அப்பரப்பிரமசிவனை ஆராயவேண்டும் என உணர்ந்துகின்றது.

(உ) ஜந்மாத்யதிகரணம் (உ):—உலகத்தைப் படைத்தல், காத்தல்,
அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில் செய்பவர் சிவபெரு-
மானென்று அப்பரப்பிரமசிவனார் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(ங) சாஸ்திரயோநித்துவாதிகரணம் (ங):—உலகத்துக்குக் காரணர்
பரப்பிரமசிவனார் என்பதற்குப் பிரமாணம் என்ன என, வேதாந்தசாஸ்-
திரங்களாழிமுன்னு கூறி, இந்தச் சாஸ்திரங்களுக்கும் கந்தா பரப்பிரமசிவனார்
என நிரூபணஞ் செய்கின்றது.

(ச) சமந்வயாதிகரணம் (ச):—வேதாந்த வாக்கியங்கள் தாற்பரிய-
வீங்கச்சம்பந்தத்தினை பரப்பிரம சிவபெருமானை உணர்ந்துஞ் சாமர்த்திய-
முடையன என உணர்ந்துகின்றது.

(ரு) ஈக்ஷத்தியதிகரணம் (ரு—கஉ):—சமஸ்தப் பிரபஞ்சத்துக்கும் காரணமாய் சத்து என்னும் வஸ்து சேதனமாகிய சிவபரப்பிரமமாமன்றிச் சாங்கியர் கூறும் அசேதனமாகிய பிரதானம் அன்றெனக் கூறுகின்றது.

(சு) ஆனந்தமயாதிகரணம் (கஉ—கசு):—பிரதானம் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாகாதவாறுபோல, சேதனனாகிய சீவான்மாவும் ஆனந்தம்பனாகாமையின், அவன் அங்ஙனம் பிரபஞ்சகாரணனாகாதபோக, சிவபெருமானே ஆனந்தமிகுதியுடைமையின் ஆனந்தமயர் என்றும், அவரே உலக காரணர் என்றுங் கூறுகின்றது.

(எ) இதராறுபத்தியதிகரணம் (கஎ—உ௦):—பிரபஞ்சத்துக்குப் பிரதானமேனும், சீவான்மாவேனும் காரணமாகாதொழிய, சீவசமஷ்டிபராகிய இரண்ணியகருப்பும் (பிரமாவும்) அங்ஙனமாகாரென்றும், அவர் சிவபெருமானுக்குக் கீழ் உள்ளார் என்றும் நிரூபிக்கின்றது.

(அ) அந்தரதிகரணம் (உக, உஉ):—பொற்றாடியோடும், பொற்கேசத்தோடும், இரு புண்டரீக விகசித நேத்திரமும் (ஒரு முகுளித நேத்திரமமாகச்) சேர்ந்த முக்கண்களோடும், திருநகர் தொடுத்துத் திருமேனி முழுதும் பொன்வண்ணமாய், ஞாயிறு மத்தியில் சாதகர் சம்சாரநோய்க்கு ஓளஷதமாய் எழுந்தருளினவர் சிவபெருமானையன்றி நாராயணர் அன்றென்றும் உணர்த்துகின்றது.

(சு) ஆகாசாதிகரணம் (உ௩) }
(க௦) பிராணாதிகரணம் (உச) } :—

சிவபெருமானுக்குக் கூறிய உலகத் தோற்ற நிலை இறுதி இலக்ஷணம் (கூடப்) பிராணாகாச முதலியவற்றுக்குச் செல்லாதென்றும், ஈண்டுக் கூறப்பட்ட பிராணாகாசம் அச்சிவபெருமானினின்று வேறுறாத பரமாகாய் பரப்பிரகிருதி ரூப பராசத்தியாமென்றும் உணர்த்துகின்றது.

(கக) க்யோதிரதிகரணம் (உ௫—உஅ):—ஞாயிறு மண்டலமத்தியிலே உபாசிக்கற்பாலர் என நிரூபிக்கப்பட்ட அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமான் லிகவருபியாகத் தியானிக்கற்பாலரென மற்றோர் உபாசனாப் பிரகாரம் உணர்த்துகின்றது.

(கஉ) இந்திரப்பிராணாதிகரணம் (உசு—௩௨):—பரமேசுவரனோரூபமாகவும், இந்திரன், கிருஷ்ணன், வாமதேவன் முதலிய போக்தாக்கள் சரீரமாகவும், பிராணன் முதலிய போக்தியசடரூபமாகவும் உபாசிக்கலாம் என்பதுபற்றி உபாசனை முப்பிரகாரமாகும் என்றும், இவற்றுள் முதற்கடி கூறியது காலவிளம்பயின்றியும், மற்றிரண்டும் காலவிளம்பத்தினும் முத்தி பயக்கும் என்றும் கூறுகின்றது.

முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதம்.

(க) சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகரணம் (க, உ):—சீவான்மா உபாசிய னல்லன்; அவன் உபாசகன் என்றுணர்த்துகின்றது.

(உ) ஈசாராதிகரணம் (க—அ):—இரண்ணியகருப்பர்க்கு உபாசா னராகிய நாராயணர் உபாசகசிரேட்டர் எனவும், சிவபெருமானே உபாசியர் எனவும் கூறுகின்றது.

(க) அத்திராதிகரணம் (க, க௦):—சிவபெருமானே சர்வசங்கார கர்த் திருத்துவ இலக்கணமுடையர் என உணர்த்துகின்றது.

(ச) குகாதிகரணம் (கக, கஉ):—சிவபெருமான் இதயகுகைக்கண் ணே சீவான்மாக்களோடு எப்பொழுதும் இயைந்திருக்கின்றனர் என உணர் த்துகின்றது.

(ரு) அந்தராதிகரணம் (கக—க௭):—இதயகுகையில் உபாசிக்கற் பாலராகிய சிவபெருமானுக்கு நேத்திரமும் மற்றோர் உபாசனஸ்தானம் எனக் கூ.

(சு) அநவஸ்தித்தியதிகரணம் (கஅ):—உபாசனையின்பொருட்டு அங் குஷ்ட அனவினராகக் கூறப்பட்ட சிவபெருமான் பிராணாக்கினிஹோத்திரத் தினால் வழிபடப்படும் பிராணரூபராய் நின்றனர் என உணர்த்துகின்றது.

(எ) அந்தரியாமியதிகரணம் (கக—உக):—சிவபெருமான் பிருதிவி முதலிய அனைத்தினும் வியாபித்திருக்கின்றனர் என உணர்த்துகின்றது.

(அ) அதிருசியத்துவாதிகரணம் (உஉ—உச):—சிவபெருமான் பிரு திவிமுதலியவற்றில் வியாபித்திருப்பினும், அவர் அவற்றைப்போலக் காணப் படார் என உணர்த்துகின்றது.

(க) வைசுவாநராதிகரணம் (உரு—கூக):—சிவபெருமான் ஜாடராக் கினிருபராகப் பிராணாக்கினிஹோத்திரத்தினால் ஆராதிக்கற்பாலர் என உணர் த்துகின்றது.

முதலாம் அத்தியாயத்து மூன்றும்பாதம்.

(க) திப்புபுராதிகரணம் (க—க):—சிவபெருமான் ஆகாயம் பூமிக்கு ஆதாரமாயுள்ளர் என உணர்த்துகின்றது.

(உ) பூமாதிகரணம் (எ, அ):—சிவபெருமானை அடைதலால் எய்தும் பயன் அந்நயிலூவானந்தம் என உணர்த்துகின்றது.

(௩) அக்ஷராதிகரணம் (௩—௧௧):—சிவபெருமானை அக்ஷரப்பிரமம் என்று கூறுகின்றது.

(௪) ஈக்ஷதிகரணம் (௧௨):—சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தேரணம், அவர் பரமகாருணிகராதவின் உபாசகர்களுக்கும் புலப்படுகின்றனர் என உணர்த்துகின்றது.

(௫) தகராதிகரணம் (௧௩—௨௨):—அவர் தகரபுண்டரீகத்தில் உளாதலையும், அவரை உபாசிக்கும் நெறியையும் உணர்த்துகின்றது.

(௬) பிரமிதாதிகரணம் (௨௩, ௨௪):—சிவபெருமான் மனிதர்கள் உபாசித்தற்குரிய அங்குட்டரூப லிங்கஸ்டிபினராய் இதயமத்தியில் உள்ளுணர்த்துகின்றது.

(௭) தேவதாதிகரணம் (௨௫—௩௨):—மனிதர்மாத்விமன் றித் தேவர் களும் சிவோபாசனைக்கதிகாரமுடையர் என உணர்த்துகின்றது.

(௮) அபகுத்திராதிகரணம் (௩௩—௩௬):—பிரமவித்தைக்கு அதிகாரி யாவர் என உணர்த்துகின்றது.

(௯) கம்பநாதிகரணம் (௪௦):—சிவபெருமானால் யாவும் பிரவர்த்தித்திற் கின்றன எனக் கூறுகின்றது.

(௧௦) ஜ்யோதிதர்சனாதிகரணம் (௪௧):—முகத்தால் எய்தப்பெறும் பரஞ்சோதிசோருபர் சிவபெருமான் என உணர்த்துகின்றது.

(௧௧) அர்த்தாத்ரத்தவாதியபதேசாதிகரணம் (௪௨—௪௪):—ஆகார யசப்தவாச்சியர் சிவபெருமானன்றிச் சீவான்மா அன்றெனக் கூறுகின்றது.

முதலாம் அத்தியாயத்து நான்காம்பாதம்.

(௧) ஆறுமாதிகரணம் (௧—௭):—அல்லியக்தம் என்றது கடியும் சாங்கியர் கூறும் பிரதானமன்று எனக் கூறுகின்றது.

(௨) சமசுவதிகரணம் (௮—௧௦):—அஜா என்றது (௧௦௪-ம், ௧௨௩-ம் இலக்கங்களிற் கூறியவாறு) சித்தியுமாகிய மாயாசத்தியன்றிச் சாங்கியர் கூறும் பிரகிருதி அன்றெனக் கூறுகின்றது.

(௩) சங்கியோபசங்கிரகாதிகரணம் (௧௧—௧௫):—“பஞ்ச பஞ்ச ஜநா” என்றது சாங்கியர் கூறும் இருபத்தைந்து தத்துவங்கள் அன்று எனவும், அவை இந்திரியங்களின்மேலவாம் எனவும் உரைக்கின்றது.

(ச). ஐகத்வாசித்துவாதிகரணம் (௧௬—௧௮):—சிவபெருமான் சிவான்மாவுக்கு வேறுனவர் எனவும், உலகம் அனைத்தையும் படைத்தவர் அவரே எனவும் உணர்த்துகின்றது.

(௪) வாக்கியாந்வயாதிகரணம் (௧௬—௨௨):—(சிவ) ஆன்மாவிலே சிவபெருமான் (பரம) ஆன்மாவாக இருத்தலின், ஆன்ம சப்தத்தினால் சிவபெருமான் கூறப்படுகின்றனர் என உணர்த்துகின்றது.

(௫) பிரகிருதியதிகரணம் (௨௩—௨௮):—சிவபெருமானே உலகத்துக்கு முதற்காரணர் என (க. க. உ)ற் கூறியதை விரித்துணர்த்துகின்றது.

(௬) சர்வவியாக்கியாநாதிகரணம் (௨௯):—கன்மகாண்டத்துப் புருஷகுத்தம், சதருத்திரீயம், மந்திரப்பிராம்மணம், ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணமனைத்தும் பரப்பிரமசிவபெருமானைப் போதிப்பன என உணர்த்துகின்றது.

முதலாம் அத்தியாயத்து நான்கு பாதங்களினும் அநிகரணம் (௩௬); ஸக்கிரம் (௧௩௮).

இரண்டாம் அத்தியாயத்து முதலாம்பாதம்.

(௧) ஸ்மிருதியதிகரணம் (௧, ௨):—சாங்கியஸ்மிருதிப் பிரகாரம் சுருதிப்பொருளைத் திரிவுபடுத்தல் கூடாதென உணர்த்துகின்றது.

(௨) யோகப்பிரத்தியுக்தியதிகரணம் (௩):—பிரதானத்தைக் காரணமாகக் கூறும் இரண்ணியகருப்பஸ்மிருதிப் பிரகாரம் சுருதிப்பொருள் மாற்றப்படுவதென்கின்றது.

(௩) நவிலக்ஷணத்துவாதிகரணம் (௪—௭):—காரியகாரணம் ஒன்றென்பதில் இழுக்கல்லையென்கின்றது.

(௪) அபிதியதிகரணம் (௮—௧௨):—பிரதானகாரணவாதந் தவிர்க்கப் பாற்றன்றி, பிரபல சுருதிப் பிரமாணசித்தமாகிய சிவப்பிரமகாரணவாதந் தவிர்க்கப்படுவதென்கின்றது.

(௫) சிஷ்டாபரிக்கிரகாதிகரணம் (௧௩):—சாங்கியப் பிரதானகாரணவாதம் போல, கணதர் அக்ஷபாதர் முதலாயினோர் வாதங்களும் ஒழிக்கப் பாலனவென்கின்றது.

(௬) போக்திரபுத்தியதிகரணம் (௧௪):—சமஸ்த சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடையரேனும், சுவதந்திராய் நிகழ்களங்க மங்கல சரீரியாயுள்ள சிவபெருமானுக்குப் பரதந்திராயச் சமகாரசரீரத்தைபுடையனான சிவான்மாவுக்கெய்துந் தோஷமில்லை என்றுணர்த்துகின்றது.

(எ) ஆரம்பனாதிகரணம் (௧௫—௨௩):—காரணமாகிய பரம்பிரமசிவ பிரானினின்று அந்நியமாயுள்ளது காரியமாகிய பிரபஞ்சம் என்றும், அவர் விசுவாதிகர் என்றும் கூறுகின்றது.

(அ) உபசங்கரதர்சனாதிகரணம் (௨௪, ௨௫):—சிவபெருமான் அனந்தசத்தியுடையர் என்று கூறுகின்றது.

(க) கிருத்திரிசக்தியதிகரணம் (௨௬—௩௧):—சர்வசத்தியினால் எதனையும் இயற்றும் அவர்க்கு எது கூடும் கூடாதென்றில்லை; எல்லாம் அவரால் இயலும் என உணர்த்துகின்றது.

(க௦) லீலாகைவல்லியாதிகரணம் (௩௨, ௩௩):—சிவபெருமான் லீலா மாத்நிரத்தினால் கிருட்டியாதி செய்கின்றனர் என உரைக்கின்றது.

(க௧) வைஷ்ணவ்யநார்க்கிருண்ணியாதிகரணம் (௩௪, ௩௫):—உலக கிருட்டி செய்யும் சிவபெருமானுக்குப் பாரபக்டும் இரக்கமின்மையும் இல்லை என்கின்றது.

(க௨) சர்வதர்மோபபத்தியதிகரணம் (௩௬):—பிரதானத்துக்கும், பரமானுவுக்கும், கன்மத்துக்கும், காலமுதலியவற்றுக்கும் இயையாதனவாகிய குணமனைத்துஞ் சிவபெருமானுக்கே இயைவன; ஆகலின், இவரே உலக கிருட்டி முதலியவற்றுக்குக் காரணர் எனக் கூறுகின்றது.

இரண்டாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம்பாதம்.

(க) இரசநாதுபத்தியதிகரணம் (௧—௬):—பிரதான காரணவாதம் கிஷ்பிரமாணமுடைத்தென நிரூபிக்கின்றது.

(௨) மகத்தீர்க்காதிகரணம் (௧௦—௧௬):—பரமானுகாரணவாத வைசேஷிகமதத்தை நிரசனஞ் செய்கின்றது.

(௩) சமுதாயாதிகரணம் (௧௭—௨௪):—வேதபாகிய பௌத்தமதத்தை நிராகரிக்கின்றது.

(௪) திருஷ்டத்துவாதிகரணம் (௨௫, ௨௬):—ஞானனுமேயவாதத்தை மறுக்கின்றது.

(௫) உபஸத்தியதிகரணம் (௨௭—௨௯):—விஞ்ஞானமாத்நிர வாதத்தை நிராகரிக்கின்றது.

(௬) சர்வதாதுபத்தியதிகரணம் (௩௦):—சர்வகுணியவாதத்தை மறுக்கின்றது.

(௭) ஏகஸ்மின்சம்பவாதிகரணம் (௩௧—௩௪):—சைனமதத்தை நிராகரிக்கின்றது.

அத்தி-உப்பாதம்-உ அடிகரணம்பொருள். ௧௨௯

(௮) வியாதிகரணம் (௧௦—௧௮):—விபத்தகாரணவாதம் கூறும் இரண்ணியகடுப்பமதத்தை நிரசனஞ் செய்கின்றது.

(௯) பாஞ்சராத்திரதிகரணம் (௧௯—௪௨):—பாஞ்சராத்திரமதத்தை நிராகரிக்கின்றது.

இரண்டாம் அத்தியாயத்து மூன்றாம் பாதம்.

(௧) வியாதிகரணம் (௪—௭):—ஆகாயத்துக்கு உற்பத்தி உண்டென்கின்றது.

(௨) மாதரிச்சுவாதிகரணம் (௮):—வாயுவுக்கு உற்பத்தி உண்டென்கின்றது.

(௩) அசம்பவாதிகரணம் (௯):—பரப்பிரமசிவபிரானுக்குப் பிறப்பில்லை, மற்றெல்லாவற்றுக்கும் அப்பிறப்பு உண்டென்கின்றது.

(௪) தேஜோதிகரணம் (௧௦—௧௪):—சிவபிரான் தேயமுதலிய அனைத்துக்கும் காரணர் என்று கூறுகின்றது.

(௫) பாரம்பரியாதிகரணம் (௧௫, ௧௬):—எல்லாம் சிவதத்துவத்தினின்றும் உற்பத்தியாகின்றமையின், சர்வகாரணர் சிவபெருமான் என்கின்றது.

(௬) சராசரவியபாசிரயாதிகரணம் (௧௭):—சராசரசரீரங்களைப் பிரவேசித்த சிவபெருமான் அவ்வம் மொழிகளால் உரைக்கப்படுதல் முக்கியம் எனக் கூறுகின்றது.

(௭) ஆன்மசுருத்தியதிகரணம் (௧௮):—சீவான்மா சிவபெருமானினின்றும் உற்பத்தியாகவில்லை என உணர்த்துகின்றது.

(௮) ஞாதிகரணம் (௧௯):—சம்சாரத்தில் சீவான்மா கிஞ்சிஞ்ஞன்; முக்தியில் அவன் சர்வஞ்ஞன்; ஆகலின், ஆன்மா ஞாதா எனக் கூறுகின்றது.

(௯) உற்கிராந்தியதிகரணம் (௨௦—௩௨):—உற்கிராந்தியிற் போக்கு மீட்சியுண்மையின், சீவான்மாவுக்கு அணுத்துவம் உண்டென்கின்றது.

(௩௦) கர்த்திரதிகரணம் (௩௩—௩௬):—சீவான்மாவுக்குச் சுவகாரியத்திற் கர்த்திரத்துவமுண்டென்றும், அது புத்திக்கேனும் பிரகிருதிக்கேனும் இல்லை என்றும் உணர்த்துகின்றது.

(௩௧) பராவத்திரதிகரணம் (௪௦, ௪௧):—சீவான்மாவுக்குச் சுவகாரியப் பிரகிருத்தியுண்மையின், விதி நிரோத முதலிய வியர்த்தமாகா என்கின்றது.

உபத்தியாசாமஞ்சன்யாதிகரணம் எனவும் படிமம்.

(கஉ) அம்சாதிகரணம் (சஉ-௫௨):—சிவான்மாணை அம்சம்) என் றுரைக்கின்றது.

இரண்டாம் அத்தியாயத்து நான்காம் பாதம். (௩)

(க) பிராணோற்பத்தியதிகரணம் (க-௩):—பிராணசப்தம் இந்திரி யங்களைக் குறிக்காதென்கின்றது.

(உ) சப்தகத்தியதிகரணம் (ச, ௫):—இந்திரியங்கள் பதினென்று என்கின்றது.

(௩) பிராணனுத்துவாதிகரணம் (சு):—இந்திரியங்கள் அணுக்கள் என்கின்றது.

(ச) சிரைஷ்டியாதிகரணம் (எ-கக):—பிராணவாயு சிவான்மாவுக்கு உபகாரமாயதென்கின்றது.

(௫) பிராணனுத்துவாதிகரணம் (கஉ):—பிராணனை அணு என்கின் றது.

(சு) ஜ்யோதிராதியதிஷ்டாநாதிகரணம் (க௩, கச):— இந்திரியங்க ளுக்கு மேலாகிய சூரியாதிகளுடையவும் சிவான்மாவுடையவும் அதிஷ்டா னம் சிவபெருமான் வசத்ததென்கின்றது.

(எ) இந்திரியாதிகரணம் (க௫, கசு):—இந்திரியங்கள் பிராணவிருத்தி யினின்று வேறென்கின்றது.

(அ) சம்ஞாழர்த்திகிலுப்தியதிகரணம் (கஎ-கசு):—முத்திறப்படுத் துஞ் சிவபெருமான், நான்முகப்பிரமாவாகி நாமரூபங்களைச் சிருட்டித்தனர் எனக் கூறுகின்றது.

இரண்டாம் அத்தியாயத்து நான்கு பாதங்களிலும் அதிகரணம் (சக); குத்திரம் (கசக).

மூன்றாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதம்.

(க) ததர்தரப்பிரதிபத்தியதிகரணம் (க-எ):—சிவான்மா பிறிதோர் சரீரம் எடுக்குங்காற் சூக்குமசரீரத்தோடு செல்கின்றதென்கின்றது.

(உ) கிருதாத்தியயாதிகரணம் (அ-கக):—சிவான்மா சுவர்க்கத்திரு ந்து கண்மேசுடத்தோடு மீளுகின்றான் என உணர்த்துகின்றது.

(௩) அநிஷ்டாதிகாரியாதிகரணம் (கஉ-உச):—பார்விகள் சுவர்க்கத் துக்குப் போவாரல்லர் என்கின்றது.

(ச) தச்சண்பாவ்பாதத்தியதிகரணம் (௨௨):—சீவான்மா சுவர்க்கத் திருந்து மீளுங்கால் ஆகாயமுதலிய போல் வருகின்றான் என்கின்றது.

(இ) நந்திராதிகரணம் (௨௩):—சீவான்மா நென்முதலிய தானியத் திலே தாமசமாயும், ஆகாயமுதலியவற்றிலே தாமசமின்றியும் வருகின் றான் எனக் கூறுகின்றது.

(ஈ) அந்நியாதிஷ்டாதிகரணம் (௨௪—௨௭):—சீவான்மா ரேதசிற் சம்பந்தமாத்திரமுறுகின்றான் எனக் கூறுகின்றது.

மூன்றாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதம்.

(க) சந்தியாதிகரணம் (௧—௬):—சிவபெருமானுலே சொப்பன சிரு ட்டி எய்துவதென்கின்றது.

(உ) ததபாவாதிகரணம் (௭, ௮):—சீவான்மா நாடிவாயிலாகச் சென் னு சிவப்பிரமத்திலே துயில்கின்றானென்கின்றது.

(ஊ) கர்மாநுஸ்மிருத்தியதிகரணம் (௯):—முதற்கண் நித்திரைக்குப் போந்தனனே மீண்டும் விழிக்கின்றான் என்கின்றது.

(ச) முக்தாதிகரணம் (௧௦):—மூர்ச்சை சுழுப்திக்கு வேறாயதென்கின் றது.

(இ) உபயலிங்காதிகரணம் (௧௧—௨௦):—சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் என உடன்பாட்டானும், நிர்க்குணம், நிஷ்களம், ஸ்தூலமன்று, அணுவன்று என்றற்றொடக்கத்தனவாக எதிர்மறைமுகத்தானுங் கூறப்படும் இரு இலக்கி ண்குணமுடையர் சிவபெருமான் என உரைக்கின்றது.

(ஈ) பிரகிருதைதாவத்துவாதிகரணம் (௨௧—௨௬):—சிவபெருமா னுக்கு விகார அஞ்ஞான முதலிய அபுருஷார்த்தமொன்றுமின்றிச் சர்வஞ் சூதாதி பரமபுருஷார்த்த குணங்கள் உண்டென்கின்றது.

(எ) பராதிகரணம் (௨௭—௩௪):—சிவபெருமானுக்கு மேலாயினர் யாதும் இல்லை என்கின்றது.

(அ) அந்நியப்பிரதிஷேதாதிகரணம் (௩௫, ௩௬):—சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாரும் பிக்காரும் இல்லை என்கின்றது.

(ஈ) பலாதிகரணம் (௩௭—௪௦):—சகல தேவதாருபராய், சமஸ்த கன்மங்களினால் வழிபடற்பாலராயுள்ள சிவபெருமானே பலதாதா என் னுரைக்கின்றது.

முன்றும் அத்தியாயத்து முன்றும் பாதம்.

(க) சர்வவேதார்த்தப்பிரத்தியயாதிகரணம் (க—ச):—(முக்கிய) உபநிடதமனைத்தினும் விதிக்கப்பட்ட உபாசனை ஒன்றென்கின்றது.

(உ) உபசங்கராதிசுரணம் (ரு):—வெவ்வேறு சாகைகளிற் கூறப்பட்ட சிவனார் குணங்கள் தகராதி உபாசனைகளில் உபசங்கரிக்கப்படல் வேண்டும் என்கின்றது.

(ங) அந்நியதாத்துவாதிகரணம் (சு—அ):—சாந்தோக்கிய பிரசுதாரணியங்களிற் கூறப்பட்ட உற்கீதவித்தைகள் பெயரினும் ஒற்றுமையுடையவேனும், உபாசனையினும் பேதமுறுகின்றன எனக் கூறுகின்றது.

(ச) வியாப்தியதிகரணம் (சு):—பிரணவமே உபசங்கற்பாற்றென்கின்றது.

(ரு) சர்வாபேதாதிகரணம் (க0):—பிராணோபாசனையில் ஐசுவரியாதி குணங்கள் உபசங்கரிக்கற்பாலன வென்கின்றது.

(சு) ஆந்தாதியதிகரணம் (கக):—குணியாகிய சிவப்பிரமம் பாண்டம் அபேதமாகலின், ஆனந்தாதி குணங்கள் உபசங்கரிக்கப்படல் வேண்டும் என உரைக்கின்றது.

(எ) பிரியசிரஸ்துவாதிகரணம் (கஉ, கங):—பிரியசிரஸ்துவாதி குணங்கள் சிவோபாசனையில் உபசங்கரிக்கற்பாலன அன்றென்கின்றது.

(அ) ஆத்தியானாதிகரணம் (கச—கஎ):—அன்னமயமுதலியன அநுசந்தானஞ் செயற்பாலன அன்றென்றும், சிவனை யொழிந்து பிறரை உபாசிக்கும் உபாசனைகள் சிவத்துவத்தைக் கொடுக்கமாட்டாவென்றும் கூறுகின்றது.

(க) காரியாக்கியாநாதிகரணம் (கஅ):—பிராணனுக்கு வாய்க்கந்தாவம் கோடற்பாற்றென்கின்றது.

(க0) சமாநாதிகரணம் (கக):—வசித்துவாதி குணங்கள் சத்தியசங்கற்பத்துவாதி குணங்களினின்று பேதமுறுவன அன்றென்கின்றது.

(கக) சம்பந்தாதிகரணம் (உ0, உக):—ஆதித்தியன் கண் என்னும் ஸ்தான சம்பந்தமாக உபாசனை பேதமுறுதலின், வித்தைகள் ஒன்றன் றென்கின்றது.

(கஉ) தர்சயதிகரணம் (உஉ):—சாந்தோக்கியத்தினும் சைத்

அத்தி-ங் பரதம்-௩௦ அதிகாரப்பொருள். ௧௨௫

தீர்பத்தினம் கூறப்பட்ட மண்டலவித்தை ஒன்றுமாதலின், உமாபுத்தி
ஷாதி குணங்கள் சரிபடத்தம் உபசங்கரிக்கற்பாலன் என்கின்றது.

(௧௩) சம்பிருதியதிகரணம் (௨௩):—வைசுவானராத்ரி உபாசனை
களில் ஆகாயவியர்பதமும் மகாலீரியச்செய்கைகளும் உபசங்கரிக்கப்படல்
வேண்டும் என்கின்றது.

(௧௪) புருஷவித்தியாதிகரணம் (௨௪):—சாந்தோக்கியத்தினும் தைத்
தீர்பத்தினம் கூறப்பட்ட புருஷவித்தைகள் பலத்தினும், அவயவங்களினும்
பேதமுறலான் இரண்டும் ஒன்றன்றெனக் கூறுகின்றது.

(௧௫) வேதாத்தியதிகரணம் (௨௫):—“உண்மைபேசவேன்” என்
ற்றொருடக்கத்த தைத்தீரியமந்திரங்கள் வித்தியாங்கங்கள் அன்று எனக்
கூறுகின்றது.

(௧௬) ஹாரியதிகரணம் (௨௬):—வித்துவான் செய்யும் புண்ணிய
பாவங்கள் முறையே மித்திரர் சத்துருக்களை அடையுமென்றுரைக்கின்றது.

(௧௭) சாம்பராயாதிகரணம் (௨௭—௩௦):—சமஸ்த கன்மங்களினின்று
நீங்கிய யோகிகள் விஷ்ணுபதத்தைக் கடந்து, பரமான்ந்தமய சிவபதத்தைப்
பிரவேசிக்கின்றனர் எனக் கூறுகின்றது.

(௧௮) அதிகாரிகாதிகரணம் (௩௧):—ஞானிகளுக்கும் பிராரப்தகன்
மம் அதுபவித்த பின் நகிக்கின்றதென்றும், ஆகலின் அதிகாரிகளும் அதி
காரம் நீங்கிய பின்னர் த்தான் முத்தியடைகின்றனர் என்றும் உணர்த்துகின்
றது.

(௧௯) அநியமாதிகரணம் (௩௨):—உபகோசலாதி வித்தைக்களை உபா
சிப்பவர்க்கு அர்க்கிராதிக்கதி நியமமாய் உண்டென்கின்றது.

(௨௦) அக்ஷரதியதிகரணம் (௩௩, ௩௪):—அக்ஷரப்பிரம் சம்பந்தமா
கக் கூறப்பட்ட அணுவலத்துவமுதலிய குணங்கள் பரவித்தியோபாசனை
களில் உபசங்கரிக்கற்பாலன் என்று கூறுகின்றது.

(௨௧) அந்தசபூதக்கிராமாதிகரணம் (௩௫, ௩௬):—உஷஸ்தவித்
தைக்கும் ககோளவித்தைக்கும் பேதமில்லை என்கின்றது.

(௨௨) சத்தியாதியதிகரணம் (௩௭):—சத்திய முறையி குணங்கள்
ஆகிருத்தியபதி உணரப்படுகின்றமையின், சத்வித்தையிற் பேதமில்லை என்
கின்றது.

(உ௩) காமாதிகரணம் (௩௮):—சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணியம், தைத்திரீயம், கைவல்வியம் என்னும் உபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட நுகரவித்தை ஒன்றேயெனக் கூறுகின்றது.

(உ௪) அலோபாதிகரணம் (௩௯):—விசேஷகுணங்கள் சிவப்பிரமத்தினின்று ஓர்காலும் நீங்கா என்கின்றது.

(உ௫) தத்வசநாதிகரணம் (௪௦):—முத்தரால் அடையப்படும் சிவப்பிரமம் சகுணப்பிரமமென்கின்றது.

(உ௬) தந்நிர்த்தாரணியமாதிகரணம் (௪௧):—யஞ்ஞகன்மங்களில் உபாசனைகள் நியமம் இல்லை என்கின்றது.

(உ௭) பிரதானாதிகரணம் (௪௨):—சிவபெருமான் ஒருவரேயெனினும், வெவ்வேறு குணங்கள்பற்றி உபாசனை பேதமுறும் என்கின்றது.

(உ௮) ஸங்கபஸீயஸ்துவாதிகரணம் (௪௩):—வித்தைகள் அனைத்தினும் உமையோடிசைந்த பரவஸ்துவானது உபாசிக்கற்பாற்றெனக் கூறுகின்றது.

(உ௯) பூருவவிகற்பாதிகரணம் (௪௪—௫௦):—அக்கினிரகசியப்பிராம்மணத்திலே, அக்கினிகள் ஞானயஞ்ஞத்துக்கு அங்கமாகின்றன என உரைக்கின்றது.

(௫௦) சரீரோபாவாதிகரணம் (௫௧, ௫௨):—சிவபெருமானைத் திரிநேத் திரராகத் தியானித்தலில் யாதும் விரோதமின்றெனக் கூறுகின்றது.

(௫௧) அங்காவபத்தாதிகரணம் (௫௩, ௫௪):—உபாசகர் அனைவரானும் விபூதி தரிக்கப்படல் வேண்டும் என்கின்றது.

(௫௨) கிரதுவச்சியாயஸ்துவாதிகரணம் (௫௫):—வைகவாநரவித்தை அம்சமாகவன்று, சமஸ்தமாகவே உபாசிக்கற்பாற்றென்கின்றது.

(௫௩) நாநாசப்தாத்தியதிகரணம் (௫௬):—உபாசனை அனைத்தையும் ஒருங்கு அதுட்டித்தல் கூடாதென்று கூறுகின்றது.

(௫௪) விகற்பாதிகரணம் (௫௭):—உபாசகனுக்குப் பல உபாசனைகளுள் ஒன்றே அமையும் என்கின்றது.

(௫௫) யதாநாமாதிகரணம் (௫௮):—காமியபலங்களை உத்தேசித்த உபாசனைகளுள் ஒன்றையேனும் பலவற்றையேனும் உபாசிக்கலாம் என்கின்றது.

(௨௧) பதாசிரயபாவாதிகரணம் (௨௧—௨௪):—உபாசனைகள் யுஞ்
கன்மங்களுக்கு வேண்டும் என்னும் நியமமில்லை என்கின்றது.

மூன்றாம் அத்தியாயத்து நான்காம் பாதம்.

(௧) புருஷார்த்தாதிகரணம் (௧—௧௭):—பிரமசரியம், கிரகஸ்தம்,
வானப்பிரஸ்தம் என ஆச்சிரமங்கள் மூன்றுளவென்றும், பலத்தை நோக்
காத விதிகன்மங்களை அங்கமாகக்கொண்டது புருஷார்த்தமாகிய ஞானம்
என்றும் கூறுகின்றது.

(௨) பராமாசாதிகரணம் (௧௮—௨௦):—ஆச்சிரமதருமமனைத்தும் சித்
தித்தவென்று உணர்த்துகின்றது.

(௩) ஸ்துதிமாதிராதிகரணம் (௨௧, ௨௨):—உற்கீத முதலியவற்றின்
தியானத்துக்கு விதிபுண்டென்கின்றது.

(௪) பாரிப்பிலவாதிகரணம் (௨௩, ௨௪):—உபநிடதங்களில் நேரும்
கதைகள் உபாசனாவிதிகளோடிசைந்து, அவைகளைத் துதிக்கும் பொருட்
டேயுள்ளன என்கின்றது.

(௫) அக்ரீந்தநாத்தியதிகரணம் (௨௫):—ஆச்சிரமத்துக்குரிய தருமங்
களைச் செய்வதில் அபேகைபுடையது வித்தை என்கின்றது.

(௬) சர்வாபேக்ஷாதிகரணம் (௨௬):—ஆச்சிரமிகள் அனைவர்க்கும் அந்
தந்த ஆச்சிரமத்துக்குரிய கன்மங்களோடு வித்தை சேர்த்திருத்தல் வேண்
டும் என்கின்றது.

! (௭) சமதமாத்தியதிகரணம் (௨௭):—விவேகமுதல் மோக்ஷவிச்சை
பரியந்தமுள்ள பரதர்மங்களெல்லாம் வித்தையை விரும்பும் ஆச்சிரமிகள்
அனைவராலும் அதுட்டிக்கற்பாலனவென்கின்றது.

(௮) சர்வாந்நாறுமத்தியதிகரணம் (௨௮—௩௧):—பிராணனுக்குச் சம்
சயம் நேருமிடத்து, வித்துவான் சர்வான்னம் புசிக்க அறுமதியுண்டு என்
றும், அஃதொழிந்தகாலத்தில் நிஷித்தாசரணஞ்செய்யில் சிவாஞ்ஞாத்தரோ
கியாவான் என்றும் கூறுகின்றது.

(௯) ஆச்சிரமகர்மாதிகரணம் (௩௨—௩௫):—வித்தைக்கு இசைவாகிய
கன்மநாஷ்டான்காரியத்தை உணர்த்துகின்றது.

(௧௦) அந்தராதிகரணம் (௩௬—௩௯):—ஆபத்து விஷயங்களில் ஆச்
சிரமமில்லாதே தார்க்கும் செபமுதலியவற்றால் ஞானம் எய்துகின்ற தென்கின்
றது.

(கக்) தத்துவாதிகரணம் (ச௦-ச௧):—உயர்ந்த ஆர்வமங்கலினின்று வழுவினோர்க்குப் பிராயச்சித்தாதிபினால் வித்தியாதிகரணம் நென்கின்றது.

(கஉ) சுவாமிபதிகரணம் (ச௨, ச௩):—இருத்தவர்க்குக்களினற் செய் யப்பட்ட கன்மபலம் யஜமானனுக்குச் சேர்கின்றதென்கின்றது.

(கங்) சககாரியந்தரவித்தியாதிகரணம் (ச௪):—வித்தையுடையவனுக்கு மவுனவிதி நோக்கின்றதென்கின்றது.

(கச) கிருத்திசனபாவாதிகரணம் (ச௫):—ஆச்சிரமிகளனைவர்க்கும் ஞா னம் உண்டென்கின்றது.

(கஞ்) பாசுபதவிதாதிகரணம் (ச௬, ச௭):—பாசுபதவிரதம் சிவப் பிரகாசத்தைப் பாலிக்கின்றதென்கின்றது.

(கக்) ஐகிகாதிகரணம் (௫௦):—இப்பிறப்பிலே வீடுபேறு எய்தவேண் டும் என்னும் நியமமில்லை என்கின்றது.

(கௌ) முக்திபலாநியமாதிகரணம் (௫௧):—யஜ்ஞகன்மங்கலிற் பேசுந் முனதாதல் போல, ஞானபலஞக எய்தும் மோககூபலத்திற் பேதமில்லை என்கின்றது.

மூன்றாம் அத்தியாயத்து நான்கு பாதங்களினும் அதிகரணம் (ச௮); சூத்திரம் (க௮௨).

நான்காம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதம்.

(க) ஆவிருத்தியாதிகரணம் (௧, ௨):—சிவோபாசனை பவோதயம் வரை யும் ஆவிருத்தி செயற்பாற்றென்கின்றது.

(உ) ஆத்தமாதிகரணம் (௩):—சிவோபாசனை உபாசகனுக்கு முக்தி யாலிக்கின்றதெனக் கூறுகின்றது.

(ங்) பிரதீகாதிகரணம் (௪):—சிவபெருமான் குறிப்பிற் சாஷுத்தாக உபாசியராகார் என்கின்றது.

(ச) பிரம்மதிருஷ்டியாதிகரணம் (௫):—விசுவாதிகமாயி சிவதிருஷ்டி யினாலே மனமுதலியவற்றுக்கும் உபாசியத்துவம் உண்டென்கின்றது.

(ஜ்) ஆதித்தியாதியாதிகரணம் (௬):—உத்தீத முதலிய கன்மங்க ள்கள் ஆதித்தியன் முதலியோராக உபாசிக்கற்பாலன என்கின்றது.

(க) ஆசிராதிகரணம் (எ-க௦):—ஒருவன் இருந்தே சிவபிரானைத் தியானித்தல் வேண்டும் என்கின்றது.

(எ) யத்திரைகாக்கிரதாதிகரணம் (க௧):—ஏகாக்கிரசித்தத்தைமாத்திரம் சாதகஞ் செய்யும் தியானரூபமாயுள்ள உபாசனைக்குத் திக் தேசகால நியமமின்றென்கின்றது.

(அ) ஆப்பிராயணாதிகரணம் (க௨):—சிவபரியந்தஞ் சிவோபாசனை இடையீட்டின்றி ஆப்பியசித்தல் வேண்டும் என்றும், அதனை இடையில் விடத் கூடாதென்றும் கூறுகின்றது.

(கூ) தத்திகமாதிகரணம் (க௩):—உபாசகர் விஷயத்திற் சகல பாவகன்மமும் ஒழிந்துபோம் எனவும், பாவப்பயன் துயக்கப்படாது தொலையாதென்றது அஞ்ஞானிக்காம் எனவும் கூறுகின்றது.

(க௦) இதராசிலேஷாதிகரணம் (க௪):—வித்துவானுடைய புண்ணியமும் முத்திக்கு விரோதமாய் விரும்பாத பலத்தைபுடைமையான், அவனை அது பற்றாது நாசமுறும் என்கின்றது.

(க௧) அநாரப்தகாரியாதிகரணம் (க௫):—பேற்றைக் கொடுக்கமுயன்ற பிராரப்த புண்ணிய பாவத்துக்கு நாசமின்றெனக் கூறுகின்றது.

(க௨) அக்கினிலேஹாத்திராதிகரணம் (க௬-க௭):—அக்கினிகோத்திரமுதலிய அதுட்டிக்கப்படல் வேண்டும் என்கின்றது.

(க௩) இதரக்ஷபணாதிகரணம் (க௮):—செனனமரணம் வித்தியாலோபத்துக்கு ஏதுவாயிராதென்கின்றது.

நான்காம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதம்.

(க) வாக்கம்பத்தியதிகரணம் (க, உ):—வாக்காதிகளின் லயம் விருத்தி லயம் எனப்படும் என்கின்றது.

(உ) மஸ்சம்பத்தியதிகரணம் (க, உ):—மனசு பிராணனிலே விருத்தி லயம் எய்தும் என்கின்றது.

(க, உ) பிராணசம்பத்தியதிகரணம் (ச-க):—சிவான்மாவோடு கூடப் பிராணங்கள் பூதங்களில் இயைகின்றவென்கின்றது.

(ச) அசிருத்திபுபக்கிரமாதிகரணம் (எ):—அர்ச்சிராதிமார்க்கத் தொடக்கத்துக்குமுன் வித்துவானுக்கும் அவித்துவானுக்கும் உற்றிராந்தி சமம் என்கின்றது.

(டு) ததாபீத்தியதிகரணம் (அ-கந):—அர்ச்சிராதி வித்துவானுடைய உற்கிராந்தி செய்யும் ஆன்மாவுக்கு இயைந்ததென்கின்றது.

(சு) பாமகம்புத்தியதிகரணம் (கச, கடு):—சம்பந்திவசனத்தினால் சிவப்பிரமத்திலே முதங்கள் பிரிக்கப்படாதிருக்கின்றன என்கின்றது.

(எ) ததேதாகோக்கிராதிகரணம் (கச):—அவித்துவானுக்கும் வித்துவானுக்குமுள்ள கதிபேதமென்கின்றது.

(அ) இர்ச்சுமியநுசாரியதிகரணம் (கஎ-உ௦):—எப்பிரகாரத்தானும் வித்துவானுக்குச் சிவப்பிராப்தியிலே இரவு, தசுநியனம், கிருஷ்ணபக்ஷம் என்னும் நிலைகளின்றொன்றும், எப்போது தேகம் நீங்குமோ அப்போதே சிவப்பிராப்தி உண்டெனவும் உணர்த்துகின்றது.

நான்காம் அத்தியாயத்து மூன்றாம் பாதம்.

(க) அர்ச்சிராதிதிகரணம் (க):—சிவப்பிராப்தி ஒளிமார்க்கத்தினால் எய்தும் என்கின்றது.

(உ) வாயுதிகரணம் (உ):—வருஷத்துக்குப் பின்னும் ஆதித்தியனுக்கு முன்னும் வாயு வைக்கற்பாலன் என்கின்றது.

(ஈ) தடிததிகரணம் (ஈ):—வருணாதியர் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் வைத்தற்குரியர் என்கின்றது.

(சு) ஆதிவாகிகாதிகரணம் (சு, டு):—வருணன் முதலியோர் அநுக் கிரகம் பண்ணுவது காரணமாகப் பிரமத்தை அடைவிக்கின்றனர் என்கின்றது.

(டு) காரியாதிகரணம் (சு-கடு):—அறுவித அத்துவாவையும் கடந்த பதமானது விசுவாதிகராகிய சிவனுக்கே பொருத்தம் என்கின்றது.

நான்காம் அத்தியாயத்து நான்காம் பாதம்.

(க) சம்பத்தியாவிரப்பாவாதிகரணம் (ச-ஈ):—அபகதபாபம்த்து வாதி குணங்கள் ஆவிரப்பவிக்கப்பெற்ற முத்தன் சிவசாயியகுணசொருபது கின்றன் என்கின்றது.

(உ) அவிபரகேந்திருஷ்டத்துவாதிகரணம் (ச):—முத்தனுக்குச் சிவசாயியம் உண்டென்கின்றது.

அத்தி-ச. பாதம்-ச. அதிகரணப்பொருள். கஃக

(க) பிராம்மாதிகரணம் (௫-எ):—சிவசாயியமாதலே முத்தனுடைய சொரூபம் என்கின்றது.

(ச) சங்கற்பாதியதிகரணம் (அ, கூ):—சிவசாயியமுற்ற முத்தனுக்குச் சுவாதந்திரியம் யுக்தம் எனக் கூறுகின்றது.

! (ரு) அபாவாதிகரணம் (க௦—க௪):—பரமானந்தத்திற் பிரவேசித்த முத்தர்களுக்குத் துக்கத்தொடர்ச்சி இன்றென்கின்றது.

(கூ) பிரதீபவதாவேசாதிகரணம் (கரு, க௬):— முத்தியில் ஞானமுதலிய நிஷேதிக்ஷப்படுதல் இன்றெனக் கூறுகின்றது.

(எ) ஜகத்வியாபாராதிகரணம் (க௭—௨௨):— முத்தனுக்கு ஜகத்சிருட்டியாதி வியாபாரம் இன்றெனக் கூறுகின்றது.

நான்காம் அத்தியாயத்து நான்கு பாதங்களிலும் அதிகரணம் (௩௩); சூத்திரம் (௭௬).

நான்கு அத்தியாயத்துப் பதினாறு பாதங்களிலும் அதிகரணம் (௧௮௧); சூத்திரம் (௫௪௫).

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீவேதவியாசமுனிவரருளிய பிரமசூத்திரத்துக்கு

ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர்

இயற்றியருளிய

சிவாத்துவித சைவபாடியப்

பிராரம்பம்.

நமஸ்காரம் *

ஓஹோ ॐஹீ வஹீஸ்ய ஹோகாநா விலீஹைதவெ
ஸஹீஹாநஹீஸ்ய ஸிவாய வாரோதநே||க||

(இதன் பொருள்) ஓங்காரப்பொருளாயும், சத்திவிசிட்டப்பொருளாயும், (சிவசாக்ஷாத்காரமுடைய) உலகினர்க்குச் சித்திமுத்திகளைக் கொடுத்தற்குக் காரணப்பொருளாயும், சச்சிதானந்தப்பொருளாயும்உள்ள சிவபெருமானும் பரமான்மாவுக்கு நமஸ்காரம்.

‡ ஸ்ரீவேதவியாசமுனிவர் அருளிய பிரமசூத்திரபுமாயுள்ள வேதாந்த மீமாஞ்சாசாஸ்திரத்துக்கு, ††உலகின்பொருட்டுப் பாடியஞ் செய்கின்ற ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் இடையறாச் சிவத்தியானத்தினாலே தமக்கு இடையூறு சிறிதும் அணுகப்பெறாராயினும், ஆன்றோர் ஆசாரம் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தமது வழிபடுகடவுளாகிய சிவபெருமானைத் துதிப்பாராயினர்.

* நமஸ்காரம், வஸ்துகிர்த்தேசம், ஆசி என மங்கலவாழ்த்து மூவகைப்படும். இவற்றைத் தமிழ்நூலார் முறையே வணக்கம், பொருளியல்புரைத்தல், வாழ்த்து என்பர்; இப்பாடியகாரர் மூவகை மங்கல வாழ்த்தையும் முறையே மூன்று சுவோகஸ்களினுற் கூறுவாராயினர்.

†ஹீஹீவஹீஸ்யஹீஸ்யஹீஸ்யஹீஸ்ய வாரோஹீஸ்ய

(கைகா, கக, ஹீ)

“அகம் பதத்தின் அர்த்தம் சத்தியோடியைந்த சிவபெருமான்.”

‡ சிவார்க்கமணிநீயிகையிலிருந்து எடுத்துரைக்கப்படுவனவாய சிவ குறிப்புகள்.

†† உயர்ந்தோர்.

கக.சு சிவாத்துவிதசைவபாடியப் பிராரம்பம்.

மகோபநிடதத்துள்ள தகரவித்தியா சம்பந்தமாகிய “இருதம் சத்தி யம் பரம்பிரமம்” என்னும் மந்திரத்தை மீட்டும்மீட்டும் இச்சைவ பாஷ்யத் தில் எடுத்தானுகின்றனராதலின், இப்பாஷ்ய கர்த்தாவாகிய சிவாசாரியர் தகரவித்தியா ரிஷ்டர். “காமாதியதிகரண” த்தினும் (க. க. க. அ) தாமே தகரவித்தையின்மேற் கொண்ட பிரியத்தினுற் பரவித்தைகள் அனைத்தினும் *தகரவித்தையே உத்திருஷ்டமுடைத்தென்று கூறுகின்றனர்.

பரமான்மா:—தமது சாணையிலே கூறப்பட்ட தகரவித்தையில் உபா சிக்கற்பாலரும், நமஸ்கரிக்கற்பாலருமாய் மெய்ப்பொருளைப் பரமான்மா என்னும் விசேஷார்த்த மொழியினால் சுண்டு விதந்தருவினர்.

பரமான்மா:—தமது சாணையிலே கூறப்பட்ட தகரவித்தையில் உபா சிக்கற்பாலரும், நமஸ்கரிக்கற்பாலருமாய் மெய்ப்பொருளைப் பரமான்மா என்னும் விசேஷார்த்த மொழியினால் சுண்டு விதந்தருவினர்.

“அந்தச் சிகையின் மத்தியிலே பரமான்மா உள்” என்று தைத்திரீயத்திற் கூறப்படுகின்றது.

சிவாய:—சிலர் சிவபெருமானுக்கு வேறாயுள்ளவர் அந்தப் பரமான்மா என்று கூறிய பிறரை மயங்கவைக்கின்றனர். அதனாற் சாதுக்கள் மயங்கற்க என்னுனர்த்தச் சிவாய என்னும் மொழி பரமான்மாவை விசேடித்து நின் றது. தகரவித்தியோபாசியராகிய பரமான்மாவானவர் சிவபெருமானே என்று சிவாசாரியர் “சாரீராதிகரண” த்தில் (க. உ. க. அ) மிகுநிபுண மாய்ச் சாதிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயினும், தைத்திரீயத்திற் போற்றப்பட்ட பரமான்மா என்னும் சப்தத்தை விசேடித்துக் கூறும்பொருட்டு, உபக்கிர மத்திலே,

யாதாஃ பூவாஷா நூவிநா ந ஸேஷ (மகா. அ. க. ௩)

“சிவப்பிரசாதத்தினாலே (சர்வஞ்ஞதை எனப்படும்) மகிமைக்குணத்தை யுடைய ஈசனா” என்றும், உபசங்கரத்திலே

விஷ்ணுயோகோ நாமோஹிநி (மகா. க. க. ௩)

“விஷ்வாதிகராகிய உருத்திரர் மகா இருடி” என்றும், உபக்கிரமத்திலே

யஃ பூவாஷா நூவிநா ந ஸேஷ (மகா. க. க. ௩)

“எவர்தமாவானவரோ, அவர் மகேசுவார்” என்றும், உபசங்கரத்திலே

உபக்கிரமத்திலே விஷ்ணுயோகோ நாமோஹிநி (மகா. க. க. ௩)

இது தகராகிய சிதம்பரத்தின் மேற்று.

“ஐயர்த்துவவிரியமுடைய விநுபாகஷி” என்றும் (உபக்ரம உபசங்கரங் கணிலை) கூறப்பட்ட ஈசர், உருத்திரர், மகேசுவரர், விநுபாகஷி என்னும் நாமங்களுள் ஒன்றை எடுத்தானாதல் யுத்தமியமாக,

ஸுரேய்யதி யஹித்யு ஸவ-ஹ-ஹாநா ரீ-வக்ரு-ஸ்யு|

ஸிவ ரீ-ஹ-ந-ஹ-ஹாநா தஸுர-ஹ-ஹ-ஹ-ஸ்யு-தஃ|

(ம. து. ௨௦௩. ௧௨௯)

“மனிதர்க்கு இன்பஞ் செய்ய விரும்பி எப்பொருள்களுக்கும் நித்திய மாய் உபக்ரமமாயுள்ளதை விருத்தி செய்தலினால், அந்த (மகா) தேவர் சிவன் எனப்படுவர்” என்னும் சுலோகம் “மனிதர்க்கு இன்பஞ் செய்ய விரும்பி” எனப் புருஷார்த்தத்துக்கு உபயோகமாய சமஸ்த முயற்சியை யும் விருத்தி செய்து, பிரவிருத்தி செய்தற்குச் சிவபெருமானே காரணர் என்று வியாக்கியானஞ் செய்கின்றமையான், மாணவர்கள் சிவநாமசங்கீர்த் தனஞ் செய்து அதன் பொருளை அறிதல் வாயிலாக, ஆரம்பித்த இந்தச் சைவபாஷ்யபாடம் சிவப்பிரசாதத்தினால் இடையூறின்றி இனிது முற்றுப் பெற்று, அவர்கள் விரும்பிய சகல புருஷார்த்தமும் சித்தியாகுக என உணர்த்தற்கே சிவசப்தமானது எடுத்தாளப்பட்டது.

“தேவாதிகரண” த்திற் (க. ன. ௨௫) கண்ட ருத்திரத்திற் போல

ஸுரீ லவணி ரே ஸவெ-ஹ-ஹ-ஹாநா ரீ-வக்ரு-ஸ்யு|

ஸிவொ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹாநா ரீ-வக்ரு-ஸ்யு-தஃ|

“சுரர்களே! இராஷ்டிர அனைவரும் தேவர் அனைவரும் எனக்குச் சமமே; சமஸ்த சேதனப்பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிவத்துவத்தைக் கொடுக்க விரும்பு தலாற் சிவன் எனப்படுகின்றேன்” என்னும் மகாபாரதத்துக் கண்ட சிவ பிராணர் திருவர்க்கினால், மனிதர் மாத்திரமன்றித் தேவர் முதலாயினோருள் சிவபிரானே உபாசித்தற்குரியர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

இச்சித்தல் எனப் பொருள்படுகின்ற வச என்னும் தாதுவினின்று வர்ணவியத்தியத்தினாலே சிவ என்னும் சப்தம் சித்திப்பது பாணினியியா காணம் (சு. ன. ௧௦௯) ம் ருத்திரத்தினாலம்.

ஹிவிபாதொ ஹி-ஹ-ஹ-ஹாநா ரீ-வக்ரு-ஸ்யு-தஃ|

வண-ஹ-ஹ-ஹ-ஹாநா ரீ-வக்ரு-ஸ்யு-தஃ|

“பச்சக” என்பதினால் “கச்சய” என்னும் பதமும், ஹிமித்தல் எனப் பொருள்படும் “ஹிமி” தாதுவினின்று “சிம்ம” சப்தமும் வர்ணவியத்தி

கரு.கா சிவாத்துவித்சைவபாடியப் பிராரம்பம்.

யயத்தினால் எய்தினாற்போல, இச்சித்தல் எனப் பொருள்படும் லசுதாதுவி
னின் சிவ சப்தமும் எய்தியதென்ப. எனவே, சிவசப்தத்துக்கு இச்சை
புடையர் (அன்புடையர்) என்பது பொருள். இவ்வன்பு எவ்விஷயத்தில்
நிகழ்ந்ததாமோவெனின், தேவர் அசுரர் மனிதராயினோர்க்குச் சிவபெரு
மான் சிவத்துவஞ் செய்ய அன்புறுதலினால் என மேலே கூறிய மகாபாரத
இருஷிவசனத்தினால் உணரற்பாற்று.

பின்னரும் கபம் எனப் பொருள்படுகின்ற சிவ சப்தமானது சுபத்தைச்
செய்கின்றனார் என்னும் பொருளினும் “பசாத்தியச்” பிரத்தியயஞ் செய்
தலினாற் போந்தது. இவ்விரு விபுற்பத்தியினாலும் சிவபெருமானுக்குச்
சிவ என்னுந் திருநாமம் எய்திற்று. சிவநாமத்தை ஓர் முறை உச்சரித்து
விடின் சகல பாவங்களும் ஒழிந்துவிடும். இவ்வுண்மைக்கு,

சுவிவா யஸுணாஹ ஸ்ரிவ ஹி வாஹ வஹெ தெந ஸஹ ஸா
வஹெ தெந ஸஹ ஸாவஹெ தெந ஸஹ ஹஹீதம்*

“சண்டாளனெனுஞ் சிவனெனும் மொழியைச் செப்புவானுயின் அவ
னொடு பேசுக, அவனொடு வசிக்க, அவனொடுண்க” (முண். ந. உ. கூ) என்
னும் முண்டகோபநிடதசுருதியும்,

யஜ்ஞக்ஷாநா நாரி மிரெஸிதா நுணாந ஸக்யஜீஸாநா டிவ
பாஸா ஹனி |

“இரு அக்ஷரமாகிய (சிவ) நாமத்தை வாக்கினால் ஓர்முறை உச்சரிப்பின்,
அது விரைந்து மனிதர் பாவங்களையெல்லாம் நாசமாக்கும்” என்னும்
புராணவசனமுமே பிரமாணம்.

விஷ்ணுஸா நுதிரா துஷ்டா ருஹெஷு காஹிநீ நுதௌ |
தத்ரு வஹாக்ஷஸீ தஸ்யாந ஸிவ ஹக்ஷாஹயம் |

* இம்மந்திரத்தின் உபப்பிருங்கணத்தை (எ-ம் இலக்கத்தின்) கீழ்க் காண்க.

யஹாரி வாஸாநா யொ வா ஸிவ ஹக்ஷாஹயம் | ஸக்ய ஜிவதி
யதூவீ ஜஹாநா ரோக்ஷா ஸ விஹிதி (சங். த. ந. ௫அ)

சிவனெனுந் துணைச்சீரெழுத்தினை
நுவலுவோர்கதிரெய்திலெய்துவா
ரவனையெள்ளியாரி தாற்றுவா
ரெவனையுக்குதியிழுதைநீரை.

(கந். உண். ௫ச)

“பதினெண் ஷித்வைதகளுள்ளும் சுருதி மேலானது; அச்சுருதியுள்ளும் ஸ்ரீருத்திரம் மேலானது; அவ்வுருத்திரத்துள்ளும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் மேலானது; பஞ்சாக்ஷரத்துள்ளும் சிவ என்னும் ஈரெழுத்து மேலாயிற்று” என்று அபியுக்தர் கூறினர்.

பாவம் அனைத்தையும் தகிக்கும் சிவநாமத்தை முதற்கண்ணே விதந்து, கூறினமை மாணவர்களுடைய சிவவணதிகளில் நிகழும் பாவங்களை அது ஒழித்துவிடும் என்னும் மற்றோர் பயன் நோக்கியாய்.

உபநிடதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட தகரவித்தியாப் பிரகரணங்களிற் காணப்படும் ஓம் முதலிய நான்கு விசேஷணங்களினுற் சிவபெருமான் விசேஷியராய்க்கொண்டுரைக்கப்பட்டார்.

ஒலிதி ஸ்ரவண (தைத். க. அ. க)

“ஓம் என்பது பிரமம்” என்னுஞ் சுருதியினாலும்,

ஹாஸவ-வ்ய ஹாணாதிஹ-கா திஷா-ச-அ-தெ.
ஹவா தவ-விஜாநா தவநா ஷோதிதி ஸு-கம்.

“அனைத்தையும் சங்கரிப்பவராதலின் ஆரன் எனவும், நியாபகராதலின் விஷ்ணு எனவும், சர்வஞ்ஞராதலின் பகவான் எனவும், காப்பவராதலின் ஓம் எனவும் திருநாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தன” எனனும் கூடும்புராணப் பிரமாணத்தினாலும் ஓம் என்பது பரப்பிரம சிவவாசகமாம்.

சுவடுதஷியொவயு |

என்னும் உணர்வி சூத்திரத்தினாலே, இரகசியனாத்தத்திலுள்ள அவ என்
னும் தாதுவுக்கு மந் பிரத்தியயஞ் செய்து, அந்தப் பிரத்தியயத்து அந்
னும் முக்கு உலோபஞ் செய்தலால், அது அவ-ம் என நிற்க,

ஜனகநாஸிக்கு விதிவாசியையாய்ந்து (பா. வி. சா. ச. உ. 0)

என்னுள் சூத்திரத்திலே, “அவ” என்னுள் தாதுவினுள்ள அகரத்
துக்கும் வகரத்துக்கும் தனித்தனி ஊகாரஞ் செய்ய, அது (ஊ+ஊ+ம்)
என நிற்குங்கால்.

சகலவண்ண ஐவரீ (பா. வி. சா. க. க0க)

என்னுள் அக்கிராத்தினால் அது ஊம் என நின்று,

கூட அ சிவாத்துவிதசைவபாடியப் பிராரம்பம்.

லாவாயாதுகாஹாயாதுகயொ (பா. வி. எ. டு. அச)

என்னுஞ் சூத்திரத்தினுற் குணமாகிலும் என முடிந்தது. இதனுற் “சிவ” என்பது “சிவாய” என நான்காவது வேற்றுமையில் நிற்க, ஆம் என்னும் பதமும் அங்ஙனம் நான்காம் வேற்றுமையில் இருக்கவேண்டுமே எனின், அது

கூடுநெஜஹி (பா. வி. க. க. டக)

என்னுஞ் சூத்திரத்தினால், அவ்வியயம் எனப்பட்டு,

கவுயாஹாவஹி (பா. வி. உ. ச. அஉ)

என்னுஞ் சூத்திரத்தினால் நான்காம் வேற்றுமை உலோபம் எய்தப்பெற்றது.

யஃ ஸுநரொகஜிபிரெகுநெனவொரிசெகுதெ நெநவாகு
ரொண வரஹாஸுஷிவிஜ்யூயித (பிர. நு. நு)

“எவன் மும்மாத்திரையுடைய பிரணவவாயிலாகவே பரம்புருஷரைத்தியானஞ் செய்வானே” என்று பிரசிடையரிடத்திலே தகரோபாசனையானது பரம்பிரமவாசகமாகிய மும்மாத்திரையுடைய பிரணவங்கொண்டு அது சந்தானஞ் செய்தல் வாயிலாக இயற்றப்படவேண்டும் என விதிக்கப்படலான், ஆண்டுக் கூறப்பட்ட குணவிசேஷம் தொகுத்து அதுசந்தானஞ் செயற்பாற்றென்று குசிப்பிக்கப்பட்டது.

அகம்பதார்த்தாய:—ஆன்மாவுக்குப் பிரயோகிக்கற்பாலதாகிய அகம்பதமானது ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாய் வேறுபடாததாயுள்ள உபாசகனுடைய பரமாவும்பாவனைக்கேனும் முக்கியார்த்தத்துக்கேனுஞ் செல்வதாம். இதனால்

ய வநஷொஹஹிபுய சுகாஸவஸிநெடுதெ (பிர. சு. ச. உஉ)

“எவர் அந்தர் இதயத்திலே அமர்கின்றனரோ” எனப் பிரகதாரணியத்திற் கூறப்பட்ட தகரவித்தியாய் பிரகரணத்தோடியைந்து,

அஹிசெவெஹி வவெஹிவிதி ருநுதெ ஸொஹி வரஹி
நெஹி (பிர. சு. டு. உஉ)

“நானே இஃதெல்லமாகின்றேன் என்று தியானிக்கின்றானே, அது அவனது பரமலோகம்” என்னும் வாக்கியத்திற் கூறப்பட்ட அகம்பதமானது தியானிக்கின்ற ஆன்மாவினது அந்தரான்மாவினின்றவேறுறுத அகம்பாவனையிலேனும் சிவபெருமானிலேனும் முற்றுதலான், ஆண்டுக் கூறப்பட்ட குணவிசேஷம் உபசங்காரத்தினால் அதுசந்தானஞ் செயற்பாற்றெனச் குசிப்பிக்கப்பட்டது.

லோகநாம சித்திகேதவே:—என்பது தகரோபாசகன் விரும்பிய சமஸ்த உலகப்பிராப்திக்கும் வேறுதுவாயினர் மேற்று.

ய ஐஹாதாந சேநுவிஷு வுஜனெஷு தாஸு வுகுந் காபீரெ ஸெஷார் வவெஷு ஓகோகெஷு காபீராரொ லவதி(சார். அ. க. சு.)

“எவன் பரமான்மாவையும் இந்தச் சத்திய காமாதி குணங்களையும் அடைந்து இங்கிருந்து புறப்படுகின்றானோ, அவன் சமஸ்த லோகங்களினும் *காம சாரனாய் ஆகின்றான்” என்று சாந்தோக்கியத்திலே தகரோபாசகன் சமஸ்தலோகத்தையும் அடைதலாகிய பயன் கூறப்படலான், ஆண்டுக் கூறப்பட்ட குணவிசேஷம் உபசங்காரமாய் அதுசந்தானஞ் செயற்பாற்றெனச் சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

சச்சிதானந்தரூபாய:—தஹி ஶீஜானவிஹீந ரெகெ விஹு ஹிஹ நுஷ ஶிராஹி ஶீஜுகு (கைவ.)

“முதல் ஈடு இறுதியின்றி ஏகராய், வியாபகராய், சிதானந்தராய், அநுபராய், அற்புதராய்” எனக் கைவல்லியோபரிடதத்திற் சச்சிதானந்தரூபத்து வம் கூறப்படலான், ஆண்டுக் கூறப்பட்ட குணவிசேஷம் உபசங்காரமாக அதுசந்தானஞ் செயற்பாற்றெனச் சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

மேலும் ஓம் முதலாகிய நான்கு விசேஷணங்களானும், இந்தச் சாஸ்திரத்திலே கூறப்படுகின்ற நான்கு அத்தியாயங்களிற் பிரதியாதிக்கப்படும் பொருள்கள்கொண்டு, பரமான்மா விசேஷிக்கப்படுகின்றனர்.

வவெஷு வெஷா யதஶீரேநனி தவாஸலி ஸவ-ஹி அ யது ஶனி | யஜ்ஹொ ஸுஹுயு-ஹி அஸனி ததெஷு வஹு ஸுமுஹெண ஸுஹீரேதிதெஷு (கட. உ. கநி)

“எல்லா வேதங்களும் எப்பதத்தைச் சொல்கின்றனவோ, தபங்களெல்லாம் எப்பதத்தைக் கூறுகின்றனவோ, பிரமசரியத்தொழுதுவோர் எப்பதத்தை விரும்புகின்றனரோ, அப்பதத்தைச் சங்கிரகமாக ஓம் என உனக்குச் சொல்கின்றேன்” என்று கடவல்லியுபரிடதம் கூறுதலின், ஓம் என்னும் பதப்பிரயோகம் சமஸ்தவேதாந்தங்களும் பரப்பிரமசிவத்திலே அமைவுறுவனவாயின என உணர்த்திற்று.

மேலும் பிரணவத்தின் அகார உகார மகாரம் என்னும் முய்மத்திரைகளும் இருக்கு யகர் சாமம் என்னும் முத்திரரூபமென அதர்வணவேதாதி

களிலே பிரசித்தம். பிரபஞ்சசாரமுதலியவற்றினும் “அக்கிரமீனே” (சுழிநீலே) என ஆதி இருக்குவேதத்தில் ஆதியக்ஷரமாகிய அகாரமும், * “யோநிஸ் சமுத்திரோ பந்து” (யோநிஸ் ஸுமெத்ரா வஸ்யுஸி) என மத்திய வேதமாகிய யசுர்வேதத்தில் மத்திய வருணமாகிய உகாரமும், சமாநம் வரம்” (ஸுரோநம் வரஸு) என இறுதி வேதமாகிய சாமத்தில் இறுதி அக்ஷரமாகிய மகாரமும் ஒருங்கியைந்து வேதங்களெல்லாம் ஓம் என்னும் பதத்தின் பொருளென உணர்த்தின. இதனைச் சமஸ்த வேதாந்தங்களும் பரப்பிரமசிவபெருமானிலே சமன்வயமாதல் “நூற்றில் ஐம்பது” † என்னும் நியாயத்தினைப் பெறப்படுகின்றது.

சமஸ்த வேதாந்தங்களினும் சிவபெருமான் பிரதிபாதிக்கப்படுதல் சாக்ஷாத் ஓம் என்னும் பதப்பிரயோகத்தினைப் பெறப்படுகின்றது. அங் னனமாயினும், வேதாந்தங்கள் பிரமத்திலே சமன்வயமாதல் வேறு விசேஷ ணத்தினால் விளங்கற்பாலதாயவிடத்தும், பிரதமபாதத்திலுள்ள “ஓம்நம்” என்னும் பதங்களோடு நான்காம் பாதத்துள்ள “சிவாய” என்னும் பத மியைந்து, ஆறக்கரமாக முடிந்து, ஸ்ரீசடாக்ஷர மதாமந்திரஸ்மரணமும் மாணக்கர்க்கு எய்துவதாம் என்னும் அபிப்பிராயத்தோடு ஓம் என்னும் பதப்பிரயோகஞ்செய்தமை பிரதமாத்தியாயத்தின் அர்த்தப்பயனைச் சிவா சாரியர் உணர்த்தும்பொருட்டாம்.

சமஸ்தப் பிரபஞ்சாகார சத்திவிசிட்டராகிய சிவபெருமான் அத்துவி தீயமாயிருத்தலின், உள்ளே கணிக்கப்படுவனவாய், துவிதீயாத்தியாயத்திற் கண்டிக்கப்படுவனவாய்க்கிடந்த (சமய) பேதங்களான் வேறுபாடடைவா ரல்லர் என்பதுணர்த்த அகம் என்னும் பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டது.

மேலும்,

அகம் என்னும் பதம் சமஸ்தப்பிரபஞ்சாகார சத்திவிசிட்ட சிவாத்து வைதவாசகம் என்று சிவாசாரியர் (ச. ச. கசு) ற் கூறுகின்றனர்.

தங்கள் பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானைப் பார்ப்பவர்களாதலின் லோகர்கள் எனப்படுகின்ற சிவசாக்ஷாத்காரமுடையோர்க்குச்சித்தி முத் திகளாகிய பலத்தைக் கொடுத்தற்குக் காரணராதலின், மூன்றாவது விசே ஷணம் புணர்த்தப்பட்டது. அதுபற்றிச் சிவவண மனன உபாசனையின்

* இது தைத்திரீய யசுர்வேத இறுதிக்காண்டத்திறுதிக்கண்ணது.

† ஐம்பது வேண்டும் என்ற ஒருவனுக்கு நூறு கிடைத்துவிடின் ஐம்பதும் கிடைத்து என்பது சித்தித்தது. ஈண்டு ஐம்பது என்பதற்கு உபரித்தங்களும், நூற்றுக்குச் சமஸ்த வேதங்களும் சாபியம், இது வடமொழியில் கதேபஞ்சாகத் தியஸ்யம் எனப்படும்.

பின்னர்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட சிவபிரானே பஞ்சகிருத்திய அதிகாரி யாய் முத்தபாலிக்கின்றனர். அதனால் அவர் முத்திக்குச் சாக்ஷாத் சாதன மாக மூன்றாம் அத்தியாயங்கொண்டிருக்கப்பட்டனர் என்பது பொருள்.

சச்சிதானந்தருபர்:—(என்னும் நான்காம் விசேஷணத்திற்) கண்ட ஜனந்தருபம் என்றதினால் நிரதிசயானந்த ரூபமாகிய பிரமாநுபவமானது முக்தான்மூர்க்களுக்குப் பலத்தைக் கூறும் பலாத்தியாயத்தினால் கூறப்பட்ட தென்றுணர்த்தப்பட்டது.

வஸ்துநிர்த்தேசம்.

நிஜஸ்தி விதி நிஜித நிவில ஜஜ்ஜாலவித்ரி நிகுரூபம் |
ஸ ஜயதி ஸிவம் வராது ஸகலாழி ஸார ஸவ-ஸ்யு||௨||

(இ—ள்) தமது பராசத்தியாகிய பித்திகையிலே நிரூமிக்கப்பட்ட சமஸ்த (சேதன சேதனப்) பிரபஞ்சஜால சித்திர சமூகத்தையுடையரும், சகல வேதாசமசாரநிதியாயினருமாகிய அந்தப் பரமான்ம சிவபிரானார் சர்வோத்திருஷ்டராகின்றனர்.

ஆசி.

ஹவதூ ஸ ஹதா லிவெஷு வராது ஸவ-ஸ்யுமெவெவெகி |
விதவித்யம் ப்ரவண ஸ்ரெஷா ஸெஷா-உவி யவெஷுஷி||௩||

(இ—ள்) எவர்க்குச் சித்தம் அசித்தமாயுள்ள பிரபஞ்சம் முழுமையும (சேஷமாய்) அம்சமாயுளதோ, சமஸ்த மங்கல குணங்களினின்று வேறுறாத உமாசமேதரும்; உற்கிருஷ்ட இலட்சுமியோடியைந்தவருமாகிய அந்தச் சிவபிரானார் (சைவபாடிய சிரவணஞ் செய்பவர்களாகிய) உங்க ளுக்குப் (பல) சித்தியைக் கொடுப்பாராக.

ஸ வாருஷா க்ருஷ்ணவிமல (மகா. கஉ. ௧)

“அவர் புருஷரும் கிருஷ்ணபிங்களரும்” எனச் சுருதியிலே பிரசித்தமா தலின், சகல மங்கலமாகிய பராசத்தி எனப்படும் கவுரியோடும் சமஸ்த கல்யாண குணங்களோடும் இயைந்த பரமான்மா எனப்படும் சிவபிரானார் சரோதாக்களாகிய மாணவர்களுக்கு அறுக்கிரகித்து, விரும்பிய சம்பூர்ண இஷ்டசித்தி எய்துமாறு செய்வாராக. பரா என்பது உற்கிருஷ்டம் என வும், மா என்பது இலட்சுமி எனவும் பொருள்படுதலின், உற்கிருஷ்ட இலட்சுமியோடு கூடினவரே பரமான்மா எனப்படுவர். சர்வோத்திருஷ்ட

இலட்சுமிபுடைபார்க்கே விரும்பிய அனைத்தையும் கொடுக்கும் சாமாந்தியம் உள்தாம். (சேதனசேதன்) இருவகைப் பிரபஞ்சம் சிவபிரானுக்கு ஆராதனரூபமாய்ப் போந்தது; சேதனப்பிரபஞ்சமெல்லாம் தத்தம் அதிகாரபூருவமாகச் சிவராத்தனரூப ஞானத்தையும் கன்மத்தையும் அறுஷ்டித்துநிற்றல்; அசேதனப்பிரபஞ்சமெல்லாம் அந்த ஆராதனத்துக்கு உபகரணமுதலியவாக உபகரித்துநிற்றல்.

குருவ் துதி.

நரேஸ்வர தா வியாநாய நாமா நமஸ்கரியாமிநே |

கெவயுக்ய கரவெ கயூரணமாரவெ நரே||ச||

(இ—ள்) ஒன்றுக்கொன்று மாறுதல்போலப் பொருள் போதிக் கும் ஆகமவேதங்களை விரோதமுறாவண்ணம் உபதேசிப்பவரும், முத்தியாகிய கைவல்லியத்தை விரும்பினவர்களுக்குப் பிரசாதிக்கும் கற்பகதருவும், இவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பினவர்களுக்குப் பிரசாதிப்பவருடைய குருவுமாகிய சுவேதாசாரியர்க்கு நமஸ்காரம்.

சூத்திரார்த்தம் நின்மலமானமை.

வ்யாஸஸூத்ரஜிஹ் நெத்ரம் விஹுஷாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரே |

வஹுஷாம் வ்யாஸஸூத்ரே கருஷிதம் ஸ்ரீகண்ணே ந ப்ரஹ்மஸூத்ரே ||௫||

(இ—ள்) சிவத்தை அடைந்த வித்துவான்களுக்கு அந்தப் பிரமமாகிய சிவத்தை (மறவாது) தரிசிப்பித்தலிலே இவ்வியாச சூத்திரம் சூத்திரமாகும்; * பூருவாசாரியர்களால் வியாக்கியானங்களில் மலினமாக்கப்பட்டும் போன வேதாந்த சூத்திரம் ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியராலே (நின்மலமாக) முற்றுவிக்கப்பட்டது.

சைவபாடியச்சிறப்பு.

ஸ்ரீதேவா வ்யாஸஸூத்ராணாம் ஸ்ரீகணேயம் ப்ரகாஸ்யதே |

ப்யுஷோ ஹ ஷ்யஸூத்ரேஷா ஷ்யோதயேஷா நாகிவிஸ்யா ||௬||

(இ—ள்) இருக்கு யசர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்களின் பொருளைக்கொண்ட வேதார்த்தசூத்திரங்களுக்கு, இருக்கு யசர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்களையும் கண்டத்திலே கொண்ட ஸ்ரீகண்டசைவபாஷ்யகார

சுவேதாசாரியர்க்கு முன்னிருந்த ஏகாம்பவாதப் பிரவர்த்தகர்கள்.

ரால் அருளியப்பட்டமையின் மகார்த்தமுடைய இந்தப் பாஷ்ய புத்தகமானது யதுதமாவேவும் சுருக்கமாகவும் பிரகாசஞ் செய்யப்பட்டது.

விவஸாரீகி யஜ்ஞோஷிஸா ஹி ஸ்ரீநஜீதா ஸதா||

(தைத்திரீயப்பிராம்மணம். க. உ. க. உக.)

“ஸ்ரீ என்பது இருக்கு யசர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்களின்மேற்று; அந்தஸ்ரீயானது சத்துக்களுக்கு அமிர்தமாயிருப்பதன்றே” என்றது சுருதி. எந்த வேதாந்த சூத்திரத்திலே இந்த மூன்று வேதங்களும் மிகுத்து நிகழ்கின்றனவோ, அந்த வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு ஸ்ரீமத் என்னும் பெயர் உளதாம். மூன்று வேதங்களையும் கண்டத்திற் கொண்டமையால் ஸ்ரீகண்டர் என்னும் திருநாமம் சிவாசாரியர்க்கு எய்திற்று. சமஸ்த வேதங்களையும் அறிந்தவராகிய விபாசகவானால் அருளப்பட்ட வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கு, அங்ஙனம் சமஸ்த வேதங்களையும் உணர்ந்த ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியர் எழுதிய பாஷ்யமே மிகப் பொருத்தம் என்று கடைப்பிடிக்க.

சைவபாடியப்பயன்.

ஸவ-ஹோஜாஹஸாரஸ்ய ஸௌரஹஸூடிஹோடிநா||

சூய-ஹோணா ஸிவகிஷாநா ஹஸ்யுரேதநூஷாநியி||எ||

(இ—ள்) சர்வவேதாந்தசாரமாகிய சுகந்தத்தின் இனிமையினாலே ஆனந்தமடைந்த ஆரியராகிய சிவகிஷ்டர்க்கு இப்பாஷ்யம் மகாரிதியாம்.

நிரதிசயரசரூபமாகிய பரப்பிரமத்தின் தாற்பரியமே ஈண்டுச் சௌரபம் எனப்பட்டது. ஒரிடத்திலேயுள்ள புஷ்பசுகந்தம் அநேக இடத்திலே விபாசகமாயிருக்குமாறு போல, பரப்பிரமசிவபெருமானிலே முற்றுகின்ற வேதாந்ததாற்பரியமாகிய சுகந்தம் குருசிஷ்ய பரம்பராக்கிரமத்தினால் யாண்டும் விபாசித்துள்ளதென்பதாம். ஆகவே, வேதாந்தசாஸ்திரத்தைப் பாரிஜாத விரூஷத்துள்ள பூங்கொத்துக்குச் சமானமாகக் கூறுவது உசிதமாம். பாரிஜாதபுஷ்பம் போல வேதாந்த சாஸ்திரமும் தனது பத்தர்களுக்கு மோக்ஷத்தைப் பாலித்தல் மாத்திரமன்றி,

ஸ யதி வித்யுரொககாரோ ஹதி ஸாக்ஷாஹேவாஸ்ய வித ரஸூதிஷ்டினி (சார். அ. உ. க)

“பிதிரிலோகத்தை அடைவ விரும்புகின்றவனுடைய சங்கற்பஞானமாத்திரையினாலே அவன் பிதிரர் அவனை எதிர்கொள்கின்றனர்” என்னும் சுருதிப் பிரகாரம் சமஸ்த போகங்களையும் அவனுக்குக் கொடுக்கின்றது. அங்ஙனமே வேதாந்தவிரூந்தசார சுகந்த சுவாது மகாரந்தத்தை விரும்புவோர்

கசுசு சிவாத்துவிதசைவபாடியப் பிராரம்பம்.

களாய், சுபாவசித்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திலே சிரத்தா தாற்பரியம் செய்
பவர்களாய், சிவநிஷ்டர்களாய், சிவபெருமானைச் சதாகாலமும் தியானஞ்
செய்யும் ஆரியர்களாய், பூச்சியர்களாயுள்ள உத்தமபுருஷர்களுக்கு இந்தப்
பாஷ்யம் மகாநிதியாம். மகாநிதியானது தரித்திரனுக்குப் புலப்பட்டமாத்
திரத்தில் மகானந்தத்தை விளைத்துக் கைக்குக் கிட்டியபோது அவனுடைய
எண்ணமெல்லாம் முற்றுவிக்குமாறு போல, இந்தப் பாஷ்யமும் மேலே
கூறிய சிவநிஷ்டர்க்குத் தரிசனமாத்திரத்தில் அதிக ஆனந்தத்தை விளைத்து,
வேதாந்தார்த்த நிர்ணயஞ் செய்யுமிடத்து நிரந்தர சிவத்தியானத்துக்கு
உபயோகமாகிய அவரது (சிவபிராராது) சமஸ்த கல்யாணகுண சொரு
பாதிகளின் உண்மையை உணர்த்துவதாயிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

23172
(6313)

பிரமசூத்திர

சிவாத் துவித சைவபாடியம்.

முதலாம் அத்தியாயம்.

முதலாம் பாதம்.

(க) இஞ்ஞாசாதிகரணம்.

ஈண்டு உபநிடதமீமாஞ்சை ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. இப்பொழுது இந்த ஆரம்பம் எப்புருஷார்த்தம் பற்றியது? அப்புருஷார்த்தமானது இடையறா விருப்புக்கு ஆஸ்பதமாகிய இன்பத்தை அடைதலாம், இன்றேல் இடையறா வெறுப்புக்கு ஸ்தானமாகிய துன்பத்தை முழுதும் ஒழித்துவிடுதலாம் என்க.

(இவ்வுபநிடத மீமாஞ்சைக்கு) அதிகாரி யாவன்? இதனை அறியவேண்டும் என்பனவாதியாய ஆசையுடையவனே அதிகாரி.

இதன் விஷயம் என்னை? வெளிப்படையாயும் அதிகம் வெளிப்படையாகாமலும் சந்தேகமென்னும் ஊஞ்சல் பற்றி நிகழ்வதே விஷயம்.

எதற்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கப்பாற்று? எது எக்காலமும் உபயோகமாய் முற்பட்டு நிகழ்கின்றதோ, (அதற்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கப்பாற்று).

இங்ஙனஞ் சிரவணஞ் செய்வோருடைய மனசிலே நிகழ்ந்த சங்கை எனப்படும் முனையை நிரமூலஞ் செய்யுமாறு சர்வஞ்சுகாமணியாகிய வியாசபகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்டது இந்தச்

சூத்திரம்.

சுயாகொ ஸ்ரஹஜ்ஜாலா (க. க. க)

(க) பின்னர், ஆகலின், *பிரமத்தை அறிய +ஆசை.

இச்சூத்திரம் ஓர் அதிகரணம். ஈண்டு விஷயம், சம்சயம், பூருவபகஷம், சித்தாந்தநிர்ணயம், சங்கதி என்பவற்றுக்கு நிலைக்களமாயது அதிகரணம்.

இங்கே அத (சுய) சப்தம் (இன்ன விஷயத்துக்குப் பின்னர் இன்னது ஆரம்பிக்கற்பாற்று) என்னும் அனந்தர அர்த்தத்திற் போந்ததன்றி,

சுய யொ மூ நுஸாஸந்ர

“இப்பொழுது யோகத்தைப்பற்றிய விவரணம் (ஆரம்பிக்கற்பாற்று)” என்னும் யோகசூத்திரமுதலியவைகளிற் கண்ட அத என்பது போல, அதிகாரப் பொருண்மேற் போந்ததன்று. அதிகாரம் என்பது ஆரம்பம்.

பிரமத்தை அறியவேண்டும் என்னும் ஆசையானது செயற்பாலதாதலின், அது ஆரம்பிக்கப்படுவதின்றன்றோ; அது விஷயத்தின் மேற்கொண்ட ஆசையினால் மாத்திரம் உதிக்கற்பாலது.

ஓகார ஸாய ஸஸுஸா லாவெதௌ ஸ்ரஹணஃ வுஸா
கணு விசுா விநியுடாகௌ தஸூநூமவிசுவாவௌ

“ஓங்காரம் அத என்னும் இரு மொழிகளும் முன்னரே பிரமாவுடைய கண்டத்தைப் பிளந்து வெளிப்பட்டமையின், அவ்விரு மொழிகளும் மங்கல மொழிகள்” என்னும் ஸ்மிருதிபற்றி, இந்த அத சப்தம் மங்கலப் பொருளிற் கூறப்படுவதன்று; (பிரமத்தை) அறியவிருப்பம் என்பதுபற்றிப் பொருள் பொருந்துமாறினமையின். சிஷ்டாசாரம் பாதுகாக்கும்பொருட்

*ஸ்ரஹெதி ஸிவஸகௌஸு ஸவடாதுகூ ரிகிஸுடரூ

(கைலா. கக. ௪0)

“சிவனாகும் சத்தியாகும் சர்வான்மகத்துவமே பிரமம் என்பது வெளிப்படை” என்று கூறப்பட்டலாற் பிரமம் என்பது சத்தியோடியைந்த சிவபெருமான் மேற்று.

†மொய்ப்பானரம்புகயிருகமுனயென்புதோல்போர்த்த
கூப்பாயம்புக்கிருக்கிலேன் கூவிக்கொள்ளாய்கோவேயோ
வெப்பாலவர்க்கும்பாலாமென்றாழுதேயோ
வப்பாகாணவாசைப்பட்டேன்கண்டாய்மானே.

(திருவாச்சகம், ஆசைப்பத்து, ௨.)

ஞ்சு சாஸ்திராரம்பத்தில் மங்கலாசரணம் செயற்பாலதெனின், அதுவும் அத என்று (வாயினால்) அக்ஷரத்தைத் தொனித்தல் மாத்திரையானே சித்திக் கின்றது.

இந்த அத சப்தமானது (ஓர் விஷயஞ் சொல்லி மற்றோர் விஷயஞ் சொல்வதாகிய) பக்ஷாந்தரத்திற் கொள்ளும் பொருளுமுடைத்தன்று; முன்னர் யாதும் கூறப்படாதாக, அதன் பிரசங்கமின்மையின்.

அத என்னும் மொழி போசனமேனும் போதலேனும் செய்தல் என்னுமே போல, நியமமில்லாததாய் முன் நிகழ்வதொன்றைக் குறித்ததும் அன்று; இம்மொழி நியமமாய் உள்ளதொன்றைக் குறித்து ஈண்டுக் கூறப்படலான். எவனுக்குச் சம்பந்தியானது அதிகாரிவிசேஷத்தினுற் பிரம விசாரத்துக்குச் சாதனமாகின்றதோ, அந்தச் சாதனம் முன் உளதாவதாக அறியப்படுகின்றது.

பின்னர் எட்டு வயசமுதலியவற்றையுடைய பிராமணர் முதலியோரால் உபயோகிக்கப்பட்ட, உபநயனசம்ஸ்காரத்தை முற்கொண்டதாயும்,

வூஜ்யாயொ ஸ்வேக்யஃ (தைத்திரீய ஆரணியகம். உ. கரு)

“சுவாத்தியாயம் அத்தியயனஞ் செயற்பாற்று” என்று தனக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரகாரம் தினந்தோறும் எய்தப்பெற்றதாயும், நியமமாக வழிபடப்படும் ஆசாரியர் வாயிலாக எய்தும் அக்ஷரக்கிரஹணவடிவமாயும், அர்த்த ஞானப்பயனையுடையதாயுமுள்ள வேதாத்தியயனமே பிரமவிசாரத்துக்கு முன் உளதாக உரைப்பதாயுத்தம்; தருமம்போலப் பிரமமும் வேதவாயிலாகச்சித்தித்தலின், வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவனுக்குப் பிரமவிசாரங் கூடாதாகலின்.

கேவலம் வேதாத்தியயனத்துக்குப் பின்னர்ப் பிரமவிசாரம் செயற்பாலதோ எனின், அப்பெற்றித்தாய அத்தியயனம் (ஆகுக); அதன் பின்னர்த் தருமவிசாரம் (ஆகுக); அவ்வேதாத்தியயனமின்றித் தருமவிசாரஞ் சித்திக்காமைபின். அங்ஙனம் ஆசாரியராலே (சைமினிமுனிவராலே)

கூயாதொ யஜ்-ஹிஜாவா (பூருவமீமாஞ்சை. க. க. க)

“பின்னர், ஆகலின், தருமவிசாரவிருப்பம்” எனப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. முதற்கண்ணே உபாத்தியாயரிடத்து அத்தியயனஞ் செய்த பின்னர்த் தரும விசாரஞ் செயற்பாற்று; ஆகலின், எதற்குப் பின்னர் இது (பிரமவிசாரம்) ஆரம்பிக்கப்பாற்று? தருமவிசாரத்தின் பின்னர், எங்ஙனம்? நாம் தரும

விசாரம் பிரமவிசாரஞ் செய்யும் (பூருவமீமாஞ்சா உத்தரமீமாஞ்சா) சாஸ்திரங்கட்கு மிகுதியும் பேதஞ் சாற்றுவேமல்லேம்; ஆயின் (அவை) ஒரே (சாஸ்திரம் என்னும்) அபிப்பிராயமுடையேம். தருமவிசாரத்தையும் பிரமவிசாரத்தையும் ஆராதன ஆரத்தியங்களாகப் பிரதிபாதிக்கும் (இரு சாஸ்திரங்களும் முறையே) “பின்னர், ஆகலின், தருமவிசாரவிரும்பம்” (பூ. க. க. க) என்று தொடங்கி, “மீளத் திரும்புதல் இல்லை; சுருதியுண்மையின்” (வே. சூ. ச. ச. உஉ) என முடியும்வரையும் ஒரே சாஸ்திரம். (உத்தரமீமாஞ்சையில்) “பின்னர், ஆகலின், பிரமவிசார ஆசை” என்னும் ஆரம்பமானது பூருவமீமாஞ்சையில்

கயாது ஸ்ரோஷலக்ஷணம் (பூ. ந. க. க)

“பின்னர், ஆகலின், சேஷலக்ஷணம்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிற் போல, அவாந்தரபரிச்சேதப் பொருண்மேற் போந்தது.

இன்றேல் தருமவிசாரமானது பிரமஞானத்துக்குக் காரணமாதலின், அதனை விசாரித்தற்கு உபயோகமுடையனவாய் சுருதிலிங்கமுதலியவும், பிரமாணங்களாகப் பிரதிபாதிக்கப்படும் வேதவிதியும், அர்த்தவாதமும், ஸ்மிருதிமுதலியவும் பிரமவிசாரத்துக்கு உபயோகமாதலின், தருமவிசாரத்துக்குப்பின் பிரமவிசாரஞ் செயற்பாற்று; சாதனமின்றிச் சாத்தியம் பெறப்படாமையின்.

பிரமஞானத்தையுற்றுத் தருமம் சாதனமாங்கால்,

தடுதெந வெஹாநுவஉநெந ஸ்ராஸுணா விவிஹிஷணி யஜ்ஜெந ஹாநெந தவலா நாஸகெந (பிரு. சூ. ச. உஉ; அ. உ. கக)

“இதனைப் பிரமாணர் வேதாத்தியயனத்தினாலும், யஞ்ஞத்தினாலும், தானத்தினாலும், தபசினாலும், விரதத்தினாலும் அறிய விரும்புகின்றனர்” என்னும் பகவதி சுருதியே பிரமாணம்.

கருமமானது பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயின், தருமமே விசாரிக் கற்பாலதும் அதுட்டிக்கற்பாலதுமாக, இந்தப் பிரமத்தைப்பற்றிய வேதாந்த வாக்கியங்களை விசாரஞ் செய்தலாம். சிரமத்தினாற் போதரும் பயன் என்னை? என்று கூறப்பாற்றன்று, பலத்தை விரும்பாத அதிகாரிக்கு (அந்தக் கருமமானது) பாவமாகிய மலத்தை நீக்கும் சம்ஸ்காரவாயிலாகச் சித்த சத்தியைப் பிறப்பித்தற்குவாயிலாய்ப் (பிரம) ஞானத்துக்கு ஏதுவாகலின். அங்

யவெஷுதெ உகாபரிஸுதூவாராஃ (கவு. த. அ. உச. உடு).

“எவனுக்கு இந்த *நாற்பது சம்ஸ்காரங்களும் (உண்டு)” என்று தொடங்கி,

ஸ ஸ்ரவண ஸ்ராயுஜ்ய ஸாஸ்க்ரம மஹி

(கவு. த. அ. உச. உடு)

“அவன் பிரமத்தின் சாயுச்சியத்தையும் சாலோக்கியத்தையும் அடைகின்றான்” என்பதுதவியாக, கர்ப்பாதான முதலிய சகல கருமங்களும் பாவமலங்களை ஒழிக்கும் சம்ஸ்காரவேறுதலுடையன என அபியுத்தஸ்பிரகி பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

(ஆக்ஷேபம்) (யஞ்ஞத்தின்பொருட்டுச்) சாலியின்மீது (ஜலங்கொண்டு) புரோக்ஷித்தலாம் சம்ஸ்காரம் போல, சமஸ்தகருமங்களுக்கும் சம்ஸ்காரம் எய்துமாயின்,

ஸவ- வஸ்தெ வுணு-வொகா ஸவஹி (சார். உ. உந. க)

“இவரெல்லாம் புண்ணியலோகத்தினர் ஆகின்றார்” என்று சுருதியிற் கூறப்பட்ட ஆச்சிரமபலங்களுக்குச் சுவாதந்திரியம் இன்றும் விடுமாலோ எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; (சுவர்க்கமுதலிய) புண்ணியலோகருபமாகிய பலத்தை அவாவிச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் சுவாதந்திரியங்களாயினும், பலத்தை அவாவாது அக்கர்மங்களை அதுட்டித்த புருஷனுக்கு அக்கருமங்கள் சித்தசுத்திமுதலியவற்றைப் பிறப்பித்தற்குக் காரணமாயிருத்தலின்; அங்ஙனமே, அந்தப் புருஷனுக்கு எது ஞானபலமாயுள்ளதோ, அது கருமபலமுமாம்; விரிகிப்புரோக்ஷணமானது அதிர்ஷ்டபலத்தைப் பிறப்பிக்

*நாற்பது சம்ஸ்காரங்களாவன:—(க) கர்ப்பாதானம், (உ) பும்சவனம், (ஈ) சிமந்தோந்ரயனம், (ச) ஜாதகருமம், (இ) நாமகரணம், (ஈ) அன்னப்பிராசனம், (எ) செனனம், (அ) உபநயனம், நான்கு (க, க0, கக, கஉ) வேதவிரதங்கள், (கஈ) சமாவர்த்தனம், (கச) விவாகம், பஞ்சமகாயஞ்ஞம் (கஇ) தேவயஞ்ஞம், (கஊ) பித்ரயஞ்ஞம், (கஎ) மனிதயஞ்ஞம், (கஅ) பூதயஞ்ஞம், (கக) பிரமயஞ்ஞம், ஏழு பாகயஞ்ஞம் (உ0) அஷ்டகை, (உக) பார்வணம், (உஉ) சிராதத்தம், (உஈ) சிராவணி, (உச) ஆக்கிரகாயணி, (உஇ) சைத்திரி, (உஊ) ஆசுவயுஜி, ஏழு ஹவிர்யஞ்ஞம் (உஎ) அக்ஷினியாதேயம், (உஅ) அக்ஷினிஹோத்திரம், (உக) தர்சபூர்ணமாசம், (உ0) ஆக்கிரயணம், (உக) சாதர்மாசியம், (உஉ) நிருடபசபந்தம், (உஈ) செனத்திராமணி, ஏழு சோமயஞ்ஞம் (உச) அக்ஷினிஷ்டோமம், (உஇ) அத்தியக்கினிஷ்டோமம், (உக) யுக்தி, (உஎ) சோட்சி, (உஅ) வாஜபேயம், (உக) அகிராதிரி, (ச0) அப்தோர்யாமம் என்பனவாம்.

கத் தர்சபூர்ணமாசயஞ்ஞத்துக்கு அங்கமாய், சுவர்க்கமடைதற்கு முடிவாய் நிலையுறல் போல, கர்மங்கள் ஞானத்துக்கு உபயோகமாய் முத்தி அடைதற்கு முடிவாய் ஒருங்கு நிலையுற்றன. குணகர்மங்களாயிருத்தலின், அக் கர்மங்கள் அங்கங்களாம்.

(ஆகேஷம்) நித்தியம் செயற்பாலனவாய் விதிக்கப்பட்ட ஜ்யோதிஷ்டோமமுதலாயின மற்றோர் முக்கிய பேற்றைக் கொடுப்பதில் விரோதமுறுதலின், அவை சம்ஸ்காரங்களாய் எய்தமாட்டாவோ எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; சுவதந்திரவிதிகொண்டு முக்கிய காரணங்களாக விதிக்கப்பட்ட சௌத்திராமணி பிருகஸ்பதிமுதலியன முறையே அக்கினிசயனம் வாஜபேயமுதலிய யஞ்ஞங்களுக்கு அங்கமாயிருத்தல்போல, (ஓர் கர்மத்துக்கு) இரு விதியின் பலத்தினால் ஈரியல்பு சித்தித்தலின். ஆகலின், ஞானோற்பத்திவரையும் கர்மங்கள் அநுஷ்டிக்கற்பாலன.

(ஆகேஷம்) விவிஷ்ணு (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“அறிதற்கு விரும்புகின்றனர்” என்பதினால் ஞானத்தின்மேல் இச்சைபிறக்கும் வரையும் கர்மம் அநுஷ்டிக்கற்பாற்றோ எனின்,

(உத்தரம்) இது சாரமின்று; வாளா இச்சையானது புருஷார்த்தமாகாமையின். ஆகலின் பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாகிய கர்மவிசாரஞ் செய்தபின்னரே, பிரமஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும் சாஸ்திராரம்பஞ் செய்தல் மிகவும் உசிதம்.

(ஆகேஷம்) கன்மப் பிரமவிசாரம் என்பவற்றுக்குக் கிரம நியமம் கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? (இரண்டுக்கும்) கர்த்தா ஒருவனையாமாதலின் எனின், அன்று. ஆகார அங்கத்துக்கும் தர்சபூர்ணமாச அங்கிக்கும் கர்த்தா ஒருவனையாயிருத்தல் போல, தர்மவிசார அங்கத்துக்கும் பிரமவிசார அங்கிக்கும் கர்த்தா ஒருவனையாயிருப்பதா? ஒரு அங்கியாகிய ஆக்கிரேய யஞ்ஞத்தின்பொருட்டுள்ள அநேகாங்கங்களாகிய பஞ்சப்பிரயாஜங்களுக்குக் கர்த்தா ஒருவனையாயிருப்பதுபோல, மூன்றாவதாகிய அங்கிக்குத் தர்மப்பிரமவிசாரங்களை அங்கமாகக் கொண்டு இவற்றுக்கு ஒருவனே கர்த்தாவாயிருப்பதா? சமசத்திலே ஜலம் புரோக்ஷணம் செய்வனே யஜமானுடைய பசுகாமணியின் பொருட்டுக் கோதோகனத்திலே ஜலம் புரோக்ஷணம் செய்தற்கு அதிகாரியாயிருத்தல் போல, தர்மவிசாரத்துக்குக் கர்த்தாவாயிருப்பவனே பிரமவிசாரத்துக்குந் கர்த்தாவாயிருப்பதா? ஆக்கிரேயமுதலிய ஆறு யஞ்ஞங்களும் ஒரே சுவர்க்கபலத்தைக்

கொடுப்பனவேயாக, இவற்றுக்கு ஒருவனே கர்த்தாவாயிருந்தல் போல, த்ருமவிசாரம் பிரமவிசாரம் என்னும் இரண்டும் ஒரே பலத்தைக் கொடுப்பனவேயாக, இவற்றுக்குக் கர்த்தா ஒருவனேயாயிருப்பதா? த்ருமவிசாரம் பிரமவிசாரம் என்பவற்றுக்கு அங்ஙனம் ஓர் இயைபிருப்பதாகச் சுருதி முதலிய பிரமாணம் பெறப்படவில்லை. ஆகலின், கர்மப் பிரமவிசாரத்துக்குக் கிரமநியமம் பொருந்தாதெனின்,

(உத்தரம்) சுருதிமுதலிய பிரமாணம் இன்றேல், அப்போது அங்ஙனம் (கிரமநியமமின்றி) இருக்கும்.

விஷ்ணு ஹாவிஷ்ணு ஹ யஸு வெஷெஹயம் ஸஹ (சகா. கக)

“எவன் லித்தை (ஞானம்), அலித்தை (கர்மம்) என்னும் இரண்டையும் அறிகின்றவன்” எனவும்,

தெனெநகி ஸ்ரஹ்விதூணுக்யஸு (பிரு. சு. ச. கூ)

“இந்தக் காரணத்தினாலே பிரமத்தை அறிபவனும் புண்ணியத்தைச் செய்பவனும் (மேலே) போகின்றான்” எனவும்,

ஸுதெந ஸ்ரஹ்விதூணுக்யஸு ஸ்ரஹ்விதூணுக்யஸு (பிரு. சு. ச. கூ)

“சத்தியத்தினாலும், தபசினாலும், நல்ல ஞானத்தினாலும், பிரமசரியத்தினாலும் நித்தமும் இந்தப் பரமான்மா அடையப்படுகின்றான்” எனவும் பிறவுமாக ஞானத்தையும் கர்மத்தையுஞ் சேர்த்து விதிப்பனவாகிய சுருதிகள் காணப்படுகின்றன. கர்மத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் மோக்ஷபயன் ஒன்றே யுண்மையின், அந்தக் கர்மப்பிரமவிசாரங்களுக்குக் கிரமநியமம் யுத்தம்.

இங்ஙனமாயினும், அத்தியயனவிதி அக்ஷரத்தைப் படித்தல் மாத்திரத்தில் முற்றுவதாயினும், அது (தர்மப்பிரம) விசாரத்துக்குப் பிரவிருத்தியில் தாய் ஒழியாது; ஷடங்கத்தோடு வேதாத்தியயனஞ் செய்தலினாலே முதற் பார்வையினால் உடனே வாக்கியார்த்தமாத்திரம் எய்துவதாகுமாதலின். பின்னர்ப் பிரமத்தின் ஸ்துலோபாசனையாயுள்ள சோதிஷ்டோமாதிகளை விதிக்கும் வசனங்களுக்கும், சூக்குமோபாசனையாகிய * தகரலித்தையை விதிக்கும் வாக்கியங்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதாபாசவுண்மை நோக்கி, புருஷார்த்தத்தை விரும்பும் புருஷன் கர்மப்பிரமவிசாரத்திற் சுவயமாகப் பிரவர்த்திக்கின்றான். ஆகலின், (கர்மப்பிரம) விசாரத்துக்கு நியமமில்லாமல் இல்லை.

(ஆகேஷம்) “சிரவணஞ் செயற்பாற்று” ஸ்ரோதவ்யஃ (பிரு. சூ. ௪. ௫) என்னும் வாக்கியத்தினால் வேதாந்த சிரவணம் நேரே விதிக்கப்படுகின்றதே எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; விதியைப் பிரயோகிக்கும் சம்பத்தியின்மையின் அங்ஙனமாயின், வேதாந்த சிரவணம் அபூருவவிதிப்பாற்பட்டதன்று; பிராப்தமாதலின். பிராப்தமும் வேதாந்தசிரவணம்; இது வேதத்தின் பொருளை அறிதற்குச் சாதனமாயுள்ளது, சாஸ்திரசிரவணமாயிருத்தலின், வைத்தியசாஸ்திரசிரவணமுதலிய போல். இது நியமவிதிப்பாலதமன்று, அவகாதி முதலிய போல (யஞ்ஞத்தின் சாலியுமியைப் போக்கவல்ல பல்வகை உபாயங்களுள் ஒன்றிறை போக்கவேண்டும் என விதியுளதாதல் போல), (வேதாந்த விசாரமொழிந்து) அநுபவத்திற் கண்ட ஓர் பயனை விளைக்கக்கூடிய பிறிதோர் உபாயம் பிரத்தியக்ஷத்திற் பெறப்படாமையின் பரிசங்கியாவிதிப்பாற்பட்டதும் அன்று; இங்ஙனம் (அவ்விதியினால்) வேதாந்தசிரவணமாத்திரம் எய்துவதாமன்றி, வேதாத்தியயனம் பெறப்படமாட்டாது முடிந்துவிடுமாதலின். அங்ஙனமாகும்போது, வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவர்க்கு வேதாந்தவிசாரம் எய்தமாட்டாதாய், அதனற் புருஷார்த்தம் எய்தமாட்டாது. வேதாந்தசிரவணமானது பரிசங்கியாவிதிப்பாற்பட்டதாய்க் கர்மகாண்டசிரவணஞ் செய்யவொண்ணாதெனக் கொளின், (கர்ம) விசாரஞ் செய்யாது கர்மாநுஷ்டானம் எய்தாமலும், கர்மாநுஷ்டானம் இல்லாது சித்தகத்தி எய்தாமலும், சித்தசத்தியில்லாது ஞானம் உற்பத்தி ஆகாமலும் போம். ஆகலின், (கர்மவிசாரஞ் செய்த பின்னர்ப் பிரமவிசாரஞ் செய்யவேண்டும் என) மேலே உரைத்தமையே சாற்புடைத்து.

சமஸ்த சேதன அசேதனப் பிரபஞ்சாகாரமாகிய பராசத்திவிசிஷ்ட அத்துவிதீய வைபவமாய், சகல வேதசாரரகசிய களஞ்சியமாய், பவர், சிவன், சர்வர், பகபதி, பரமேசுவரர், மகாதேவர், உருத்திரர், சம்பு முதலிய பரியாயவாசகசப்தங்களின் சாரத்திறற் பிரகாசிக்கின்ற உற்கிருஷ்ட மகிமாவிலாசத்தையுடையதாய், தனது சேஷ அம்சரூபமாகிய சமஸ்த சேதன (ஆன்மாக்களுடைய) உபாசனைகளுக்கு அநுகுணமாகக் கூறப்பட்ட தனது அருட்பிரசாதத்தினூழ் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தங்களை யுடையதுமாகிய பரப்பிரமத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்யும் உபநிடதசாஸ்திரமானது விசாரஞ் செயற்பாற்று. தனக்குப் பிரேரகமாயுள்ள சோதன லக்ஷணமாகிய யாகரூபமாயும், தன்னை ஆரதித்தலான் எய்தும் விசேஷ சாதனரூபமாயும், அந்தந்த அர்த்தவாதத்தினாலே பிரகடனஞ் செய்யப் படுகிருஷ்டவிலாசமாயும், சருதியாதிவளினாலே பெறப்பட்ட சமஸ்த

அங்கங்களோடு இசைந்ததாயும், தனக்குப் பிரமாணாகுலமாகிய ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணத்தின்பாலதாம் அபியுத்தகுத்திப் பிரமாணத்தினால் இசைந்த உப்பிபுருங்கணத்தையுடையதாயும், விதி, நிஷேதம், விகற்பம், சமூச்சயம், உற்சர்க்கம், அபவாதம், வாதம், அப்பியுச்சய முதலியவைகளோடியையந்த தாயும், சமஸ்த புருஷார்த்த இரத்திராகரமாயும், பரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயுமுள்ள சிரேஷ்டமாகிய (பூர்வமீமாஞ்சையாகிய) தர்மவிசாரஞ் செய்த பின்னர் என அத் சப்தத்துக்கு அர்த்தநிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டது.

அதஃ (கூஹீ) “ஆகஸின்” என்பது நிகழ்ந்துபோனமையின் ஏதுப் பொருண்மேற்று; ஏதுபற்றி வேதாத்தியயனஞ் செய்தமையால் தர்மவிசாரஞ் செயற்பாற்றே, அதுபற்றி அக்கர்மாதுஷ்டானஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிறந்த சித்தசுத்தியினால் வாய்ந்தவனும், அச்சித்தசுத்தி எய்திய காலத்திலே உதித்த விவேகாதி குணத்தோடியையந்த பரமபக்தியுடையனுமாய அவனாலே நிரதிசய மங்களகரமாகிய பிரமமும் விசாரஞ் செயற்பாற்று.

(பிரம்ம ஜிஞ்ஞாஸா) என்பது “பிரமத்தின் அறியவிரும்பம்” (அஃ தாவது, பிரமத்தை அறிய ஆசை) என ஆறும் வேற்றுமைகாரகப்பொருட்கண் வந்தது.

வரீக்ஷு) லொகாநுபிஷிதாந்ராவணோ நிவெஷிராயாநாஸு) க்யுகி க்யுதெநு கஜ்ஜாநாஸு-ஸ ஸு-ராவெவாஅமவெகதிதாணி ஸ்ரோத்ரியம் ப்ரவாகிஷ்ட (முண். க. உ. கஉ)

“எந்தப் பிராமணன் கர்மங்களாலாய உலகங்களைப் பரீக்ஷித்துப் பற்றற்ற வனாய், நித்தியப்பொருளானது அறித்திய கர்மத்தினால் அடையப்படாதென்னும் சிந்தையுடையவனாகின்றானோ, அந்தப் பிராமணன் அம்மெய்ப்பொருளை அறியும்பொருட்டு வேதாந்தமறிந்தவனாயும் பிரமநிஷ்டையுடையவனுமாயிருக்கிற குருவையே சமீபத்தைக் கையிற்கொண்டு அடைவானாக” என்றற்றொடக்கத்த விஷயமே சண்டு ஆராயற்பாற்று.

பிரமம் விசாரிக்கயோக்கியமுடையதா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) பிரமம் விசாரயோக்கியமுடைத்தன்று; அதிற் சந்தேகமின்மையின். சந்தேகமிலாமை எவ்வனம்?

அமெய்யன்வென்பொடிபூசம்விசித்தன்வேதமுதல்வன் கையின்மான்மமுவேந்திக்காலன் காலமுத்தான்

பைகொன்பாம்பரையார்த்தபடிநன்நன்பனங்காட்டு

1. பரையனென்கள்பிரானியநியாதாரிவேன்னே.

(தேவாரம்; திருவன்பார்த்தான்பனங்காட்டே; கங், ஏ)

புறநாடு ஆறு (மாண்கேரியம். ௨; பிரு. ௨. ௫. ௧௧)

“இந்த ஆன்மா பிரம்ம” என்றுஞ் சுருதியின்று “அயன்” என்னும் பிரத்தியயத்தினால் பிரத்தியக்ஷித்தமாயுள்ள ஆன்மாவைப் பிரம்மம் என்று கூறுகின்றது; ஆகலின் இதற்கு சந்தேக களங்கப் பிரசங்கம் ஏற்றுக்கு? இன்னும் விசாரத்தின் பயன் அந்த விஷயஞானமே. ஞானமும் ஞேயத்தின் பரிச்சேதமாம். வேதாந்தவிசாரம் வாயிலாகப் பிறந்த ஞானம் பிரமத்தைப் பரிச்சேதஞ்செய்கின்றதா? அன்றா? பிரமத்துக்குப் பரிச்சேதம் கூறின், அது பரிச்சேதம் கடந்திருக்கின்றதென்பதைப் பங்கஞ் செய்யும்; பரிச்சேதம் கூறுதொழியின், பிரம்மம் உள்ளவாறு விளங்காது. “இதுதான் கடம்” என்று பரிச்சேதம் கூறுங்கால், அது அறியப்பட்டதாகின்றது; ஆகலின், பிரமவிஷயத்தைப்பற்றிய ஞானமும் எய்தாது; மேலும், (விசாரத்தினால் எய்தும்) பயன் சிறிதும் காண்கிலேம்; முத்திப்பயனும் இல்லை; அநாதி சித்தமாயுள்ள சம்சாரம் நீக்கக்கூடாமையான் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். எவ்வாற்றாலும் (வேதாந்த) சாஸ்திரம் நன்கு ஆரம்பிக்கற்பாற்று; பிரம்மம் சந்தேகத்துக்கிடமாய் ஆராயற்பாலதாகிய விஷயமாக இருத்தலினாலும், அதனை நிர்ணயித்தல் பிரயோசனத்தை விளைத்தலானமாம். “இந்த ஆன்மா பிரம்ம” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகள் அகங்காரத்தினால் கட்டுண்ட இந்தச் சம்சாரியைப் பிரம்மம் என்று சொல்கின்றன; இதனாற்றான் சந்தேகம்.

சமஸ்த கிலேச களங்கமில்லாத நிரதிசய ஞானானந்தாதி சத்திமகிமாதிசயத்தைபுடையதே பிரமத்துவம்.

அநாதியாயுள்ள அஞ்ஞானவாசனையினால் பற்றப்பட்டு வெளிப்பட்ட நன்மாதை அநேக சரீரங்களிற் பிரவேசித்தலும் நீங்குதலுமாகிய வியாபாரத்தினால் வசப்பட்டு எல்லையல்லாத துக்கத்தைச் சகித்தலே சீவத்துவம்.

ஒன்றுக்கொன்று விலகணமாயுள்ள (யரமான்மா சிவான்மா என்னும்) இரண்டுக்கும் சுருதிகள் எங்ஙனம் ஒரியல்பு கூறும்? அங்ஙனமாயின், எங்ஙனம் சந்தேகம் இலங்கும்? இன்னும் இங்ஙனஞ் சந்தேகம் நிகழ்கின்றது;

க. க. க. ௧. ௨. ௩. ௪. ௫. ௬. ௭. ௮. ௯. ௧௦. ௧௧. ௧௨. ௧௩. ௧௪. ௧௫. ௧௬. ௧௭. ௧௮. ௧௯. ௨௦. ௨௧. ௨௨. ௨௩. ௨௪. ௨௫. ௨௬. ௨௭. ௨௮. ௨௯. ௩௦. ௩௧. ௩௨. ௩௩. ௩௪. ௩௫. ௩௬. ௩௭. ௩௮. ௩௯. ௪௦. ௪௧. ௪௨. ௪௩. ௪௪. ௪௫. ௪௬. ௪௭. ௪௮. ௪௯. ௫௦. ௫௧. ௫௨. ௫௩. ௫௪. ௫௫. ௫௬. ௫௭. ௫௮. ௫௯. ௬௦. ௬௧. ௬௨. ௬௩. ௬௪. ௬௫. ௬௬. ௬௭. ௬௮. ௬௯. ௭௦. ௭௧. ௭௨. ௭௩. ௭௪. ௭௫. ௭௬. ௭௭. ௭௮. ௭௯. ௮௦. ௮௧. ௮௨. ௮௩. ௮௪. ௮௫. ௮௬. ௮௭. ௮௮. ௮௯. ௯௦. ௯௧. ௯௨. ௯௩. ௯௪. ௯௫. ௯௬. ௯௭. ௯௮. ௯௯. ௧௦௦.

“அன்னம் பிரம்ம,” “பிராணன் பிரம்ம,” “மனம் பிரம்ம,” “விஞ்ஞானம் பிரம்ம,” “ஆதித்தியன் பிரம்ம,” “நாராயணன் பிரம்ம” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகள் வெவ்வேறு பொருளைப் பிரம்மம் என்று கூறுகின்றன. இவை

களில் எது பிரமம்? ஆகலின் அநேகபிரகாரமாய்ச் சந்தேகமுண்டாகின்ற மையின், பிரமம் விசாரஞ் செய்தற்கு அருகமாகின்றது.

கேட்டல், சிந்தித்தல் முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டவரும், பக்தி யினாலும், ஞானத்தினாலும் விசேஷமாக எதிர்முகமாக்கப்படுபவரும், பரமகாருணிகரும், மகாதேசிகரும், சர்வாறுக்கிரகருமாகிய பரம்பிரம சிவனாரின் அருளாதிக்கியத்தினாலே இந்த அதிகாரிக்குப் பாகபட்டம் நீண்டு பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்ட நிரதிசயானந்த சோபுமாசிய அந்தச் சிவப்பிரமத் தின் *சாமியகுணசாரமாயுள்ள கைவல்லிய இஷட்கயியை (அடைதலே) பிரயோசனமாம்.

இதனால் வேதாந்த சிவணமானது (ஆராயற்பாஸ்தாகிய) விஷயத் தோடும் பயனோடும் இயைந்துள்ளது. ஞானமானது ஞேயத்தின் பரிச்சேத மாயிருத்தலின், பரிச்சின்னங்கடந்த, பிரமம் விஷயமாகாதேயென ஆரோக்ஷ புமாகக் கூறினமை ஆராய்வில்லாத விலாசத்தினாலேயாம்; பிரமம் இவ்வி யல்பிற்று, இது என்று பரிச்சேதம் கூறல் கூடாதாயினும், இலக்ஷணவாயி லாகப் பிறவற்றினின்று வேறுபடுத்தல் மாத்திரத்தினாலே பரிச்சேதம் எய்துமாகலின், யாண்டும் இலட்சியவிஷயத்தை இலக்ஷணவாயிலாகப் பிற வற்றினின்று பிரித்துக் கூறும் ஞானமே பரிச்சேதம் எனப்படும்.

உத்தேசிக்கப்பட்ட பிரமத்துக்கு இலக்ஷணங் கூறி வேதாந்தவாக்கியங் களினாலே நிரூபித்துப் பரீக்ஷிக்குங்கால், சஜாதீய விஜாதீயங்களாய், (பிரம) இலக்ஷணங்கள் இல்லாதனவாயுள்ள மற்றைச் சகல பதார்த்தங்களினின்று பிரிக்கப்பட்டதாய் எதுவுண்டோ அதுவே பிரமம் என அறியப்பாற்றும்.

ஆகலின் பிரமவிஷயமாயுள்ள இந்தச் சாஸ்திராரம்பம் சமீகினம் சந்தேகத்துக்கிடனாகாததும், பிரயோசனம் விளைக்காததுமாயுள்ள ஒன்று அறிஞர்க்கு விசாரவிஷயமாகாது. வேதாந்த சாஸ்திர விகாரமானது பிரமாணம், யுக்தி, ஆபாசம், பிரதிபாசம் என்பவற்றுக்குட்பட்டமையின், சந்தேகத்துக்கிடமாய்ப் பிரமம் விசாரத்துக்குரிய விஷயமாகின்றது.

ஸ்ரவணவிஷயவொதி வாழ்வு (தைத். உ. க. க)

“பிரமோபாசகன் நிரதிசயப் பிரமாணந்தத்தை அடைகின்றனன்” எனவும்,

*அப்பாரசடையிப்பனுந்தவரீகழலே
யொப்பாகவொப்புவித்தவுள்ளத்தாநுள்ளிருக்கு
மப்பாலைக்கப்பாலைப்பாடுதுங்காணம்மாறாய்.

(திருவாசகம், திருவம்மாலை, 94)

†தெள்ளத்தேறித்தெளிந்துதித்திப்பதேர
ருள்ளத்தேறலமுதவொளிவெளி
களள்ளத்தென்கமேயன்கவலைத்தலை
வெள்ளத்தேனுக்கெவ்வாறுவினைந்ததே.

(அ. தனித்திருக்குறியிசை, 6)

ஜாக்ஷா, சிவம் ஸாணி, சிவகுண தெதி (சுவே. ச. ௧௪)

“சிவபெருமானை அறிந்து அத்தியந்த அநர்த்த துக்கநிவிர்த்தியை அடைகின்றனன்” எனவும்,

ஐராவதம் ஜாக்ஷாபேதா ஹணி (சுவே. ந. ௭)

“சிவபெருமானை அறிந்து புநராவர்த்திகொடாத பிரமானந்தாநுபவ நிலையுடையவராகின்றனர்” எனவும்,

சிவசுத்தம் பரூதி வீதகொகொ யாதும் பூலாபாநுவி
பிரத சீமபு (சுவே. ந. ௨௦)

“விராகமும் (அப்பிராகிருத) மகிமையுமுடைய சிவபெருமானை ஜகத்துக்குத் தாரகமாகிய அவரது பிரசாதத்தினால் சோகம் நீங்கினவனுக்குக் காண்கின்றனன்” எனவும்,

சுத்தாந ரீரணி கருகா பூணவெஹா துராஸணிபு
பூநநிஷ்ட
யநாபெவ பாயம் உஹதி வணிகி (கைவ. ௧௧)

“(இதயகுகையின்கண்ணே) ஆன்மாவையும், பிரணவத்தையும் முறையே கீழ் அரணியாகவும், மேல் அரணியாகவுங்கொண்டு தியானித்தலாம் *கடைதலினாலே பாசத்தைத் தக்கிக்கின்றனன் அறிஞன்” எனவும்,

* திவெஷு தெதம உபநீவ ஸவித் ராவஸ்திராகம் ஸுர
ணீஷு அரூதி ஸவ ரீதாநுமி மூஹிதெ உலெஷ ஸதெநெந
நா தவஸா யொ உநுபயூதி (சுவே. க. ௧௫)

“என்னில் எண்ணெய் போன்றும், தயிரில் நெய்போன்றும். (வறந்த) நதியில் ஜலம் போன்றும், அரணியில் அக்கினி போன்றும் (யாண்டும் வியாபித்துள்ள) இந்தப் பரமான்மா ஆன்மாவில் அறியப்படுகின்றார்; சத்தியமும் (உறவும்), தபசும் (ஞானமும்) கொண்டு இவன் அவரைக் காண்பானாயின்.”

திவெஷு வா யயா தெதம உபநீவ ஸவித் ராவஸ்திராகம்

யயாவ ஸ்திராகதவி வுராவா யயாஸுரோ மஹதாஸநி

வவவெவ ரீமாதாநரீதாநுமி மூஹிதெ

(வாயு. பூ. ச. ௭௪, ௭௫)

“திலத்தில் எண்ணெய் போன்றும், தயிரில் அமைந்த நெய் போன்றும் (வறந்த) நதியில் வியாபித்த ஜலம் போன்றும், அரணியில் அக்கினி போன்றும், (பிரபஞ்சம் எங்கும் பரமான்மா வியாபித்துள்ளார்); இங்ஙனம் ஆன்மாவிலே ஆன்மாவுக்கு வேறுகிய பரமான்மாவை (ஒருவன்) சத்தியமும் தபசுங்கொண்டு எப்போதும் இயைந்து நின்று காண்கின்றான்.”

விறகிநீயினன்பாவிற்படுநெய்போன்
மறையநின் றுன்னமாமணிச்சோதியா
ஹவிகோண்டெண்புகயற்றினுன்
முறுகவாங்கிச்சுடையமுன்னிற்ருமே.

(நா., தனித்திருக்குறுந்தொகை, ௧௦)

ஜாகூர் ஷெவா ௨௦-ஆதெ வவ-வா-வெஃ (சவே. க. ௧௩; க. ௮)

“சிவபெருமானை அறிந்து சமஸ்த (மல மாயா கர்ம) *பாசங்களினின்று வீழேகின்றனன்” எனவும் (போந்த) சுருதிகள் அநுசாரமாக, அப்பிரமோபாசனையினாலே இந்த அதிகாரிக்குப் பாசத்தை நீக்குதலாகிய முத்திப் பிரயோசனமும் உண்டென இம்முதல் அதிகரணத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(௧)

(௨) ஐந்மத்தியதிகரணம்.

ஈண்டு நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்ட பிரமத்தை நிச்சயஞ் செய்யும் அந்த இலக்ஷணம் என்ன? என விசாரிக்குங்கால், அப்பிரமத்தின் இலக்ஷணத்தை விளக்குவதாகிய இரண்டாவது அதிகரணத்திற் ஆரம்பிக்கின்றனர் பகவான் சூத்திரகாரர்.

ஜநாடிஸ்ய யக் (க. ௧. ௨)

(௨) எங்கிருந்து இதன் ஈருஷ்டி முதலியன.

இலட்சியம் அறியப்பட்டவிடத்து, அதன் இலக்ஷணம் (வேண்டப்படாது) வியர்த்தமாய் முடிதலினாலும், அவ்விலட்சியம் அறியப்படாதொழியின் அதனை (இலக்ஷணத்தை) ஆராய்தல் பொருந்தாமையானும், ஈண்டு பிரமத்துக்கு இலக்ஷணம் எங்ஙனம் உரைப்பதாகும் என ஆலோசிக்கும்பாற்றன்று; வேதாத்தியயனவாயிலாக முதற்கண்ணே அறியப்பட்ட பிரமத்துக்கு அது (இலக்ஷணங் கூறல்) யுத்தமாதலின்.

*வினையாதொர்பரிசில்வருபதபாசவேதனையோன்

டனையானதவிர்வருந்தலைவன்னதுசார்வாங்

கனையார்தருகதிராயிரமுடையவ்வவேனும்

முன்மாமதிதவமும் முயர்முதுகுன்றடைவோமே.

(தேவாரம், திருமுதுகுன்றம், ஞான., ௩)

செம்மைநலமறியாதசிடரொடுந்திரிவேனை

ழம்மைமலமறுவித்துமுதலாயமுதல்வன்றூ

னம்மையுமோர்பொருளாக்கிராய்சிவிகையேற்றுவித்த

வம்மையெனக்கருளியவாரூர்பெறுவாச்சோவே.

(திருவாசகம், அச்சோப்பதிகம், ௧)

†“விண்முதல்பூதலமொன்றியவிரூசடரும்பர்கள்

பிறவும்படைத்தனித்தழிப்பரும்மூர்த்திகளாயின”

(தேவாரம், ஞான., திருவெழுந்திருக்கை)

“அரியாக்காப்பானயனுப்பபடைப்பா

னரனையழிப்பவனுந்தானே.”

(புதினொர்திருமுறை, திருக்கைவாசனாநுபாச)

இந்த மாதிரி அன்பு, கருணை மனம் (குறியை) புறக்கிதும். *கிருஷ்ண, நிதி, சங்கரா, திரோபவ, அருக்கிரமம் எனும் கிருத்தியம் இந்தச் சம்மேளனை சமீபமாய் சேதஞ்செய்தனருப பிரபஞ்சவிஸ்சத்துக்கு எங்கிருந்து உளதா கின்றதோ, அதிலே பிரம்மம்.

பெருகா வா உரையி உருதாமி ஜாயமென் பெரு ஜாதாமி ஜீவ னி யபூயனூவிஸஸ்வினி தலிஜீவாஸவ தபூ வறு (தைத். நு. க. க)

“எங்கிருந்து இவ்வுலகங்கள் பிறக்கின்றனவோ, எதினாற் பிறந்தவை நீயே யுறுகின்றனவோ, ஒழியுங்கால் அவை எங்கே பிரவேசிக்கின்றனவோ, அதனை அறிய முயலாதி; அது பிரம்மம்”

புயாநகெசுதூஜபகிம-புண்ணுஸுஸாரரொகூஷிதிஸ்ய ஹெதும் (சுவே. சு. கசு)

“பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), கேஷத்திரஞ்சுனக்கும் (சீவான்மாவா கிய பிரமத்துக்கும்) பதியாயுள்ளார் சர்வஞ்ஞாதி குணங்கடையுடைய சசன்; அவர் சம்சாரத்தின் மோகக் ஸ்திதி பந்தத்துக்குக் காரணர்”

ஸக்யம் ஜாந ஜேநம் ஸ்வறு (தைத். உ. க)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மம்”

ஸதேவ ஸௌரேஜேய சுவஸ்கி

வாகுரேவாஸ்தியஸி (சான். சு. உ. க)

“சௌமிய! சத்தாகிய இதுவே முதற்கண் இருந்தது; ஏகமே அத்துவிதியா யாயுள்ளது”

ஐகம் ஸக்யம் வரஸ்வறு வரஸ்வம் க௃ஷ்ணம் மஸி

உளஜ்ஜரோத௃ விராபகூஷம் விஸ்வரூபாய வெவ நஜே

(மகா. கஉ. க)

“இருதமும், சத்தியமும், பரப்பிரமும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களரும், ஊர்த்துவவீரியரும், விருபாகூஷரும், விசுவரூபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்கா ரம்” என்றற்றொடக்கத்தே விஷயம்.

* இதற்குப் பிரமாணம் (கஉக-ஆம் இஷக்கத்திற்) காட்டப்பட்டது.

† ஈண்டு சிருஷ்டி, நிதி, சங்கரம் என முதலொழிக் உறி-ஜாந்தொழிக் என்ற த மலைவாம் பிற னனின், ஆகாது; திரோபவம் நிதியின்க், அந்நச் சங்கரத்தினும் அங்கிருந்தன.

சுருதி பிரபஞ்சசுருதி முதலாயின பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமாக எய்துமோ? எய்தாவே? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) எய்தா; சம்பந்தமின்மையின். மேலும்,

சுருதி ஸ்வரூப வஜ்ஜாநாந் (தைத். ந. சு.)

“ஆனந்தம் பிரமம் என அறிந்தான்” என்று கூறியவிடத்து, ஆனந்தம் பிரபஞ்சோற்பத்தி இலக்ஷணமுடையதாக முற்றுக்கின்றது. மற்றோரிடத்து,

ஸுஷுபி ஸுஷுபி ரீமு சுவீக (சார். சு. உ. க)

“சௌமிய! சத்தாகிய இதுவே முதற்கண் இருந்தது” என்னுஞ் சுருதியினால் “சத்து” ஐகத்காரணமாக அறியப்படுகின்றது.

ஸுருதி ஐநாந் ரீநகா ஸுஷு (தைத். உ. க. க)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்” என்னுஞ் சுருதியினால் முடிவிற்கு ஞானமே பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமாகிய பிரமம் எனப் பிறிதோரிடத்துப் பெறப்படுகின்றது. மற்றோரிடத்து,

யஜா கரிஸுஹ ஷ்வா ந ராக்ரி ஹ ஸ் ஷ்வா ஷ்வா ஷ்வா
கேவலம் (சுவே. ச. கஅ)

“இருள் உளதாய், பகலும் இரவும் இலவாய், சத்தும் அசத்தும் இலவாய் இருந்தபோது, கேவலம் அசிவபெருமான் ஒருவர் மாத்திரம் உளராயினர்” என்னுஞ் சுருதியிலுள்ள சிவசத்தத்தினால் உணர்த்தப்படும் வஸ்துவே காரணமாய், அனைத்துக்கும் முன் உளதாய் பிரமமென உணரப்படுகின்றது. சுருதி ஆனந்தமுதலியன பிரமம் என்னுமிடத்து, இவையெல்லாம் தனித் தனி பிரமமாதலாம் விகற்பத்தின் பாலனவா? இன்றேல் இவையனைத்தும்

இருளினது புனலிடைமடிதரவெரிபுகவெரியதாயிரு
பெருவெளியினிலிதரவளிகெடலியனிடமுமுவுதுகெட
விருவர்களுட்பொறையெடுத்தியெழிலுருவுடையவனினமலர்
மருவியவறுபதமிசைமுசன்மறைவன்மமர்தருபரமனே.

(தேவாரம், திருமறைக்காடு, ஞான, ௪)

பெருங்கடன்முடிப்பிரளயக்கொண்டே பிரமனும்பொ
யிருங்கடன்முடியிறக்குயிற்தான்களேப் பரமம்
சுருங்கடல்வண்ணக்களேப் பரமங்கொண்டெக்காளாய்
வருங்கடன்மீன்களெழும்பிநாசல்களைவாசிக்குமே.

(தேவாரம், பொது, நால், தனித்திருவிருத்தம், ௧)

ஒருங்கியைதலாம் சமுச்சயத்தின்பாலன்வா? விகற்பமாயின் மேலே காட்டிய சுருதிகளுக்கு ஹாநியாதீதோஷப்பிரசங்கமும் (சிவபெருமான் எப்பெற்றியரென இலக்ஷணங் கூற்றுகொண்ணுத) அவ்வியவஸ்தையும் நேரும். (ஆனந்த முதலியன) தனித்தனி சிவபெருமானாய் முடியின், சிவப்பிரமத்துக்கு அநேகத்துவப் பிரசங்கம் எய்தும். (ஆனந்தமுதலியவனைத்தும்) ஒருங்கியைந்து (சிவபெருமானும் எனின்), அவை குணங்களானமையின் பிரபஞ்சமனைத்தையும் நிரூமித்தற்கியன்ற ஞானத்தையுடைய சிவபெருமானாகா என்க. மேலும்,

போயாஹு ப்ரக்யகிஹி விஷாக (சுவே. ச. ௧௦)

“மாயையைக் காரணம் (பிரகிருதி) என உணர்க” என்னுஞ் சுருதி அசேதனமாகிய மாயையைப் பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமாகக் கூறுகின்றது; அதுவே அமைவுடைத்து; ஞானரூபமுடைய சிவபெருமானைப் பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமாகக் கூறின், அச்சிவபெருமான் விகாரமுறுவாராய்,

நிஷஹு நிஷியஹு ஸாஹு (சுவே. சு. ௧௧)

“நிஷ்களரும், நிஷ்கிரியரும், சார்தரும்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிக்குப் பங்கம் நேருமாகலின். ஆகலின், எவ்வாற்றானும் சிவபெருமானுக்குப் பிரபஞ்சோற்பத்தியிலக்கணமுரைத்தல் அமைவுடைத்தன்றெனின்,

(சித்தார்த்தம்)கூறுதும். சிருட்டியாதி தொழில்கள் பிரபஞ்சத்திருத்தலின், அவை சிவபெருமானுக்குச் சம்பந்தமுற எனக் கொள்ளினும், (அவை) தடஸ்தத்தினுற் (அச்சிவபெருமானுக்கு) இலக்ஷணமாகப் பொருத்தமுறுகின்றன. சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களுடையதும், அஷ்டநாமங்களுக்கு அதிகரணமாயுள்ள துமாய * சிவதத்துவமே பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாகிய

* ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும் பிரசினோபநிடதம் ச. அ. னும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும் சுவேதாசுவதரம் க. உ. னும், சிவதத்துவம் ஐந்தும் பிருகத்சாபாலம் ச. ௧௧. னும், இவற்றின் உபப்பிரகங்கணங்களாகிய கைலாயசங்கிதை அத்தி. ௧. னும், வாயுசங்கிதையினும், அக்கினிபுராணத்தினும், தேவீபாகவத்தினும், பிரமாண்டபுராணத்தினும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றின் விரிவு வருமாறு:—

(அ) பிருதிவி, (உ) அப்பு, (ஈ) தேபு, (ச) வாயு, (இ) ஆகாசம், (ஈ) வாக்கு, (ஏ) பாதம், (அ) பாணி, (க) பாபுரு, (கௌ) உபஸ்தம், (கே) சுரோத்திரம், (கௌ) ஆவக்கு, (கௌ) சட்சு, (கௌ) சிவ்ஷலை, (கௌ) ஆக்கிராணம், (கௌ) சப்தம், (கௌ) பரிசு, (கௌ) ரூபம், (கௌ) இராமம், (உௌ) கந்தம், (உௌ) மனம், (உௌ) சித்தம், (உௌ) அகங்காரம், (உௌ) புத்தி, (பிரகிருதி), (உௌ) புருஷன், (உௌ) இராமம், (உௌ) வித்தை, (உௌ) நியதி, (உௌ) காலம், (உௌ) கலை, (உௌ) அசத்தமாயை, (உௌ) சத்தவித்தை, (உௌ) ஈசுவரம், (உௌ) சாதாக்கியத்தத்துவம், (உௌ) சத்தித்தத்துவம், (உௌ) சிவதத்துவம். இவற்றுட் சிவதத்துவமே மூப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் தலையாயச் சிறந்து நின்றது.

சிவபெருமான் எனக் கூறப்படுகின்றது. ஆனந்தாதி குணங்கள் என் டே முடிவுறுகின்றன. சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு), நித்தியதிருப்தத்துவம் (வாய், பிண்பமுடைமை), அநாதிபோதம் (இயல்பாகவே பாசங்களின்றகுதல்), சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயமுடைமை), அலுப்தசத்தித்துவம் (பேரருளுடைமை), அனந்தசத்தித்துவம் (முயலிலாற்றலுடைமை) என்பவைகளே சர்வஞ்ஞதாதி குணங்கள் என்க.

ஸவ-ஜ்ஞா துஷீரநாழிவொயி வீதஞ்ஞா நித்யஸுவாஸதி |
சுநஞாதிபு விலொலி-யிஜா ஸ்வாஹ்-ராஹி ரிவொஸாஸு ||
(சு. உ. 2. 4; வி. க. 4. 2)

“சர்வஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், சுவதந்திரத்துவம், அலுப்த சத்தி, அனந்தசத்தி என்பவற்றைச் சர்வஸிப்பியாகிய சிவபெருமானுக்கு *ஆறு அங்கங்கள் என்று (வேதாகம) விதியுணர்ந்தோர் கூறுவர்” என்று புராணமும் கூறுகின்றது.

(சு) சர்வஞ்ஞதை:—புறக்கரணமின்றி நிஷ்களங்க அதுபவவிஷய மாய்ச் சமஸ்த வஸ்துக்களையும் எப்போதும் பிரத்தியக்ஷமாய் அறிதலின் சர்வஞ்ஞத்துவம்;

யஸவ-ஜ்ஞா ஸ்வாஸதி-வீதஞ்ஞா ஜாநியைவொ |
(முண். க. க. 2. 4; உ. உ. 4; ஸுமத். க. க. 2)

“எவர் சர்வஞ்ஞராய், எவற்றையும் அறிபவராய் (இருக்கின்றாரோ), எவர் க்குத் தபசு ஞானமயமாகவுள்ளாரோ” என்றற்றொடங்கத்த உருதிகளான், இது சிவபெருமானுக்குரியதாகச் சித்தித்தது. இதனால் சமஸ்த சேதனத் தின் (ஆன்மாக்களின்) வெகுவித கர்மபலப்போதத்துக்கு உபயோகமாகிய அவ்வச்சரீரங்களை ஆக்கும் உபாயமானவைகளைப்பற்றிய விசேஷ ஞான முடைய சிவபெருமானே (பிரபஞ்சத்துக்குக்) காரணராகின்றார்.

(உ) நித்தியதிருப்தத்துவம்:—விபத்துக்கள் எனப்படும் சனந்தமொழி மொழித்தவிர்த்தியானந்தவழிபுரணத்துவமொன்றே நித்தியதிருப்தத்துவம். இதுபற்றியே

ஸவ-ஜ்ஞா துஷீரநாழிவொயி வீதஞ்ஞா நித்யஸுவாஸதி |
சுநஞாதிபு விலொலி-யிஜா ஸ்வாஹ்-ராஹி ரிவொஸாஸு ||
சர்வஞ்ஞதை நித்யஸுவாஸதி சத்திசுநாயே. ஆதி ஸ்வாஸதிசுநாயே விசேஷமஸ்திவம்
யஸவ-ஜ்ஞா துஷீரநாழிவொயி வீதஞ்ஞா ஜாநியைவொ |
மேல் குறிப்பிட்ட சர்வஞ்ஞதைவியும், சாக் திருப்திவியும், சிவந் அநாதிபோதத் தையும், சுவதம் சுவதந்திரத்துவத்தையும், நேத்திரம் அனந்தசத்திவியும், அனந்தசத் திவியும் அலுப்தசத்திவியும் ஆகிய இவைகள் மூன்றுபயப்படுகின்றன.

வித்தை (பசு), அவித்தை (பாசம்) என்னும் இரண்டையும் ஒருபவர்
 றற்றொருவர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிற் கண்ட பிசகாரம், இடம்
 (அசேதனமாகியபாசம்), அதுடம் (சேதனமாகிய பசு) என்னும் இருவகைய
 பிரபஞ்சத்துவஞ் செதுத்துவதுண்மையின், சிவபெருமானுக்குச் சுவதர்
 திரத்துவஞ் சித்தித்தது. சமஸ்தகியைத்தினுஞ் சுவதர் திரமாயிருத்தலிற்
 சிவபெருமானுக்குச் சர்வகார்த்திருத்துவஞ் சித்திக்கின்றது. 1

௧௦. |அவந்தசத்தி:—சுவாபாபிகமாகிய சத்தியையுடையே அது
 பதசத்தித்துவம். இது பற்றி,

வாராவ்ய ஸாதிவிலியெவ ஸுப்யதெ வூலாவிகி ஜாதவயகி யாஅ
 (சுவே. க. ௮)

“அவரது பராசத்தியானது சுவாபாபிகமாய், ஞானசத்தி, பலசத்தி, கிரியா
 சத்தி எனப் பலவற்றாகக் கேட்கப்படுகின்றது” என்றற்றொடக்கத்தனவே
 சுருதிப் பிரமாணம். சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சரூப சத்திவிசிட்டத்துவம்
 சிவபெருமானுக்குச் சுவாபாபிகமே; இதனால் ஞர்காலுஞ் சிவபெருமான்
 *நிரிவிசேடர் அல்லர் என்பது சித்தித்தது.

௧௧. அனந்தசத்தி:—முடிவற்ற சத்திசேஷசத்தியுடையே அனந்த
 சத்தித்துவம். இம் முடிவற்ற சத்திகளினாலே சிவப்பிரமமானது பிரபஞ்
 சத்தை ஆக்கவும் ஆளவும் இயைந்தது. இது பற்றியே,

வனகொ வநி ருபெசா ந ஹீத்யாய தஸ்யயுகி உரோந்நொகா
 நீஸத ராஸாநீகி (சுவே. ஈ. ௨)

“உருத்திரர் ஒருவர் உளர்; (அவர்கள்) இரண்டாவதொன்றைக் கொண்டா
 ரல்லர்; இந்த உலகம் அனைத்தையும் படைப்பனவும் காப்பனவுமாகிய
 சத்திகளினாலே ஆளுகின்றனர்”

யவ்வபாந் நொகாநீஸத ராஸாநீகிஜ் நநீகி வரோபதிஹி
 (அதாவதிகி)

“ஆளுவனவும், படைப்பனவுமாகிய தமது பரமசத்திகளினாலே இவ்வுலகம்
 அனைத்தையும் ஆளுகின்றனர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகள் (எழுந்தன).
 அனந்தசத்தியுடையார சிவபெருமானுக்கு முடிவற்ற பிரபஞ்ச சம்
 வாயிகாரணத்துவஞ் சித்திக்கின்றது.

இதனால் உபரிதப் பாதியாதமாகிய பிரமம் சதுஸ்பிரமமெயன்றி நிக்
 துரப்பியுமிட அன்றெனப் பெறப்படுகின்றது.

அஷ்டாங்கமாகியும்—பவர்த், சர்வர்த், சகலர்த், பசுபதி, சந்திரர், கங்கர், பிமர், மகாதேவர் என்னும் அஷ்டாங்கங்களுக்கும் அதிகாரமுடையுள்ள (சிவதத்துவ) லாச்சிவர் பரப்பிரம் சிவபெருமான். இந்தப் பரப்பிரம் சிவபெருமான் தமஸ்த சப்தங்கனாவ் உரைக்கப்படுவாரேனும், பரத்தியுள்ள முக்தியுடைய உணர்த்துதலினால் பவாதி சப்தங்கனார் கூறப்படுகின்றார். (இந்த அஷ்டாங்கங்கள் ஒழிந்து மற்றைய நாமங்களினாலே அச் சிவபெருமான் கூறப்படாதிருத்தலும் இல்லை.

க. பவர்:—எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உண்மையினால் பவர் என்ற திருநாமஞ் சிவபெருமானுக்குப் போர்த்தது; பூ (உ-லி) தாதுவுக்குச் சத்தி (உள்ளது) என்னும் பொருளுண்மையின், யாண்டும் வஸ்துவனைத் தையும் ஊடுருவி நிற்குஞ் சத்தின் வடிவம் பிரமமென அறியப்படுகின்றது. இது பற்றி,

வஸுதேவ வஸுனரேஜேமு. சூவீரேகரேவாஜீத்யயு।

(சார். உ. க, தைத். உ. க. க)

“செனியி சத்தாம் இதுவே முதற்கண் இருந்தது; (அது) ஏகமாம் அது துவிதியம்”

வஸுதேவ ஜீநநேகனோ புவஸு (தைத். உ. க. க)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்”

வஸுதேவ தபிராணாராஜீ (தைத். க. க. உ)

“சத்தியானம் பிராணாராம்”

ஜீந சூநரேஜ (தைத். க. க. உ)

“மன ஆனந்தம்”

வஸுதேவ (மகா. க. க. உ)

“சர்வமஹ” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகள் போர்த்தன. “சர்கடம்” “சர்படம்” எனச் சமஸ்த வஸ்துக்களினும் ஊடுருவி நின்றலால், சத்ருபமாகிய சிவபெருமானே அனைத்துக்கும் உபாதானமாகத் தித்திக்கின்றது; மண்ணோடு கூடிய கட முதலியன மண்ணையே உபாதானமாகக் கொள்கின்றன. ஆகலின், சத்ருபமாகிய சிவபெருமான் பவசப்தவாச்சியராகின்றனர்.

உ. சர்வர்த்:—இம்சிக்கல் எனப்படும் “சிரு” (ஸ்ரு) என்னுந் தாது வினியு பிறத்தலின், அது அனைத்தையுந் சங்கரிக்குங் கர்த்தா சிவபெருமானே எனப் பிரதிபாதிக்கின்றது.

தலாஜி வஸுதேவ ஜீநநேகனோ புவஸு (தைத். க. க. உ)

(அநாஸிசை)

“அவ்விடத்திற் குரியனும் பிரகாசிக்கவில்லை, சந்திரனும் அதைத்தொங்கும் பிரகாசிக்கவில்லை” எனச் சுருதி கூறலின்.

எ. பீமர்:—சேதனம் அனைத்துக்கும் பயத்தை விளைக்கும் காரணராயும், அவைகட்கு நியாமகராயுமிருத்தலிற் பீமர் என்னுந் திருநாமஞ் சிவ பெருமானுக்கெய்திற்று;

வீஷ்ணுவாஹுதே வவதெ (தைத். உ. ௮)

“இவர்க்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியுண்மையின்.

அ. மகாதேவர்:—மகத்துவமாய்ப் பிரகாசித்தலினால் மகாதேவர் எனச் சிவபெருமான் கூறப்படுகின்றனர். இதன்கொண்டே,

சய கலாஹுயுதே சீஹாஹேவம் யஸுவ-ஹாநாவாநுரிதூஜ்யாதூஜாநுபெயர்ஹெமுபெயு-சீஹாசீ சீஹீவதெ தலாஹுயுதே சீஹாஹேவம் (அதர்வசிர்ச)

கூவினார் மகாதேவர் என்று எதுபற்றிக் கூறப்படுகின்றனர்? எவ்வியல்பு கலாஹும் விடுத்த மகத்தாகிய பரமான்மஞானயோகைகவரியத்தின்பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்றமையின் மகாதேவர் எனப்படுவர்” என அதர்வசிரசு கூறுகின்றது. சமஸ்த சம்சாரதோஷமெலாம் அறுத்துச் சமஸ்த மங்கல குணங்களுக்கு ஆதாரமாகச் சிவதத்துவம் என அறியப்படுவதொன்றுண்டோ, அது (ஈண்டு) கூறப்பட்ட இயற்கையினைபுடையதாய்ச் சமஸ்தப் பிரபஞ்சத்தையும் படைத்தலாதி கிருத்தியஞ் செய்தற்குக் காரணமாபிருக்கின்றது; அவ்வியல்பினதையு மனைநமாய்த் சிவதத்துவத்திலே பிரபஞ்சத்தினை உபயுகூரணத்துவமுங் தேர்தலின். அவ்வியல்பினதாய் மகத்துவமுடையதே பிரபஞ் என்று கூறப்படும். அந்தப்பிரமமே சிவபிரான் என்று வழங்கப்பட்டு ஆனந்தாதி குணமனைத்துக்கும் ஆசிரியமாய்ச் சித்திக்கின்றது. ஆகலின், ஆனந்தாதிகளைத் தனித்தனியே சிவபெருமான் என விகற்பமுறக் கேடடல் வியர்த்தம்.

போயாஹு ஸுகூதி விஷாசு (சுவே. ச. ௧0)

“மாயையைப் பிரகிருதி என அறிக” என மாயையானது காரணமாகின்றமை அது சிவனாகவே (வே. சூ. க. ச. ௧0. ற் கண்டவாறு) வேறுபடாதிருத்தலினாலேயாம்.

போயுநஹு சீஹேஸ்வரபு (சுவே. ச. ௧0)

“மாயையுடையாகிய சீஹேஸ்வர” என்னுந் (சுருதி) உலாங்கிப் சேஷ முண்மையின் ஒன்றாகித்தலினால் பிரமம் தரணமும், ஸ்தலாகித்தலினால் பிரமமாகிய அதவே காரியமுமாகின்றது. ஆகலின், பிரபஞ்சேற்பத்தியாதி இவ்வனைமுடைந்து பிரமம் எனமுது சித்தார்த்தம். (உ)

(க) சாத்திரயோதித்துவாதிகரணம்.

பதார்த்தஞானமானது இலக்ஷணத்தையும் பிரமாணத்தையும் பற்றியுள்ளது. பிரபஞ்சகாரணர் பரப்பிரம சிவபெருமான் என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை? என,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

ஸ்ரீயோகிக்ஷாக் (க. க. ந.)

(ங) *சாஸ்திரம் பிரமாணமாயிருத்தலின்.

சாஸ்திரம் பிரமாணமாயிருத்தலிற் பிரபஞ்சோற்பத்தி முதலிய இலக்கணமுடையவர் பரப்பிரமசிவபெருமான்.

பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணராகிய சிவபெருமான் சாஸ்திரவாயிலாகமாத்திரம் எய்தற்பாலரா? இன்றேல் வேறு பிரமாணங்களாற் பெறப்பாலரா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) அவயவத்தோடிசைந்த இப்பிரபஞ்சம் காரியமே. காரியமும் விசித்திரமாயடங்கியிருத்தலின், அது தனக்கு வாய்ந்தோர் கர்த்தாவையுடைத்தாதல் வேண்டும். கர்த்தா ஒருவர் சர்வஞ்ஞதையுடையதாக அதுமிக்கற்பாலர். இந்தக் கர்த்தா சாஸ்திரத்தினுள் மாத்திரம் பெறப்படார்; இவ்விஷயத்திற் சாத்திரம் பிரமாணம் இல்லை; சாஸ்திரம் வேறு பிரமாணங்களாற் பெறவியலாத விஷயத்தைக் கூறலின். பிரபஞ்சகாரணஞ் சாஸ்திரவாயிலாகப் பெறப்படுவதன்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். பிரபஞ்சகாரணராகிய பரப்பிரம சிவபெருமான் வேதாந்தசாஸ்திரமொன்றினாற் பெறப்பாலர்,

நாவெஷ்விநுநுதே கஃ ஸ்யஹிஷ்டு|

(தைத்திரீயப்பிராம்மணம், ந. கக, க)

“வேதம் அறியாதவன் அப்பெரும் பொருளை நினைக்க இயலான்” என்றற் றொடக்கத்த சுருதிகளில் வேதாந்தசாஸ்திரமொழிந்து, பரப்பிரமசிவனரை

தோத்தவனநுமறையங்கமாகமம்
வ்ருத்தவன்வளர்பொழிற்குகமேவினன்
மிருத்தவன்மிருத்தவர்புரங்கள்வெந்தநச்
செருத்தவனுடைந்திருவிந்கோலமே

(தேவாரம், திருவிந்கோலம், ஸூ. ௧)

அறிதல் கூடாதெனக் கேட்கப்படலான். அவயவமுடைமையின் (பிரபஞ்சம்) காரியமாய் முற்ற, அதனால் அது தனக்கு வாய்ந்ததோர் கர்த்தாவையுடைத்தாக அறுமிக்கற்பாற்றென மேலே உரைத்தமை உசிதமன்று; விசித்திரமாகிய தொழில்கள் பூண்ட கோபுரம் பிரசாதமுதலியன அநேக கர்த்தாக்களையுடையனவாகக் காணப்படலான். இதுகொண்டு பிரபஞ்சம் ஒரே முதல்வனைமாத் திரமுடைத்தென அதுமானிக்க இயலாது. அதுமானத்தினால் எய்திய அந்தக் கர்த்தாவும் கர்மமுதலியவற்றிற்குடக்குண்டவனாக அறியப்படுவன்.

ஏதுவின்பகூடர்மாநுமானவாயிலாகப் பிரபஞ்சத்துக்கு விலகூணமாகக் கர்த்தா ஒருவன் உளனாகச் சித்திப்பானேனும், நிமித்தோபாதான சூத்தியோடியைந்த ஒரே கர்த்தா உளன் எனச் சாதித்தல் கூடாது. ஆகலின் வேதாந்தசாஸ்திரமொன்றினாற் பெறப்படுபவரும், அந்த வேதாந்தப் பிரமாணமொன்றினாலே தாபிக்கற்பாலரும் பரப்பிரம சிவபெருமான் எனச் சித்தமாயிற்று.

இன்னும் மேலே அதிகரணத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு இன்றியமையாதான சிவபெருமானுடைய சர்வஞ்ஞதையானது வேதசாத்திரங்கட்குங் காரணமாகச் சித்திப்பதெனப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாமென்பர் சிலர்.

சுண்டுச் சிலேஷார்த்தமுடைய காரியம் போல, இரண்டர்த்தம் கூறுதலைச் சூசிப்பிக்கும் (இந்தச்) சூத்திரத்துக்கு வாக்கியபேதமுதலிய தோஷமின்மையின், பின்னரும் மற்றோர் அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

சுலு ஷஹெதா ஹுதவலு கிஸூலிகதெதஷுஷுஷெஷெ யஜு வெஷலாஷெஷெ (பிரு. ச. ச. ௧0)

“இருக்குவேதம், யசர்வேதம், சாமவேதம் என்பன இந்தப் பரம் பொருளின் சுவாசம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்படும் விஷயமே சுண்டு ஆராயற்பாற்று.

சிவபெருமானை வேதத்துக்குக் கர்த்தா எனல் யுத்தமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகூடம்) அது ஒவ்வாதென்பது;

தவெஸு நுநவலிஷுவெ வாலாலிஷுபலிஷுயா|

(தைத். சங். உ. ச. ௧௧. உ)

“பல்வகை வடிவங்கொள்ளும் (அக்கினியே), நித்தியமாயவாக்கினாலே இந்திரனை வணங்குதற்கு உஞர்ந்துகின்றனை” என வாக்குக்கு நித்தியத்துவஞ்

சாதிக்குஞ் சுருதிக்கு விரோதமுறுதலினாலும், வேதங்கள் சிவபெருமானின் காரியமாயின் (அவை) பெளருஷேயமாய் அப்பிராமாணியப் பிரசங்க முறுதலினாலுமாம். ஆகலின், வேதத்துக்குச் சிவபெருமானைக் கர்த்தாவாகக்கோடல் எங்ஙனமோ எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். வேதத்துக்குச் சிவபெருமானைக் கர்த்தாவாகக் கோடல் யுத்தமே;

சுஷ்ய ஶீஹகொ ஹுதவ்ய நிரூபிதகெதஹுஷுஷொ யஜுஷ வெ-ஹ ஸாரிவெஹி (பிரு. ச. ச. ௧0)

“இருக்குவேதம், யசர்வேதம், சாமவேதம் என்பன இந்தப் பரம் பொருளின் சுவாசம்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதியிற்றை சுவாசம் போல, பரப்பிரம சிவபெருமானிலிருந்து பிரயத்தின மொன்றுமின்றி வேதத்தொருதி உதித்தன எனப் பெறப்படலானும்,

! சுஷு-ஹாநா ரெதாவாஹ விஹாநாஹ விவத-ஹாநா

சுஹித-ஹா *ஸரிவஸாஹாஹ உ-ஹிவாணிரிதி ஸு-ஹி

(வாயு. பூ. க. ௨௪)

“பல்வகை மார்க்கமுடைய இந்தப் பதினெண் வித்தைகளுக்குஞ் சாஷூத்தாக முதற்கர்த்தாவாயுள்ளார் குலபாணியாகிய சிவபெருமான் என்று சுருதி கூறுகின்றது” என்றமையின், வித்தைகள் அனைத்துக்கும் சிவபெருமானே கர்த்தாவாகக் கேட்கப்படலானுமாம். சிருட்டிக்கு முன்னே தம்மிடத்தொடுங்கின வேதங்களைப் பண்டு போலாக, முன் முன் வர்ணங்களைக் கிரமமாக ஒத்தபிரகாரம் இசைத்தருளினமையின், பின் (அவற்றுக்குக்) கர்த்தா சர்வஞ்ஞராகிய சிவபெருமான். இதுபற்றி வேதங்கள் அபெளருஷேயமாயும், சிவபெருமானுடைய காரியமாயும் ஆகின்றன. எவர் விருப்பு வெறுப்புடையரோ, அவர் வசனம் பிரமாணமன்று. சமஸ்த தோஷ களங்கமில்லாதவரும், தடையிறந்த நிரதிசய ஞானப்பிரத்தியக்ஷத்தினாலே முக்காலத்துள்ள பொருள்களையும் நேரே அறியும் லிஸாசமுடையவரும், சுவதப்பிரமாணமாயுள்ளவரும், பரமேசுவரரும், பரமாத்மரும்,

*“கவி” பாடாந்தரம்.

†இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும், சிஷை கற்பம் வியாகரணம் நிருத்தம் சோதிடம் சந்தோவிசிதி என்னும் ஆறு அங்கங்களும், புராணம் நியாயம் (கன்மகாண்ட பிரமகாண்டங்களாகிய பூருவ உத்தர) மீமாஞ்சை தருமசாஸ்திரம் என்னும் நான்கு உபாங்கங்களும், ஆயுர்வேதம் தனுர்வேதம் கார்தருவவேதம் அர்த்தவேதம் என்னும் நான்கு உபவேதங்களுமாகிய பதினெண்வித்தைகளுள்ளே பிரமகாண்டத்தினாலேனும் உபப்பிரயுக்கண புராணசப்தத்தினாலேனும் சிவாத்மம் சங்கிரகிக்கப்படும்.

விரும்பிய அனைத்துமுடையருமாம் சிவபெருமானாகிய பிசுமத்தின் வசனம் பிரமாணமே.

ஸௌந்த ஸ்வ-விஷ்ணுநாடி (மகா. கள. ௭)

“சமஸ்தவித்தைகளுக்கும் ஈசானர்”

ஸௌந்த ஸ்வஸூக்ய ஸூக்ய ஸௌந்த (மகா. க. ௩)

“அந்தச் சிவபெருமான் நம்மைச் சிவஞானத்தினாலே சேர்ப்பாராக” என்னுஞ் சுருதிகளினால் சிவபெருமானே சமஸ்த வித்தைகளுக்குப் பிரவர்த்தகராதலும் அருண்ஞானத்துக்குக் காரணராதலுங் கேட்கப்படுகின்றது. இது கொண்டு சமஸ்த வஸ்துக்களையும் பிரகாசிப்பிக்கும் வேதங்களுக்குச் சிவபெருமானே கர்த்தாவாதலின், அவருக்குச் சர்வஞ்ஞதை உண்டென நிச்சயிக்கப்படுகின்றது; அறியாததொன்றைக் கூறல் கூடாமையின். சர்வவியாபகராகிய சிவபெருமான் பொருள்களனைத்தினும் இயைந்து நின்றலான், அவர்க்குச் சர்வஞ்ஞத்துவஞ் சித்திக்கின்றது. அங்ஙனமாயினும், சர்வவஸ்துக்களையும் விளக்கும் வேதங்களுக்கு அவர் கர்த்தாவாதலும் ஓர் விசேடத்தைக் காட்டுகின்றது. தீபமானது தன்னொளியோடு சம்பந்தமுற்ற இரசமுதலியவற்றை விளக்காது ரூபத்தையே விளக்குமாறு போல, சிவபெருமான் அங்ஙனஞ் செய்வாரல்லர்; பின் அவர் சத்தியோடிசைந்த அனைத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றனர்.

(பூருவபகலும்) சிவபெருமானுடைய சர்வஞ்ஞதையானது வேதத்திலே கூறப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தையும் அறிதலே. அங்ஙனமாயின், வேதார்த்தங்களை உணர்ந்த மகா இருவிகளுக்குஞ் சர்வஞ்ஞத்துவஞ் சித்தமாகின்றது. பின் வேற்றுமை என்னை எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; வேதங்களுக்குக் கர்த்தாவாகிய சிவபெருமான் அதிகஞானமுடையர். வியாகரணமுதலியவைகளிலே மிகுந்த அர்த்தங்களை அறிந்த பாணினிமுதலாயினோர் அவ்வியாகரணமுதலியவற்றிற்கு ஆக்கியோர்களாதல் காணப்படுகின்றது. வேதமானது சர்வார்த்தங்களையும் விளக்குமேனும், அனைத்தையும் முக்கியமாய் விளக்கவில்லை; அது சிலவற்றை இலக்ஷணமாகவும், சிலவற்றைச் சாமானியமாகவும், சிலவற்றை

*இப்பொருள்படவே “அவனருளாலேயவன்றான் வணங்கி” (திருவாசகம், சிவபுராணம், ௧௮) எனவும், “அப்படியும்நீர்மும்வண்ணமும்வண்ணுளே கண்ணுக்கீ காணினல்லால்” (பொது, நாலு, திருவிதைத்திருத்தாண்டகம், ௧௦) எனவும் “நின்னருட்கண்ணுக்காதாரல்லாதாரே” (திருவாரூர், திருத்தாண்டகம், ௧) எனவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. *௧௮-ஆம் இலக்கம் பார்த்து.

விசேஷமாகவும் (உணர்த்துகின்றது). சிவபெருமானே சர்வசாக்ஷியாய் அனைத்தையும் அறிகின்றனர். வேதத்துக்கும் சிவபெருமானுக்கும் இத் துணைதான் வேற்றுமை கொள்ளப்படுகின்றது.

(ஆகேஷியம்) சிவபெருமான் மாத்திரம் வேதத்துக்குக் கர்த்தாவாதல் நியமமில்லை;

ஷ்ஷோதா வெ ஊகூ புஜாவதிரிடி ஸவ- ல்லுஜடி
வொ யஜ-பிஷி ஸாரோதி (தைத். பிரா. உ. ந. உ. ந.)

“ஷட்ஜோத்திரியாகிப் பிரஜாபதி இருக்கு யசர் சாமங்களாகிய இவை அனைத்தையும் (படைத்தனர்)” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகள் கேட்கப் படலான், இரணியகருப்பர் முதலாயினோரும் வேதங்களுக்குக் கர்த்தா வாகப் பெறப்படுகின்றனரே எனின்,

(சித்தாந்தம்) அன்று; இரணியகருப்போற்பத்திக்கு முன் வேதங்கள் இருந்தமையின்.

யொ ஸ்ரஹாண வியாதி வ-பிவ-யொ வெ வெடி-ஸு
பு-ஹி-னொதி க-வெ-ஸு (சவே. சு. கஅ)

“பிரமாவை முதற்கண்ணே படைத்து, அவருக்கு வேதங்களை அருளினர்” எனச் சுருதி கூறுகின்றது. எவர் தேவர் அனைவர்க்கும் தலைவராய் இரணியகருப்பர்க்குக் கர்த்தாவாய், இவருக்குச் சமஸ்த வேதங்களையும் உப தேசித்தாரோ, அவரே சர்வாதிகரும், வேதகர்த்தாவும், பரமதேசிகருமாம். இதுபற்றியே,

யொ ஷ்வாநா பு-ய-பு-ரஸாஹி-யொ ரு-ஷு-ர-ஹி-
ஹி-ப-ரண-ப-பு-ய-பு-ர-ஜாய-நா ஸ நொ ஷ்வ-ஸு-யா
ஸு-ய-ந-ஸு-ய- (சவே. ச. கஉ)

“தேவர்கள் எல்லோருக்கும் முன் உளராய், இரணியகருப்பர் பிறக்க எந்த விக்ஷாதிகாரிய உருத்திர மகா இருஷி முதற்கண்ணே கண்டனரோ, அவர் நம்மை அருண்ஞானத்தினுற் சேர்ப்பாராக” எனச் சுருதி தெளிவுறக் கூறுகின்றது.

“எவர் மகா இருஷியாயும், வேதகர்த்தாவாயும், சர்வஞ்ஞதவமுத லியவற்றார் சித்தம் அசித்துமாம் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிகாரியும், பரப்பிரம மாகிய உருத்திரருமாகி, சர்வதேவர்களுக்கும் இரதிரர்களுக்கும் ஆதியா

யும், தமது சங்கற்பத்தினாலே காரணமாகிய தம்மிலிருந்து தோன்றுபவரு
மாயுள்ள இரணியகருப்பராகிய பிரமாவைச் சிருட்டிகாலத்திலே சர்வ
ஞானோபாய சகல வேதோபதேசரூபமாகிய அதுக்கிரகதிருஷ்டியினால் திரு
நோக்கஞ் செய்தாரோ, அந்தப் பரமதேசிகரே சகல சம்சார பாசமாகிய
பெரிய அநர்த்தத்தை நிவாரணஞ் செய்தற்குக் காரணமாயும், பரமாயிர்த
இலக்குமியை அடையச் செய்வதாய் பரமானந்தத்தை விளைப்பதாயும், அந்
தற் பரம மங்கல ரூபமாய் வேதாந்தசாரசமரசஞ் சித்திக்கப்பெறுவதாயு
முள்ள ஸ்மிருதி எனப்படுந் தம்மைப்பற்றிய ஞானகலையோடு நம்மையுஞ்
சேர்ப்பாராக” என்பதே (மேலே கூறிய) சுருதியின் தாற்பரியம். ஆக
லின், சமஸ்த வேதங்களுக்குங் கர்த்தாவாதல் சிவபெருமானுக்குச் சித்தித்
தவாரூபிற்று. “வாக்கு நித்தியம்” என்னும் சுருதியானது விரோத
முறது; முன்னரே சத்தாரூபமாயிருந்த வேதங்கள் சிவபெருமானால் ஆக்
கப்பட்டமையின். இங்ஙனம் வேதங்கள் சிவபெருமானால் அருளப்பட்ட
வென்பதும், அவை நித்தியமென்பதும் விரோதமுறுவன அன்றே. (ங)

(சு) சமந்வயாதிசுரணம்.

முதலாம் அதிகரணத்தில் ஆராயற்பாலதாம் விருப்பத்தினாலே பிரதி
பாதிக்கப்பட்ட பரப்பிரம சிவபெருமானை அறியும் பொருட்டுப் பிரமலக்ஷ
ணம் வேண்டப்பட்டவிடத்து, இரண்டாம் அதிகரணத்தினாலே பிரபஞ்
சோற்பத்திபுமாகிய இலக்ஷணம் கூறப்பட்டது. இதற்குப் பிரமாணம்
என்னை என்று வினாவ, மூன்றாம் அதிகரணத்தினால் வேதாந்தசாஸ்திரம் அந்
தப் பரப்பிரம சிவனை அறிதற்குப் பிரமாணமாதலும், அந்தச் சிவபெருமான்
வேதாந்தசாஸ்திரத்துக்கு மூலமாதலும் நிரூபிக்கப்பட்டன. எதனால் எந்
தப் பொருள் மாறுபடாது சித்திக்கின்றதோ, அதுவே அந்தப் பொருட்
குப் பிரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. வேதாந்தவாக்கியங்கள் எங்ஙனஞ்
சிவபெருமானைச் சாதிப்பவென ஆலோசிப்பீக்க, (அதற்கு உத்தரமாக) நான்
காம் அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

தது ஸூத்ரயாக (க. க. ச)

(சு) அதனையே *(வேதாந்தம்) ஒரே சம்பந்தமுற

இசைக்கின்றமையின்.

தத் (அதனை) என்னும் மொழியானது (சுண்டு) ஆரம்பித்துக் (கூறிய)
பிரமத்தின் மேற்று. “து” என்னும் மொழியினால் வேத வாக்கியம் அனைத்

*“வேதத்தின்பொருளை” (திருவன்பார்த்தாண்பனங்காட்டி, சு., க)
எனவும், “மருவிய மறைப்பொருளை மறைக்காட்டான” (திருமற்பேறு, திருத்
தாண்டகம், சு) எனவும் கூறப்பட்டனவும் ஒரே.

துந் தொகுக்கப்படுகின்றன. சமந்வய சப்ததாற்பரியத்தினாலே சம்பந்தங் கூறப்படுகின்றது.

படவே, “பிரமத்தை வேதாந்த வாக்கியங்கள் தாற்பரிய லிங்க சம்பந்தத்தினால் உணர்த்துகின்றன”

என்பது சூத்திரார்த்தம். இவ்வதிகரணத்துக்குச் சமஸ்த வேதாந்த வாக்கியங்களும் விஷயம்.

வேதாந்த வாக்கியங்கள் பிரமத்தை உணர்த்துவது யுத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபசுஷம்) சப்தத்தின் பொருளை உணர்த்துவது யாண்டும் (அவ்வி ரண்டேக்குமுள்ள) சம்பந்தக்கிரகணத்தை அபேசுஷித்துள்ளது; சப்தம் அர்த்தம் என்னும் இரண்டின் சம்பந்த ஞானமின்றிப் புருஷனுக்குச் சப்தார்த்த ஞானம் எய்தமாட்டாது. சம்பந்த ஞானமும் விருத்தவியவகாரம் பற்றியது. வியவகாரமும் காரியமொன்றை விஷயமாய்க் கொண்டது. எங்ஙனமெனின், “பசுவைக் கொணர்க,” “பசுவைப் பிணிக்க” என்று ஏவுகின்ற விருத்த னுடைய வாக்கியத்தைக் கேட்ட பின்னர், அதனைச் செய்யமுயன்றவனும் ஏவப்பட்டவனுமாகிய விருத்தனை அறிந்து பக்கத்தில் நின்றவன் இம்மொழி களின் பொருள் என்னை என இங்ஙனம் யோசிக்கின்றான்; எப்பிரகாரத் தினாலும் இம்மனுஷன் (தான் இன்ன) காரியஞ் செய்யவேண்டும் என்று அறிந்தபின்னர், (அது) செய்யப் பிரவர்த்திக்கின்றனன்; அந்தக் காரிய ஞானமும் (பசுவைக் கொணர்க என்றற்றொடக்கத்த) இவ்வாக்கியத்தினால் உற்பத்தியாயிற்று; அங்ஙனமின்றேல், இந்த (ஆளுஞ்) வாக்கியங் கேட்ட பின்னர், இவனுக்குப் பிரவர்த்தி எங்ஙனம் பிறக்கும்! பின்னர்ப் பசுவைக் கொணர்ந்து பிணித்தலைக் கண்டபோது இன்னகாரியம் நடந்ததென நிச்சயிக்கின்றான். சப்தத்தின் பொருள் காரியமாயிருத்தலின், (முன்னுளதா மெனச்) சித்தித்த பிரம விஷயத்திலே சப்தத்துக்குப் பிரமாணமில்லை.

மேலும், காரியவிசேஷமாயுள்ள பிரபஞ்சத்துக்குப் பிரமமாகிய விசேடகர்த்தா அனுமானத்தினாற் சித்திக்கின்றமையின், இவ்விஷயத்தில் அப் பிரபந்த விஷயங்களைபுணர்த்தும் வேதாந்தவாக்கியங்கள் எங்ஙனம் பிரமாணமாகும்! இன்றேல் வேதாந்தவாக்கியம் அனைத்தும் விதிகளைக் காட்டுவனவன்றி; பிரமத்தை உணர்த்தா. இந்த இரண்டையும் உணர்த்துமாயின், வாக்கியபேதம் எய்தும். ஆகலின், வேதாந்தவாக்கியங்கள் பிரமத்தை உணர்த்துதல் யுத்தமன்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) அது யுத்தம்; வேதாந்தவாக்கியங்கள் தாற்பரியலிங்கசம்பந்தத்தினாற் பிரமத்தை உணர்த்துஞ் சாமந்தியமுண்டாயின்.

வியற்பத்தியினை காரியத்தினின்று பெறப்படுவதற் சித்தித்தயிழ
விஷயத்திற் சுருதியானது பிரமாணமில்லை என்றமை பொருந்தாது ;
“ உணக்குப் புத்தின் பிறந்தான் ” என்றற்றொடக்கத்த சித்தித்த அர்த்த
வாக்கியங்களினுஞ் (சப்தார்த்த) சம்பந்த ஞானம் பெறப்படுகின்றமையின்.
விருத்தவியவகாரத்தினும் அறிபவனாவன் (வியற்பிச்சுவானவன்) தான்
முயற்றகுக் காரணமாய காரியஞானமான்து பதார்த்தஞானத்துக்குப்
பின் உளதாகப் பெறப்படலான், ஏவப்பட்ட விருத்தனுடைய பிரேரகவாக்
கியம் பதார்த்தஞானத்தைப் பிறப்பிக்கின்றதென நிச்சயிக்கின்றனன். ஆக
லின் சித்தித்த பொருள்களினுஞ் சப்தத்துக்கு அபிதானநிச்சயமுண்டு.

இன்றேல், ஈண்டு விருத்தவியவகாரத்தைமாதிரிம் பற்றவேண்டிய
தென்? வியற்பத்தி வேறு பிரகாரமாயுஞ் சித்தித்தலின். மாதா முதலாயி
னோர் பாலர்களுக்குக் கைவிரன் முதலியகொண்டு சந்திரன் பசு முதலியவை
களைக் காட்டி, அந்தந்தச் சப்தங்கள் அந்தந்தப் பொருள்களிலே பிரயோ
ஜிக்கப்படுதலை மிகுதியும் படிப்பிக்க, அப்பாலர்கள் அந்தந்தப் பொருள்கள்
இவை இவை என்று அறிந்துகொள்கின்றார்கள். காவிய நாடகங்களை அறி
யாதவர்கள் அவற்றை அறிந்த புருஷனை அடைந்து பதச்சேதம் செய்து,
இன்ன சபதத்துக்கு இன்னபொருள் என்று கூற, சப்தம் அனைத்தின்
பொருள்களையும் அறிந்துகொள்கின்றார்கள். இங்ஙனஞ் சித்தமாயுள்ள
வஸ்துவினும் ஞானமுண்மையான், அங்கே சப்தத்துக்குப் பிரமாணமுண்டு;
ஆகலின், வேதாந்தவாக்கியங்களும் பிரமத்தைக் குறித்துப் பிரமாணமே.

பிரபஞ்சம் காரியவிசேடமாயிருத்தலின், விசேஷகர்த்தாவாகிய பிரம
மும் அனுமானத்தினற் சித்திக்கின்றதென்றமை பொருந்தாது; விசித்திர
மாகச் செய்யப்பெற்ற இரதம், கோபுரம், பிராசாதமுதலியன (தனித்
தனியே) பல கர்த்தாக்களையுடையனவாய்க் காணப்படுதல் கொண்டு அனு
மானத்தினால் இந்த உலகம் ஒரே கர்த்தாவையுடையதென்று சாதிக்கக்
கூடாமையின். கர்மமுதலியவற்றின் வயத்தனாயிருக்கின்றான் கர்த்தா என்
பது அனுமானத்தினால் மேலே கூறப்பட்டமையின், பிரமம் அனுமானத்
தினற் பெறப்பால்தொன்றன்று. மேலும், சுருதியோடியைந்து நிற்பலின்
அனுமானமும் பிரமத்தைபுற்றுப் பிரமாணம் ஆகுக, எந்த இடத்திலே
வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியமுளதோ, அந்த இடத்திலே அவைகள் பிர
மாணம்; பிரத்தியக்ஷாதி விஷயங்களுக்குப் போல, எல்லாப் பொருள்களுக்
குமன்று.

வேதாந்தவாக்கியங்கொண்டு பிரமத்தைத் தாற்பரியத்தினால் நிர்ண
யஞ் செய்தற்கியன்ற இலிங்கங்கள் எவை எனின், அவை உபக்கிரம உபசங்

காரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பவம், அந்தவாழம், உபபத்தி என் பனவாம் என்று கூறுகின்றனர்.

ஆகவே, சண்டு உபக்கிரமமுதலிய இலிங்கங்களினால் வேதார்தவாக்கியங்கள் பிரமத்திலே தாற்பரியமுடையவென நிச்சயஞ் செய்யப்படுகின்றது. எது உபக்கிரமாதிகளினாலே தாற்பரிய நிர்ணயஞ் செய்யப்படுகின்றதோ, அதிலே வேதார்தவாக்கியங்களின் சிரவணம் என்று கூறப்படுகின்றது.

சுஜாநபூலவம் உஃவம் ஜாநகவ்ய ந்வத-க்ஷு ஸவ-க வெஜாந்வாக்ஷாநாஃ ஸுவணம் தவ்வத-க்ஷு ஸுவணம் நாசி வாக்ஷாநாஃ வெஷிகாநாஃ வராதுரோ உவக்ஷாநிவி ஸ்வம்மெய்யி விவதாதுய்ய-க்ஷிண-யம்||

“அஞ்ஞானத்தினாலாவது துக்கம், அந்த அஞ்ஞானத்தை ஒழிப்பது ஞானம், அந்த ஞானத்தை உதிப்பிப்பது சர்வவேதார்தவாக்கிய சிரவணம், வேதார்தவாக்கியசிரவணமானது உபக்கிரமாதிலிங்கங்களினாலே பரத்துக்குமேற் பரமாகிய சிவபெருமானிலே தாற்பரியநிர்ணயஞ் செய்கின்றது” என்பது.

வேதார்தவாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியநிர்ணயம் பிரமமாகிய சிவபெருமானிலேயாமென உணர்த்தும் உபக்கிரமோபசங்காரம் ஒரு இலிங்கம். சண்டு தாற்பரியம் என்பது அந்தச் சிவப் பிரமசொருபோபாசன விஷயம் (பற்றியது) பின் வரும் சுருதிகள் முறையே உபக்கிரமோபசங்காரத்தை உணர்த்து வனவாயின:-

ஸபேவ ஸௌரேஜே மூ சூலீக (சார். சு. உ. க)

“சௌமிய! சத்தாம் இதவே முதற்கண் இருந்தது” என்பது உபக்கிரமம்.

தகூலி (சார். சு. க. ந)

“அது நீயாகின்றனை” என்பது உபசங்காரம்.

ஸாதாநி ப்ரஹ்மபாந்ஹிநாதஸ்ய (மகா. அ. க)

“சிவப்பிரசாதத்தினாலே அவரது நிர்திசயானந்தரூபத்தை அதுபவிக்கின்றான்” என்பது உபக்கிரமம்.

புரீ வ்ரஹ்ஸிவமாயாநி (மகா. அ. அ)

“எவா பரோ அவா மகேசுவரா” என்பது உபசங்காரம். இத்தனை (உபக்கிரமோபசங்காரங்களை) பிறவிடங்களிலுங் காண்க.

தகூலி

அது நீயாகின்றனை

வெவெ-ரா வெ ருஉஃ (மகா. கந. உ)

“எல்லாம் உருத்திரரே”

கூவிசுவசுய உராவதயெ (மகா. கந. ச)

“அம்பிகாபதியார்க்கு உமாபதியார்க்கு” (நமஸ்காரம்)

யொ வெ ருஉ ஸுஹவா நூலும-ஃவஸுவஃ (அதர்வசிரசு)

“எவர் உருத்திரரும் பகவானுமாயினரோ, அவர் பூமி அந்தர சுவர்க்கம்” என்பன அப்பியாசலிங்கம். வேத மொழிந்த மற்ற்ற்பிரமாணத்தினும் (பிரமம்) அறியப்படாதென்பது அபூர்வதை. பிரமஞானம் பலம். பிரபஞ்சத்தின் பிறப்பிருப்பிறப்பு முதலியன அர்த்தவாதம். உபபத்தியாவது (சூக்தி தியதிகரணமுதலியவற்றிற் போல உதாகரணத்தினற் சர்வவேதாந்த வாக்கியங்கள் வியாபகமுடைமையின் எப்பிரமாணத்தையும்) விரோதிக்கா வெனல்; இன்றேல் (சென்மாத்தியதிகரணத்திற் கூறியது போல ஐகக்காரணத்துக்கு வேண்டிய) சர்வஞ்ஞாநி குணங்கள் அமைந்திருத்தல். இந்த இலிங்கங்கள் கொண்டே வேதாந்தவாக்கியங்களுக்குப் பிரமத்திலே தாற் பரியஞ் செயற்பாற்று. வேதாந்தங்கள் கேவலம் பிரமபரமாக இன்று; பின் அவை,

கூ-தூ வா கூரெ டு வுவுஃ (பிரு. ச. ச. ௫)

“ஆன்மாவே காணற்பாற்று” என்றற்றெடக்கத்த சுருதிகள் (பிரம) தியானவிதிபரமாயும் இருப்பனவாக அறியப்படுகின்றன. இந்த இருதிறத்தனவாகவும் வேதாந்தவாக்கியங்கள் பேதமுறுவனவாம் என்று கூறினமை பொருந்தாது; ரூபத்தை விளக்கும் கண்ணினாலே திரவியம் அறியப்படுமாறு போல, விதிபரமாகிய வேதாந்தவாக்கியங்களினாலும் பிரமம் அறியப்படுதலின். வேதாந்தவாக்கியங்கள் உபயபரத்துவமாதல்பற்றி விரோதமில்லை.

(ஆகேஷம்) காப்தமேபிரமஞானம்; இந்தப் பிரமஞானம்பிரமத்தை உணர்த்துஞ் சுருதிகளினற் பெறப்படுகின்றது. அங்ஙனமாயின், அந்த விதியினற் பிரயோசனம் என்னை எனின்,

(உத்தரம்) பிராப்தமாயிருந்தாலும் (அஃதாவது பிரமஞானம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும்) மந்திராதிகளிலே போல் விதித்தல்பற்றி விரோதமின்று; திரவியங்களையுந் தேவதைகளையும் அறிவிக்கும் மந்திரங்களை உரைக்குங்கால், திரவியமுதலியவற்றின் ஞானம் எய்துமேனும், பின்னர் அனுஷ்டானகாலத்திலே,

8௧௦௭ ருநுஷுத-ஷுபு]

“மந்திரங்கொண்டு (திரவியங்களைப் தேவதைகளையும்) நினைக்கத்தக்கது” என்னும் பிரயோகவிதியானது மற்றோர் ஞானத்தை அனுஷ்டிக்க உஞ்றது கின்றது; அங்ஙனம் ஈண்டுமாம். உற்பத்திவிதி, வினியோகவிதி, அதிகாரவிதி என்பன இன்மையின், பிரயோகவிதியும் இல்லை எனச் சங்கிக்கத்தக்க தன்று. பிரகரணவசத்தால் உற்பத்திவிதியானது அத்தியாகாரத்தினால் சித்தி க்கும்போது, சமமுதலியவற்றைக் கற்பித்து ஆன்மாவைக் காண்க” என விநியோகவிதி எய்துகின்றது. பின்னும் இராத்திரிசத்திரியாயங்கொண்டு

ஜாக்ஷா ஷெவ 8௦-ஆதெ ஸவ-வாஸெஸ் (சுவே. உ. ௧௭)

“சிவபிரான அறிந்து பாசங்களினைத்தினின்றும் விடுறுகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த அர்த்தவாதத்தினால் பெறப்பட்ட முக்திகாம அதிகாரி கற்பிக்கற்பாலானுகின்றான். ஆகலின், முக்திகாமன் அடக்கமுதலியவுடைய ஞாய்ப் பிரமஞானத்தைப் பெறுக என்பது பிரயோகவிதி.

(ஆசேஷம்) பிரமஞானமானது விதியின்பாலதொன்றன்று.

சூத்ரா வா கரெ டுஷுஷு (பிரு. ச. ச. ௫; சு. ௫. ௬)

“ஆன்மா காணற்பாற்று” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிலே நித்தியமும், வியாபகமும், நிர்விகாரமும், விசுத்தமாயுமுள்ள பிரமமாகிய ஆன்மாவை விதிசம்பவமாகிய கர்மகாரகமாகக் (காணற்பாலதாம் ஓர் வஸ்துவாகக்) கொள்ளல்கூடாது; பிரமத்துக்கு உற்பத்தியேனும், பிராப்தியேனும், விகாரமேனும் எய்தாமையின். சுவதந்திரபலத்தின் பொருட்டுச் சத்துவியாய்ங் கொண்டு கர்மகாரகமாகிய இரண்டாம்வேற்றுமையைத் தவிர்த்துக் கருவிப் பொருளாகிய மூன்றாம் வேற்றுமையாகத் திரித்து,

சூத்ரா ௩0 வரிவஸ்யுஷ (பிரு. அ. ச. ௬)

“ஆன்மாவினாலே காண்க” என்று விதித்தலும் கூடாது; பேதமுறுத லான். (அக்கினியில் எறிந்தமையால்) சத்துக்களின் பஸ்மீகரணபமாகிய வேறுபாடு நேர்வதால், அவைகளிற் சப்தத்தினால் கரணத்துவம் இருப்பி னும், பொருளினால் கர்மத்துவம் உண்டு; இது ஆன்மாவில் எய்தாது. ஆக லின் வேதாந்தம் பிரமஞானவிதிபரம் அன்றும் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; கர்மத்துக்குரிய பிறப்புமுதலாயின பரமான்மாவுக்கு இன்றேனும், கர்த்தாவிலிருந்து பெறப்படும் மோக்ஷத்தின்பொருட்டு விதித்தல் யுத்தமாமாதலின்.

(ஆசேஷம்) பிராப்தமாயுள்ளதற்கு விதி என்பதொன்று எறற்கு கெனின்,

(உத்தரம்) பிரபந்தமாயுள்ள கர்மம் இடைவிட்டுச் செய்வதாயேனும், இடைவின்றிச் செய்வதாயேனும் இருக்கின்றது. இவ்விரு பிரகாரமாகவும் நியமவிதி நோக்கின்றது.

(ஆசேஷம்) ஆவ்வாறிருக்குங்கால், வேதாந்தங்கள், விதிபரமாயிருக்கும்போது பிரமபரமாயிருத்தல் ஒவ்வாது. ரூபத்தை அறியும் கண்ணினுலே திகழியும் (காணப்பட்டார்) போல, விதிபரமாயுள்ள வேதாந்தங்களுள் பிரபந்த சித்திப்பதென (முற்) கூறினமை யுத்தமன்று. சம்பந்தமுடங்கநல் ஒவ்வோர் வஸ்துவையும் கிரபேகூலமாய்க் குறிப்பிதல் கண்ணினது பிரமாணம்; சப்தம் (சுருதி) அவ்வாறின்று. ஆயின் யாண்டுத் தாற்பரியமுளதோ, ஆண்டுப் பிரமாணம். ஆகலின் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கும் பிரபந்தத்தை உணர்த்துதலும் பிரமஞானத்தை விதிப்பதுமாகிய இரண்டும் எய்தாவாம் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று;

ஸூரியோ யஜதி (தைத். சங். க. சு. க)

“சமித்துக்களே ஓழிக்கின்றன” என்றற்றொடக்கத்த வாய்க்கியுங்கள் பஞ்சப் பிரயாஜத்தை விதித்தலும் அதின் அனுஷ்டானக்கிரமத்தை விதித்தலுமாகிய உபயபரமாக இருக்கக் காண்டலின். வேதாந்தவாக்கியங்களும் பிரமசொகுதித்தையும் மேரகூஷாபகாரகமாகிய பிரமஞானத்தையும் விதித்தல் பூச்சுதே.

(ஆசேஷம்) பிரமம் வேதவாக்கியத்தினுலேதான் அறியப்படுங்கால், அந்தப் பிரமஞானவிதி பிரயோசனமுடைத்தன்று; அந்த ஞானம் பூர்வஞானத்தினுற் சம்பவித்தலான் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; வாக்கியம் வாயிலாகப் பிரமம் பரோகூஷமாக அறியப்படினும், பிரமசாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டு ஞானவிதி பொருத்தமாதலின். பேதம் என்னை எனின், சப்தத்தினுலாய ஞானம் சாக்ஷாத்காரஞானத்துக்கு வேறுதவாகாது; பின் அது உபாசனரூபஞானமே, இவ்வனம்.

ஸூர்வா சூரிமயுகி ஹுதயொயி ஸரீஸஸாக்ஷி தரீஸஹ்
பூரஸாக்ஷ (கைவ. ௭)

“பூதபோனியும், சமஸ்தசாக்ஷியுமாயுள்ளனாத் தியானித்து முனியானவன் இருளுக்கு மேலே போகின்றான்”

“அன்புமாரிநுகடந்தும்ப
நண்டுயொலுமோரொண்கடாக்கடர்
கண்டுகாரறிவாரறிவாரொலாம்
வெண்மங்கட் கண்ணிவேதியென்பரே”

(சித்ததொகை, திருக்குறள்தொகை, ௨)

என்று ஸ்ரீவாசேர் இரகுநிம்பொருள் தொனிகுமாறு அருளினர்.

“புராநநிபிஷாநாபெவ வாஸா டஹதி பக்ஷிதஃ (கைவ. ௧௧)

“பண்டிதன் தியானங்கொண்டு கடைதலான் மாத்திரம் பச்சத்தைத் தகித
கின்றனன்” என்றற்றொடக்கத்தாசுருதிகளினும்,

ஜாக்ரா டெவா ஸ்ரீஹிதெ ஸ்வ-வாஸெஃ (சவே. ௧௮)

“சிவபெருமானே அறிந்து சமஸ்தபாசங்களினின்றும் விடுகின்றனன்”

ராஸா ௧௦ ஜாக்ரா கஹ்தா ஸ்வஸி (சவே. ௩. ௭)

“அவ்விசுவரை அறிந்து சிவசாய்மராகின்றனர்” என்றற்றொடக்கத்தா
சுருதிகளினும்,

ஸுபாதுவ்ய ஸ்ரீஹிதெவாஸெவா ஸ்வஸி (சவே. ௩. ௭)

ஸுபாதுவ்ய ஸ்ரீஹிதெவாஸெவா ஸ்வஸி (சவே. ௩. ௭)

“சுருதி வாக்கியங்களினிலே * சிரவணஞ் செய்யத்தக்கது; பொருந்துமாற்
றான் மனனஞ் செய்யத்தக்கது; சிந்தித்த பிற்பாடு இடையிடின்றித் தீவா
னஞ் செய்யத்தக்கது; இவை (பிரம) தரிசனத்துக்கு ஏதுக்கள்” என்று
ஸ்மிருதியினுள் சிரவணமனனத்தினால் எய்திய பேற்றைப் பிரியாதுள்ள
நிதித்தியாசனமானது பிரமசாக்ஷாத்காரத்துக்கு நிமித்தம் எனக் கொள்
ளப்படுகின்றது; இதனொண்டு உபாசனாபுமாயிய ஞானமே மோக்ஷபலம்
என விதிக்கப்படுகின்றது.

ஸுபாதுவ்ய ஸ்ரீஹிதெவாஸெவா ஸ்வஸி (சவே. ௩. ௭)

“ஆன்மாவிலே (சத்தியோடு கூடப் பரம) ஆன்மாவைக் காண்க (சவே. ௧. ௧)

ஸுபாதுவ்ய ஸ்ரீஹிதெவாஸெவா ஸ்வஸி (சவே. ௩. ௭)

“ஆன்மாவிலே சம்பவானர் தியானிக்கற்பாலர்”

தஜ்வாநிதி ஸாஹ உவால்தி (சாந். ௩. ௧௧. ௧)

“இந்த உலகமானது அவநிதியே தோன்றி நின்று ஒழிதலைத் தண்டு, ஒவ்
வொருவரும் சாந்தமாக அவரை உபாசிக்க”

ஸுபாதுவ்ய ஸ்ரீஹிதெவாஸெவா ஸ்வஸி (சவே. ௩. ௭)

“பிராசினஸோக்யயெஷு உபாசி” என்றற்றொடக்கத்தாசுருதிகளினும்,
அவ்வனமே

ஸுபாதுவ்ய ஸ்ரீஹிதெவாஸெவா ஸ்வஸி (சவே. ௩. ௭)

“கற்றல்கேட்டலுடையார்பெரியார்சுழலகையாற்றொருதேத்தப்
பெற்றமூர்த்தபிரமபுரமேவியபெயர்மனவனெடு (சவே. ௩. ௭)
(திருப்பிரமபுரம், ஞான. ௨)

†இது திருச்சிற்றம்பலத்தின் மேற்புறம்.

“பிரமத்தை அறிபவன் நிரதிசயபிரமான்ந்தத்தை அடைகின்றான்” என்றற் றொடக்கத்த கருதிகளினும் பிரமசொருபமும், (அதன்) உபாசனையும், பயன் முதலாயினவும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. அங்ஙனமின்றேற் சத்திய முத லிய குணங்களுடையதரக விசேடிக்கப்பட்ட பிரமத்தோடு கூடச் சகல காமப் பேறும், அப்படிப்பட்ட பிரமசாக்ஷாத்காரபலமும் எங்ஙனம் சித்திக்கும்! ஆகலின்,

ஸத்யோ ஜாநகேநஹோ ஸ்ரவஹு (தைத். உ. க. க)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்”

சூநஹோ ஸ்ரவஹு (தைத். ந. கூ. உஅ)

“ஆனந்தம் பிரமம்”

சூகாஸஸாஸீரஹோ ஸ்ரவஹு (தைத். க. கூ. உ)

“ஆகாசசரீரம் பிரமம்”

ஸத்யாத் துப்ராணாராஹோ ரீந சூநஹு (தைத். க. கூ. உ)

“சத்தியானம் பிராணாராமம்; மன ஆனந்தம்”

ஸாணி ஸரீரஹு ரீரீத்யு (தைத். க. கூ. உ)

“சாந்தி சமிர்த்தம் அமிர்த்தம்”

ஐதஹோ ஸத்யோ வரஹோ ஸ்ரவஹு வரஹுஹோ க்ருஷ்ணவீரஹு (தைத். க. கூ. உ)

“இருதமும், சத்தியமும், பரப்பிரமமும், கிருஷ்ணபிங்களமும், ஊர்த்தவ விரியமும், விருபாக்ஷமும்” என்றற்றொடக்கத்த (சுருதிகள்) சத்திய ஞான னந்தரூபமும், சுவான்மாராமமும், சமஸ்த களங்கயில்லாமையும், சகல மங்களமுடைமையும், பராசத்தியை நீங்காதிருக்கும் சபள ரூபமுடைமை யார் கிருஷ்ணபிங்களமும், விருபாக்ஷமும், திரிலோசனமுமுடையது பரப் பிரமம் என உபக்கிரமாதி தாற்பரியலிங்கங்களினாலே நிர்ணயிக்கப்படுகின் றது.

யொ வெஹி கிஹிஹோ முஹாயாது (தைத். உ. க. க)

“குகைக்கண்ணே அமர்த்தவரை அறிபவன்”

புரஹீநயொமெயாவாஸு (தைத். க. கூ. உ)

“பிராசின யோக்கியனே, உபாசி”

யிஹுஸாஸிவ வெ தரீ (மகா. கூ. 6)

“விசுவருபராயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகனிலே ஞானத்தினின்று வேறுகுத அவருடைய பிரமோபாசனை விதிக்கப்படுகின்றது.

லொ ௨௫௦௮௮௮ லொ ௮௮௮௮௮ (தைத். ௨. ௧)

“சமஸ்த போகங்களையும் அடைகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகனிலே சகல போகப்பேறுகளும் பிரமானத்தோடு உபாசகர்களுக்கு எய்துகின்றன எனக் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் நிஷ்காமமாகத் தான் (செய்யும்) தருமங்களையுடையவனாய், நிஷித்த காமிய கர்மங்கள் இல்லாதவனாய், சருதி ஸ்மிருதிகனிலே கூறப்பட்ட கர்மானுஷ்டான சம்பன்னனாய், அதனால் சித்தசத்தியுடையனாய், சமமுதலியவற்றோடு அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட பரமசிவபத்தியுடையனாயுள்ள முழுட்சுவானவன் சருதிராவராயிலாகப்பரப் பிரமம் எனப்படுஞ் சிவபெருமானை அறிந்து அவரைத் தியானிக்க என்னும் ஞானோபாசனை விதி பொருத்தமே. ஈண்டுச் சிவபதத்தை விசேஷணமாகப், பிரயோகித்தமை அது. விருபாக்ஷமுடைய பரமப்பிரமத்தினது பரமவிசத்திக்கும் மங்கலத்துக்கும் களஞ்சியமாயிருத்தலின் முழுட்சக்களுடைய உபாசனையின் முக்கிய விஷயத்தை விளக்கும் பொருட்டாம். அங்ஙனம்,

ஸ்ரீவ ஹகொ ஜ்யே ஸ்ரீவஹஸவ-ஃ நுது ரிகுஜு
(அதர்வசிகை)

“அனைத்தையும் அடுத்து இன்பஞ் செய்பவராகிய சிவபெருமான் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர்” என அதர்வசிகையிலே சிவசப்தப்பொருளாம் வஸ்துவே தியானிக்கற்பாலது எனக் கூறப்படுகின்றது. இன்றோற் சம்சாரவிசித்தி எங்ஙனம் எய்தும்! சமஸ்ததோஷங்களங்கமின்றி நிரதிசயமங்களத்துக்கு ஆதாரமாயுள்ளதே சிவத்துவம். சிவஞானத்திலே மோகக்ருபபலம் கூறப்படுகின்றது.

யஉ ௮௮௮௮ டாகாஸ௦ வெஷயிஷுணி ராநவாபி

தஉ ௮௮௮௮ ஸிவ ஸிவஜாய டு-ஃவஸ்யாஹொ லலிஷுதி

சவே. சு. ௨௦)

* “எப்போது மனிதர் ஆகாயத்தைத் தோலாக உடுக்கின்றனரோ, அப்போதுதான் சிவபெருமானை அறியாது துக்கத்தின் முடிவு எய்துவதாரும்”

ஸ்ரீவ ஹகொ ஜ்யே ஸ்ரீவஹஸவ-ஃ நுது ரிகுஜு
(அதர்வசிகை)

ச பர்சிம்துணர்ச்சியின் தீப்பல்லுயிர் தொகையுமென்றம்

விசயிதயாச்சிதேயநிவேபேறடைதமென்ற

தருவயிவ்விசயித்ருபுரித்தடுப்பதற்கொப்பென்றே

பெருமையிப்பித்தெளிநிப்பினுமொர்சான்றமுண்டே

(சே. உபதேசப்பாடல், ௨௦)

“ஒத்த ரூபமாக அநேக பிரஜைகளைப் பிறப்பிப்பது” எனக் கேட்கப்படலான், சாங்கியப்பிரகிருதிக்கு ஜகத்காரணங் கூறல் அசங்கதம். (க. ச. அ) ஆம் சூத்திரத்திற் சிவபிரானைக் காரணமாகக்கொண்ட பிரகிருதியே அநேக பிரஜைகளைப் பிறப்பிக்கும் என நிரூபிப்பேம். இராசச சாத்துவிக ரூபமாகிய கிரியாசத்தி ஞானசத்தியின் சம்பந்தம் பிரதானத்துக்கென்று கூறினமை அயுக்கதம்; முக்குணமுடைய பிரகிருதியானது தாமசகுணத்தைத் தவிர்த்து இராசச சாத்துவிகங்களோடிகூடாதது கூடாமையின். தாமசகுணமானது குறைந்துவிட, இராசச சாத்துவிக குணங்கள் மேற்படுமிடத்து, ஞானக் கிரியாசம்பந்தம் பிரதானத்துக்குளதெனக் கூறப்பாற்றன்று; சாத்துவிக இராசச தாமசகுணங்களின் சாமியாவஸ்தையுடையது பிரகிருதி என அங்கீகரிக்கப்படுதலின். சேதனராகிய சிவபெருமான் ஜகதா காரமாகப் பரிணாமமுற்று விகாரமுதலார் என்றமை அஞ்ஞானவிவாசம்; நாமரூபவிபாகத்துக்கு அருகமல்லாத சூக்கும் சித்சித்தசத்தி விசிட்டராகிய சிவபெருமான் காரணர் என்றும், நாமரூபவிபாகத்துக்கு அருகமாகிய ஸ்தூல சித்சித்தசத்திவிசிட்டராயிருக்கும்போது அவர் காரியமாதலும் உளவென்று கூறும் எமக்கு அப்பிரசங்க பயம் இல்லையாதலின்.

(ஆகேஷம்) ஸபெவ் ஸௌரோஜீமு சூலீஸி

வாகுரேவா ஹீத்யஸு (சாந். சு. உ. க)

“சௌமிய! சத்தாம் இதுவே முதற்கண் இருந்தது; ஏகமேவாத்துவித்யம்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றார் சத்ரூபமாகிய வஸ்து நிர்விசேஷம் என உறுதியாய்ப் பெறப்படுகின்றது; காரண அவஸ்தையுடைய இந்தச் (சத்து) சூக்கு மப்பிரபஞ்சவிசிட்டமுடையதாய் எங்ஙனங் கூறப்படுமெனின்,

(உத்தரம்) சத்தே என உறுதியாய் நிச்சயிக்கப்பட்ட இது விசேஷ குணங்களை நிவேதிக்கவில்லை; பின் அது அசத்துக் காரணம் அன்றென்பதை நிவேதித்தது;

சுலலூ ஹீமு சூலீஸி

ததொ வெ ஸஜாயத (தைத். உ. எ. க).

“அசத்தாகிய இதுவே முதற்கண் இருந்தது; அசத்திலிருந்தே சத்துப் பிறந்தது” என்ற சருதியைக் கேட்டு அசத்தைக் காரணம் எனல் அஞ்ஞானமுதிர்ச்சியாதலின். மேலும்,

ஸௌரோஜீமு சூலீஸி

வாகுரேவா ஹீத்யஸு (சாந். சு. உ. க)

“சௌமிய! சத்தாம் இதுவே முதற்கண் இருந்தது; ஏகமேவாத்துவித்யம்” என்றவிடத்துப் பிதாத்துக்கு நிவேஷணம் இல்லை என்பது எங்ஙனம்?

இச்சூருதியில் “ஆசீத்” (இருந்தது) என்பது கிரியாவீசேஷம். “அக்கிரே” (முதற்கண்) என்பது காலவீசேஷம். “ஏகமேவ” (ஒன்றே) என்னும் நிச்சயம் வேறு அதிஷ்டாதா இல்லை என்பதின்மேற்று. அத்துவிதியும் என்றமையான் ஐகதுபாதானம் கூறப்படுகின்றது. அதனால் சர்வஞ்ஞதையும் அனந்தசத்தியும் (பிரமத்துக்கு) உண்டு; சர்வஞ்ஞத்துவமும் சர்வசத்தித்துவமுமின்றிப் பிரமத்துக்கு ஐகத்தின் உபயகாரணம் எவ்வாறும்! இன்றேல், பிரகிருதிப்பிரத்தியயமாகிய சத்புதமானது ஒரே வஸ்துவின் மேலதாகக் கோடல் யுத்தம் அன்று; சத்புதமானது பிரகிருதியினாலும் பிரத்தியயத்தினாலும் இரு வஸ்துவைப் பிரதிபாதித்தலின். அங்ஙனம்,

ஸதீஸ்ரீவா ஸஹஸ்ரபுக்யாதி ப்ரஹ்மயோகீதௌ |

தௌ ஸ்ரஹஸாபிரஸ்யௌ ஸலீஸஜமஷாதுகௌ ||

“சத்தியம் சிவனும் சத்து என்னும் பதத்தின் பிரகிருதியும் பிரத்தியயமுமாகக் கூறப்பட்டனர்; அவ்விருவரும் பிரமம்; (அவ்விருவரும்) சமரசத்தி ன்ற சமஸ்த உலகங்களுமாயினர்” என்றது அபியுத்தகுத்தி. ஸ்தூல ரூக்கும் சித்சித் பிரபஞ்சரூபசத்திவிசிட்டராகிய சிவபெருமானே காரியகாரணரூப ராய்ச் சத்து என்னும் பதப்பொருளாயுள்ளார் என்பது நிர்ணயம். (ரு).

பின்னருஞ் சூத்திரகாரர் ஆகேஷித்துப் பரிகரிக்கின்றனர்.

மௌணஸூ ஹாதூஸாஸு (க. க. சு)

(க) கவுணமெனின், அன்று; ஆன்மசப்தவுண்மைபிந்.

(ஆகேஷம்) சேதனத்தின் தருமமாகிய சங்கற்பமானது அசேதன்மாகிய பிரதானத்துக்கு இல்லாமைபின், சேதனராகிய சிவபெருமானே சத்தெனப்பட்டுக் காரணம் என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டார்; இது அசங்கதமே;

ததௌ ஹௌக்ஷத (சாந். சு. உ. உ)

தாசூவ ஹௌக்ஷத (சாந். சு. உ. ச)

“அந்த அக்கினி சங்கற்பித்தது; அந்த அப்புக்கள் சங்கற்பித்தன” என்றற்றொடக்கத்தவற்றில் அசேதனத்தினும் சங்கற்பம் கவுணமாகக் கேட்கப்படுமாறு போல, பிரதானத்தினும் கவுணமாகச் செல்லுமாலோவெனின்;

(உத்தரம்) அன்று; ஆன்மசப்தம் சேதனத்தை உணர்த்துதலானும், “சௌமியீ சத்தாம் இதவே முதற்கண் இருந்தது” என்று தொடங்கி,

ஸ சூதா த்வலீலி (சாந். சு. அ. ஏ)

“அது ஆன்மா; அது நியாகின்றன” என்று உபசங்கராத்திற் கேட்கப்பட்டாலும், தேபு முதலியவற்றினும் சங்கற்பம் கவுணமாகக் கேட்கப்

படாது, அவற்றுக்கு ஆன்மாவாயுள்ள சிவபெருமானாகிய சேதனன் அந் தத் தேயமுதலியவற்றுக்கு ஆன்மாவாக ஊடுருவித் தொடர்ந்திருத்தலா னுமாம். (சு)

(ஆசேஷம்) சங்கற்பத்தைக் கவுண்மராகக்கொண்டாலும், அசேதன மாகிய பிரதானத்தைச் சத்ருபம் என்றும், ஜகத்துக்குக் காரணம் என் றும் கூறல் அடாது; சேதனத்தை உணர்த்தும் அது (சத்து) ஆன்மசப்தங் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆன்மசப்தம் அசேதனமாகிய பிரதானத்தை உணர்த்தவேண்டாம்; பின் சேதனனாகிய ஆன்மாவை ஆன்மசப்தத்தினால் முக்கியமாய்க் கூறலாமே. ஆகலின், சேதனனாகிய ஆன்மாவே ஜகத்காரண மும் சத்துமாம் எனின்.

(உத்தரம்) குத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

கணிஷ்டுஷு லோக்ஷாவபெயாகு (க. க. ௭)

(௭) (சத்து ஆன்மா அன்று), *சத்தைப் பற்றினோற்கு மோக்ஷம் கூறப்படலான்.

சத்பதப்பொருளைப்பற்றிய தத்துவநிஷ்டனுக்கு மோக்ஷம் கூறப்படு கின்றது;

* (க. க. ௭) ஆஞ் குத்திரக் குறிப்பிலே சாந்தோக்கியத்துச் சந்தானது சிவன் றிருவடி என்று பொருட்படுத்தப்பட்டமையின், சந்தாகிய இறைவர் திருவடியே பிறப்பறுப்பதும், தொண்டர் துயர்வெயிற்கு நிழலாவதும், முத்திக்கரை நண்ணு தற்கு வாய்ந்த நல்ல புண்ணாவதும், பிற பற்றுக்களையெல்லாம் அறுப்பதுமாயுள்ள தெனத் திராவிட சருதிமுதலியன முன்வருமாறு உணர்த்துவனவாயின:—

நாலூர்மயானத் துகம்பான் றனடிநினைந்து
மாலூருஞ்சிந்தையர் பால்வந் தாராமறுபிறப்பே.

(திருநாலூர்த் திருமயானம், ஞாந, ௪)

சுழலார் துயர்வெயிற்குட்முடிம்போகடித்தொண்டர் துன்னு
நிழலாவனவென றுந்நகாப்பி றவிலிகெடுத்துக்
கழலாவினை கன்கழற் றுவகாலவனங்கடந்த
வழலாரொளியன காண்கவையா றனடித்தலமே.

(திருவையாறு, நாவு, ௧௧)

செல்லடியேருக்கித்திறம்பாதுசேர்ந்தவர்க்கேகித்திழத்திசெய்வானே.

(திருவலிவலம், சுந், ௨)

பொழிகின்ற துன்பப்பயல்வெள்ளத்தினின் கழற்புண்கொண்
டிழிவின் றவன்பர்களே நினர்வான்யாநிடர்க்கடல்வாய்ச்
சுழிசென்றுமாதர்த்திரைபொரக்காமச்சுறவெறிய
வழிவின் றனனுடையாயடியேனுன்னடைக்கலமே.

(அடைக்கலப்பத்து, ௪)

முடிமன்ன ராகின்மு வல்கடி தான்வ
டிமன்ன ின்பத் தனவிலை சேட்கின்
முடிமன்ன ராய்கின்ற தேவர்க ளின்
முடிமன்ன ராய்க்குற்ற மற்றுநின் ருரே.

(திருநாதிசு, திருவடிப்பேடி, ௧௨)

தவறு தாவடுவ விரா0 யாவண் விரோகெடு 2யவா0வதெடு

(சாந். சு. கச. ௨)

“அவன் (புண்ணியபாவத்தினின்று) விடுபடாதவரையின், அவனுக்கு அங்கே தாமசமே; பின்னர் அவன் (பரம) சம்பன்னனாவான்” என்றது சுருதி. ஆகலின், பிரதானமும் ஆன்மாவும் சத்பதத்தினால் சுட்டப்படவில்லை. பிரதானகாரணவாதிகளுக்கும் அப்பிரதானரிஷ்டனுக்கு மோகமும் உன் டெண்டல் உடன்பாடன்று; அந்தப் பிரதானத் தவிர்க்கப்படவேண்டிய தொன்றாகலின். ஆன்மரிஷ்டனுக்கு (மோகமும்) இல்லை,

ஸ்ரீவ னனகொ கெய ஸ்ரீவ0கா ஸ்வ0திநுதூரி.துஜு]

அறிவிலொழுக்கமும் பிறிதுபடுபொய்யுங்
கடும்பிணித்தொகையு மிடம்பையீட்டமு
மினையனபலசாக் கேற்றிலினையெனுந்
தொனமீகாம னுய்ப்பவந்நிலைக்
சுருவெனுநெடுக ரொருதுறைநீத்தத்துப்
புலனெனுங்கோண்மீ னலமந்துதொடரப்
பிறப்பெனும் பெருங்கட லுறப்புருந்தலைக்குந்
துயர்த்திரையுவுட்டிற் பெயர்ப்பிடமயர்த்துக்
குடும்பமென்னு நெடுங்கல்வீழ்த்து
நிறையெனுங்கட்பு முரிந்துருறையா ||
வுணர்வெனுநெடும்பாய் தீறிப்புணரு
மாயப்பெயர்ப்படு காயச்சிறைக்கலங்
கலங்குபுகவிழா முன்னமலங்கன்
மதியுடனணிந்த பொதியவிழ்சுடிலத்துப்
பையரவணிந்த தெய்வநாயக
தொல்லெயிலுடித்த தில்லைகாவல
வம்பலர்தும்பை யம்பலவாணரின்
னருனெனு நலத்தார்பூட்டித் ||
திருவடிநெடுங்கரை சேர்த்துமாசெய்யே.

(கோயினுன்மணிமாலை, கக)

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
நிறைவ னடிசேரா தார்.

(உத்தரவேதம். ௧0)

அப்பொற் பதியு னிடைவேளாண் குலத்தை விளக்க வவதரித்தார்
செப்பற் கரிய பெருஞ் சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கமல்பற்றி
யெப்பற் றினையு மறவெறிவா ரெல்லை தெரிய வொண்ணாதார்
மெய்ப்பத தர்கன்பாற் பரிவுடையா ரெம்பி ரானார் விறையிண்டர்.

(விறையிண்டநாயனார் புராணம், ச)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தினாயனார் முதலிய வைதிக சைவசமயஸ்தாபனாசாரியர் முத லாயினார் (ச. க. ௭-ஆம் பிரபந்தத்தினை உரியவாறு) சந்தாகிய இறைவனிலிரு வடியையே மோகந்தவந்த வாய்ந்த நர்நெறி எனப் பற்றினார் என்று பெறப்படு கின்றது. இத்தகற் சந்தாகிய திருவடியையே தேவரா முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளும் மற்றைய வைதிக சைவசாஸ்திரங்களும் யாண்டும் உயிராயும் பொருளாயப் தேசென்பு புசுழ்ந்து துதிப்பனவாகலின்.

“பிற அனைத்தையும் விடுத்து இன்பஞ் செய்வோராகிய சிவபெருமான் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர்” என்னுஞ் சுருதிகொண்டு அது நிஷேதிக்கப் படலான். (எ)

பின்னருஞ் சூத்திரகாரர் பிரதானத்தை நிராகரிக்கும்பொருட்டு மிகு ஸ்பஷ்டமாகக் காரணங் கூறுவாராயினர்.

ஹையகூர் வஹநாஹு (க.க.அ)

(அ) (சத்தானது பிரதானம் அன்று); சத்துத் தவிரக் கப்படல்வேண்டும் என வசன மின்மையானும்.

பிரதானமே ஆண்டுக் கூறப்பட்டதாயின், சத்துக்கு ஹேயத்துவமே கூறப்பட்டிருக்கும்; தத்துவமசி என்றதினால் மோக்ஷகாரணமாகத் தியே வத்துவம் கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், பிரதானம் அன்றெனல் யுத்தம். (அ)

மேலும் பிரதானபக்ஷத்தில் விரோதம் என்று சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

புத்திஜா விரோயாக (க.க.க)

(க) பிரதிஞ்ஞைக்கு விரோதமுறலான்.

மேலுஞ் சத்தப்பதப்பொருள் பிரதானம் அன்று; ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்படும் என்னும் பிரதிஞ்ஞைக்கு விரோதமுறலான். சத் தப்பதப்பொருளாகிய தத்துவஞானத்தினால் இந்தச் சத்தின் காரியமாகிய சமஸ்தசேதன அசேதனப்பொருளின் ஞானமெய்துகின்றது.

யெநாஸு-த௦ மு-த௦ ஹதி (சாந்.க.க.க)

“கேட்கப்படாதது எதினாற் கேட்கப்படுகின்றது” என்றற்றோட்கத்தவற் றுற் பிரதிஞ்ஞை செய்யப்படுகின்றது. பிரதான காரணவாதத்தில் இது விரோதம்; சேதனத்துக்குப் பிரதானம் காரணமாதல் ஏலாமையின். (க)

(ஆகேஷம்) பிரதானம் காரணமர்க அறியப்படுங்கால், சடமாயும் விகாரமுறுதற்கு ஸ்தானமாயுமுள்ள இதன் காரியமெல்லாம் அறியப்படு கின்றன; மண்ணுது அறியப்படலான் காரியமாகிய கடமுதலியன அறியப்படுவது போல்.

ஆகலின், இங்கே யாது விரோதமென ஆகேஷிபித்து, சூத்திரகாரர் உத்தரமிறுப்பாராயினர்.

வூவ்யாக. (க.க.க௦)

(க௦) (ஆன்மா சத்திற்போய்) ஒடுங்குதலான்.

மேலும், பிரதானஞ் சத்தப்பதப்பொருள் அன்று;

ஸவாஹோ ஸெ ஸொஹி விஜாநீஹி யதெத்ர ததூபாஷஃ ஸ்விதி
நாஃ ஸதா ஸொஹி தஹ ஸஹஸொ ஹதி ஸ்விதொ ஹதி
தஸாஹெநஃ ஸ்விதீத்ராஹக்ஷதெ (சாந். சு. ௮. ௧)

“செர்ப்பனத்தியல்பை என்னிடத்து அறிந்துகொள்; செளமிய! ஓர் புரு
ஷன் நித்திரை செய்யுங்கால் அவன் சத்தோடியைந்தவனாகின்றான்; அவன்
தன் (பரம) ஆன்மாவை அடைகின்றான்; ஆகலின் அவன் நித்திரை செய்கின்
றான் என்பர்” எனச் சேதனாகிய ஆன்மா சத்தோடியைந்து ஒடுங்குகின்ற
னன் என்று சுருதி யுண்மையின். ஒடுங்குவது என்பதின் பொருள் இலயம்.
அசேதனமாகிய பிரதானத்திற் சேதனன் இலயமுறுதல் பொருத்தமின்று.
ஆகலின், பிரதானம் சத்தன்று. (௧௦)

சத்பதத்தினுற் சிவபெருமானே பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றனர், பிரதா
னம் அன்றெனச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

மதி ஸாரோந்ராஜ (க. க. ௧௧)

(௧௧) கதி சமானமாதலின்.

இவ்வுபநிடதத்திற் சத்பதமானது சிவபெருமானுக்குச் செல்லுமாறு
போல,

ஸாரஹொ ஸெ ரஹு உஃ ஸஹொ நஹொ நஹி |

(தைத்திரீய ஆரணியகம். ௧௦. ௨௪. ௪௨)

“புருஷராவார் மகானாகிய சத்தெனப்படும் உருத்திரே; நமஸ்காரம்!
நமஸ்காரம்!” எனப் பிற சுருதியினும் (சத்தென்பது சிவபெருமானுக்குச்)
சமமாய்ச் (செல்கின்றது). ஆகலின், சத்தென்னும் பதத்தினுற் சுட்டப்
பட்டவர் சிவபெருமான் என்பது வெளிப்படை. (௧௧)

இந்தச் (சாந்தோக்கிய) உபநிடதத்திலே வெளிப்படையாகச் சத்பத
வாச்சியமாகிய (பரம) ஆன்மாவிலிருந்து எல்லாம் உற்பத்தியாகின்றன
வெனச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

ஸ்ரூதக்வாஹு (க. க. ௧௨)

(௧௨) சுருதியிற் கூறப்படலானும்.

ஈண்டும்,

சுதஃ ஸ்ரண சுதஃ சுகாஸி (சாந். எ. ௨௪. ௧)

*“(பரம) ஆன்மாவிலிருந்து பிராணன்; (பரம) ஆன்மாவிலிருந்து ஆகா
ஷம்” என்று தொடங்கி.

(சூ. ௧௧. வனபெருமான் ஸ்வரூபம் (சாந். எ. உக. க)

*“(பரம) ஆன்மாவிலிருந்தே இஃதெல்லாம் (உண்டாகின்றன)” என்று கேட்கப்படுகின்றது. ஆகலின், ஜகத்காரணமாய் சத்பதப்பொருளாயினது பிரமமே, பிரதானம் அன்றெனச் சித்தித்தது. (கஉ)

(சு) ஆனந்தமயாதிகரணம்.

ஈண்டுச் சிவபெருமானுக்கு இலக்ஷணமாகக் கூறப்பட்டுச் சாந்திர மொன்றினால் அறியற்பாலதாகிய ஜகத்காரணம் (சாங்கிய) தாந்திரிகர் பித்தா னத்தினுஞ் செல்லுமே என்னும் அதிவியாப்தியை ஆசங்கித்து, சேதனத்தினு முதலியன காரணமாதல்பற்றிப் பிரதானத்தில் அதிவியாப்தியாய்ச் செல் லாதவாறு நிரூபிக்கப்பட்டது. அசேதனமாகிய பிரதானத்திற் போலச் சேதனமாகிய ஆன்மாவினும் அதிவியாப்தியில்லையென்று கூறும் பொருட்டு, மற்றோர் அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

சூ. ௧௦௪. யொழுகுலாசு (க. க. ககஉ)

(ககஉ) (சிவபெருமான்) † ஆனந்தமயர் ; அப்பியாசத்தினால்.

* சத்பதவாச்சியாரிய்ப் பரமான்மாவாகிய சிவபெருமான் சிருட்டியாதி கிருத்தி யங்களுக்குக் காரணர் என்பது,

படைப்புநீலையிழுத்தப்பயன்புருமையொடுநீர்மை
கிடைப்பலகணமுடையான்கிறிபுத்தியைடையானார்
குடைப்பானியின்கமுகின்னெடுபுத்தியைமலர்நாற்றம்
விடைத்தேவருதென்றன்மிருவேணுமதுவே.

(கிருவேணுபுரம், ஞாந, உ)

என்னுந் திராவிடசூத்திரியினால் கூறப்படுகின்றது.

† ஆனந்தமயிடுதபுடைதார் சிவபெருமான் என்று கைத்திரியத்திற் (உ. க) கூறப்பட்டவாறு, திராவிடசூத்திரியில்

“ஈறிலாப்பதங்களியாவையுங் கடந்த வினபமே யென்னுடைபுன்பே”

(கோயிற்றிருப்பதிகம், க)

எனவும்,

“கருணைக்கடலுக்கே சென்றதாய் கோத்தம்பீ”

(கிருக்கோத்தம்பீ, க)

எனவும்,

“போற்றிசின்கருணைவேள்புதுமதுப்புலனாரீ”

(கிருச்சதகம், ககஉ)

எனவும் சிவபெருமான் போற்றப்பட்டார்.

மாயாவாத சர்வசாரோபநிதத்தில் அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் ஐந்து கோசங்களும் கூறி, அவை தனித்தனி இன்னது இன்னதென இலக்ஷணமாய் கூறி, இவ்வைங்கோசங்களுக்குமேல் ஆன்மா (சூர்த்துணப்பிரமம்) உண்டென்று உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஐங்கோச அநிதத்திற் கூறப்பட்ட ஆன்மா “வைதிக சத்தார்த்தவித சைவசத்தாரித தத்திவப் பட்டினவிலை” யின்று இதைப் பரமமாய் உபசாரமணிகையினும் நிரூபிக்கப்பட்டவாறு மூலப்பிரகிருதிப்பாற்பட்ட சிவானந்தமயப் பரப்பிரகிருதிப்பாற்பட்ட பதப்பிரகிருதிவென்றும் என்றும் இதைச் சித்தித்துக்கூறலுள்ள சிவசாரானே கைத்திரியத்தி

(பூருவபுகழின் உத்தரம்) அன்று, ஈண்டு ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

சூநூலோ புற (தைத். ந. சு. க)

“ஆனந்த(ருண)முடையது பிரம்” என்று கூறப்படலான். மயசப்தம் விகாரப்பொருளை உணர்த்துதலின், சிவபெருமானுடைய காரியமாகிய சீவனே ஆனந்தமயம் என்று கூறப்படுகின்றது. நித்தியசிவத்துவத்தையுடைய சிவபெருமானே ஆனந்தமயமா அங்கீகரிப்பின்,

சுநூலோ புற (தைத். ந. சு. க) ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

(பூருவபுகழின் ஆசேஷம்) “எனது அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் சுத்தியாகுக” என்னுஞ் சுத்திப் பிரார்த்தனை வியர்த்தாகும். ஆகலின், இவ்வானந்தமய ஆனந்தமயமாவே; சிவபெருமான் அன்றெனின்,

ஆனந்தமயமாகிய ஆனந்த சிவபெருமானே; ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

சூநூலோ புற (தைத். ந. சு. க) ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

சூநூலோ புற (தைத். ந. சு. க) ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

ஆனந்தசப்தம் பரப்பிரம சிவபெருமான் மேற்று;

[illegible][illegible][illegible]

முண்மையின். சிவபெருமான் ஆனந்தமயராயின், பிரமத்திருந்து அவ்விக-
வரர் இவ்வரர் எனக் கொள்ளப்படுவர். அங்ஙனஞ் சிவபெருமான் விகார-
ரூபராயின், அவரும் அநித்தியராவர் என்னுஞ் ஆசங்கைக்கு,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

விகாரரூபமானே நினைவுப் பூவாயுடைய (க. க. கச)

(கச) விகாரசப்தமுண்மையின் ஆனந்தமயம் பிரமம்
அன்றும் எனின், அன்று; அது *மிகுதிப்பொருட்டாகலின்.

(ஆகேஷிபம்) அன்னமயமுதலியன அன்னமுதலியவற்றின் விகாரமா-
தல் போல, ஆனந்தமயமும் ஆனந்தத்தின் விகாரமாம்; விகாரமாயுள்ள
கடமுதலியன மன்னமயமாதல் போல. ஆகலின், சிவபெருமானுக்கு விகார-
மின்மையின் ஆனந்தமயம் ஆன்மாவேயாம் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; ஈண்டு “மய” சப்தம் மிகுதிப்பொருண் மேற்-
றமாகலின். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம் என்பவற்றிற்குள் மய-
சப்தம் விகாரப்பொருளின்மேற்று; விஞ்ஞானமயம் என்றது விஞ்ஞான-
மிகுதியையுடைய ஆன்மாவின் மேற்று; ஆனந்தமயம் என்றது ஆனந்தமிகு-
தியையுடைய சிவபெருமான் மேற்று. (கச)

(ஆகேஷிபம்) எப்பிரகாரத்தினாலேனும் மயசப்தம் விகாரப்பிரகா-
ணத்திற் படிக்கப்படுதலின், விகாரார்த்தம் கோடலே உசிதம் என ஆசங்-
கிப்ப,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

தவெழுது வுட்பொருள் (க. க. கரு)

(கரு) (அவர்) அதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்படலானும்.

வளவு வெறுவு, சூநலியாதி (தைத். உ. எ)

“இவர் நிச்சயமாக ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றனர்” என உயிர்களை
புற்று ஆனந்தத்துக்குக் காரணராதலின் ஆனந்தமயம் என்று கூறப்படுகின்-
றார். தாம் மிக ஆனந்தமுடைமையின்ன்றோ அவர் பிறர்க்கு ஆனந்தத்தை
விளைக்கின்றனர். ஆகலின், சிவபெருமானே ஆனந்தமயர். (கரு)

மய சப்தம் (ஆனந்த) மிகுதிப்பொருளிலே சென்றதென்று வியாசர் சூத்திரம்
நேரே கூறியவிடத்தம், அதனைப் பொருட்டித்தான் ஏகான்வாதியார் அன்ன-
மயாதிகரணப் போல் (ஆனந்த) மயமும் விகாரப்பொருளிற் சென்றதென்றுணரத்
சூத்திரார்த்தம் வருஷம்செய்தனர்.

தாம் ஆனந்தக்கடலாதலின் முத்தர்க்கு ஆனந்தம் விளைக்கின்றார் என்பது.

கோலமாகரியுரித்தவரவொடுமேனக்கொம்பினவாமை

சாலபுண்டிதன்மதியதுடியசங்கரார்த்தம்மைப

(ஆசேஷம்) ஆனந்தமிகுதியுடைய சிவபெருமான் ஆனந்தமயர் எனக் கூறப்பட்டனும், இவர் பிரமத்தினின்று வேறுனவர் எனப் பெறப்படுகின்றது;

ஸ்ரஹஸுஹு ஸுதிஷா (தைத். உ. ௫)

“ஆதாரமாகிய பிரமம் புச்சம்” என்னுஞ் சுருதியினுற் சிவபெருமான் தமக்குப் பிரமத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டனர் எனப் பெறப்படலான். சிவபெருமானினின்று பிரமத்தை வேறுகக்கொள்ளின், சுவாதந்திரியின் மையான் பிரமத்துக்கு ஐகத்காரணமாதன்முதலியன அசம்பவமாகும். ஆகலின், ஈண்டு ஆன்மா என்று கோடலே சமீசினமெனின்,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

போஹு வணி-கூடுவெவ உநீயகெ (க. க. கக)

(கக) மந்திரத்திற் குறிக்கப்பட்ட (பிரமம் ஆனந்தமயமாகக்) கூறப்படலான்.

ஸக்யு ஜாந ரீநஹு ஸ்ரஹு (தைத். உ. க)

போலத்தம்மடியார்க்குமின்பளிப்பவர்பொருகடல்விடமுண்ட நீலத்தார்மிடற் மண்ணலாரசிரபுரந்தொழவினேரில்லாவே.

(திருச்சிரபுரம், ஞான, உ)

எரிநிறைந்தனை யசெல்வன்கண்டாயின்னடியார்க்கின்பம்வினாப்பாண்கண்டாய் (திருமறைக்காடு, திருத்தாண்டகம், நாவு, ௫)

தன்னவடிவின்வன்புடைத்தொண்டர்க்குமுதநும்பி யின்னல்களைவனவின்னம்பரான் றனினையுடையே.

(திருவின்னம்பர், நாவு, க)

சல்லெப்பிசைந்துகனியாக்கித்தனநருணை வெள்ளத்தழுத்திவினைகடிந்தவேதியினை.

(திருவம்மானை, ௫)

அண்டமுதலாயினுந்தமிலாவானந்தம் பண்டைப்பரிசேபழவடியார்க்கீந்தநுநு மண்டம்வியப்புறுமாபாடுதுங்காணம்மானாய்.

(திருவம்மானை, ௬)

தானந்தமில்லான்றனை யடைந்தநாயேனை யானந்தவென்வத்தழுத்துவித்தான்காணை உ யானந்தவெள்ளத்தழுத்துவித்ததிருவடிகள் வானுந் துதேவர்கட்கோர்வான்பொருள்காண்சாமுலோ.

(திருக்காழல், ௭)

பேச்சற்ற வின்பத்துப் பேராணந்தத்திலே மாச்சற்றவென்னைச் சிவமாக்கி மாள்வித்துக் காச்சற்ற சோதி கடன்முன்னும் கைக்கொண்டு வாச்சபுகழ்மானத் தாடர்து மன்னுமே.

(திருமந்திரம், திருமந்திரம், ௮)

என்னுந் திராவிட சுருதிகளானுந் வாய் தமது...

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்” என்னும் மந்திரத்திற் கூறப்பட்ட அந்தப் பிரமமே,

அந்நூலார் குதூ நடிபயம் (தைத். உ. ௫)

“மற்றோர் அந்தரான்மாவானவர் ஆனந்தமயர்” எனச் சருதியில் ஆனந்தம் மிகுத்திருத்தலின் ஆனந்தமயம் என்று கூறப்படுகின்றது.

புறவழிவழிப் புகழ் (தேவ. உ. ௫)

“ஆதாரமாகிய பிரமம் புச்சம்” என்னுஞ் சருதியிலுள்ள பிரமம் என்னும் மொழி பிரணவத்தின் மேற்று. அப்பிரணவம் சிவபிரணவது வாசகமாதலின், (அது) அவர்க்கு ஆதாரம்.* (கக)

(எ) இதரா நுபபத்தியதிகரணம்.

பிரமமாகிய சிவபெருமானுக்குச் சமர்வயசித்தியினால் வாய்ந்த ஜகத் காரணத்துவ முதலிய இலகஷணம் பிரதானம் ஆன்மா என்பவைகளுக்கு அதியியாப்தியினாற் செல்லாதென்று தாபிக்கப்பட்டது. இதன்பின் சிவ சமஷ்டிருபராகிய இரண்ணியகருப்பருக்கு ஜகத்காரணத்துவ முதலிய கேட்கப்படுகின்றதே என ஆரேக்கிக்க.

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

நெதரோ நுவவெத் (க. க. கள)

(கௌ) பிறரும் அன்று; பொருத்தமின்மையின்.

யதஃ ப்ரஸுதிதா ஜமதஃ ப்ரஸுதிதெதொயெந ஜீவாந்யஸஸஜ்ஜ-
ஊதிஜ்யாஸ்ய| யதொஷயீஹி வுரூஷாந்யுதிப்ய விவெஸ ஊதிதாமி
அராஅராணி (தைத். ஆராணி. ௧0. ௧. ௧)

“பிரபஞ்சோற்பத்தி எங்கிருந்து உளதாயிற்றோ, அதுவே நீரினாற் பூமிபிலே (உயிர்களுக்கு) சரீரத்தைத் தோற்றுவித்தது; அதுவே ஓஷதிகள் வாயிலாகப் புருஷர்களுடும், மிருகங்களையும் சராசரப்பொருள்கள் அனைத்தையும் பிரவேசித்தது” என்னும் மகோபநிடதசூருதியே லிஷ்யம்.

(இதன் விவரத்தைப் தேர்ந்தெடுத்தற்குக் காரணமாகக் கேட்கப்படும் புரட்சி வெவெருமா? இதர? என்பது க்கேதம்.

சிறந்தும் புகழ் பெற்ற வடமேற்குப் புவியைப் பாண்டியர் கருது
தற்கு முந்தும் விரோதமுடைய சகல சமூகமெய்த மொழிபெயர்ந்த சமீப
செய்தது. இவ்வாய் விவரிக்கவளியிலுள்ள மேல்செய்திருந்தவன்
சுமாரிசு லெவாண்டா துருத்தாதி அறிந்த சமீபத்தொழுவாரா

(பூருவபுகழும்) இரண்ணியகருப்பர் என்பது பூருவபுகழும். சென்னைம்? அவருக்கு (சண்டிக் கூறப்படும்) குறிகளுண்மையின்

வனகாண்-பெயர் துறா கெடுவொகெடு வு'வறு நா'ராயணாத்கு;
வொ'மியயு'ராத்கெடுதெ தெடுவொகெடு மூ'ராயணாத்கு;

“மூவுலகமும் ஒரே சமுத்திரமாய்விட, பிரமாவான்வர் நாராயணரூபராய் மூவுலகங்களையும் உண்டு சர்ப்பசயனத்திற் சயனிக்கின்றனர்” என்னும் புராண வசனத்தினுற் பிரமாவுக்குச் சமுத்திர சயனம்பெறப்படுகின்றது.

யஜுர்வேத-பெயர் கவயெர் வயனி (தைத். ஆரணி. க0. க. க)
“எவரைப் பெரியோர் சமுத்திரத்தில் (உளராகத்) தியானிக்கின்றனரோ” என்னுஞ் சருதியினால், அவர் இலக்கணம் அறியப்படுகின்றது.

புஜாவதியூரதி மலெ-உணர் (தைத். ஆரணி. க0. க. க)
“பிரஜாபதி உள்ளே உள்ள கர்ப்பத்திற் சரிக்கின்றனர்” என (உபநிடத அதுவாகத்தின்) உபக்கிரமத்திலே, அவர் அனைத்தையும் பிரவேசித்தார் எனக் கூறப்படுகின்றது.

வலையு-பா ஊ'ஜெவெள யாதா யயாவ-பெயர் கவயெர்;
ஹிவஹ்யயிலீ'ஹ (தைத். ஆரணி. க0. க. கச).

“இரண்ணியகருப்பர் முன்பேரலச் சூரியனையும் சந்திரனையும் ஆகாயத்தையும் பூமியையுஞ் சிருட்டித்தார்” என உபசங்காரத்திற் கூறிய சருதியும் அவரைக் காரணர் என்று கூறுகின்றது. கூறவே, உபக்கிரமோபசங்காரங் கொண்டு முடித்த இரண்ணியகருப்பருக்கே (அவவுபக்கிரமோபசங்காரத் துக்கு) இடையே போந்த சருதிகள் கூறும் குணங்களுஞ் செல்லாநின்றன. மேலும், இரண்ணியகருப்பரைப் பிரதிபாதிக்கும் பிற இடங்களினும் உபசங்காரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

கஜு'ஸு0-உதொ ஹிரணு'மல-உக்யு'வெள;
(தைத். ஆரணி. க0. க. ௩)

“நீரிலிருந்து இரண்ணியகருப்பர் பிறந்தார் என்பதினாதுயியுள்ள எட்டு மந்திரங்களினும்” பிரஜாபதியே பிரதிபாதிக்கற்பாலர்;

புஜாவதி யூரதி மலெ-உணர்ஜாயயோ'நா வஹு'யா வு'ஜாயகெ;
(தைத். ஆரணி. ௩. க௩. ச0)

“உள்ளேயுள்ள கர்ப்பத்திலே பிரஜாபதி சரிக்கின்றனர்; பிறவாதவர் அநேகரூபமாய்ப் பிறந்திருக்கின்றார்” என்று காணப்படலானது.

ஹிரணு'மல-உக்யு'வெள து'ஜாயகெ;
(தைத். சந்த. ச. க. அ. ௩)

“இரண்ணியகருப்பர் முதற்கண் இருந்தார்” என்னும் இடத்திலும்,

புஜாவதி வெவ் உயிரணுமலர்

(தைத். சங். ௫. ௫. க. உ)

“பிரஜாபதியே இரண்ணியகருப்பர்” எனக் கேட்கப்படலானுமாம். ஆக
லின், இரண்ணியகருப்பரே பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரண முதலியனவா
கப் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றனர் எனின்,

(உத்தரம்) கூறுதும். ஈண்டுச் சிவபெருமானுக்கு வேறாக மற்றோர்
இரண்ணியகருப்பர் கூறப்பட்டனரல்லர்; பிரபஞ்சகாரணமாதன் முதலிய
சிவபெருமானார் குணங்கள் இரண்ணியகருப்பர்க்குச் செல்லாமையின்.

யதஃ ப்ருஸுதிதா ஜமதஃ ப்ருஸுதிதிஃ (தைத். ஆரணி. ௧௦. க. க)

“எதினின்றி பிரபஞ்சோற்பத்தி உளதாயிற்று” என்று தொடங்கி, பிர
பஞ்சகாரணமாகிய சிவபெருமான்

ஈதஃவரஃ நானு ஈணீயலஃ ஹி வ்ரூதாரஃ யநுஹதொ லஹாஹு
யபெகூஷுஹநீநனாஹிவஃ விஸுஃ பூராரணஃ தலீஸஃ பாரஸூக||

(தைத். ஆரணி. ௧௦. க. க)

“மகத்துக்கு மகத்தாயும், பரத்துக்குப் பரமாயும், அணுவக் கணுவாயும்,
ஒன்றாயும், வெளிப்படாததாயும், அனந்தருபமாயும், விசுவமாயும், புராண
மாயும், தமசுக்கு மேலாயுமுள்ளது” என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் போர்
தவற்றில், அவர் சர்வோற்கிருஷ்டராகவும், பிரகிருதிக்கு மேலானவராக
வும் அறியப்படுகின்றனர். ஆகலின், இந்த இலக்கணம் அண்டத்துட்பட்
டிருக்கும் இரண்ணியகருப்பருக்கு (பிரமாவுக்கு)ச் செல்லாது. மேலும்,

ய வனநஃ விஹாரஜீதாவஸு ஹவனி|

(தைத். ஆரணி. ௧௦. க. உ)

“எவர்கள் இவரை அறிகின்றார்களோ, அவர்கள் *அமிர்தராகின்றார்கள்”
என்னுஞ் சருதி அவரது ஞானத்தினால் எய்தும் சிவத்துவம் முத்தியாம்
என்று கூறுகின்றது. இது இரண்ணியகருப்பர்க்கெய்தாது; சிவபெருமா
னுக்கு முத்திவேறுத்துவமே அசாதாரணலிங்கம்;

யஹ ஹிவஹாகாரஃ வெஷயிஷுனி ரோநவாஃ|

பஹாஸிவிஷுய ஹிவஸுரோ ஹிஷுனி||

(சுவே. சு. ௨௦)

*எப்போதும் மனிதர் ஆகாயத்தைத் தோலாக உடுக்கின்றார்களோ, அப்
போது தான் சிவபெருமானே அறியாது (அவர்) துக்கத்துக்கு முடிவு எய்த

*உபநிஷத் உபநிஷதம் என்கை ௧௦-ஆம் இலக்கம் யார்க்கு.

தம்” என்னும் சுருதி கேட்கப்படலான். உபக்கிரமோபசங்காரத்தினால் (இரண்ணியகருப்பர்) சித்தத்தார் என்று கூறுவதிற்பயனில்லை. அவர்க்குப் பொருந்துமாறின்மையின், பிரஜாபதி தாதா என்னும் மொழிகள் இரண்ணியகருப்பரை விடுத்து, பிரஜைகளாகிய பசுக்களுக்குப் பதியும், உலகத்தைத் தாங்குபவருமாகிய சிவபெருமானையே பிரதிபாதிக்கின்றன. (தைத். சங். ச. க. அ. ச; தைத். ஆரணி. நு. கந. ௪௦) என்னும் ஈரிடத்தும் சிவபெருமானே பிரதிபாதிக்கற்பாலர்; எங்ஙனமெனின்,

ய ௦௮௦௭௦ கஸ்ய ஹ்வரஹுதஹ்விஃ (தைத். சங்கி. ச. க. அ. ச)

“இருகாலும் நாகாலுமாயுள்ள்வற்றை எவர் ஆளுகின்றாரோ” எனவும்,

சூஷித்யவண-௧௦ தஸிலஃ பரவாஸி

(தைத். ஆரணி. நு. கந. ௪௦)

“தமசக்குமேலே ஆதித்தியவர்ணராயுள்ளார்” எனவும் சுருதிகள் அவருக்கு (முறையே) விசுவேசுவரத்துவத்தையும் விசுவாதீதத்தையும் இலிங்கமாகக் கூறலான். ஐகத்தாரணமுதலியவற்றைப் பிரஜாபதிசப்தவாச்சியர் சிவபெருமானன்றி இரண்ணியகருப்பர் அன்று. (கௌ)

சிவபெருமானுக்கும் இரண்ணியகருப்பர்க்கும் பேதமின்மையின், பிரபஞ்சகாரணம் இரண்ணியகருப்பர்க்கு ஆகலாம் என, அதனை ஆசங்கித்து

(உத்தரம்) சூக்திரகாரர் இதுப்பாராயினர்.

ஹேஷுவஹேஷாஹு (க. க. கஅ)

(கஅ) பேதங் கூறப்படலானும்.

யொஷேவாநா௦ ப்ரஹ்மீ௦ ப்ரஹ்மாவஸ்யகோ ருஷேயா ௩ஹ்வி-௧ ஹி-௮ரணு-௧௦ ப்ரஹ்மஜாயமீநஸு

(தைத். ஆரணி. க௦. க௨. ௨௮)

“விசுவாதீதரும் மகர்வியுமாகிய உருத்திரர் தேவர்களுள்ளே முற்பட்டவராகிய இரண்ணியகருப்பர் முதற்கட் பிறக்கக் கண்டனர்” என்னும் இம்மகோபரிடத்திலே, சிவபெருமானுக்கும் இரண்ணியகருப்பர்க்கும் (முறையே) காரணகாரியத்தினால் பேதமாம் முறைமை கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், இரண்ணியகருப்பர்முதலிய பிரபஞ்சம் அனைத்தற்கும் காரணம் சிவபெருமான் என்று சித்தமாயிற்று. (கஅ)

பின்னரும் சூக்திரகாரர் ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றனர்.

காரிபு நாநுரிதாவெகூ (க. க. ௧௧)

(௧௧) சங்கற்பமுண்மைபானும் அனுமானபேசையில்லை.

புஜாவதி ரகாரியத புஜாலுஜெய

(தைத். சங். ந. க. க. ௧)

“யான் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிசெய்வேனாக எனப் பிரஜாபதி காழற்றனர்” என யாண்டும் சுருதிகளிலே உலகசிருஷ்டிவிஷயத்தில் இரண்ணியகருப்பருடைய சங்கற்பம் கூறப்படுகின்றது. அங்ஙனமாயினும், அவர் உலகத்துக்குக் காரணமாதலிற்று அனுமானபேசை யுத்தியபேசை இல்லை; அவரது காமம் (சங்கற்பம்) அவாந்தர சிருட்டி விஷயம் பற்றினமையின். வேதாந்த சூத்திரத்து (உ. ச. ௧௭) லே இந்த இரண்ணியகருப்பரது அவாந்தரசிருஷ்டியும் சிவபெருமானுக்கே உரித்தென்று (சூத்திரகாரர்) கூறுவர்.

(௧௧)

கடுநந ஜீவெநாதநாநுபுலிநா நாரிநாடுவெ வுரகாரவானி

(சார். சூ. ந. ௨)

“இந்தச் சிவனாகிய ஆன்மாவோடு பிரவேசித்து நாமரூபத்தைப் பேதமுறுத்துவேன்” என இரண்ணியகருப்பருபமாகப் பிரபஞ்சத்துள்ளே பிரவேசித்த சிவபெருமானே நாமரூபங்களுக்குக் கர்த்தாவாம் எனக் கேட்கப்படுகின்றமையின், இவ்விருவர்க்கும் அபேதமே அங்கீகரிக்கப்பாற்றெனின்,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

சுலிஷ்ஷு வ, கடுநாநு ஸாவதி (க. க. ௨௦)

(௨௦) ஈண்டு இவருக்கும் அவர் சம்பந்தம் கூறுகின்றது.

புஷாபதி புஷ்ஷுனாயிவதி

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௧. ந. ௧)

“பிரமாவுக்கு அதிபதியாகிய பிரமமே அதிபதி” என்னும் இவ்வுபநிடத தந்திரத்து மந்திரபாகம் சிவபெருமானுக்கு இந்த இரண்ணியகருப்பர் அதிநாராய்ச் சேஷத்துவசம்பந்தமுடையவென்று கூறுகின்றது. ஆகலின், சிவபெருமானே உலககாரணர், இவர்க்கு இரண்ணியகருப்பர் சேஷபுதர் என்று சித்தித்தது.

(௨௦)

(அ) அந்தரதிகரணம்.

மேலை அதிகரணநியாயங்களைஞர் சர்வஞ்ஞரும், நித்தியதிருப்தரும், அநாதிபோதமுடையரும், சுவதந்திரரும், அனுப்சகத்தியினரும், அணந்த சத்தியினரும், சர்வப்பிரபஞ்சோபயகாரணரும், சமஸ்த உபநிடத தந்தி

பொன்வண்ணமாயும் (கபி எனப்படும்) சூரியனால்கிசுதமாய இருப்பின்ட்
ரீகம் போலும் கண்களுமுடையர் இந்த ஞாயிறு மத்தியிலுள்ள இரண்ணிய

னன்னீர்வயனுகேச்சுநகரின்

மன்னேயெனவல்லினைமாய்த்துமே.

(திருநானேச்சுரம், ஞான, க)

பகம்பொன்னினிறத்தானிப்பானீற்றுனை.

(திருவாவைய, திருத்தாண்டகம், நாவ, உ)

ணற்றற்றெடக்கத்தனவாகத் திராவிடசுருதிகளிற் கூறப்படலானும்,

நடுவோ ஹிரணுஷாஹவெ ஹிரணுவணடாய ஹிரணுரூபி
வரய வெ, நடுவோ

“பொற்புயமுடையாரீக்து, பொன்வண்ணருக்து, பொன்வண்ணருக்து நமஸ்காரம்”
என்று தைத்திரிய ஆரணியகம் (க. ௨. ௨. ௪௦) கூறலானும் பொன்வண்ணமுடையார்
சிவபெருமானே என நேரே சுருதிகளாற் பெறப்படுவதேயாக, கரிய திருமேனிபு
டைய நாராயணர்ச் சேற்றுதற்கு இரண்ணியசப்தம் நேரே பொன்னிறமெனப்
பொருட்படுத்த இடங்கொடாமையின்,

ஹிரணு மஹேஷா ருணியதவரூபி |

“இரண்ணியசப்தம் விரும்பற்பாலதின்மேற்று” என்று இராமாநுஜ வைணவ குத்
திரபாஷ்யத்துக்குப் பிரகாசமாய்ப் போந்த சுருதிப் பிரகாசிகையுடையார் பொருட்
படுத்தினமை ஒவ்வாது கவுணர்த்தத்தின் மேலாயிற்று. ஆகலின், சுருதிப்பொருள்
பொன்வண்ணராகிய சிவபெருமானுக்கே வாய்ப்புடைத்தாகி கருநிறத்தினராகிய
நாராயணர்க்கு வாய்ப்பிலதாயிற்று.

சைந்தோகியத்திற் (க. ஈ. ௭) கண்ட புண்டரீகம் செந்நாமரையின் மேற்றெனப்
பொருட்படுத்தினமை பூருவமீமாஞ்சை (க. உ. ௩—௮) ஆளுகுத்திர (உ-ஆம்) அதிக
ரணத்திற் கூறப்பட்ட நியாயங்கொண்டாம். சிவபெருமான்நிறுக்கண்கள் செந்தந
மரைபோற் செந்நிறமுடைமையானன்றோ திராவிட சுருதிகள்

முனைஞானீறன்மலர்க்கண்கண்ணுன்றும்.

(திருக்குடநதைக் கீழ்க்கோட்டம், நாவ, சு)

என்றும்,

செவ்வண்ணாநீதிநயனம்விழிசெய்தசிவமூர்த்தி

(திருவாரூர், சுந். உ)

என்றும் கூறின்.

“செக்கர்வானச்சடையோன்சேவடிக்கீழநாளின்

மெய்க்கணிட்டுச்சக்கர்பெற்றவினையாட்டேபோல்”

என்று பழைய திருவாய்மொழிப் பிரதியினும்,

பங்கயமாயிரம்பூவினிலோர்பூக்குறையத்

தங்கணிடந்தரன்சேவடிமேற்சாத்தலுமே

சங்கரனெம்பிரான்சக்கரமாற்கருளியவா

றெங்கும்பரவிநாந்தோனோக்கமாடாமோ.

என்று திருவாசகத்தினும் கண்டவாறு, நாராயணர் ஜலந்தராரூரன் உடலுப்
பினந்த சக்கரத்தைப் பெறவேண்டிக் காஞ்சேபுரத்திற் சிவபெருமானை நாடிடாறும்
ஆயிரத் தாமரைகளால் அர்ச்சித்துவந்தபோது, ஓர்நாட் கமலப்புஷ்பம் ஒன்று
குறைய, திம்து, தண்ணை இடந்த பூசித்துச் சிவபெருமானிடத்துச் சக்கரப்படை
பெற்று,

ஸொழிவிவெ வரம் ஸ்ரீகமலபூரம் நெரு மீதுநீர்

வசுதக உதி விவொகி ஸ்ரீகமலபூரம் தயா ஸ்ரீபூ

புருஷர்” என்னுஞ் சாந்தோக்கிய சுருதியே ஈண்டு ஆராயற்பாலதாயிவ லிய்யம்.

ஞாயிற்றுள்ளே உள்ள இந்தப் பொன்மயபுருஷர் சிவபெருமானா? இன் றேல் வேறு தேவதா விசேஷமா? என்பது சந்தேகம்.

(புருவபக்ஷம்) அனைத்துக்கும் ஆதாரராயும், சர்வவியாபகருமாயுள்ள சிவபெருமானுக்குச் சூரியனுக்குள்ளாதலும், இரண்ணியருபராதலும் இல்லை. அவர் சுவேச்சையாகக்கொண்ட வடிவமேயாயின், அவருக்கு நிய தமாய் முக்கட்டிருமேனி இருக்கவேண்டும். அவ்வடிவம் ஈண்டு இல்லையா யிற்று. “புண்டரீகமேவ மக்ஷிணி” என்பதினால் புண்டரீகக் கண்கள் இரண்டே கேட்கப்படுகின்றன. அங்ஙனம் அவர் சுவேச்சையாய் (வடிவங்) கொண்டாலும், தேகமானது சம்சாரிக்குப் போலச் சிவபெருமானுக்குத் துன்பத்தை விளைக்கும். சுவேச்சா சம்பந்தமாய்க்கொள்ளினும், அக்கி னிக்குச் சுகமெக சபாவமன்றோ; ஆகலின், சிவபெருமானுக்குச் சரீரசம்பந் தம் (கூறல்) ஒவ்வாது. அதுபற்றி இவர் மற்றோர் தேவதாவிசேஷமே, சிவபெருமான் அன்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) அவர் சிவபெருமானே; எதனால்? அவர் குணங்கள் கூறப்படலான்.

“தமக்குத் தாமரையை நிகர்த்த கண்வேண்டுமென்று வரம் வேண்டி அதனையும் பெற்றுப் பதுமாகுபின் (தாமரைக்கண்ணன்) என்று பிரசித்திபெற்றனர்” என்று புராணம் காரணம் கூறலானும், “அரவிந்தலோசனன்,” “புண்டரீகங்கள் போலும் கண்ணன்” என்று திருவாய்மொழியினும் (சு. எ. 30; சு. அ. ஏ) பிறவிடங்களி னும் கூறப்படலானும், சாந்தோக்கிய சுருதியிற் கண்ட தாமரைக் கண்கள் சிவ பெருமான் மேலனவாமென்க.

பெவவ்ய ஸவிதாஸ்திபெய்யொ ஹமொநா நொ யியம் சூராக்ஷி

புருஷோடியாஹ வரெண்யோ யீஜீஹீதநயம் சூரீம் |

“தேவ (சிவ) சூரியனுக்கு மத்தியிலேயுள்ள எந்தப் பிர்க்கர் எங்கள் அறிவிச்சை கிரியைகளைச் செலுத்துகின்றாரோ, அம்முக்கியப்பொருளாயினாரைத் தியானிக்கின் றோம்” என்று யாஞ்ஞவந்தியர் கூறலானும்,

ஹரீ ஸுரஹரொ ஹ-ஃ |

என்று வடவொழிநிகண்டு கூறலானும்,

யபெஷ ருமெசூர ஹ-ஃபெய்யொ ஸுஸுவாஹிநி |

“இந்த உருத்திரர் பிர்க்கர் எனப்படுவர் எனப் பிரமவாதிகள் கூறவர்” என்று மைத் திராயனோபநிடதம் (சு. ஏ) கூறலானும்,

விரிந்தபல்கதிருடையதோர் வெய்யவனடுவட்

பொருந்திவெகியகண்ணுதற்புரமனேபோன்றான்.

(சர், அவைபுருபடலம், 66)

மாதிலாவநுக்கூப்பலவையெயுரமனேபோ

லாறுமாழுசத்துவள்ளலவஞ்சுப்புரவிமான்றேரேறிஞன்.

(சர், சூரபன்மன்வதைப்படலம், 56)

என்று சந்தபுராணம் கூறலானும், சூரியனுக்கு மத்தியிலுள்ளார் சிவபெருமானேயாம்.

வனவர வவெ-ஷாந கொகாநா நீஸி வவெ-ஷாந் காநாநாடி
தலெஸாடிதிநாநி வ வரவர வவெ-ஷாந் வாஷாடி உதிசரி

(சாந். க. க. எ)

“அவர் உலகம் அனைத்துக்கும் இச்சைகள் அனைத்துக்கும் நாயகர்; அவருக்கு உத் நாமம் (போந்தமை) அவர் பாவம் அனைத்துக்கும் மேலே உதித்தமையின்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளாற் சமஸ்த லோகங்களுக்கும் இச்சைகளுக்கும் நாயகத்துவமும், சர்வபாவமிலாமையும், பிறவும் சிவ சம்பந்தமாகிய குணங்களாம் என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டன;

வனகொஹி ரு-ஷா ந லீதீயாய தலுஷா யு-ஷாந் கொகாந்
ஸத ராஸந்நிஹி (சுவே. ந. உ)

கஜாயு-வர வவ-தகெவெ வி-ஷாந்

ஜாகாஷெவர ஶுஷுதெ வவ-வாஷெ (சுவே. உ. கரு)

வனகொ வஹி-நாந யொ விஷாதி காநாந்

(கட. நு. கக; சுவே. சு. கக)

“உருத்திரர் ஒருவரே; அவர்கள் இரண்டாவதின் பொருட்டிருந்திலர்; இவர் தமது ஆளுந் சத்திகளினாலே இவ்வுலகம் அனைத்தையும் ஆளுகின்றனர்”

“பிறவாதவரும், நித்தியரும், தத்துவமனைத்தானும் தொடக்குண்ணாத தூயருமாகிய சிவபெருமானை அறிந்து சர்வபாசங்களினின்றும் விடுவனருள்”

“ஒருவர் அநேகருக்கு இச்சைகளை நியதன் செய்கின்றனர்”

என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கேட்கப்படலான். சர்வாதாரமும், சர்வ வியாபகருமாயினார்க்கு ஞாயிறுள்ளேயாதல் பொருந்தாதென்றமை கிரோதமன்று. சர்வாதாரமும் சர்வவியாபகருமாயுள்ள சிவபெருமான் அன்பர்களை அதுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு ஓர் பொன்வடிவங்கொண்டு ஞாயிறு மண்டலத்துள்ளார். சரீரமுடைமையின், எம்மனோர்க்குப் போலச் சிவ பெருமானுக்குச் சம்சாரதோஷத் தொடக்கிலை. அவருக்குச் சரீரசம் பந்தமுதாதலையும், சமஸ்தபாவமிலாமையையும் பகவதியாகிய சுருதியே பிரதிபாதிக்கின்றது. யாம் சுருதிப் பிரமாணத்தையே சாணாகக் கொண்டு; யுத்தியைப் பெரிதும் மதிப்பேமல்லேம். தீயும் தன்னோடு சம்பந்தமுற்ற அதிபழைய பொருள்களைத் தவிக்கமாட்டாது. திரிசுத்திராகிய சிவபெருமான் (சுபி எனப்படும்) சூரியனுல் விகசிதமாய் இரு புண்டரீகம்போதும் கண்களை உடையர் எனக் கூற்றனமை செந்தாமரையை நிகர்ந்த நிறத்தைக் காட்டுவதற்காகவன்றி மூன்றாவது கண் இல்லை என்று காட்

டப்போந்ததன்று; முப்பதல்வர்களையுடையாரம் பிராமணர் ஒருவரையுற்று, (அவர்) இரு புதல்வர் அக்கினிதல்லியர் எனின், இரண்டு என்னும் எண்ணுனது மூன்றாவது புதல்வர் இல்லை என்று மறுக்கவில்லை; பின் அது இரு புதல்வரையும் அக்கினிதல்லியர் என்று உணர்த்துதன் மேலாயிற்று; அங்ஙனம் ஈண்டுமாம். நீரைக் கிரணங்களினூற் குடிக்கின்றமையிற் சூரியன் (கபி எனப்படும்). இந்தச் சூரியனால் விகசிதமாய் செந்தாமரை பிரகாசிக்கு மாறுபோல, சிவபெருமானுடைய இரு கண்களும் பிரகாசிப்பனவாயின; (அவரது) மூன்றாவது நேத்திரம் முகுளிதசுவபானமுடையது; மலர்ந்த தாமரையை ஒவ்வாது; முகுளித தாமரையை நிகர்த்துள்ளதென்பது அபிப்பிராயம்.

..(உக)

(ஆகேஷபம்)

கலெள யொ ஸ்வஸ்ய-தி நீயூ-வொ விவொஹித் |

உடுதெநு மொவா சுடிஸுஹடிஸுஹுடிஹாயு-தி |

உடுதெநு விஸா ல-திதாநி ஸடிஸெஷா ஸ்யயாதி நதி |

(தைத். சங். ச. ௫. க. ௩)

“(சூரியமண்டலத்துள்ளிருந்து உதயாஸ்தமனஞ் செய்கிக்கும் பொருட்டுச் சிவபிரான்) பிரவிருத்திக்கின்றனர்; இவர் நீலகண்டமும் செந்நிறமுமுடையர்; (* ஆதித்தியருபராகிய) இவரைக் கோபாலரும், உதகம் எடுக்கும் மட்டுனாரும் கண்டார்கள்; அவரைக் (கோமகிஷாதி) செந்துக்களும் யார்க்கின்றன; அவ்வியல்பினராகிய அவர் (அகக் கண்ணுக்குப்) புலப்படின், அவர் எங்கு லுக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிப்பாராக” என்னுஞ் சுருதியினால், நீலகண்டராகிய சிவபெருமான் சமஸ்த செந்துக்களுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கின்றனர் என அறியப்படுகின்றாராக,

ஸுஸாஹித ஸ்ணுவிடுநதெநா ரவி |

“தன் ஒளியினால் வியாபித்த மண்டலத்தையுடைய முக்கட் சூரியன்” என்றறொடக்கத்த அபியுத்தவசனத்தினால், சூரியன் மூன்று கண்களையுடையதாக அறியப்படலானும், ஆதித்தியனே பிரபாமண்டலத்துள்ள முக்கண்ணுடைய சிவபெருமான்; இன்றேல் நீலகண்டமும் முக்கண்களும் சூரியனுக்கு எங்ஙனம் கூறப்படும்.

ஸுஸாஹிதெநா ஸ்யஸு (சார். ௩, ௪௬, ௧)

அருக்கன்பாதம்வணங்குவந்தியி
நைக்கனாவனானுநவல்லினே
வீருக்குநான்மறையசனையேதொழுது
கருத்தினேநினை யார்கண்ணவனே

(ஆதிபிரானத்திருக்குறுந்தொலை நாலாவது)

“இந்தச் சூரியன் பிரம்மம்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளிலே (சூரியன்) பிரம்மாகவும் கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், சூரியனுக்குள்ளிருப்பவராகச் சருதியிற் கூறப்பட்டு மண்டலத்துள்ளிருக்கும் ஆதித்தியமூர்த்தியே இரண் டம்புருஷர் எனின்,

(உத்தரம்) - சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

ஹேஷுவபெஸாஜாநுஃ (க. க. உஉ)

(உஉ) பேதம் கூறப்படலானும் அவர் வேறு.

ய சூஷிதே திஷ்டாதித்யானுரோ யஸிதே நவெஷ வஸ்யா ஷிதே ஸூரோ ய சூஷிதேனரோ யயகி வஸஷ ச சூஷாஜயுஷிதே சூதஃ (பிரு. ஓ. எ. கூ)

“எவர் சூரியனுக்கு வேறாய், சூரியனுக்குள்ளே உள்ளார்; இவரை ஞாயிறு அறிந்திலதோ, எவருக்கு ஞாயிறு சரீரமோ, எவர் ஞாயிற்றுள்ளேயிருந்து அதனைச் செலுத்துகின்றனரோ, அவரே உனது ஆன்மாவும், அந்தரியாயி டும், அமிர்தமும் (சிவனுமாம்)” என்னுஞ் சருதியில் (அவ்விருவர்க்கும்) பேதம் கூறப்படலான், பொன்வண்ணராகிய சிவபெருமான் சூரியமண்ட லத்தபிமானியாகிய இந்தச் சேதனரூப ஆதித்தியமூர்த்தியினும் வேறவர். ஈண்டு அமிர்தசப்தம் சிவபெருமான் மேற்று;

வனதாமி ஹவா சுரீதவ்யு நாரியெயாமி (ஜாபா. டு)

“இவைகளே அமிர்தத்தின் பெயர்கள்” எனச் சதருத்திரியத்தைப் புகழ்ங் கால் (அங்ஙனம்) ஜாபாலோபநிடதம் கூறலின். சூரியனால் அவர் அறியப் படாமை முதலிய குணங்களுண்மையின், ஆதித்தியனுக்கு வேறாயினர் சிவ பெருமான் என்றே கூறப்படுகின்றார். ஆகலின், சேதனனாகிய ஆதித்தியனி லும் * பொன்வண்ணராகிய சிவபெருமான் வேறு.

நீசூரீவொ லிவொஹிதஃ (தைத். சங்கி. ச. ஓ. க. டு)

“நீலகண்டரும் செந்நிறமுடையரு” மாகக் கூறப்பட்ட காளகண்ட சிவ பெருமானே ஆதித்தியனுக்குள்ளிருப்பவராகப் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற னர்; சூரியனுக்குள்ளிருக்கும் உயிராதலின், அவர் அந்தச் சூரியசப்தத்தி னுற் கூறப்படுகின்றார்.

* பொன்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ணமேனீ பொலிர் திலங்கு மின்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ணமீழ்சடை வெள்ளிக்குன்றர் தன்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மால்விடை தன்னுத்தண்ட வெண்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ணமாகிய வீசனுக்கே.

என்னுஞ் சேரமான்பெருமானாயினர் திருவாக்கும் சிவபெருமான் திருமேனியைப் பொன்வண்ணமென்று கூறினார்.

(ஆகேஷம்) சூரியனுக்குள்ளிருக்கும் நிலகண்டர் சிவபெருமான் அன்று; பின் அவர் நாராயணரே. அங்ஙனம்,

பெரியவா ஸவித்ருணுமீஸ்வதி- நாராயணஸ்ரவஸ்தாஸந ஸஹிவிஷ்டி |

“சூரியமண்டலமத்தியினராகிய நாராயணர் கமலாசனத்திருப்பவராக எக் காலமுந் தியானிக்கற்பாலர்” என உலகினர் யாண்டும் படிக்கின்றனர். அவர்க்கே புண்டரீகாக்கித்துவயசம்பந்தம் (சூறுவது) யுத்தம்; அவர் புண்டரீகாக்கர் எனப் பிரசித்தமுண்மையின். வேறுபிரகாரமாகப் பிரதிபாதனஞ் செய்தலாம் பிரயாசை எற்றுக்கொன ஆகேஷப்பிப்பின்,

(உத்தரம்) அன்று; இரண்மயபுருஷரீற் சம்பந்தமுடையனவாகக் கூறப்படுஞ் சிவபெருமானுடைய விசேஷலிங்கங்கள் நாராயணரீற்பொருந்து மாறின்மையின். சூத்திரவிஷயமாய்ச் சந்தேகத்துக்கிடமாகிய இந்த வாக் கியம் சந்தேகத்துக்கு இடனாகாத வேறு வாக்கியங்கொண்டு நிர்ணயித்தல் யுத்தம்.

சூழிதொ வா வளஷ வளகந்ருணுஷ்வதி |

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௪. ௩௧)

“இந்த ஆதித்தியனே இந்த மண்டலத்தைத் தகிக்கின்றான்” என்றற்றொ டக்கத்தனவாக மகோபநிடதத்திற் கூறப்படுகின்றது.

ய வளகவ்ருணுஷ்வதி-வ்ருதெ |

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௪. ௩௧)

“இவன் இந்த மண்டலத்திலே ஒளியைக் காணுகின்றான்” எனச் சூரிய மண்டலப்பிரகாசத்தை உரைத்தும்,

ய வளஷ வளகவ்ருணுஷ்வதி-வ்ருஷ்டி |

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௪. ௩௧)

“இந்தச் சூரியமண்டலத்திற் புருஷர் இவர்” என மண்டலாபிமானியாகிய ஆதித்தியமூர்த்தியை உரைத்தும்,

யவளஷாஷ்வாஷிதெ வ்ருணுஷ்வதி-வ்ருஷ்டி |

(சார். க. ௧. ௧)

“இவர் ஆதித்தியனுக்கு அந்தரியாமியாயுள்ள இரண்மயபுருஷர்” என ஆதித்தியாரந்தரியாமியாய் (ஆதித்தியமூர்த்திமானாயுள்ள) இரண்மயபுருஷரைக் கூறியும்,

சூழிதொ வ்ருஷ்வதி-வ்ருஷ்வதி-வ்ருஷ்வதி-வ்ருஷ்வதி |

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௬. ௩௧)

“ஆதித்தியன்ருன் தேஜசம், உரமும், பனமும், கீர்த்தியும்” என்றற்றொ
டக்கத்த கருதியினால், அந்த ஆதித்தியருபமுடையாரது (சிவபெருமானது)
விபூதியைக் கூறியும்,

வனஷ வரூஷ வனஷ ஹுகாநாபிவதிஃ

(தைத். ஆரணி. ௧0. ௧௧. ௩௨)

“இவர் புருஷர்; இவர் பூதங்களுக்கு அதிபதி” என்பதனால் அவரைப்
பூதபதியாக கிரத்தேசஞ் செய்து, பின்னரும் (இவர்) எவ்வியல்பினராகிய
புருஷர் என்று வினவ,

வவெ-ஃ வெ ருஉஃ

(தைத். ஆரணி. ௧0. ௨௪. ௪௨)

“எல்லாம் உருத்திரரே” என்று தொடங்கி,

நரோ ஹிரண்யவாஹவெ ஹிரண்யவதயெ 20ஸிகாவதய
உராவதயெ (தைத். ஆரணி. ௧0. ௨௨. ௪0)

“இரண்ணிய பாகுலினர்க்கு, இரண்ணியபதியாயினர்க்கு, அம்பிகாபதி
யார்க்கு, உமாபதியார்க்கு (நமஸ்காரம்)” என உபசங்கரிக்கப்பட்டது.
இச்சுருதியில் (அவரது) பாகுவைப் பொன்றிறமாகக் கொள்ளவே, உப
ஸக்ஷணியிற்ற (சிவபெருமான்) பொற்றிருமேனியடையர் என்பது தாற்
பரியமாயிற்று. ஆகலின், பொன்போலும் மேனியையுடைய உமாபதியார்
ஆதித்தியனுக்கு மத்தியிலிருப்பவராகச் சித்திக்கின்றார்; ஈண்டு நீலகண்டத்
துவம் உமாபதித்துவமுதலிய விசேஷலிங்கம் சிவபெருமானுக்கன்றி மற்றை
யோர்க்குப் பொருந்தாமையின். புண்டரீகத்தை ஒத்த கண்ணுடைமை
சாதாரணலிங்கம்; நாராயணர் ஒழிந்த மற்றைப் பொருட்கும் (இயைவ
தாகக்) காணப்படலான். கமலலோசனை நாரி எனவும், கமலலோசனன்
புருஷன் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. (இரு லிங்கங்கள் ஒருங்கு கூறப்
படுங்கால்) விசேடலிங்கத்திற்ற சாமானியலிங்கம் பாதிக்கப்படும். “சூரி
யனுள் இருக்கும் தெய்வமாக நாராயணர் எப்பொழுதும் தியானிக்கற்
பாலர்” என்னும் இலௌகிகவசனம் கவுணமே. ஆகலின், இரண்ணிய
துலையுபநம், திரிலோசனரும், நீலகண்டரும், உமாபதியும், சுமந்த
லோக காமேசுவரரும், சர்வபாபத்தொடக்கிலாதவரும், பகவானும்கிய
சிவபெருமானே ஆதித்தியனுக்குள்ளே இருப்பாரும், சாகித்திரியிற்றியதி
பாதிக்கப்படுவாரும்; முழுட்கங்கள் அனைவர்க்கும் தியேயப்பொருளாயு
முள்ளார் என்று சித்தித்தது.

(௨-௪)

(க) ஆகாசாதிகரணம்.

(க0) பிராணாதிகரணம்.

சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களைபுடைய பரப்பிரமசிவரூது பரமமங்கலத் துக்கு ஆஸ்பதமாய் உபாசிக்கற்பாலதாம் வடிவத்தை உரைத்து, அந்த இலகூணத்துக்கு நாமரூபவசத்தினுற் பிறிதோரிடத்தில் அதிவியபுத்திபுற்றி ஆசங்கை உண்டாக, அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

சூகாஸஸூலூமாசு (க. ௧. உக)

சுத வஸவ பூரண (க. ௧. உச),

(உக) ஆகாயம் (பிரம்ம்), அதின் இலிங்கமுண்மையின்.

(உச) அந்த நியாயத்தினுற் பிராணன் (பிரம்ம்).

ஸவ-ராணி ஹவா ஊரி ஹ-தாதி சூகாஸஸூலூ வஸூ-தூஜி
ஹை சூகாஸஸூ பூ-தூஜி யணி (சாந். க. ௧. ௧)

“இப்பூதமனைத்தும்* ஆகாயத்திருந்தே உற்பத்தியாகின்றன, ஆகாயத்துக்கு மீள்வனவாயின்” எனவும்,

ஸவ-ராணி ஹவா ஊரி ஹ-தாதி பூரண ஹை “உலிஸூ
விஸணி பூரணஸூஜிஹை (சாந். க. ௧. ௧. ௧)

“இப்பூதமனைத்தும்* பிராணனிலே ஒடுங்குகின்றன ; பிராணனிலிருந்தே அவை உதித்தன” எனவும் போந்த சாந்தேசக்கிய சுருதியே ஈண்டு ஆராயக்கிடந்த விஷயம்.

ஈண்டுச் சமஸ்த பூதங்களுக்கும் உற்பத்தி பிரளயங்களைப் பிரதிபாதிப் பனவாய “பிராணன்” “ஆகாயம்” என்னும் மொழிகள் சிவபெருமா னைப் பிரதிபாதிப்பனவா? இன்றேற் பூதாகாயம் பிராணவாயு என்பனவற் றைப் பிரதிபாதிப்பனவா? என்பது சந்தேகம்.

பூரணஸூலூ வஸூரி ஹ-தாதி ஜாயஹை பூரணஸூலூ
தாதி ஜீவணி பூரண பூயணி (தைத். ௩. ௩)

“இப்பூதமனைத்தும் பிராணனிலிருந்தே பிறந்தன ; பிராணனும் பிறந்தன நிலையாகின்றன ; பிராணனை நோக்கிச் செல்வனவாயின்” என்றறொருட்க் கத்த சுருதி யுண்மையானும்,

* ஆன்மதத்துவம் இருபத்தான்குடங்கிய மலின்பிரபஞ்சமும், வித்தியா தத்துவம் ஏழும் அடங்கிய மீசரப்பிரபஞ்சமும், சிவத்தத்துவம் ஐந்துமடங்கிய சுந்தரப்பிரபஞ்சமும் அனைத்தும் என்றதினும் மழுவுப்படுகின்றன.

சூகாயநாமம் (தைத். உ. க)

“ஆகாயத்தினின்று வாயு” என்றற்றோடக்கத்த சுருதி புண்மையானும், பிராணனுக்கும் ஆகாயத்துக்கும் சகல பூதகாரணத்துவம் கூறப்படுதலின், அவ்விரண்டுமே ஈண்டு பிரதிபாதிக்கற்பாலன எனின்,

(உத்தரம்) கூறுதும். பிராணாகாயசப்தவாச்சியர் சிவபெருமானே; சர்வகாரணத்துவமுதலியன அவர்க்கு இலிங்கமாதலின். பிராணன் ஆகாயம் என்னும் இரண்டுக்கும் சர்வகாரணத்துவ முதலிய எய்தமாட்டா. “(இப்பூதமனைத்தும்) பிராணனிலிருந்தே (பிறந்தன)” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிக்கு ஆனந்தநூபமுண்டய பரப்பிரமமே காரணம் என்பது தாற்பரியம். பிராணன் காரணமன்று; பின் அது அதுவாதமாதிரம். பூதங்களுள்ளே ஒன்று ஆகாயமாதலின், (அது பூத)மனைத்தும் என்பதனுள் அடங்கிவிடும்.

சூ.த.ந சூகாயநாமம் (தைத். உ. க)

“ஆன்மாவிலிருந்து ஆகாயம் பிறந்தது” என்னுஞ் சுருதியிற்ற சர்வபூதோற்பத்தியும் சிவபெருமானிலிருந்தே ஆகும். ஆகலின், சர்வபூதகாரணத்துவம் பூதாகாசம் பிராணன். என்பவைகளுக்குச் செல்லாதென்பது கித்தார்தம்.

(வினா) பூதாகாயம் என்றதிலே போந்த பூத என்னும் உபபதவிசேடத்தினுற் பயன் யாதெனின்,

(உத்தரம்) (பூதாகாயத்தினின்று வேறாக) பரப்பிரகிருதிநூப பரமாகாயம் என முற்றொன்று சர்வபூதகாரணமாதயிருத்தலை உணர்த்துவதே பயனும்.

(வினா) அங்ஙனமாயின் (ஆகாயத்தைச்) சிவபெருமான் என்று நிர்ணயிப்பதெங்ஙனம்?

(உத்தரம்) (சிவபெருமானுக்கும்* பரமாகாயத்துக்கும்) பேதமில்லாமைபான். (உசு)

(கக) ஜ்யோதிசு திகரணம்.

சமஸ்த புலனநாயகரும், சமஸ்த தோஷவாசநாகளங்கமில்லாதவரும், பிரதிசயஸ்ஸகல இரத்திசுகருமாகிய உமாபதியாம் பரப்பிரமத்துக்கு ஆதிதீ தியரண்டனம் ஆஸ்பதமாயினமை மேலே நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஈண்டுச் சூத்திரகாரர் அந்தச் சிவபெருமானுக்கு மற்றொரு ஸ்தானம் உணர்ப்பாராயினர்.

*இது திருச்சிறந்தபலத்தின்மேற்று; உயக்கிரமணிகை கருகும் இனக்கம் பார்க்க.

ஜோதிபூரணாவிபாநாக (க.க.உடு)

(உடு) (பிரமம்) சோதி;* சரணம் கூறப்படலான்.

கய யதஃ வரொ ஹொ ஜோதி தீவ்யதெ விபுதஃ
வ்யுஷ்டஷு ஸவஃதஃ வ்யுஷ்டஷுநா ததேஷு மொகெஷ்டு வா
வததஷுவிஷ்டுஷு வாராவெ ஜோதிஃ (சார். க. க. உ. எ)

“இதற்குமேற் பிற்தோர் உலகம் இல்லை எனற்பாலதாம் உயர்வாகிய உல
கத்திலே ஒவ்வொன்றுக்கும் மேலாய், அனைத்துக்கும் மேலாய், இந்த ஆகா
யத்துக்கு மேலாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அந்தச் சோதியே புருஷனுக்குள்ளே
யுள்ள சோதி” என்னும் சார்தோக்கிய சுருதியே ஈண்டு ஆராயற்பால
தாகிய விஷயம்.

சமஸ்த லோகத்தையும் வியாபித்து ஆகாயத்தானதாகக் கூறப்பட்ட
பரஞ்சோதியானது சிவபெருமானா? மற்றோர் தேவதையா? என்பது சந்
தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) “திபு” என்னும் மொழி ஆகாயம் எனப்பொருட்
பட, “பரோதிவஃ” (ஆகாயத்துக்கு மேலாய்) என்றமையின், ஆகாயத்
துள்ள ஆதித்தியனே சோதி என ஈண்டுப் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; இன்
றேல், புருஷனுக்குள்ளேயுள்ள சோதி என்றனையின், அது புருஷனுக்
குள்ளேயுள்ள ஜாடராக்கினியாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்)

கய யதஃ வரொ ஹொ ஜோதிஃ (சார். க. க. உ. எ)

“ஆகாயத்துக்கு மேலேயுள்ள சோதி” என அனைத்துக்கும் மேலாய்க்
(கூறப்பட்ட) பரஞ்சோதி சிவபெருமானே; மேலே,

வாஷ்டொஷு ஸவஃத ஹொதாநி (சார். க. க. உ. எ)

“பூதமனைத்தும் அவரது பாதம்” என்னுஞ் சுருதியிற் பூதமனைத்தும் இந்
தச் சோதியின் அம்சம் என உரைக்கப்படுதலின், இது ஜாடராக்கினிக்கும்
சூரியனுக்குஞ் செல்லாது, பரிச்சின்னமுடைமையின். (உடு)

(ஆகேஷ்பம்)

தாயதி வா உஷு ஸவஃத ஹொதாநி (சார். க. க. உ. எ)

உடையானே தழலாடையங்குழுவிலைக்குல்ப
படையானே பரஞ்சோதிபசுபதிமழவென்னை
விடையானே விரிபொழில்சூழ்பெருந் தறையாயடியேன
னுடையானே புனையல்லாது துதுணைமற்றறியேன.

(திருப்புவம்பல், ௬)

“(மேலே) இப்பூதமனைத்தும் காயத்திரி” என்று கூறப்படுதலின், காயத் திரியின் சர்வவியாபகத்துவம் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. படவே, பிரகா ணத்தினால்

வெடிகொட்டி ஸ்வ-ஹிதாதி (சாந். ந. கஉ. க)

“செந்துக்களெல்லாம் அவரது பாதம்” என்னுள் சுருதியானது பிர பஞ்சமனைத்தும் காயத்திரியின் அம்சம் எனக் கூறுகின்றதெனின்,

(உத்தரம்) குத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

வெடிகொட்டிய நாடுகளை வெண் தலையெடுத்தவ-ணமிமூத யாவி டய-உத்ய (க. க. உச)

(உச) சந்தசைக் கூறினமையின் (பிரமம்) அன்றும் எனின், அன்று; அங்ஙனம் அறிவானது (பிரமத்தில்) அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படலான்; அது பூதநியஸ்தோ (பிரமாணமும்) காணப்படுகின்றது.

மாயத்ரீ வர் உஹ ஸ்வ-ஹிதாதி (சாந். ந. கஉ. க)

மேலே “இப்பூதமனைத்தும் காயத்திரி” எனச் சந்தசைப்பற்றிக் கூறப்பட லான், அதுவே ஈண்டுக் கூறப்பட்டதன்றிச் சிவபெருமான் அன்றெனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனம் எய்தாது; காயத்திரி எனப்படும் சந்தசுக்கு, மாத்திரம் சர்வவியாபகத்துவம் எய்தாது. பின் காயத்திரிக்கொப்பாகச் சிவபெருமான் (தியானஞ்) செய்யப்படுகின்றான். (பாதம் ஒன்றுக்கு) ஆறு அக்ஷரங்களாக அமைந்த நான்கு பாதங்களைக் காயத்திரி உடைத்தா மாறு போல, பிரமமும் நான்கு பாதமுடையது. அங்ஙனம் பிறவிடங்களி லும் சந்தசைக் குறிக்கும் சப்தமானது ஒருபுடையொப்புமையான் மற் றோ பொருட்குஞ் செல்வதாகக் காணப்படுகின்றது. சம்வர்க்க வித்தையில்,

தெ வா ஸந்தெ வஹாநெ வஹாநெ டய ஸந்தெ த்யக்யு

(சாந். ச. ந. அ)

“இந்த” ஐந்தாம் மற்ற ஐந்துஞ் சேர்ந்து பத்து; அது கிருதம்” என்று தொடங்கி,

‘ஸெஷா’ வினாடி (சாந். ச. ந. அ)

“இது கிராடே” என்று உபசங்கரிக்கப்பட்டது. அங்ஙனஞ் சிவபெரு மானுக்குக் கூறப்பட்ட சர்வவியாபகத்துவவிநிகரத்தினர் காயத்திரிப் பிர கரணம் பாதிக்கப்பட்டது. ஆகலின், சிவபெருமானே சோதி எனபது. (உச)

பத்து அக்ஷரவகாலாய சந்தசின் பெயராகிய கிராடே எனபது வேறு பத்துக் கருவியினையுடைய ஐந்துமாத யோன என்பது தாற்பரியம்.

புத்தமான் குந்திரகாரர் பொருத்தன்மை உரைக்கின்றார்.

புத்தமான் வடிவமெல்லாம் தெய்வம் (க. க. ௨௭)

(௨௭) புத்தமான்வடிவத்தைப் பாதங்கனாகக் கூறல் பொருத்தமுறினும், அதுவும் அங்ஙனம்.

புத்தம் (பிரானிகள்), பிருதிவி, சூரியம், இருதயம் என்பவற்றைப் பாதங்களாகக் கொண்டமைப்பற்றி நான்குபாதமுடைத்தெனல் காயத்திற் சந்தசுக்குப் பொருந்துமாறின்று; அது சிவபெருமானுக்கே பொருத்தமுறுகின்றது.

(௨௭)

குந்திரகாரர் பின்னரும் ஆகேஷித்துப் பரிகரிக்கின்றனர்.

உவபெரு ஹோஷி ஹோஷி ஹோஷி ஹோஷி ஹோஷி

(க. க. ௨௮)

(௨௮) உபதேசம் (கூறல்) பவதிற்பபுதெஸ்பற்றி, அது பிரமமன்னுமெனின், அன்று; ஈரிடத்தும் விரோதமின்மையின்.

(ஆகேஷிபம்)

வாஷோஷி ஸவாஷி ஹோஷி (சார். ந. க. ௨௮. ௬).

“புத்தமான் அவரது பாதம்” எனவும்,

சூர்வாஷி ஹோஷி (சார். ந. க. ௨௮. ௬)

“அவரது அமிர்தமாகிய மூன்று பாதமும் ஆகாயத்தனவாம்” எனவும் போந்தவிடத்து, ஆகாயத்தோடு சம்பந்தமுளதாதல்பற்றிச் சோதி வாகியத்திற் சிவபெருமான் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றனர் எனல் சாரமன்று. உபதேசபேதத்தினால் விரோதமாக அறியப்படலான்.

சூர்வாஷி ஹோஷி (சார். ந. க. ௨௮. ௬)

“அவரது அமிர்தமாகிய மூன்று பாதம் ஆகாயத்திலே” என (ஏழாம் வேற்றுமையினும்)

வரோ ஹோ ஜோதி (சார். ந. க. ௨௮. ௭)

“ஆகாயத்தின் மேல் சோதி” என (ஐந்தாம் வேற்றுமையினும்) போந்த சூருதிகளில், விபத்திபேதத்தினால் உபதேசம் பேதமுறுகின்றது. அதனின் விரோதமே எனின்.

(உத்தரம்) அன்று; ஈரிடத்தும் விரோதமின்மையின் “மாதனியிலே” (சார். ந. க. ௨௮. ௮) மாதனியின் மேல் பாதம்

(என ஐந்தாம் வேற்றுமையினும்) கூறப்பட்ட ஈரிடத்தும் மனம்
மேல் என உரைக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் ஈரிடத்தும் ஆக
மேல் (சோதி) எனக் கூறப்பட்டது. இந்த இலங்கத்திறம்
மாரே புருஷகுத்தத்திற் கூறப்பட்ட புருஷர் எனச் சித்தித்தது;

வாஷொஹி விஸாஹிதாமி

(புருஷகுத்தம். ௩)

“சம்ஸ்த பூதங்களும் அவரது பாதம்” எனப் புருஷகுத்தத்திற் கேட்
படலான். அதுபற்றித் தமது ஓர் அம்சத்தில் அடங்கிய சம்ஸ்தம் பிரப
சத்தையுடையதும், ஆகாயத்தில் விளங்குவதுமாகிய பரஞ்சோதி சிவபெ
மான் என நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

பகவானாகிய சூரியனுடைய மண்டலத்திலே நேரே உபாசிக்குமாறு
உணர்த்தப்பட்ட சிவபெருமானே இந்த அதிகரணத்தில் விக்ரஹபிராகக்
கூறப்பட்டனர். (உஅ)

அவரது அபேத வியாபகத்தினால் அன்னைய வஸ்துக்களும் உபாசி
கற்பாலன, மற்றோர் பிரகாரத்தால் அன்று எனப் பிரதிபாதிப்பதற்கு
ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது இவ்வதிகரணம்.

(கஉ) இந்திரப்பிரானாதிகரணம்.

பிராணஸூர தநுமரீஷ (க. க. உக)

(உக) அங்ஙனம் பிராணன் (பிரமம்; ஆவர் குணங்
கள்) சம்பந்தமுறலான்.

பிராணோஹி ப்ரஜாதா தநுமரீஷ தநுமரீஷ தநுமரீஷ

(கௌஷீ. ௩. உ)

“நானே பிராணன், என்னைப் பிரஞ்ஞையோடு கூடிய ஆன்மாவாகவும்,
ஆயுளாகவும், அமிர்தமாகவுங்கொண்டு வழிபடு” என இந்திரன் கூறிய
வசன்மக நேர்த்த கௌஷீதகிபுபரித சருதியே ஈண்டு ஆராயக்கிடந்த
விஷயம்.

“ஈண்டு உபாசனாகிதிவிஷயமாய்ப் பிராணசப்தத்தின் சாமானாதிகரண
ணியத்திற் சட்டப்பட்டவர் இந்திரனா? இன்றோற் சிவபெருமானா? என
பத சந்தேகம்.

(பூதவசனம்) பிராணோஹி ப்ரஜாதா தநுமரீஷ

(கௌஷீ. ௩. உ)

...ணன், பிரஞ்ஞாத்துமா, அப்பெற்றியனாகிய என்னை? என
...ணன் என்றது சாக்ஷாத் தாக இந்திரனிலே சாமானுதிகாண்
...கப் பெறப்படுகின்றது.

3430 வாஸு (கௌஷீ. ந. உ)

“எனனை வழிபடுக” என்னும் விஷயத்திலேதான் உபாசனாவிதி கேட்கப்
படுகின்றது. மஹா வாசிலாக அனைத்தையும் காத்தலின் இந்திரன் பிரா
ணனாகின்றான். பரமைசுவரிபத்துவமுடைமையின் அவன் அனைவராலும்
வழிபடற்பாலனாகின்றான்.

உடெடா ராஜா ஜததொ ய னுமொ

(தைத். ஆரணி. ந. கக. உரு)

“உலகத்தைப் பரிபாலிக்கும் அரசன் இந்திரன்” என்று சுருதி கூறுகின்
றது. அதுபற்றி இந்திரனே உபாசிக்கற்பாலன் என் உரைக்கப்படுகின்றான்
எனின்,

(சித்தாந்தம்) சிவபெருமான் (உபாசியர்) என்பது. எதனால்? ஆணர்
தர், ஜரையிலாதவர், அமிர்தர், பிரஞ்ஞாத்துமா என்னும் விசேஷகுண
மனைத்தும் பிராணசப்தத்தினாற் சட்டப்பட்டவரிடத்துச் சம்பந்தமுறலான்.

வனஷு ப்ராண வனவ ப்ராஜாதாநுமொ ஸ்ஜரொ ஸ்ஜேதஃ

(கௌஷீ. ந. அ)

“அவரே பிரஞ்ஞாத்துமாவும், ஆணந்தரும், ஜரையிலாதவரும், அமிர்தரு
மாயுள்ள பிராணன்” என்றது சுருதி.

உடெடா ராஜா (தைத். ஆரணி. ந. கக. உரு)

“இந்திரன் இராஜா” என்றவிடத்து, இந்திரசப்தம் சிவபெருமான் மேற்
றும் எனப் பிரகரணத்தினாற் கித்திக்கின்றது. (உக)

பின்னரும் ஆசங்கித்துச் சூத்திரகாரர் பரிசுரிக்கின்றனர்.

ந. வணுராடொவபெஸாதி வெஷுதா து ஸுஸ்ய
ஹுஷிந் (க. க. நு)

(நு) வக்தா தன்னையே குறித்து உபதேசித்தவான்
அவர் அன்றெனின், இந்தப் பிரகரணத்திலே அத்தியாஸம்
சம்பந்தமாகிய குணங்கள் மிகுத்துக் கூறப்பட்டன என
(இறுக்கப்படும்).

(ஆகேஷம்) உபாசியர் சிவபெருமான் அன்று.

3430 வ லிஜாநீஹி திரபீஷாணா க்ஷா ஷுபிஷிதா

(கௌஷீ. ந. க)

“என்னிலே அறிக; முத்தையுடைய துவஷ்டாவின் மகனைக் கொன்றான்” என்றற்றொடக்கத்தனவாக உபக்கிரமத்தில் அறிவுடைய ஆன்மாவாக அறியப்படும் இந்திரனே உபாசிபன் எனக் கூறப்படலான். ஆகலின், உபசன் காரவாக்கியமும் உபக்கிரமவாக்கியம்போற் (பொருள்) கோடற்பாவதெனின்,

(உத்தரம்) இது உசிதமன்று; உபக்கிரமத்தினின்று ஆரம்பித்து, இந்தப் பிரகரணத்திலே அத்தியான்ம சம்பந்தமுடைய சிவபெருமானது குணம் பாகுள்ளியமாயிருத்தலின்.

புத்தூதராய ஹிதகதஃ நேருலெ (கௌஷீ. கூ. ௧)

“மனிதனுக்கு எதனை உத்தமமென நினைக்கின்றனை” என உபக்கிரமித்து *இத்தமோபாசனை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவ்வுபாசனை சிவதருமம்; அவரை உபாசித்தலே முத்திசாதனத்துக்கு மிக்க பயனுடையதாகலின். (பிரகரண) மத்தியினும்,

ஊஷஹெஷு ஸாயு கஃ காரயதிதஃ யஸெஷு ஹெஷு உஹிநீஷதெ ஊஷ ஊவாஸாயு கஃ காரயதி தஃ யஸெஷு அநீஷதெ (கௌஷீ. கூ. ௮)

“இவ்வுலகினின்று மேலே அவனை உயர்த்த விரும்புங்கால், அவனை நற்கருமஞ் செய்யுமாறு உஞ்றுகின்றனர்; எவனை மேலுலகத்திருந்து கீழுலகத்துக்குச் செலுத்த விரும்புகின்றாரோ, அவனைத் தீக்ருமஞ் செய்ய உஞ்றுகின்றனர்” என்னுஞ் சுருதியினால், சமஸ்த கருமங்களையும் (அவர்) உஞ்றுதல் பெறப்படுகின்றது.

தடிஸா ஸயஸுராரெஷு நெஜி ஸவிஃகா நாலாவா கவிஃகா ஊவஸெஷெவதாஹிதராதாஃ ப்ராஜாராதாஸஸவிஃகாஃ ப்ராஜாராதாஃ ப்ராணெஷவிஃகாஃ (கௌஷீ. கூ. ௮)

“இரத்தின் சக்கரம் பழுக்கலினும், பழுக்கன் (ஆரங்கள்) நாபியினும் அர்ப்பிக்கப்பட்டாற் போல, பூதமாத்திரைகள் பிரஞ்ஞாமாத்திரையில் அர்ப்பிக்கப்பட்டன; பிரஞ்ஞாமாத்திரைகள் பிராணனில் அர்ப்பிக்கப்பட்டன” என்னுஞ் சுருதியினைச் சேதன சேதனப் பிரபஞ்சம் அனைத்துக்கும் ஆதாரத்துவம் பெறப்படுகின்றது. இதுவும் சிவதருமம். இங்ஙனம் சிவபெருமானுடைய குணம் பாகுள்ளியமாயிருத்தலின் உபாசிபன் இந்திரன் அன்று.

(கூ.0)

(தூக்கேதும்) இந்திரன் பசுவாய் உபாசிபனல்லவியினும், (அவன்) தன்னை உபாசிக்குமாறு உபதேசிப்பதென்னை? என ஆசங்கிப்ப,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஸாஸ்திர ஐவஷ்டா துலீவபெரொ வாஸிவெவஸ (க.க.நக)

(நக) வாமதேவரைப் போலச் சாஸ்திரதிருஷ்டியினால் (அவன் தன்னை) உபதேசிக்கின்றான்.

சுநெந ஜீவெநா தநாநாபுவிஸுநாநாபுவிஸு வுநாநாபுவிஸு

(சாந். சு.ந.உ)

“இந்தச் சிவான்மாவோடு பிரவேசித்து நாமருபங்களை வகுத்தேன்” என்ற றற்றொடக்கத்த சாஸ்திரதிருஷ்டியினாலே சர்வசப்தவாச்சியர் சிவபெருமான் (என்று இந்திரன் ஓர்ந்து, சிவபெருமான்) தன் சரீரமாயிருத்தலின், தன் (இந்திர) சப்தத்தின் பொருளாயுள்ள சிவபெருமான் உபாசிக்கற்பாலர் என உபதேசித்தனன். ஆகலின், இந்திர சப்தத்தினால் சிவபெருமான் உபதே சிக்கப்படுகின்றனர். * “வாமதேவர் போல” எனத் திருஷ்டாந்தம் (சூத் திரகாரர்) கூறுகின்றனர். வாமதேவர் தமக்குச் சிவபெருமான் ஆன்மா வாயிருக்கின்றனர் என்னும் (சோஹம்பாவனா) திருஷ்டியினால்,

சுஹம் சிநாபுஹம் ஸுபுயுபுயு (பிரு. ந.ச.க0)

“நான் மனுவும் சூரியனுமாயினேன்” என உபதேசித்தாற் போலவது இந்திரனது உபதேசமுமாம். இன்றேல், வேதாந்த ஞானத்தினால் கிடைத்த பிரம ஆன்மபாவனையினால் பிரமபாவத்தை அடைந்து, மனுஷ்யாதி தேக விஷயத்திற் கற்பிக்கப்படும் அஹம்பாவம் குவிய, உலகாகாரமாயிருக்கும் கரையிறந்த பிரமாஹம் பரவுமுற்ற வாமதேவர் தமது ஆன்மசோஹம்பாவ னையினாலே வியாபகமுற்று வேற்றுமையின்றி உலகமாய் நின்றமையினாலே, சூரியன் மனு முதலாயினோரை அடக்கிய பிரபஞ்சம் தாம் என்று உரைத் தார்; இங்ஙனம் இந்திரன் விஷயத்தினுமாம் என நிச்சயிக்கற்பாற்று.

புரணோஷி புஜ்ஜாதா (கௌஷீ. ந.உ)

உபக்கிரமணிகை உகது-ஆம் இலக்கம் பார்க்க.

†சோகம்பாவனையினால் வாமதேவர் கிருஷ்ணர் என்பார் உலகெல்லாம் நின்ற மை சிவஞானபோதச் சிற்றரை உ-ஆன சூத்திரத்து க-ஆம் அதிகாரனத்து “அரக் கொடி” என்னக் கருவெண்பாவின் கீழ்க் காண்க.

“பிரஞ்ஞாத்தமாவாகிய பிராணனியிருக்கின்றேன்” என்றவிடத்துப் பிராணசப்தம் பரப்பிரமத்தின் மேற்று;

புராண வளவ புஜாதாநஹொ ஸஜரொ ஸஜேகஃ

(கௌஷீ. ந. உ)

“பிராணனே பிரஞ்ஞாத்துமா, ஆனந்தம், அஜரம், அமிர்தம்” எனச் சுருதி கூறுமாறு, அவர் ஆனந்தரூபராய் அனைத்துக்கும் பிராணவேறுது வாயிருத்தலின். அங்ஙனம்,

சுஹொ ஸுஹொஸி (பிரு. ந. ஸ. கஃ)

வோஹொஸு (கௌஷீ. ந. உ)

“நான் பிரமமாயிருக்கின்றேன்; என்னை வழிபடுக” என்னுஞ் சுருதிகளும் பிரமதிருஷ்டியிறை போந்த உபதேசமே; அங்ஙனமன்றோ கிருஷ்ணர் முதலாயினோர் அர்ச்சுனர் முதலாயினோர்க்கு உபதேசித்தனர். (நக)

பின்னரும் சூத்திரகாரர் ஆகேஷித்து உத்தரம் இறுப்பாராயினர்.

ஜீவஹொ புராணஹொஹெதி ஹெஹொஹொஸு ஹெஹொஸு
ஹொஸுஹொஸு ஹெஹொஸு (க. க. நஉ)

(நஉ) ஆன்மாவக்கும் பிராணமுக்கியத்துக்கும் இலிங்க மொன்றாதல்பற்றி, அது (பிரமம்) இல்லையாமெனின், அன்று; (பிரம) உபாசனை மூவகைப்பட்டதாய், அது அவற்றிற்கு ஆதாரமாய், பொருத்தமாயிருத்தலின்.

(ஆகேஷம்) பிரமஞாநோபாசனையினாலே பிரமபாவத்தை அடைந்து, ஆன்மபாவமொழிந்து, அந்தப் பிரமரூபதிருஷ்டியினாலே (இந்திரன்) தன்னை வழிபடுக என்றும், தான் சர்வவியாபகன் என்றும் உரைத்தமை யுத்தம்.

சுரீஸிஷ-பாணஜாஸு ஸஹநொ யாவஹொஸுஹொஸுஹொஸு புராணொ
வஸுதி தாவஹொஸு (கௌஷீ. ந. க)

“நான் முத்தலையுடைய தவஷ்டாகுமாரனைக் கொன்றேன்; சரீரத்திலே பிராணன் இருக்கும் வரைக்கும் ஆன்மா இருக்கின்றது” என்றற்றொடர் சுத்த சுருதிகளில் ஆன்மத்துவலிங்கமும் பிராணமுக்கியத்துவலிங்கமும் காணப்படுகின்றன. ஆகலின், இவ்வுபதேசம் யுக்தமின்றும் எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனங் கூறுவது தக்கதன்று; ஆன்மா பிரானன் என்னும் இரு மொழிகளின் பொருளாயினர் சிவபெருமான் எனல் உசிதம்; உபாசனை முத்திரப்பதேலின். பரப்பிரமசொருபமாகவும், போக்தாவின் (ஆன்மாவின்) சொருபமாகவும், போக்தியத்தின் (புலப்படும் பொருளின்) சொருபமாகவும் ஈண்டு உபாசனை முத்திரத்ததாகக் கூறப்பட்டது; (போக்தா போக்தியம்) என்னும் இரண்டும் அவர் வடிவமாய் அவரை ஆதாரமாய்க் கோடல்பற்றிப் பொருத்தமாதலின். சிவபெருமானுடைய சொது போபாசனை தாமசமின்றி மோக்ஷத்துக்கு ஏதுவாகும். *(போக்தா போக்தியம்) என்னும் இரண்டும் காலவிளம்பத்தில் முத்திரபாலிக்கும். ஆகலின், இந்திரனுக்குச் சிவபெருமான் ஆன்மாவாதல்பற்றி, இந்திரன் உபாசிக்கற்பாலன் என நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

* முத்திர உபாசனைகளுள்ளே போக்தாவாகிய இந்திரன் தன்னைப் பிரமமாகக் கூறியது போலவே, (போக்தாவாகிய) கிருஷ்ணரைப் பிரமமாகப் பகவந்திதை கூறியது உமாம். ஆகலின் இவ்வுபாசனை காலவிளம்பத்திற் பயன் கொடுக்குமன்றி நேரே மோக்ஷத்துக்கு ஏதுவாகாது.

முதலாம் அத்தியாயத்து
இரண்டாம் பாதம்.

(க) சர்வத்திரப்பிரசித்தாதிகரணம்.

பிரமத்தைப் போதிக்கும் வேதாந்த வாக்கியங்கள் அனந்தமாதலின், ஒவ்வொரு வாக்கியத்தைப் புறக்கிட்டுத் தனித்து விசாரித்தல் கூடாது. அது பற்றிச் சந்தேகாஸ்பதமாகிய சில வாக்கியங்களை உதகரித்தல் வாயிலாக, மற்றைய வாக்கியப் பொருள்களும் அந்நியாயங்கள் கொண்டு நிர்ணயம் செயற்பாலன. சில வாக்கியங்கள் தாற்பரியஸிங்கசமவ்யத்தினால் பிரமத்தை உணர்த்துவன என்று சூத்திரிக்கப்பட்டன.

அவற்றுள்ளே ஸ்பஷ்டஸிங்கங்கள் சில முதற்பாதத்தில் விசாரிக்கப் பட்டன.

அதிகம் ஸ்பஷ்டமாகா இலிங்கங்கள் சில இரண்டாவது பாதத்திற் சூத்திரகாரரால் விசாரிக்கற்பாலனவாயின.

ஸவ-ஓத்ர ஸ்ரவீஹொவஹொஜ (க. உ. க)

(க.உ) *சர்வவியாபியாயினுரை உபதேசிப்பதால் (இவ் வாக்கியம் சிவபெருமான் மேற்று).

ஐநொயிஃ ஸ்ரானஸாரீரொ ஹாஸ்வஸ்துஸஸ்கஜ் சூகா
ஸாத்ர ஸவ-ஓகரீ-ஹ ஸவ-ஓகரீ (சார். கூ. கச. உ)

“மனோமயமும், பிராணசரீரமும், சோதிசொருபமும், சத்தியசங்கற்பமும், ஆகாயவியல்பினமும், சர்வகர்மமும், சர்வகாமமும்” என்னும் சார்தோக்கி யோபநிடத சருதியே விஷயம்.

ஈண்டு மனோமய (ஞானமய) முதலிய தர்மமுடையதாகக் கேட்கப் பட்டவர் சிவபெருமானா? ஆன்மாவா? என்பது சந்தேகம்.

(முருவபஷம்) இது ஆன்மாவை உணர்த்திற்று. எதனால்? இவன் முகுதியும் அடுத்தின்றுமையின்.

சர்வவியாபியாயினுரையே உபதேசிப்பதாய்வே
சர்வகர்மமயவியாயினுரையே உபதேசிப்பதாய்வே
பொல்லாவினை சனதுப்பாய்வேபுகழ்ச்சேஷமென்மேல்வைத்தாய்வே
செல்வமென்வந்தருவாய்வேதிருவையாறசைந்தென்பொற்சோதி.
(திருவையாறு, ௪௪௮, ௭)

கய வலு குதாபி வலு வலு வலு குதாபி வலு
கெ வலு வலு வலு தமெதர் வெகு வலு வலு குதாபி
கூலித (சா. ந. கச. க)

“பின்னரும் மனிதன் அறிவுடையவன்; எங்ஙனம் இவ்வுலகில் அவன் அறிவு நிகழ்கின்றதோ, அங்ஙனமே இவ்வுலகத்தைத் துறந்த பின்னும் ஆவன்; ஆகலின் அவன் இவ்வறினையும் விசுவசிப்பையும் அடைவானாக” என [மேலே உதகரித்த (விஷய) வரக்கியத்துக்கு (சா. ந. கச. ௨) முன் வரக்கியமாகக் காணப்படும் இவ்வரக்கியத்திலே (சா. ந. கச. ௧)] இவ்வுலகத்தினும் மறு உலகத்தினும் கன்மவயத்தினற் சுழன்று திரிபவன் ஆன்மா என்று கூறிய பின்னர், “மனோமயன்” என்பது கேட்கப்படுகின்றது. ஆகலின் மனோமயமுதலிய தர்மமுடையவன் ஆன்மா; மனோமயமுடைய மை பிராணசரீரமுடைய முதலிய சம்சாரஸூதனம் சிவபெருமானுடைய இலிங்கம் அன்று, “சத்தியசங்கற்பம்” என்றதைச் சதி அசங்கற்பம் என்று பிரித்து, யதார்த்தமாகிய “சத்திலே கருத்திறங்காதவன்” எனப் பொருட்படுத்தல்பற்றிச் “சத்தியசங்கற்பம்” என்றது சம்சாரியாகிய ஆன்மாவக் குரிய குணமாக யோஜிக்கப்பாற்று. ஆகலின் எப்பிரகாரத்தானும் மனோமய முதலிய தர்மமுடையவன் ஆன்மாவேயாம், சிவபெருமான் அன்று என ஆசங்கிப்பின்,

(சமாதானம்) கூறுதும். *மனோமயமுதலிய தர்மமுடையவர் சிவபெருமானே. எங்ஙனம்?

வலவ-0 வலி-0 ஸ்ரஹ தஜ்ஜாநி திராஜ உவாலீதி.

(சா. ந. கச. ௧)

“இவை அனைத்தும் பிரமம்; தோற்றம், நிலை, இறுதியாம் இவை பிரமத்தினாலாகலின், ஒருவன் அதனை உபாசிப்பானாக” என்னும் உபக்கிரமசுருதியிலே சிவபெருமானே அனைத்துக்குங் காரணராய் உபாசிக்கற்பாவரென உபதேசிக்கப்படுகின்றமையின். இச்சுருதியின் தாற்பரியம் வருமாறு:—புடைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்றும் பிரமத்தின்பாலன்; சித்தும் அசித்தமாகிய இவையனைத்தும் பிரமமேயாகலின், ஒருவன் சார்தமுடையதாய் பிரமத்தை உபாசிக்க என்பதாம். சமுத்திரத்திற் றோன்றி நின்றெடுக்கும் குமிழிக்கூட்டங்கள் கலமாயிருத்தல் போன்று, (பரா) சத்தியரோடியைந்த பிரமத்தினுலெய்தும் புடைப்பு முதலியன அப் பிரமமயமாகவேயன்றி, மற்றோர் பிரகாரமாகக் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனமே

* மனோமயன் என்றதில், மனசு சலக ஆம் இலக்கத்திற் கண்பவாறு ஞான சத்தியின் மேற்பது.

கஹமேகம் ப்ருக்திரோவஸ வதூரோவ ஸவிஷ்ணுரோவ தாத்ரோகபுரித
தேதா ப்ருக்திரிணம் (அதர்வசிரசு. க)

“நான் ஒருவனே முதற்கண் இருந்தேன், இருக்கின்றேன், இருப்பேன், எனக்கு வேறாகப் பிறர் யாரும் இல்லை” என அதர்வசிரசிலே சிவபெருமானால் நிரூபிக்கப்பட்டது. பின்னரும்,

ப்ருஹ்மஹி (அதர்வசிரசு. க)

“பிரம்மம் நான்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றாற் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அவர் வடிவமென விரித்துரைக்கப்பட்டது.

லொரணரானாரம் ப்ருவிஸக (அதர்வசிரசு. க)

“அவர் மறைவினும் மறைநாய் உள்ளவற்றுள்ளே பிரவேசித்தனர்” என்றும் சுருதியிலே “பிரபஞ்சத்துட் பிரவேசித்தமை” என்றது பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அவர் சொரூபம் என உணர்த்துதற்குப் போந்த காரணமாதலே உணர்த்திற்று. பிரமத்துக்கு வேறாகப் பிரபஞ்சத்துக்குப் படைப்பு, நிலை, இறுதி இல்லையாமாகலின், அப்பிரபஞ்சம் பிரமத்தினின்று வேறுபடாது. இதுபற்றியே,

ஸக்தயொரஸு ஜமதூஸஸு ஸக்திரோவஸு சிஹொரஸு|

ஸக்திஸு ஸக்திஷு-வாசு-கிரௌ வாமதி|

தாடாது சிநயொஹி-தது வநிதாமகயொரிவ

ஸக்திஸக்திதொய-ஸாடிஹி ஸ்வ-காஷ்டி|

கத ஸக்தி-யசி-கா-தராஸக்தி வரா-தநி|

நவநே-கா-ஹிகாஸக்தி-கிரிஸா விலாவுகெ||

“இவ்வஸ்கெலாம் அவர் சத்திகளே; மகேசுவரர் சத்திமான்; சத்திமாண விட்டுச் சத்திவேறுபடார்; *(சத்தியும் சிவமுமாம்) இருவரின் தாதான்மியம் அக்கினியும் சூடும் போல நித்தியம், சத்திக்கும் சத்திமானுக்கும் எக்காலத்தும் †பிரிவில்லையாமாகலின். அவ்விருவரும் ‡குணமும் குணியுமாதலற்றிப் பராசத்தியார் பரமான்மாவுக்கு உரியர். அக்கினியின் சுருஞ் சத்தி தியினின்று வேறாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை” என்றற்றொடக்கத்தன வாக அபிபுத்தர் உரைக்கின்றனர்.

*உபக்ரமணிகை ௧௧-ஆம், ௧௦௨-ஆம், ௧௩௮-ஆம், ௧௮௬-ஆம், ௧௮௭-ஆம் இலக்கணங்கள் பார்க்க.

† ஊரானபுலகேழாய்கின்றான் நன்னைமொற்றைவெண்பிறையினைபுணர்
யோடென்றும், பேரானபயிநர்க்கென்றும்ரியான் நன்னை.

(திருவாலவாய், திருத்தாண்டிலும், வரவிடு

‡ விரிந்திமொளியைவிக்கியெய்தியுராயி றம்வினக்குயமாபட்ட
திருத்தியவொழிபுமன்னனைதம்மைநீயெயேசர்ந்திடாததுபோல

மாண்புமிகு அமைச்சர்: (அ) ஆம்.

தெனெ தெனது ததுரது, சீதா காந்தாபிதம் யா!

(வாடி. பூ. உடு: கடி, கக)

வாராஸி விவியா மத்தி: ப்ரொஷாயா நதா-திவிணி!

வன்காடு நக ஸ்ரீமதுவண ஸாதிவாநாஸிவ பூவா!

(வாயு. உத். அ: க)

“சத்திதத்துவமுகற் பிருதிவி ஈரூபுள்ள தத்துவம் *சிவதத்துவத்தினின்று
பிறந்தது; கும்பமுதலியன மண்ணினால் வியாபிக்கப்பட்டாற் போல, அச்
சிவதத்துவத்தினால் அது வியாபிக்கப்பட்டது; ஞானனந்தரூபினியாய்ப்
பலதிறப்படும் பராசத்தி சூரியனிற்கீரணம் போல ஏகாநேகரூபமாய் வினங்
குகின்றன்” என வாயுசங்கிதைபிற்கூறப்பட்டது.

வரலாற்றுத் திட்டமிடல்கள் மூலமாக வரலாற்றுக் காலகட்டம்
கி.மு. 1000 (கி.மு. 1000)

வனகொளையுடைய நலத்தையுடையதென்று உரிமையுடையதென்று
மனத்தில் வருவதில் (சுவை. ௩. ௨)

“இவர்க்குச் (சிவபெருமானுக்குப்) பராசத்தியார் சுவாபாஸிகமாய் ஞான சத்தி, பலசத்தி (இச்சாசத்தி), கிரியாசத்தி எனப் பலதிறப்படுவாராய்க் கேட்கப்படுகின்றனர்; எவர் ஆளுகின்றனவும் பிறப்பிப்பனவுமாகிய பரம சத்திகொண்டு உலகம் அனைத்தையும் ஆளுகின்றனரோ, அவர் ஏகராகிய உருத்திரர்; இரண்டாவதற்காக அவர்கள் இருந்திலர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகள் பரப்பிரமமானது உலகத்தைப் படைத்து ஆளுநாபித்துக் காக்கும் முடிவிலாச் சத்தியை இயல்பாகவுடையதெனக் கூறுகின்றன. அநேகஞ் சொல்லி என்! சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களினாலும், அபியுத்தருத்திப்பிரமாணத்தினாலும் சகல சேதனசேதனப் பிரபஞ்ச மகாவியுதி தூபையாய், மகாசத்திதானந்த சத்தையாய், சுவதந்திரமுடையதாய், தேசகாலங்களினால் வரையறுக்கப்படாததாயுள்ள பராசத்தியார் அப்பரப்பிரம சிவனர்க்கு இயல்பாய் வாய்ந்து, அவர்க்கு உருவமும் குணமுமாய் மூற்று

விருந்தாம்மிறைபுமிறைவிபுமொன்றபுறைருவரிறைவிபாலிறைவன்
பொருந்திடப்போகமுத்தின்ருதவிப்பொற்புறுசக்திமாவான்.

(வாய்சங்கிதை, சிவஞ்சத்தி விபுதியரைத்தவத்தியாயம், இ)

*“வைதிக சத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட வினாவிடை” க-ஆம் இலக்கம் தொடுத்து கச-ஆம் இலக்கம் வரையிற் பார்த்த.

† உபக்கிரமணியை கதிதி-ஆம் இலக்கத்திற் பார்த்து.

‡ உமையலா துருவமில்லைபுகலா துடையதில்லை

நாமயெல்லா முடையரசு வர்நன் னுமேதேமயில்லை.

(திருவையாறு, திரிநேரிசை, நாவு, க)

கின்றனர். அப்பராசத்தியாரை விடுத்துப் பரப்பிரமத்துக்குச் சர்வஞ்ஞத் துவம், சர்வசக்தித்துவம், சர்வகாரணத்துவம், சர்வநியந்திரத்துவம், சர்வோபா சியத்துவம், சர்வானுக்கிராகத்துவம், சர்வபுருஷார்த்தஹேதுத்துவம், சர்வ வியாபகத்துவமுதலியவும் இன்று. மேலும் மகேசுவரர், சிவன், மகாதேவர், உருத்திரர் முதலிய பரமநாமங்களும் அவர்க்கு எய்தா. அங்ஙனம் சர்வ கேதனசேதனப் பிரபஞ்சசரீரவிசிஷ்டமுடைய பிரமம் சர்வசப்தத்திற் கூறப்படுகின்றது. நீலம் என்னும் பதமானது நீலநிறத்தை மாத்திரமன்றி, தன்னையுடைய நீலோற்பலத்தையும் உணர்த்திற் போல, பிரபஞ்சம் என் னும் பதமும் பிரமத்தை உணர்த்துகின்றது. ஆகலின்,

ஸவெ-ஓ வெ ரு உ (தைத். ஆரணி. ௧௦. உச. ௪௨)

“(சர்வமும்) அனைத்தும் நிச்சயமாய் உருத்திரர்” என்றற்றொடக்கத்த் சுருதிகள் சர்வ என்னும் சப்தத்தினால் உணர்த்தப்படுவது பிரமமெனக் கூறுகின்றன. அங்ஙனமே,

ஸவ-ஓ வஜ்ஜி ஸ்ரவ் (சாந். ந. ௧௪. ௧)

“(சர்வம்) இஃதெல்லாம் நிச்சயமாய்ப் பிரமம்” என்ற சுருதி சர்வசேதன சேதனப் பிரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடைய பிரமத்தை உணர்த்துகின்றது. இந்தப் பிரபஞ்சம் பிரமத்தின் சொரூபமாய்த் துவேஷமுதலியவற்றுக்கு விஷயமாகாமையின், யாவரும் சாந்தமுடையராய்ப் பிரமத்தை உபாசிப் பாராக, இந்தப் பொருள் பெளராணிகர் வாக்கினாலும் வெளிப்படுகின்றது.

விமு-ஹம் டெவடெவஸ்ய விஸ்வஜிதஸ்வராவஸ்ய|

வஸதஸ்ய-ஓ நஜாநஜி வஸவஃ வாஸமௌரவாஸ||

(வாயு. உத். சு: ௧)

விடெ-தி வெதநாஃ ப்ராஹ்மஸ்யாவிடெ-தி வெதநாஸ்ய|

விடெ-தி விடெ-தி ஸவ-ஓ விஸ்வவிஸ்வமாரோவி-ஓ ஹம்|

ஸ-தி-வி-ஸ்ய நஸ-தி-ஹம் விஸ்வ-தஸ்ய வஸ-ய-தி||

(வாயு. உத். சு: ௭)

ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸா-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய|

வி-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய|

ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய|

(வாயு. உத். சு: ௧௧, ௧௨)

ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய|

ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய ஸ-தி-வி-ஸ்ய|

(வாயு. உத். ச: ௨௧)

சூத்ர தஸ்யாஷ்டீதிஷ்டி ஸ்ரீவஸ்ய வரோதஸி
வ்யாவிகேதா சேதீநா விஸு தஸ்யாஷ்டக்யு||
(வாபு. உத். ச. ௨௮)

பெஹிநா யஸ்ய கஸ்யாவி திருஹி கிருதெ யதி
கமிஷ்டேஷ்டேதேதஸ்யாசு காயுடா விசாரணா||
(வாபு. உத். ச. ௩௨)

ஸவெடாவகாரகாணம் ஸவடாநு முஹணக்யா|
ஸவடாஹய ப்ரடாநஹ ஸிவஸ்யா ராயநா விஷு||
(வாபு. உத். ச. ௩௦)

*“தேவாதிதேவருடைய வடிவம் இந்தச் சராசரம்; இவ்வுண்மையைப் பாசமிகுதியினால் பசுக்கள் அறிகின்றில; சேதனத்தை (பசுவை) வித்தை எனவும், அசேதனத்தை (பாசத்தை) அவித்தை எனவும் கூறுவர்; வித்தை அவித்தை என்னும் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் சந்தேகமின்றி வியாபகராகிய விசுவகுருவின் சரீரம்; விசுவம் அவர் வசத்ததாகலின். சத் என்னும் மொழி சத்துக்கும் சாதுவுக்கும் செல்லும் என்று சத்துக்களாற் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. அசத்து என்றது அவற்றுக்கு மாறானவற்றை உணர்த்தும் என்று வேதவாதிகள் கூறுவர். சத்தும் அசத்துமாயுள்ள விசுவம் அனைத்தும் சிவவிராஜருடைய சரீரம்; † விருக்ஷமூலத்திலே இறைத்த நீரால் ஆம்மரச் சாகைகள் புஷ்பிக்குமாறுபோல், சிவபெருமானுடைய பூசையினால் அவர் சரீரமாகிய உலகம் செழிக்கின்றது; பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானுக்கு எட்டாவது மூர்த்தம் மற்றைய மூர்த்தங்களுள்ளே வியாபகமாகிய ‡ ஆன்மா; ஆகலின் உலகமனைத்தும் சிவசொருபம்; எந்தத் தேகமு

* நிறைந்தானைநீர்நிலந்தீவெளிகாற்
ருகிநீற்பனவுநடப்பனவுமாயினானை.
(திருநாகேச்சரம், திருத்தாண்டகம், ௩௮௮, ௬)

நிற்பனநடப்பனயாவுகேர்த்திழ்ந்
பொற்புறுசடையுலகுவம்போலுமா
லற்புதப்படவீவ்வாறமர்வனென்பதைச்
சொற்பபெசுக்கடார்தோன்றவோர்த்திடா.
(வாபுசங்கிதை, பரசிவப்பிரபாவமுரைத்தவத்தியாயம், ௬)

வேரினின்றெண்ணீர்வார்த்திடத்தருவின்னொம்புகள்கித்தழைப்பதுபோற்
ருரணிகொன்றையண்ணிலப்பூசைசெய்திடிவலகேலாந்தழைத்த
மேற்பெறவாதலான்மணியுண்ணுவிறைவனைப்பூசியென் றுரைத்தான்
பாரொலேசும்பும்புகழ்ந்தெத்தேத்திப்பணிபுமன்னிபுவென்பான்.
(வாபு, பஞ்சப்பிரமவட்டமூர்த்தமுரைத்தவத்தியாயம், ௮)

† இருகிலையத்தியாகிநீருமாகியமானனாயெயிறியுகளற் றுமாயி
யருகிலையதிகளாய்நூயிருகியாகாசமாயட்டமூர்த்தியாகி.
(பொது, நின்றதிருத்தாண்டகம், ௩௮௮, ௬)

பைய ஆன்மாவேனும் நிக்கிரகத்துக்கு ஆளாயின், அது முழுமையும் அட்
டமூர்த்தமுடையார்க்கு வெறுப்பாய் முடியும்; இதனையும் ஆராயவேண்
டியதன்று; எல்லோர்க்கும் உபகாரமாயிருத்தலும், யாவரீதும் அருளு
டைமையாதலும், எல்லோர்க்கும் அபயப்பிரதானஞ் செய்தலுமாம் இவை
யனைத்தும் சிவாராதனம் என்று கொள்ப; பிரமம் சர்வாகாரமாயிருத்தலிற்
சர்வம் பிரம்ம” என்றும்,

ஸாந உவாவீத (சாந். ந. கச. க)

“ஒவ்வொருவரும் சார்தமாய்ப் பிரமத்தை உபாசிக்க” என்றும் கூறல்
பொருத்தம். ஆகலின், உபக்கிரமத்திலே உபாசிக்கற்பாலதாகக் கூறப்
பட்ட பிரமமே மனோமய (ஞானமய)த்துவமுதலிய தாம்த்தைபுடையதா
கும். (இதற்குரிய) மனோ (ஞான) மயத்துவாதி குணம் சம்சாரிக்குரிய
இலக்கணமன்று; பிரமமானது உபாசிக்கற்பாலதாம் ஓர் வடிவம் வாயிலா
கப் பரிச்சேதமுறலான். தனது நினைவு உடையதாகக் கூறப்படும் ஆன்
மாவை ஞானமயமுடையதாக மேலே உரைத்தமை அபுக்தம். உபாசனை
விதிக்கும் வாக்கியத்திலே, படைப்பாதி விசிஷ்டகுணத்தைபுடைய பிரமம்
உபாசனப்பொருளாகப் பொருட்படுத்தப்படவேண்டியவிடத்து, இடையில்
ஆன்மாவை உபாசனப் பொருளாகக்கொண்டு புருத்தல் கூடாது; விசுவ
தேவர் சம்பந்தமாகிய *ஆயிசுஷாவில் வாஜின்களுக்குரிய வாஜினுவைப்
பிரவேசிப்பித்தல் (மீமாஞ்சையிற்) கூடாதவாறுபோல. ஆகலின், பிரமமே
ஞானமயமுதலிய குணங்களோடு உபாசிக்கற்பாற்று. (க)

(ஆசுஷுபம்) உபக்கிரமத்திலே கூறிய பிரமமே மனோமயமுதலிய
விசிஷ்டதருமமுடையதாகக் கூறப்பட்டவிடத்து, அவாந்தரத்தில் எய்திய
ஆன்மாவைப்பற்றிப் பிரசங்கித்தல் அநர்த்தமாகுமாம் என ஆசுஷுபிக்க,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

விவக்ஷித மூனோவவதெது (க. உ. உ)

(ந.சு) உரைக்கப்பட்ட குணங்கள் பொருத்தமாதவினாலும்.

“சத்தியசங்கற்பத்துவம்” “சத்தியகாமத்துவம்” என்பனவாதிதர்
உரைக்கப்பட்ட குணங்கள் பிரமத்துக்குப் பொருந்துதலான், அந்தப் ப்
ரமமே உபாசிக்கற்பாற்று; அவாந்தரமாகச் சித்தித்த ஆன்மா உபாசகன்

நிலநீர்நெருப்புயிரீன்விசும்புநிலாப்பகலோன்

புலனாயுமைந்தனோடெண்வகையாய்ப்புணர்ந்துநின்றான்

(திருத்தோனோக்கம், ௫)

சுண்டு இயமானன், மைந்தன் என்பன சிவபிரானது எட்டாவது ழுத்திராகிய
ஆன்மாவின் மேற்று.

*பூருவமீமாஞ்சை. உ. உ. உ. உ.

ஆண்டு உபாசியப்பொருளாகிய பிரமத்துக்கு உபாசகன் ஆவசியகம் அபே
கூறிக்கப்படுதலின், அந்த ஆசங்கை ஒவ்வாது. (௨)

(௨) சாரீராதிகரணம்.

நாண்டுச் சாமானியமாக ஆன்மா உபாசியனாகான், பின் உபாசகனும்
என்று மேலே நிரூபிக்கப்பட்டது. பின்னும் சமஸ்த சேவசமஷ்டிரூப இரண்
ணியகருப்பருக்கு உபாதானகாரணராகிய நாராயணரும், விசுவாதிகப் பிர
மத்தை உபாசிப்பவராமன்றித் தாம் உபாசியராகார் என உரைத்தற்கெழுந்
தது இவ்வதிகரணம்.

சுநுவபவெதவஹுந ஸாரீரஃ (க. உ. ௩)

(௩௫) ஆயின் பொருந்துமானின்மையிற் சரீரி அன்று.

வதிவியஸ்யாதேஸ்யஸாஸுதம் ஸிவஜ்யுதம் நாராயண
ஜஹாஜெயஸு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௩. ௨௬)

“விசுவபதியும், ஆன்மாவும், ஈசரரும், நித்தியரும், நல்லோரும், அழிவில்
லாதவருமாயுள்ள நாராயணரே மிகுதியும் அறியற்பாலர்” என்றற்கொட்க்
கத்த மகோபநிடத சுருதியே ஆராயற்பாலதாகிய விஷயம்.

விசுவபதித்துவாதி இலக்ஷணமுடையராகக் கூறப்பட்டவர் நாராயணர்
எனப்படும் மூர்த்தியான்மாவா? சிவபெருமானா? மற்றொருவரா? என்பது
சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்).

ஸஹஸ்ய ஸீஷஃ-ஓ ஷெவஸு!

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௩. ௨௬)

(முதலாவது). “ஆயிரஞ் சிசுடைய தேவர்” என்று சுருதி தொடங்கி ஆயி
ரம் தலை முதலியவற்றை விதித்தல் வாயிலாக, மூர்த்தியான்மாவாகிய நார
யணரே உத்தேசியமாக அப்பியாசலிங்கத்தினுற் கூறப்படலானும்,

ஸஃ-ஓ ஷெவஸு!

(தைத். ஆரணி. ௧௦ ௧௩. ௩௦)

(இரண்டாவது). “சமுத்திரத்தில் இருப்பவரும், உலகத்துக்கு நன்மை
செய்யவரும்” எனச் சமுத்திரத்திற் சபனிடத்தலாகிய இலக்ஷணங்கள் அவ
ருக்குக் கூறப்படலானும்,

(மூன்றாவது). நாராயணரது பரியாய நாமங்களாகிய அச்சுதன், அரி
முதலிய சப்தப்பிரயோகங்கள் காணப்படலானும் நாராயணராகிய மூர்த்தி

பான்மாவே விசுவபதித்துவ முதலிய இலிங்கத்தினுற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டா
ரெனின்,

(சித்தாந்தம்) நாராயணரது ஆன்மா சிவபெருமான். எங்ஙனம்? விசுவ
பதித்துவமுதலிய சிவ குணங்கள் நாராயணர்க்குச் செல்லாவாமாகலின்.

வஸுதிநா௦ வதயெ வ்யக்ஷாணா௦ வதயெ ஜமதா௦ வதயெ|

(தைத். சங்கிதை. ச. ௩. உ. ௧, ௨)

“பசுக்களுக்குப் பதியாயினார்க்கும், விருகூங்களுக்குப் பதியாயினார்க்கும்,
உலகுக்குப் பதியாயினார்க்கும் (நமஸ்காரம்)” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிக
ளாற் சமஸ்த புலனாதிபத்தியம் சிவபெருமானுக்கே அடுத்தடுத்து உரைக்
கப்பட்டது.

வனகொஹி ருபெசுா நவீதீயாய தவ்யுய்யுட் ஊரெநூகாதீஸாத
ராரஸநீஹி (சுவே. உ. ௨)

“எவர் உலகங்களையெல்லாம் ஆளுஞ் சத்தியினாலே ஆளுகின்றனரோ, அவர்
ஏகராகிய உருத்திரர்; அவர்கள் இரண்டாவதற்காக இருந்திலர்” என்னும்
சுருதியினால் உருத்திரர்க்கு வேறாக (மற்றொருவர்க்கு) ஐகதீசுவரத்துவம்
இல்லை என்றுரைக்கப்பட்டது.

விஸாயிகொ ருபு|

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“விசுவாதிகர் உருத்திரர்” என்னும் சுருதியானது பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம்
நாயகத்தன்மை அவர்க்கே என்று கூறுகின்றது. உலகத்துப் பதித்துவ
மாதன் முதலிய இலகூணமுடையார் நாராயணர்க்கு ஆன்மாவாயுள்ள சிவ
பெருமானே என்பது சமீபினம். (௩)

(ஆகூஷ்பம்) “நாராயணன்மா” என்றதை நாராயணர்க்கு அந்தரி
யாமியாயுள்ள சிவபெருமான் எனப் பொருளுரைத்தல் அபுக்தம்.

நாராயணவஸு ஸ்ரவ்ஸி (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௩. ௨௯)

“நாராயணபரம்பிரம்ம” என்னுஞ் சுருதி “நாராயணர் பரம்பிரம்ம”
எனக் கூறி,

வக்ஷுகொஸ ப்ரதீகாஸ்ய (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௩. ௩௦)

பின்னரும் “கமல முகையை யொத்த” என்னும் சுருதி இதயகமலத்திலே
புருஷன் இருக்கின்றான் என உரைத்து,

தவ்யு?கெஷு வநிஸிவா (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௩. ௩௦)

“அதன் மத்தியிலே அக்கினி சிகை” என்னும் சுருதி சீவான்மொருபும் கூறி,

தஸ்யாஸிவ்யாஜிஷ்டௌ வாஸீதா வ்யவஸிதௌ|

(தைத். ஆரணி. க0. கந. ந0)

“அந்தச் சினைகயின் மத்தியிலே பரமான்மா ஸ்தாபிக்கப்பட்டனர்” என் னுஞ் சூருதி நாராயணரே சீவாந்தரியாமியும் பரமான்மாவுமாம் என்றும் கூறலான், நாராயணர் உபாசியரென அறியப்படுகின்றனர்.

ஸ ஸ்ரீமதா ஸ்ரீமதி (தைத். ஆரணி. க0. கந., ந0)

“அவர் பிரமன், அவர் சிவன்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியாற் பிரமன் சிவன் முதலாயினோரெல்லாம் அவரது விபூதி என்று கூறப்படுகின்றனர். ஆகலின், நாராயணரே விசுவபதியாகிய பரப்பிரமமாயும் சீவனுக்கு அந்தரி யாமியாயும் உபாசிக்கற்பாலர். ஆகலின் சிவபெருமானை நாராயணருடைய ஆன்மா என்றும், நாராயணர்க்கு மேலானவர் என்றும், அவரால் உபாசிக் கற்பாலர் என்றும் கூறல் நியாயமன்றென ஆசுஷ்டிக்க,

(சமாதானம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

கலைக்கூறு வடிவமொன்று (க. உ. ச)

(நக) (அவர்கள்) * கர்மமும் கர்த்தாவுமாக உரைக்கப்
படலானும்.

சண்டுச் சிவபெருமானும் நாராயணரும் முறையே தியேயப்பொருளும்
புயாதாவுமாம் கர்மமும் கர்த்தாவுமாகக் கூறப்படுகின்றனர். எங்ஙனமெ
னின்,

வெடிகொள் வுதீகொழி

“தாமரை முகையை நிகர்த்த” என்றமையான் இப்போது உரைக்கப்படும் நாராயணரது இருதயமே கூறப்படுகின்றது.

வாரிசுத் தர் வுவுவ்வித் (தேத். ஆரணி, க0, கந, ந0)

மங்கலக்குடியில் சீன மாகாணி
பெய்த திர்ச்செவ்வன்விண்ணொழிமண் ஹுநேர்
சங்குதக்காரதாரிசுதர்முக
நங்குதத்தியனுமார்ச்சித்தாரன்றே.

(திருமங்கலக்குடி, திருக்குறந்தொண்டை, நாவு, ந.)

எறுடனேமுடர்த்தானெண்ணியாபிரமபூக்கொண்டு
வாறுடைச்சுடையினுனையிச்சித்தானபுயினைக்கிழ
னேறுமோரபூக்குறையமெய்ம்மலர்க்கண்ணையின்டக்
கூறுமோரபுயிவந்தாரகுறுக்கைவீரட்டாரே.

(திருக்குறுக்கைவரட்டம், திருநெல்வேலி, நாடு, தி)

“பரமான்மா ஸ்தாபிக்கப்பட்டார்” என்றமையாற் பரமான்மாவாகிய சிவ பெருமான் நாராயணருடைய இதயத்திற் *தீயேயப் பொருளாயினர் எனக் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் தியாதாவாதலின் நாராயணர்க்குக் கர்த்திருத் துவமும், தீயேயப்பொருளாதலின் சிவபெருமானுக்குக் கர்மத்துவமும் கூறப் படுகின்றன. ஆகலின், நாராயணர்க்கு வேறுகவே பரமான்மா உபாசியராகின்றனர்.

“அவர் பிரமா, அவர் சிவன்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றாற் பிரமா விஷ்ணு உருத்திர இந்திராதி பிரபஞ்சவிபுதி விசிஷ்டத்துவம் சிவபெருமானுக்கே கூறப்படுகின்றது. ஈண்டு விஷ்ணுவானவர் சிவபெருமான் விபுதியாகக் கூறப்படாதொழியினும், கைவல்லியோபநிடதத்தில் அங்ஙனம் கேட்கப்படு கின்றது. இதயகமலத்தையுற்றுக் கூறிய பின்னர்,

உஜீவஸூரயம் வரஜேஸ்வரம் ப்ரஹ்ம

திருமொஹநம் நீலகண்டம் ப்ரஸாதம்

ஜோக்யாஃகிருட்டிஹதி ஹிதயொஸ்தி

ஸிவஸூரகூடம் கசிஸிவஸூரகூடம்

ஸ ப்ரஹ்மா ஸபிவஸேஜ ஸ்ரீஸூரபரஜிஸூராதீ

ஸ வஸவ விஷ்ணு ஸ ப்ராண ஸ காமொருதி

(கைவல்லியம்)

“உமாசகாயரும், பாமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்ட ரும், பிரசார்தருமாயுள்ளாரைத் தியானித்து முனிவன் சமஸ்த பூதங்களுக் கெல்லாம் காரணரும் சமஸ்தசாக்ஷியுமாயினாரைத் தமசுக்குமேல் அடை

*பொறுத்திருந்தபுள்ளார்வானுளானாகியுள்ளிருந்தங்குண்ணையகளை வான்ருளும்.

(திருக்கருகாடூர், திருத்தாண்டகம், நாவு, ௧0)

காலமுநான்களுழிபடையாமுனேகவுருவாகிமுவருருவிற்

சாலவுமாகியிக்கமயங்கனாறினுருவாகினின்றதழலோன்

ஞாலமுமேலேவின்னெடுவகேழுமுண்டுகுறளாயொராலினிலேமேற்

பாலனுமாயவற்கொரபரமாயழிந்தியவனுமக்கொரசானே.

(பொது. தசபுராணம், நாவு, ௩)

என்றற்றொடக்கத் திராவிட சுருதிகளானும் நாராயணர் இதயத்துவனாராகிய பரமழந்தி சிவபெருமான் என்பது பெறப்பட்டது. நாராயணர் சிவபிரானைத் தியா னித்தார் என்றவிடத்து, தியானித்தார் என்னும் கிரியைக்கு (தியாதாவாகிய) நாரா யணர் எழுவாயாய் நின்றமையின் இவர் கர்த்தா என்றும், அக்கிரியைக்குத் (தீயே யப் பொருளாகிய) சிவபிரான் செயப்படுபொருளாதலின் இவர் கருமம் என்றும் கூறப்பட்டார்.

† இக்காலத்துள்ள தைத்திரிய ஆரணியகத்துப் பத்தாம் பிரசுனமாகிய மகா நாராயணத்தில் விஷ்ணுவை உணர்த்தும் ஸ்ரீ என்னும் பெயர் சுருதியின் பெயர் பொருளையும் பாடியகாரர் கருத்தையும் மாறுபடுத்தமாறு புருத்தப்பட்டிருக்கின்றது. பெரியோர் அதுபற்றியவர்கள் என்பது.

“என்றான். அவர் பிரமா, அவர் உருத்திரன், அவர் இந்திரன், அவர் அக்ஷர், பரமசுவராட்டு, அவரே விஷ்ணு, அவர் பிரானன், அவர் காவர், அவர் அக்கினி” என்றற்றொடக்கத்தனவாக அது கூறுகின்றமையின், அந்த நியாயமே ஈண்டு யோஜிக்கற்பாற்று.

யொ வெ ருஷு ஸ ஹவாநுஸு ஸ்ரவ்றாதெவெஸு வெ நரோநஸி யஸு விஷுயுஸு லெஹஸுஸு (அதர்வசிரசு)

“எவர் உருத்திரரோ, அவர் பகவான்; (அவர்) பூர், புவர், சுவர்; (அவர்) பிரமா (அவர்க்கு நமஸ்காரம்); எவர் விஷ்ணுவும் மகேசுவரருமோ (அவர்க்கு நமஸ்காரம்)” என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் போந்த ஆதர்வணிக சுருதியும் கவனிக்கற்பாற்று. மகோபநிடதத்தினின்று உதகரிக்கப்பட்டவாக்கியத்திலே (தைத். ஆரணி. க0. கங. டு0) பிரமாவுக்கும் சிவனுக்கும் (உருத்திரருக்கும்) இவ்விடையிலே விஷ்ணு கூறப்படாதொழிந்தமை அவர் உதகரிக்கப்பட்டமை யான். ஆகலின் இவ்வாக்கியங்கள் (ச)

ஸஹஸுஸீஷு-பாவஸுஸுஷு (இரு. வே. க0. கூ0. க)

“ஆபிரந்தலையுடைய புருஷர்” என்று ஆரம்பித்துக் கூறப்பட்ட புருஷர்க்கு

வாஷொஸு விஸூஹுதாநி (இரு. வே. க0. கூ0. டு)

“விசுவமாகிய பூதமெல்லாம் பாதம்” என அவரது ஓர் அம்சம் உலக முழுதுமாமென்று கூறப்பட்டது.

ஸஹஸுஸீஷு-ப0 லெவஸு (தைத். ஆரணி. க0. கங. உக)

“ஆபிரந்தலையுடைய தேவர்” என்று கூறப்பட்டவரே ஈண்டு நாராயணர் என்று அறியப்படுகின்றனர்.

நாராயணவாஸு ஸ்ரவ்ற (தைத். ஆரணி. க0. கங. உக)

“நாராயணபரம் பிரம்ம” என்றவிடத்தும் அவர் பிரமமாகக் கூறப்பட்டனர். பிரமமே எல்லோராலும் வழிபடற்பாலதாக, இதற்கு மற்றொருவர்தியேயப்பொருளானமை எங்ஙனம்? என ஆகேஷிக்க,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

ஸஷுவிஸெஷாக (க. உ. இ)

(௩௭) சப்தவிசேஷத்தினால்.

“நாராயணபரம் பிரம்ம” என்னும் விசேஷசுருதி “நாராயணர்க்கு மேலாயது பிரம்ம” என்று கூறுகின்றது. ஆகலின் நாராயணர்க்கு வேறுகிய

பாபியினை உபாசியப் போருள்; பரப்பிரமம் ஆகியந்தகமுதலியவுடைய
கிளியு புருஷருயற்றோடு உலகுக்கு உபாதானமாயிருத்தலின். நாராயண
நான் பரப்பிரமத்தைத் தமக்கு ஆன்மாவாகவுடையாகிப் பிரபஞ்சத்தை
முதலி (ச. ச. உ.உ) ஆம் சூத்திரவதிகாரத்திற் கூறவும். (க)

நாராயணர் உபாசகர் என மற்றோர் பிரமாணம் சூத்திரகாரர்தொடுப்
பாசியினர்.

ஸுபுதெஸு (ச. உ. சு)

(உஅ) ஸ்மிருதி உண்மையானும்.

வனவரீ-ஹ் கவா கதொ ராஜநஹாயொமெஸ்ஸரெர ஹரிஃ
உபா-யாரிஸ வாஹ-ய வரஃ ர-வெஸெஸ்ஸாஸு||

“இங்ஙனம் கூறிய பின், மகாயோகேசவரராகிய நாராயணர் பரமேசுவர
ரூபத்தை அர்ச்சுனர்க்குத் தரிசிப்பித்தனர்” என்னும் (பகவந்தேத. கக. க)
ஸ்மிருதியினால், மகாயோகேசஸாமியாகிய நாராயணர் “பரப்பிரம சிவபெரு
மான யோகசமாதியினுற் றியானித்தனர்” என்பது வெளிப்படுகின்றது.
இவ்விஷயத்தையுற்றுச் சிவபெருமான் அசுவத்தாமர்க்குக் கூறியவிடத்து,

சுஹம் யயாவஹாராஸுஃ சுபுஷ்டநாக்ஷிஷ்டகஸ்தீ-ணா|

தஸுஹிஷ்டகஸ்தீ சுபுஷ்டா டுநுர ஃ நவிகுதெ|

(ம. சலத்திகபருவம். எ: சுஉ.)

“யான் இனிப்புறத் தொழில் பூண்ட கிருஷ்ணரால் விதிப்படி ஆராதனை
செய்யப்படுகின்றேன்; ஆகலின் கிருஷ்ணரினும் எனக்கு அதிப்பிரியுடை
யர் பிறர் இல்” என்றனர். ஆகலின் நாராயணர்க்கு வேறாக உபாசியமாகிய
பரப்பிரமம் உடனது என்பது பெறப்படுகின்றது. (க)

சூத்திரகாரர் பின்னரும் ஆகேஷித்து மறுக்கின்றனர்.

கல-கௌகலா துஷுபுஷெஸாது நெதிவெண திவாயுஷாரெஷொ
வெஷிவது (ச. உ. எ)

(உக) அவர் சிறு நிவாசமுடைமையானும், அங்ஙனம்
சூசிக்கப்படலானும் (அவ்வாறு இல்லை எனக் கொள்ளின்)
இன்று; அவரே அங்ஙனம் (சூசிக்கப்பட்டார்) வழிபடற்பார்
ஸாரகலின்; அவர் ஆகாயமும் போல்வர்.

(குருஷபம்)

தவா ர-லிகைத்தி வீதாஹஸ்யுணலெஸி

தவாஸ்யுணலெஸி வரஹா துஷுஷ்டி கஸ்தீ

(கதத. ஆரணி. ௧௦, ௧௩, ௧௦)

ஈவகந்தானியக் கூட்டுபால், மெல்லியதாய், மஞ்சளிறமுடி யதானது, ஒன்றுளது; அந்த (ஒளிக்கு) திகை “மத்தியிலே பவமன்மாடிநிபு மயிற் றணர்” என்பது கருகி, சிவியர் அக்கினிச் சேகரிப்பினாலே, இருத்தலு ளும், சிறு இடத்தை உடைக்கமாணும், சிறிதென்று கூறப்பட்டதனையும், இவர் சர்வவியாபகராகிய சிவபெருமானல்லராமெனின்,

(சமாதானம்) அங்ஙனமன்று. உபாசிக்கப்படுபவராதலின் அங்ங னம் கூறப்பட்டனர். சொருபத்தினால் அற்புதலர், ஆகாயம் போற் சொரு பம் பெரிதாய் முற்றுதலின், கடங்களுள்ளே அழைந்த ஆகாயம் அக்கடவு பாதியால் அற்பத்துவமும், சவருபத்தினால் மகத்துவமுமாயிருத்தல் போல. ஆகலின் விரோதமின்று. (௭)

(ஆகேஷம்) பின்னரும் சூத்திரகாரர் ஆசங்கித்துப் பரிகரிக்கின்றனர்.

வாஸொமபுரவூரிதிவென வெவொஷுராக் (க. ௨௨ அ.)

(சு) பேராகம் அடைதற்பொருட்டாமெனின் அன்று, பேதமுண்மையின்.

(ஆகேஷம்)

நாராயணவரூ ஸ்ரவ் (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௩. ௨௯)

(நாராயணபரம்பிரம்ம) நாராயணர்க்கு மேலாய அவ்வஸ்துவே உபாசியமா கிய பிரம்ம; அவ்வஸ்துவானவர்

ஐ. ௧௦. ஸ. ௧௦. வரூ ஸ்ரவ் வரூ ஸ்ரவ் க்ருஷ்ணமல. ௨-௮௪. ௧௦. வி. ௮-௮௪. ௧௦. (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௩. ௪௧)

“இருதமும், சத்தியமும், பரப்பிரம்மமும், புருஷமும்; கிருஷ்ணசிவமும், ஊர்த்துவவீரியமும், விருபாக்ஷு”மாகக் கூறப்படுகின்றார்; பரமசத்தி எனப்படும் உமாசத்தியோடியைந்து சபளாகாரமுற்றமையார் கிருஷ்ண பிங்களர் எனவும், அக்கினியை வீசியமாகவுடைமையின் ஊர்த்துவவீரியர் எனவும், முக்கண்ணுடைமையின் விருபாக்ஷர் எனவும், மேலே உரைத்த த்வாஸொமபுரத்திற் றியத்தவாற் புருஷர் எனவும், யணம் வாக்ஷுக்குட் பேசுபின்மையான் இருதம் சத்தியம் எனவும் பரப்பிரம்மத்தைக் குறிப்பதும் கூறப்பட்டது. ஈவே; முக்கண் முதலிய இவ்வுணர்வுள் வாய்ந்த இவ் சம்பந்தமுடைமையின் சததுக்கவோகந்தனக்கு அப்பிரம்ம ஊர்த்துவ தெனின்,

(பிரம்மசூத்ரம்)

(உத்தரம்) அன்று பேதமுண்மையின் சததுக்கவோகத்துக்கேது வாம் ஆன்மதீரங்களினின்று பிரமருபத்துக்குப் பேதமுண்டு; பிரம்ம

யொ டெவா தர டுதரோ உபாஸ்யஜ்யாபிசெநா நோஜெ நோஜெ
விதிவி விநாணுமவ-ஹ வாயுத ஜாயநாநு |

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“தேவர்கட்கு முன்னே முதற்கண் இருந்தவரும் விசுவாதிகருமாகிய உருத்
திரம்கர்ஷியானவர் இரண்ணியகருப்பரைப் பிறக்கக் கண்டனர்” என்று
கூறியவாறு விசுவாதிக்யத்தினாலும், சர்வஞ்ஞதையினாலும், சமஸ்த காரி
யங்கட்கும் பிரதமராகிய இரண்ணியகருப்பரைப் பிறப்பித்தமையானும்
(அவர்) நிமித்தகாரணராக உரைக்கப்பட்டனர்.

வரொணநாகு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“பரேணநாகம்” என்ற சுருதியிற்ற பரமாகாய குகையின்கண்ணே இருப்
பவரெனக் கூறப்பட்ட வஸ்துவானவர் பயினை அபேகூரியாது கர்மங்களை
அனுஷ்டிப்பவராய், வேதாந்த தாற்பரியமுணர்ந்தோராய், இந்திரியங்களை
அடக்கிஞ்ஞராயுள்ள யதிகளுக்குப் பரமிர்தப்பொருளாய் அடையற்பால
ரென வர்ணிக்கப்பட்டார். அவரை அடையும் உபாயம் என்னெயினின்,

உஹு-0 விவாஸ்ய (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“தகரம் கிபாப்மம்” என்னும் சுருதியினால் தகரோபாசனை செய்பவெனவும்
என உரைக்கப்பட்டது. ஆண்டு,

கலிநு-0 ஹஸ்யு-0 வாலிகவ்யு |

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“தகரபுண்டரீகத்திலே எந்த வஸ்து உள்ளதோ அது உபாசிக்கற்பாற்று”
எனச் சாமானியமாக உரைக்கப்பட்டது. அது எப்பொருளாமென
ஆரோக்யபிக்குங்கால்,

யவ்வாஸ்யஹஸ்யாஃ (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“எவர் மேலானவரோ அவர் மிகக்வார்” எனப் பெயரிய அப்பொருள்
வர்ணிக்கப்பட்டது. உபாசிக்கப்படும் அப்பொருளின் ரூபம் ஒன்றை என
ஆரோக்யபிதின் “இருதம் சத்தியம்” என்றற்கொட்கத்த சுருதியினால்
விருபாஹத்தவ முதலிய இலக்ஷணரூபமுடையதெனத் தொகுத்துரைக்கப்
பட்டது. என்க அனந்தர வாக்கியத்திற்ற சித்திக்கப்பெற்ற நாராயணர
வார் மேலேயேயுந்த அதிகாரணியாயத்தினால் உபாசகராக முற்றினார். என்க
என்னொருங்கும் சிவையாகவாதிகளும் உண்டிதனாய், நரசயணர் உபாசகர்
களானே சிவோபாசகராய் அவர் என்க விதந்த கூறப்பட்டனர். அந்த
உபாசியும் விருபாஹத்தமாகிய நிமித்தக உபாசகராகிய நாராயணர்

உபயோகப்படுத்திய செய்தமையான், அப்பாமேசுவர்த்திய குணங்களை உலகுக்கு உபாநதனாரும், சிவபெருமானால் வியாபிக்கப்பட்டவருமாவிய அந்நரையனர்க்கு அற்றிக் கூறுதல் கான்பே.

(அ)

(௩) அத்திரதிகரணம்.

சுதா அராஅரமுஅணர்சு (௧, ௨, ௩)

(சு) †அவர் நுங்குபவர், சராசரத்தையுற்றுக் கூறப் பட்டான்.

யலு ஸ்ரஸ்த கூருணொஹ மவத ஓடிநடு ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸ்ரீபெருமனவநடு க உலாவெடி யது ஸி (௧௨, ௨, ௨௪)

“எவர்க்குப் பிராமணரும் கூத்திரியரும் ஒதனமாக, மிருத்தியு உபஸகர மாயிறோ, அவர் எங்குள்ளாரெனப் பின் யார் அறிவார்” என்னும் ஒரு தியே விஷயம்.

ஈஸ்வரஹோயுகெ வாரிலென வாரிலு ககூடு ஸ்ரீகிருஷ்ண ஹ வாரிலுபுரவடிநாஹி க்ஷுடாவெடுகககூடுநாஹி க்ஷுடாவெடுகககூடுநாஹி யலா மரூபகாவதயா மரூபகூடீ||

“மாத்திரிகன் (மந்திராகுபமாவிய ஆதிதெய்விக) ஒருடனை (ராடோறும்) பாலித்து வந்த பயிற்சிலேசேடத்தால் (அம்மந்திராகுபமே தானாக அன்னனியபாவனை செய்து தன் அறிவு அதன்வசமாம்படி உறைத்து சிந்து அம்மந்திரக்கண்ண கொண்டு பார்த்து விஷ வேதத்தை மாற்றுதலாற்) ஒருடன் (எனப்படுதல்) போல, “பாமேசுவரே! நாராயணனானவர் உம்மோடு அன்னனியபாவனை செய்தமையினாற் “பரப்பிரமம்” “தத்துவம்” “பரஞ்சோதி” என (உமது திருநாமங்களாற்) கூறப்படுகின்றன” என்று ஒருதிருத்திமாஸுடையார் கூறினர்.

†முதலாம் பாதத்த ஓதராயபபத்தி அதிகரணம் எனப்படும் இரன்னியனர்ப் பாதிகரணத்தில் (௧௭—௨௦) சிவபிரானச் சேஷி என்றும், பிரமானவைச் சேஷர் என்றும் சிருபணஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிரமாவுக்கு மேலானவர் பரப்பிரம சிவபெருமான் என்றும்; இந்த இரண்டாம் பாதத்த (அறுபத்தியதிகரணம்) சாரீரத்திசை நைநனப்படும் ஈராயணாதிகரணத்தில் (௩—௮) சிவபிரான் உபாயியர் என்றும் ஈராயணரை உபாசகர் என்றும் சிருபணஞ் செய்தல் வாயிலாக ஈராயணர்க்கு மேலானவர் சிவபெருமான் என்றும், இந்த அத்திரதிகரணமாவிய சங்கரா காலகுத்திராதிகரணத்தில் (௧, ௨௦) அயிலப்படும் “பிரமகூத்திரிய காலகைக் கூறினமை வற்றி உபஸகரணயினால் அசத்தயிச்சிர சுத்தப் பிரபஞ்சத்தின் சராசரப்பொருள னுத்தும் கொண்ப்பயிம் என்றும், இச்சராசரப்பொருள் அனைத்தையும் ஒருங்கு சங்கராஞ் செய்யும் ஈரத்தியாதிகலாசக்கரத்த மஹாருத்திரர் செய்யும் மஹாசங் கரவன்மை அமேதெது ஆத்தப் பிரகிருதிப் பாண்டவாம் சராசரப்பொருள்களைச் சங்கரிக்கும் காலகுத்திரர்க்கெல்லையாமாதலின், இக்காலகுத்திரர்க்கும் மஹானவர் மகாசங்கரா ஸூத்திரியாவிய பரப்பிரம சிவபெருமானும் என்றும் சிருபணஞ் செய் ஸ்பபம். இப்போ பிரமவிக்ஷுதவருத்திகள் என்னும் மூலக்கும கொணவர் ஒருத் தத்தியினின்று பிரிவுருத சிவபெருமானேயாமன்றி, எகான்மவாதிகள் கூறும் சகிர் கசரியமாயாததி வினெட்ட ரிக்குண ஆன்மப்பிரமமுகந்து, பரஞ்சோதிதிரிகன் கூறும் மகாசத்தியுடைய சராசரயணமன்று என்பது ஓத்திரகரண ஆதிகரணம்.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

(செ. 25. 10. 11.)

(இரு. வே. அ. க. கக)

“எனர் இவ்வுலகம் அனைத்தையும் ஒழித்தனர்” என இருக்குவேதத்திற் பிரம்மானது தனது பிரகாசமாகிய தீயிற் சமஸ்த புனனங்களையும் அவிசாய் ஒழித்தமை அறியப்படுகின்றது. ஹவைய்பாகமாகக் கொள்ளப்படும் ஆன்மாவதிக்கு இவ்வனமை இல்லை. தனக்கு வேறுகிய *சமஸ்த சராசரம் எனப்படும் சேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்தைத் தம்மிடத்தொடுக்கி எப்போது உளராயினாரோ சிவபெருமான், அப்போது சந்திர குரியாரம் பிரகாசமின் ஒய்வுக்கு இரட்டிக்காதியாய் காலனிபாகமெனம் இலவாய், நாமநுப்பேத மின்மையின் ஸ்தல சூக்தம் மனுஷ்ய தேவாதி ரூபவியவகாரம் இலநாய், இவையெல்லாம் தமசுமாத்திரமாய் உளவாக, அவ்வொருவரே தடையிறந்த பிரகாசராய்ச் சமஸ்த சாட்சியாய் அப்போதும் பரிசேஷிக்கின்றனர், அங்ஙனமே.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

“மதவியாழனப்பராகிய உருத்திரர் எனப்பெயரிய - கலாச்சினிருத்திரபகவானும் பைரவரும் சிவபிரானார் ஆளுகையினாலே பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் சங்கரிக்கின்றார்; இது அவாந்தரசங்காரம் எனப்படும். சமஸ்த அண்டங்கள் சமஸ்த உலகங்களோடு சமஸ்த சீவர்களையும் (சங்கரிக்குங்கால்) சிலரைப் பார்வையினாலும், சிலரை நகைப்பினாலும், சிலரைச் கோபத்தினாலும், சிலரை அட்டகாசத்தினாலும், சிலரை நடனத்தினாலும், சிலரை நேத்திராக்கினியினாலும், சிலரை ஹும்ங்காரத்தினாலும், சிலரைக் கையினாலும், சிலரை உதையினாலும் லீலாமாத்திரத்தினால் அநேக உருத்திரர்களே ஊடிகின்ற சங்கரிக்கின்றவராதலின், மஹாதேவராகிய சிவபிரான் (மகாகற்பகாரர்) மகாக்கிரகர் என்று (அதர்வசிரசிற்) கூறப்படுகின்றார் என்றும், இரத்தச் சங்காரம் மகாப்பிரளயம் எனப்படும்” என்றும் சங்கரசங்கிதையிற் கூறப்படுகின்றனவே என்பன.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

(சங். த. ச: கக—தக)

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

செ. 25. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

யவாம்பலுள் இவ்விவாதினாள்வழிவாழ்வுகளைக் கண்டேன்.

(சேவ.ச. ௧௮)

“அப்போது இருள் உளதாய் பதமயின்றி இரவுமன்றி சதமயின்றி
அசத்தமயின்றி இருந்தோ அப்போது சிவன் ஒருவரே இருந்தார்” எனச்
சொல்லுகிறது. சத்தம் அசத்தம் இவ்வாய் என்றமையான், சத்தம் அசத்
தமாயிய பக பாகங்களுடைய சுவரூபசத்த நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன. பின்
நாமரூபவிபாகத்துக்கு அருகமாகிய ஸ்தலரூபமே (நிலைநிறுத்தப்பட்டு).

(சூகஷபம்) நித்தியப் பிரகாசமாகிய சிவப்பிரமம் உளதாயும்போல்,
தமோமயமாய் உலகம் எங்ஙனம் இருப்பதாம் எனின்,

(உத்தமம்) அங்ஙனமன்று; சுவயம் பிரகாசமும், சர்வசாட்சியுமாய்
சிவபிரானுக்குக் குறைவென்! நாமரூபமில்லாமையான் அறியக்கடாதன
வாகிய விஷயங்களிற் செல்லக் கரணசரிசக்தியில்லாத ஆன்மாக்களுக்கு
அறிவு மலத்தினால் மூண்டுநடுக்குங்கால், பிரபஞ்சத்தை அறிதல் கூடாது;
சுவப்பிரகாசமாயுள்ள சிவனுக்கும்முன் போலுலகத்தை அறியுமாறில்லை.
ஆகலின், கமஸ்த காரிய விசேஷஞானம் யாதமயின்றி மகாகழுப்பிமயமா
யுள்ள மகாவஸ்தையே தமசு (இருள்) எனப்படுகின்றது. அங்ஙனமே,

சூலீழிஊர் தவிராஜாதிவ்யூகாதிவ்யூகங்கள் |

(மனுஸ்மிருதி, ௧. ௮)

“யாதும் இலக்ஷணமயின்றி அறியப்படாததாய் இது தமசாயிருந்தது” என
ஸ்மிருதி கூறுகின்றது. நாமரூப விபாகத்துக்கு அருகமல்லாத ஆக்கும் சித்
சித் பிரபஞ்ச சக்தி விரிபுமுடைமையாற் சிவபெருமான் தேவலர் எனச்
கூறப்படுகின்றனர். அவர் பின்னர்ச் சிருஷ்டி காலத்திலே தமது சங்கற்ப
மாத்திரையானே சமவாயிகாரண அபேக்ஷையின்றி, தம்மிடத்திருந்து பிர
தமசக்தி பரிஸ்பரித்தல் வாயிலாக, முன்னிருந்த அந்தத் தமசு விரிபுமு
டையனவாகவே சமஸ்த சேதனசேதனப் பொருள்களையெல்லாம் சிருஷ்
டிகின்றனர், பிரகாசிப்பிக்கின்றனர்.

விவாதிவென வறி வெவொருவழிவழிவாய் வாய் |

யொநீவ் திரவ்யாதா திரவ்யாதா திரவ்யாதா திரவ்யாதா |

“உள்ளே அமைத்த பொருள் அனைத்தையும் இதன்மாவாகிய கடவுளே
யோகியோல இச்சாவசத்தினால் உபாதாமயின்றிப் புத்தித் பிரகாசிப்பிக்
கின்றனர்” என்பது அறியத்தகுந்தி.

↑ சிவமயம் என்பது “திருவெழுத்து” “பெருமையின்” என்பதற்குப் புத்தி
தெளியாகிய பித்தி.

உலாஸஹாய ஸரஸேஸ்வர பூதாய |

(கைவ)

“உமாசகாயநம், பரமேசுவரநம், பிரபுவம்” என்று தொடங்கி,

ஸரஸேஸ்வர கலை ஸரஸா ||

(கைவ)

“தமசுக்கு மேலே சமஸ்த சாக்ஷியாபுள்ளாரை” என்னும் கைவல்லிய சருதியே சிவபெருமான் தமசுக்கு மேலாயினர் என்பதற்குத் திவ்யிய பிரமாணம்.

ஜாநம் வெராமுரேஸ்வராயு-ம் சவஸ்து-க்ஷராயு-தி |
ஸ்ரஷ்டு-க்ஷர-தஸு-ஹொ-பொ-ஹ்யு-பிஷ்ட-த்யு-க்ஷரேவ ||
கவ்யாநி டு-ஹொ-தாநி நி-க்ஷு-திஷ்ட-நி-ஸு-கரெ ||

“ஞானம், விராகம், ஐசவரியம், தபசு, சத்தியம், ஷுமை, தைரியம், சிருஷ்டிவன்மை, ஆன்மஞானம், அதிபதித்துவம் என்னும் பத்துக் குணங்களும் சிவபெருமானிடத்து அழியாது நிலையுருவன” எனவும்,

கஸெஷ விக்ஷயாஹொவ ஸா-ஹ-வ-யி-வி-ஜ்ய-ஹண |

சு-தஸ-கரு-பி-தா-வா-டி-பு-ஹொ-ஹ-வி-கொ-யு-வா |

க-ந-ஹ-ந-டி-ஸ-ஹொ-ஹ-கொ-ஹ-யு-வ-க |

ஹ-ஹ-யு-வ-வீ-யு-வ-மா-ஹ-யு-வ-கொ-ஹ-யு-வ-க |

க-வ-ஹ-ஜ-ம-ஹ-நா-வி-ஹ-கொ-ஹ-ஹ-க |

(வாயு. பூ. உ: ௫௪—௫௫)

“சமஸ்த விஷய ஞானங்களினின்றும் தவறாத சத்த புத்தி விசிறும்பணரும், தமது சத்தியாகிய அமிர்தத்தை உருசித்தலினால் எய்தும் மகிழ்ச்சியில் விருப்பமுடைய இளைஞரும், அனந்த ஆனந்த சந்தோகமாகிய மகரந்தத் தைப் பருகும் மதுகாரும், உதாரகுணம், வீரியம், காமபிரியம், மாதிரியும் என்பவற்றுக்கு இரத்தினாகாராயும் அகண்ட ஐகதண்டங்களைப் பிண்டிகரித்ததற்குப் பண்டிதராயும் உளர்” என்றற்கொட்கத்தனவாகக் கூறும் பவுராணிகர் வாக்கும் சிவபெருமானிடத்திலே மேர்தமுதலிய அநித்ததை யும் ஒழிக்கும் ஞானமுதலிய குணங்கள் நித்திய சம்பந்தமாய் உள்ளன என்று கூறுகின்றது. முடிவிலாத மகிமைபுடைய சிவபெருமான் சிருஷ்டிக்க விரும்பமுடையராய்

வெள்ளையத ஸஹஸ்ராயு (மத்த. உ.உ)

“அவர் அநேகமாய் ஆவெனது என்று விரும்பினர்” என்பதற்குத் தைப் பட்டவாறு, அநேக பிரபஞ்சமாதற்குத் தமது மாயாவுடன் இராமு தந்தியை ஆசிரியக்கின்றனர்.

ஸகலவா஽கவுத (பிரு. உ. உ. ௯)

“அவர் ஞானசத்தியை ஆலோசித்தனர்” என்னுஞ் சுருதிப் பிரகாரம் தய
வ்ருபமாகிய ஞானசத்தியினுற் சமஸ்த ஆன்மாக்களுக்கும் கர்மானுருண்
மாக அந்தந்தச் சரீரங்களுக்கியைந்த சாமக்விரியைகளை ஆலோசித்தென்றனர்.
ஆலோசித்து, சங்கற்பித்த சகலத்தையும் இயற்றவல்ல கிரியாசத்தியினாலே

உ. ௨௦. ஸவ-பிஸ்யஜ-க (தைத். உ. ௬)

“இவை அனைத்தையும் அவர் கிருட்டித்தனர்” என்னும் சுருதிபற்றி, இச்
சாசத்தியாம் பித்தியிலே சமஸ்த ஜகதாகிய சித்திரத்தைத் தோற்றுவிக்கின்
றனர்.

திஜ்யஷ்டா தபெனா நுபுராவிக்ஷ (தைத். உ. ௬)

“அதனைச் கிருட்டித்து, அதனுட் பிரவேசித்தனர்” என்னும் சுருதிப்பிர
காரம், சகல காரிய சமுகங்களுட் பிரவேசித்து, இந்த மூன்று சத்தி சம்
பந்தத்தினால், முக்குணத்தினாலே பின்னமுற்ற மூர்த்தித் திரயமுதலிய பிர
பஞ்சருபமாகின்றனர். ஆகலின், ஈண்டு சர்வசத்தியும் சர்வஞ்ஞமாயுள்ள
சிவபிரானார் மகிமையை யார் அறிவார்!! ஆகலின், சர்வசங்கரா கர்த்தா
சிவபெருமானே. (௯)

புராணா஽ (க. உ. ௧௦)

(௪௨) பிரகரணத்தினாலும்.

ஹா஽ஹ லஹாஹ தாநஹ ஹா யஹா நஹாஹதி (கட. உ. ௨௧)

நாயஹாஹ புவஹநெந மஹி (கட. உ. ௨௨)

*“(பரம) ஆன்மாவை மகத்தாகவும் விபாகமாகவும் அறிந்து தீரன்
துன்புறுவானல்லன்; அந்தப் (பரம) ஆன்மா வேதத்தினால் எய்தாது”
என்னும் சுருதி (மேலைச் சூத்திரத்து வாதிக்கப்பட்ட சுருதி காணப்பட்
டும் கடவல்லியின் ஒரே பாகத்திற் காணப்பட்டுச்) சிவபெருமானாகவே தேர்
ந்ததெனப் பிரகரணமும் உணர்த்துகின்றது. ஆகலின், பாப்பிரம சிவபெரு
மானே சங்கராகர்த்தா, பிறர் அன்றெனச் சித்தித்தது. (௧௦)

(௪) குகாநிகரணம்.

மேலை அதிகாரத்திலே சர்வசங்கரா இலக்ஷணத்தையுடையதாகச்
சித்தித்த சிவபெருமான்

*இந்த ஆன்மா உபகிரமணிகை-௧௦௧-ஆம் இலக்கத்துக் காணப்படும் அந்நு
சூத்திரம் சர்வசத்திசூத்தவமுடைய பாபானமாவளி ஏகாங்கவாதி உருந் தீரிக்
குணப்பிரம ஆகியவாறு.

(முன்: ந. க. க; சவே. சலக்; இரா. வே. வி. வசக. லக்)

தமிழகப் புவியியல் வரைபடம் தயார் செய்து தரவேண்டியது (அ. ம. கக)

இதில் விவரங்கள் ஸ்கூல்களிலிருந்து உடனடியாகப் பெறப்படும். இவற்றைப் பற்றிப் பாராளுமன்றம் உத்தரவிடும். (கட. ந. க)

“புண்ணிய ஸ்தானமாகிய மேலாய் (பிரம்மணுஜி சரீர) குகையிலே பிரவேசித்தனவாய், கனம் பலத்தைத் துய்ப்பனவாயுள்ள இரு வஸ்துக்கள் சாயையும் ஒளியும் போல் வேரூய் உள்ளன என்று கிரகஸ்தர்களாயும் திருணுசி (செந்தர்களாயுமுள்ள பிரம்ம ஞானிகள்) கூறுகின்றனர்”. என்னும் உருதியே ஆராயப்படும் விஷயம்.

ஏன்னிலாருமெனக்கினியாரிலே
யென்னலும்மினியாநேருவன்னு
னென்னுளையுமீர்ப்பவங்குமுற்போக்கு
புக்ஷனுளேறிருபின்னம்பர்சனே
(திருவிண்ணம்பர், நாட, ௧)

தோலங் கொண்ட வாறுண்டா தே
தோலங்காவல் னிப்பானெனக் கிதகவி இய்
பொய்யை மெய்ப்பெனப் புதன்று வையத்
தோடாப் பூக்கை நாடி நாடா
வென்னுட் கார்த்தென் பின்வந் தருளி
யென்னையுந் தன்னையு மறிவின் றியற்றா
மென்ன தியானெனு மகந்தை யுட்கண்
மயாவரி யாவையு மியாங்குணுந் சென்று
புரிகுழிப் புரிகுப் பெய்தது யிப் பெயித்த
மிக்க போகம் விதியால் வினைத்திங்
கெற்பணி யானா வெனைப் பிரியாதே
இயோடி மின்வெண் ணுந் துயரந் திவ்வா கெல்
பெய்வதினை நன் கொலையுயர் குண மகந்தை யெனக் கி
இருபாலிருபுத்தி கெற்ற வுடையென

வருத் தன் கருமமலப் புதிப்புநாதல் பிரசித்தம். இன்னம் அன்விரு வரும் போக்தாக்கள் போலக் சாதாரணமாகக் கற்பப்படினும் பேதம் கொண் ளப்படும்; போக்தாக்கள் விஷயத்திற் பேதம் உண்மையின். “அசனும் வேலைக்காரனும் அன்னம் அயில்கின்றனர்” என்று கறுமிடத்து, அவர் கள் தத்தம் நிலைக்கிணைந்த அன்னம் அயில்கின்றனர் என்று கோடல் பேர லாம். அவர்களுக்குப் பேதமில்லை என்றமை அங்கீகரிக்கப்படாது.

கிகெஞ்ர கிதூநாடு வெகநநெகநாநாடி

(கட. ௫. ௧௩; சவே. ௧. ௧௩)

“நித்திய பதார்த்தங்களுள்ளே நித்தியமும், சேதனருள்ளே சேதனமும்” என் னும் சுருதி வாயிலாக, நித்தியத்துவ சேதனத்துவ முதலியன பற்றி ஆன்மா வுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் சாயியம் உளதாயினும், அநாதிமல சம்பந்தத் தின் உண்மை இன்மைகளால் (இருவர்க்கும்) வேற்றுமை உண்டாகின்றது.

ஜாஜெள சாவஜாவீஸாநீஸெள (சவே. ௧. ௧)

“பிறவாதவராகிய அறிஞனும் அறிவிலனுமாகிய இருவரும் (முறையே) நத ரும் ஈசனல்லாதவனும்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியினால் ஞானம் அஞ்ஞா னம், சுவாதந்திரியம் அசுவாதந்திரியம் என்பனவாதி குணங்களானும் பேதமுளதாதல் பெறப்படுகின்றது.

(ஆகேஷம்) இவ்விருவர்க்கும் சரீரசம்பந்தம் ஒன்றாயவிடத்தம், ஒரு வற்கு அஞ்ஞானமுதலியவற்றற் றுன்பமும், மற்றவர்க்கு அஃதிண்மையும் எங்ஙனமெனின்,

(உத்தரம்) அது பொருந்தாது; ஒரே சரீரத்தைப் பொருத்திருத் தல் சுகத்துக்கேனும் துக்கத்துக்கேனும் காரணமின்று. பின் (சிவபெருமா னுடைய) சுவாதந்திரியமும், (ஆன்மாவுடைய) அசுவாதந்திரியமுமே (முன்ற யே) சுகத்துக்கும் துக்கத்துக்கும் காரணம்.

ஸரோநெ வுருஷ வுரூபெஷா கிஜெஹா ௨நீயா ரொவதி
சோஹுரோநஃ ஜுஹூயஷா வாகுதூநூஸோ கபாஸ்ய சிவகிளாதசேதி
வீதஸொகஃ (முண். ௩. ௧. ௨)

“புருஷன் ஒரே (சரீர) மரத்தில் ஈசனல்லாமையின், மேகமூந்து அவிழ்ந் தித் துக்கிக்கின்றனன்; ஆயின், அவன் தனக்கு வேருகிய மகிஷசூரன் சிவபிரானைக் கண்டு அப்போது அவருடைய நிரதியானந்த மகிமைக் குணத்தை அடைந்து தன்பம் நீங்குகின்றனன்” என்னும் இச்சுருதியின் சம்பிரதாய அர்த்தம் வருமாறு:—

இந்த ஆன்மா அநாதியாகிய சரீரத்தையினுந் துதித்து, அதனுந் அந்தந்தக் கர்ம பல போகத்துக்கு வாய்ந்த குணவாய்ந்தவாய் அநித

சிறந்தியிருக்கென்று, நடுத்தங்கிய தன்பத்தை அனுபவித்து நன்னலா
மைபாற் சுவாதினமற்றிருத்தல்பற்றி அத்துக்கத்தை நீக்குதற்குச் சரமர்
நிதியிலிருப்பேமோகமுற்றுச் சோகிக்கின்றான்; மகாமோகத்தினால் எய்
திய தக்கசாகாரத்தமிழ்ந்திக் கிடக்கின்றான்; தன்னுள்ளேயிருந்து செலுத்
துவரும், மகிழ்ச்சியுடையரும், சர்வானுகங்கிரகரும், ஈசரும், உமாசகாய
ருமாயுள்ளாரை எப்போது அவர் அருளினால் அபரோகாமாய் அறிவின்
ருளே, அப்போதே சோகநீங்கி அவரது நிரதிசய (ஆனந்த) மகிமைக்
குணத்தை அடைகின்றான்.

ஆகலின், சுவாதந்திரியரும் அநாதிமுத்தருமாயுள்ள சிவபெருமானுக்
குச் சரீரசம்பந்தமுண்டாயினும், ஆன்மவுக்குப் போலத் தோஷம் அவ
ரைப் பற்றாது. ஆகலின், குகையை அடைந்தவர்கள் ஆன்மாவும் சிவபெரு
மானுமாம். (கக)

சூத்திரகாரர் பின்னரும் பொருத்தமாமாறு உரைப்பாராயினர்.

விசேஷணாஹு (க. உ. கஉ)

(சுசு) விசேஷகுணமுண்மையானும்.

இப்பிரகாரணத்திலே ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் விசேஷித்து உரைக்
கப்படுகின்றனர்.

நஜாயகெ நியகெ வா விவஸ்திசு (கட. உ. கஅ)

“அறிஞன் பிறப்பதும் இல்லை இறப்பதும் இல்லை” என்றற்றொடக்கத்த
வற்றால் ஆன்மா கூறப்பட்டான்.

சுனோரணியாநுஹமெதாஹீயாநீ (கட. உ. உ0)

“அனுவுக்கணு, மகத்துக்கு மகத்து” என்னுஞ் சுருதியினால் சிவபெரு
மான் கூறப்பட்டனர். இந்த விசேஷணம் ஆன்மபுத்தி விஷயத்தில் எங்ங
னம்எய்தும்? ஆகலின் ஆன்மாவும் சிவபெருமானுமே குகையை அடைந்து,
முறைபேயிருக்கியனும் பிரேரகரும், சரீரமும் சரீரியமாய் அமர்ந்தனர் என
கிரியைக்கற்பாற்று. (கஉ)

(கூ) அந்தராதிகரணம்.

இருதயகுணங்களுள்ளே உபாசிக்கப்படுமாறு அமர்ந்தருளிய சிவபெரு
மானுக்கு நனிய மறிந்து உபாசகனானம் கூறப்படுகின்றது.

(க. உ. க. ௨) உசுள் (க. உ. கஉ)

“எவர் கண்ணினும், கண்ணினுள்ளும் இருக்கின்றனர்; அவரைக் கண் கண்டிலது, அவர்க்குக் கண் சரீரம், அவர் உள்ளே இருந்து கண்ணை ஆகு கின்றனர், அவர் உன் ஆன்மா, அந்தரியாமி, (அமிர்தர்) சிவன்” என்னும் சுருதியிஹ கண்ணுள்ளே இருப்பவராகவும் ஆளுபவராகவும் சிவபெருமான் கூறப்படுகின்றனர். ஆகலின், இவர் சிவபெருமானே. (கச)

பின்னர்ச் சாயாபுருஷனைச் சொல்வது பொருந்தாதெனச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஸுஹஸிஸிஷ்டாஸியாநாஹேவஹ (க. உ. கரு)

(சஎ) அவர் ஆனந்த குண விசிஷ்டமுடையராகவே கூறப்படலானும்.

க0 ஸ்ரஹ ஸ0 ஸ்ரஹ (சார். ச. க0. ரு)

“ஆனந்தம் பிரமம்; ஆகாயம் பிரமம்” என்னும் வாக்கியத்திலே பிரமம் ஆனந்தமுடையதாக மேலே கூறப்படுதலின், இந்தப் பிரமம் சிவபெருமானே. ஆனந்தம் சாயாபுருஷனிடத்து இல்லையன்றோ. (கரு)

கண்ணிலுள்ளான் ஆன்மா என்றுரைக்கப்பட்டமைபற்றிச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

சுதவனவ ஸ ஸ்ரஹ (க. உ. கௌ)

(சஅ) *(ஆனந்தகுண விசிஷ்டமுடையராகக் கூறப்படும்) அந்த நியாயத்தினால், அவர் பிரமம்.

பிரதிக்கஞ்சிப் பிரமத்தை அறிய விரும்பிய உபகோசலற்கு

க0 ஸ்ரஹ ஸ0 ஸ்ரஹ (சார். ச. க0. ரு)

“ஆனந்தம் பிரமம், ஆகாயம் பிரமம்” என்று தொடங்கி,

யதாவக0 தஹேவஹ0 யஹேவ ஹ0 தஹேவகஸு |

(சார். ச. க0. ரு)

“எது ஆனந்தமோ அது ஆகாயம்; எது ஆகாயமோ அது ஆனந்தம்” எனச் சுருதி உபதேசிக்கின்றமையின், (ஹ்) “கம்” என்று கூறப்பட்ட ஆகாயம் பரப்பிரமமே. ஆன்மாவுக்கு இவ்வியல்பினதாகிய பொருத்தம் உளதா? ஆன்மாவில் நிரதிகயானந்தம் இல்லை; ஆகலின், பரமானந்தமுடை

சுமான்மபிந்தேரமதிமந்தேரமங்கைகல்லீர்
வான்னதோமுந்தென்னன்வார்கழலெரினைந்தடியோ
மான்னத்திகுத்தெருளெறினுவவ்வனமே
யான்னதமாவின்னதுடாமோதோதோனெக்கம்

(திருத்தோனெக்கம், அ)

புதாக முதற்கண்ணே கூறி, பின்னர்க் கண்ணினுள்ளே ஆதாரமாய் இருப்பதாகக் கூறப்பட்ட அந்தப் பிரமமே கண்ணினுள்ள புருஷதாக உரைக்கப்பட்ட சிவபெருமான். (கக)

பூருவபகஷத்தில் இன்னும் பொருத்தமில்லாமையுற்றுச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

ஸ்ரீமதொவநிஷ தருதினியா நாஸ்து (க. உ. கள்)

(சுக) உபநிஷத்தை அறிந்தோர்க்குரிய மார்க்கம் கூறப்
படலாணம்.

சுதிரி-ஷெவா விஸம் பவதூதி-ஷெவா ஸமாநம் |

(சாந். ச. கரு. நு; நு. க0. க)

“அவர்கள் ஒளிக்குப் பேராய், ஒளியிலிருந்து பகலுக்குப் பேராய்” என்று
தொடங்கி,

தகவலுமொழி நவஸ ணதாஸ்ரமியெதுஷ டெவ வ
யொ ஸ்ரமிய வனதந ப்ரதிவடிபிநா ஹி ரிநவரிவத-
வத-
வத-
(சாந். ச. கநி. தி. க)

“அவ்விடத்து அமானவ புருஷன் ஒருவன் உளன்; அவன் அவர்களைப் பிரமத்துக்கு நடாத்துகின்றனன்; இது பிரமத்துக்குப் போகும் தேவயானம்; இவ்வழிச் செல்வோர் இம்மனித வாழ்வுக்கு மீள்வாரல்லர், மீள்வாரல்லர்” என்பது இறுதியாக, பிரமசொருபத்தை அறிந்தவர்களாற் படிக்கப்படும் ஒளிமார்க்கம் கண்ணுட் புருஷரை அறிந்தவன் விஷயத்தினும் கூறப்படலான், இவர் (கண்ணுட் புருஷர்) ஆன்மாவும்ன்று, சாயாபுருஷனும்ன்று, பின் சிவபெருமானே. (கௌ)

(கூ) அநவஸ்தித்யதிகரணம்.

சுநவவ்விதெதாஸஹவாஹு நெதாஃ (க. உ. கஅ)

(நு) அநவஸ்தையினாலும் அசம்பவத்தினாலும் *பிறர்ந்து.

[illegible]

மாப்பாஸுவசுஜமதம் ப்ரஹ்ம் ப்ரீணாதிவிபூஹம்॥

(தைத், சூரணி, ௧௦, எம். கூட)

நகாயமேகோயிலாகக்கழமன்மடிமையாக

வாய்மையே தாய்மையாக மனமணிவிங்கமாக

கேயமேகெய்யும்பாலாநிறையுந்ரனையவாட்டிப்

புசையிசனூர்கிதுப்போத்தவிக்காட்டினோமே.

(பொது, தனித்திருநேரிசை, ச)

“அங்குஷ்ட அளவினராகிய புருஷர் அங்குஷ்டத்தையும் ஆசிரயித்தனர்; ஈசரும், உலகம் அனைத்துக்கும் பிரபுவும், விசுவத்தைக் கவளிகரிப்பவருமாகிய இவர் பிரீதியுறுகின்றனர்” என்றற்றொடக்கத்த மகோபநிடதத்திலே கூறப்படும் சுருதியே விஷயம்.

சுண்டு அங்குஷ்ட அளவினராகக் கூறப்பட்டவர் சிவபெருமானா? பிற ரொருவரா? என்பது சந்தேகம்.

(புருவபக்ஷம்) பிராணக்கினிகோத்திரப் பிரகரணத்தில் இவ்வாக்கியம் காணப்படலானும், அங்குஷ்ட அளவினராக உரைக்கப்பட்ட புருஷர் சிற்றுருவினராகக் கூறப்படலானும், அந்தப் புருஷன் ஐந்து ஆகுதிகளைப் புசிக்கும் பிராணவாயு என்றே கோடற்பாற்று. பிராணன் புசிப்பவனாகான் என்று உறுத்திக் கூறல் கூடாது;

சுவஹுப்யயிவீ ஶாஹிதூரௌ ஶநிராஸுதௌ |

“பிருதிவியும் அப்புவும் அன்னம்; உண்போர் அக்கினியும் வாயுவும்” என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியங்களில் வாயுவும் புசிப்பவனும் என்னும் உண்மை பிரசித்தமாதலின்; எப்பிரகாரத்தானும் அவ்வாக்கியம் பிராணவாயுவைக் குறித்ததென ஆகேஷ்பிக்கின்,

(சித்தார்த்தம்) (அங்குஷ்டமாதிரிராகக் கூறப்பட்டவர்) சிவபெருமானே; உலகம் அனைத்துக்கும் ஈசவரராதல், உலகத்தைக் கவளிகரித்தல் முதலிய குணங்களை மற்றொன்றுக்கு (பிராணவாயுவுக்கு எப்பிரகாரமாயேனும்) பிரயோகிப்பின், அக்குணங்களுக்கு (அவ்வியல்பினவாய பிறபொருள் கட்டும்) பிரயோகிக்க நேர்தலாகிய முடிவின்மை என்னும்) அநவஸ்தாதோஷமும், அசம்பவமும் நேருமாகலின். ஆகலின், அவ்வியற்கையர் சிவபெருமானே.

புரணாதா ஶுக்ரீரவிராஸுரோவிஸாஹகஃ |

(தைத். ஆரணி. க0. எச. கூ0)

“நீவிரே பிராணனுக்கெல்லாம் கிரந்தி, (துக்கத்தை ஒழிக்கும்) உருத்திரர் நீவிரே; நீவிரே என்னுட் பிரவேசித்துள்ளீர்” என்னும் சுருதியில், (அவர்) பிராணனுக்கு ஆதாரமாயினரெனக் கேட்கப்படுதலின், பிராணாதாரமாயும் வழிபடற்பாலர் எனக் கூறப்படுகின்றனர். உபாசனையின் பொருட்டு அவரை அங்குஷ்ட அளவினராகக் கூறினமை விரோதமின்று. பிராணவாயு (பல விடங்களில்) போக்தரவாகக் கூறப்படினும், அதனை அனைத்தையும் கவளிகரிக்கும் விசுவபோக்தா எனல் அசம்பாவிதம். ஆகலின், இந்தச் சிவபெருமான் பிராணக்கினிகோத்திரத்தினால் வழிபடற்பாலராதலின், அவர் பிராணகுபராயப் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றார் என்றமை சித்தித்தது. (கஅ)

(எ) அந்தரியாமியதிகரணம்.

பரப்பிரமசிவனார் சர்வஞ்ஞரும், சர்வசக்தியினரும், சர்வானுக்கிரகரும், சர்வவியாபகருமர்மாயினும், அவர் சூரியமண்டலம், புருஷ இருதய புண்டரீகமுதலிய இடங்களில் உபாசனையின் பொருட்டு உளராதல் (இது காறும்) நிரூபிக்கப்பட்டது. (அவர்) யாண்டும் வியாபித்தலை உணர்த்து மாறெழுந்தது இவ்வதிகரணம்.

ஈஷ்யு-ஹிஸ்யுயி-ஷெவா-ஹிஷு-தஹி-ஷ்யு-பஷெ-பாசு |

(க. உ. கக)

(ருக) *தேவர்களினும் (உலக) முதலியவைகளினும் அந்தரியாமியாய் இருப்பவர் (அவரே), அவர் குணங்கள் கூறப்படலான்.

யஃ ஸ்யுயிஷ்யு-ஹிஷு-ஹிஸ்யு-ஹிஷு-தஹி-ஷ்யு-பஷெ-பாசு | ந வெஷ்ய-யஷ்யு-ஹிஸ்யு-ஹிஷு-யஃ ஸ்யுயிஷ்யு-ஹிஷு-யஹி-ஷெ-பாசு-த-ஹி-ஷ்யு-ஹிஸ்யு-ஹிஷு-தஹி-ஷ்யு-பஷெ-பாசு | (பிரு. ரு. எ. ௩)

“பூமியினும் பூமிக்குள்ளும் இருக்கும் அவரைப் பூமி அறிந்திலது, பூமியைச் சரீரமாகவுடையராய், அதனை உள்ளே நின்று செலுத்துபவர் உன் ஆன்மாவும், அந்தரியாமியும், (அமிர்தரும்) சிவபெருமானுமாம்” என்னும் அந்தரியாமிப் பிராம்மணசூத்தியே ஆராயற்பாலதாகிய விஷயம்.

பிருதிவிமுதல் அவ்வியக்த ஆன்மா வரையும் உள்ள எப்பொருள்களுக்கும் அந்தரியாமியாகக் கூறப்பட்டவர் சிவபெருமானா? ஆன்மாவா? விராட்புருஷனா? பிரதானமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகூடம்) தான் தேடிக்கொண்ட விசித்திரமாகிய பல்வகைப் புயன்னைத் துய்க்கும் பொருட்டு, ஆன்மா சகல பூதேந்திரியங்களுள்ளும் பிரவேசித்தானெனல் பொருந்துகின்றது; (இன்றேல்) சகல சேதனப் பொருள்களுக்கும் உபாதானமாயிருத்தலின் விராட்புருஷன் சகல பூதங்களுட் பிரவேசித்தானெனல் பொருத்தம்; இன்றேல், மகத்தத்துவ முதலாகப் பரிணமித்தலின் பிரதானமே சர்வவியாபகமாயதெனல் உசிதம்.

விஸ்யாயிகொ-ஸூ-ஹி-ஷெ-பாசு (சுவே. ௩. ௪; ச. ௧௨)

ஊமாலாகிநான் முதலையாபூதமாய்மருக்கமாயருக்கமாய்மகிழ்வுமாகிப் பாலாகியெண்டிகைக்குமெல்லையாகிப்பரப்பாகிப்பரலோகத்தானையாகிப் பூலோகபூதலோகசுலோகதமாய்ப்பூதங்களாய்ப்புராணனரூபேயாகியேலாதனவெல்லாமேல்விப்பானெய்முஞ்சுடராயெமம்மிகுன்னிறவாரே.

பூபொது, சிந்திதிருத்தாண்டமே, ௩௩, ௧௦)

“விசுவாதிகர் உருத்திரர்” என்னுஞ் சுருதி கூறியவாறு, உலகம் அனைத்தையும் கடந்து, சமஸ்த விகாரமெல்லாம் ஒழிந்துள்ள சிவபெருமான் விகாரரூபமாகிய பிரபஞ்சத்துட் பிரவேசித்தாரெனல் ஒவ்வாது. ஆகலின், சிவபெருமான் ஒழிந்து ஆன்மா, விராட்புருஷன், பிரதானம் என்னும் மூன்றனுள் ஒன்றே அந்தரியாமி எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். பிருதிவி முதலியவற்றுள் அந்தரியாமியாயுள்ளார் சிவபெருமானே; எல்லாவற்றுள்ளும் (அவர்) உண்மைக்குணம் (பிருகதாரணியத்திற்) கூறப்படுதலின்,

லொ஽ஹராஹரோ ப்ராவிஸக (அதர்வசிரசு.க)

“அந்தரத்தின் அந்தரத்தைப் பிரவேசித்தனர்” என்று அதர்வசிரசினும் எப்பொருள்களுக்கும் ஆன்மாவாகச் சிவபெருமான் பிரவேசித்தனர் எனக் காணப்படுதலின்.

வளஷக்ருக்ஷாஜயுடாஜிஜீகம் (பிரு. ரு. எ. டு)

“அவர் உன் ஆன்மா, அந்தரியாமி, அமிர்தர்” என்னுஞ் சுருதியிற் சிவபெருமானே அநாதிமுத்தராகிய அமிர்தர் எனக் கூறப்படுகின்றனர்;

வளதாமி ஹவா கஜீதஸ்ய நாரியெயாமி|

“இவை அமிர்தத்தின் பெயர்கள்” என்று சிவபெருமானைக் குறித்து ஜாபாலோபநிடதத்திற் கேட்கப்படலான்.

விஸ்வாயிகொ ரூஹம் (சுவே. டு. ச; ச. கஉ)

“விசுவாதிகர் உருத்திரர்” என்னுஞ் சுருதி சிவபெருமானை விசுவாதிகர் என்று கூறியவாறு போல,

ஸவெஹ வெ ரூஹம் (தைத். ஆரணி. க0. உச. சஉ)

“எல்லாம் உருத்திரர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளும் அவரை விசுவரூபர் என்று கூறுகின்றன. விகாரமுடைய எப்பொருள்களுட் (கலந்து) பிரவேசிப்பினும், அவர்க்கு அவ்விகாரத்தின் லேசமும் பற்றாது என உணர்த்துத்தற்கே (இந்த அதிகரண ஆரம்பத்திற் கூறப்பட்ட வாக்வியத்தைத் தொடர்ந்து, பிருகதாரணியத்துள்ள) ஒவ்வொரு மந்திரத்தும் அமிர்தசப்தம் பரியாயமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டது.

யொ வெ ரூஹஸு ஹவாநூஹஹவஹ ஸுஹா த வெஸு வெ நரோநரி (அதர்வசிரசு)

“எவர் உருத்திரரோ, அவர் பகவான், அவர் பிரமா, அவர் பூ, புஷ, சுவ, அவர்க்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றும் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரர், உமை, இலக்குமி, சரசுவதி, கணேசர், எந்திரர்,

இந்திராதி லோகபாவர், யுமி முதலிய சப்தலோகங்கள், பிருத்தியாதி யஞ் சூதங்கள், சூரியன், சந்திரன், கிரகம், நகூத்திரம், காலமுதலிய ரூபமுடைய ராய்ச் சிவபெருமான் தனித்தனி அப்பியர்சலிங்கத்தினால் அதர்வசிர சினும் நிரூபிக்கப்படுகின்றனர். சமஸ்த சேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்தை வியாபித்து நின்றமையின், அபுருஷார்த்த சம்பந்தம் எய்துமோ என்னுஞ் சூசங்கை அறுத்தற்கு, ஐசவரிய முதலிய மங்கல குணம் அவர்க்கு உளதா தல் உணர்த்துமாறு பகவத் சப்தம் பரியாயமாக ஒவ்வோரிடத்தும் அதர் வசிரசிற் பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஆகலின், சர்வாதிகரும் சர்வான்மாவாயு முள்ளார் சிவபெருமான் எனல் யுத்தம். (கக)

பிரதான முதலியவற்றை அந்தரியாமியாகக் கூறல் உகிதமா என்னும் ஆசூபத்தைச் சூத்திரகாரர் பரிகரிப்பாராயினர்.

ந உ ஸூதாதிதயிபாவிவாவா ஹாரீரஸு (க. உ. உ௦)

(ரு௨) ஸ்மிருதி கூறும் அதுவும் அன்று; அதன் குணங்கள் யாதுங் கூறப்படாமையின்; சாரீரியும் அன்று.

(சாங்கிய) ஸ்மிருதியிற் கூறப்பட்ட பிரதானத்தைச் சூருதி சொல்லிய அந்தரியாமி எனல் கூடாது, விகாரமுறும் ஐடத்தன்மை முதலிய குணங்கள் அவர்க்குக் கூறப்படாமையின்; சாரீராகிய விராட்புருஷனுமன்று, அவ னுக்கு அனைத்தையுஞ் செலுத்துமியல்பு முதலியன கூடாமையின். (௨௦)

சூத்திரகாரர் ஆன்மாவுமாகான் என்கின்றனர்.

உஹயெவ்வி ஹி ஹெஹெநநநியதெ (க. உ. உக)

(ரு௩) இரண்டும் உறுதியாய் அவரைப் *பேதமென்றே கூறுகின்றன.

யொ விஜ்ஜெந கிஷுந் (கண்ணுவசாகை=பிரு. ரு. எ. ௨௨)

ய சூதமி கிஷுந் (மத்தியந்தினசாகை)

“எவர் விஞ்ஞானத்தில் (ஆன்மாவில்) இருக்கின்றனரோ;” “எவர் ஆன்மா வில் இருக்கின்றனரோ” என்றற்றொடக்கத்தனவாக முறையே கூறும் கண்ணுவசாகை மத்தியந்தினசாகையுமாம் இரண்டினும் ஆன்மாவின்னு

புள்ளனென்றென்னத்தொண்டாய்க்காலத்தைக்கழித்துப்போக்கித்

தெள்ளியேனுகின்றதேடினேனடிக்கண்டே

னுத்தவாநன்கிறெல்லாநுந்நுத்தந்தியென்று

வெள்கினைவெள்கிரானுந்விவாந்ச்சிரித்திட்டேனே

(பொது, தனித்திருநேரிசை, நாலு, ௩)

இரப்பெமையாளவென்னுந்நிகாரிடைமருதுமேவியிடங்கொண்டாபே.

(திருவிடைமருதூர், நாலு, ௮)

அந்தரியாமியானவர் வேறெனக் கூறப்படுகின்றனர். ஆகவே சிவபெருமானே அனைத்துக்கும் அந்தரியாமி; பிரதானமாவது, விராட்புருஷனாவது, ஆன்மாவாவது அன்று என்பது கித்தமாயிற்று. (உஉ)

(அ) அதிருசியத்துவாதிகரணம்.

நுண்டுப் பிரத்தியக்ஷமாகிய பிருதிவியாதி ரூபமாகப் பிரதிபாதிக்கப் பட்ட சிவபெருமான் அவற்றைப் போலக் காண்டலுஞ் என உணர்த்து தற்கு எழுந்தது இவ்வதிகரணம்.

சுடிபூசுகூழி முணுகொ யடுகோடுகூ (க. உ. உஉ)

(ருச) *கண்கூடாகாமை முதலிய குணங்களுடையர் (சிவ பெருமான், அவர்) குணங்கள் கூறப்பட்டமையின்.

சுடிபூசுகூழி யடுகோடுகூ யதுபெறுபூ சிவபூசுகூ
சிவபூசுகூ சிவபூசுகூசூ ஸ்ரோசூசூ சிவபூசுகூசூ சிவபூசுகூசூ
சிவபூசுகூசூ சிவபூசுகூசூ சிவபூசுகூசூ சிவபூசுகூசூ
யிவபூசுகூ (முண். க. க. கூ)

“அந்த அகூசும் எதனால் உரைக்கப்படுகின்றதோ, அது பரைஞானம்; எது காணப்படாததாய், பற்றப்படாததாய், கோத்திரமிலாததாய், வீரணமிலாததாய், கண் காது இலாததாய், கைகால் இலாததாய், நித்தியமாய், வியாபகமாய், யாண்டும் பிரவேசித்ததாய், அதிருக்குமமாய், அழியாததாய், சமஸ்தப்பிராணிகளுக்கும் காரணமாய் உள்ள அதனை (அகூசத்தைப்)

*கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தி

நேக்கரியநோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெவ் காவலனே காண்பரிய பேரோளியே.

(திருவாசகம், சிவபுராணம்)

அடிசார்ந்தவர்க்கு முடியாவின்ப
நிறையக்கொடுப்பினுல் குறையாச்செல்வ
மூலமுகநில முடிவுமிகந்து
காலமுன்றையுங் கடந்தகடவு
ஞானக்கணுக்கல்லா தூன்கணுக்கொளிந்துத்
துளக்கறநியிர்த்த கோதித்தனிச்சுட
ரெறுப்புத்துளையி னிருகேவிக்கெட்டா
துறுப்பினின்றெழுதரு முன்னத்தோசை
வைத்தநாவுவின் வழிமுறுத்தகத்தே
தித்தித்தநூற் தெய்வத்தேற
முண்டத்துளையிற் பண்டைவழியின்றி
யறிவினது கரியாகாந்த
மேனையதன்மையு மெய்தா தெவற்றையுந்
தானேயாதி நின்றதற்பு.

(திருவிடைமருதூர் மும்மணிச்சேஷன், உரு)

பெரியோர் காண்கின்றனர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியே இவ்வதிகரண விஷயம்.

ஈண்டு அக்ஷரம் என்றது பிரதானமா? ஆன்மாவா? சிவபெருமானா? என்பது சந்தேகம்.

(புருவபக்ஷம்) ஈண்டு அக்ஷரம் பிரதானம்; மகத்து முதலியவாய்ப் பரிணமிக்கும் பிரதானம் எப்பொருட்கும் காரணமாதலின்; இன்றேல் (அக்ஷரம்) ஆன்மா.

க்ஷரம் ப்ரபாநஜீதகாக்ஷரம் (சுவே. க. ௧0)

“க்ஷரம் பிரதானம், அக்ஷரம் அமிர்தம்” என்னுஞ் சுருதிகொண்டு ஆன்மாவை அக்ஷரம் எனக் கூறுவது உசிதம், ஆன்மா தன் கர்மவசத்தினால் மகாபூதங்களுக்குக் காரணமாதலும் உண்மையான். ஆகலின், இந்தப் பிரதானம் ஆன்மா இரண்டனுள் ஒன்றை அக்ஷரம் குறிப்பதாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். சிவபெருமானே அக்ஷரம்;

யவ்வ-ஹ்வ-விஹ-ஜாநயைவஃ (முண். க. க. ௬)

“எவர் சர்வஞ்ஞரோ, அனைத்தையும் அறிபவரோ, எவர்க்குத் தபசு ஞான மயமோ” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியில், அவர் குணங்கள் கூறப்படலான்; சிவபெருமானொழிந்து பிற்தொன்றுக்கும் முறையுண்டி முத்திய குணங்கள் எய்தா. எப்பொருள்களுக்கும் காரணமாதல், பிரதானத்துக்கேனும் ஆன்மாவுக்கேனும் நேருமெனல் யுத்தமன்று. அசேதனமாகிய பிரதானத்துக்கும், அசர்வஞ்ஞாகிய ஆன்மாவுக்கும் அந்தச் சாமர்த்தியம் எய்தாமையான்.

(உஉ)

ஈண்டுப் பின்னரும் ஆன்மாவையும் பிரதானத்தையும் அக்ஷரமெனல் பொருந்தாதெனச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

விஸேஷணவஹ்வ-விஹ-ஜாநயைவஃ (க. உ. உக)

(௫௫) விசேஷணமும் பேதமும் கூறப்படலான், இந்த இரண்டும் அன்று.

கஷிஹு ஹ்வொ விஜாதெ ஸ்வ-ஹ்வ-விஜாதெ ஹ்வதி

(முண். க. க. ௩)

“பகவானே, எது அறியப்படின், ஈதெல்லாம் அறியப்பட்டதாகின்றவோ” என்றுஞ் சுருதியினால் ஒன்றை (சிவஞானத்தை) அறிதலின் எல்லாம் அறியப்படுகின்றவாகும் என உணரப்படுகின்றது. இஃதன்றி இவ்விதப்பின்வாய் வேறு விசேஷணங்களும் உண்டு; அக்குணங்கள் கூறப்படலானும், அக்ஷரம் பிரதானமாகாது.

“இடவரைப்புட்பட்ட வைசுவாநரரை ஆன்மாவாக எவன் உபாசிக்கின்றானோ, அவன் சர்வலோகங்களினும், சர்வபூதங்களினும், சர்வான்மாக்களினும் போகம் (அன்னம்) துப்க்கின்றான்” என்னுஞ் சாந்தோக்கிய சுருதியே இவ்வதிகரணவிஷயம்.

உபாசிக்கற்பாலராகக் கூறப்பட்ட வைசுவாநரர் சிவபெருமானோ? பிறர் ஒருவரோ? என்பது சந்தேகம்.

(பூருபபகஷம்) வைசுவாநரமொழியினால் ஜாடராக்கினியே கூறப்படுகின்றது;

சுயஜிநெவ-ஃஸூநரொ யெநநஜிநெ வயுதெ யஜிஜிஜிதெ தலெஸுஷ யொஹொஹவதி யஜெதகூண-ஃவஹியாய ஸுநெண-ஃதி ஸ ய ஷெகூ-ஃரிஷுநுவதி நெநநெ யொஷெ ஸுநெண-ஃதி

(பிரு. எ. கூ. க)

“உண்ணப்பட்ட அன்னத்தை ஜீர்ணமாக்கற்பாலதாய (மனிதனுள்ளே யுள்ள) இந்த அக்கினி வைசுவாநரன், ஒருவன் தன் காதுகளைப் பொத்துங்கால், அவன் கேட்பது அதன் ஒலியே; அவன் இவ்வாழ்வைவிட்டு நீங்குங்கால், அவன் அவ்வொலியைக் கேட்பானல்லன்” என்னுஞ் சுருதியில் ஜாடராக்கினிபற்றிப் பிரயோகங் காணப்படலான்.

இன்றேல் (அவ்வைசுவாநரர்) பிருதிகியாதி பஞ்சபூதங்களுள் மூன்றாவதாகிய அக்கினியாகலாம்;

வனஷ வா சுஜிநெவ-ஃஸூநரொ (தைத். சங். நட. நட. அ. ச)

“இந்த அக்கினியே வைசுவாநரன்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளில் வைசுவாநரசப்தம் பிரசித்தமாயிருத்தலின்.

இன்றேல், வைசுவாநரன் அக்கினி தேவதையாயிருக்கலாம்;

லெஸூநரொ ஷாடிஸகவாஹி கிவ-ஃவெசு வுதெஜாதெ

(தைத். சங். உ. உ. டி. கூ)

“புதல்வன் பிறந்தபோது பன்னிரு கபாலங்களில் வைசுவாநரர்க்குப் பஸிதன் கொடுக்கப்படும்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளில், (அவ்வக்கினி) இவ்வு தேவதையாய்ப் பலம் கொடுத்தல் கூறப்படுதலின். சிவபெருமான் அன்று; பிரதேசமாத்திரம் என எல்லை வரையறுப்புக் குறிக்கப்படுதலின்.

(சித்தாந்தம்) கூறுதல். சிவபெருமானே வைசுவாநரர்; என்னவன்? வைசுவாநரசப்தம் சாதாரணமாக வழங்கப்பட்டதும், இவ்வதிகரணத்திலே

கொந குடா கிர ஸ்ரவந (சாந். டி. கக. க)

பொருட்டு உபதேசிக்கப்படலானும் ஒவ்வாமையானும் ; இவரை (வைசுவாநரரை) புருஷரென்றும் படிக்கின்றனர்.

(ஆகேஷம்) இந்த வைசுவாநராக்கினி,

ஹுதய0 மாஹ-வதெஜா ரெநாநாஹாயு-வவந சூஸ்யோ
ஹவநீய0 (சாந். நு. கஅ. உ)

கடி0 ஹுக்ஷ0புரோமஹதஹோஜீய0 ஸ யா0 புரோஜாஹு
தி0 ஜுஹுயாக் (சாந். நு. கக. க)

“இருதயம் காரகபத்தியாக்கினி, மனம் அந்வாகாரியாக்கினி, வாய் ஆகவ
நீயாக்கினி, ஆகலின் மனிதன் எதனை முதற்கண் புசித்தானோ அது ஹோ
மஸ்தானத்தின் பாற்று, அவன் முதல் ஆகுதியை ஓமிக்க ” என்றற்றொடக்
கத்த சுருதிகளிற் கூறப்பட்டு, அக்கினி சப்தத்தினால் மூன்றாகக் கற்பித்த
அக்கினிகளாய், பிராணன்களுக்குக் கொடுக்கும் ஆகுதிகளுக்கு ஆதாரமா
யிருத்தலானும்,

ஸ யொ ஹெஹதஜிஹி ஹெஸுநாநா0 வுரூஷவிய0 வுரூ
ஷ0 2ஹி0 புதிஷ்டி0 வெடி (சத. பி. க0. சு. க. கக)

“புருஷருபமாயும், புருஷனுள்ளே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதாயும் இங்
னம் இந்த வைசுவாநராக்கினியை எவன் அறிகின்றானோ ” என்னுஞ் சுருதி
யிற் புருஷனுள்ளே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட குறியினாலும், (அந்த வைச
வாநராக்கினி) ஜாடராக்கினியன்றிச் சிவபெருமான் அன்றெனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனமன்று; ஜாடராக்கினிருபராகச் சிவபெருமான்
உபாசிக்கற்பாலர் என உபதேசிக்கப்படலானும், கேவலம் ஜாடராக்கினி
மூவுலக சரீராதியாயிருத்தல் கூடாமையானுமாம். மேலும்,

ஸ ஸநெஷா 2ஹிஹெ-ஸுநாநரொ யதுரூஷ0

(சத. பி. க0. சு. க. கக)

“புருஷனாக அறியப்பட்டவன் இந்த வைசுவாநராக்கினி ” என்னுஞ் சுருதி
யில் வாஜ்சுநேயினர் வைசுவாநரரைப் புருஷர் எனவும் கூறுகின்றனர்.
உபாதியல்லாத புருஷசப்தத்தினுற் கூறப்படுகின்றவர் சிவபெருமானே; அந்
தப் புருஷனால் இஃதெல்லாம் நிறைந்தது என்று கேட்கப்படலான். ஆக
லின் சிவபெருமானே (அந்தப் புருஷர் என்று) கோடல் யுத்தம். (உஎ)

சுத ஸவ நஹெவதா ஹிதஹ (க. உ. உஅ)

(க0) ஆகலினாலே தேவதையும்ன்று, பூதமும்ன்று.

இந்த வைசுவாநர் திரிலோகத்தைச் சரீரமாகவும், புருஷசப்தத்தி
னால் அறியப்படுபவராகவும் இருக்கினால், (அவர்) தேவதாக்கினியாய்

வது, (பிருதிவியாதியஞ்சபூதங்களுள்) மூன்றாம் பூத அக்கினியாயாவது கொள்ளப்படுவாரல்லர். (௨௮)

ஈண்டுச் சிவபெருமான் ஜாடராக்கினிருபமாய் உபாசிக்கற்பாலராக அக்கினிசபத்தினுற் குறிக்கப்பட்டனனென நிரூபித்து, குத்திரகாரர் மற் றைய ஆசாரியர்கள் அவ்வக்கினியை எங்ஙனம் பலதிறப்பட யோஜித்தனர் எனக் காட்டுவாராயினர்.

வாக்ஷாடிஷ்டீரோயம் ஜெஜிநிஃ (க. உ. ௨௯)

(௬௧) நேரே (பதப்பிரயோகஞ் செய்யினும்) விரோத மின்றென்பர் ஐஹினி.

அவர் ஆவசியகம் அக்கினிருபராக உபாசிக்கற்பாலர் என்னும் நிய யத்தினுன் மாத்திரமன்றி, முற்பட (அன்பர்களை) நடத்துதலாற் சிவபெரு மானே அக்கினிசபத்துக்கு நேரே பொருளாயினர் என்னும் நியாயத்தா னும் விரோதமின்றென்பர் சைமினி. (௨௯)

சலிவ்யுக்ஷ ரிக்ரோபூரயுஃ (க. உ. ௩௦)

(௬௨) அபிவித்யத்தியின் பொருட்டென்பர் ஆசுமரத்தியர்.

யஸௌநஸேவ வுரோஹோத்யு (சாந். ௫. ௧௮. ௧)

“இடவரையுட்பட்டவர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிப்பிரகாரம், எல்லையுட் படாதவரை ஆகாயமுதற் பிருதிவி ஈறாயுள்ள பிரதேசங்களில் அடங்கினவ ராக எல்லைப்படுத்தினமை, உபாசகர்களுக்குப் பிரசன்னமாக்கும்பொருட் டென்பர் ஆசுமரத்தியமுனிவர். (௩௦)

சுநுஸு^{ஹி}க^{ஹி} உதி^{ஹி} வாஹி^{ஹி} (க. உ. ௩௧)

(௬௩) ஞாபகத்தின்பொருட்டு என்பர் பாதரி.

ஆகாயமுதற் பிருதிவி அந்தமாயுள்ளவைகளிற் சிரசும், பாதமும், மற்றை அவயவங்களும் கற்பித்தமை மறவாதிருக்கும் பொருட்டே, (அஃதாவது) பிரமத்தை அடையும்பொருட்டென்பர் பாதரிமுனிவர். (௩௧)

ஸவதெ^{ஹி}ரிதி ஜெஜிநிஸ்யாஹி ஷஸ்யதி (க. உ. ௩௨)

(௬௪) உயர்வின்பொருட்டென்பர் ஐஹினி, அங்ங னமே சுருதி கூறுகின்றது.

உர ணவ வெஹெ^{ஹி}கோதி ஷஹி^{ஹி}ஹி^{ஹி}யம் தாஹி^{ஹி}வதெ^{ஹி}ரோ^{ஹி}நா^{ஹி}ஹாயு^{ஹி}பவந சூஸ்யோ^{ஹி}ஹி^{ஹி}யம் (சாந். ௫. ௧௮. ௨)

“நெஞ்சே வேதிகை, உரோமங்களே தர்ப்பை, இருதயம் கார்க்பத்தி யாக்கினி, மனசு அர்வாகாரியாக்கினி, வாய் ஆகவரீயாக்கினி” என்னுந்

சுருதியில் உபாசகனுடைய உட முதலியவைகளை மேலாக முதலியனவாகக் கற்பித்தமை ஞானாகமாயுள்ள பிராணகுதியை அக்கினிகோத்திரமுன் உயர்த்திச் சிந்தையிற் கொள்ளுமாறென்பர் ஜைமினி.

ய. ஸ்வஸிவா நழிவொது ஜுவொதி

(தைத். சங். க. சு. கூ. சு)

“வித்துவான் அக்கினிகோத்திரத்தை ஒமிக்கின்றனன்” எனச் சுருதி லின் கருகின்றது. (௩௨)

சூரணி^௧ வெநிலி^௨ (க. உ. ௩௩)

(சுருதி) இவரை அதற்குள்ளே உளராகவும் கூறுகின்றனர்.

ஸ்ரீவொ ரி விபாபுடாஹாய (தைத். ஆரணி. க௦. சு. கூ. சு௦)

“(ஓ பஸ்யே), எரிவுறுதிருக்குமாறு சிவபெருமானை என்னுள்ளே பிரவேசி” எனவும்,

வூஃ^௧ ஸ்ரீணாதி விஸூஃ^௨

(தைத். ஆரணி. க௦. எக. கூ௨)

“விசுவபோக்தாவாயுள்ள பிரபு பிரீதியுறுகின்றனர்” எனவும் போந்த சுருதிகளிற் சிவபெருமான் பிராணகுதிசெய்யுங்காலத்திற் *போக்தாவாக உபாசகர் உள்ளத்தில் உளர் எனத் தைத்தீரீயகர் கூறுகின்றனர். ஆகலின், ஆசாரியர் அனைவர் கோட்பாட்டினாலும், எவ்வித நியாயத்தினாலும் ஜாடாக்கினிருப்பாகச் சிவபெருமானே பிராணக்கினிகோத்திரத்தினால் ஆராதிக்கற்பாலர் எனல் சமீபினம். (௩௩)

*ஸ்ரீவொ டாதா ஸ்ரீவொ ஹாகூர்

அண்டமோரணுவாம்பெருமைகொண்டணுவோ

ரண்டமாஞ்சிறுமைகொண்டடியே

ஹண்டலுணுவனக்காம்பகையெனதுள்ள

முன்கலந்தெழுபாஞ்சோதி.

(திருவிசைப்பா, கங்கைகொண்டசோளேச்சரம், சு)

என்று வேதத்துக்கிணைத்து சிவாகமமுந் திருவிசைப்பாவுங் கூறிய.

முதலாம் அத்தியாயத்து மூன்றாம் பாதகம்.

—0—

(க) துயுப்வாத்தியதிகரணம்.

இந்தப் பாதத்திலே வெளிப்படையானவும் வெளிப்படையிலாதவ்வுமாகிய பிரமலிங்கங்களுடைய வேதாந்த வாக்கியங்களின் விசாரஞ் செய்யப்படுகின்றது. இதற்கிடையில் (இந்நூல் படித்தற்குரிய) அதிகாரி எவரென்றும் நிரூபணஞ் செய்யப்படுகின்றது.

உருஹாருயகநௌ ஸுஸூக (க. ந. க)

(கக) * ஆகாயம் பூமி முதலியவற்றுக்கு உறைவிடம் (சிவபெருமான்), சுவ (என்னும் ஆன்ம) சப்தவுண்மையான்.

யஷுநீ ருனஃ வ்யயிவீ ஞானிக்ஷ ரோகந் நஸூஹ வ்ரானெஸூ ஸவெஹிஃ தவெஹெகம் ஜாநய சூதாநரோவாவொ விஃஸ்ய கரீதவெஸுஷ ஸெதஃ (முண். உ. உ. ௫)

“எவரிலே ஆகாயமும், பூமியும், அந்தரிக்ஷமும் குறுக்கும் மறுக்குமாகிய வேடா, பிராணன்கள் அனைத்தினோடு மனசும் (உளவோ), அந்த ஏகாகிய (பரம) ஆன்மாவையே அறிக, பிற வார்த்தைகளை விடுக, அவர் அமிர்தத்துக்குச் சேர்த்து” என்னும் சுருதியே ஈண்டு ஆராயற்பாலதாகிய விஷயம்.

இந்தச் சுருதியில் ஆகாயம் பூமி முதலியவற்றுக்கு உறைவிடமாகக் கூறப்பட்டவர் சிவபெருமானா? மற்றொரு? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) சிவபெருமானுக்கு அன்னியமாயுள்ள வாயுவே பூமி ஆகாயத்துக்கு ஆதாரம் எனப் பெறப்படுகின்றது.

வாயுநா வெ மௌகே ஸுஹெநாயஹொகஃ வாயு ரோக ஸவஹி ஹ ஹுதாநி ஸஹுஸூநி ஹஹி

(பிரு. ௫. எ. உ)

“கௌதமனே! நூலினாற் போல வாயுவினாலே இவ்வுலகமும், பிறவுலகமும், மற்றெந்தச் செந்துக்களும் கோக்கப்பட்டுள்ளன” என்றுஞ் சுருதியில்

* தீன்வான முகடதனை த்தாங்கித் தீற்றமலையான

(திருகாடுச்சரம், எடி, ௪)

* பொறையவன்சான் பூமியேநிதாங்கியோங்குபுண்ணியன்வான்

(திருவேலம்பம், எடி, ௩)

என்னுந் திராவிட சுருதிவொல் ஆகாயம் பூமிக்குஞ்சு சிவபிரான் ஆதாரம் என அறியப்படுகின்றார்.

வாயுவே பனைத்தன்கும் ஆகாமெனப் பிரசித்தமாதலினால் எனின்,
சிவபெருமானே ஆகாயம் பூமி முதலியவற்

தவெகல ஜாநய சூதாநடி (முண். உ. உ. ௫)

வாவொருவராகிய (பரம) ஆன்மாவையே அறிக” என்னுஞ் சுருதியிற்
(பச்சம) ஆன்மா என்னும் சப்தம் உளதாதலின். (க)

(ஆகேஷம்) ஆன்மசப்தத்தைச் சூத்திரான்மாவாகிய வாயுவுக்குப்
பிரயோகித்தலான் எய்தும் இழுக்கெனனை என,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இங்ஙனம் இறுப்பாராயினர்.

சோசொவஸுபுஷுபுஷுபுஷுபுஷு (க. ந. உ)

(கௌ) * முத்தரால் எய்தப் பெறுகின்றார் எனக் கூறப்படலானும்.

யதா வாயு வாயுதெ ருசுவண-ஓ சுதாரஸீஸம் வாயுஷம்
வாயுயொமித ததா விஷாநுணுவாவெ விய-யி மிராஜநம் வரஸி
ஸாஸி சோவெதி (முண். ந. க. ந.)

“எப்போது பார்ப்பவன் பொன்னிறத்தினரும், கர்த்தாவும், ஈசரும், புரு
ஷரும், பிரமாவுக்குக் காரணமுமாயினரைப் பார்க்கின்றானே, அப்போது
அவன் வித்துவானாய், புண்ணியபாவத்தை ஒழிந்து நிரஞ்சனனாய்ப் பரம
சாமியத்தை அடைகின்றான்” எனவும்,

யதா நடி ஸுபுஷாநா ஸுபுஷு 2ஸு மஹி நாரிஸு
பெ விஷாய ததா விஷாந் நாரிஸுவாஸுஷு வரஸுஷம் வாயு
ஸுஷ சோவெதி ஷுஷு (முண். ந. உ. அ)

“வங்ஙனம் ஓடுவனவாகிய ஈந்திகள் சமுத்திரத்திற் பாய்ந்து பெயரும் வடி

சொற்பாவும்பொருடெரிந்து தாய்மைநோக்கித் தாங்காதார்மனத்திருளை

வாங்குதானே
(திருக்கீழ்வெணர், நாவ, உ)

வாயுநடிவந்தேதன்றிறமேவாழ்த்துந்தொண்டர்மனத்தகத்தேயனவாதமன்னி
நின்றதிறலானே.

(திருமுதுகுன்றம், நாவ, அ)

என எதிர்மறைமுகத்தானும் உடன்பாட்டானும் சிவபிரான் முத்தர்களாகிய அடியா
ரால் அடையப்பெறு திராவிட சுருதிகளால் விளக்கப்பட்டது.

நதீதா ஸாஸு வாயு நாரிஸு வாயுஷு

கெதத ந விஷாநனி வாயுஷுவிஸுஷுணு

நவாநுஜாயதெ ததாவுஷு ஷுஷு விஸுஷுணு

வும் ஒழிந்த மறைமூலனவோ, அங்ஙனம் வித்துவானும் பெயர்வழி
என்று விடுறதுப் பரத்துக்குப் பரமாயிருக்கும் தீவ்ய புருஷரை அடை
கின்றான்” எனவும் போர்த சுருதிகளான், புண்ணிய பாவங்களினால் எய்
தம் நாமரூபங்களினின்று விடுகின்றவர்களாகிய முத்தர்களால் அடை
புற்பாலராகக் கூறப்படலானும், (இவர்) சிவபெருமானே.

இது எங்ஙனம் வாயுவுக்குப் பொருந்தும்? சிவான்மகமாகவேயிருத்த
லின் வாயு குத்திரான்மா; சிவபெருமானுடைய அட்டமூர்த்தங்களுள்ளே
ஒன்றாதலின். ஆகலின், வாயு அன்றென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. (உ)

நாநுஸாநதேஹஸூராக்ஷுபூரணஹு (க. ந. ந.)

(கூஅ) அனுமானம் அன்று; அதைச் சுட்டும் சப்தம்
இன்மையான்; ஆன்மாவும் (அன்று).

அனுமானத்திற்றை பெறப்படும் ஆகாயம் பூமிகளுக்கு ஆதாரம் அது;
அனைத்துக்கும் உபாதானகாரணமாயிருத்தலினால் எனின், அது பொருந்
தாது; பிரதானத்தைச் சுட்டும் சப்தம் இன்மையான். (பரம)ஆன்மசப்தம்
உண்மையான், பிராணனைத் தாங்கும் ஆன்மா எனலும் பொருந்தாது. (ந.)

வெடிவூவபெஸாக்ஷு (க. ந. ச)

(கூக) பேதம் கூறப்படலான்.

நண்டுச் சிவபெருமான் ஆன்மாவினின்று வேறெனக் கூறப்படுகின்றது;
ஸூரிமே வுக்ஷை வுரூபெஷா கிரிதொநீஸயா சொவதி
ஸூஹூரீநம் ஜுஷ்டம் யதா வஸுத்யுத்யூஸீஸிஸூ ஸூரிநதிதி வீத
பெஸாக்ஷு (முண். ந. க. உ; சவே. ச. ஏ)

“ஆன் (ஆன்மா) மரமொன்றில் (சரீரத்தில்) இறைவற்றன்மையின்மை
யுடன் மயங்கி, அமிழ்ந்தி, சோகித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; (ஆயின்) எபு

ஜலஸூரீஸூரீநதீநதீஹுஷ்டஸூவாவஹிநீ

கூராதொயகூராயா திபுலாவாதிஸூஹுஷ்டஸூ

வனஸூவெஷ்டஸூநூதாஸிவவிவாயித்யூதி

சமுத்திரத்தை அடைய நதிகளுக்கு நாமரூபம் நீங்குகின்றது; (நதிக் கும் சமுத்தி
ரத்துக்கும்) ஒன்றுக்கொன்றான விசேஷத்தை (எவர்களுக்கும்) அறிகின்றவர்; ஆகவே
(இரு) ஜலத்துக்கும் வேறாக விசேஷம் தோன்றவில்லை; தாயசலத்தைக்கொண்டு
செல்லும் நதிகளினது சமுத்திர ஜலத்தை அடைந்து உப்பு நீரியல்பைச் சமுத்திரத்
தின்-பிரபாவத்தினாலன்றே அடைகின்றது. இங்ஙனம் தேகத்திலே வேறுபுணர்
ஆன்மாவானது சிவத்தை அடைகின்றது” என்று சிவாக்ஷம் பிரகடனங் கூறுத
லான், நதியானது தனது நாமரூபத்தையொழிந்தாலும் சமுத்திர உலகத்தன்மையை
யடைபுமாறுபோல, ஆன்மாவானது தனது நாமரூபத்தையொழிந்தாலும் வேறு
படாது நின்று சிவஞர் ஆன்மசப்தத்தை அடைகின்றதென முண்டபோபதிஷத்
சுருதிப்பொருள் வலிபுறத்தப்படுகின்றது.

போது இவன் மகிழ்வுடையாய், (தனக்கு)வேருகிய சிவப்பாண் மகிழ்வினோடு காண்கின்றோடு, (அப்போது) அவர் *புகழை (சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களைச்) சோகம் நீங்க அடைவாயினான்” என்று கூறுதலின். ஆகலின் சிவபெருமான் தாமாகவே ஆகாயம் பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாராகின்றனர். (ச)

வாகுணாக (ச. ந. ந)

(எ) பிரகரணத்தினால்.

கல வரா யயா தடிக்கா யிமயிதெ (முண். க. க. ந)

“அந்த அக்ஷரம் எந்தப் பிரகரணத்தினால் அறியப்படுகின்றதோ” என்னும் இந்தச் சுருதிப் பிரகரணம் பரவஸ்துவை அன்றே கூற்றாய். அதனாலும் (சண்டு) சிவபெருமான் (என்றே கோடற்பாற்று). (ந)

லிகுதி டிநாஷாண (க. ந. சு)

(எக) இருத்தலானும் உண்ணலானும்.

உரலுவண-ஃ லயுஜா லவாயா லகாத வாகு வரிஷலு ஜாதெ தயொ ரநி: விவலுலாடிது நநுநொஷா ஸிவாகஸீதி (முண். க. க. க)

“பிரியா நட்புடைய அழகுடைப் பட்சிகள் இரண்டு ஒரே மரத்தில் இசைந்துள்ளன; அவற்றுள் ஒன்று இனிய பழத்தை உண்கின்றது; மற்றது உண்ணாது பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது” என்னும் சுருதியானது ஆன்மகன்மபலத்தைத் துய்ப்பதாகக் கூறி, (மற்றவர்) துயக்காது பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்று கூறலானும், ஆன்மாவுக்கு வேருயுள்ள சிவபெருமானே ஆகாயம் பூமிக்கு ஆதாரர் என நிர்ணயிக்கப்பட்டது. (க)

(2) பூமாதிகரணம்.

முத்தான்மாக்களால் அடையற்பாலாக ஈண்டுப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சிவபெருமானை அடைதலான் எய்தும் பிரயோசனமாகிய நிரதிசயானந்தத்தைச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

லுலோ லுலுலுலாடிது லுலுலுலுலு (க. ந. எ)

இருள்சேபிருவினையுஞ் சோ லிறைவன் பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மரட்டு.

(இருக்குறள். 10)

*பாருளத்தாம் பரித்தைத் தரிசித்தோர் பாடும் பாத்திரமாய்.

புலகுலகிதையா: ககவி

வாழ்வார் (சார். எ. உ. க)

“நாமத்தினுள் சிறந்தது வாக்கு” என்றற்றொடக்கத்தனவாக வாக்கு முதலியவைகளை நீர்த்தேசஞ் செய்ய, (பின்) பிராணனுக்குமேலே சுருதியானது கடாவிலைகளின்றிப் பூமாவையும் கூறப்போந்தது, ஈண்டுச் சிவசுழிப் பந்தமாகிய விஷயம் யாதும் இன்று; ஆகலின், பூமாவே பிராணன் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுவம், ஈண்டுச் சிவபெருமானே பூமாசுத்தத்தினுள் குறிக்கப்பட்டவர்; சம்பிரசாதத்துக்கு முன் வருதலான். சம்பிரசாதம் என்றது ஆன்மா;

சுய ய வளவு வளவு வுலாடி (சார். அ. க. ச)

“இவன் சம்பிரசாதன்” என்னுஞ் சுருதியுண்மையான். ஈண்டு அவன் பிராணசுத்தத்தினுள் கூறப்படுகின்றான்.

வளவு துவா சுதிவதி யு லெது நா திவதி (சார். எ. க. ச, க)

“பரணத்துவைச் சத்தியம் என்று சொல்பவன் உண்மையாய் மேலாய் தொன்றைக் கூறுபவனே” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியினால், அவனுக்கு முன்னர்ப் பூமாவானது ஆன்மாவின் வேறென்று கூறப்படுகின்றது. ஈண்டு முன்னர்

ல வா வளவு வளவு வுலாடி நவா ந வளவு விஜாநநதி வாழி உவதி (சார். எ. க. ச)

“இங்ஙனம் பார்ப்பவனும், இங்ஙனம் அறிகின்றவனும், இங்ஙனம் உணர்கின்றவனுமாகிய இவன் மேலாய்தொன்றைக் கூறுகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியானது பிராணனைச் சொல்பவன் மேலானதைச் சொல்பவன் என்று கூறி, அதன்பின்னர்

வளவு துவா (சார். எ. க. ச, க)

என்பதற் போந்த (ஆயின் எனப்படும்) து (து) என்னும் எதிர்மறை மொழிகொண்டு மேலே உரைத்த பிராணதிவாதியினும் சத்தியதிவாதிக்கு மேன்மை காட்டப்பட்டமையின், பூருவ அதிவாதியின் விஷயமாகிய சத்தியத்தினுள் கூறப்படுகின்றவருக்கு ஆதிக்கியம்முற்றுப்பெறுகின்றது. அவரே முன்னர் முடிவிலாவின்பகுணவிசிட்டமுடையதாக (பூமாவாக) வர்ணிக்கப்படுகின்றார். “ஆகலின், பின்னர்ப் (பரம) ஆன்மாவின் ஆதேசம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறும் சுருதியிற் போதரும் (பரம) ஆன்மசுத்தத்தினுலே அவர் வர்ணிக்கப்படுகின்றார். அதுபற்றிப் பிராணசுத்தத்தினுள் குறிக்கப்பட்ட ஆன்மாவினுள் சிறந்த (பரம) ஆன்மாவாகிய பூமாவின் அவர் சிவபெருமானே.

(எ)

குடுகு வெவெது (க. க. அ)

(எக) குணங்கள் பொருத்தமுறலானும்.

ஹவீ கவநிப் பூதிஷித உதி லுலுஹிதி.

(சாந். எ. உச. க)

குடுகு வெவெது ஸவ-பு (சாந். எ. உந. உ)

குடுகுப் புரண குடுகு சூரா (சாந். எ. உச. க)

“யகவானே, அவர் எங்கே நிலையுற்றிருக்கின்றார் எனின், தம்மகிமைபிலே; இஃதெல்லாம் (பரம)ஆன்மா; (பரம)ஆன்மாவினின்று பிராணன், (பரம)ஆன்மாவினின்று ஆசை” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளான், அவர் மகிமை பிலே (புகழ்பிலே) நிலையுறுகின்றார், அவர் அனைத்துக்கும் ஆன்மா, அவர் அனைத்துக்கும் காரணர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் குணங்கள் உபதே சிக்கப்படுகின்றன. சிவபெருமானுக்கே அக்குணங்கள் பொருத்தமுறவன் னன்றி, பிராணசத்தத்திற் கூறப்படும் ஆன்மாவக்கன்று. ஆகலின், சிவ பெருமானே பூமாவன்றிப் பிறான்றென்பது சித்தித்தது.

(ஆசேஷம்) மேல் அதிகரணத்தில்,

கிரஹநம். வரஹ ஸாரி. 3-வெகி (முண். க. க. க.)

“அவன் நிரஞ்சனனுய் பரமசாயியத்தை அடைகின்றான்” என முத்தான் மாக்கள் பிரமசாதிருசியம் அடைபவராகக் கூறப்பட்டது. ஆகலின், பிர மத்தினது சாயியத்தை அடைந்த முத்தான்மாக்கள் சிவபெருமானுக்கே வேறாயுள் என்பது சித்தித்தது.

யது நாநுத்யுகி நாநுஹுணாகி நாநுஹுநாகி ஸ ஹுரி (சாந். எ. உச. க)

“அங்கே மற்றொன்றும் காண்கிலதே, மற்றொன்றும் கேட்கிலதே, மற்றொன்றும் அறிகிலதே, அது பூமா” என்னுஞ் சுருதியில் உள்ள பூமா னன்னும் மொழியிற் குறிக்கப்பட்ட பிரமம் காணப்படுமாயின், அந்தப் பிரமத்துக்கு மாறாகிய பிரபஞ்சம் விஷயமாகாதே; இதற்குப் பொருத்தம் என்ன எனின்,

(உத்தரம்) பூமா பிரத்தியக்ஷமாகுங்கால் “மற்றொன்றும் காண்கிலன்” என்றற்றொடக்கத்தனவற்றின் அபிப்பிராயம் இது:—நிரதிசய சுபாவமுள்ள வரும் சாக்ஷாத்நரிக்கப்பட்டவருமாகிய எவரிலே அமிழ்ந்திய புருஷன் மற்றொரு இன்பத்தை விரும்பி ரூபாதி விஷயங்களைக் காண்டலாதிகளிற பிர மத்தியிதனாகிலதே, அவர் பூமா; அவர் பிரமம்; பல்வகை விஷயங்க ளெல்லாம் பிரமானந்தத்தின் தன்னிய பரமானுக்களே.

வனததெவ்வாநு டுஷ்யாநுதி ஹுதகாதி ரோதாஹேவணி

(பி. ச. க. ௨)

“மற்றெல்லாச் செந்துக்களும் இந்தப் பிரமானந்தத்தின் சிறுபாகத்தில் உயிர்க்கின்றன” என்று சுருதி கூறுகின்றது. ஆகலின், பிரமத்தையுற்றுத் துவிநிஷேதம் இல்லை. பிரபஞ்சம் சத்தியமாயிருப்பின், முக்தான்மாக்கள் புருஷார்த்தமல்லாத அந்தப் பிரபஞ்சத்தோற்றத்தை எங்ஙனம் தவிர்க்க வல்லார்? என்று விசாரிக்கற்பாலதன்று; எதனெனின், முக்தான்மாக்களுக்குப் பிராகிருத பிரபஞ்சம் காட்சிவிஷயமாகாது; பின் நிமிஷையா னந்த சொரூபமாகிய பிரமமே பிரபஞ்சாகாரமாகக் காட்சிப்பவனாகின்றது. இதுபற்றியே,

வனதததொ ஹதி | சூகாஸாநீஸ ஸ்வஹ | ஸத்ராத் ப்ரணாராபி | ரே சூநுடி (தைத். க. ச. ௨)

“பின்னர் அவன் அதுவாகின்றான், ஆகாயத்தைச் சரீரமாகவுடைய பிரமம் (அவர் இயல்பு) சத்தியானம் பிராணராமம்; மனசில் (ஞானசத்தியில்) ஆனந்தம்” என்று சுருதி கூறுகின்றது.

சூவொதி ஸாராஜி ரோவொதி ரேஸஸூதி |

(தைத். க. ச. ௨)

எண்டு “சுவராச்சியத்தை அடைகின்றான், மனசுக்கு மேலாயதை அடைகின்றான்” என்றற்றெடக்கத்தனவாக முக்தான்மா பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றான்; “வாக்குக்குப் பதி” என்றற்றெடக்கத்த சுருதியினால், அவன் அவஸ்தினமல்லாதனவாய், அப்பிராகிருதத்தனவாய், விசுத்தமுடையனவாயுள்ள வாக்கிந்திரியமுதலியவைகளைபுடையகைக் கூறப்படுகின்றது. பின்னர் அவ் வியல்பினவாய் அவஸ்தையை அடைந்த பின்னர் அவனுக்குப் புலப்படும் பிராகிருதபிரபஞ்சக் கூட்டமானது ஆகாய் சரீரமாய் (எனவே), சிதம் பரப்பிரகாச சரீரத்தையுடைய பிரமமாகவேயாகின்றதென்பது நூற்பரிய இரக்கியார்த்தம். ஆகலின், முக்தான்மாக்கள் பிரமத்தின் சாயியத்தை அடைதலாவது அந்தப் பிரமத்தோடு பிரபஞ்சத்தையும் சமரசமாக (சமரணந்தமாகக்) காண்டலாம் எனக் (கோடலே) முழுமையும் புத்தம். (அ)

(௩) அக்ஷராதிகரணம்.

சூகாஸாநீஸ ஸ்வஹ (க. க. க)

அக்ஷரம் (சிவபெருமான்). ஆகாயம் இவ்விதம் உள்ள அனைத்தையும் தாங்குதலின்.

வந்த தென் தடையாறு மூலம் பூவண்ணா சுவிஷ்டி சுஷ்டி-
தென் ஹிஸ்டரி-தென் ஹிஸ்டரி (பி. சி. அ. அ)

“கார்க்கியே, பிராமணர் இதனை அகூதரம் என்று கூறுகின்றார்; இது ஸ்தூல மன்று, அணுவன்று, குறுக்கமன்று, நெடுமையன்று, சிவப்பன்று, சிணைக மன்று, நிழல் அன்று” என்றற்றொடக்கத்திற் பிருகதாரணிய சுருதியே இவ் வதிகரண விஷயம்.

சண்டு அக்டரம் என்றது பிரணவமா? ஆன்மாவா? சிவபெருமான்?
என் மூன்று பிரகாரமாக உண்டாகின்றது சந்தேகம்.

பிரணவம் ஆன்மா என்னும் இரண்டில் ஒன்றே அகநரம். எதன லெனின், அகநரசுப்பத்துக்கு வர்ணசுப்தம் பரியாயமாதசின், பிரணவம் என்று கூறுவது உசிதம்.

வாரம்பெஷா டக்ஷா சேஷுதெ ।

“புருஷன் அக்ஷரம் எனப்படுகின்றான்” என்னும் வாக்கியத்தினால் புருஷனும் (ஆன்மாவும்) அக்ஷரசுத்தத்தினால் குறிக்கப்படுகின்றான். ஆகவே, அவ்விரண்டுமே அக்ஷரசுத்தத்தினால் குறிக்கப்பட்டன எனின்,

(சித்தார்தம்) கூறவும். அகநிர்வாகப்பொருள் பரப்பிரமமே. எதனால் எனின், ஆகாயவிருதியாயுள்ள அனைத்தையும் தாங்குதலான். (யாஞ்ஞானியர்).

[illegible]

“கார்க்கியே, வானத்துக்கு மேலும் பூமிக்குக்கீழுமாக, வானம், பூமி இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு என்றவற்றை அடக்கிக் குறுக்கும் மறுக்குமாய் அணிக்ந்ததெனவோ அது ஆகாயத்தில் (அமர்ந்தது)” என்று அனைத்துக் குடும் ஆதாரமாகக் கூறிய ஆகாயம் (பின்) எதிலே குறுக்கும் மறுக்குமாய் உள்ளதென்று காரர்க்கி (அவரை) வினாவ, (யாஞ்ஞவற்கியர்)

கமண்ணல்லை விண்ணல்லை விலையமல்லை மலையல்லை கடலல்லை வாபுலல்லை
யெண்ணல்லை யெழுந்தல்லை வெளிபுமல்லை யிராவல்லை பகல்லை யாலுமல்லை
பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிரிதல்லை யானாபுமல்லை யாய் நீயே
புண்ணல்லை கல்லநர்க்குத் தீயைபல்லை புணர்வ்விடு வெவ்விற்றுடைவ்கொடே.
(திருவெற்றியூர். நாலு. ௧)

விதவையுடன் கூடுதலாக என்றெடுக்கத்த விடையம் உபகரிமணிகை (கனம்
ஆம் இலக்கர் தொழித்து கனம் ஆம் இலக்கம் வரையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

† கருச்சிற்றம்பலம்.

† உபதீரமணியை உருள-ஆம் இலக்கம் பார்க்க.

(புருவபக்ஷம்) அவர் சிவபெருமானல்லர்;

ல ஸாஸீவிரூபநீயதே ஸ்ரஹ்வொக்ய (பிர. இ. ௫)

“அவன் சாம(கான)ங்களினுற் பிரமலோகத்துக்கு வழிகாட்டப்படுகின்ருன்” என அவர் உலகத்தை அடைதல் கேட்கப்படலானும், பர-சப்தம், சிவான்மாக்களுள்ளே மேலானவர்க்குச் சேறலானுமாம்; இன்றேல், நாராயணர் (ஆகலாம்), அவர் புருஷர் என்னும் மொழியினுற் கூறப்படலானும், அவருக்கே பிரணவசப்தம் செல்வது பிரசித்தமாதலினாலும்,

தஜ்வெணஃ பரஸிவஃ ஸாஸீவிரூபநீயதே ஸ்ரஹ்வொக்ய (பிர. இ. ௫)

(இரு. வே. க. உஉ. ௨௦)

“அந்த விஷ்ணுவின் பரமபதத்தைச் சூரிகள் எப்போதும் பார்க்கின்றனர்” என்னும் சுருதியில், அந்தப் பரமபதமே வித்துவான்களால் அதுபவவிஷயமாகக் கேட்கப்படலானும்,

ஐஸ்வரோ யஜுஸி-பரஹ்மஸி-ஸாஸீவிரூபநீயதே ஸ்ரஹ்வொக்ய (பிர. இ. ௫)

“இருக்குக்களினாலே இந்த உலகத்தையும், யசரினாலே ஆகாயத்தையும், சாமங்களினாலே கவிகள் அறியும் அதனையும் (அடைகின்றான்)” என்னும் (ஐந்தாவது பிரசினோபநிடத இறுதியில்), அது (பரமபதம்) குறிக்கப்படலானுமாதலின் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஈண்டு கூட்சிப்பொருளாயுள்ளார் சிவபெருமான்; (ஐந்தாவது பிரசினோபநிடத இறுதியில்)

தஜ்வெணஃ பரஸிவஃ ஸாஸீவிரூபநீயதே ஸ்ரஹ்வொக்ய (பிர. இ. ௫)

“அவன் ஓங்காரவாயிலாக இதனை (பிரமலோகத்தை) அடைகின்றான், வித்துவான் சாந்தரும், ஜரை இல்லாதவரும், அழியாதவரும், பயமில்லாதவரும், பரமமாகிய அவரை (சிவபெருமானை) அடைகின்றான்” என அவ்வாறு அசாந்தரணமாகிய சாந்தத்துவ முதலிய குணங்கள் கூறப்படலான். சிவபெருமானுடைய (சிருஷ்ட) காரியமாகிய இரண்ணியகருப்பர்க்குச் சாந்தத்துவாதி குணங்கள் இல்லையன்றோ. பிரமலோகம் என்றது அடையற்புறமாயுள்ள பரப்பிரம சிவனருடைய உலகமாம் என்க. சீவகனம் என்றது சீவசமஷ்டி ரூபாயுள்ள இரணியகருப்பர் (மேறது); இவருக்கு மேலாகிய சிவபெருமானே தியேயப்பொருளாகக் கேட்கப்படுகின்றான். ஆகலின், இரண்ணியகாப்பிரைச் செல்வது யுத்தமன்று.

நாராயணரைப் பரம் என்றது ஆராயற்பாற்று

தவர், சோகமில்லாதவர், பசியில்லாதவர், தாகமில்லாதவர், சத்தியகாமர், சத்தியசங்கற்பர்” என அடுத்து ஸந்த அபகதபாபம்த்துவாதி குணங்கள் (சாந்தோக்கிய) சுருதிவாக்கிய சேடத்தினற் சித்தித்தலின். இக்குணங்கள் சம்சாரியாம் ஆன்மாவுக்கு எங்ஙனம் எய்தும்? ஆகவே சிவபெருமானே அபகதபாபம்த்துவாதி குணங்களுடைய தகராகாசம். (கந)

மதிஸ்பூஷா ௧௦ சயாஹி டிஷ்ட ௦ மிமஹ (க. ந. ௧௪)

(எக) கதியும் (போதலும்), சப்தமும் (உண்மையானும்); அங்ஙனங் காணப்படுகின்றதே; இலிங்கமும் (உள்ளது).

ஹிரண்யமிபிநிஹிக்ஷேத்ரஜா உபயுக்தவரி ஸ்வரூபஜோ ந விஷ்ட யுரொவரெவோஸுவாஃ ப்ராஜா க்ஷரஹமபிஷ்ட வக்ஷு வ்ருஷுரொக ௦ ந விஷ்டி சுநுதெந ஹி ப்ரக்யுரொஃ |

(சாந். அ. ந. ௨)

“கேஷத்திரத்தை (தெசத்தை) அறியாத சனங்கள் (பூமிக்குள்) மறைப் புண்டு கிடந்த பொற்பண்டாரத்துக்கு மேலே தினந்தோறும் சஞ்சரித் தும் அதனைக் காணாதவாறு போல, பிரஜைகளெல்லாந் தினந்தோறும் இந்தப் பிரமலோகத்தை அடைந்தும் அஞ்ஞானத்தினால் மேற்கொள்ளப் பட்டாராகி அதனை அறிந்திலரன்றோ” என்னுஞ் சுருதிவாக்கியசேஷத்திற் பிரஜைகள் தினந்தோறும் இந்தத் தகராகாசத்திற் செல்லுங் கதி கேட்கப் படுகின்றது; அது பிரமலோகம் எனவுங் கேட்கப்படுகின்றது; கதி பிரம லோகசப்தம் (இரண்டினாலும்) தகராகாசம் சிவபெருமான் (என உணரற் பாற்று)

ஸ்வரூப வொ ஸ்ரூபாஸுவாஃ ப்ராஜாஸ்தி ஸ்வபக்ய ௦ ந விஷுதிஸ்வபக்யாமிஹ (சாந். ச. ௧. ௨)

“சௌமிய! இந்தப் பிரஜைகளெல்லாஞ் *சத்தில் அமிழ்ந்தியும், சத்தில் அமிழ்ந்துகின்றேம் என அறிகின்றில” என மற்றோர் சுருதியினும் (பிர ஜைகள்) சிவபெருமானிடத்திலே இவ்வியல்பினதாகிய கதி செய்கின்றன என்று காணப்பட்டது.

ஸஷ ப்ரவ்ருஷுரொகஸுரூபிதி ஹோவாஹ |

(பிரு. ச. ந. ௩௨, ௩௩; ச. ச. ௨௩)

“அரசனே! இது பிரமலோகம் எனக் கூறினர்” என்னுஞ் இந்தச் சுருதி யிற் பிரமலோகசப்தமும் தகராகாச விஷயத்திற் காணப்பட்டது.

மேலும், (பிரஜைகளுடைய) கதியும், (பிரமலோகம் என்னும்) சிவத
மும் மற்றோரிடத்திலே காணப்படுகின்றன என்பது வேண்டாம். பிரஜைக
ளெல்லாம் தினந்தோறும் (பிரமத்தைப்) போய் அடைதலாகக் கேட்கப்
படும் கதியும், பிரமலோகச்சிவதமும் தகராகாசஞ் சிவபெருமான் என்பதற்
குப் போதியசான்றாய் முற்றிய. (கச)

யுதெய் லெவிதோ ஸ்ராவின் வயஸெம் (க. ந. கந)

(அ) இதிலே (தகராகாசத்திலே பிரபஞ்சத்தைத்)
தாங்குதலாகிய அவர் *புகழ்ந் காணப்படலான்.

சுய ய சூதா ஸ வெதுவிடமு திரெஷார் மொகாநாஸெஷாய
(சாந். அ. ச. க)

“பின்னர் இந்த உலகங்கள் கலங்கீவண்ணம் அந்தப் (பாட) ஆன்மா சேது
வும் ஆதாரமுமாம்” என்னுள் சுருதியில் உலகத்தைத் தாங்குதலாகிய சிவ
பெருமானுடைய புகழ் இந்தத் தகராகாசத்துக்கு உளதாகக் காணப்படுகின்
றது.

வனஷ ஸுவெ-கூர வனஷ ஹதாயிவதி ரெஷ ஹதவாறு
வனஷ ஸெது வி-யாரண வனஷா ரொகா நாஸெஷாறு

(பி.ந. சா. 'ச. உ.உ)

“இவர் சர்வேசுவரர், இவர் பூதாதிபதி (பசுபதி), இவர் பூதபாலர் (ஆம்ம ிச்சுகர்), இவர் சேது, உலகமனைத்தாங் கலங்காவண்ணந் தாங்குபவர்” என்னுஞ் சருதியினால் உலகத்தைத் தாங்குதலாகிய சிவபெருமானுடைய புகழும் பெறப்படுகின்றது. ஆகலானும், தகராகாசஞ் சிவபெருமான், (கடு)

புலியெழுத்து (க. ந. கசு)

(அக) (அங்கே அவர் வழிபடற்பாலரெனப்) பிரசித்த
மாதலினாலும்.

உறுதர வவரவர வரவரவரவரவர வர வரவரவர வர
 உறுதரவரவர வரவர வரவர வரவர வரவர வரவர வரவர
 வரவரவரவர (தரவர. வரவர. வர. வர. வர)

“பாவமிலாததும், பெரியோர் இல்லமாயுதும், சரீரத்தியில் இருப்பது மாகிய * தகர்ப்பண்டீதம் * உள்ளது; அதனுள்ளே சோகமில்லாத தகராசா

இருள்சே நிருவினையுள் சேரந் விதைவன்

பொருள்தேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

(திருக்குறள். ௫)

பெங்களூருவைத் தவிர்த்து, பங்களூரு-ஆம் பக்கத்தில் தகராநாசத்தின் பொருள் வினாக்கப் பட்டமை காண்க. திருநாவுசெம்பந்தமூர்த்தியாபுரத்திலுள்ள "சுற்றுக்கெரியோம்"

தவர், சோகமில்லாதவர், பசியில்லாதவர், தாகமில்லாதவர், சத்தியகாமர், சத்தியசங்கற்பர்” என அடுத்து வந்த அபகதபாப்மத்துவாதி குணங்கள் (சார்தோக்கிய) சுருதிவாக்கிய சேடத்திறை சித்தித்தனின். இக்குணங்கள் சம்சாரியாம் ஆன்மாவுக்கு எவ்வன்ம் எய்தும்? ஆகவே சிவபெருமானே அபகதபாப்மத்துவாதி குணங்களையுடைய தகராகாசம். (கூட)

முதலியல்பாஷ்டம் தயாவி டிஜிஷ்டர் இரமண (க. ந. கச்)

(எக) கடிகாரம் (போதலும்), சப்தமும் (உண்மையானும்);
அங்ஙனங் காணப்படுகின்றதே; இவ்விதமும் (உள்ளது).

ஹிரண்யநிபிஹிதிகேசுஜா உபயுக்தாவரி ஸாஹஸ்ரோ
ந விந்தெ யாநொவெநெவோஸஸுபாஃ ப்ரஜா சுஹரஹமு-ஹ்நு வக்ஷம்
ஸ்வஹ்வொகம் ந விந்தணி சுநுதெந ஹி ப்ரதயுதாஃ |

(சாந். அ. நகர. 2)

“கேசித்திரத்தை (தெசத்தை) அறியாத சனங்கள் (பூமிக்குள்) மறைப்
புண்டு கிடந்த பொற்பண்டாரத்துக்கு மேலே தினந்தோறும் சஞ்சரித்
தும் அதனைக் காணாதவாறு போல, பிரஜைகளெல்லாம் தினந்தோறும்
இந்தப் பிரமலோகத்தை அடைந்தும் அஞ்ஞானத்தினால் மேற்கொள்ளப்
பட்டாராகி அதனை அறிந்திலரன்றோ” என்னுஞ் சுருதிவாக்கியசேஷத்திற்
பிரஜைகள் தினந்தோறும் இந்தத் தகராகாசத்திற் செல்லுங் கதி கேட்கப்
படுகின்றது; அது பிரமலோகம் எனவுங் கேட்கப்படுகின்றது; கதி பிரம
லோகசப்தம் (இரண்டினாலும்) தகராகாசம் சிவபெருமான் (என உணரற்
பாற்று)

வளவெவ வகு செள ஜெஜாஸுவாஃ ப்ஜாஸதி ஸுவத ந
விடிஸதிஸுவதாரிஹெ (சார். கூ. கூ. உ)

“சௌமிய! இந்தப் பிரஜைகளெல்லாஞ் *சத்தில் அமிழந்திடும், சத்தில் அமிழ்ந்துகின்றேம் என அறிகின்றில்” என மற்றோர் சுருதிநிலம் (பிரஜைகள்) சிவபெருமானிடத்திலே இவ்வியல்பினதாகிய கதி செய்கின்றன என்று காணப்பட்டது.

வனவு புவற்கொகவு சீராயிதி மொவூது.

(பிந. சு. ந. நஉ, நந; சு. ச. உந)

*அரசனே! இது பிரமலோகம் எனக் கூறினர். என்னுள் இந்தச் சருதி யிற் பிரமலோகசுப்தமும் தகராதிச் சிஷ்யுத்திற் காணப்பட்டது.

* வேதாந்த சூத்திரத்து ௧. ௧. ௧0-ஆம் சூத்திரபாடியம் பார்க்க.

சம் உள்ளது; அதற்குள்ளே உள்ளது உபாசிக்கப்பாற்று” என மகோப
பிடத்தினும்,

ஹிதுணூரீகம் விஜய (கைவ)

“இதயபுண்டரீகம் துகளற்றது” என்று தொடங்கி,

உரோஹிதாயம் பாரபெய்யாரம் ப்ரஹ்மணிக்ஷயநம் நீலகண்டம் ப்ர
ஸாணக்யம் க்ரீடாகா (கைவ)

“நமோசகாயகும், பரமேசுவரகும், பிரபுவும், திரிநேத்திரகும், நீலகண்ட
கும், பிரசாந்தருமானவரைத் தியானித்து” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக்
கைவல்லியோபபரிடத்தினுந் தகரபுண்டரீகமத்தியில் உளராக உமாசகாய
ராகிய சிவபெருமான் உபாசிக்கற்பாலர் என்றது பிரசித்தம். ஆகலானுந்
தகராகாசஞ் சிவபெருமான்.

(பூசுவபகஷம்)

ஷாஷோஷஹிதுணூரீகம் சூகாஸஹிதுணூரீகெதெ ஸவக்ஷய வரீ
ஸவக்ஷயாரநம் (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“இந்த இருதய ஆகாயத்திலே அனைத்தையும் வசீகரிப்பவராகிய சர்வேச
வரர் இருக்கின்றனர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிவாக்கியங்களிலே தகர
புண்டரீகத்துத் தகராகாயத்துள்ளிருப்பவராகச் சிவபெருமான் உபாசிக்கற்
பாலர் என மற்றுரர் உபபரிடத்திற் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது. (அவர்)
தகராகாசமாக உபாசிக்கற்பாலர் என (பிறிதோரிடத்திற் கூறப்பட்டமை)
இங்கே விரோதமுறுமோ எனின்,

(உத்தரம்) அவ்விடத்துத் தகராகாயத்து மத்தியிலுள்ள சிவபெரு
மான் என்று உபாசிக்கற்பாலரல்லர்; பின் தகராகாயத்துக்கு அபகதபாப்
பித்துவாதி (பாவமிலாமைமுதலிய) சிவகுணங்கள் சம்பந்தமுளவாகக் கூறப்
பட்டலான், சிவபெருமானுக்குத் தகராகாசத்தைச் சிதம்பரரூபமாகப் (பரா
சத்திபாகக்) கொண்டு அவர் உபாசிக்கற்பாலர் என்று கோடலான் எய்தும்
விரோதம் இன்று. (கசு)

உதாரவாராஸோபாது உதி வெஹாலம்ஹவாக (க. ந. கள்)

“ஆடினயுதாஸ்ய” என்னுந் திருப்பதிகங்களும், திருநாவுக்கரசராயனாரூபிய
“அன்னம்பாலிக்கும்” “பன்னைசுமம்மத” “செஞ்சடைக்கற்றை” பத்தையப்
பூட” “பாணியுடைச்சுமுரு” “சுருசட்டகண்டின” “அரியானயத்தனார்”
“மங்குலம்மி” என்னும் திருப்பதிகங்களும், சுத்தரமூர்த்திராயனாரூபிய “மடித்
தாமடிமை” என்னும் திருப்பதிகமும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகளரூபிய “இந்தி
ரியவயமயங்கி” என்றற்றொடக்கத்தனவும், திருமாளிகைத்தேவாரூபிய “ஒளிவளி
விளக்கே” என்றற்றொடக்கத்தனவும், திருமுளையனாரூபிய “தானத்தயில்லா,”
“அண்டங்களைழினும்” “தெற்குவடக்கு” “அண்டங்களைரோழ” “ருருவரு
வன்றி” என்றற்றொடக்கத்தனவும் அத்தகராகாய திருத்திறும்பலவி மேலனவாம்.

புற்றொன்றுன்பம் நீங்கப்பெறுவன்; ஆகலின், இந்தச் சேதுவைக் கடந்த யோது இராவானது பகலாகின்றது; பிரமநிலாகம் (யாவர்க்கும்) ஒரே முறையிற் பிரகாசிப்பது” என்று சாந்தோக்கிய வாக்கியசேஷம் கூறு கின்றமையின், ஆன்மா தகராகாய சப்தத்தினற் குறிக்கப்பட்ட பரஞ்சோ திக்கு ஒப்பாயிருப்பதாகப் பெறப்படுகின்றது.

சுண்டுத் தகராகாசத்தை அடைந்தவனுக்குப் பாவருபமாகிய ஜரை நீங் குதற்கும் குருடு நீங்குதற்கும் அபகதபாப்மத்தவமும் இடையிடில்லாது உதிக்கும் பிரகாசமும் காரணமாகக் கூறப்பட்டன.

ஆகலின், தகராகாசத்தை அடைந்தவனுக்கு எய்துவதாகக் கூறப்பட்ட பல்பேறாகிய சாமியமே அந்த அனுகிருதி என்பது

நிராஜநஃ வரஃ ஸாஜிஃவெதி (முண்ட. ந. க. ந.)

“நிரஞ்சனனாயப் பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியி னால் அறியப்படுகின்றது. அதுவும் (அனுகிருதியும்) தகராகாசத்த ஆன்மா யேதுமாயிருக்குமிடத்துத்தான் பொருத்தம். ஆகலின், (சுண்டுக் கூறப் பட்ட தகராகாசம்) ஆன்மா அன்றென்பது தாற்பரியம். (உக)

பின்னரஞ் சூத்திரகாரர் மற்றோர் பிரமாணங் கூறுகின்றனர்.

“ஐவி உ ஸ்யு-க்தெ (க. ந. உஉ)

(அஎ) மேலும் ஸ்மிருதியினும் (அங்ஙனம்) கூறப்படு கின்றது.

ஐவா வரஃ தாந வரஃ தாந லி முஷ்யு
மாஸுவபெஸாஜிஜெய வஸுஷு க்ருஷ்ணவிமலஜ
ஸுஸு ஸுஸுபுரெ மாமி-கஹாஸுஸுஜிஜெ
ஐஷாஸுஸு ஸுஸுபுரெ ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

(யோகயாஞ்ஞவல்கியத்துத் தியானத்தியாயம்)

“இன்றேற் பரமானந்தவிக்கிரகரும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களருமாகிய பரப்பிரம்சிவபிரானைக் குருபதேசத்தினால் அப்பியாசித்து, காக்கியே? பெரிபேரி? பிரம்மத்தத் தகரபுண்டரீகாம்பரமத்தியிலே காண்கின்றனர்; நீயும் அங்ஙனமே செய்” என்று (யோகயாஞ்ஞவல்கிய) ஸ்மிருதியினும் கூறப்பட்டசன், பிரம்ம தகரபுண்டரீகத்துள்ளிருப்பதாயும், அது வழிபடற் பாலதாயும் கூறப்பட்டது. ஆகலின், பரஞ்சோதிசொருபமுடையதும், முக் தர்களால் அடையற்பாலதும், உழை என்னும் பராசத்தியோகசைந்தது மாகிய பரப்பிரம்ம தகரபுண்டரீக ஆகாயத்திலிருப்பதும் அபகதபாப் மத்துவாதி குணங்களை இயல்பாகவுடையதும், உபாசிக்கற்பாலதமாமெனச் சித்தித்தது. (உஉ)

(க) பிரமிதாதிக்கரணம்.

பின்னர்ச் சிவபெருமான் மற்றோர் வடிவமாக உபாசிக்கப்படுதல் கூறப்படுகின்றது.

ஸஷாடேவ ப்ரேக் (க. க. உ. உ.)

(அ) சுருதிபற்றியே (அவர்) * அளக்கப்பட்டனர்.

கருஷாடேவ ப்ரேக் வாரூஷா 389 சூத்ரி கிஷ்கி

ஸஸாடேவ ஹுதகவ்யஸ்ய த ததொ விஜுமாஸ்தொ

(கட. ச. கஉ.)

“அங்குஷ்டப் பிரமாணத்தினராகிய புகுஷர் இதயமத்தியில் நிற்பாராயினர், இவர் இறந்தகால எதிர்காலத்துக்கும் ஈசானராதலின், (எவர்க்கும்) அஞ்ச வாரல்லர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியே விஷயம்.

சண்டு அங்குஷ்ட அளவினராகக் கேட்கப்படும் புகுஷர் சிவபெருமானா? ஆன்மாவா? என்பது சந்தேகம்.

(புகுவயகம்) ஆன்மா எனல் யுத்தம்;

ஸ விஸுரூபவஸ்யிமுணவ்யிவதூ வுரூணாயிவஸுஹரதி ஸுத
389:1 கருஷாடேவ ப்ரேக் வாரூஷா 389 சூத்ரி கிஷ்கி
தொ ய் (கவே. இ. எ, அ)

“அவன் விசுவரூபியும், முக்குணமுடையனும், மும்மார்க்கமுடையனும், பிராணாதிபனும், தனது கன்மவசத்தாற் (பிறவிதோறும்) சரிப்பவனும் ஆகின்றான்; அவன் அங்குஷ்ட அளவினனும், இரகிதல்லியரூபனும், சங்கற்பாகங்காரங்களோடு இசைந்தவனுமாம்” என்றுஞ் சுருதியினால் அவன் அங்குஷ்ட அளவினனாதல் சித்தித்தலினாலும்,

389 சூத்ரி கிஷ்கி (கட. ச. கஉ.)

“ஆன்மாவின் மத்தியில் நிற்கின்றான்” என்றது அந்தப் புகுஷன் சரீரத்தானே இருப்பவன் எனப் பொருள் அறியப்படலானுமாம்; வியாபகராகிய சிவபெருமான் அன்றெனின்,

(சித்தாந்தம்) சுருதும். அங்குஷ்ட அளவினர் சிவபெருமான் எனல் யுத்தம்;

(ஓர் உபமாவும் புகுஷன் அங்குஷ்டப் பிரமிதத்தினாலும் பாம்
ஹவ்ஸையுள் திசைகள் சிருதியாற்பாமென் றரிச்சயித்தோன்
புகுஷன் வெகுஷன் புகுஷன் புகுஷன் புகுஷன் புகுஷன் புகுஷன்
புகுஷன் புகுஷன் புகுஷன் புகுஷன் புகுஷன் புகுஷன்
(கட. ச. கஉ.) (கட. ச. கஉ.) (கட. ச. கஉ.) (கட. ச. கஉ.) (கட. ச. கஉ.)

ஸபாபெருமா து.உ.உ.உ.உ.உ.உ. (க.உ.உ.உ.உ.)

“இறந்தகால எதிர்காலத்துக்கு ஈசானார்” என்றற்றொடக்கத்த சருதி சிவ பெருமானுக்குரிய சிங்கசப்தமுடைமையின்;

ஸபாபெருமா து.உ.உ.உ.உ.உ.உ. (க.உ.உ.உ.உ.)

(அதர்வசிகை)

“சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும், ஆகாயமத்தியிதுள்ள சம்புலம்” என அதர்வசிகையினும் அவர்க்கே சர்வேசுவரத்துவம் கேட்கப் படலான்.

(உ.உ.)

சிவபெருமானைப் பரிச்சின்னராகப் பன்முன்றையுங் கூறுதல் எங்ஙனம் இயைபுடைத்தெனச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றார்.

ஹுஷிபெக்ஷயா து.உ.உ.உ.உ.உ.உ. (க.உ.உ.உ.உ.)

(அக) ஆயின் இதயத்தை அபேக்ஷித்து மனுஷ்யாதி காரமுண்மையின்.

சிவபெருமான் அபரிச்சின்னராயினும், (அவரை) அவருடைய அளவினராகக் கூறினமை உபாசகனுடைய இதயத்தை அபேக்ஷித்து மனுஷ்யாதி காரம்பற்றி உபாசகு சாஸ்திர விதிகள் உண்மையின். மனிதர் இதயம் எத்துணைப் பிரமாணமுடையதோ, அத்துணைப் பரிச்சின்னமாகிய ரூபத் தையே பரமகாருணிகராகிய சிவபெருமானும் அவர் உபாசகுசித்தியின் பொருட்டுக் கொள்வாராயினர். ஆகலின், சோதமயராகிய சிவபெருமான் லிங்கரூபமாக உபாசகர் இதயமத்தியில் நிற்கின்றனர் என்பது நிர்ணயம். (உ.உ.)

(எ) தேவாதிகரணம்.

மேலை அதிகரணத்தில் மனிதர்களுக்குமாத்ரமே சிவபெருமானை உபாசித்தற்கு அதிகாரம் உளதெனச் சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

தெ.கா. டெ.வா. ரு. உ.உ.உ.உ.உ.உ. (க.உ.உ.உ.உ.)

(அதர்வசிகை)

“பிண்பாந மதவாகன உருத்தாரைக காண்கலராய அவரைத் தியானிப் பாராயினர்” எனத் தேவர்களும் சிவபெருமானை உபாசித்தாராக அதர்வ சிரசுற் கேட்கப்படுகின்றதென ஆசங்கிப்பின், அதற்கு உத்தரமாக இவ்வதி தானம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

தெ.கா. டெ.வா. ரு. உ.உ.உ.உ.உ.உ. (க.உ.உ.உ.உ.)

(க) பாதராயணர் (கொள்ளுமாறு) அவர்களுக்கு (மனிதர்க்கு) மேலுள்ளவர்க்கும். (அ.உ.) உ.உ.உ.உ.உ.உ.

(சித்தாந்தம்) பிரமேசுவரனைக்குத் தேவர்கட்கும் அதிகாரம் உளது; யாதினாலெனின், அவர்களுக்கு ஆசையுண்மையின். சிவபெருமானுடைய பதமும் தேவருடைய பதமும் ஒன்றன்று. கவர்க்கசப்தம் சாமானியமாக இன்பத்தை உணர்த்துமேனும், பிரகரணத்தினால் அது விசேட இன்பத்தைக் குறிக்கின்றது; எங்ஙனமெனின், ஈசரசப்தம் (சாமானியமாக) எசமானனை உணர்த்துமேனும் பிரகரணவசத்தினால்,

“உவெயாஹூரொஹைவ யொமுகுஹூரஹூரஹிஜயெ”

“யோகக்ஷேமசித்தியின்பொருட்டு ஈசுவரனை ஒருவன் அடையற்பாலன்” என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியங்களில், ஈசுவரசப்தம் தேசத்துக்கு அதிபதியாயிருக்கின்ற அரசனையே குறிக்கின்றது; அம்மொழி பின்னர் பிரமத்தைபுற்றுப் பேசும் பிரகரணத்தில் நிரதிகைய ஐசுவரியத்தைபுடைய பிரமத்துக்கே பெயராகச் செல்கின்றது. அங்ஙனம், இன்பத்தை உணர்த்தும் கவர்க்கசப்தமும் பிரகரணத்தினாலும், பிற பிரமாண உபபத்தியினாலும் அழியும் மாயையாதல் சாதிகையாதல் முதலிய குற்றங்களினால் மாசு ஏறிய அற்ப இன்பத்தைபுடைய தேவருலகத்தைக் குறிக்கின்றது; அது பின்னர் நிரதிகைய இன்பசோருபமுடையதாகி மீண்டு பிறப்பின்கட் செலுத்தாத இலக்கணமுடைய பாப்பிரம சிவானுடைய பதத்தை குறிக்கின்றது. ஆகலின், தனக்கு மேலான தொன்றையுடைத்தாதல் முதலிய குற்றமுடைய சுகபதத்தில் வசிப்பவர்கள் நிரதிகைய இன்பமுடைய பிரமபதத்தில் ஆசையுறுவது இயற்கையே. அர்த்தவாதப் பிராமண்ணியத்தினால் அவர்களுக்கு விஷய அடைமைபற்றி (கன்மாதிகார) சாமர்த்தியமும் உண்டு எதனாலெனின்,

தவா சூஷிதொ யூவஃ (தைத். பிராம்மணம். உ. க. டி. ௩. ௫);

சுழிவிரிபிவ்யுஹைஜ்ய (யசுர். வே. எ. ச. கஅ. க)

சுஷ்யனோமோலிந்திரன்சந்திராதித்தமாரொலாஞ்
சயசயவென்றுமுப்போதுபண்ணவனதன்கட்குமு
வியனிலமுற்றுக்கும்விண்ணுக்குநாகர்வியனகர்க்கு
மியபரமாவனவினம்பரான்மனினையடியே.

(திருவினம்பர், காவு, ௬)

அரியயனிர்திரன்சந்திராதித்தமாரொலாஞ்
முரியனின்கொற்றக்கடைத்தலையாருணங்காக்கிடந்தார்
புரிதருபுன்சடைப்போகமுனிவர் புலம்புகின்ற
செரிதருசெஞ்சுடையேமபவென்னோ திருக்குறிப்பே.

(திருக்கச்சியேசம்பம், காவு, ௭)

பரபுத்தவன்காலின முன்புணர்ந்தோனியோர்புரமுதலாக
வேயந்தவனென்னின ராதவிமையோர்கடொழுகிறைந்து
வாழிந்தவன்.

(திருவச்சை, குறைய, ௨)

“ஆதித்தியன் பூயம்; அக்கினியானவர் பணிக்கு ஓண்டதம்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றாற் குணவாத அனுவாதங்கள் தமக்குரிய அர்த்தத்திலே தாழ், பரியமில்லையேனும்,

உபேர வுதீரய வஜுரீரயவஜு (யசர். வே. சு. து. க. க)

“இந்திரன் நிருத்திரனைக் (கொல்ல) வச்சிரத்தை உயர்த்தினன்” என்றற்றொடக்கத்த அர்த்தவாதங்கள் வேறு பிரமாணங்களினால் விரோதமுறாது, பிரமாணமாகத் தம்பொருளிலே தாற்பரியமுளவாகக் காணப்படலான், (தேவர்களுக்குள்ள) மிகுந்த சக்தியினால் வேதார்த்தங்கள் தாமே அவர்க்குப் புலப்படுதலாலாவது, முன்னர்ப்படித்த வேதங்களை மறவாதிருத்தவினாவது அவர்களுக்கு ஞானம் உளதாகின்றது. சாத்திரம் பொதுவற உபாசனையை விதித்தமையான், (உபாசனைக்கு) அதிகாரராதில் நீக்குதல் கூடாணமயின், தேவர்களை நீக்குதல் கூடாதாயிற்று. ஆகலின், பிரமவித்தைக்கு அதிகாரிகள் தேவர்கள். (உ. ம. க.)

தேவர்களுக்குச் சரீரமுதலிய உள்வாமிடத்து விரோதமுளதாம் எனச் சூத்திரகாரர் ஆகேஷித்துப் பரிகரிப்பாராயினர்.

விநொயஃ கரீ-ணீ-தி வெஹாநெக வு-திவதெஜ-ஸ-நாஸி. (க. ந. உ. உ.)

(குக) (யஞ்ஞ) கர்மத்தில் விரோதமுளதோ எனின், இன்று; அநேக (சரீரத்தைப்பற்றிய) கொள்கை உண்மையின்.

(ஆகேஷம்) நாநா தேசங்களினும் இயற்றப்படும் (பற்பல) யஞ்ஞங்களில் அங்கங்கே வரிக்கப்படுந் தேவர்கள் (சேற்றஞ்சு) சரீரமெடுக்குங்கால யாண்டும் ஒரே காலத்தில் சாந்தித்திராகக் கூறப்படுகின்றனர்; அது பொருந்தாது; இங்ஙனம் யஞ்ஞவிஷயத்தில் விரோதமுறுகின்றதே எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனம் இன்று; *சௌபரி முதலாயினோர் ஒரே காலத்தில் அநேக சரீரங்களை எடுத்தாராகக் காணப்படுகின்றது. ஆதலிற் இஃதும் விரோதமின்று. (உ. ம. க.)

*சௌபரிமுனிவர் ஒருவர், மாந்தாதா என்னும் ஓர் அரசருடைய புதல்வனான ஜம்பதின்மரை விவாகஞ் செய்த அவ்வைம்பதின்மர்க்கும் தமது ஆச்சிரமத்திலே தனித்தனி மாணிக்க முதலாயின அமைப்பித்து அவ்வைம்பதின்மர் மாணிக்கமும் ஒருவரை ஒருவர் அடியாவண்ணம் அவ்வையிடத்துத் தனித்தனி வடிவங்கொண்டு ஓரகாலமும் அவ்வவரைப் பிரியாது நெடுங்காலம் போகந்துய்த்து புத்திர பெண்தொகுமெவாழ்ந்திருந்தார் என்று விஷ்ணுபுராணம் நான்னாம் அம்சத்து இஃதாம் அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

யஞ்ஞகர்மத்தில் விரோதம் வேண்டாம்; வேதசப்த விஷயத்தில் விரோதம் எழுகின்றதே எனின்,

(உத்தரம்) குத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஸஷு உதி வெனீர்தி: ப்ரவாபீத்யுக்ஷர்நாநாஸ்யாபு |

(க. க. உள்)

(கஉ) வேதத்தைப்பற்றி (விரோதமுள்ளதே) எனின், இன்று; பிரத்தியக்ஷாநுமானங்களினால் அங்கிருந்து உற்பத்தியுறுதலின்.

(ஆகேஷியம்) யஞ்ஞவிஷயத்தில் விரோதமின்றேனும், வேதசப்த விஷயத்தில் விரோதமுள்ளதாகின்றது. எங்ஙனமெனின், தேகம் அவயவத் தோடியைந்திருத்தலின், தேவர்களுக்கும் அரித்தியம் சகசரே; ஆகலின், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் உற்பத்தி உளதாதலிற்றடைநிலை. அங்ஙனமாயின், அவர்கள் பிறப்புக்கு முன்னும் இறப்புக்குப் பின்னும் வைதிக இந்திராதி சப்தங்கள் பொருட் சூர்யமாயேனும், அரித்தியமாயேனும் இருக்கலாம். அவ்வேதசப்தங்கள் அரித்தியமாயின், (அவை) பொருளுஷேயமாய், விதிநிலேதவாக்கியங்கள் அப்பிராமாணணியமாய்ப்போம். அதனால், அவ்வேதங்களிற் கூறிய கன்மங்களுஞ் சித்தியாகா. அநேக அநர்த்தங்கள் விளைய நேரும். ஆகலின், வைதிகசப்த விரோதத்தைப் பரிகரிக்குமாறு தேவர்கள் சரீரமுடையராதலை அங்கீகரிக்கலாகாதாம் எனின்,

(உத்தரம்) ஆகாது; அங்கிருந்து, அஃதாவது, இந்திரன் முதலிய வைதிக சப்தங்களிலிருந்து இந்திரன் முதலிய அர்த்தங்கள் சிருட்டிக்கப்பட்டன. இந்திராதி சப்தங்கள் வியத்தியைப் (பொருளைக்) குறிக்குமாயின், அப்போதன்றோ இந்திராதி சப்தங்களினுற் சுட்டப்பட்ட பொருள் அழியுங்கால், அந்த வேதவாக்கியப் பொருள்களுக்குப் பொருளின்மையும் அரித்தியமும் நேரும். கவாதி சப்தம் போல இந்திராதி சப்தங்களுக்கும் ஆகிருதி (வடிவு) வாசகமாத்திரம் கூறப்படுகின்றது. எங்ஙனம்? சூலங்கள் கடமுதலிய சப்தங்கொண்டு மனசில் உதித்தவாறு அவ்வாகாரத்தை நினைந்து கடாதிகளைச் சிருஷ்டிக்கின்றனோ, அங்ஙனமே முந்திய இந்திரன் ஒருவன் இலனாகுங்கால், பிரமா வைதிக இந்திராதி சப்தத்தினால் மற்றோர் இந்திரன் முதலியோர் ஆகிருதியை நினைந்து அந்த ஆகாரமாய் மற்ற இந்திரன் முதலியோரைப் படைக்கின்றனர். ஆகலின், இந்திரன்முதலிய வியத்திகள் நாசமுற்றும், அந்தந்த ஆகிருதி ஒழிவனவன்றாய், அதனால் வைதிக சப்தங்கள் சித்தியமாயுறுதலின் விரோதமின்று. இதற்குப் பிரமாணம், என்ன எனின்,

வெவ்வேறா உவெ வுக்கொருக வகாவத வுஜாவதி
(தைத். பிரா. உ. உ. உ. உ.)

வவ-விநிதிவாஹர தவ-விநிதிஸுஜத (தைத். பிரா. உ. உ. ச. உ. உ.)

வவெ-ஷாஹ வநாபாமி கபி-பாணி வ வுயகூயக

வெவ்வேறா வவவாவுள் வுயகூயகூய நிர-பெ

(மனு. க. உக)

“பிரஜாபதியானவர் சத்தும் அசத்துமாகிய ரூபங்களை வேதங்களினால் இயற்றினர்” என்றும், “அவர் பூர் என்று கூறிய பூமியைப் படைத்தனர்” என்றும், “எல்லோர் பெயரையும் கண்மங்கலாயுந் தனித்தனி வேதசப்தங்களினின்று முதன்முதற் படைத்தனர்” என்றும் முறையே கூறும் சுருதி ஸ்மிருதிகளே பிரமாணங்கள்.

(உஅ)

சு. ந. உஅ வவ வ நிகூயக (க. ந. உஅ)

(கூஉ) ஆதவிலாவும் நித்தியத்துவம்.

ஆகலின்,

விஷ்ணு கொ வுணிகெ (ஆபஸ்தம்ப பிறவருத்தரம். க. ன)

“மந்திரம் இயற்றினோரை அவன் வரிக்க”

(விஷ்ணுவிஷ்ணு-உகூ உவதி (தைத். சங். நு. உ. ந. ந. ச)

“இது விசுவாமித்திரருக்கத்” என்னும் வாக்கியங்களான விசுவாமித்திரர் முதலாயினோர் மந்திரகர்த்தாக்களாயினும், விசுவாமித்திரர் முதலிய மொழிகள் ஆகிருதிநிமித்தமாயிருத்தலின், மந்திரமும் பிராம்மணமுமாயிருக்கும் வேதமானது நித்தியம் என்பது தேற்றம். எதனாலெனின், பிரமா வைதிக சப்தங்கொண்டு (படைக்கற்பாலனவாகிய) பொருள்களை நினைந்து, பின் அவற்றைப் படைப்பாராயினர்; (அவர் உபாத்தியாயர் ஒருவரிடத்துக்) கல்லாது, மந்திரங்களைப் பார்க்குஞ் சத்தியோடிசைந்தமையின், அவ்வனமே நைமித்திகப் பிரளயமுடிவில் முந்தியபுகத்துள்ள விசுவாமித்திரர் முதலாயினோருடைய விசேஷவடிவங்களை அந்தந்த வைதிக சப்தங்கொண்டு நினைந்து அதே வடிவத்தையுடைய பிறரையும் (விசுவாமித்திராதியோரையும்) அவ்வச்சத்தி விசேஷங்களையுடையதாகப் படைக்கின்றனர். விசுவாமித்திரர் முதலியோருங் கல்லாது தார்தாமே வேதமந்திரங்களைப் படிக்கின்றனர். ஆகலின், அவர்கள் மந்திரகர்த்தாக்களாதலும் வேதம் நித்தியமாதலும் ஆகும்.

(உஅ)

(விஷ்ணு-உகூ) நைமித்திகப்பிரளயத்தில் இங்ஙனம் ஆகலாம். பிரளயத்தொருமே வேதசப்தமும் ஒழியும் பிராகிருதப் பிரளயத்திலே வேதம் நித்தியமாதல் எங்ஙனெனின்.

(உத்தரம்) குத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஸரோந்நாரோபுகூர்வாவு தூவியுவினாயொ டா-நாடி ஸு
தெறு (க. ந. உக)

(கசு) ஒரே பெயரும் வடிவும் உண்மையின் உலக ஆவி
ருத்தியினும் விரோதமின்று; வேதத்தினும் ஸ்மிருதியி
னும் காணப்படலான்.

படைக்கற்பாலனவாய பொருள்களுக்கு அதே வடிவும் உண்மையின்,
பிரகிருதிப்பிரளயமுடிவில் மீள உளதாகும் உலகத்தில் யாதும் விரோதம்
இல்லை. அங்ஙனமே சர்வஞ்ஞரும், சர்வசத்தியினரும், விசுவாதிகரும்,
ஆதிகர்த்தாவமாகிய சிவபெருமான் முந்திய உலகத்தின் நிலையை உணர்ந்து
அதே வடிவமாக உலகத்தைப் படைக்கின்றனர். வேதமனைத்தையும் முற்
றொடர்ச்சிப்படி நினைந்து புத்திரத்தன்மையுற்ற பிரமாவுக்கு அவற்றை அரு
ளுகின்றனர். இது எங்ஙனம் பெறப்பட்டதாலோ எனின், சுருதி ஸ்மிருதி
களான் என்க.

ஸூரியா உபுஸிஸௌ யாதா யயாவூவ-பிகுலயஸி|

ஹிவஹி வுயிவீஹாஹரிஷ்யொஸுவஃ|

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧. ௧௪)

யொ ஸ்ரஹாரண விடியாதி வ-உ-வொ யொ வெவ வெஹாரஸு
புஹிவொதி தவெஸு (சுவே. ௬. ௧௮)

“தாதா (வாகிய சிவபெருமான்) முன் போலச் சூரியசந்திரரையும், ஆதா
ரம் பூமியையும், அந்தரிக்ஷ சுவர்க்கத்தையும் சிருட்டித்தனர்; பிரமனை
முதற்கட்படைத்து அவர்க்கு *வேதத்தையும் அருளினர்” என்று சுருதி
யினும்,

சுவ வஹ வஸஜ-பாஹே தாஸு வீயு-பிவாஸுஜஸி|

தடிணூஉவவெஸேஸி வஹஸுராஸு ஸபிவ்யஸு|

தஸிம் ஜஜ்ஜே ஸயம் ஸ்ரஹா ஸவ-பொக விதாஹிஃ|

“வேதத்தையும் என்ற உண்மையினுற் புரானங்களுக் கொன்னப்படும். இங்
அண்மையை

தயாவி ஸ பிஹாபெவொ விகாபெக உவாவயொஃ|

ஸபூவயத்யம் வெஹாநுராணாதி வ-உ-வ-பதீ|

(சுந். த. ௧; ௧௪)

“அங்ஙனமாயினும் முதற்கண் எங்களுக்கு (பிரமவிக்ஷணுக்கு) வேதங்களையும்
புரானங்களையும் தெரித்த அந்த மகாதேவர் எங்கள் இருவருக்கும் ஒருவர் போற்
பிரகாசித்திருர்” என்னும் சங்கடசங்கதையினும் உணர்க.

புலவரணம் விடிய வந்தவர வெடாரத்தெழு புயத்துதி

(மனு. க: அ, க)

“அவர் முதற்கண்ணே ஜலத்தை உண்டாக்கி அதில் விரியத்தை விட்டனர்; அது ஆயிரம் கிரணத்தையுடைய சூரியன்போற் பிரகாசமுடைத்தாய், ஓர் சுவர்ண அண்டமாயிற்று; அதிற் சர்வலோகபிதாமகராகிய பிரமாதாமா கவே பிறந்தனர்; இப் பிரமாவை முதற்கண்ணே படைத்து அவர்க்கு வேதங்களை அருளுகின்றனர்” என ஸ்மிருதியினுங் கூறப்படுகின்றது. ஆக லின், உலகமுழுமையும் பிரகிருதிப் பிரளயத்துக்குப் பின்னர்ப் புதிதாய் உளதாயவிடத்தம் வேதம் நீத்தியமே.

(உ.க)

சூத்திரகாரர் மதாந்தரங் கூறுகின்றனர்.

ஜோதிஷம் உவாடிநயிகாரம் ஜெஜிநிஃ (க. ந. ந. ௦)

(கரு) மது (வித்தை) முதலியவற்றிற் கூடாமையின், அவர் அததிகாரமுடையர் (என்பர்) ஜைமினி.

மதுவித்தை முதலிய உபாசனைகளில் வசக்களும் மற்றைத் தேவர்க ளுமே உபாசிக்கற்பாலரும் அடையற்பாலருமாயிருத்தலின், ஒரே வஸ்து வானது கர்த்தாவாகவும் கன்மமாகவும் இருத்தல்பற்றி வசவாதிகர் உபா சிக்கற்பாலராகார். மேலும், வசவாதியர் தாமேயாயிருத்தலினால், வச வாதித்துவம் மேலே அடையப்பட்டதாயிருக்க, (அது) அடையற்பாலதாய் பொருளாதல் கூடாது. ஆகலின், வசக்களும் மற்றைத் தேவர்களும் மது வித்தை முதலியவற்றிற்கு அதிகாரமுடையரன்றென ஜைமினி கொள்கின்ற னர்.

(ந. ௦)

ஜோதிஷி லாவாது (க. ந. ந. ௧)

(கக) * சோதியில் (அவர்கள் அதிகாரம்) உண்மையானும்.

பரப்சிரமசோதியானது சாதாரணமாய் (மனிதர்களோடு கூடத்) தேவர்களால் உபாசிக்கற்பாலதொன்றாயினும்,

(தஜேவா) ஜோதிஷா ஜோதி ராயா ஹே-ரா வாலதெ 2ஜே-கி (பிரு. சு. ச. ௧௧)

“சோதிகளுள்ளே சோதியும் அவரைத் தேவர்கள் உயிராயும் அமிர்தராயும்

ஜோதிநெரிமப்பொருள்சோதிக்கப்பானின்றசோதிதான் மற்றியாவடியார்கட்குவித்தைபுண்மன்னுமே.

(திருவழியிழை, ஞான, ௧0)

ஒதியாகும்பிவசவியோதியுலகெனது

சோதியாய்கிதைத்தான்சுடர்சோதியுச்சோதியாக.

(திருவையாறு, ஞான, ௭)

அடைதலில்லை” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியினால் நாமரூபகிருத்தியும் ஒழிந்ததொக்கும் ஞாயிறுமக்கு அந்தரியாமியாம் காரண ரூபமாகவும் பிரமம் உபாசிக்கற்பாலதென உபதேசிக்கப்படுகின்றது. (காரியம் காரணம் என்னும்) இருபிரகாரமாகப் பிரமத்தை உபாசித்தமைமிலே, அதன் பலம் (முறையே) கற்பாந்தத்தில் வகவாதியாதலும், பிரமத்தை அடைதலுமாம்.

வய வனகடெவரீஜேகம் வெடி வவூநாடுவெவெகொ ஊடுகூர் உழெநவ ருவெவெநகடெவரீஜேகம் டுஜீராதுவறிதி |

(சாந். ந. ச. ந.)

“(ஆண்டு) இந்த அமிர்த்தத்தை இங்ஙனம் அறிபவன் வசக்களுள் ஒருவனாகி, அக்கினிவாயிலாக அமிர்த்தத்தைப் பார்த்து மகிழ்வடைகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிவாக்கியம் வசமுதலாயினோர் ரூபத்தை அடைதலாம் பயனைக் கூறுகின்றது.

ந ஹ வா சுலூ உடெதி ந நிடுவோயதி ஸகூழிவா ஹெவ வா வெஸூ ஹவதி ய வனகாடுவம் ஹுவோவநிஹடி வெடி |

(சாந். ந. கக. ந.)

*“பிரமஞானத்தை அறிபவனுக்குச் சூரியன் உதிப்பதும் இல்லை, அஸ்தமிப்பதும் இல்லை, எதனாலெனின் ஒரேமுறையில் யாவுந் தினமாகின்றது” என்னுஞ் சுருதியானது பிரமத்தை அடைதலாம் பயனை உபதேசிக்கின்றது. ஆகலின், தேவர்களுக்கு மதுவித்தை முதலியவைகளினும் அதி காரம் உளதாகின்றது. எப்பிரகாரத்தானுந் தேவர்கள் பிரமோபாசனைக்கு அதிகாரிகள் என்பது.

(௩௨)

(அ) அபகுத்திராதிகரணம்.

(ச. ந. ௨௪) என்னுஞ் சூத்திரத்தினால் மனிதர்க்குப் பொதுவுற அதிகாரம் நேர்வதாக, அதில் விசேஷம் கூறுகின்றனர்.

ஸ்ருவஸூ தடிநாடாராருவணா துடி டுவணா ஸூடுதெவி |

(ச. ந. ௩௩)

*நடிதெ வரூஜெயெ டெவம் ராடுகுள நெநவ உ நெநவவ |
(வணகம் வரூஜெயெ டெவம் டிவாராடுகுளவ வஜெயெ)

“சிவபெருமானைப் பகலிற் பூசை செய்யற்க, இரவிலும் அவ்வுணஞ் செய்யற்க, பகல் இரவொழித்தல் சிவபெருமானை எக்காலமும் பூசிக்க” என்னுஞ் சிவாகம சுருதியைப் பொருள் எக்காலத்தைக் கேவலவஸூதை என்னும் பகலிரவொழிந்த கந்தாலவஸூத மிலே திறந் சிவபிரான எக்காலமும் வழிபடற்பாலா என்பதாம். இதுபற்றியே “இரூபிபகலிந்விடத்தே மிருகையெளிதலவே” என்றாமேலோரும்.

(கரு) தண்ணைப்பற்றிய இகழ்மொழியைக் கேட்டமை யானும் அதுபற்றி (ஆசாரியரிடத்துக்கு) ஓடினமையானும் அவன் துக்கம் சூசிப்பிக்கப்பட்டமையின்.

சூஜஹாரொசாரி-உபாநெநெருவ சுவெநாலாவயிலுயாரீ
(சாந். ச. உ. ௫)

“சுத்திர! நீ இவற்றைக் கொணர்ந்தனை; அந்த வாயினாலேமாதிரும் நீ என்னைப் பேசப் பண்ணின” என்னுஞ் சாந்தோக்கிய சுருதியே விஷயம்.

சுண்டு ஆசாரியர் சீடனைச் சுத்திரன் என்று விளிக்கின்றனர். ஆக லின், சுத்திரர் பிரமவித்தைக்கு அருகரா? அல்லரா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்டும்) அவர்களுக்கும் அதிகாரம் உளது; ஆசையுண்மை யின். மூவருணத்தார்க்கே என்னும் நியமம் இன்று; மூவருணத்தாலலராய தேவர்கட்கும் அது உளதாகக் காண்டலின். தேவர்களுக்கு அது உபநய னம் வேதாத்தியயனமில்லாவிடத்தும், இயல்பாகவே வேதார்த்தம் விளங் குதலின் ஞானம் உளதாகின்றது. சுத்திரர்க்கு இது எங்ஙனங் கூடுமென் னுச்சங்கித்தல் ஆகாது, இவர்களுக்கும் புராணசிரவணமுதலியவற்றால் ஞானம் உளதாதலினாலும், நிஷாதஸ்தபதிநியாயத்தினால் மகாவாக்கியசிரவணத்துக் கும் அதிகாரவுண்மையினாலுமாம்; ஆகலின், இவர்கள் பிரமவித்தைக்கு அருகர் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுவம். சுத்திரர் பிரமவித்தைக்கு அதிகாரரல்லர்; அவர்களுக்கு அத்தியயனமில்லாவிடத்து அவ்வத்தியயனவுபாயத்தினால் எய்தும் உபாசிய மூர்த்தியினதும், அம் மூர்த்தி குண முதலியவற்றுடைய யவும் ஞானம் நிகழமாட்டாமையின். இதிகாசபுராணங்கள் வேதங்களை உபப்பிரகங்கணஞ் செய்வதுபற்றி சாதனமாகின்றனவேயன்றித் தாமே சுவ தந்திரமாய் இருப்பனவன்று. சுத்திரர் இதிகாசபுராணங்களைக்கேட்க ஆஞ் ஞாயித்தல் அவர்கள் பாவத்தைக் கடியஞ் செய்யும் பிரயோஜனநோக்கியே யாம். *விதூரமும் தர்மவியாதாதியரும் ஜந்மாந்தரத்தில் ஆர்ச்சித்த ஞானம் அபியாதிருந்தமையின், (அவர்கள்) பிரமநிஷ்டராயினர். பிரமஞானம் உப தேசிக்கூயிடத்து ஆசாரியர் சீடனை எங்ஙனஞ் சுத்திரர் என விளக்கப்போந்த னர் என வினாவின், சுத்திரவருணத்தைச் சார்ந்தவர் எனக்கொண்டு அவரைச் சுத்திரர் என்று விளித்தவர்; பின் பிரமஞானம் அடையவில்லை என்று

|| விதூரர் அறிவீர் சிறந்தவர் என்றுணர்த்துமாறு மகாபாரதம் ஸ்திரீயர்வந்து கடு-கும் அத்தியாயத்து ௨௧-ஆம் சலோகத்தில் அவரை மஹாமுநி என்று கூறுகின்றது. இவர் மஹாப்பிராஞ்ஞர் என்பதை மகாபாரதத்தில் அங்கங்கே கண்டுணர்த் தர்மவியாதர் என்னும் ஓர் வேடர் மதாப்பிராஞ்ஞர் என்று வளபர்வத்து ௨௦௧-ஆம் அத்தியாயத்து ௫௬-ஆம் சலோகங் கூறுகின்றது. இவர் சரித்திரம் அப்பா வத்து ௨௦௧-ஆம் அத்தியாயமுதற் பத்து அத்தியாயங்களான அபிஷயமின்றது.

அவனுக்கு (ஜாநசுருதி என்பானுக்கு) துக்கம் பிறந்ததாகக் காணப்படலாம். அவனுக்குத் துக்கம் பிறந்தமைக்குக் காரணம் பிரமவிதையைப் பெறாமையினாலே தன்னையுற்று அன்னம் கூறிய இகழ்மொழியைக் கேட்ட மையானும், அது காரணமாக அவன் ஆசாரியரிடத்துக்கு ஒடினமையானுமாம். சூத்திரத்தில் ஹி என்றது ஏதுப்பொருளின் மேற்று. எதனால் சூத்திர! என விளித்தமை அச்சாதிபற்றியன்றன்றோ, அதனால் சூத்திரர்குப் பிரமோபாசனை இல்லை என்றாயிற்று. (௩௩)

முன்னர்ப் போதரும் நியாயத்தினாலும் சீடனைச் சூத்திர! எனக் கூறினமை சூத்திரவருணத்தை நோக்கியன்றென்று கூறுகின்றனர்

கூசுதிரியகமதெஹு (க. ந. ௩௪)

(கூக) அவன் கூத்திரியன் என அறியப்படுதலானும்.

சீடனாகிய ஜாநசுருதி கூத்திரியனை அறியப்படலானும், அவன் சாதி சம்பந்தமாகச் சூத்திர! என்று விளிக்கப்பட்டானல்லன்.

ஜாநசுருதிஹ-ஓ பௌதூயணஃ ஸ்ரூஜாஹெயொ வஹுஹாயீ வஹுஹாயீ சூல ஸ ஹ ஸவ-ஓத சூலஸ்யாநூபயாஹுகெ ஸவ-ஓத ஸவ-ஓதே நுநேஹி (சார். ச. க. க)

“(பிராமணர்களுக்கு) அன்பினோடு கொடுப்பவனும், (சனங்களுக்கு) அதிக திரவியங் கொடுப்பவனும், தினந்தோறும் தனது கிரகத்தில் யாகம் அதிகம் நடைபெறச் செய்வோனுமாகிய ஜாநசுருதி பௌத்திராயணன் என்பான் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் தனது அன்னத்தை ஜனங்களெல்லாம் ஒவ்வோரிடத்தும் உண்ணவேண்டும் என விரும்பி, யாண்டும் இடங்கள் அமைத்தான்” என்னுஞ் சார்தோக்கியசுருதியினால் ஜாநசுருதி என்பான் தனிபதி எனவும், பாகஞ் செய்த அன்னத்தை மிகுதியாகக் கொடுப்பவனும் எனவும் உபாக்கியான உபக்கிரமத்திற் கூறப்படுகின்றான்.

ஸஹ ஸஹஜஹந வஸவ கூதூரஸுவாஹ (சார். ச. க. ௫)

“உதயகாலத்தில் எழுந்தவுடன் தனது சாரதிக்குக் கூறினன்” என்னுஞ் சுருதியினால் அவன் தனது சாரதிக்குச் சொல்லி அனுப்பினதை (உபாக்கியான) மத்தியிற் கூறப்படுகின்றான்.

ஐயம் ஜாயா ஐயம் ஸாரோ யஷ்ணாவஸு (சார். ச. ௨. ௪)

“இந்த மயிசை நீர் வசிக்கும் இந்தக் கிராமம்” எனவும்,

தெ தெஹ தெ தெஹபண-ஓநாஸி ஸஹவ்யஹெஷு யசுர ஷுர வஸுரஹி (சார். ச. ௨. ௫)

“(தனக்குக் கீழே) இரைக்குவர் இருந்த மகாவிருஷ்டருடைய செத்தின் இரைக்குவபர்ணக் (கிராமங்கள்) இவைகள்” என்னுஞ் சுருதியினால், அந்நிக் கிராமங்கள் (இரைக்குவர்க்கு அவன்) கொடுத்தானாக (உயர்க்கி லான) முடிவிற்கு உட்படுகின்றன. இவ்விபல்பினவாய் இலிங்கங்களினால் ஐசுருதி ஷத்திரியகை அறியப்படுகின்றன. (க. ந.)

உதாசு நெசுருயெந லொகா (க. ந. உரு)

(க. ந.) பின்னர் அடுத்துச் சைத்திராதரோடு இலிங்க முண்மையின்.

இந்தச் சம்வர்க்கவித்தைக்கு அடுத்து,

சுய உம ஸௌநகஹ காவெயலிபுதாரிணஹ காக்ஷெயலி
வாரிவிஷுரோணௌ ஸுஸுஷாநீ ஸிவிஷு (சார். ச. ந. நு)

“சௌனக காரேயரும், அபிப்பிரதாரிகாஷ்சேநியம் போசனஞ் செய்
பும் போது, பிரமசாரி ஒருவன் அவர்களை யாசித்தான்” என்றற்றொடக்
கத்த சுருதிகளிலே, பிராமணர் ஷத்திரியர்களின் தொடர்பு சம்வர்க்க
வித்தையிற் காணப்படுகின்றது. ஈண்டு அபிப்பிரதாரி என்பார் சித்திர
ரத வம்சத்திற் றேன்றிய ஷத்திரியராகத் தோற்றுகின்றனர்; காரேயன்
என்னும் யஞ்ஞருவேடு சேர்ந்திருத்தலின்.

வாக்ஷெந நெசுருயெந காவெயா சுயாஜயநு லேகாதிநிஹ
கூயாஜு க்ஷிகுவரீ (தாண்டியப்பிராமம்மம், உ. ந. உரு)

“இதனால் காரேயர் யஞ்ஞஞ் செய்யுமாறு சைத்திராதரை ஏலினர்; அவர்
ஒருவரையே அன்னத்துக்கு அத்தியக்ஷராக ஆக்கினர்” என்னும் வாக்கி
யத்தினால், காரேய யஞ்ஞருவேடு சைத்திராதர் சேர்ந்திருந்தனராகச்
சுருதி கூறுகின்றது. இதனால் அபிப்பிரதாரி பெயர்வேற்றுமைபற்றிச்
சைத்திராதரல்லாவிறுனும் அந்த (ஷத்திரிய) வம்சத்துக்கு உரியர் என்
பது பெறப்படுகின்றது. ஒத்தவம்சத்துள்ளவர்களே மற்றோர் ஒத்த
வம்சத்தார்க்கு விசேடமாக யாகஞ் செய்கப்பவராகின்றனர். சைத்திர
வம்சத்தாதலின் அவர் ஷத்திரியராதல் வேண்டும் என்பது

தலாநெசுருயெந நெசுருயெந காவெயா சுயாஜயநு லேகாதிநிஹ

(தாண்டியப்பிராமம்மம்)

“அவரிடத்திருந்து ஷத்திரியப்பிரபுவாகிய சைத்திராதர் என்னும் ஒருவர்
பிறக்கின்றார்” என்னும் வாக்கியசேஷத்தினால் சித்திக்கின்றது. இங்
னமே அடுத்துக் காரேயவம்சத்துப் பிராமணரோடு சம்பந்தமுற்றவர்க்கு
கூறப்பட்ட அபிப்பிரதாரி என்பவர் ஷத்திரியர் என நிச்சயிக்கப்படுகின்ற
னர். இங்ஙனம் பிராமணரைக்குவரோடு சம்பந்தமுற்ற ஐசுருதி எழுப

வரும் கூத்திரியர் என அறியப்படுகின்றனர். ஆகலின், கூத்திரியரே சூத் திரரென் விளிக்கப்பட்டனர் என்பது: (௩௫)

நிஷாதஸ்தபதி நியயத்தினுற் சூத்திரற்கு மகாவாக்கிய சிரவணமாகத் திரத்தில் அதிகாரம் உளதாகக் கூறப்பட்டமைபற்றி, சூத்திரகாரர் கூறுகின் றார்.

ஸம்ஸாரபராபோதாத்வாவ்விவாவாஹு (க. டி. ௩௬)

(௧௦௧) சம்ஸ்காரபராமிசிவுண்மையானும், அதின் இன்மை கூறப்படலானும்.

உபயிக்ஷாநெஷே ௧௦ உபநீய (சாந். ச. ச. ௫)

“நான் உனக்கு உபநயனஞ் செய்வேன் (என்று கூறி), அவர் அவனுக்கு உபநயனஞ் செய்தார்” என்றற்றொடக்கத்த கருதிகளிற் பிரமவித்தையின் தொடக்கத்தில் உபநயனசம்ஸ்காரம் கூறப்படலான்,

ந் ஸாநெஷ வா தக௦ கி௦விசு ந ஸ ஸம்ஸாரபேஹதி ||

(மனு. ௧௦. ௧௨௬)

ஸாநெஷ துஷெபா வணக் வசகஜாதி: (கௌதம. ௧௦. ௫௦)

“சூத்திரனிடத்திற் பாதகம் இல்லை, அவன் உபநயனத்துக்கு அருகன் அல் லன்; நான்காம் வருணத்தானாகிய சூத்திரன் ஒரே பிறப்புடையன்” என னும் கூறி, ஸ்மிருதிகளினுற் சூத்திரற்கு உபநயனசம்ஸ்காரம் இல்லை எனக் கேட்கப்பட்டலான், அவற்குப் பிரமவித்தையில் அதிகாரம் இல்லை.

மிஷாடிஸுவகி௦ யாஜயேசு |

(பூருவமீமாஞ்சை. ௬. ௧. ௫௧-ஆம் சூத்திரபாஷியத்தில்)

“நிஷாதஸ்தபதியை யஞ்ஞஞ் செய்யப்பண்ணு” என்னும் விதியில் கிரோ தம் இல்லை. உபநயனம் இல்லாவிடத்தஞ் சூத்திரற்குச் சிரவணஞ் செய் ப்பாண்டுமீ விதி இல்லை. (௩௬)

தடிவாவ்விசு -பாரணை ஸ ப்ரவ்யுதே: (க. டி. ௩௭)

(௧௦௨) அதன் (சூத்திரத்துள்) அபாவத்தை நிச்சயஞ் செய்வதில் (ஆசாரியர்க்குப்) பிரவிருத்தியுண்மையானும்.

நெஷதத்யாவஹொ விவணுஹதி ஸதீயம் ஸொஷிதஹ மொபயிக்ஷாநெஷே ந ஸத்யாஹா: (சாந். ச. ச. ௫)

“ஆத்திரியனின் இவ்வனம் கூறற்கு அருகன்வன்; கௌமியி சமீபத்தி ள்ளொஷிதஹ; தான் உனக்கு உபநயனஞ் செய்கின்றான், நீ சத்தியத் தினின் று வடிவிலுமல்ல” என்னுஞ் சத்திய வசனத்தினால் தாயகார் சூத்

விந் வயப்படுகின்றது” என்னுஞ் சுருதிப்பொருள் பொருத்தமுதலின்; மின்னும், மேகமும், மழையும் போலப் பெரும் பயத்துக்குக் காரணமாய் இடியும் வாயுவின்றொழிற்பாட்டினால் உண்டாகின்றதென

விஹய ஸ ஜ்யோதிசு (கட. சு. ௨)

“உயர்த்தப்பட்ட இடியே பெரும் பயத்துக்குக் காரணம்” என்னுஞ் சுருதி ஆன்மீய் பொருத்தமுதலின்.

வாயுரொவவுஷி வாயுரொவவுஷி ரவ வாநிப்யுத்யா ஹுதி வ வவ ஸெடி (பிரு. இ. கட. ௨)

“வாயுவே வியஷ்டி, வாயுவே சமஷ்டி, இதனை அறிபவன் மிருத்தியுனை ஹிப்பன்” என்னுஞ் சுருதியுண்மையின், வாயுவை அறிதலான் அமிர் தத்தமல அடைதலும் பொருத்தமுதலுகின்றதெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். சிவபெருமானே நடுக்கத்துக்கு ஏதுவாகின்ற னர். சிவபெருமான் ஆளுபவராதலின், அவர் உலகம் அனைத்தும் நடுக்க முதுதற்குக் காரணமாகின்றனர். அவர் ஆளும் பயத்தினால் நாமெல்லாம் நிவித்தகன்மங்களில் விமுகராய், விகிதகன்மங்களிற் பிரவர்த்திக்கின்றோம். இவரது சாசனபயத்தினால் வாயுமுதலியவும் தத்தம் அதிகாரங்களிற் பிர வர்த்திக்கின்றன. இவ்வுண்மையை,

வீஷாஸா உாதஃ வவதெ (தைத். ௨. அ. ௧)

“இவர்க்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது” என்னுஞ் சுருதி கூறுகின்றது. சிவபெருமான் கல்யாணமூர்த்தியாயினும் ஆளும் இயற்கையினால் அஞ்சத் தக்கவராகின்றனர்.

தலாஜ்யாஜ்யோவா வீஷாஸா வாகு |

(தைத். பிரா. கட. அ. ௨௩. அக)

“ஆகலின் அரசருடைய முகமானது அஞ்சத்தக்க இயல்பினது” எனச் சுருதி கூறுகின்றது.

ஆகலின், கவாமியாதலின் சமஸ்த உலகபயத்துக்கும் காரணர் சிவ பெருமானே. (சௌ)

(௧௦) ஜ்யோதிசுதிகரணம்.

தகராதிபில் உபாசிக்கற்பாலராகக் கூறப்பட்ட சிவபெருமான் (முத்தர களால்) எய்தற்பாலர் என்றுரைப்பதற்கு மற்றோர் அதிகாரம் ஆரம்பிப்ப தாயிற்று.

ஜெயாதி உபாஸகநாக, (க. கட. சக)

பிராஞ்ஞகிய (பரம) ஆன்மாவிலே உத்பத்தி (பிரு. ச. ந. ௩. ௩)

“பிராஞ்ஞகிய (பரம) ஆன்மாவிலே தழுவப்பட்டு ஆன்மா அத்தும் புறத்துமுள்ள யாதும் அறியாது” எனவும், “பிராஞ்ஞகிய (பரம) ஆன்மாவிலே இவரப்பெற்று ஆன்மா (தேகத்தை) விட்டுப் போகின்றது” எனவும் முறையே சுழுத்தியினும் உற்கிராந்தியினும் ஆன்மா பாகியாந்தர வித்ய ஞானஞன்னியமாய் இருக்கும் காலத்திலேயே சிவபெருமான் அறிவு மர்த்திரையாய் ஆன்மாவுக்கு வேறாயிருக்கின்றனா” எனக் கூறப்படலான, சிவபெருமான் அவ்வான்மாவுக்கு வேறாயுள்ளார். ஈண்டு அவர் ஆகாமசப்த வாச்சியர். (ச.ந.)

வத்யாடி, ஸபெஷ்யு (க. ந. ச. ச)

(க.ந.) பதிமுதலிய பதங்களுண்மையின்.

ஸவ-ஸ்ய வஸீ ஸவ-ஸ்யோஸாந ஸவ-ஸ்யாயவதி ஸ ந ஸாயுநா கி-ஷா லுயாஹா ஸவா ஸாயுநா கி-ஷா ஸவ ஸவெ-ஸ்யா ஸவ லுதாயவதி ஸவ லுதவாலம்

(பிரு. ச. ச. ௨௨)

“அவர் எவற்றையும் வசீகரிப்பவர், அனைத்துக்கும் ஈசானர், அனைத்துக் கும் அதிபதி, அவர் நற்கன்மங்களால் உயர்வதும் இல்லை, தீக்கன்மங்களாலே தாழ்வதும் இல்லை, இவர் சர்வேசுவரர், இவர் பூதாதிபர், இவர் பூதபாலர்” என்னும் சுருதியில் ஆன்மாவைத் தழுவிருக்கும் பிராஞ்ஞகிக்குக் கூறப்படும் பதிமுதலிய சப்தங்களினால் இந்தச் சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்கு வேறாயுள்ள என்பது பெறப்படுகின்றது.

ஸாயுநா வதயெ வுக்ஷாணா வதயெ (யசு. ச. ௩. ௨)

“பசுக்களுக்குப் பதி, விருக்ஷங்களுக்குப் பதி” என்றற்றெடக்கத்தவற்றார் சிவபெருமான் உலகங்களுக்கு அதிபதியாயுள்ளார் என்பது யாண்டும் பிர சித்தம். ஆன்மா உலகத்துக்குப் பதியாக யாண்டும் கேட்கப்படவில்லை. ஆகவே, ஆன்மாவுக்கு அன்னியாயுள்ள இந்தச் சிவபெருமானே ஆகாய சப்த வாச்சியர். (ச.ச)

முதலாம் அத்தியாயத்து

நான்காம் பாதம்.

(க) ஆறுமா நிகாதிசுரணம்.

முந்திய பாதத்திலே ஸ்பஷ்டாபஷ்டபிரமலிங்க வாக்ஷியங்கள் ஆராயப்பட்டன. இந்நான்காம் பாதத்திற் சில அஸ்பஷ்டலிங்க வாக்ஷியங்கள் விசாரிக்கப்படுவனவாயின.

ஆநுஸாநிகரீஷெஷெஷாதி ஹே ஸநீஸாஸகவிநுஷ்
முஷீகெஷ்டயதி ஹ (ச. ச. க)

(கக) சிலர்க்கு அனுமானமே கருத்தாகக் கொள்ளப்பட்டது எனக் கொளின், அன்று; சரீராகிருதியில் அடங்கியதற்கு அனுமானமுண்மையின். அங்ஙனம் சுருதியும் கூறுகின்றது.

ஹித்யெஷ் பராஹுஷ்டா கெஷ்டஹு வரம் ரீந்
ரீநஸஸு வரா ஸுபீஸு-ஹேராதா ரீஹாந் வரம்
ரீஹதீ வரரீஷுஷுரீஷுஷுரீஷுஷு வரம்
ஹுஷுஷுஷு வரம் கிஷிஷுஷுஷு, ஸா வரா மதீ

(கட...க. ௧௦, ௧௧)

இந்திரியங்களுக்கு மேல் (விஷயப்) பொருள்கள்; பொருள்களுக்கு மேல் மனசு; மனசுக்கு மேல் புத்தி; புத்திக்கு மேல் ஆன்மாவாகிய மகான் (மகத்து); மகத்துக்கு மேல் அவ்வியக்தம்; அவ்வியக்தத்துக்கு மேற் புருஷன்; புருஷனுக்கு மேல் யாதும் இல்லை. அது எல்லை; அது பரமாகிய கதி” எனக் கடசாகையிற் கூறப்பட்ட சுருதியே விஷயம்.

சண்டு மகத்துக்கு மேலே உளதாகக் கூறப்பட்ட அவ்வியக்தம் கபில முனிவர் கூறும் பிரதானமா? இன்றேற் சரீரமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருபயகஷம்) அது பிரதானம்; எங்ஙனம்? மகத்து, அவ்வியக்தம், புருஷன் என்பன சாங்கியதந்திரத்திலேதான் பிரசித்தமாகலின், இவைகள் சிண்டுச் சுருதியிற் குறிக்கப்படுதலின், சரீரத்தையுற்றுக் கூறச் சித்தும் அவகாசமின்று. ஆகலின், சண்டு உரைக்கப்பட்டது சாங்கிய பிரதானமே, சரீரமன்று எனின்.

(சித்தாந்தம்) சரீரம். எனவாய்க்கும்; மேலே,

ஹிதீ ௧௦ ரபிதீ விதி ஸநீஸா ஸமஷெஷு
ஸுபீஷுஷுஷுஷுஷு விதி ரீந் வரமுஷெஷு

உத்தியாணி ஹயாநாஹ்வி-ஷ்யாஹ்வெஷாஹொஹராந் ||

(கட. க. க., ச)

“ஆன்மாவை இரதத்துளகைவும், சரீரத்தை இரதமாகவும், புத்தியைச் சாரதியாகவும், மனசைக் கடிவாளமாகவும் அறிதி; இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும், விஷயப்பொருள்களை அவை செல்லும் மார்க்கமாகவும் உறுப” என (இந்திரியங்களை) வசிகரிக்கும் பொருட்டுச் சரீரத்தை இரதமாகவும் ஆன்மாவை இரதத்துளகைவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்ட உபாசனா உபாயங்களுள்ளே, (கவனிக்கப்படாது) எஞ்சியதாய் உருவகஞ் செய்யப்பட்ட சரீரமே அவ்வியத்தசப்தத்திற் கொள்ளக்கிடக்கின்றமையின். “இந்திரியங்களுக்குமேலே உள்ளன விஷயார்த்தங்கள்” என்று தொடங்கி, “அது எல்லை; அது பரமாகிய கட” என்பதிறுதியாக வசிகாரம் பண்ணும் பொருட்டன்றோ ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக மேல் என்று சொல்லிப் போர்தன.

யதெவ் வாடி நவீ ப்ராஜஸுடிவெஷஜாந சூதூதி |

ஜாநரோதூதி விஹதி நியவெதூடிவெஷ ஜான சூதூதி ||

(கட. க. கக.)

“அறிஞன் வாக்கையும் மனசையும் அடக்கல்வேண்டும்; அவற்றை அறிவாம் ஆன்மாவிலே ஒடுக்கவேண்டும்; அறிவாகிய ஆன்மாவை மகத்தாகிய ஆன்மாவிலே ஒடுக்கவேண்டும்; அவன் அந்த மகத்தைச் சார்தமாகிய ஆன்மாவில் ஒடுக்கவேண்டும்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றாற் சுருதியே பின்னரும் உணர்த்துகின்றது. ஆகலின், அவ்வியத்தம் என்றதுகண்டுச் சரீரத்தைக் குறிக்கின்றது. (க)

(கூகேகூபம்) அவ்வியத்தத்தைப் பிரதானம் எனலே பிரசித்தம். இஃதெவ்வனம் சரீரமாம்? என்று ஆசங்கிப்ப, சூத்திரகாரர் உத்தரம் இறுப்பாராயினர்.

ஸஞ்சுஷு தடிஹ-கூக (க. ச. உ)

(ககக) சூக்குமமாயுள்ளதே சரீரம்; அதற்குத் தகுதி உண்மையின்.

சூக்குமம் என்பது அவ்வியத்தம். அவ்வியத்தமே சரீராவஸ்தை கொண்டு காரியத்துக்குத் தகுதிபாதல்பற்றி அது அவ்வியத்தத்திற் குறிக்கப்படுவதெனல் புத்தம். (உ)

சூத்திரகாரர் மற்றோர் புத்தி உறுகின்றனர்.

தடியீநகூடிவக (க. ச. உ)

(ககஉ) அவர்க்கு ஆதினமாகலின் (ஒவ்வொன்றும்) பயனுடைத்து.

ஆன்மா சரீரமுதலியன சிவபெருமான் வயத்தனவாகி உபாசனையை முற்றுவித்தலின் பொருட்டுப் பயனுடையனவாயின. சிவபெருமான் ஆந் தரியாயியாய் ஆன்மாவோடணத்தையும் பிரேரித்து, உபாசனைக்குத் துணையாகி, வசிகரிக்கற்பாலனவாகிய பொருள்கட்டெல்லாம் முடிந்த எல்லையாகி (இறுதியாய்ப்) பெறற்பாலராகலின், “அவர் பரமாகிய கதி” எனப்படுகின்றனர். ஆகலின், அவ்வியத்தம் என்பது ஈண்டுச் சரீரமே. (௩)

ஜெயகூர்வஹநாஹு (க. ச. ச)

(௧௧௩) அறியற்பாலதாகக் கூருமையானும்.

ஈண்டுச் சாங்கியர் பிரதானமே அவ்வியத்தமாயின், அது ஓர் ஞேயப் பொருளாகக் கூறப்பட்டிருக்கும். அங்ஙனம் ஒன்றும் (கூறப்பட) கில்லை. ஆகலின், அது கபிலர் அவ்வியத்தம் அன்று. (ச)

பிரதானம் ஓர் ஞேயப்பொருளாகக் கூறப்பட்டதென்னும் ஆசங்கையைச் சூத்திரகாரர் பரிகரிப்பாராயினர்.

வடித்தி ஹேஷு ஸ்ராவோ ஹி ப்ரகூரணாசு (க. ச. ௫)

(௧௧௪) (அப்படிப்பட்டதொன்றைச் சுருதி) கூறுகின்ற தெனின், அன்று; எதனாலெனின், (அது) அறிஞனன்றே; பிரகரணத்தினால்.

(ஆகேஷம்)

ஸாஷு ஷீஸூ-ஃ ரோஹ ஷீஸூ-ஃ ௨௪௩௩ ஹித்யூ-மயவஹு யசு|
கநாடிநஹ் ஷீஹஃ வரஹ-ஹ் மிதூயு ௧௦ ஷீத்யூ-ஃ
வாபீ ௪௦௮௮௧ (கட. ௩. ௧௫)

“சப்தமிதாயும், பரிசமிதாயும், ரூபமிதாயும், அவ்வியமாயும், இரசமிதாயும், நித்தியமாயும், மணமிதாயும், அநாதியனந்தமாயும், மகத்துக்குமேலாயும், வேறுபடாததாயும் இருப்பதொன்றை அறிந்து மாணவாமினின்ற விறுதின்றன” என அடுத்துவந்த சுருதியிற்றே பிரதானம் அறியற்பாலதொன்றாகக் கூறப்பட்டதெனின்,

(உத்தரம்) அதுபுத்தம் அன்று;

|| யஜ்ஜகூ-நஹ் ஸ்ராவோ (கட. ௩. ௧௬)

“அறிஞன் வாக்கையும் மனசையும் அடக்கல்வேண்டும்” என அறிஞியப் பற்றியே பிரகிருதவிஷயமிருந்தமையின். ஆகலின் அவ்வியத்தம் சரீரமே. (௫)

பிரதானத்தின் பிரசங்கமே இஃது என்று கூறுகின்றனர்.

த்யாணாஹேஷு-ஹ் ௨௪௩௩ ஹித்யூ-மயவஹு (க. ச. ௬)

(கனடு) - முன் தங்குமே இங்ஙனம் உபத்தியாசமும், பிரதி
பாடம்.

இப்பாசனத்தில் உயர்ப்பம், உபாசனம், உபாசகன் என்னும் மூன்று அறிபற்பாளை என உபநிபாசமும் பிரகிணமும் போர்த்தன; பிரதாதிக்கந்து. என்னவெனின்,

கம் ஐ-டி-ஸ்-60 மெய்நிலைவாங்கு மூலமாகி கம்மெய்வொ
ஐ-டி-ஸ்-60 வாராணடி சுவரையொழியாதெனவென புகார் யிரு
வெய்ய-பெருக்கள ஜமாதி|| (கட. உ. கட)

“அறிஞனாவன் அத்தியான்மயோகவாயிலாகக் காண்டற்கரியரும், மறைவினரும், கூடப்பிரவேசித்தவரும், குகைக்குள் மறைந்தவரும், குகைக்குண்மார்ந்தவரும், பழையருமாகிய (மகா) தேவரை அறிந்து இன்பத்துள் பத்தினின்று வீடுறுகின்றனன்” என்றற்றொடக்கத்தனவே இந்த அதிகாரத்திலுள்ள உபநிசாயம்.

பெயர் பெருக விவிகிதா திருநெல்வேலி சுவிதேசிகை நாய
தேவதி பெருகை வனதலிபுரத்திருநெல்வேலி ஸயாநம் வராணாபெரு
வாஸுதேயம் (கட. க. உ)

“மனிதன் இறந்தபோது அவன் இருக்கின்றனன் எனச் சிலரும், அவன் இல்லை என்று வேறு சிலரும் கூறுதலின், சந்தேகம் உண்டாகின்றது; இதனை நீகிரீ உணர்த்த, யான் அறிப விரும்புகின்றேன்; நான் கேட்கும் வரங்களுள்ளே இது மூன்றாவது வரம்” என்றும்,

சுருத் யமிகாடிருதா யமிகாடிருதாலாதுதா சுருதாசு
சுருத் ஊடுதாது ஊவாது யததாதுவிததா||

(5L. 2. 38)

“தர்மத்துக்கு வேறுபட்டதும், அதர்மத்துக்கு வேறுபட்டதும், காரண
காரியமில்லாததும், இறப்பெதிர்விலாததுமாயுள்ள எதை நீர் பார்க்கின்றீ
ரோ, அதை எனக்குச் சொல்க” என்று ஒருநிகளிற பிரசின்ய அடங்
கிறது. ஆகலின் பிரகரணசம்பந்தமின்மையானும் சரீரமே அவ்வியத்தும்,
பிரதானம் அன்று.

(5)

இன்னும் மற்றோர் இலங்கமும் உளதென்று குத்திரகாரர் கூறுகின்றார்.

பெரியது (க. க. க.)

டி. (ககக) - மகத்திப் பாவமும்...

உயிரினங்கள்: (ப. 1. 50)

“புத்திக்குமேல் ஆன்மாவை மகத்து” என்று சருதிபிற் மகத்து என்றது சாங்கியர்க்குச் செல்லாதவாறு போல, அவ்வியக்கமும் பித்தாதி அன்றென நிர்ணயிக்கப்பட்டது. (எ)

(உ) சமசுவதிகரணம்

(ஆகேஷம்) இந்தப் பிரகாசமபந்தமாகப் பிரதானத்தையுற்றுப் பேசுதற்கு அவகாசமின்றேல் ஆகுக; பிற்தோரிடத்திற் பிரதானமே காரணமாகக் கேட்கப்படுகின்றதென்பதை ஆகேஷித்து இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கற்பாலதாயிற்று.

உலிலவடிவிலெவாசு (க. ச. அ)

(ககன) சமசு(பாத்திர)ம் போல; பகுத்துக் கூறும் குறியின்மையின்.

சுஜாஸெகாஹ் ஹிதஸுதகூஷாஹ் வஹிஃ ப்ரஜாஸுஜஹ்நாஸு-ஹிஃ சுஜாஸெகாஹ்ஹிதஸுதகூஷாஹ்நாஸெதெ (ஜஹாஸெநாஹ் ஹிதஸுதகூஷாஹ்நாஸெதெ) (சுவே. ச. டி)

“செந்நிறமுடையதாய், வெண்ணிறமுடையதாய், கருநிறமுடையதாய், ஏகரூபமாய் அநேக பிரஜைகளைப் பிறப்பிப்பதாயுள்ள பிறவாப் (பெண்) வஸ்து ஒன்றுள்ளது; அதனை விரும்பி அதனைக் கிடக்கும் பிறவாத மற்றோர் (ஆண்) வஸ்து ஒன்றுள்ளது; இன்பம் அனைத்தையும் அனுபவித்து அதனை விடுத்துள்ள மற்றோர் பிறவாத வஸ்து ஒன்றுள்ளது” என்னும் சுவேதாசுவதாசருதியே விஷயம்.

சுண்டுச் சமஸ்தப் பிரபஞ்சகாரணமாகிப் பிறப்பிலாததலின் அஜா என்று கூறப்படுவது சாங்கியர் பிரகிருதியா? இன்றேற் பராசத்தியா? என்னது கந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) சாங்கியர் கூறும் பிரகிருதி எனலே யுத்தம்; அஜா என்பதி பிறப்பிலாததொன்றை உணர்த்தலானும், சமஸ்தப் பிரஜைகளுக்கும் காரணமாயிருத்தலானும், செம்மை, வெண்மை, கருமை என்னும் மூக்குணங்கள் அறிவப்படலானும், இவ்விவற்கை மற்றொன்றற்குக் கோடல் யுத்தம் அன்றும் என ஆகேஷிக்க.

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. (சாங்கிய) தந்திரத்திற் கூறப்பட்ட பிரகிருதியைக் காரணமாகக் கூறல் கூடாது, பிறப்பிலாமைமாதிரித்தால் அதனைய் பிரகிருதி எனக் கோடல் யுத்தமன்று;

உலிலவடிவிலெவாசு (பிரு. ச. உ. டி) 123

“கீழ்ப்புறத்துவாரமுள்ள சமசபாத்திரம் என்ற கிடத்து கிசேஷ (வேத) விவதாய்”

உத்தரோ (பிரு. ச. உ. ௩)

“இது அதன் தலை” என்றகிடத்து எங்ஙனம் பேதம் கூறப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே ஓர் காரண மொழியால் ஓர் கிசேஷ ஞானம் உதிக்கவேண்டுமாயின், அதற்கு மற்றோர் கிசேஷணம் வேண்டப்படுகின்றது. ஆகலின், அது சாங்கியத்துப் பிரகிருதி அன்று. (அ)

சாங்கியப் பிரகிருதிக்கு வேறாய் பிரகிருதி எவ்வியல்பிற்றென்று சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

ஜ்யோதிருவகூரோதூ தயாஹ்யீயத வனகெ (க. ச. ௬)

(ககஅ) அங்ஙனமே சிலர் ஜ்யோதி என்று தொடங்கிப் படிக்கின்றனர்.

ஜ்யோதி என்றது சிவபெருமான். இந்த அஜாப் பிரகிருதி சிவபெருமானைக் காரணமாகக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அங்ஙனம் தைத்திரியர் சிலர் சிவபெருமானைக் காரணமாகக் கொண்டதுதான் பிரகிருதி என அதன் சொரூபத்தைப் படிக்கின்றனர்.

கனொரணியாநஹமொ லேஹீயநீ (தைத். ஆரணி. ௧0, ௧௨, ௨௬)

“அனுவுக்கணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாய்” என்று சிவபெருமானிலே உபக்கிரமித்து,

ஸவ்ஷ ப்ராணாஃ ப்ரஹ்மணி தஸூஷ (தைத். ஆரணி. ௧0, ௧௨, ௨௬)

“பிராணன்கள் ஏழும் இவரிலே நின்று பிறக்கின்றன” என்றற்றொடக்கத்தன்றோற் பிரபஞ்சம் சிவபெருமானினின்று உற்பத்தியாய் அவ்வியல்பினை புடையதென்று கூறுமிடத்து, அஜா (பிரவாத) வஸ்து ஒன்றுளது என்று படிக்கின்றனர். அவரை உணர்த்துமாறுபற்றி, இந்த அஜாப் பிரகிருதி சிவபெருமானைக் காரணமாய்க் கொண்டதென எவ்வாற்றானு நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், சாங்கியத்திற் சித்தித்த பிரகிருதி எனல் யுத்தம் அன்று. (க)

(ஆசேபம்) இந்தப்பிரகிருதி சிவபெருமானைக் காரணமாய்க் கொண்டதுபற்றி, அது அவருக்குக் காரியமாய்க் கூறப்படுகின்றது. (சிவபெருமானைக் காரணமாகக் கொண்ட) அவ்வியல்பினதாகிய இதனைப் (பிரகிருதிபை) அஜா என எங்ஙனம் கூறலாம்? என ஆசங்கித்து,

சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

கஜதொவபொராஜ ஜ்ஜாஹ்விஹ்விஹ்வி (க. ச. ௧0)

(௧௧௧) கற்பனை உபதேசிக்கப்படலானும் விரோத மின்று, மது முதலியவற்றிற் போல.

கற்பனை என்றது சிருட்டி.

ஊராவலி யஜாஃ சூதவொ வுதாநி லுதக௦ லுஷ்ய யஜு வெஊ வடினி| சுஷுநாயீ ஸுஜதெ விஸுதேததஸிஸுநாநொ ராயயா வ ஹிராஃ| ராயாஹு ப்ரக்யதி விஷுநாயிநஹு ஸெஹஸுநா||

(சுவே. ச. ௯)

“சந்தசுகளும், யஞ்ஞங்களும், கிரதுக்களும், விரதங்களும், இறப்பும், எதிர்வும், வேதஞ் சொல்லிய யாவுமாகிய இஃதனைத்தையும் எதன்பானின்று பிறப்பித்தனரோ, அதில் மற்றொருவன் மாயையாற் கட்டுண்டான்; பிரகிருதியை மாயை என்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும் அறிக” என்னும் வாக்கியத்திற் சிருட்டி கூறப்பட்டமையின், பிரகிருதியை அஜா என்றும், சிவபெருமானால் ஆக்கப்பட்ட காரியம் என்றும் கூறலிற் போதரும் விரோதம் யாதும்இல்லை. இச்சுருதியின் பொருள் வருமாறு:—

பிரளயகாலத்திலே நாமரூபமொழிந்து நிற்கும் அசித்தாகிய மாயையும் மகேசுவரிடத்துச் சரீரமாகிச் சூக்குமரூபமாயிருக்கின்றமையின் அஜா எனப்படும்; சிருட்டிகாலத்திலே நாமரூபத்தோடிசைந்திருத்தலாற் சிவபெருமானால் ஆகிய காரியமுமாம். எங்ஙனமெனின், படைப்புக்காலத்திலே வசு முதலிய தேவர்கள் யார்க்கும் ஆதித்தியன் போக்கிய பண்டார சாலையாயிருந்தமையின், அவன் மதுவாயும் காரியமாயுமுான்;

கலெஸ வா சூஷிதொ லெவயே (சாந். நட. க. ௧)

“சூரியன் தேவர்கட்கு மதுவாயினன்” என்று சுருதி கூறுகின்றமையின்.

நெநவொஹெகா நாவூதெதகல வனவ ஸெஷு ஸூதா|

(சாந். நட. ௧௧. ௧)

“அங்கிருந்து அவன் மேலே எழுந்தபோது அவன் உதிப்பதும்இல்லை, அஸ்தமிப்பதும்இல்லை, அவன் ஒருவனே மத்தியில் நிற்கின்றனன்” என்றும் சுருதி கூறலின், பிரளயகாலத்திலே அவ்வாதித்தியன் மதுமொழிபோன்ற மற்ற மொழிகளாற் கூறெனாத அத்தியந்த சூக்குமரூபமாயிருத்தலிற் காரியமாகான். இங்ஙனம் மதுவித்தையிற் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பிரகிருதியை அஜா என்றும், (அது) சிவபெருமானைக் காரணமாய்க் கொண்டதென்றும் கூறலின் எய்தும் விரோதம் யாதும் இல்லை. ஆகலின், அஜா என்றது தாந்நிரிக சாங்கியர் கூறும் பிரகிருதி அன்று. (௧௦)

(௩) சங்கியோபசங்கிரகாதிகரணம்.

(ஆகேஷ்பம்) பிறிதோரிடத்துச் சாங்கியர் தந்திரசித்தமாயுள்ள இருபத்தைந்து தொகையினவாம் தத்துவங்கள் சுருதியிற் கூறப்படுகின்றன என்றதை ஆசங்கித்து, அதனைப்பரிகரிக்குமாறு மற்றோர் அதிகரணம் எழுந்தது.

ந ஸுபெஷா வஸுபு ஹாடிவி, நாநா லாவாடிதி ரொகாஸு

(க. ச. கக)

(கஉ) சங்கியை சங்கிரகிக்கப்பட்டமையானும் அன்று, தத்துவங்கள் நானாவகையாயுண்மையானும், அதிகம் உண்மையானுமாம்.

யஸிந் வஹ வஹ ஜநா சுகாஸுஸு ப்ரதிஷிதஃ |

கஜேவ ௨௩ சூதாந௦ விசுஸ்திஹாஸீதொ ௨௪௪௧ ||

(பிரு. சு. ச. கஎ)

“ஆகாயமும் ஐவைந்து சனங்களும் எவரிலே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளனவோ, அவரைப் (பரம) ஆன்மா என நினைக்கின்றேன்; அமிர்தமாயுள்ள பிரஹத்தை அறிந்து நான் அமிர்தனாகின்றேன்” என்னும் சுருதியே லீஷ்யம்.

இச்சுருதியிற் கண்ட ஐவைந்து சனம் என்னும் பதார்த்தஞ் சாங்கிய சித்தமாயுள்ள தத்துவங்களா? இன்றேற் சுருதி சித்தமாயுள்ள தத்துவங்களா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) சாங்கிய சாஸ்திரத்திலே இருபத்தைந்து சங்கியை பிரசித்தமாதலினாலும், அத்தொகை ஈண்டுத் தோற்றுதலானும் ஐவைந்து சனம் என்றது எப்பிரகாரத்தானும் அவைகளையே குறிக்கத்தக்கன என ஆகேஷ்பிப்பின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஈண்டுப் பஞ்சபஞ்ச என்றற்றொடக்கத்த மந்திரத்திலே, இருபத்தைந்து என்னும் தொகை “பஞ்ச பஞ்ச” என்ச்சுருக்க முறக் கூறப்படினும், அவை தந்திரசித்தமாயுள்ள தத்துவங்களென்று. “யஸிந்” (பிரு. சு. ச. கஎ) (எவரிலே) என்றற்றொடக்கத்த மந்திரபாகத்தினுற் குறிக்கப்பட்ட கிவபெருமானிலே அவைகள் (தத்துவங்கள்) ஆதார முற்றனவாக அறியப்படுகின்றது; (அவைகள் என்றது உபநிடதத்துக் கூறப்பட்ட தத்துவங்கள்); இவற்றினின்று வேறுற்றமையானும், ஆகர்பத்தைத் தனித்துக் கூறினமையின் தத்துவம் அதிகப்படுதல்பற்றியுமாம். தத்துவ அதிரேகம் என்றது தத்துவங்களின் அதிகத்தொகை. ஆகலின்,

சண்டு இருபத்தைந்து தத்துவத்தொகை குறிக்கப்பட்டதன்று. மேலும், இருபத்தைந்து என்னுந் தொகையுங் கூறுதல் யுத்தமன்று.

ஹிரண்யே ஸாஹ்யாஸு (பா. வி. உ. க. ௫)

“திக்கங்கியையாயுள்ள சம்னையில்” என்னுந் சூத்திரவிதிப்படி, இது சம்னாவிஷயமாயுள்ள சமாசம். ஆகலின், ஐந்து சனம் என்றது ஐனைந்து சனங்களைச் சுட்டியது; “சப்த சப்த” ரூஷிகள் என்றாற் போல.

ஆகலின் சாங்கியதத்துவப் பிரசக்தி இல்லை.

(கக)

பின் அவை எவை எனச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

புராணாடியோ வாக்யஸேஷாக் (க. ச. கஉ)

(கஉக) பிராணாதிகள் வாக்கியசேஷத்தினால்.

புராணஸு புராண ூத ஊக்ஷஸுக்ஷ ரூதஸுரூதஸு
புராசுரூதஸுரூதஸு ரூதஸுரூத யெ ரூதா விஷு (பிரு. சு. ச. கஅ)

“பிராணனிற் பிராணனையும், கண்ணிற் கண்ணையும், காதிற் காதையும், அன்னத்தில் அன்னத்தையும், மனத்தில் மனத்தையும் எவர்கள் அறிகின்றனரோ” என்னும் வாக்கியசேஷத்தினாற் பஞ்சசனம் எனப்பட்டவை பிராணதி ஐந்து இந்திரியங்களாம் என அறியப்படுகின்றது. இதனாலுந் சாங்கியதத்துவங்கள் சண்டுக் கூறப்படவில்லை.

(கஉ)

பின்னரும் நியாயம் கூறப்படுகின்றது.

ஜெராதிரெஷ்கெஷாஜெஷுநெ (க. ச. கங்)

(கஉஉ) சிலர் கூறுமாறு சோதியினால், அன்னமில்லா விடத்து.

சிலர் என்றது காண்ணுவர் மேற்று.

சுஹஸ்யாஸு (பிரு. சு. ச. கஅ)

“அன்னத்தின் அன்னம்” என்னும் சப்தம் இல்லாவிடத்து,

உ ஷேஷ ஜெராதிரெஷ்கெஷாஜெ (பிரு. சு. ச. கங்)

“சோதிக்குட் சோதியாயினுணரத் தேவர்கள் வழிபடுகின்றார்” என்னும் சருதியுபக்கிரமத்தின் முதலாவது சோதிசப்தத்தினாற் பஞ்சசனம் என்னும் இந்திரியங்கள் அறியப்படுகின்றன. சோதிக்குட் சோதி என்றும், பிரகாசத்துட் பிரகாசம் என்றும் பிரமத்தைக் கூறிய பின்னர், ஐவைந்து சனம் என்று கூறப்படுதலின், இவை பிரகாசிக்கும் ஐந்து இந்திரியங்கள் என்று அறியப்படுகின்றது.

KAHAMAHOPADHYAYA

(கங்)

DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

காரணகெந, உரகாபாடிஷு, யயாவுவடிஷெக்கோ!

(க. ச. கச)

(க2௩) ஆகாசமுதலியவற்றுக்குக் காரணமாயிருத்தலா
னும், குறிக்கப்பட்டபடி கூறப்படலானும்.

சுலலா உடிமு சூலீசு (தைத். உ. எ. க)

தெலிஷெஹுஷுக்ஷுதூலீசு (பிரு. ந. ச. எ)

“அசத்துத்தானே முதற்கண் இருந்தது; இது மெய்யாய் அவ்விதாகிருத
மாயிருந்தது” என்றற்றொடக்கத்த வேதாந்தவாக்கியங்கள் அனைத்தினும்
பேதம் புலப்படாமையின்,

சூதாவா உடிசெ ஸ்வாமு சூலீசு (ஐத. க. க)

“(பரம) ஆன்மா ஒன்றுமாத்நிரமே முதற்கண் இருந்தது” என்னும்
விசேஷவாக்கியத்தினுற் குறிக்கப்பட்டதே கூறப்படலாற் சாங்கியர்களு
டைய அவ்விதாகிருதம் கொள்ளப்படமாட்டாது. அங்ஙனமே விசேடித்த
வாக்கியங்களிற் காணப்பட்ட இந்திரியங்களே கூறப்பட்டமைபற்றிச் சாங்
கியர் தத்துவங் கூறப்பட்டதன்று. (கச)

ஈண்டுச் சாங்கியதத்துவம் எங்ஙனம் பொருந்தாதெனச் சூத்திரகாரர்
கூறுகின்றனர்.

ஸலாகஷுஷுக்ஷு (க. ச. கடு)

(க2௪) தொடர்ச்சியுண்மையான்.

ஸொக்ஷுஷுக்ஷு (தைத். உ. சு)

(எங்ஙனம்) “நான் அநேகமாக ஆவேன் என அவர் விரும்பினர்” என்ற
விடத்து, அவர் என்பது தொடர்ச்சிபற்றி முற் கூறப்பட்ட சர்வஞ்ஞரைக்
குறிக்கின்றதோ,

சுலலா உடிமு சூலீசு (தைத். உ. எ. க)

எங்ஙனம் “அசத்துத்தானே முதற்கண் இருந்தது” என்றவிடத்து, தொடர்
ச்சிபற்றி அசத் என்றது முற் கூறப்பட்ட அவ்விதாகிருத்ததைக் குறிக்கி
ன்றதோ,

ஸ ஸ்வா உடி ஸூலீசு (பிரு. ந. ச. எ)

எங்ஙனம் “அவர் நகத்து றுனிவரையும் ஈண்டுப் பிரவேசித்தார்” என்ற
விடத்து, தொடர்ச்சிபற்றி அவர் என்றது அவரையே குறிக்கின்றதோ,
அங்ஙனமே ஈண்டுத் தொடர்ச்சிபற்றிப் பஞ்சஜனம் என்றது இந்திரி
யத்தைக் குறித்ததாமெனக் கோடலில் விரோதமில்லை. சாங்கியதத்துவ
ஆசங்கைப் பிரசங்கம் நினைந்து. (கடு)

பின்னர் சூத்திரகாரர் சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்கு வேறுவெனக் கூறுவாராயினர்.

(ச) ஐகத்வாசித்துவாதிகரணம்.

ஜமதாஸிக்ஷாஸு (க. ச. கள்)

(க2ரு) (அது) ஐகத்தைச் சுட்டுதலின்.

ஹ்ரு தெ ஹ்வாணி (கௌஷீ. ச. க)

“பிரமத்தை உனக்குப் போதிப்பேன்” என்று தொடங்கி,

யொ வெவ வாலாக வனதெஷாஃ பௌஸுஷாணாஃ சுத்யா யஸ்ய வெவ தத்யை ஸ வெவ வெத்யை (கௌஷீ. ச. கஅ).

“பாலாகி, இந்தப் புருஷர் எல்லார்க்குங் கர்த்தாவாயினரோ, இது எவரது கர்மமாயிற்றோ, அவர் அறியற்பாலர்” என்றற்றொடக்கத்த கௌஷீதகிப் பிராம்மேனோபநிடத சுருதியே விஷயம்.

ஈண்டு அறியற்பாலராகக் கூறப்பட்டவர் சிவபெருமானா? ஆன்மாவா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்)

ய வனவெஷ சூதிக்ரு பௌஸுஷஸ்தெவாஹ ஸ்வாவஸெ ய வனவெஷ அஹ்ருஷிபௌஸுஷஃ ய வனவெஷ விஹ்ருகி

(கௌஷீ. ச. உ, ஈ, ச)

“எந்தப் புருஷர் ஆதித்தியனில் இருக்கின்றாரோ, அவரையே வழிபடா நின்றேன்; எவர் சந்திரனிலோ, எவர் மின்னலிலோ” என்பவற்றில் முன் வாக்கியத் தொடர்ச்சியிற்றே பிரகிருத ஆதித்தியன் முதலிய அனைத்துக்குங் கர்த்தாவாயிருத்தல் ஆன்மாவுக்கு உளதாதலினாலும், கர்மசப்தம் அபூர்வத்தைக் குறிக்குமாதலானும், கர்மசம்பந்தம் அனைத்தையும் விடுத்து நின்ற சிவபெருமானுக்காகாமையின், அந்த அபூர்வம் ஆன்மாவுக்குப் பொருந்துமாமெனின்,

(சித்தாந்தம்) கர்மம் என்னும் சப்தமும் இது என்னும் மொழியும் சமானாதிகரணத்திருத்தல்பற்றியும், செய்யப்படுகிறதென்னுந் தொழில்பற்றியும் உலகம் குறிக்கப்படுகின்றமையின், உலகத்தைக் காரியமாய்க்கொண்ட சிவபெருமானே ஈண்டுப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனர். (கௌ)

சூத்திரகாரர் பின்னர் ஆசங்கித்துப் பரிகரிக்கின்றனர்.

ஜீவஸூஷுபாணாஸிமாஸ்தேதி வெத்யுஷாஸு (க. ச. கள்)

லாகச் சுவர்க்கராச்சியமாகப் பயன் ஏகார்தப் பிரமோபாசனையினால் மாத்திரம் எய்துவதாமென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் இந்தப் பிரகரணம் பிரம்பரமாம் என நிச்சயிக்குமிடத்து, ஆன்மாவுக்கும் முக்கியப் பிராணனுக்கும் உரிய லிங்கங்கள் அவர் பரத்தன்வாகச் செலுத்தற்பாலன. (கௌ)

மற்றோர் பகும் கூறப்படுகின்றது.

கூறாது-ஊ ஜெஜிஹி: ப்ருவ்யாவ்யாநாவ்யாபிவெஜே. ஜெகே (கூ. ச. கஅ)

(கௌ) சையினி கொள்ளுமாறு போல வினாவிடையில் மற்றொருவர் பொருட்டு உள்ளது; மேலுந் சிலர் அங்ஙனமே கூறுவர்.

தௌ ஹ ஸுவஹ வுரூஷ ஜஜமதுஸூ ஹஜாதயதூ ராஜின்யாஹுகே ஸுஹதூணராவஸி லொரிராஜனிதி ஸஹதூ லீஜேவ ஸிபெய தடிஹ ஸநஹ யஷ்யா வ்யாவிஷேவ ஸதத ஸவ ஸபிதஸ்யே (கௌஷீ. ச. கஅ)

“அல்விருவருங் கூடி நித்திரையாயிருந்தவனிடம் வந்தார்கள்; அஜாதசத் துரு என்பவன் வெண்கிலி புனைந்த சோமராசப் பெரியோனே, என்று விளிப்ப, அவன் யாதும் பேசாது நித்திரையெய்தான்; அவன் பின்னர்த் தண்டினாலே அவனைத் தட்டும் போது உடனே எழுந்தான்” என்னும் வாக்கியத்திலே, விளித்தபோது கேளாமையானும் பின் தடிக்கொண்டு தட்டிய போது எழுந்தமையானும், பிராணதிகளுக்கு வேறாக ஆன்மா உளதென்றமை இதற்கு வேறாய்ச் சிவபெருமான் உளர் என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டாம்.

தெஷ ஸதஜாஸாகே வுரூஷாஸயிஷ க்ஷ வா ஸத டஹதூத ஸதஜாமாஸி (கௌஷீ. ச. கஅ)

“பாலாகி, இந்தப் புருஷன் எங்கே துயின்றான்? எங்கிருந்தான்? பின் எங்கிருந்து வந்தான்? என்னும் வினாவிலும்,

ஸதா ஸௌஜீ தஜா ஸஹஸோ ஹதி (சார். கூ. அ. க)

“புதல்வனே, அப்போது சத்தோடே கூடச் சம்பன்னுகின்றான்” என்னும் வாக்கியத்தோடோர் பொருள் இயைந்த

யஜா ஸுவஹ ஸுந ந கஹந ப்ருக்யாவ்யாபிவெஜே ஸவெக்யா ஹதி (கௌஷீ. ச. ௨௦)

*“(பரம) ஆன்மாவானது மெய்யாய்ச் காணற்பாற்று, கேட்கற்பாற்று, சித்திக்கற்பாற்று, தெளியற்பாற்று” என்னும் விஷயம் பிருகதாரணியத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. சுண்டு,

(பூருவபக்ஷம்)

சூதீநஸூ காசிரய (பிரு. சு. ரு. சு)

“ஆன்மாவின் அனுபவத்தின் பொருட்டு” என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியங்களால் அனுபவத்தை விரும்புகின்றமைபற்றிச் சம்சாரியாதலின், இவன் ஆன்மாவாம் எனில்,

(சித்தாந்தம்) சுண்டுக் கூறப்பட்டவர் சிவபெருமான். எதனாலெனின்,

சூதீநஸூ-கா நாராயணி விதேந (பிரு. சு. ரு. ந.)

சூதீநி வஸூரொ டுஷெஸூ-கெ ரிகெ விஜாத ஐ.ரெ. ஸவ-ஓ விஷிக்ட (பிரு. சு. ரு. சு)

ஐ.ரெ. ஸவ-ஓ யடியரோதீர (பிரு. சு. ரு. எ)

“செல்வத்தினாலே சிவத்துவமடைதற்கு நம்பிக்கையில்லை; (பரம) ஆன்மாவைக் கண்டு கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியும் போது, இஃதெல்லாம் அறியப்படும்; (பரம) ஆன்மாவே இஃதெல்லாம்” என்று தொடங்கி,

யெநெஓ ஸவ-ஓ விஜாநாதி கெ கெந விஜாநீயாஸி

(பிரு. ச. ச. சுச)

“எவரால் ஈதெல்லாம் அறிகின்றதோ, அவரை எதனால் அறியலாம்?” என்பதனுத்யாயப்போந்த வாக்கியமனைத்தும் சிவபெருமானிலே அன்னுவயிக்கின்றமையின், போகப்பிரீதியுடைய ஆன்மா அதுவாதத்திற் சிவபெருமானைப் பிரதிபாதித்தலினால் விரோதமில்லை. (சுக்)

இந்த இடமெல்லாம் ஆன்மாவைக்குறிக்குஞ் சொல்லினற், சிவபெருமான் கூறப்படுதல் யாங்ஙனமென மதாந்தரத்தினற் சூத்திரகாரர் வெளிப்படுத்துவாராயினர்.

பு-கிஜாலிபெஷி-ஓமோபூரயூ (க. ச. உரி)

(கஉக) பிரதிஞ்ஞை சித்திப்பதற்காக லிங்கம்; ஆசுமரத்தியர் உரைக்குமாறு போல.

சூதீநி வஸூரொ டுஷெ (பிரு. சு. ரு. சு)

சுனிவினுங்கட்டப்பட்டகரும்பினும்

பனிமலர்க்குழற்பாவைநல்லரினும்

தனிமுடிகவித்தானுமரசினும்

மீன்யன் நன்னடைந்தார்க்கிடையருநனே.

(திருவிடைமருதூர், நா. வ. ௧௦)

யொருவன் நான் அறியுமா? என்று வந்தான். தலைவன் சொன்னான்: (அதர்வசிரசு)

“உருத்திரர் எனப்படும் பகவானுக்கு, பிரமா எனப்படும் அவருக்கு நான் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்” என்று தொடங்கி, பிரமா, விஷ்ணு, மகேசுவரன், உமை, விநாயகர் முதலிய சமஸ்தப் பிரபஞ்ச சப்தப்பொருளுமாயிருந்தல் இரண்டாவது கண்டத்தினும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுப்போந்தது. அங்ஙனஞ் சமஸ்த சருதிகளை இணக்கி ஆராயுங்கால், சேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்தையும் அந்தரியாமியாய்ப் பிரவேசித்து, அனைத்தையும் சரீரமாகவும், எல்லாப் பெருமுடையாராகவும் இருந்தனர் சிவபெருமான் என்றறியப்படுதலின், காசகிருத்தினைமதந்தான் சருதிசூத்திர மகாபிரகார சம்மதமாம் எனக்கோடல் உசிதமாயிற்று. (உஉ)

(சு) பிரகிருத்தியதிகரணம்.

முதலாம் அத்தியாயத்து முதற்பாதத்து இரண்டாம் அதிகரணத்திலே “எவரினினு இப்பூதங்களெல்லாந் தோற்றியவோ” என ஐந்தாம் வேற்றுமை கேட்கப்படுதலின், (ஆண்டுச்) சிவபெருமானுடைய பிரபஞ்சோபாநானம் சாமான்னியமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வதிகரணம் அதனை முற்றுந் தாழ்த்தற்கெழுந்தது.

வகுதிபு. புகுதிபு. புகுதிபு. புகுதிபு. புகுதிபு. (க. ச. உ.)

(க.உ) அவர் புகுதியுமாம்; பிரதிஞ்ஞை திருட்டாந் தங்களுக்கியைதலான்.

தலாபு வந்தலா டாபு தலாபு தலாபு தலாபு (தைத். உ. க)

“(பரம) ஆன்மாவாகிய அவரினினு ஆகாயம் பிறந்தது”

புகுதிபு. புகுதிபு. புகுதிபு. புகுதிபு. புகுதிபு. (தைத். ஆரணி. க. க. உ.)

“பூமியையும் ஆகாயத்தையும் படைத்து ஒருவராகிய தேவர்” என்றற் றொடக்கத்த சருதிகளை ஈண்டு ஆராயற்பாலனவாகிய விஷயம்.

இவைகளிலே பிரசித்தமாயுள்ள உபயகாரணத்துவம் உரைப்பது யுக் தமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

அங்கமாயா தியாய்வேதமாகியருமறையோடும்பூதந்தானையாகிப் பங்கமாய்ப்பலசொல்லுந்தானையாகிப்பான்ம தியோடா தியாய்ப்பான்மையாகித் தங்கையாய்க்காலிரியாய்க்கன்னியாகிக்கடலாகிமலையாகிக்கழியுமாகி யெங்குமாயெறார்ந்தசெல்வனாகியெழுஞ்சுடராயெம்மடிக்ணின்றவாதே. என்றற்றொடக்கத்த நின்ற திருத்தாண்டகமுதலியவற்றினும் அதர்வசிரசுப்பொருள் தொனிக்கின்றது.

நிமித்தகாரணராகிய குலாலாதியோர் உபாதான மிருத்பிண்டரதிகளாக ஆகாமையினாலும், உபாதானமாகிய மிருத்பிண்டரதிகள் நிமித்தகாரணராகிய குலாலாதியுட்க ஆகாமையினாலும் சந்தேகமுண்டாயிற்று. பிரபஞ்ச காரியத்தைப்பற்றி அவர் நிமித்தகாரணமும், உபாதானகாரணமுமாம் இரண்டுமாதல் யாங்ஙனம்?

(பூருவபகலும்) அவர் உலகசுருட்டிக்கு நிமித்தகாரணர்தான்; உபாதானகாரணரல்லர்; எதனால்? கூடாமையின். கடத்தை நிருமாணஞ்செய்யும் குலாலன் தானே மட்பிண்டமுமாகிக் கடத்தைச் செய்வானல்லன்; படம் நெய்யும் குவிந்தனும் அங்ஙனஞ்செய்வானல்லன். அல்லது மட்பிண்டம் குலாலனாகிக் கடத்தை வளைய முயலினும் அது கூடாதாமே. நிமித்தகாரணமாகிய பிரமத்துக்கு உபாதானத்துவம் எய்தாது. நிமித்தத்துக்கு உபாதான கற்பனை நிஷ்பிரயோசனம்; அவ்வியல்பிற்றாகிய கற்பனையின்றியும் காரியம் தோற்றுவதால். குலாலன் மிருத்பிண்டத்தினின்று வேறாயினும், கடம் ஆக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றமைபற்றிக் (குலாலன் கடமாதலும், கடம் குலாலனாலுமாகிய) அந்தக் கற்பனையின்றியே காரியம் காணப்படலான். நிமித்தத்துக்கு உபாதானத்தை ஏற்படுத்துவது பயனற்றது. ஆகலின் பிரமம் நிமித்தகாரணமே; உபாதானமுமன்று எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. உலகத்துக்கு நிமித்தமும் உபாதானமும் பிரமமே;

வ்யுஷ்டஸ்யுத தரோஷெஸ ஸ்ரோக்ஷோ யெநாஸூகம் ஸூகம் ஊவத்யூதம் தேவிவிஜாதம் விஜாத்யு (சாந். சூ. க. க)

“நீயும் அகந்தை கொண்டனை; எதனால் கேட்கப்படாதது கேட்கப்படுகின்றதோ, நினைக்கப்படாதது நினைக்கப்படுகின்றதோ, அறியப்படாதது அறியப்படுகின்றதோ, அந்த ஆஞ்ஞையை நீ எஞ்ஞன்றாயினும் கேட்டனியா?” என்று சுருதி கூறுமாறு, நிமித்தகாரணராகிய ஆஞ்ஞையுடையார் அறியப்படுமிடத்துச் சேதனீசேதனப்பிரபஞ்சமனைத்தும் அறியப்பட்டதாகும் என்றவற்று, ஆஞ்ஞையுடையார் அறியப்பட்டபோது யாவும் அறியப்படுமென்றும் பிரதிஞ்ஞையினாலும்,

யயெயெகெந ஸ்ரூதினெந விஜாதெந ஸவ-ஓ ஸ்ரணயம் விஜாதம் ஸூகம் (சாந். சூ. க. க)

“ஒரு மட்பிண்டம் அறியப்பட்டால் மண்மயமாக அனைத்தும் அறியப்பட்டதாகும்.” என்னுஞ் சுருதியினால் அதனை விளக்கும் மட்பிண்ட திருஷ்டாந்தத்தின் ஒற்றுமையினாலுமாம். பிரமம் நிமித்தமாய் மாத்திரமிருத்ததின் அதனை அறிதல்பற்றிக் சமஸ்தப் பிரபஞ்சஞானமும் எய்தமாட்டாது. எங்

நனமெனின், உபாதானமாகிய மட்பிண்ட ஞானத்தை அறிவதானந்திக் குலாணை அறிதலாற் காரியமாகிய குடம் அறியப்படமாட்டாது. ஆகலின், நிமித்தகாரணமாகிய பிரமம் உபாதானகாரணமாயிருக்கும்படித்து இது பொருந்தும் எனக் கொள்ள, பிரமமே உபாதானமாம். (௨௩)

(சாந். சு. க. ௩) சுருதியிற் கண்ட இந்த ஆதேச சப்தத்தினால் ஆஞ் ஞை செய்யும் பிரமம் கூறப்பட்டது. உபாதானம் என்றது அவரினின்ற வேறின்றெனக் காட்டச் சூத்திரகாரர் மற்றோர் நியாயங் கூறுகின்றார்.

சுவிஞ்ஞாவபெயாது (க. ச. ௨௪)

(௧௩௩) (அவர்) சங்கற்பங் கூறப்படலானும்.

தமெடுக்காத வஹுஸ்யாஹு புஜாயெய (சாந். சு. ௨. ௩)

“நான் அநேகமாவேகை என்று அவர் சங்கற்பித்தார்” என்னுஞ் சுருதியில் நிமித்தகாரணமாகிச் சங்கற்பித்த முற்றறிவுடைய பிரமத்தினது விசித்திர ஜகதாசாரத்தினால் அநேகமாயாதலாகிய சங்கற்பம் உபதேசிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், உபாதானம் நிமித்தகாரணத்துக்கு வேறின்று. (௨௪)

(ஆகேஷம்)

விஸூயிகொ ருமெஹுஹி-ஹி-ஹுணுமஹ-ஹு வாகு-ஜாய ரோநு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“விசுவாதிகரும் மகாவிருடியுமாகிய ருத்திரர் இரண்ணியகருப்பர் பிறக்கக் கண்டனர்” என்னுஞ் சுருதியினால் விசுவாதிகராகிய சிவபெருமான் நிமித்தகாரணமாகித் தமக்கு வேறாயுள்ள பிரகிருதியில் (உபாதானத்தில்) தமது சங்கற்பத்தினால் உண்டாக்குஞ் சமஸ்த தேவர்கட்கும் தலைவராகிய இரண்ணியகருப்பரைச் சிருட்டிக்க அனுக்கிரகத்தோடு பார்க்கின்றனர் என்று அறியப்படுகின்றது. அவர் பிரகிருதியாய் உலகாகாரமாவது எங்ஙனம்?

ரோயாஹு புகுதி விசு (சுவே. ச. ௧௦)

“மாயையைப் பிரகிருதி என்று அறியவேண்டும்” என்றுரைக்குஞ் சுருதியில், மாயை என்பது பிரகிருதியாம்.

தஸூரூராய ஜாயக விராஜோ சுயிவ-ஹுஹி

(இரு. வே. ௧௦. ௧௦. ௧)

“அவரினின்ற விராட்புருடன் பிறந்தான்; விராட்டுக்குமேலே புருஷன்” என்னுஞ் சுருதிகளாற் புருஷன் பிரகிருதி என்று அறியப்படுகின்றது. அவ் விரண்டமே பிரகிருதியாய் உலகாகாரமிற்றென்று கூறுவது உத்தமம் என்று கூற,

“அப்போது அவர் தாமே தாமாகச் செய்தனர்” என்னுள் கருதியிற்ற சிவபெருமான் தாமே உலகாகாரமாதலோடு கர்த்தாவாதலும் பெறப்படுகின்றது. ஆகலின், அவர்தாம் உபாதானமும் நிமித்தமுமாம். (௨௬)

(ஆகேஷ்பம்) சமஸ்த தோஷகளங்கலேசமுமிலராய், அளவுகடந்த மங்கலகுணரத்தினுகராய், தடைகடந்த நித்திய வைபவமுடையராய், பிரபஞ்சாதிராய் நின்ற சிவபெருமான் அஞ்ஞான விகாரஸ்பதமாகிய இழிந்த பிரபஞ்சரூபப் பிருகிருதியாதல் யாங்ஙனம்? என ஆகேஷிக்க,

(உத்தரம்) குத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

வரிணாரோக (க. ச. ௨௭)

(கந்.கூ) பரிணமத்தினால்.

நித்தியசுத்தானந்தரும் நிரதிசயமங்கல சுவாபாவிகருமாமாயினும், நிமித்தகாரணமாகிய சிவபெருமான் உபாதான காரணமாகி உலகாகாரமாதலும் யுத்தமே; (சிவபெருமான்) சேதனசேதனகாரியமாய்ப் பரிணமமுதலான்.

(ஆகேஷ்பம்) அந்தோ! காரணவிகாரரூபமாய்த்திரிதலன்றோ பரிணமம்; முன் ரூபத்தை விடுத்துப் பின்னோ ரூபமாய் மாறுதலே பரிணமமாகும். சிவபெருமான் அநர்த்தத்தன்மையிலிருந்து எவ்வாறு தொடக்குறுவாரல்லர்?

(உத்தரம்) சத்தியம்; நீ வினாவியது. எங்ஙனம் நிமித்தகாரணம் உபாதானமாயவிடத்தும் விகாரமுதலிய பரிசமில்லையோ, அங்ஙனம் பரிணமமும் எய்துகின்றது. அபூர்வமாகிய பரிணமம் எது? அதனைக் கேட்டற்குக் குதகலமுடையேம். அதனை விளக்க வேண்டிற்றும் எனின்,

(உத்தரம்) கேட்குதி; விளக்குவாம்.

யஜா தஸீஸுத லிவா ந ராகி ஹஸுத வாலுலிவ வஸவ தெவ
ஓம் | தடிக்காரம் ததுவிதாவ-ரெணும ப்ரஜாவ தலுபூபுலுதா
புராணி (சுவே. ச. ௧௮)

“எப்போது இருள் உளதாய்ப் பகலுமின்றி இரவுமின்றிச் சத்துமின்றி அசத்துமின்றி இருந்ததோ, அப்போது சிவன் ஒருவரே இருந்தார்; அவர் அக்ஷரமாயும், சவிதாவுடைய வணக்கற்பாலதாம் முக்கியப் பொருளாயும் இருந்தார், அவரினின்றி புராணியாகிய பிரஞ்ஞை (பராசத்தி) வெளிப்பட்டது” என்பது கருதி.

சந்திரஞாயிச் ஒளியெல்லாம் ஒழிந்து, பகல் இது இரவிது எனப் பகுத்தலில்லாத குணியமாய், நாம்ரூப கிசேஷமின்றி ஸ்தலகுக்கும்

சேதனசேதனமாகிய சத்து அசத்தின் வியக்தி நிலையற்று, நெல்லாம் இருண்மயமாய் இருந்த அந்தக்காலத்திலே, அந்தச் சிவபிரானார் அத்துவிதீயராய், கேவலராய், சுவப்பிரகாசராய், தம்மினின்று பருக்கப்படாவிடப்படாத சேதனசேதனச் சத்தியோனெராயினர். அவரே அக்ஷரமாயும், கூரரகிதமாயும், நாசரகிதமாயுமுள்ள பரவஸ்துவாயிருந்தனர்; அந்தச் சனிதாவாகிய சூரியனுக்கு முதற்கண்ணே ஒளியைக் கொடுத்தமையின் வரேண்ணியராயும், அவனுக்கு மத்தியிலிலுள்ள ஒளியாயுமிருந்தார். அப்பெற்றியராகிய தம்மினின்று வேறுபடாச் சேதனசேதனப் பிரபஞ்சம் முழுமையும் மறைந்து கிடத்தல்பற்றி அத்துவிதீயமாய் அக்காலத்திருநீயெல்லாம் ஒட்டும் பெருந்தோற்றமாகிய உருவத்தையுடைய நித்தியசித்த புராணியாம் பரமப்பிரஞ்ஞையாகிய ஞானசத்தியார் தோற்றினர். பின்னர்,

வொ ஸூயத வஹுஸ்யா (தைத். உ. சு)

“நான் அனேகமாய் ஆவேகை என அவர் விரும்பினர்” என்றவாறு, பின்னர் நாமரூபாதி பகுப்பில்லாத சூக்குமசேதனசேதன வஸ்து சரீரியாயும் காரணராயும் நின்ற சிவபெருமான் நாமரூபப் பகுப்புளதாகும் (ஸ்தூல) சேதனசேதனப் பிரபஞ்சமாக ஆவேன் என்று சங்கற்பித்தனர். ஆகலின்,

ஊஃ ஸவ-ஃஸ்யஜத யஹிஃ (தைத். உ. சு)

“எதெது இருந்ததோ அதையெல்லாம் அவர் கிருட்டித்தனர்” என்னுஞ் சுருதிப்பிரகாரம் அவர் தமது சரீரமாகவேயிருந்த சூக்கும சேதனசேதன வஸ்துவைத் தம்மினின்று வேறு பிரித்து, பின்னர்

தஹுஸூ தஹேவாநு ப்ராவிஸு (தைத். உ. சு)

“அதனைச் கிருட்டித்து அதனுள்ளே பிரவேசித்து” என்னுஞ் சுருதிப்பிரகாரம் தம்மினின்று பிரிக்கப்பட்ட சேதனசேதனத்தள்ளே (பரம) ஆன்மரூபமாகத் தாம் பிரவேசித்து, பின் அவர்

ஸஹு க்ருஹவஸு* (தைத். உ. சு)

“சத்தும் (பசுவும்), தியத்தும் (பாசமும்) ஆயினர்” என்றற்றெடுக்கத்த

புபரிணம் என்னும் மொழி உபநிடதங்களில் இல்லை. அங்ஙனமாயினுக்குத் திரகாரால் க. ச. உள். ல் அப்பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பரிணமத்துக்காகப் பாடியகாரால் உதகரிக்கப்பட்ட (தைத். உ. சு) சுருதியிற் கண்ட அபவத் என்பதற்கு “ஆயினர்” “ஆனார்” என்பது பொருள். “ஹ்யயிராஹ்யுடலாஹ்யுலகாய” எனவும், “இருநிலைத் தீயாகி” எனவும் போந்த திருவாக்குகளிற் காணப்படும் “ஆஹு” “ஆகி” என்றவைகளுக்கு எந்தப்பொருள் வைத்தாந்திகள் கொள்கின்றார்களோ, அந்தப் பொருள்தான் பரிணமத்துக்கும் பொருளாகக் கோடற்பாற்று. இப்பரிணமத்தினுற் சிவபெருமானுக்கெய்தும் களங்க லேசமுமில்லையாம் என்று உணர்த்தற்கு அபூருவபரிணம் என்று பாடியகாரர் ஸ்ரைந்தருளினர்.

சுருதிப்பிரகாரம் நானாவகைத்தாய சேதனசேதனப் பிரபஞ்சரூபமாக மிகுதியும் (ஆயினர்) பரிணமித்தார்.

இங்ஙனம் மனிதனுக்குப் பாலத்துவமும் யௌவனமும் உளவாயிற்று போல, உலகமே வடிவாயுள்ள பிரமத்துக்குக் காரணமும் காரியமும் உள்வாயின.

ஸாயாணு ப்ரக்யகிம் விஷ்ணுநாயிநக்டு ரிஹொரூபு|

தஸ்யூவயவஹூதெந வ்யூவஹூ ஸவஹூஜம்||

(சுவே. ச. ௧௦)

“மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும் அறிக; அவரது அவயவமாகிய அதனாலே இவ்வுலகமனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டது” என்று சுருதி கூறுகின்றது. அற்றகலின், அனைத்துக்கும் மாயை தான் பிரகிருதி என்றும், அதனையுடையவர் மகேசுவரர் என்றும், அவரது அவயவமாயும் அம்சமாயுமுள்ள சிற்சத்தியே போக்தாவாயிருக்குந் தசையிலே புருஷன் எனப் பெயர் கொண்டு சகல உலகத்தை வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறதெனப் பெறப்படுகின்றது. எங்ஙனம் சரீரமாத்திரத்திலிருந்தேனும் ஆன்மமாத்திரத்திலிருந்தேனும் உரோமம் நகமுதலியன உண்டாகாவோ, அங்ஙனம் கேவலம் மாயையிலிருந்தேனும் கேவலம் மகேசுவரிலிருந்தேனும் உலகம் உண்டாகாது. பின் சரீரமுடைய (புருஷன்) னின்று கேசம் நகமுதலியன தோற்றுமாறு போல, மாயையுடையாராகிய சிவபெருமானி னின்று சேதன சேதனத்துக்கு உபாதானகாரணமாகிய புருஷன் வெளிப்படுகின்றான். அவ்வுருவடைந்த ஈசனிலிருந்தே அவ்வியக்த சதுர்முகப் பிரமாமுதலாயினோர்க்குப்பத்தியாயிற்று.

வாஸுஷோ வெவாஸுஹூ (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. ௪௨)

“புருஷர்தான் உருத்திரர்” என்னுஞ் சுருதி ஈசுவரர்க்குப் புருஷருபத்துவத்தைக் கூறுகின்றது. ஆகலின், அந்தந்த அவஸ்தாவிசேஷத்தினுற் சேதனசேதன விசிட்ட சிவபெருமான் காரணமும் காரியமுமாம் என்று கூறுதல் மிக உசிதம்.

(உள)

யொநிஸூ ஹி தீயதெ (க. ச. ௨௮)

(க௩௩) அவர் பிரகிருதியுமாம் என்று பாடப்படுகின்றனர்.

சிவபெருமான் சகல பூதங்களுக்கும் யோநி என்று கூறப்படுகின்றார்.

உஸாஸஹாயம் வாஸுஸூரம் ப்ரஹ்ம க்ரிஹொவநம் நீலகண்டம் ப்ரஸாணம் பூகாவாஸுமிதஹூதி ஹூதயொநிஸூ. (கைவ)

“உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், பிரசார்தரும், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் (யோநியும்) பிரகிருதியும்

சமஸ்த சாட்சியுமாயுள்ளார் என்றறிந்து முனியானவன் தமசுக்கு மேலே போகின்றான்” என்னுள் சுருதியிற் சமஸ்தசாட்சியும், சர்வஞ்ஞரும், இருஞக்குமேற் போந்தவரும், பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தவரும், சமஸ்த பூதங்களுக்கு யோரியும் (பிரகிருதியு) மாயுள்ளார் பராசத்தி உமையோடி ஷைந்த சிவபெருமானேயாம். ஆகலின், பரப்பிரமமே *உயாதானகாரண மும் நிமித்தகாரணமுமாம். (௨௮)

(௭) சர்வவியாக்கியாநாதிகரணம்.

வனதெந ஸவெ- ஷாஷாநா ஷாஷாநாஃ (க. ச. ௨௯)

(௧௩௮) இதனால் எல்லாம் வியாக்கியானஞ் செய்யப் பட்டன; வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டன.

(முதலாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்து) இரண்டாஞ் சூத்திர முதல் இதுவரையும் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்ட வேதாந்தவாக்கியங் களின் வியாக்கியானத்தினாலே, பிரமலிங்கங்களைக் கூறும் வேதாந்தரூபங் களாகிய கன்மகாண்டத்திடைக்கட் போந்த புருஷசூக்தம் சதருத்திரீய முதலிய மந்திரப்பிராம்மண பாகங்களும், ஸ்மிருதி இதிகாசபுராண ஆகம அபியுக்தசூக்திவிசேஷங்களுமாகிய எல்லாம் வியாக்கியானஞ் செய்யப் பட்டனவாம் என்பதே விஷயம்.

“வியாக்கியாதா” எனச் (சூத்திரத்தில்) இருதரங் கூறியது அத்தியா யம் முடிந்தது என்ற கருத்தினாலாம்.

ஈண்டுக் கன்மகாண்டத்திற் போதரும் சதருத்திரீயம் புருஷசூக்தம் என்பனவும், ஸ்மிருதி இதிகாசபுராணங்களும் தாற்பரியலிங்க சமர்வயத் திற் பிரமத்தைத்தான் உணர்த்துகின்றனவா? இன்று? என்பது சந்தேகம்; பிரகரணபேத முதலியவே சந்தேகத்துக் காரணம்.

(பூருவபக்ஷம்) கன்மகாண்டத்திலே தோற்றும் புருஷசூக்த முதலி யன் கன்மத்தை அனுஷ்டிப்போனாகிய ஆன்மபரத்தனவாம் எனக் கூறு வது நவமாம்; அவை நித்தியமுக்த பிரம விஷயபரத்தன அன்று; பயனின் மையான். ஸ்மிருதி புராண முதலியவும் ஒரே ஆன்மாவைக் கூற்றிறல்; எதனுலெனின்? அவற்றுட் சில பிரமாவையும், சில விஷ்ணுவையும், சில உருத்திரரையும், சில இந்திரனையும், சில சத்தியையும், சில அக்கினியையும்,

* உபரிடத உபக்கிரமணிகை ௨௦-ஆம் இலக்கத்திற் கண்டவாறு உபரிடதங் களும் இவற்றை ஆதாரமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்த பிரமசூத்திரமும் தியானயோகப்பி யந்தமே கூறி முற்றி நிற்பனலேயாக, இந்தத் தியானயோகத் துரியுத்திலே பரித் திரசுத்தியாகிய கந்தமாயைக்கும் பராசத்திக்கும் இடம் ஒன்றியிருந்தமையான், யோகஸ்தானத்து உபரிடதங்கள் அந்நிலைக்குத் தக் அவை கூறியவொக்கும்மாமென னும், அதுபற்றிச் சூருயிமுக்த்யாதுமின்றும் என்றும் கடைப்பிடிக்க.

சில சூரியனையும், சில வாயுன்னையும், சில பிறவற்றையும் பரப்பிரமமாகக் கூறும். ஆகலின், இது (நிலையின்மை என்னும்) அந்வஸ்தாதோஷம். அது பற்றி, இவைகள் பிரமத்தைக் கூறியவாகக் கொள்ளப்பட்டமர்ட்டா என ஆகேஷிக்க,

(சித்தாந்தம்) கூறுகின்றோம். புருஷசூக்தமுதலியவும் பிரமத்தையே போதிப்பனவாம்; பிரமலிங்கங்கள் உண்மையான்.

தல்லா லிராஹஜாயத (புருஷசூக்தம்)

சூஷிதூவண-ஹேஸஸூ வாபொ (புருஷசூக்தம்)

கடுவோ விஜாநஜேத ஹம் ஹவதி (தைத். ஆரணி. ஈ. க. ௩. ௪௦)

“அவரினன்று விராட்டுப் பிறந்தான்; தமசுக்கு மேலுள்ள ஆதித்தியவர்ணர்; அவரையே அறிந்து ஈண்டு அமிர்தனுகின்றான்” என்னுஞ் சுருதிகளான், அவர் அனைத்துக்கும் காரணராதலும், இருளுக்கு மேலாதலும் சிவத்துவத்துக்குக் காரணமாதலுமாகிய பிரமலிங்கங்களுடைய சம்பந்தம் காணப்படுகின்றது. ஆகலின், ஈண்டுக் கூறப்பட்ட சிவபெருமானே புருஷசப்தத்திற் கூறப்படுகின்றார்; சதருத்திரீயத்தினும் சிவபெருமான் உலகத்துக்குப் பதியாதலும், அவர் உலகுக்கு ஆன்மாவாதலும், நீலகண்டமுதலிய இலக்ஷணமுடையராதலும் நேரே கேட்கப்படுகின்றன. ஆகலின், சிவபெருமானே அப்பிரகரணத்திற் கூறப்பட்டனர் என்பது யுத்தம்.

(ஆகேஷம்) மங்கலகுணங்களுக்கு நிதியாயுள்ள சிவபெருமான் சதருத்திரீயத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படுதல் அயுத்தம்.

|| நடுவெ நுஞ் சிறுவெ (யசுர். வே. ச. ௫. ௧)

“உருத்திரரே உமது கோபத்துக்கு நமஸ்காரம்” என்றமையாற் ருழந்த குணமாகிய மங்யு (கோப) சப்தம் முதற்கண்ணே எய்திற்றே எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனம் விசாரிக்கற்பாலதன்று; மங்யு என்னும் மொழி ஞானத்தின் மேற்று. இன்றேற் குரோத சப்தத்தின் பரியாயம் எனினும் இழுக்காது; துஷ்டமிக்கிரகத்தின்பொருட்டுச் சுவேசசையினற் கொள்ளப்பட்ட பிரகிருதிகுணமாயிருத்தல்பற்றி அதற்குச் சிவபெருமானிடத்திற் சம்பந்தமில்லை. புராணதிகளின் தாற்பரியலிங்கங்களெல்லாம் பிரம விஷ்ணு வாத்நாமங்களின் பொருளாயுள்ளாரும், சர்வான்மகரும், சர்வஞ்ஞரும், சர்வசத்தியுடையாரும், சர்வாதிபரும், அசாமானியவைபவரும், பிரமசப்தப்பொருள் ஓய்தற்கு இடமாயினரும், சமஸ்த வேதாந்த வாக்கியங்களாயும் இயைத்துச் சமர்வயஞ் செய்தல் வாயிலாக எய்தும் முடிந்த பொருளாயும், உமாசகாயராயும், பரமேசுவரருமாகிய சிவபிராணியுற்று அறிவிப்பனவாம் என்று உரைப்பது யுத்தமே, இவை கன்மகாண்டத்தில் நிகழ்கின்

றனவே என ஆகேஷிக்கிங் அன்று ; லிங்கத்தைக்கொண்டு பிரகாசத்தை அறியவேண்டுமென்பது நியாயம். இந்த நியாயங்கொண்டு வேதாதி பிரமாணவசனங்களிற் சேதனமேனும் அசேதனமேனும் உலகுக்குக் காரணமாகக் கூறப்படுமிடமெல்லாம் அது அவ்வவ் வான்மாவாய் நிற்கும் *சிவபெருமான்மேற்றெனப் பொருள் கொள்க. எங்கெங்கே புருஷார்த்தயில்லாத விகாரம் அறியாமை முதலிய குணம் நிகழ்கின்றனவோ, அங்கங்கே பரப் பிரமசிவனாருடைய சித்சித்வஸ்து சரீரமென்றறியற்பாற்று, காணற்பாற்று என நன்கு நிரூபிக்கப்படவேண்டுமெனல் முழுமையும் உசிதம். (உக)

*யாதொருதெய்வங்கொண்டாரத்தெய்வமாகியாங்கே
மாதொருபாகனார்தாம்வருவர்மற்றத்தெய்வங்கள்
வேதனைப்படுமிறக்கும்பிறக்குமேவ்வினையுஞ்செய்யு
மாதலானிவையிலாதானிற்தருள்செய்வனன்றே.

(சித்தியார். உ. உரு)

இரண்டாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதம்.

(க) ஸ்மிருத்தியதிகரணம்.

ஹ்யுத்தநவகாஸ ஷொஷபுஸஸு ஐதி ஷெஹாஸு ஹ்யுத்தநவ
காஸு ஷொஷ புஸஸுமாஸு (உ. க. க)

(க௩க) ஸ்மிருதிக்கு இடங்கொடாத் தோஷம் நேரு
மெனின் அன்று; அன்னிய ஸ்மிருதிகளுக்கு இடங்கொ
டாத் தோஷம் நேர்தலின்.

முந்திய அத்தியாயத்திலே சச்சிதானந்தரூபரும், சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ
சத்தித்துவாதி சுவரூபலக்ஷணமுடையரும், சகல ஜகத்தைப் பிறப்பிப்ப
வரும், அனைத்துக்கும் வேரானவரும், அனைத்துக்கும் ஆன்மாவானவரும்,
விரூபாக்ஷத்துவ கிருஷ்ணபிங்களத்துவ நீலகண்டத்துவ முதலிய விசிஷ்ட
லீலாமங்கள சுவரூப சுவபாவமுடையரும், பவர் சிவன் சர்வர் மகாதேவர்
பரமேசுவரர் முதலிய முக்கிய நாமங்களின் பொருளானவரும், பரம
காருணிகரும், பரப்பிரமமுமாகிய சிவபெருமானிடத்திலே சமஸ்த வேதா
ந்தவாக்கியங்களும், அவற்றின் அனுகுணமாகிய ஸ்மிருதிகளும் தாற்பரி
யத்தினாற் சமந்வயமாதல் கூறப்பட்டது. இந்தச் சமந்வயம் வேதாந்த
விருத்தமாகிய ஸ்மிருதி தர்க்காதிகளினால் விரோதமுறுதலின், அது இந்த
அத்தியாயத்திற் பரிகரிக்கப்படுகின்றது.

முதற்கண்ணே சாங்கியஸ்மிருதி விரோதம் பரிகரிக்கப்படுகின்றது.
முந்திய அத்தியாயத்திலே யாண்டும் கூறப்பட்டவற்றைச் சமந்வயஞ் செய்
தலே இந்த அத்தியாய விஷயம்.

இங்ஙனம் கூறப்பட்ட வைதிகசமந்வயம் சாங்கிய ஸ்மிருதியப்பிரகாரம்
ஸ்தாபிக்கப்படல் வேண்டுமா? அன்று? எனச் சந்தேகம் எழுகின்றது.

எங்ஙனம்? உலகத்துக்குக் காரணம் பிரமம் என்று வேதங் கூற,
கபில ஸ்மிருதியானது உலகத்துக்குக் காரணம் பிரதானம் என்று கூறு
கின்றது. கபிலரோ மகாதபசுடையராதலின், அவர் வசனமும் பிரமா
ணமே. சிரேஷ்டமாகிய வேதமோ அனைத்துக்கும் முக்கியப்பிரமாணம்;
இது அப்பிரமாணகந்தத்தையும் பொறுக்காது. இவ்விரண்டனுள்ளே எது
எதனாற் வாதிக்கப்படும் என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) சாங்கியஸ்மிருதி ஒரே விஷயம் கூறுவதாய் (மற்றொன்
றற்கு) அவகாசமுடையதன்றாய்ப் பிரபஞ்முடையதாக, வேதத்துக்குத் தரு

மத்தில் அவகாசமுடையதுபற்றித் துர்ப்பலமுடைமையின், அங்ஙனமாத்
னது (அவகாசம்பற்றி) ஸ்மிருதிக்கிணங்கச் சங்கோகஞ் செய்யப்பட்டு
புத்தமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) நாம் அங்ஙனம் இல்லை என்பேம்; எதனால்? வேத
விரோதமில்லாத மனுஸ்மிருதிகளுக்கும் அவகாசதோஷம் நேருமாகலின்.

விரணியுல-10 வபுத ஜாயயா நபு (தைத். ஆரணி. ௧0. ௧௨. ௨௮)

“இரண்ணியகருப்பர் பிறக்கக் கண்டனர்” என்று பிரத்தியக்ஷமாகப் பிர
மத்தையே காரணமாகக் கூறும் சுருதிக்கிணங்க,

கவ ஹவ ஸுஸுஜ-பாஷௌ தாஸு வ்யு-10-வாஸுஜஹு

(மனு. ௧. ௮)

“ஐவங்களைத்தான் ஆதியிலே சிருஷ்டித்து, வீரியத்தை அதில் எறிந்தார்”
என்றற்றொடக்கத்தனவாக (மனு) ஸ்மிருதி கூறலின், இந்த ஸ்மிருதி அங்
மேயசுருதிமூலமாகிய சாங்கிய ஸ்மிருதியினும் சிருஷ்டமுடையதாகப் பிர
மாணிகர் கொள்வர்.

(௧)

ஐதரௌஷாஹாநுவமஸு (உ. க. ௨)

(௧௪0) பிறரது ஸ்மிருதிகளில் அது காணப்படாமைமீன்.

சர்வஞ்ஞர்களாகிய மனுமுதலியோருடைய ஸ்மிருதிகளிலே கபிலர்
கொண்ட பிரதானகாரணவாதம் அங்கீகரிக்கப்படாமைமீன், பிரதானத்
தைக் (காரண) மாகக் கூறும் ஸ்மிருதியானது வேதத்தை முதலாகக்
கொண்டதன்றெனக் கூறுவது யுத்தம். ஆகலின், சாங்கியஸ்மிருதிப்பிர
காரம் வேதம் கூறிய முடிபைத் திரிவுபடுத்தல் கூடாது.

(௨)

(௨) யோகப்பிரத்தியுக்தியதிகரணம்.

வாகெந யொமஃ ப்ரக்யுஷஃ (உ. க. ௩)

(௧௪௧) அதுகொண்டு யோகம் உத்தரமிறுக்கப்பட்டது.

யோகாங்கத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் இரண்ணியகருப்பரது ஸ்மிருதி
யும் பிரதானத்தையே காரணம் என உரைக்கின்றது. பிரதானத்தைக்
காரணமாகக் கூறும் சாங்கிய ஸ்மிருதி விரோதமுறுங்கால், இதழ்கிசைய
வேதம் திரிவுபடுத்தப்படல் வேண்டாம் எனின், ஆகுக.

அங்ஙனம் சண்டு இரண்ணியகருப்பஸ்மிருதிப் பிரகாரம் சுருதி திரிவு
படுத்தப்படல் வேண்டுமா? அன்று என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகம்) கூறுதும். எங்ஙனமெனின்? சுவேதாசுவதரோயநிடத்திற் பிரமசாஷாத்காரத்துக்குக் காரணமாக யோகவித்தை விரிவாக எங்ஙனம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே சாங்கியஸ்மிருதியானது அதுமேயசுருதி மூலமாயிருப்பினும், பிரத்தியக்ஷசுருதியை மூலமாகக் கொண்டதும், பிரதானத்தைக் காரணமாய்க் கூறுவதுமாகிய இரண்ணிய கருப்ப ஸ்மிருதிப்பிரகாரம் பிரமத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட சுருதிபாகம் மாற்றப்படவேண்டியது யுத்தமே எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். யோகஸ்மிருதிக்கியையச் சுருதியை மாற்றாதல் கூடாது.

|| யொழுகுதிவ்ருதி நிரோயம் (பாதஞ்சலயோகம். க. ௨)

“யோகமாவது சித்தநிலித்தி நிரோதம்” என்று தொடங்கி, வைதி காஷ்டாங்கயோகத்தைப் பிரதிபாதித்தன் மாத்திரத்திற்குள் அதற்குத் தாற்பரியமாமன்றி, பிரதானத்தைக் காரணமாகக் கூறும் அவைதிகத்தி ணன்று. இதிலே (பிரதானத்திலே) தாற்பரியமுளதாயின், சாங்கியஸ்மிருதி போல இதனையும் திரஸ்கரித்தலே நியாயம். ஆகலின், பிரதானத்தைக் காரணமாய்க் கொள்ளும் இரண்ணியகருப்பஸ்மிருதிக்கியையப் பிரமத்தைக் காரணமாகக் கூறுஞ் சுருதி மாற்றப்படமாட்டாதென்பது யுத்தமே. (௩)

(௩) நவிலக்ஷணத்துவாதிகரணம்.

பின்னரும் சாங்கியதர்க்கப்பிரகாரஞ் சுருதி திரிவுபடுத்தப்படமாட்டாதென்பதுபற்றி ஆசங்கித்துச் சூத்திரகாரர் பரிகரிப்பாராயினர்.

ந விவக்ஷணகூடஸ்ய தயாக்ஷண ஸஜ்ஜாஸ (௨. க. ௪)

(கசு௨) (பிரமம் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணம்) அன்று; அதற்கு விலக்ஷணமாய் இருத்தலின்; அது அப்படியிருத்தலும் (பிரமத்துக்கு வேறாயிருத்தலும்) வேதத்தினால் அறியப்படுகின்றது.

சாங்கியஸ்மிருதிப்பிரகாரம் சுருதி எங்ஙனம் திரிவுபடுத்தப்படாதிருக்கின்றதோ, அங்ஙனஞ் சாங்கிய தர்க்கப்பிரகாரம் அது (வேதம்). திரிவுபடுத்தற்பாற்று? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகம்) எப்பிரகாரத்தினாலும் பிரமகாரணவாதம் தர்க்கப் பிரகாரம் திரிவுபடுத்தப்படுவதாகும்; எங்ஙனமெனின்? பிரமமானது இந்தப் பிரபஞ்சத்தினின்று முழுதும் வேறுனமையின், அது பிரமத்தின் காரியமாகாது; எங்ஙனம்? வேறுபாடெய்தியதேல், அது சுருதியினாலேயாம்.

விஜ்ஞாநஹிவிஜ்ஞாநஹி (தைத். ௨. ௬)

“கிஞ்ஞானமும் அகிஞ்ஞானமும்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியானது பிரபஞ்சம் விகாராஸ்பதமாய் அகிஞ்ஞான முதலிய புருஷார்த்தருபயிலவாததாயுள்ளதெனக் கூறுகின்றது. ஆகலின், சத்தியஞானந்தருபமுடைய பிரமத்தினின்று இது வேறுபடுக்கின்றது; அவ்விரண்டும் கோவும் மகிஷமும் போலிருப்ப, அவை காரணமும் காரியமுமாக எங்ஙனம் கூறப்படும்? (ச)

சுவிபாதி வுவுபுஷஸு விஸுஷாநுமதிஜ்யா (உ. க. ந)

(கசந) ஆனால் விசேஷத்தினாலும் சேர்க்கையினாலும், அது அபிமானியையுற்றுக் கூறுகின்றது.

(பூருவகசித்தத்து கிரோதமாய ஆக்ஷேபம்) பிரபஞ்சமானது அசேதனமாதல்பற்றி அது சேதனப் பிரமத்தினின்று வேறுமாயின்,

தஃ வ்யுபிவ்யுபவீச (தைத். சங். நு. நு. உ)

“அவருக்குப் பிருதிவி சொல்லிற்று,”

சுவிவா வா சுகாரியஜ (தைத். பிராம. நு. க. நு. சந)

“ஜலங்கள் மெய்யாய் விரும்பிய,”

ஸுநெராக் ஸ்வாவாணா விஷுஷஃ (தைத். சங். க. நு. கந)

“பூத்தியுள்ள கற்களே! கேளுங்கள்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் போந்த வாத்தியங்களிலே (ஐடப்பொருள்கள்) சேதனமாகக் கூறப்படுதல் எங்ஙனம்? ஆகலின், இவ்வலகமனைத்துஞ் சேதனம். அதுகொண்டு பிரமமும் பிரபஞ்சமும் சேதனசேதனரூபத்தில் வேறு பாடின்றும் எனச் சங்கித்தல் கூடாதாம் எனின்,

(பூருவகசியின் உத்தரம்) அங்ஙனங் கூறல் புக்தமன்று. யாண்டுஞ் சேதனகாரியம் கூறப்படுவது அதின் அபிமானிதேவதா விஷயம் என்றே பறியப்படுகின்றது;

சுவிவா வுவுபுஷஸு விஸுஷாநுமதிஜ்யா (சுந. க. நு. உ)

“ஆ! நான் மூன்று தேவதைகளையும்” என்றதிலே தேவதாசப்தவிசேஷவுண்மையானும்,

சுவிவா வுவுபுஷஸு விஸுஷாநுமதிஜ்யா (ஐத. உ. ச)

“அக்கினியானது வாக்காகி முகத்திற் பிரவேசித்தது” என்றற்றொடக்கத்தவற்றும்; அசேதனப் பொருளோடு அபிமானிதேவதையும், உடன் நின்றுதானுமாய்; ஆகலின், அசேதனத்துவமுதலியவற்றினாலே உலகத்திற் பிறந்துஞ் சிவகூடனம். இங்ஙனம் உலகத்தைக் காரியமாதலும் பிரபஞ்சத்தைக் காரியமாதலும் ஆகும் பூத்தி ஒழிந்துபற்றி.

(இ)

உருத்திரதேவ (உ. க. க)

(கசுச) ஆனால் அது காணப்படுகின்றது.

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. பிரமமும் பிரபஞ்சமும் இலக்ஷணமாயினும் அவற்றுக்குக் காரியகாரணவியல்பு எய்துகின்றது. அசேதனமாகிய கோமயத்தினின்று சேதனமாகிய விருச்சிகம் பிறக்கக் காண்டலானும், சேதனனாகிய புருஷனிலிருந்து அசேதனமாகிய உரோம முதலியன வளரக் காண்டலானுமாம். ஆகலின், சுருதிசமர்வயமானது சுஷ்கதர்க்கத் திஹ் பாதிக்கப்படமாட்டாதென்பது துணிபு. (க)

பின்னரும் ஆசங்கித்துச் சூத்திரகாரர் பரிகரிக்கின்றார்.

சுலலிதி வெஹ ப்ருத்ஷெயூரூகூகாஷ (உ. க. ஏ)

(கசுரு) (காரியம்) அசத்து எனின் அன்று; மறுத்தல் மாத்திரமுண்மையின்.

(ஆகேஷம்) இங்ஙனம் காரியகாரணம் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுதலின், காரணத்திற் காரியம் இல்லையே; அங்ஙனம் சுருதியும்

சுலலூ ஐரூரூ சூலீஷ (தைத். உ. ஏ)

“அசத்துத்தானே முதற்கண் இருந்தது” என்று கூறுகின்றதெனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனங் கூறுவது அடாது; காரணமும் காரியமும் ஒரே இலக்ஷணமுடையவாகவே இருக்கவேண்டுமென்பதை மறுத்து அச்சுருதி கூறினமையின்; அதுகொண்டு காரியமும் காரணமுமாகிய பிரபஞ்சமும் பிரமமும் ஒரே வஸ்து என்பதினின்றிழக்காதே. (ங)

(ச) அபீதியதிகரணம்.

சுலீதௌ ததூபூஸௌஸூஸூஸூ (உ. க. அ)

(கசுக) பிரளயத்தில் அங்ஙனமிருத்தல் (பிரமம் ஜகத் தைப் போலிருத்தல்) நேர்தலின், பொருத்தம் அன்று.

சற்காரியவாதத்தினாலே காரிய காரணமாகிய உலகமும் பிரமமும் ஒரே வஸ்துவாமாயின், வேதசமர்வயம் தர்க்கவாபிலாக ஒழிக்கப்படுவதா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) அது தவிர்க்கப்படல் வேண்டும்; எங்ஙனம்? உலகமும் பிரமமும் ஒரே வஸ்து என்று கூறப்படுதலான். அங்ஙனமாயின், பிரபஞ்சத்தைப்போல, பிரமமும் விகார அஞ்ஞானமுதலிய திமைகளுக்கிறையந்தாய் முற்றுகின்றது. ஆகலின், வேதாந்த வாக்கியங்களைப்போல

பொருந்தாதாகின்றன. அதுபற்றி இந்த வேதாந்த வாக்கியப்பொருள்
நியாயபெறியினால் வாதிக்கப்படுவதாம். (அ)

ந ௨௦ ஓஷாஷாவாசு (உ. க. கூ)

(கசௌ) ஆனால் அன்று; (சமான) திருஷ்டாந்தமுண்
மையான்.

“அன்று” (ந) என்றது பூருவபகும் ஒழிக்கப்படல் வேண்டும் என்பதைக்
குறிக்கின்றது.

யஸ்யூதா ஸநீரஸு (மத்தியந்தினசாகை)

யஸ்யூவ்யகூற ஸநீரஸு |

“எவர்க்கு ஆன்மாச் சரீரம்; எவர்க்கு அவ்வியக்தம் சரீரம்” என்றற்றொ
டக்கத்த சருதிகளானும்,

விமுஹம் டெவடெவஸ்ய விஸுஜேதஹ்வாஹஸு |

வாகுஷே-௭ ந ஜாநனி பஸவஃ வாஸமௌஸவாசு ||

(வாயு. உத். சு: க)

“சாரமும் அசரமுமாகிய இந்த உலகம் தேவாதிதேவரது சரீரம்; பாசமிருதி
யினாற் பசுக்கள் இப்பொருளை அறியா” என்றற்றொடக்கத்த புராணவாக்
கியத்தினாலும், சித்தமும் அசித்துமாகிய சேதனத்தையும் அசேதனத்தையும்
சரீரமாகவுடைய பரப்பிரமசிவனார் காரியமாயும் காரணமாயும் நிலையுரினும்,
குணதோஷங்களைப் பகுக்குமிடத்துத் திருஷ்டாந்தமுண்மையின் வேதாந்த
வாக்கியமனைத்துஞ் சாமரசியமாகப் பொருத்தமுறுவனவாயின. எங்ஙன
மெனின்? சரீரத்தோடு கூடியமனிதர் முதலாயினோரது ஆன்மாவுக்குப் பா
லிய, யௌவன, விருத்தாவஸ்தைகள் நிகழினும், பாலத்துவ முதலியன
சரீரத்துக்குமாத்திரமே; இன்பமுதலியன ஆன்மாவுக்கே; அங்ஙனம் ஈண்டும்
சரீரமாகிய சேதனசேதனப் பொருள்களிலே நிகழும் அஞ்ஞானம் விகார
முதலிய தீமைகள் சரீரமாய் அமைந்த சேதனசேதனங்களுக்கே உரியவாம்.
அவயவமின்மை, அவிகாரித்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், சத்தியசங்கற்பத்து
வம் என்னுங் குணங்கள் ஆன்மாவாயுள்ள சிவபெருமானுக்கேயாம். இங்ங
னம் திருஷ்டாந்தவுண்மையாற் பிரமத்தையுற்றுக் கூறிய சருதியிற் பொருத்
தமின்மை இன்றே.” (க)

ஹவ்யக்டொஷாஹு (உ. க. ௧0)

(கசௌ) தனது பசுத்தின் தோஷத்தினாலும்.

தனது தாக்கத்தை மாத்திரம் அவலம்பிப்பின் தன்பக்கத்திற் பிரதானவாதி
யினானே நினைக்கப்படுவது சந்திப்பாற்படுத்தப் பிரகிருதி பிரவர்த்திக்கும்

கால், அன்னியோன்னிய தரும் அத்தியாசம் கூறியவாது; ஒன்றில் மற் றொன்றின் தர்மத்தை நினைப்பதாகிய அத்தியாசம் நிர்விகாரபுருஷனுக்கு எய்தாது. அசேதனமாகிய பிரகிருதிக்கும் நினைத்தலாகிய அத்தியாசம் எய்தாதே. ஆகலின், பிரதானகாரணவாதமே தர்க்கத்திற் றறிவிர்க்கப் படுவதாம். (௧௦)

கக-ஈ வுதிஷாநாக (உ. க. கக)

(௧௧) தர்க்கம் ஸ்தாபிக்கப்படாமையின்.

தர்க்கம் ஸ்தாபிக்கப்படாமையானும், பிரதானகாரணவாதம் அத னைப் பிரமாணமாகக் கொண்டமையானும், ஆண்டுப் பிரதிதர்க்கம் நேர்த லானும் பிரதானவாதம் வாதிக்கப்படுவதன்றிப் பிரமகாரணவாதம் வாதிக்கப் படுவதன்று. (௧௧)

சுந்யாநுபேயதி ஷெஷேஷிஷிநிஷே-காஷ வுஸம் (உ. க. கஉ)

(௧௨) வேறு பிரகாரமாய் அனுமானிக்கலாம் எனின், நினைவரும் மீட்சியின்மை நேர்கின்றது.

பிரதிதர்க்கத்திற் றறிவிர்க்கப்படுவது நேராவண்ணம் வேறு பிரகார மாய் பிரதானத்தை அனுமானிக்கலாம் என்னும் வாதமும் புகுதமன்று; ஆண்டுப் பிரதிதர்க்கத்தின் கலகம் நேர்தல்பற்றி, நிலையின்மை என்னும் குற்றத்தினின்று நீங்காமையே நேர்கின்றது. அதுபற்றிச் சங்கதர்க்கத் தை மூலமாய்க்கொண்ட பிரதானகாரணவாதம் ஒழிக்கப்படுமெயன்றிப் பிரபல சுருதிப்பிரமாணத்திற் றித்தித்த பிரமகாரணவாதம் ஒழிக்கப்படு வதன்றென்பது புகுதம். (௧௨)

(௧௩) சிஷ்டாபரிக்கிரகாதிகரணம்.

வசதெந பிஷாபரிமுஷா சவிஷாபுராதா (உ. க. க௩)

(௧௪) இதனால் (சிஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டாத) ஏனை மதக்கோட்பாடுகளும் (தவிர்க்கப்பட்டன என்று) விளக்கப் பட்டன.

தர்க்கத்தை மூலமாய்க்கொண்ட சங்கத தரிசனம் நிலையின்மை முதலிய பற்றி எவ்வளம் ஒழிக்கப்பட்டதோ, அவ்வளம் அதேகாரணத் திற் கணுநர், அகூபாதர் முதலாயினோ பரபகஷங்களும் ஒழிக்கப் பட்டனவெனக் கோடற்பாற்று. அந்தாவது கணுநர் முதலியோர் மதத் திற் சித்தித்த பரமானுவாதவாதமும் திராசரிக்கப்பட்டதென்பது (௧௪)

காரணமாகிய அவ்விருவர்க்கும் அந்நியத்துவமும் வேறுபாடினமையும் சித்திக்கின்றனவேயென்று (சுத்திகாரர்) கூறுகின்றார்.

கடிநநுக்ஷாரஹணஸூழிஹி (உ. க. கடு)

(கடு௩) அவ்விருவரும் அனன்னியர், ஆரம்பணமுதலிய சப்தத்தினால்.

நண்டுச் சருதிகள் ஒரேபிரகாரமாகக் கூறும் காரிய காரணமாகிய பிரபஞ்சமும் பிரமமும் வேறில்லை எனக் கோடல் யுத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

சேதனத்துவ அசேதனத்துவரூப விருத்தகுணமுடைமைபற்றி ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமாதலினற்றான் இச்சந்தேகம் உளதாயிற்று.

(பூருவபக்ஷம்) அவ்விரண்டும் அந்நியமாதல் எங்ஙனம் கூறப்பாற்று? சிவபெருமான் சர்வஞ்ஞதாதி குணமுடைமையானும் ஆன்மா அஞ்ஞானமுடைய போக்தாவாயிருத்தலானும், அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் வேற்றுமையுடையர் என மேலைதிகரணத்திற் காட்டப்பட்டது. சித்தும் அசித்துமாகிய வஸ்துக்கள் இரண்டுக்கும் மிகுதியும் வேறுபாடிருத்தலின், அவ்விரண்டும் அனன்னியத்துவம் என்னும் கதைதூரத்தில் ஒதுக்கற்பாற்றே. காரியகாரணமாயிருத்தல் வேற்றுமையின்மைக்குச் சாதகமாகாது; கோமயம் விருச்சிக முதலிய காரணகாரியமாயிருப்பினும் வேறுகக் காணப்படலான். கடம் மட்பிண்டமுதலியவைகளினும் அர்த்தம் கிரியை முதலிய வியவகாரங்களில் வேற்றுமைபற்றி அபேதமில்லை. இன்றேல், காரியமும் காரணமும் அத்தியந்த அபேதமாகுமிடத்துப் பிரபஞ்சமும் பிரமமும் ஒன்றாதலின், யாண்டும் கர்த்தா கர்மம் கிரியை முதலிய வியவகாரம் இல்லையாகும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். காரியமாகிய பிரபஞ்சம் காரணமாகிய பிரமத்தினின்று வேறின்றே; அது எங்ஙனம் அறியப்படுகின்றது? எனின்,

வாஅரஹணஹி காரொ நாஸ்யெயம் ஐதீகெகெதுவ ஸதுஷ்டி ||

(சார். க. உ. க)

“வாசாரம்பணமானது விகார நாமதேயம்; மிருத்திகை என்பதுதான் உண்மை”

(ஸுஷேவ ஸௌஷேடித்யூ சூஷ்டிகெவாஹித்யூ (சார். க. உ. க))

“சத்தத்தானே, புதல்வனே, முதற்கண் இருந்தது, இது ஏகமாயே இரண்டாவதற்றதாய் இருந்தது”

தடுஷேகத வஹுஸூரஹி ப்ரஜாயெய (சார். க. உ. க)

“அது நான் அநேகமாய் ஆவேன் என்று சங்கற்பித்தது”

வெந்தடித்தூதிஃ ஸவ-ஃஹததூஃ ஸ சூதூ தகூலிவி

(சார். கூ. அ. ஏ)

“இவையெல்லாம் அவரையே ஆன்மாவாகக் கொண்டன; அது சத்தியம்; அது (பரம) ஆன்மா; சவேதகேதுவே, அது நீயாகின்றன”

விஸ்வ ஹிதம் ஹவநம் வித்ருஷஹுயா ஜாகம் ஜாயயாநஹ
யதவெ-ஹவஹுஷாஹுஃ (தைத். ஆரணி. க0. உச. சஉ)

“அநேகமாக ஆனவும் ஆகப்போகின்றனவுமாகிய எல்லா உலகமும், விசித்
திர புவன்முமாம் இவை யெல்லாம் உருத்திரர்” என்னுஞ் சுருதிகளினால்
பெறப்படுகின்றது. (கரு)

காரியம் காரணமாயிருத்தல் வேறுபாடின்றமைக்குச் சாதகமாகா
தெனச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

வாவெ வொவயுஷுஃ (உ. க. கக)

(கருச) (காரியம்) இருக்குமிடத்தும் (காரணம்) புலப்
படுதலான்.

கடமுதலிய காரியமாக இருக்குமிடத்தும், அதே மட்பொருள் கட
மென்றறியப்படுகின்றது. ஆகலின், காரணத்தினின்றும் காரியம் அந்ந்
னியமே.

வாசாரம்ஹணம் விகாரோ நாரீயெயம் ஐதிகெகெதுவ ஸதூதி

(சார். கூ. க. க)

“வாசாரம்பணம் விகாரமும் நாமதேயமுமாம்; மிருத்திகையென்பதுதான்
சத்தியம்” என்னுஞ் சுருதியினாலுங் கூறப்படுகின்றது. அஃதாவது, விகா
ரமும் நாமதேயமும் ஒருபொருளாயுற்றுப் பேசவும், அதன் கிரியாருபவியவ
காரஞ் செய்யவும் வாய்ந்தனவாகின்றன. மண் திரவியமே; கடமுதலிய ரூப
மாகிக் கடமுதலிய பெயரைப் பெறும்போது, அது ஓர் காரியத்துக்கு
வந்வவும், அவ்வுருவத்தையுற்றுப் பேசவும் உதவுகின்றது. வாஸ்தவத்திற்
புழுமுதலியன் மண் என்பதே பிரமாணிக சத்தியம்; மண் ஒழிந்து கடம்
காணப்படாமையின். இன்றேல் வாசாரம்பணம் விகாரம்; விகாரமாகிய
கடம். வாசாரம்பணம், இது கடமென்பது வாசாரம்பவிஷயமாத்திரமா
யுள்ளது. மண் திரவியந்தான்; வியவகாரசித்தியின் பொருட்டுப் பிறக்கும்
மற்றோர் அவஸ்தை. ஆனால் மண்ணைத் தவிரவேறு பொருளில்லை. (கடத்திலே)
மண் என்று கூறப்படும் நாமதேயமே சத்தியம். கடமுதலியவற்றை மண்
எனக்கொண்டுதான், ஆண்டும் அனைத்தும் மட்குபமுதலிய பெயரை

புடைத்தாதல் சத்தியம். (மண்) உண்மையான பொருளாயிருத்தலுக்குத் தியம்; ஆயின் வேறொரு பொருளைனக்கொண்டன்று, ஏனென்றதும் மண் எனவே கூறத்தகும். அதுபற்றிக் காரியம் காரணத்தினின்று வேற்றுமை யிலது. மண்ணும் கடமும் ஒரேபொருளாயினும் தாரியாதி விவகாரபேதம் அவஸ்தாபேதத்தினால் நோகின்றதே. ஆகலின், மண்ணும் கடமும் போலப் பிரமமும் பிரபஞ்சமும் வியாபகவியாப்பியபாவத்தினால் அநன்னியம் என்க.

ஸக்யாதி உ வ்யபிவ்யுண் ஸிவககூலஸுஹ்யஸு

தெநெநெகந சு கத்யாஹு ஸுடா கூஹாஹிகு யயா

(வாயு. பூ. உ. க. கஅ)

“சத்திமுதற் பிருதிலியந்தம் சிவதத்துவத்தினின்றும் உற்பத்தியாயிற்றுக் கும்பமுதலியன மண்ணினால் வியாபிக்கப்பட்டாற் போல, அவர் ஒருவரால் (சிவபெருமானால்) அது வியாபிக்கப்பட்டது” எனப் புராணமும் கூறு கின்றது.

(ஆகேஷம்) இந்தக் கடம் மண் என்றவிடத்து, மண்ணின்வியாத்தி கடத்திலே புலப்படுமாறு போல, இந்தப் பிரபஞ்சம் பிரமமென்றவிடத்துப் பிரமத்தின் வியாத்திகாண்படவில்லையே எனின்,

(உத்தரம்) “இருக்கும் கடம்; இருக்கும் படம்” என யாண்டும் சத் ரூபமாகிய பிரமத்தின் வியாபகங்காணப்படுகின்றது. உலகமானது சத் சித்ரூபமான சிவபெருமானால் வியாபிக்கப்படாதவிடத்து, இருத்தல் அறி தல்கள் அற்று, இருக்கிறதென்பதும் தோற்றுகிறதென்பதும் எங்ஙனம் காணப்படும்? வஸ்துவின்மையே நேரும்; ஆகலின் மட்கடமுதலியபோலக் காரணமாகிய சிவபிராணற் காரியமாகிய பிரபஞ்சம் வியாபிக்கப்பட்டு அவ ரோடு வேறிலதாயிருக்கின்றதெனச் சித்தித்தது. (கக)

ஸக்யாஹாவரஸு (உ. க. கஎ)

(கருரு) பின்னுள்ளது (முன்) உளதாதலினாலும்.

காரியம் காரணத்தில் உளதாதலின், காரியம் காரணத்தினின்றும் அநன்னியம். கட சராவமுதலியன முன்னோதானே மண்ணாயிருத்தம யின், கடமுதலியன மண் என அறியப்படுகின்றதன்றோ. (கக)

ஸக்யாஹாவரஸுஹிகு தெநெநெகந சு கத்யாஹு ஸுடா கூஹாஹிகு யயா (உ. க. கஅ)

(கருக) அசத்தெனக் கூறப்படலாலெனின், அன்று; வாக்கிய சேடத்தினாலும், புக்தியினாலும், வேறு வாக்கியமாக

* வராவரஸுஹிகு தெநெநெகந சு கத்யாஹு ஸுடா கூஹாஹிகு யயா

(சர்வதத்துவத்தினம்)

னிஞலுங் காட்டப்பட்டவாறு; அது மற்றோர் தருமத்தோற்
றமையாலாம்.

(ஆசுஷ்பம்)

உடி0 வர் சுமெடு நெவ கிண்நாவீசு]

(தைத். பிரா. உ. உ. கூ. 60)

“நதொன்றும் முதற்கண்ணே இருந்திலது” என்னுள் சுருதி காரி
யம் காரணத்தில் முதற்கண் இருந்திலது என்று கூறலின், காரியம் காரணத்
தில் இன்றாமெனின்,

(உத்தரம்) அன்று; பிரபஞ்சமானது ஸ்தூலத்துக்கு மாறாகிய சூக்தும
ரூப தருமத்தோடிசைந்தமையினால், “அசத்” என்று கூறப்பட்டதன்றி,
இல்லை என்றமையான் அன்று. எதனால்?

தடிஸபெவ வுநடு நாகுபாருதவ்யாஸு (தைத். பிரா. உ. உ. கூ. 60)

“அசத்தாயிருந்தபோதே நான் ஆகுத என்று சங்கற்பித்தது” என்னும்
வர்க்கியசேஷத்தினால், சங்கற்பமும் சத்பொருளுக்கேதான் ஆகும். அந்
நனமே அவஸ்தாபுபமாக இருந்தமைபற்றி அசத்தெனப்பட்டதென்று
கொள்ளும் யுக்தியும் பெறப்படுகின்றது. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடும்
இயல்புடைய பிண்டத்துவ, கடத்துவ, கபாலத்துவரூபமாயிருக்கும் தர்மங்
களுடன் முன்னர்க் கடம் இருந்திலது, இப்போதுள்ளது, பிற்போதிராது
என்றவிடத்து, எக்காலத்துமுள்ள மண் திரவியத்தை அசத்து முதலியவர்க்கு
கூறுமிடத்து, அதற்கு வேறாக மற்றோர் அபாவம் இல்லை என்பதாம்; அங்
தவது, அசத்தென்னும் நாமம் பற்றிய மற்றோர் அவஸ்தை (தருமம்) கற்
பிக்கற்பாற்றென்பது; இதுபற்றியே,

தடிஸபெவ வுநடு நாகுபாருதவ்யாஸு (தைத். பிரா. உ. உ. கூ. 60)

“இது அப்போது பிரிவற்றிருந்தது; பின்னர் நாமரூபமாக விசிவரப்படு
கின்றது” என்றற்றொடக்கத்தன்வர்க அபிப்பிராயம்பற்றிய பிற சுருதிக
ளும் உள்ளன. முன்னர்த் தமக்கு அபின்னமாய் நாமரூபவிபாகத்துக்கு
அநர்ஹமாகிய சூக்தும சித்சித்ரூப பராசத்தியை அடக்கிய சிவபிரானின் தனி
யே இருந்தனர். பின்னர் முந்திய நிலைமைக்கு மாறாக ஸ்தூலமாகிய நாம
ரூபவிபாகத்துக்கு அநர்ஹமாய்ச் சித்சித்ரூபமாகிய அப்பெற்றியதாய் சூத்
தியைப் புறத்தே விரிக்கின்றனர். அப்பொழுது சத்தியையுடைய சிவபிரா
னாரது சங்கோச அவஸ்தை பிரளயம்; சிகாச அவஸ்தை சித்ரூபம்; இது
பற்றியே,

தடிஸபெவ வுநடு நாகுபாருதவ்யாஸு (தைத். பிரா. உ. உ. கூ. 60)

யொழிவ ஈராவாடி நயை-ஜாத ப்ரகாஸ்யெஸி]

“உபாதானமொன்றுமின்றி யோகி போலச் சிதான்மாவாகிய தேவர் இச் சாவசத்தினாலே தமது அகத்துள்ளதைப் புறத்து வெளிப்படுத்துகின்றனர்” என்று கூறும் ஆபதவசனமும் உளது. அஃதாவது, தமக்கு வேறாக ஓர் உபாதானம் வேண்டாது தாமே உபாதானமாகின்றனர் என்பதாம். ஆகலின், பரமகாரணமாகிய பரப்பிரமசிவபிரானினின்று வேறுறாத உலகம் காரியமே.

(௧௮)

மற்றோர் நிதர்சனங் கூறப்படுகின்றது.

வடவது (௨. க. ௧௯)

(௧௯) *படம் போலவும்.

சருக்கும் போது சூக்குமரூபமாயிருந்த படமானது விரிக்கும் போது அவ்வாறு மகாபடமாய்க் குடிசைரூபமாகிய காரியமாய் ஆகின்றவாறு போல, பிரமம் சங்குசிதாவஸ்தையிற் காரணமாய், பிரசாரிதாவஸ்தையிற் காரியமுமாகின்றது.

(௧௯)

யயா வ ப்ராணாஹி (௨. க. ௨௦)

(௨௦) பிராணாதி போலவும்.

வாயு ஒன்றே கிரியாபேதத்தினுற் பிராணன் முதலிய பல பேதம் அடைதல் போல, பிரமம் ஒன்றே சத்தி வியாபாரபேதத்தினுற் †சதாசிவ முதலிய ரூபபேதத்தையும் அடைகின்றது. ஆகலின், காரணமாகிய பிரமத்தினின்றும் அநன்னியமாயுள்ளது காரியமாகிய உலகம் எனல் யுத்தம். (௨௦)

மேலே கூறப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சூத்திரகாரர் ஆகேஷித்துச் சமா தானங் கூறுகின்றனர்.

உதாஸ்யவபெஸாவிதாசுரணாஹி ஷோஷ ப்ரஸுதிஃ (௨. க. ௨௧)

(௨௧) மற்றொன்றோடு இருப்பதாகக் கூறப்படலான், இத்ததைச் செய்யாமை முதலிய தோஷம் எய்துகின்றது.

(ஆகேஷம்)

தகூலி (சாந். சு. அ. ௭)

“அது நீயாகின்றன”

† இப்பிரமரூத்திர நிலைப்படாவாயத்திருந்தே ‘படம்’ ரூபமும் உலகமையே ஏறித்து ப்ரஹ்மணந்திவிவாசாரியர் சித்தியார் ௧, ௨௪-ல் “புகழ்ந்திடும்” விருத்தியா சும் படங் குடிவாறாது போல” என்றார்.

† இத்தச் சதாசிவர சாதாக்கிய தத்துவத்தினராமன்றி, சிவதத்துவத்தின்பாற் பட்ட பரப்பிரமரூபமான மகாசகூலிவாள் நென்த.

கயரோதா வுஷ்ட (பிரு. ச. ௫. ௧௧)

“இந்த ஆன்மா பிரமம்” என்றறொடக்கத்தவற்றிற் காரியமாகிய ஆன்மா காரணமாகிய பிரமமென்று கூறப்படலான், அவ்விரண்டுமே வேறில்லை எனக் கூறப்பட்டது. இங்ஙனமாகுங்கால், சர்வஞ்ஞரும் வியாபகருமாகிய சிவபெருமான் உலகத்தைப் படையாமை அவர்க்கு நன்மையாகவும், அதனைப் படைத்தல் அவர்க்குத் தீங்காகவுமன்றோ நோக்கின்றது. ஆகிலின், சர்வஞ்ஞரும் சத்தியசங்கற்பருமாகிய சிவபெருமான் தம்மினின்று வேறுபடாத ஆன்மாவினது தாபத்தைத் தம்முடையதென்று அறிந்தும் சம்சாரநிமித்தமாயுந் தீதாயுமுள்ள சிருட்டியை எங்ஙனம் முயன்று இதமாகிய சிருட்டியாமையை விடுத்தனர்? அதுகொண்டு ஆன்மா அநன்னியமாயிருக்கும்போது, தமக்கு இதமாயுள்ளதைச் செய்யாமையானும் அகிதமாயதைச் செய்வதானும், அறிவு சூன்னியராதன் முதலிய தோஷஞ் சிவபெருமானுக்கு எய்துகின்றன; அதுபற்றி, காரியகாரணராம் ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் அநன்னியமாதல் அயுக்கமே எனின், (௨௧)

(உத்தரம்) யுத்தம் எனக் கூறப்படுகின்றது.

கயிகஞ் ஹெநிபெஷ்டாசு (உ. க. ௨௨)

(௧௧௦) ஆயின் (காரணம்) சிரேட்டம்; பேதங் கூறப்படலான்.

காரியமும் காரணமும் அநன்னியமாயினும்,

விநாயகொ ருஷ்டா ஹெஷ்டிஃ (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“உலகங்களுக்கெல்லாஞ் சிரேட்டர் மகர்ஷியாகிய உருத்திரர்” என்று சுருதி கூறுதலான், ஈண்டுக் காரியமாகிய சித்சித்பிரபஞ்சத்தினின்று காரணஞ் சிரேட்டமென்று அறியப்படுகின்றது. அங்ஙனம் பின்னர்ப் போதருஞ் சுருதிகளினாலே, பேதநிர்த்தேசம் என்று சூத்திரம் கூறினமையின், ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் வேறென்று காட்டப்படுகின்றனர்.

விஷ்டா ஹெஷ்டி ருஷ்டா ஹெஷ்டி (சுவே. ௫. ௧)

(௧) “வித்தையையும் (ஆன்மாவையும்) அவித்தையையும் (அசேதனத்தையும்) ஆனம் ஈசுரர் வேறு”

கயரோதா ஹெஷ்டி ஹெஷ்டி (சுவே. ௧. ௧௦)

(௨) “(பிரதானமாகிய) கயரத்தையும் ஆன்மாவையும் தேவர் ஒருவர் ஆளுகின்றனர்”

ஹெஷ்டி ஹெஷ்டி ஹெஷ்டி (சுவே. ௧. ௧)

(௩) “ஆன்மாவைச் செலுத்துபவனும் வேறு என நினைந்து”

| தாலுபுணர் ஸயுஜா ஸபாயா (சுவே. ச. சு)

(சு) “பிரியா நண்பிதே இரு அழகிய பசுக்கள் (ஆன்மா பரமான் மாக்ஞ்)”

பெய்யுறியுணர் பெய்தகெடு வானாவாஹ (மைத். சு. ௨௨)

(தி) “பரமம் (பரமான்மாவும்) அபரமம் (ஆன்மாவுமாகிய) இரு பிரமங்களுக்கும் அறியற்பாலன்”

ஜா ஸஜேள தாவஜாவீஸா நீஸேள (சுவே. க. சு)

(சு) “பிறவாதவராகிய அறிஞனும் அஞ்ஞனுமாம் இருவரும் (முறை யு) ஈசரும் (சிவபிரானும்) அநீசனுமாம் (ஆன்மாவுமாம்)”

நிகெஞா நிக்ரநா னெகதெஹுதநாநாடி (கட. தி. க௩)

(எ) “அவர் நித்தியப்போருள்களுள்ளே நித்தியரும், சேதனப்போருள் களுள்ளே சேதனரும்”

சுஹ் ப்ரவிஷ்டாஸா ஜநாநாடி (தைத். ஆரணி. நட. கக. ௨௧)

(அ) “அவர் (பரமான்மா) ஜனங்களுள்ளே (ஆன்மாக்களுள்ளே) பிரவேசித்து, அவைகளை ஆளுபவராயினர்”

ரோயாஹு ப்ரக்யகி விஷ்ரநாயிநஹு லெஹுநாடி

(சுவே. ச. சு)

தாலாநாய ஸுஜதே விஸுதேததவிஸுதாநா ரோயா ஸஹிராஹி

(சுவே. ச. சு)

(க) “மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயையுடையாரை மகேசர் என்றும் அறிக;” “இதின்னிறு மாயியானவர் இந்த விசுவத்தைச் சிருட்டிக்கின்றனர்; அதிலே மற்றது (ஆன்மா) மாயையாற் கட்டுண்டது”

ஜாஷ்டா யதா வஸுத்யுநுதீஸா (சுவே. ச. எ)

(க௦) “அன்னியமாகிய இன்பமுடைய ஈசரை ஆன்மா காணுங்கால்”

புயாந க்ஷேத்ரஜீவதிமகாஸே (சுவே. சு. கக).

(கக) “பிரதானம் ஆன்மா என்னும் இரண்டுக்கும் பதியாகிய குணங் கையுடைய ஈசர்”

யெஷாநீஸே வஸுவதீ வஸுநாடி (தைத். சங். நட. க. ச. நட)

(க௨) “இந்தப் பசுக்களைப் பசுக்களுக்கு (ஆன்மாக்களுக்கு) பதி யாயினர் ஆளுகின்றார்” என்றற்றொடக்கத்த அனந்த சுருதிகளாற் சிவபெரு

* இவ்வனம் உதகரிக்கப்பட்ட பன்னிறு சுருதிகளும் இவைபோன்ற ஏனைய அஷ்டவிஷயங்களும் ஆன்மாவும் (புகழும்) பரமசக்தியும் (புதியும்) சிவபெரு

மான் என்று மற்றோர் காமம் பூண்ட பிரமமே விசுவத்திற்கு (பசுவாசம் கருக்கு) அதிகம் (சிரோட்டம்).

(ஆசேகூபம்) “ததநன்னியத்துவம்” என்னும் (உ. க. ௧௧-ஆம்) சூத் திரங்கொண்டு ஆபேதம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டாலானும், “அதிநக” என் னும் (உ. க. ௨௨-ஆம்) சூத்திரத்தினாலே பேதம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டாலானும், (சேகதன் அசேகதன்) பிரபஞ்சம் பிரமம் என்பவற்றுக்கும் பேதமேயுதல் சாதிக்கப்படுகின்றதாலோ எனின்,

(உத்தரம்) அங்கனஞ் சாதிக்காது விசிட்டாத்துவிதத்தைச் சாதிப் பீபம்.

கடமும் படமும் போலப் பிரமமும் பிரபஞ்சமும் அத்தியந்த் பேதம் என்றும் கூறும்; அது அநன்னியம் என்னும் பரசுருதிக்கு விசேதமுறு தலின்.

நாம் இப்பி வெள்ளி என்பவற்றிற் போல, ஒன்றை மித்தை என்று கூறும் அத்தியந்த் ஆபேதவாதிகள் அன்று; பிரபஞ்சத்துக்கும் பிரமத்தின் கார்பாபாவிக்குணத்துக்கும் பேதம் கூறுஞ் சருதிகளுக்கு விசேதமுறுத லான்.

றும் நித்தியவஸ்துக்கள் என்றும் இதிகாசபுராண விவாகமங்களுக்கு மாறுபடாவண் ணம் உத்கரிக்கப்பட்டவிடத்தும், இவற்றை ஆதாரமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்த க. உ. ௧௧-ஆம், க. ௨. ௧௧-ஆம், க. உ. ௨௧-ஆம், க. ௩. ௨, ௪, ௧-ஆம்; உ. க. ௨௨-ஆம் பிரம சூத்திரங்களும் பிரமம் உபயான்மவாதபரத்தனவாகி ஏகான்மவாதியார் ஏகான் மவாதத்துக்கணக்கமுறமையின், (உபக்கிரமணிகை உஅ-ஆம் இலக்கத்திற்கண்ட) முக்கியோபரிததங்களில் இவ்வாதனவாய், (வெதிக் சுத்தாத் துவித் ஸைவகித்தர்சத் தத்துவப்பவலினலையின் ககக-ஆம் இலக்க வினாக்களிற்கண்ட) சர்வசாரமுதலிய மாயவாதேதபரிததங்களிற் காணப்படுவனவரய்க்கிடந்த கடாகாய மகக்ஷயத் துற னிலித்தையுத் தெரணாந்து புக்ஷ்டிக் காட்டி-ஆட்டி, ஆன்மாலைப் பெறும் என்று கெடுத்தல் வாயிலாக, உபயான்மவாதசூத்திரங்களுக்கும் சருதிகளுக்கும் பொருட்டி னிவ்விதத் திவிட்டமை இவர்க்கு நியாயமாகுமா? நிதியாகுமா? அன்பர்களா! இவற்றை யோசித்து, ஏகான்மவாதியாரோ? நிலகண்டசிவாசாரியரோ? சூத்திரங்களுக்கு உண் மைப்பொருள் பொதிந் துவைத்தார் என்பதை உணர்ந்து கூறுதிர? உபயான்மவாதச் சருதிகளுக்கு மாறுபடா பதி பாச பசக்களை உணர்ந்திப் போதிக்கும் விவருண் போதத்துக்கு வித்தியாரணியர் பாடியும் ஒன்று ஏழுதிவைத்துள்ளார் என்று ஏசான் மவாதிகள் சிலர் புகன்று அது இருக்குமிடம் எங்கேயாம் என்று ஆராய்வாராயினர், தாய்மான்வர் “வேதமுடனாகம்” என்ற செய்யுளின் கூறியவர்கு, உபயவாதிகள் சிலர் எங்கள் உபயான்மவாதக் விவருணபோதத்துக்கு அவ்வித்தியாரணியர் எழுதி வைத்தார் எனக் கொள்ளப்படும் பாவ்யமும் அவர் ஆசாரியராகிய ஏகான்மவாதியார் இச்சூத்திரங்களுக்கும் இச்சூத்திரங்களுக்குமுல்லமாய் நின்ற சருதிகளுக்கும் கடாகாக் மகக்ஷயத்தினை கொண்டு பொருள்செய்கின்றமென்று கெயது அவை செங்கண்ம் புட்டாற் போலக் கெடுதல்பட்டதொன்றுமென்று யாரும் உணர்ந்துகொள்வாராக, ஈண்டு நிலகண்டசிவாசாரியரால் மறுக்கப்பட்ட துவிதம் (பேதம்), ஏகான்ம வாதம் (அபேதம்), துவிதாத்துவிதம் (பேதாபேதம்), என்னும் மத்துவம், மாயர் வாதம், வைஷணவமாதியு மும்மதத்தையும் பூர்வமாதியார் சிவப்பிரகாசத்துப் “புறச்சமயத்தவர்க்குஞாய” என்னுந் திருச்செய்யுளின் “பொற்பணிபோல் பேதப் பிறப்பிலதா யிறன் வெளிபோத் பேதமுஞ் சொற்பொருள் போற் பேதா பேதமுமின்றி” என்றருவினர்.

பேதாபேதவாதிகளும் அன்று; வஸ்துவிரோதவுண்மையான்.

ஆயின் நாம் சரீரசரீரீபோன்றும் குணகுணீபோன்றும் கூறும் விசிட்டுத்தவீதிகளே. பிரபஞ்சத்துக்கும் பிரமத்துக்கும் அன்னியத்துவமா வது மண்ணும் கடமும் போலவும், குணமும் குணியும் போலவும் (முறையே) காரண காரியத்தினாலும், விசேஷண விசேடியத்தினாலும் வேறுபடா திருத்தலேயாம். மண்ணைவிட்டுக் கடம் காணப்படாதவாறு போன்றும், நீலநிறத்தை விட்டு நீலோற்பலமில்லாதவாறு போன்றும் பிரமத்தை விட்டுப் பிரபஞ்ச சத்தி இல்லை; சத்திக்கு வேறுகப் பிரமம் ஒர்போதும் இல்லை; உஷணத்தைவிட்டு அக்கினி இல்லாமை போல. எதை விட்டு எதைக் கண்டதில்லையோ, அது அதனோடு விசிட்டந்தான். அது (குணம்) அதாவதும் (குணியாவதும்) இயற்கையே; (குடு தீயாவதும் இயற்கைதான்). ஆகலின், எப்பிரகாரத்தானும் பிரமம் பிரபஞ்சத்தினின்று வேறுறது. அதுபற்றி அன்னியம் என்று கூறப்படுகின்றது. அவ்விரண்டுக்கும் வேற்றுமை இயற்கை. ஆகலின், பிரபஞ்சத்தினும் பரப்பிரமம் (அதிகம்) சிரேட்டமே. காரணமாயும் காரியமாயுமிருத்தல் (௨. க. கூ) ல் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகலின், பேதாபேத சருதிகளுக்கு இந்நெறி கிரோதமற்றதே. (௨௨)

சுமூலிவது தடிநுவவதீ (௨. க. ௨௩)

(ககக) கல் முதலியவற்றிற் போல, அது பொருந்தாது.

(ஆகேபம்) எப்பிரகாரத்தானும் அபேதசருதிகளால் ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் அபேதர் எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனம் இன்று; பொருந்தாமையின். அசேதனமாகிய கல்லு, கட்டை, மண், புல் முதலிய போல ஆன்மாவுக்கும் அறியாமையுண்மையின் முற்றறிவு முதலிய குணங்களுடைய சிவபெருமானினின்று அவன் அத்தியந்த விஜாதீயமாம் எனக் கேட்கப்படலான், அவ்விருவரும் ஒருவராமெனல் பொருந்தாது. ஆகலின், ஆன்மாவிலிருந்து சிவபெருமான் மற்றோர்பொருளே. இங்ஙனம் ஆன்மா சேதனமாயினும், சிவபெருமான் சிரேட்டகுணமுடையாரம் பேதத்தினால், ஆன்மா சிவபெருமானோடு ஒப்பாகான். மூற்றும் வேறுகிய அசேதனப்பொருள் சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாகாதென்று கூறவும் வேண்டுமா !! எவ்வாற்றானுஞ் சருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களினாற் காரியமாதல்பற்றித் தம்மினின்று வேறுறாத சேதன சேதனய பிரபஞ்சம் அனைத்துக்கும் சர்வஞ்ஞரும் சர்வசக்தியினருமாகிய சிவபெருமான் சிவோ! ரா (விசுவாதிகரே) (௨௩)

(அ) உபசங்காரதர்சநாதிகரணம்.

(க௬௨). (உபகரணக்) கூட்டம்காணப்படலான் எனின்,
அன்று; மெய்யாய்ப் பாலிலே போல.

வனகஜேவாஜிதீய்ய (சார். சு. உ. க)

“ஏகந்தானே அத்துவிதியம்”

ஈராவா வ்யுயிலீ ஜநயநெவ வனகம் (தைத். ஆரணி. ௧௦. க. ௩).

“விண்ணையும் மண்ணையுஞ் சிருட்டித்து ஏகராகிய தேவர்” என்றற்றொ
டக்கத்த சுருதிகளிற சிவபெருமான் ஒருவரே உலகத்துக்குக் காரணரா
மென அறியப்படுகின்றார் (என்பது விஷயம்)

இந்த ஒருவரே உலகத்துக்குக் காரணராயிருத்தல் யுத்தமா? அன்று?
என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) யுத்தம் அன்றென்பேம்; அது பொருந்தாமைபின்,
ஆகாய வாயு அக்கினி சலவடிவுடைய காரியம் பல்வகைத்து. இது விசித்
திரகாரணமின்றி எங்ஙனம் உண்டாம்? இரத முதலிய காரியங்களை அநே
கர் கூடிச் செய்தல் காணப்படுகின்றது. ஆகலின், ஒரே காரணமாயிருத்
தல் எய்தாதாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) இது யுத்தம் அன்று. எங்ஙனம் கூழீரம் ஒன்று தயிரா
கின்றதோ, அங்ஙனம் காரணமொன்று காரியரூபமாகப் பரிணமிக்க நேரும்.
ஆகலின், உலகமானது பிரமமாகிய ஒரே காரணத்தின் காரியமாம். காரி
யம் விசித்திரமாதலின், காரணமும் விசித்திரமாதல் வேண்டும் எனல்
பொருந்தாது. உரோமம் நகமுதலிய பல்வகைக் காரியம் ஒரே சேதனப்
பொருளிலிருந்து தோன்றக் காண்டலின். இதுபற்றி விசித்திரமாகிய உல
கத்தை உண்டாக்குதற்குச் சிவபெருமான் மற்றோர் காரணத்தை அபே
க்ஷிப்பதில்லை. (உச)

சத்தியுடையார்க்கு யாவும் ஆகும் என்று ருத்திரகாரர் கூறுவாராயி
னார்.

ஜேவாஜிவடிவி மொகெ (உ. க. ௨௫)

(க௬௩) உலகத்திலே தேவாதிகள் போன்றும்.

சாஸ்திரங்களிலே சத்தியுடையாரைக் கூறப்படும் தேவாதிகளுக்கு எங்ங
னர்தார்தாம் வேண்டிய வடிவங்கள் கொள்ளுதற்கு வன்மையிருக்கின்றதோ,
அங்ஙனஞ் சாஸ்திரங்களிற கூறப்பட்டவாறு சத்தியுடைய சிவபெரு
னுக்கும் எல்லாம் ஆகும்.

ய உரோநோகாநீயத ராஸாநீஜி-நநீலி வரோஜிதீயி

(அதாவசிக)

“அவர் இவ்வுலகம் மனைநின்றதும் பிறப்பித்தவும் ஆகவும் வல்ல பிரம்சத்தி
களையுடையராகின்றனரோ” என்னுள் சுருதியினர் சிவபெருமானை ஆங்கு
சத்தியுடையர் எனத் கேட்கப்படுகின்றது. அவர்க்கு எது அசாத்தி
யம்!! (உரு)

(க) கிருத்சிநபிரசக்தியதிகரணம்.

கூசுவலுத்தி—ராவயவகூஸூகொபொ வா (உ. க. உசு)

(கசுச) முழுமையும் (காரியமாதற்கு) இணையகின்றது;
இன்றேல் நிரவயவசுருதிக்கு மாறுபடுகின்றது.

நண்டுப் பிரமம் ஜகதாகாரமாகப் பரிணமிக்கும் என் முன் உரைத்
தலை பொருத்தம்? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூதூபகக்ஷம்) எங்ஙனம் பொருத்தம்? ஒன்றுதானே ஜகதாகார
மாகப் பரிணமிக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. பால் தயிரானது பேரால் அவர்
உலகம்மாய்ப் பரிணமிப்பாரேல், பிரமமானது முழுமையுள் காரியமாய் ஆகி
அது சேவிக்கமாட்டாது. இன்றேல், அவர் ஓர் அம்சத்தினர் பரிண்
மித்தாரெனின், பிரமம் நிரவயவம் என்னுள் சுருதியோடு விரோதமுதும்.
ஆகலின், பிரமம் பரிணாமமாதல் யுத்தம் அன்றும் எனின், (உசு)

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்.

பூதூபகக்ஷம் ராவயவகூஸூகொபொ வா (உ. க. உஎ)

(கசுரு) ஆயின் சுருதியும் (அங்ஙனமே), சுருதி மூல
மாயிருத்தலின்.

பிரமம் உலகமாகப் பரிணமித்தல் யுத்தமே; சுருதி அங்ஙனம் கூறு
தலின். இவ்விஷயத்திற் சுருதியே பிரமாணம், வேறு பிரமாணம் இல்லை;
சுருதி மூலமாயிருத்தலினாலேதான், பிற பிரமாணங்களினைத்தினாலும் அநி
யப்படும் வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் அவர் விஜாதீயமாய் அபூருவமாகிய சத்தி
யோடு கூடினமையின் விரோதம் இன்று. ஆகலின், பரிபூரணராகிய அவ
ருக்கே காரியத்துவமும் காரணத்துவமும் எய்துகின்றன. தார்க்கிகர்க்கு
அத்தியந்தம் பேதமுண்டாய் கண்ட முண்டமாய் அளவில்லாத வஸ்துக்கள்
ஒவ்வொன்றினும் சாதியானது ஒன்றாய் இருக்கின்றது. நண்டு வேறுவஸ்து
திருஷ்டார்த்தங்கொண்டு ஆசங்கை செய்ய இடம் பெறுதல். ஆகலின், பிரம
சொருபத்தை நிரூபித்தலிற் சுருதியே மூலமாயிருத்தலின் யாதும் விரோ
தம் இல்லை. (உஎ)

சூதூபகக்ஷம் ராவயவகூஸூகொபொ வா (உ. க. உஅ)

(௧௬௬) அங்ஙனமே ஆன்மாவின்னும் அவை பல பிர
காரமன்றோ.

ஆன்மா விஜாதீயமாயிருத்தலினால் அசித்தருமங்களுக்கு விரோதமா
கிய சித்தருமங்களோடியைந்திருக்கின்றது. தீ நீர் முதலிய அசேதனப்
பொருள்கள் ஒவ்வொன்றும் அன்னிபோன்னியமாகிய வெவ்வேறு சத்தி
களையுடையனவாய் விசித்திரமாய் இருக்கின்றனவே. ஆகலின் சுருதிப்பிர
மாணத்தினால் எய்திய பிரமமும் விசித்திரமாகிய அனந்த சத்தியையுடைத்
தாதலின், முழுமையும் விரோதமின்று. (உஅ)

ஸுபகூஷொஷாது (உ. க. ௨௬)

(௧௬௭) சுவபகூஷத்திலே தோஷம் உண்மையினாலும்.

(காரண முழுமையும்) காரியமாதன் முதலிய தோஷம் நிரவயவழும்
ஜட சஜாதீயமாயுமுள்ள பிரதானமுதலியவற்றிலன்றிச் சாஸ்திரத்தைப் பிர
மாணமாகவுடைய பிரமத்திற் செல்லாது. (உ௬)

சர்வசத்தியுடைமையின் பிரமத்துக்கு எதுவும் பொருந்தும். என்சு
குத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஸவெ-பாபெதா உ தகூ-நாசு (உ. க. ௩௦)

(௧௬௮) (அவரது சத்தி) அனைத்தையுங் கூடிற்று,
சுருதியிற் காண்டலானும்.

வரா-ஸு ஸுதி வி-விபெவ ஸு-ரயதெ ஸா-லாவிகீ ஜா-நஸவ
கியா. அ ராயாணு ப்ரகூ-தி வி-பூ-நாயிநஊ-பெஹஸுரா-தஸுரா
வயவஹ-தெநஸூ-வூ ஸவ-பூ-ஹ ஜமசு (சுவே. சு. அ; ச. ௧௦)

“அவரது பராசத்தி சுவாபாவிகமாய் ஞானசத்தியும், பலசத்தியும், கிரியா
சத்தியும் எனப் பலதிறப்படும்; மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயை
யுடையாரை மகேசுவரர் என்றும் அறிக; அவர் அவயவத்தினால் இவ்வுல
கம். அனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டது” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளாற்
சத்தியனைத்தும் பிரமத்தை ஆசிரயித்தனவாக அறியப்படுகின்றது. அது
பற்றிச் சர்வசத்தியுடைய அவர்க்கு எதுதான் ஆகாது!! (௩௦)

விக்ரணகூ-ஹேதி வெ-தூ-கூ-தூ (உ. க. ௩௧)

(௧௬௯) காரணம் இன்மையால் (அவர் காரணமாதல்)
இவ்வுலகேயல், அது இறுக்கப்பட்டதாயிற்று.

(ஆகேஷம்)

உ. தஸு-காய-பூ-காரணஹ-வி-பூ-த (சுவே. சு. அ)

“அவருக்குச் சீரமும் இல்லை; கரணமும் இல்லை” எனப் பிழைத்துக்குக் கரணமின்மை கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், அவர் காரணமாகாரோ எனின்,

(உத்தரம்). அன்று. அதற்குச் “சுருதி-மூலமாயிருத்தலான்” என (உ. க. ௨௭) ல் முன்னரே உத்தரம் இறுத்தாயிற்றே.

போயாஹு வுக்யதி விஜ்ஞாநாயிநஹு லெஹாநாஸி.

(சுவே. ச. ௧0)

“மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும் அறிக” எனவும்,

தஸ்யாவயவஹுதெந வ்யாவஹ ஸவஹிடிஜ மகி

(சுவே. ச. ௧0)

“அவருடைய அவயவத்தினால் (சத்தியினால்) இவ்வுலகம் அனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டது” எனவும் சிரேட்ட வேதப் பிரமாணமுண்மையானும்,

விஸ்னோதரோதா விவித்ரு லெநாஸஸ்ய யஸெஸ்யகராத்மி நாகஸேஷகஸஸ்யோவஃ | சுஜாநஸேஷவதிஸேஷவிடிா வடினி தஸெஸ்ய நஸேஷகஸெஷகவிஷகணாய (வாயு. பூ. ௭: ௨௩)

“பிரபஞ்சத்துக்கு மேன்மேலாகக் கிளருகின்ற விசித்திர மநோரதமுடைய எவர் சத்தியின் ஓர் பாகத்தில் யாவும் முற்றுப்பெறுகின்றனவோ, எவரை (ஆறு) அத்துவாவாகவும் அத்துவபதியாகவும் அத்துவாவை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்களோ, உலகமனைத்துக்கும் வேறுபிரகுக்கும் அவ்வியல்பினர்க்கு நம்ஸ்காரம்” என அவ்விஷயம்பற்றி உளதாம் புராணவசனத்தினாலும் விசித்திரமாகிய அனந்தசத்தியையுடைய பல்வகை மாயையாம் பரமசத்தி யோடியைந்தவராய்ச் சிவபெருமான் தமது சத்திபாகத்தினால் உலகாகாரமாகியும், தாமே பிரபஞ்சத்துக்கு அதீதராயுமுள்ளார். இங்ஙனம் சமஸ்த தோஷகளங்கமில்லாத சுருதிப்பிரமாணத்தினாற் சித்தமாயினவரும் சர்வ சத்திசம்பத்விலாசருமாகிய பரமேசுவர பரப்பிரம சிவனுக்கு ஒன்று கூடும் கூடாதென்று விசாரித்தற்குச் சிறிதும் இடமின்றே. (௩௧)

(௧0) லீலாகைவல்லியா திகரணம்.

சுத்திகாரர் வேறுபிரகாரமாக ஆகேஷித்துப் பின்னரும் உத்தரம் இறுக்கின்றார்.

ந வ்யொஜநவகாஸி (உ. க. ௩௨)

(௧௭0) இல்லை; (ஒவ்வொரு செயலும்) பயனுடைமையின்.

சாஸ்திரம் கூறுமாறு சர்வசத்தியுடைய சிவபிரானுக்குச் சமஸ்த காரியங்களினும் காரணமாயிருக்கும் சாமர்த்தியம் உளதென நிர்ணயிக்கப்

உ. க. கூசு] வைஷ்ணவியைநர்க்கிருண்ணியாதிகரணம். ௩௫௫

யட்டது. அங்ஙனமாயினும், எந்தப் பிரவிருத்தியும் பயனுடைமையின், சகல காமமும் அடையப்பெற்ற சிவபெருமானுக்கு உலககிருட்டி முதலிய வியாபாரங்களிற் பிரவிருத்தி பொருந்துமா? பொருந்தாதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) எங்ஙனம் பொருந்தும்?

சூ. ந. ஷோ ஸ்ரவஸு (தைத். ௩. ௬. ௧)

விஷு ௦ மிஷா. நஷ. ௨௪-௮வெஷு ௦ தஜே-ஜாஸஹாயஸு (கைவ)

“ஆனந்தம் பிரமம்; வியாபகரும், சிதானந்தரும், அருபரும், அற்புதரும், உமாசகாயரும்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளால் நிரதிசயானந்த சொரு பரும், நித்தியதிருப்தருமாவார் சிவபெருமான் என்றே கேட்கப்படுகின்றது. இவர் பின் கிருட்டியாதி வியாபாரங்களில் எங்ஙனம் அபேகைப்பின் றிப் பிரவிருத்திப்பார்? அவரது பிரவிருத்தி பிரயோசனத்தை நோக்கி யிருக்குமேல், (அவரது) நித்தியதிருப்திக்கு ஹானியாகும்; இன்றேல் அறி வில்லாச் செந்துப் போல உசிதமல்லாத காரியத்தைச் செய்தோராவர் என்று கூறின், (௩௨)

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்.

வொக்ஷவது வீலாகெவயு (உ. க. ௩. ௩)

(கக) ஆயினும், உலகத்திற் போல *லீலைமாத்திரம்.

நித்தியதிருப்தியுடைய சிவபெருமானுக்குப் பிரயோசனமின்மையில் அப்பிரயோசனமாகிய உலககிருட்டியாதி பிரவிருத்தி பொருத்தமுருதெ னின், அங்ஙனமன்று; பொருந்துமே. கேவலம் லீலாமாத்திரத்தினுற் சிவ பெருமானுக்கு நிஷ்பிரயோசனமாகிய பிரவிருத்தியும் நேரும். உலகத்திலே பிர்யோசனமின்றேனும் கேவலம் லீலையினுலே பந்தடித்தல் முதலியவைகளிற் பிரவிருத்தி உளதாமாறு போல, சிவபெருமானும் சமஸ்த காமமுற்ற வரேனும் லீலையினுற் கிருட்டியாதி பிரவிருத்தி செய்தல்பற்றி விரோத மில்லை. (௩௩)

(கக) வைஷ்ணவியைநர்க்கிருண்ணியாதிகரணம்.

வெஷயி வெநவயு-ஷெந ஸாவெக்ஷகா தயா ஹி ஷய-யதி

(உ. க. ௩. ௪)

கூத்தனிலவானுங்குலையமுமேல்லோமுங்

காத்தும்படைத்துவகர்த்தும்வினையாடி

(திருவிடம்பாவை. ௧௨)

(கஎஉ) *விஷமமும் இல்லை; இரக்கமின்மையும் இல்லை; (கன்ம) சாபேக்சுமுண்மையின். மெய்யாய் அங்ஙனமே சுருதியும் கூறுகின்றது.

பிரயோசனமின்றேனும் லீலையினுற் சிவபெருமானுக்கு உலககிருட்டி யாதிகளிற் பிரவிருத்தி உளதாதல் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஈண்டுப் பின்னரும் இது கூடுமா? கூடாதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) பரிபூரணராயிருத்தலில் லீலையினாலும் சிவபெருமா னுக்குச் சிருட்டி பொருந்தாது; இராகத் துவேஷமுதலிய அற்று எல்லோர் க்குஞ் சமமாகி மத்தியஸ்தராயிருப்பவர் அச்சிவபெருமானே. இவர் சிலர் க்கு இன்பமயமாகிய தேவாதி சரீரத்தையும், சிலர்க்குத் துக்கமயமாகிய மனுஷ்யாதி சரீரத்தையும் படைத்தலான், அவர் வைஷ்ணவியமுடையரென்ப தைத் தவிர்த்தல் கூடாது. பின்னருஞ் சிருட்டியானது சங்காரத்துக்கு முன் இருந்தமையின், அனைத்தையும் ஒரே முறையிற் சங்கரிக்கும் சிவபெரு மானுக்கு இரக்கமின்மையும் எய்துகின்றது. ஆகலின், புருஷார்த்தமின் மையைக் கொணரும் உலகத்தைச் சிருட்டித்தலிற் சிவபெருமானுக்கு யாது பயனும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். எப்பிரகாரத்தினாலும் உலககிருட்டி செய் யுஞ் சிவபெருமானுக்கு வைஷ்ணவியமும் (பாரபகஷமும்), இரக்கமின்மை யும் எய்தா; சிருட்டிபேதத்துக்குக் கன்மசாபேக்சுமுண்மையின்.

ரணியவரணா ரணியாஃ யொகிரிவடிவெ | கவாயவரணாஃ
கவாயா (சாந். நு. க௦. எ)

“நன்மை செய்தவர் நற் செனனத்தையும், தீமை செய்தவர் தீச் செனனத் தையும் அடைகின்றார்” என்று சுருதியும் கூறுகின்றது. (நச)

ந கஃபாலிவாழிதி வெனாநாடிவாடிவவடிவெ வாடிவ
வவடிவெ வ (உ. க. நடு)

(கஎங) கன்மம் பகுப்பின்மையால் இல்லை எனின், அன்று; அநாதிக்கண்ணதாதலின் அது முற்றும் பொருந் தும்; அனுபவத்தினும் அறியப்படுகின்றது.

வேண்டெல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டிமெம்பை யில.

(கிருக்குறன், ச)

தன்பொடினபமதெல்லாங்கடந்தவர்

(கிருக்கற்குடி, ஞான, ௪)

உ.க.க.நாடு) வைஷ்ணவியை நர்க்கிருண்ணியா திகாணம். ௩௩௩

(ஆகேஷம்) - சிருட்டிக்கு முன்னர்க் கன்மம் இல்லை; (கேஷத்திரன்) (ஆன்மாக்கள்) இல்லாமையின்,

வடெவ வெள்ளெஜிபிமு - சூலீகி (சாந். சு. உ. க)

“சௌமிய, சத்துத்தான் முதற்கண் இருந்தது” என்னுள் சருதியில் ஏவ (தான்) என்பது பிறிதொன்றை மறுக்கின்றமைபற்றி, ஆன்மாக்கள் இல்லை எனின்,

(உத்தரம்) அன்று.

ஜாஜெள ஊவஜாலீஸாநீஸௌ (சவே. க. க)

“பிறவாத இருவர் அறிஞரும் அஞ்ஞனுமாய் ஈசரும் அரீசனும்” என்று சருதி கூறும் பிரகாரம் ஆன்மாக்கள் அநாதிக்கண்ணராக, கன்மமும் அநாதிக்கண்ணதாகப் பெறப்படுகின்றது. ஆகலின், சம்சாரம் கன்மப்பிரவாகத்தி ருந்து விளைந்ததாகின்றது. சிவபெருமானோ முற்றறிவினாதலின் ஆன்மாக்க ளுடைய விசித்திர கன்மத்தைதும் அறிந்து, தமது சத்தியினால் அவர் அவர்க ளுக்கு வாய்ந்த குணமாகவே போக சரீரமாகிய தேவாதிசரீரத்தைச் சிருட் டிக்கின்றனர். இங்ஙனம் சிருட்டிபேதத்துக்குக் கன்மமே மூலம். சங்கராழம் சம்சாரத்தில் உழன்று இளைத்த ஆன்மாக்களுக்குச் சமுப்தி பேரால் விரிநாந் திக்குக் காரணமாயிருத்தலின், சிவபெருமானுக்கு வன்கண்மை இல்லை.

(ஆகேஷம்) ஆன்மாக்களுடைய இன்ப துன்ப முதலியவற்றுக்குக் கன்மமே பிரயோசகமாயின், அப்பிரயோசகராகிய சிவபெருமானால் யாது பயன்? எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; கன்மமும் அவர் ஆதினமாதலின், அவர்கவாதந்தி ரியத்துக்கு ஹாநி இல்லை. பின்னரும் கட்டகுப்பிரபாதநியாயத்தினுற் கன் மத்துக்குச் சுவாதந்திரியமில்லாவிடின் சிவபெருமானுக்கு வைஷ்ணவியமுத் திய தோஷம் எய்துகின்றதெனின், அங்ஙனம் கூறலாகாது; மாயையிலே உள்ள அளவிறந்தகன்ம சத்திகளைச் சிவபெருமான் வகுக்கின்றனர். கன்மமே தனது சத்திவசத்தினுற் பல்வகைச் சிருட்டிக்குக் காரணமாதலின், அதனை ஆன்மாக்களுக்கு வகுப்பவராகிய அவர் பாரபகூழமுறார்.

(ஆகேஷம்) சடமாகிய கன்மமானது சேதனப்பொருளினால் அதிட் டிக்கப்படாமல் ஆன்மாக்களுடைய சரீரத்தை ஆக்க இயலாமையாற் சேத னராகிய சிவபெருமானே பிரயோஜகர் (உஞற்றுபவர்) என்று கூற்ற பார்த்து. சிவபெருமானுடையகாரணிகராயிருந்தம்கிருட்டிக்கு முன்னர்ப் பேர்க்காதனம் ஒடுக்கப்பட்டிருந்தமையாற் சம்சாரகலேசம் நீங்கிச் சகிச ளாயிருந்த ஆன்மாக்களை மீட்டும் சம்சாரத்துக்குக் காரணமாகிய சரீரத் தோடு எற்றுத்து இதைத்தென்னுனின்,

(உத்தரம்) கூறுதும். சர்வானுக்கிரகாகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மபரிபாகமின்றி ஞானோதயமாகாமையானும், ஞானமில்லாது நிரதிசயானந்த மோக்ஷமின்மையானும், கன்மபரிபாகமும் போகமின்றி எய்தாமையானும், அந்தக் கன்மபலபோகத்தின் பொருட்டுப்பின்னரும் அவைகட்டுச் சரீராதிகளைக் கற்பிக்கின்றனர். இந்தப் பிரகாரம் அவர்வர் கன்மமானது போகத்தினும் படிப்படியே பக்குவமடைந்த காலத்திலே சுத்தார்த்தக் கரணமுடைய ஆன்மாக்களுக்குத் தம் விஷயமாகிய ஞானத்தை உண்டாக்கி, நிரதிசயானந்தரூபமாகிய * மோகாடிஸ்ட்கமியைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றனர். இங்ஙனம் சர்வசத்திமானும் பரமகாருணிகருமாகிய சிவபெருமான் எதனால் ஒரே முறையிலே சமஸ்த ஆன்மாக்களுடைய கன்மத்தையும் பாசப்படுத்தி அனைவர்க்கும் சமமாகவே மோக்ஷாதந்ததைப் பிரகாசிப்பிக்கவில்லை? எனின்,

(உத்தரம்) சத்தியம். சிவபெருமானால் யாவர்க்குஞ் சமமாகஅறக் கிரகஞ் செய்யப்படினும், எவர் பக்குவமலமுடையரோ, அவர் வீடுதென்கின்றார்; அபக்குவமலமுடையராயினார் காலக்கிரமத்திலேதான் முத்தியடைவர். சூரியகிரணசமுகம் சமமாய் நிரந்தரமாயிருப்பினும் † பக்குவமுள்ள தாமரைகளே அலர்கின்றன; அபக்குவமலர்கள் அன்று. சிவபெருமான் பூரணரேயாயினும் பிறர் நயத்தின்பொருட்டே யாவுஞ் செய்கின்றனர். அவர் சர்வானுக்கிரகர் என்பதைப் பிரதிபாதித்தல்வாயிலாக் (மேலே கூறிய) அர்த்தம் அனைத்தையும் புராணசிலோகங்கள் தெளிவாகப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றன.

சூரிக்ஞாந யஸாஹீநா தரோஹ-ஓதரீஹ ஜமஸ|
 ஸிவெநாவி லிநா ததூதரோ ஹ-ஓதரீஹஜமஸ|
 வெஹு லிநா நிராநஹா க்ஷிபுனெ ரொதிரொநா யஸா|
 ஸிவம் லிநா நிராநஹ க்ஷிபுனெ வரி ஜமதூதா|
 ஹ்யாபீநாஹ ஹெஷஜம் யதூபீதிவக்ஷம் ஸ்வாவதஃ|
 ஸிவஸம்ஸாரா ஷொஷாணாஹ ஸூதிவக்ஷம் ஸ்வாவதஃ|
 யஸாநாஹிபூவ்யுதேதாயம் ஹொரஸம்ஸாராஸிணுஃ|

* இருவினைச் செய்க கொப்பி னீசன்நன், சத்திதோயக்
 குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக் குறுகி முன்னீத்
 திரிமல மறுத்துப் பண்டைச் சிந்தறி வெழுந்த ஞானம்
 பெருகினா யகன்நன் பாதம் செதுகது சுத்த மாமே.

(சித்தியார். ச. ௪௦)

† பகலவர்த்துத் தாமரைபோ
 னேசத்திற் மன்னுணர்ந்தார் கேர்

(சிவஞானபோதம். ௧௧. ௩)

தயாநாடி புவ்யுதேதாயா ஸிவஸுலாஸரோவகஃ||

(வாபு. உத். கஉ: கடு, கசு, கச, க௩)

“ஆதித்தியன் இல்லையேல் இவ்வுலகம் அனைத்தும் இருளாய்ப்போமாறு போல, சிவபிரானார் இல்லையேல் இவ்வுலகம் முழுமையும் இருளாய்விடும்; வைத்தியர் இல்லையேல் இன்பமில்லாது உரோகிகள் வருந்துமாறு போல, சிவபெருமான் இல்லையேல் உலகம் இன்பமில்லாதாகித் துன்புறும். இயற்கையால் மருந்து வியாதிக்கு மாற்றுவதுபோல, *சம்சாரதோஷத்துக்குச் சிவபெருமான் சுவபாவமாக மாற்றுகின்றார். இந்தக் கோரமாகிய சம்சாரமண்டலம் அநாதிக்கண்ணது போல, சம்சாரமோசகாகிய சிவபெருமானும் அநாதியே உள்ளார்” ஆகலின், சர்வாநுக்கிரகப் பிரகிருத்தியுடைய சிவபெருமானுக்கு உலகசிருட்டியாதி வியாபாரம் நிகழ்கின்றதே. (௩௩)

(கஉ) சர்வதர்மோபபத்தியதிகரணம்.

ஸவ-யஜெ-பாவபதேது (உ. க. நட்ச)*

(க௪ச) சர்வகுணங்களும் இயைபதலானும்.

அதிகள் சொல்லி என்! பிரதானத்துக்கும், பரமானுவுக்கும், கன்மத்துக்கும், காலமுதலியவைகளுக்கும் இயையாதனவாகிய எல்லாக்குணங்களும் சிவபெருமானுக்கே இயைவன. ஆகலின், அனைத்துக்கும் மேலாய் சிவபெருமானே உலகசிருட்டி முதலியவற்றுக்குக் காரணமாயினுரென்பது சாமஞ்சசம். (௩௪)

*அருளினை ஓரரைத்த தூலின் வழிவாரா ததன்மஞ் செய்யி
னிருளுலா ரிரயத் துன்பத் திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாந் புணியந் தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்க டீர்க்கு மருத்திவை வயித்திய நாதன்.

(சிவஞானசித்தியார், உ. ௩௩)

இரண்டாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதம்.

(இப்பாதம் சாங்கியமுதற் பஞ்சராத்திரமீறுதியாகிய
பரபக்ஷிராகரணத்தின்மேற்று)

(க) இரசநாநுபபத்தியதிகரணம்.

(சாங்கியமதிராகரணம்)

ராவநாநுவவதெது நானூநூநு வுவுதெது (உ. உ. க)

(களரு) அநுமானம் (பிரதானம், காரணம்) ஆகாது, சிருட்டி பொருந்தாமையானும், (அறிவுடைத்தலைவனெதி ரே) பிரவிருத்தித்தலினாலும்.

முந்திய பாதத்திற் சாங்கியமுதலிய தர்க்கங்கொண்டு ஆகேஷிக்கப் பட்டவைகளுக்குச் சமாதானம் கூறி, (சிவாத்துவித) சுவபக்ஷசாதனஞ் செய்யப்பட்டது. பின்னர் ஈண்டுத் தர்க்கவாயிலாகச் சாங்கியமுதலிய பர பக்ஷந் தூஷிக்கப்படுகின்றது.

முதற்கண்ணே சாங்கியருடைய பிரதானகாரணவாதம் யுத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

சந்தேகத்துக்குக் காரணம் யாண்டும் பிரசித்தமேயென யூகிக்கற் பாற்று.

(பூருவபக்ஷம்) பிரதானத்தைக் காரணமாய்க் கூறுவதே யுத்தமெ னப் புலப்படுகின்றது. பிரதானமானது இராசச சாத்துவிக தாமசரூப மாயுள்ளது. இதுவே உலககாரணமாதற்கு இயைகின்றது; யாண்டும் அதன் காரியமாகிய இன்ப துன்ப மோகம் என்பவை காணப்படலான். பெறப்பட்டவிடத்து வஸ்திமுதலியவைகள் சரீரங்களைப் போர்த்தல் முத லியவைகளுக்கு உபயோகப்படுதல் வாயிலாக இன்பம் விளைவிப்பனவாயும், பிரதானம் அவை அபகரிக்கப்பட்டவிடத்துத் துன்பத்தை விளைவிப்பனவாகவு மாகின்றன; எதற்கும் உபயோகமில்லை என உபேக்ஷிக்கப்பட்டவிடத்து அவை மோகத்துக்கு ஏதுவாகின்றன. இங்ஙனம் இன்பமுதலியவற்றின் தொடர்ச்சியுண்மையின் முக்குணங்களாய் பிரதானமே உலககாரணமாகு மெனின்.

(மறுப்பு) கூறப்படுகின்றது. பிரதானம் உலககாரணமன்று; அசை தனமாகலின் எங்ஙனமெனின்? அறிவுடையவெனவான் இயக்காது அசை

தனமாகிய கட்டைமுதலியன இரதம்பிராசாதமுதலியவற்றை ஆக்கமாட்டா; அவை அறிவுடை ஒருவனாற் பிரவிருத்தியும் எய்துகின்றன. ஆகலின், சேதனத்தினால் அதிட்டிக்கப்படாது பிரதானம் ஐக்காரணமாதற்கு அருகமாகாது. இன்பமுதலியவற்றின் தொடர்ச்சியினாலாவதென்பதும் பொருந்தாது; சுகமுதலியன (சரீரத்து) உள்விஷயமாக, படமுதலியன புறவிஷயமாதலின். ஆகலின், பிரதானத்தைக் காரணமாகக் கூறல் பொருத்தமன்று. (க)

பின்னரும் ஆசங்கித்துச் சூத்திரகாரர் பரிகரிக்கின்றனர்.

வயொஹுஸுவெஹுதூவி (உ. உ. உ)

(கஎசு) (அது) பாலும் நீரும் போலக் காரணமாகும் எனின், ஆண்டுமீ (இன்று).

(ஆகேஷம்) ஓர் அறிவுடை அதிட்டானமில்லாது பாலும் நீரும் (முறையே) தயிர்முதலியவாகவும் ஆலங்கட்டிமுதலியவாகவும் ஆதல் போல; பிரதானமும் பிரபஞ்சமாகுமே எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; ஆண்டுங் கூறப்பட்டதே காரணம்; பாலும் நீரும் அசேதனப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட, அவை அனுமானத் தொகுப்பின் பாலனவாதலின். (உ)

மேலும்,

வுகிரோகாநவவ்யூதெஸூநவெக்ஷகாசு (உ. உ. ஈ)

(கஎஎ) அபேகையின்மையின் வேருன நிலைமை எய்த மாட்டாமையானும்.

அசேதனப்பொருளானது ஓர் அறிவுடைப் பொருளின் அபேகையின்று பிரவிருத்தி செய்யுமாயின், எக்காலமுஞ் சிருட்டியுளதாய் அதற்கு மாறாகிய பிரளயம் இலதாகும். ஆகலின், அசேதனப்பொருள் ஐக்காரணமன்று. (ஈ)

சுஹுதூலாவாஹுதூணாஹவசு (உ. உ. ச)

(கஎஅ) (பசுவினால் உண்ணப்படும்) புல் முதலிய போலவும் இன்று; பிறிதோரிடத்தின்மையின்.

பாலாதற்பாலதாகிய பசுவண்ட புன்முதலிய போல, அசேதனமாகியும் பிரதானமானது காரணமாம் எனக் கூறல் சூத்தம் அன்று. எருது முதலியவற்றால் உண்ணப்படின்மும், மற்றொன்றால் உண்ணப்பட்டதின்மும்; புல் முதலிய பாலாக மாறுணக் காரணப்பட்டாயின், அவையும் ஓர் அறிவுடைப் பொருளினால் அதிட்டிக்கப்பட்டனவே. (ச)

வாஸுஷாஸுஷிதி வெதுபாவி (உ. உ. ௫)

(க௭௯) மனிதனும் காந்தமும் போலாமெனின் (அன்று

(ஆசேபம்) குருடன முடவன் செலுத்துமாறு போன்றும், அயத் தைக் காந்தமணி செலுத்துமாறு போன்றும், அசேதனமாயிருப்பினும், பிரதானமானது புருஷசந்நிதானத்திற் பிரவர்த்திக்கின்றது. ஆகலின், அறிவுடைப்பொருள் வேண்டியதின்றும் எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனமாயினும், பிரதானத்துக்குப் பிரவிருத்தி இல்லை; புருஷன் அவிசாரமாயிருத்தலின். முடவனும் காந்தமணியும் முறையே மார்க்கோபதேசஞ் செய்தலானும் இரும்பின் சமீபத்துறைதலானும் விகாரம் எய்த நேர்ந்தன. ஆகலின், அவிசாரமில்லாத புருஷசந்நிதியானது பிரதானத்தைப் பிரவிருத்தி செய்தற்குக் காரணமாகாது. (௫)

சுமிக்ஷாநுபவதேஹ (உ. உ. ௬)

(க௮௦) (அங்க) அங்கித்துவம் பொருத்தமின்மையானும்.

குணங்களின் உற்கர்ஷ அபகர்ஷபாவம் அங்காங்கிபாவம் என்றும், இக்குணங்களிலிருந்து உலகம் உண்டாகின்றதென்றுஞ் சாங்கியர் கூறுகின்றனர். சங்காரகாலத்திற் சாமியாவஸ்தை அடைந்திருக்கும் குணங்கள் வைஷம்மியம் ஒன்றும் அடையாமையின், அவற்றாலாகும் அங்காங்கிபாவம் பொருந்துமாறின்று. ஆகலின், பிரதானகாரணவாதப் பிரகாரம் உலக சிருட்டி சொல்லுதல் பொருத்தமின்று. (௬)

சுந்யாநுநிதௌ அ ஜ்யுதிவியொமாஸ (உ. உ. ௭)

(க௮௧) வேறு பிரகாரமாக அனுமானிக்கும்போதும், அறிவின் சத்தியில்லாமையின்.

கூறப்பட்ட பிரகாரம் ஒழிந்து, வேறுபிரகாரமாகப் பிரதானஞ் செய்ததாக அனுமித்தாலும், அறியுஞ் சத்தியின்மையிற் சிருட்டி செய்யும் என்பது ஆசேபத்துக்கிடமே. (௭)

சுஜ்யுபவதேவ்யுஷாஹ்வாஸ (உ. உ. ௮)

(க௮௨) அங்கீகரித்துக்கொண்டவிடத்தும், பயனின் மையின்.

பிரதானத்தைக் காரணமாக அங்கீகரித்தலிற் பிரயோசனமுண்டாயின், ஒருவாறு அங்கீகரிப்பேம். அங்கீகரித்தலில் யாதும் பயனில்லை; புருஷனும் கிர்ணிகாரியாயிருத்தலிற் பிரதானத்தைக் காண்டன் முதலிய பிரகாரம் அவனுக்கெய்தாதாகலின், அதுபற்றிய பிரதிருத்திரிய குணம்

களை அவனுக்கேற்றதலான் எய்தும் பேசுமும் அதனைப் பருத்தறிதலினால் எய்தும் கைவல்லியமும் அவனுக்கெய்தாவாம். ஆகலின், பிரயோசனமின்மையின் பிரதானத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டியதன்று. (அ)

விவாக்ஷெயா ஹாஸஜைஷு (உ. உ. ௧)

(௧௮௩) விரோதமுண்மையின், அது யுத்தம் அன்று.

அறிபவனும், போக்தாவும், நிர்விகாரியுமாம் எனப் புருஷன் அநேக ஆயிரவிருத்த தருமங்களை யுடையதாகக் காணப்படுகின்றான். ஆகலின், காபிலமதம் யுத்தம் அன்று. (க)

(உ) மகத்தீர்க்காதிசுரணம்.

(கணுதமதநிராகரணம்)

இப்பிரகாரம் பிரதானகாரணவாதம் நிஷ்பிரமாணம் என நிரூபிக்கப் பட்டது. இதன்மேற் பரமானுக்கள் (உலக) காரணமாம் எனக்கொள்ளும் மதத்தை நிரசனஞ் செய்யும் பொருட்டெழுந்தது இந்த இரண்டாம் அதிகரணம்.

வேதீய-வஜா ஹுஷ்வரிணூஹ்யா (உ. உ. ௧௦)

(௧௮௪) இருஸ்வ பரிமண்டலங்களிலிருந்து மகத்தீர்க்கம் உண்டாவது போல.

நான்டு வைசேடிகமத சித்தமாகிய பரமானுகாரணவாதம் யுத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(புருவபக்ஷம்) சிவபெருமானை உலக அதிஷ்டாதாவாகப் பிரதானமதம் அங்கீகரியாமையின், பிரதானத்தை உலககாரணமாகக் கோடல் விருத்தமென்று தவிர்க்கப்பட்டவிடத்தும், பரமானுகாரணவாதம் யுத்தம். அங்ஙனமாயின் உலகம் ஒடுங்கிப்போக, சிவபெருமான் சிருட்டிக்க விரும்பும்போது, பிராணிகளுடைய கன்மவசத்தினால் நிச்சலமாகிய பரமானுக்களிலே முதற்கொழியில் நிகழ்கின்றது. இத்தொழினிகழ்ச்சியின் ஓர் பரமானு மற்றொரு பரமானு வோடினபடுகின்றது. இதின் சேர்க்கையிலிருந்து துவியணுகம் ஒன்று எய்துகின்றது. மூன்று துவியணுகள் சேர்ந்து திரியணுவையாக்குகின்றது. இந்தக் கிரமமாக உலகம் முழுமையும் சிருட்டிக்கப்பட்டது. ஆகலின், பரமானுவைக் காரணமாகக் கோடல் விரோதம் அன்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) வருமாறு கணுதமதப்பிரகாரம் இருஸ்வத்திலிருந்து பரிமண்டலத்திலிருந்தும் மகத்தீர்க்கத்துவம் பெருந்திய திரிய

கூடும் அணுத்துவ இருஸ்வத்துவம் பொருந்திய துவியணுகமும் முறைபே
தோற்றுகின்றன. இஃதெங்ஙனம் பொருந்தும்? அஃதாமாறு:— பரமா
ணுக்கள் பாரிமாண்டல்லிய பரிமாணமுடையனவேயன்றி அணுப்பரிமாண
முடையனவன்று. அணுப்பரிமாணமற்ற இரு பரமாணுக்களிலிருந்து
அணுப்பரிமாணமாயுள்ள துவியணுகம் உண்டாகின்றது என்றும் அறியப்
படுகின்றது. அங்கனமே இருஸ்வ பரிமாணமுடையதாய்த் தீர்க்கப் பரிமா
ணமுற்றதாய் துவியணுகம் மூன்று கூடி, தீர்க்க பரிமாணமுடையதும்
அணுப்பரிமாணமற்றதமாகிய திரியணுகத்தை உண்டாக்குகிறதென்றும்
அறியப்படுகின்றது. இவையெல்லாம் தவறே; அவர்கள் அங்கேரிக்கும்
காரணத்தின் குணம் காரியத்திலே தோற்றவேண்டும் என்னும் பிரக்கிரியை
(தொடர்ச்சி) விரோதமுறுதலின். அவயவங்கள் தம் ஆறு பக்கங்களுடன்
இயைந்து பெரிய அவயவியை உண்டாக்குகின்றன. பரமாணுக்களுக்குப்
பக்கமின்மையின் அவையெல்லாம் ஓர் பெரும் பொருளை ஆக்க இயையா.
ஆகலின், பரமாணுகாரணவாதம் யுத்தம் அன்று. (௧௦)

சூத்திரகாரர் மற்றோர் பொருத்தமின்மை காட்டுகின்றனர்.

உவயயாவிந கரீடாதஸுஉஹாவீ (௨. ௨. ௧௧)

(௧௮௫) ஈரிடத்தும் கருமமில்லை; ஆகலின் அஃதின்று.

அணுக்களிடத்து முதற்கண் கன்மமின்மையின், அக்கன்மத்தால்
இயல்பும் இசைவும் இல்லையே. ஆன்மாக்களுடைய அதிஷ்டகன்மம் பக்கு
வப்படவேண்டாதாயின், அணுக்களிடத்திற் சேர்ந்த கன்மம் முன்னரே
உற்பத்தியாகலாமே. அது (பக்குவம்) வேண்டுவதாயின், அதனாற் சில
வேளைகளிலே தோற்றற்பாணவாகிய அணுக்களிடத்திற் கன்மம் நிக
ழாது. விபாகம் என்பது கன்மத்தின் ஓர் தர்மமன்று. ஆனால் எந்தக்
தன்மமானது எக்காலத்தில் விதிப்படி எவ்விதபலனைக் கொடுக்கவேண்டு
மோ, அந்தக் கன்மத்துக்கு அக்காலம் வாய்ப்பதே விபாகம்; காலவிசே
ஷம் நியமிக்கப்படாத கன்மங்களுக்குப் பிரபலமாகிய மற்றோர் தன்மம்
இடையூறுகாததும் விபாகம். அதிட்டங்கள் என்பன அவ்வக்கன்மத்துக்
குத் தகுதியாய் பயனைக் கொடுக்கும் இயற்கையுள்ளவைகள். ஆகலின்,
வெவ்வேறு காலத்தின் பயனைக் கொடுக்கக்கூடியவாய் அனந்த ஆன்மாக்
கன் அதிட்டத்த கன்மங்களுக்கு ஒரே காலத்தில் ஒரேவிதமான விபாகம்
பொருந்தாது. ஆகையாற் பரமாணுகாரணவாதம் யுத்தமன்றே. (௧௧)

இன்னும் பொருந்தாமையைச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்,

ஸரிவாயாஹுபஹரிஹ ஸாரீராதவஸ்யுதேஃ (௨. ௨. ௧௨)

(௧௮௬) சமுவாயம் என்பது அங்கேரிக்கப்படலானும்

(சமவாயத்திற்கும் ஒருசம்பந்தம் வேண்டுமென்னும்) சாமியத்தினால் அதவஸ்தை நேர்நின்றமையானும்.

சமவாயம் என்னும் சம்பந்தமானது அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், இது பொருத்தமின்று. அஃதென்னம்? சாதிருணமுதலியவற்றுக்குப் போலப் (பதார்த்தங்களுக்குச்) சமவாயசம்பந்தம் உளதாக, மேல் மேல் முடிவின்றி வேறுகிய ஓர் சம்பந்தம் கோடல் வேண்டுமாதலின், அந்தக் கணுமதம் யுத்தமன்று. (கஉ)

நிகுலேவ வ (உ. உ. கங்).

(கஅ௭) (அங்கங்களும்) நித்தியமே; (சமவாயம்) உளதாகலின்.

சமவாயம் நித்தியமாம் என அங்கீகரிக்கப்படுதலின், சம்பந்தப்படுபொருள் நித்தியமிலாதிருப்பச் சமவாயம் நித்தியமாதல் கூடாது; இதனால் அவயவ அவயவிகளும் நித்தியமாக நேரும்; ஆகலின் இது யுத்தமன்று. (கங்)

ரூபவாழிக்ஷா ஹ விவயு-யொஹ-நாக (உ. உ. கச)

(கஅஅ) ரூபமுதலியன உண்மையானும், (அனுபவத்தில் அவற்றின்) வேறுபாடு காணப்படலான்.

பரமானுக்கள் ரூபமுதலியவுடைய என்பது அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. அதனால் (நாம் காணும் கடாதிகள் போல) அவை நித்தியமாகா; எதனால்? (ரூபமுதலியவற்றையுடைய) கடாதிகளின் காணப்படலான். அது அசாமஞ்சம். (கச)

உலயமாவ ஷொஷாஸி (உ. உ. கதி)

(கஅக) இருதிறத்தானும் தோஷமுண்மையின்.

அநித்தியத்துவ தோஷத்தை நீக்குமாறு பரமானுக்களுக்கு ரூபமுதலியன இல்லை என்று கொள்ளின், (காரியமானது) காரணகுணத்தை முன் உடைத்தாதல் வேண்டுமென்னும் கொள்கை பொருந்தாது. காரியமானது காரணகுணத்தை முன்னுடைத்தாதலென்னும் கொள்கை சித்திப்பதற்கு மீண்டும் ரூபமுதலியவற்றை அங்கீகரிப்பின், அநித்தியத்துவ முதலிய அநத்தம் விளைகின்றது. ஆகலின், இருதிறத்தானும் குற்றம் நேரத்தப்பற்றிக் கணுமதம் அசாமஞ்சம். (கதி)

கவசி-நுஷா-வாகுணநபெஷா (உ. உ. கக)

(கக௦) அங்கீகரிக்கப்படாமையானும் அது முற்றும் வேறும்.

சாங்கியபக்தம் சருதிக்கும் நியாயத்துக்கும் விரோதமுநினும், (தோற்றத்துக்கு முன்னும் காரணத்திற் காரியம் உளது என்னும்) சந்தாரியவாத முதலிய சில அம்சத்திற் சாங்கியம் வைதிகரால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. கணதமதம் எந்த அம்சம் பற்றியும் அங்கீகரிக்கப்படாமையான், முழுட் சைவகளால் இது முற்றும் பராமுகஞ் செய்யற்பாற்று. (கக)

(ங) சமுதாயாதிகரணம்.

(பௌத்திற் சமுதாயகாரணவாத நிராகரணம்)

லஹாய உலயஹைகுகெவி கடிவாஹி (உ. உ. கள்)

(கக) இரு காரணத்துக்குரிய தொகுதியினும், அது (தொகுதி) நிகழ்கின்றது.

ஏகதேசவைதிகர் மதம் நிராகரிக்கப்பட்டது. இப்போது வேதபாகியருடைய மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது.

* முதற்கண் பௌத்தமத சித்தாந்தங்களிலே கூறப்படும் சமுதாயகாரண வாதம் புத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்தம்) அது புத்தம். பின் வருமாறு இங்ஙனம் கூறுகின்றனர்; புறமும் அகமும் எனச் சமுதாயம் இருதிறப்படும். புறச்சமுதாயம் பிருதிவி முதலியவாம். அகச்சமுதாயம் சித்தசைதன்னியம். சமஸ்தப்பிரபஞ்சமும் இரு சமுதாயத்துள் அடங்கும். எங்ஙனமெனின், புறச்சமுதாயத்துக்குப் பரமானுக்கள் காரணம். அவை பிருதிவி, அப்பு, தேபு, வாயு என நால்வகைப்படும். இவைகளிலிருந்து ஒரேமுறையிற்றேற்றி இசைந்தே புறச்சமுதாயம் உண்டாகின்றது. அகச்சமுதாயத்துக்கு ஐந்து ஸ்கந்தம் காரணம். அவை ரூபம், வேதனை, விஞ்ஞானம், சம்ஞானம், சம்ஸ்காரம் என்பவைகளே. மனசினால் அறியற்பாலனவாய சத்தப்பரிசு ரூபமுதலியவைகளே ரூபஸ்கந்தம். அதின் வெளிப்படுகை விஞ்ஞானஸ்கந்தம். இஃது அண்டாபித்யதுக்கம் வேதநாஸ்கந்தம். தேவதத்தன்முதலிய பெயர்கள் சம்ஞாஸ்கந்தம். இவற்றுள் வர்சனை சம்ஸ்காரஸ்கந்தம். இவைகள் ஒன்றாக இசைந்து நிற்க அகச்சமுதாயம் உண்டாகின்றது. இங்ஙனம் இரு சமுதாயகாரணவாதம் விரோதமுற்தாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) நிரூபிக்கப்படுகின்றது. இரு சமுதாயகாரணவாதம் பொருத்தம் இன்று. அவர்கள் (புத்தர்கள்) கூணிகவாதிகள்; காரணம் கூணிகமாதல்பற்றி அப்பொழுதே நட்ட முற அது காரியத்தை ஆக்க மாட்டாமையான், அவைகளுக்கு (கூணிகங்களுக்கு) சமுதாயம் எங்ஙனமாம்?

உதரோதா புகுயகாஹ்வஹிதி வெஹ ஸந்தாந்தாவா
நிதித்யாஹ் (உ. உ. ௧௮)

(௧௧௨) (அவித்தையும் இராகாதிகளும்) ஒன்றுக்
கொன்று காரணமாதலின் அது கூடுமாமெனின், அன்று;
(அவித்தை) சமுதாயத்தை ஆக்கமாட்டாமையின்.

(புத்தன்) நிலையில்லாததை நிலையெனக்கொள்ளும் அவித்தையும்
இராகாதிகளும் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாயிருத்தலின், இந்தச் சமுதாயம்
கூடுமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) அன்று; அவித்தை சமுதாயத்தை ஆக்காமையின்.
அவித்தை காரணமாக இப்பியானது வெள்ளியாகத் திரித்துணரப்படுங்கால்,
அவ்விப்பி முதலியன வாஸ்தவத்தில் வெள்ளிமுதலியவற்றின் காரியத்தை
ஆக்கா; அறிவுடையானுக்கு அப்பொழுதே அத்திரிவுணர்ச்சி தீர்தலின்.
அவித்தை காரணமாக இராகாதிகளும் எய்தமாட்டா. ஆகலிற் சமுதாய
காரணவாதம் அயுத்தம். (௧௮)

(குத்திரகாரர்) மற்றோர் யுத்தி கருகின்றனர்.

உதரோதாஹ் உவஹ்வஹித்யாஹ் (உ. உ. ௧௯)

(௧௧௩) முந்தியது நடந்தமாதலால், பிந்தியது உற்
பத்தியாதலின்.

பிற் கடம் உற்பத்தியாகுங்கால், முற்கடம் நஷ்டமாகின்றது. அபா
லமே காரணமாக யாண்டும் உளதாதலின், எக்காலமும் எங்கும் உற்பத்தி
யாகலாம். (௧௯)

கலுதி புகுதிஜோவரொயொ யெளமபஹித்யாஹ்

(உ. உ. ௨௦)

(௧௧௪) சத்து இல்லையானாற் பிரதிஞ்ஞாவிரோதம்;
இன்றேல் ஒரேமுறையில் நிகழ்வது.

காரணமில்லாமலே காரியம் உற்பத்தியாவதேல், (இந்திரியம் பிரகாச
முதலாயினவே) ஞானத்துக்குக் காரணம் என்னும் கோட்பாடு விரோதமா
கும். * (காரியமாகும் வரையிற் பூருவகட அபாவகாரணம்) உளதென்று
கொள்ளின், இரு குடங்கள் ஒரே முறையில் இருப்பக் காணலாம்; (காரிய
மாகும் வரையிற் காரணம்) இல்லையேல், (பொருளுக்கும் இந்திரியத்தா
கும்) இசைவாகிய அறிவுக்கும் ஏககாலநிகழ்ச்சி எய்தும். (௨௦)

* இந்திரியத்துக்கும் பொருளுக்கும் சம்பந்தமாய்ப் பின்னர்த் தோற்றப்படு
நிலைய அறிவு எக்காலத்தானதாம் என்னும் தோஷம் சிதமும் என்பது தாற்பரியம்.

பு.திஸுஷா பு.திஸுஷா கிரோயா பு.ஷா ரவிஷாஸா
(உ.உ.உச)

(ககரு) (ஸ்தூல) நாசமும், (சூக்கும) நாசமும் எய்தா ;
(சந்தானதிரவியம்) உண்மையான்.

நிரோதம் என்பது மீதமின்றி ஒழிவது. அந்த விநாசம் ஸ்தூலவிநாச
மாகவாவது சூக்குமவிநாசமாகவாவது இராது; கபாலாதி ரூபத்தையடைந்
தவிடத்தும் கடம் நாசமுற்றதெனச் சொல்வதிலும்; சத்தாகிய திரவியம்
அழியாமைபிதிலுமாம். அதுகொண்டு கூணிகத்துவ வாதஞ் சித்தி
யாது. (உச)

உலயயா உ லொஷாசு (உ.உ.உஉ)

(ககக) இருதிறத்தும் தோஷமுண்மையான்.

தோற்றப்பட்டது இன்மையாவதும், இன்மையிலிருந்து உற்பத்தியா
வதும் பொருந்தா; இன்மையிலிருந்து உற்பத்தியாதல் கூடாண்மையானும்,
இன்மையாகும் காரியமே உற்பத்தியாகுமென்னும் தோஷமுண்மையானு
மாம். ஆகலின், இந்தக் கோட்பாடு ஒவ்வாது. (உஉ)

சுகாஸெ அலிஸெஷாசு (உ.உ.உங)

(ககௌ) ஆகாயத்தினும் வேறுபாடிண்மையான்.

ஆகாயத்தையும் குனியம் என்று கோடற்பாற்றன்று; பருந்து முத
லியபட்சிகள் பறத்தற்கியன்ற பூதமாக அதனுண்மை தவிர்க்கப்படாது
அனுபவஞ் சித்தித்தலான். (உங)

சுநுஸுடுகெயு (உ.உ.உச)

(ககஅ) நினைப்பூட்டுகெயானும்.

நினைப்பூட்டுதல்பற்றியும் கூணிகவாதம் நிலைக்காது. “அதவே இது”
என்னுமிடத்துச் சாமாந்திகரணியத்தினால், சென்றகாலத்துக்கும் நிகழ்கா
லத்துக்குமுரிய வஸ்து ஒன்றென்று அறியப்படுகின்றது. முன் அனுபவத்தி
னால் உண்டாகிய சம்ஸ்காரமுடைய புருஷனது இந்திரியசம்போதமே அதற்
குக் கருவியாகின்றது. ஆகலின், கூணிகத்துவமுதலாகிய பொருந்தாத
அர்த்தத்தைச் சொல்வதற் சமுதாயகாரணவாதமானது முற்றும் தவ
றும். (உச)

(ச) திருஷ்டத்துவாதிகரணம்.

(பௌத்தரில் ஞானநமேயத்துவவாதநீராகாணம்)

பாடியார்த்த ஆஸ்திகவாதிகளுள்ளே, பசு கடமுதலாகிய பித்திய

கூத்தினால் அறியப்படுவனவாம் என்னும் பௌத்தர் கோட்பாடு நிரூபிக்கப் பட்டது. (பாகியார்த்தங்களின் ஆஸ்திகம்) அறிவினால் அனுமானிக்கப்படும் என்னும் வாதிகள் நிரூபிக்கப்படுகின்றனர்.

நாலுகொ டுடிவடிவாக (உ. உ. உள்)

(ககக) அசத்திலிருந்து (தர்மம்) இல்லை; காணப்படா மையான்.

(பாகியார்த்தங்களின் இருப்பு) அறிவினால் அனுமானிக்கப்படல்வேண் டும் என்னும் ஓர் சார் பௌத்தர்களின் கொள்கை யுத்தமா? அன்று? என் பது சந்தேகம்.

(பூருவகூடம்) ஒருபொருள் தான் நாசமுறுங்கால் தன் உருவை அறிவிற் புகட்டி அழிகின்றது. அறிபவன் அப்பொருளை அறிவின் வைசித் திரியத்தைக் கொண்டு அனுமானிக்கின்றான். ஞானவைசித்திரியத்தினால் அர்த்தவைசித்திரியம் அனுமானிக்கப்படுகின்றதெனின்,

(சித்தாந்தம்) இது இசையாது; அர்த்தம் கூணிகமாதலினாலும், இல் லாதொழிந்துபோய தர்மியின் தருமம் மற்றொன்றுக்குச் செல்லக் காணப் படாமையானுமாம். (உள்)

உடாவீ நாநாவி வெவர வியி (உ. உ. உள்)

(உ00) இங்ஙனமாயின் உதாசீனருக்கும் சித்தி எய்தும்.

கூணிகத்துவத்தை அங்கீகரிப்பின் ஒருவன் ஒன்று செய்ய மற்றவன் பலத்தை அடைபவனாவன். ஆகலின், பிரயத்தனம் எதுவும் செய்யாதவர்க் கும் சர்வார்த்தசித்தியும் எய்துவதாம். இங்ஙனம் இவர் கோட்பாட்டை விளக்குதல் கஷ்டம். (உள்)

(ரு) உபலப்தியதிகரணம்.

(பௌத்தர்விஞ்ஞானமாத்நிரவாதநிராகரணம்)

நாலாவ உவகெஸு (உ. உ. உள்)

(உ0க) (பாகியப்பொருள்) அபாவமாகாது, அறியப் படலான்.

நாண்டுபௌத்தருடையகேவல விஞ்ஞானவாதம்யுத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவகூடம்) அது யுத்தம், வடிவத்தோடு கூடிய விஞ்ஞானமே அகத்தத்துவம்; புறப்பொருள்கள் தத்துவமன்று; சொப்பனத்திலே புறப்

பொருள் வேண்டாது கேவலம் புத்தியினாலே வியவகாரம் நிகழக்காணப் பட்டான். இங்ஙனம் சாக்கிரவியவகாரத்துக்கும் வியவஸ்தை பொருத்த மாகும். ஆகலின், விஞ்ஞானமாத்திரம் தத்துவமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கடத்தை அறிகின்றேன் என்னுமிடத்து அறிபவனுக் குச் செயப்படுபொருளாய் பொருள் தோன்றுதலால், அதை இல்லை என்று மறுத்தல் கூடாது. விசேஷ பொருளை வியவரிக்குமாறு புருஷனுக்குத் தக்கவாறு தோற்றுவிப்பதே ஞானத்தின் ஆகாரம். (௨௭)

சொப்பனதிருஷ்டாந்தவாபிலாகச் சாக்கிரவியவகாரமும் குணியமாம் என்றதற்குச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

வெவ்யோபாஹு ஸ்வபாஹிவக் (௨.௨.௨௮)

(௨௦௨) பேதமுண்மையினாலும் சொப்பனாதிபோலன்று.

இந்திரியதோஷத்தின் வாதை இல்லை என்னும் வேறுபாட்டாற் சாக் கிராவஸ்தை சொப்பனம்போல் மித்தையாகாது. ஆகலின், விஞ்ஞானமாத் திரம் தத்துவமன்று. (௨௮)

ந ஹாவொநுபவஸ்யே (௨.௨.௨௯)

(௨௦௩) அறிவில்லாவிடத்துப் பொருளில்லை.

பொருள் குணியமாமிடத்து ஞானம் எய்தாது; அந்த ஞானம் யாண் டும் அனுபவத்திற் காணப்படாமையான். சொப்பன ஞானத்துக்கும் பொருள் இருக்கின்றது. ஆகலின், விஞ்ஞானமாத்திரவாதம் பொருந் தாது. (௨௯)

(௩௦) சர்வதாநுபபத்தியதிகரணம்.

(சர்வகுன்னியவாதநிராகரணம்)

ஸ்வபாநுபவவதேஹி (௨.௨.௩௦)

(௨௦௪) எப்பிரகாரத்தினாலும் அது பொருத்தமின்மை யானும்.

நாண்டுச் சர்வகுன்னியவாதம் யுத்தமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) அது யுத்தம். எங்ஙனமெனின், உலகமுழுமையும் சத்தன்று, பாதிக்கப்படலான். அசத்தமன்று, அறியக்கிடத்தலின். இரண்டும் அன்று, விரோதமுறுதலான். இரண்டும் அன்றெனலும் கூடாது, அசம்பவமாதலின். ஆனால் இந்த நான்கிலும் அடங்காத எல்லாம் குன்னி ய்மே. பிரத்தியக்ஷக்காட்சியோ எனின், அது மாயை மூலமாய்ப் போந் தது. ஆகலின், குன்னியவாதந்தான் நன்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. எல்லாம் சூன்னியம் என்பது கூடாது. அதனால்? பிரபஞ்சத்தைச் சத்து என்றாவது, அசத்தென்றாவது, மற்றொன்றென்றாவது கூறுமிடமெல்லாம் சூன்னியத்துவம் எய்தாது; சத்து அசத்து, என்னும் மொழிகளும் அவற்றின் கருத்துக்களும் வஸ்துவைப்பற்றி ஒன்றுக்கொன்று வேறுபாடாகிய உளது இலதென்றும் அவஸ்தாவிசேஷங்களைப் பற்றியவாமாதலின். பிரத்தியக்ஷக்காட்சி அவித்தையினாலாம் எனின், அது பரிகாசத்துக்கிடனும். எல்லாஞ் சூன்னியமாயின் அவித்தைக்கு ஆசிரயமாயுள்ளது யாது? எதற்கு இத்தோற்றம் நேர்ந்தது? ஆகலின், சர்வசூன்னியவாதம் முழுமையும் விரோதமே. (௩௦)

பொளத்தமதம் தீர்ந்தது. சைனமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது.

(௭) ஏகஸ்மிந்நசம்பவா திகரணம்.

மெறகஷ்ஹஸ்யவாசு (உ. உ. ஈக)

(௨௦௫) பொருந்தாமைபற்றி ஒன்றிற் (பல) இல்லை.

(சைனமதவாதநிராகரணம்)

சப்தபங்கியாயத்தினுற் சைனர்கள் ஒரே பொருளினும் பலதிறத்த வஸ்தைகளை விளக்குகின்றனர். இவர்கள் மதம் யுத்தமா? அன்று? என்பது விசாரம்.

அவர்கள் மதம் வருமாறு:— ஆன்மா அநான்மா எனப் பதார்த்தங்கள் இரண்டு உள. ஆன்மா சேதனன்; சரீரபரிமாணமுடையன்; அவயவமுடையன். அநான்மா அறுவீதம். (அவற்றுள்) ஒன்று வனம் மலை முதலிய; எஞ்சிய ஐந்தும் ஆசிரவம், சம்வரம், நிரஜரம், பந்தம், மோக்ஷம் என்பன. ஆசிரவம் என்பது இந்திரியத்தொகுதி. இவை வாயிலாக ஆன்மா புற விஷயங்களிற் பற்றுக்கின்றது. சம்வரம் என்றது அவிவேகம். இதனால் விவேகம் மறைக்கப்படுகின்றது. நிரஜரம் என்பது தவம்; அது மயிர் பறித்தல், சுடுகல்லேறல் முதலியவாம்; காமக்குரோத முதலியவெல்லாம் இதனால் ஒழிந்துபோகின்றன. பந்தம் என்பது எண்வகைக் கருமங்களினால் எய்தும் ஜன்மபரம்பரை; (அவையாவன):— இம்சை செய்யும் நரல் வகைப் பாவச்செயல்களும், இம்சை செய்யா நரல்வகைப் புண்ணியங்களும். மோக்ஷம் என்பது இக்கருமங்களினின்று வீடுறும் ஆன்மா இடைகிடாது மேற்கதி அடைதலாம். இந்தச் சப்த பதார்த்தங்கள் சப்தபங்கி நியாயத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்படலான. அவை இவை:— உண்டாம் உண்டு; உண்டாம் இல்லை; உண்டாம் உண்டுமாம் இல்லையுமாம்; உண்டாம் சொல்லொணாததாம்; உண்டாம் உண்டுமாம் சொல்லொணாததுமாம்; உண்டாம்

இல்லையுமாம் சொல்லொணாததுமாம்; உண்டாம் உண்டுமாம் இல்லையுமாம் சொல்லொணாததுமாம் என்பன சப்தபங்கியாயம். உண்டாம் என்பது சிறிது என்பதின் மேற்று.

ஆகலின் சப்தபங்கியாயத்தினுற் சப்த பதார்த்தம் சித்திக்கின்றதெனல் அயுத்தம். எதனால்? உளதாதலும் இலதாதலும் நித்தியமாதலும் அநித்தியமாதலும் பேதமாதலும் அபேதமாதலும் ஒரே பொருளில் இருத்தல் கூடாமையின். ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றிய மட்பிண்டம் கடம் கபாலம் என்பவைகள் உளவாதலும் இலவாதலுமாம் ஒன்றுக் கொன்று மாறாகிய அவஸ்தைகள் ஒரே பதார்த்தத்தில் ஒரே காலத்தில் ஒருங்கிரா. ஆகலின், சைனமதம் விருத்தம். (௩௧)

வளவஹுர்தூக்ஷாஹி (௨. ௨. ௩௨)

(௨௦௬) இங்ஙனமும் ஆன்மாவுக்குப் பூரணமின்மை.

இங்ஙனம் ஆன்மாவுக்குப் பூரணமின்மை பொருந்தாது. ஆன்மா சரீர பரிமாணமுடையதெற் பெருஞ் சரீரத்திருந்து சிறு சரீரத்துக்குப் பிரவேசிக்குங்காற் குறைவு நேரிடுமே. ஆகலின், ஆன்மாவைச் சரீர பரிமாணமுடையதெனல் அயுத்தமே. (௩௨)

த உ வயுடாயாடிவ்யுவிருயொ விகாராடிஷு (௨. ௨. ௩௩)

(௨௦௭) (மாறி மாறி) வேறுபடுதல்பற்றியும் அவிரோதமில்லை, விகாரமுதலியவுண்மையான்.

ஆன்மா அவ்வவ் வடிவத்துக்கியைந்த உருப்பெறுமெனினும், முன் உரைத்த பொருத்தமின்மை தீராது; ஆன்மா கடாதிபோல விகாரமடைகின்றதென்னும் தோஷமுறலான். (௩௩)

சுஹாவஸ்யுதெஸூயநித்யூடிவ்யுஷு (௨. ௨. ௩௪)

(௨௦௮) இறுதி நிலை காரணமாக இரண்டும் நித்தியமாதலிற் பேதம் இன்று.

இறுதி முத்திகையிலே பரிமாணம் ஏகரூபமாயிருத்தலின், இயற்கையாய் ஆன்மாவும் அதன் பரிமாணமுமாகிய இரண்டும் நித்தியமாயிருப்ப, முத்திய தகையிலும் பேதமில்லாதாகும். பல்வகைப் பரிமாணமுடையதென்பதில் குறைவே நேரும். ஆகலின், ஒன்றில் உளது இலதென்னும் வாதத்தினாலும், ஆன்மா தேகபரிமாணமுடையதென்னும் வாதத்தினாலும் சைனமதமும் தவறும். (௩௪)

(௭) பாசுபநாதிகரணம்.

(பூருவாசாரியர் கொள்கைப் பிரகாரம்)

அவைத்திக நகூலீச பாசுபதமத நிராகரணம்)

வத) ராஸாஜிஜஸ) ரக் (உ. உ. ௩௫)

(உரு) பதி (நிமித்தகாரணமாதல் இன்று), பொருத்
தமீன்மையின்.

(மாயாதத்துவத்து வையும் ஓர்) ருத்திரர் அருளிய (அவைதிக பாச பத) ஆகமவிஷ்டராய் அதன் மதப்பொருள் அறியாதவராயுள்ள ஏகதேச தார்திரிகர் * (அவைதிகபாசபதர்) பதியாகிய சிவபெருமான் சுருதிமுடிவின்

* (பூருவாசாரியர் கொள்கைப்பிரகாரம்) ஸ்ரீலீலகண்டசிவாசாரியராலும், சக்கராசாரியராலும், இராமாதுஜாசாரியராலும், மத்துவாசாரியராலும், இந்தப் “பாசபதாதியதிகரண”த்தினும், லீலகண்டசிவாசாரியராலும் சக்கராசாரியராலும் “பாஞ்சுசரத்திராசாரண”த்தினும் கிரகாணஞ் செய்யப்பட்ட மதங்கள் முறையே அவைத்தபாகபதமும் பாஞ்சுசரத்திராமும்.

வாரா ஞானாவநெ வண்ணு சேநயொழுகெயினிநி:

பாண்டிநாடு நாயக்கர் தவிர வறியர்

தகம் சுடாவிநஹதீ காலயொமெந டிஸ்டர்ம்!

சுநாவ்யஷ்டி ராஜீவொழாஹ்யாலீஜி உதவிநாஸரிநீ।

வெக்டர் ஸ்வெட் ரீதியாகப் பகுக்கப்படும் கவசம் கிழிப்பு.

சுயா உத சுயாவிஷா குமாரா ப்ராணயாஸணம்

ஸ தென்து: ப்ரதீகாவனம் தீவம் பவமதாரம் தீவம்

“முன்னோர்கால் கிரகஸ்தாச்சரியிகளாகிய முனிவர் ஆயிரக்கணக்காயினோர் தீய்மையாகிய தாருவணத்திலே சிவாராதனையின் பொருட்டுத் தபஞ்செய்தவந்தார்; காலபேதத்தினால் ஓர் காற் பெரிதாயதும், கடத்தற்கரியதும், அதிக உக்கிரமுடையதும், உயிர்களை வதைக்கற்பாலதுமாய ஓர் தூர்ப்பிஷ்டம் உண்டாயிற்று; அப்போது தபசுக்கு நிதியாயுள்ள கௌதமரை அம்முனிவரெல்லாம் அடைந்து பசியினால் வருந்திப் பிராணாதரமாகிய ஆகரம் வேண்டிமேன அவரை யாசித்தார்கள். அம்முனிவர் அவர்கட்கு யுகதியாகப் பாகஞ்செய்யப்பெற்று அன்னமளித்தார்;” பின்னர் அவர்கள் அச்சம் யாதுமின்றி அவரது ஆச்சிரமத்தில் இருந்து பன்னிர வருஷம் உண்டு வருவாராக, தூர்ப்பிஷ்டம் நீங்கிற்று; மழைபெய்து நாடு செழித்தமையால் அவர்கள் அவ்வாச்சிரமம் விடுத்துத் தம்முறைவிடம் போதற்கு முயன்று முனிவரிடம் வந்து அறிமுகிக்கேட்ட, அவர் பின்னும் சிலகாலம் தமது ஆச்சிரமத்திருந்து சுகமே உண்டுவாழ்மாறு கூறி, அவர்களைப் போகாவண்ணம் தடுத்தார்; அப்போது அம்முனிவர்கள் மாயாருபமாகிய கரிய பசுவொன்றை (மந்திரத்தினால்) ஆகி, கௌதமர் சமீபத்தில் நிற்குமாறு செய்து, அம்முனிவர் அப்பசுவைக் கோட்டத்திற் கொணர்ந்து கஷ்டத் தொட்டமாதாத்திரத்தில் அவர் வீழ்ந்திருந்தது; இவ்விஷயத்தை முனிவர் அறியாது கோழத்தி நிகழ்ந்துபோயிற்றே என்று சோகித்தார்;

மொவெஜ்யம் ஹிஜ்ரெஷ் யாவது ஸநீர்தா!

தாவதெழுந் நவாசுவரம் மூலமொ வய வெவணி

“(அம்முனிவர்கள்) செந்தமரை நோக்கி) விப்பிரசாரேஷ்டரே! இது பசுக்கொலை; தமது சரீரம் நீங்கும் வரையும் தமது அன்னம் புசிக்கற்பாலதன்று; நாங்கள் (இவ்விடம்விட்டுப்) போகின்றோம்” என்று கூறிப் போய்த் தமது தாருணத்தை அடைத்

படி உபயகாரணமுடையராய்விடத்தும், கேவலம் நிமித்தகாரணவாதம் கூறுகின்றார்கள். இது யுத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

தார்கள்; இவர்கள் மாயத்தினால் நேர்ந்த கோவையைக் கௌதமமுனிவர் அறிந்து அவர்களைச் சபித்தார்;

ஹிஷ்ணுணி சூயீவாஹுர ஹிவாபாககிஷ்ணுரோ;

ஹிஷ்ணுஷ்ணுதயா ஹிவாஜாயிராநாஃ ஸுநஃ ஸுநஃ;

ஸிவெவ் ஸிவபூவ்யுஷெவெஸு ஸுகுரம் விஷு ஷீவ்யு;

“மகாபாதகிளை நிகர்த்த வேதபாகியர்களாய் ஆவார்கள் என, அவர்கள் அநேக மாயச் சாபத்தினால் மீட்டும் மீட்டும் பிறந்து, (மாயாதத்துவ) உருத்திரரையும் அவ் வியயராகிய நாராயணரையும் அடைந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; அப்போது உருத்திரர் (அவைதிக) பாசுபத முதலியவற்றையும், நாராயணர் பாஞ்சராத்திர முதலியவற்றையும் அச்சாபமுற்ற முனிவர் ரக்ஷணர்த்தமாக உண்டாக்கினார்கள் என்று உபரித உபக்கிரமணிகை ௨௬-ஆம் இலக்கத்தினால் பெறப்படுகின்றது. சாப முற்ற முனிவர் இரக்ஷணர்த்தமாக அவைதிக பாசுபதமுதலிய இயற்றப்பட்ட இவ்வுண்மை கூர்ப்புராண பூருவபாகத்து ௧௬-ஆம் அத்தியாயத்திலும், சூதசங்கிதையஞ்ஞவைபவகண்டத்து ௩௨-ஆம் அத்தியாயத்திலும் காணப்படுகின்றது. ஆகலின், இவ்விரு அதிகாரணங்களும் அவைதிகபாசுபத பாஞ்சராத்திரமத நிகரணங்களின் மேலணவாம்.

ஸ்ரீலக்ஷண்டசிவாசாரியரால் ௨. ௨. ௩௫-ஆஞ் சூத்திரபாஷ்யத்தில் அவைதிக பாசுபதத்தை நிராகரணஞ்செய்து, பின் அவர் சித்தார்த்தமாக ஸதாபித்த பாசுபதம் வைதிகபாசுபதமாய் என்பதும், அவைதிக (அசிரௌத) பாசுபதம் வைதிக (சிரௌத) பாசுபதம் எனப் பாசுபதம் இருதிரப்பதம் என்பதும், உபரித உபக்கிரமணிகை ௩௦-ஆம் இலக்கத்தினால் அறிக. இந்த அவைதிக பாசுபதம் அகப்புறச் சமயத்துள் ஒன்றாக வைத்து ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகளால் திராவிட மகாபாடியத்திற்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதுர்த்துக்காதாரம் விந்து, விந்துக்காதாரம் குளிர்ச்சி, குளிர்ச்சிக்காதாரம் நிலமாமாறு போல, பிரபஞ்சத்துக்காதாரம் மாயை, மாயைக்காதாரம் சிவசந்தி, சிவசந்திக்காதாரம் சிவபிரான்; நிலம் குளிர்ந்தவிடத்து அதன்கட்டிடந்த வித்து முனையுத்தோற்றுவத்குமாறு போல, சிவசந்தி சங்கற்பித்த போது மாயையினின்று பிரபஞ்சம் தோன்றும் என்று சிவஞானபோதம் கூறுமாற்றும் பிரபஞ்சம் மாயையுள் அடங்கியதென்றும், மாயை சத்திக்குள் அடங்கியதென்றும், சத்தி சிவஞாக்குள் அடங்கியதென்றும் சிவதருமோத்தமாத்ரி ஆகமங்களினால் பெறப்படுகின்றது. பிரபஞ்சமுதலியன ஒன்றனுள் ஒன்று வியாபகவியாப்பியத்தினால் நீங்காதிருந்தனவாக, ஞானபாதமுற்றுச் சிவபிரானும் மாயையும் சத்தியும் நிமித்தோபாதான துணைக்காரணமாகச் சிறப்புறக் கூறப்பட, உபரிதங்களும் பிரமசூத்திரமும் க. ச. ௨௬-ஆம் சூத்திரபாஷ்யக் குறிப்பிற் கூறியாங்கு, தியானையாகமுற்றுச் சிவபெருமான் நிமித்தோபாதான காரணமாகப் பொதுவுறக் கூறப்பட்டலால் போதரும் ஏதம் யாதாயினும். தியானையாகத்துச் சிவத்துவத்தின் பாற்பட்டவைதிக பாசுபதமானது ஸ்தூல மூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்ட அவைதிக பாசுபதாகமம், இரணியகர்ப்பாகம முதலியவற்றைக் கண்டிக்க வன்மையுடையனவாமன்றி ஞானபாதத்ததாய், வேதசாரத்ததாய், ஷட்திரிம்சத் தத்துவாதீதமாய் நிற்கும் காரிகாதிவைதிக சிந்தாந்த சிவாகமத்தைக் கண்டிக்க வன்மையுடையதுமன்று; கண்டித்ததுமன்று. இது கொண்டே லக்ஷண்டசிவாசாரியர் “வேதசிவாகமம் கட்டுப் பேதம் கண்டிலம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாக அருளிச்செய்ய,

வத்யு ரவாஸிஷ்ணுஷிதெத்யுதது நிராஸிஷ்ணுஸுவதஸெஷுவ
நிராகரணவாஸு நதது காஸிகாடி லிஷாஸெஷுவாஸிஷ்ணு வெஷாஸி
ஸு ஷிஷு

“பாசுபத்தியதிகாரணத்தில் நீதபாசுபதமே நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டதன்றி,

(பூருவபுகழ்) உபாதானமல்லாத குலாலன் தண்டாதிகளைச் செலுத்துதலாற் கர்த்தாவாகின்றான். ஆகலின், தடஸ்தராகிய ஈசுரர் நிமித்தமாத் திரே. மாயை உபாதானம். சத்திகள் கரணம். இன்றேல் மண் முதலிய போல ஈசுரர் உபாதானமாயின், அவர் விகாரமுதலியனவுறுவர். ஆகலின் ஈசுரர் நிமித்தமாத் திரேனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. பதியாகிய ஈசுரரைக் கேவலம் நிமித்தகாரணமாகக் கூறுவது யுத்தம் அன்று; சுருதி நியாயத்துக்கு விரோதமாய்ப் பொருந்தாமைபின். (௩௫)

எங்ஙனம் விரோதம் என்று சூத்திரகாரர் காட்டுகின்றனர்.

சுயிஷ்டாநா நுபவபெது (உ. உ. ௩௬)

(உக) அதிட்டானம் பொருத்தமின்மையினாலும்.

சரீரமிலராகிய ஈசுரர் உபாதானமாகிய மாயையை அதிஷ்டிக்கின்றனர் எனல் கூடாது. உலகத்திலே சரீரமுடைய குலாலன் முதலாயினோர் மட்டிண்டமுதலிய உபாதானகாரணத்தை அதிஷ்டிக்கக் காண்கின்றேம். ஆகலின், குலாலாதி திருட்டாந்தம் பொருந்தாது. மாயையை ஈசுரர் அதிஷ்டித்திலர் எனக்கொள்ளின், அவர் பிரயோசனமிலராக, சாங்கியர் கூறும் மதமே யுத்தமாகும். ஆகலின், ஈசுரர் நிமித்தகாரணமாதல் கூடாதெனப் பின்னரும் ஆகேஷித்துக் கூறுவாராயினர். (௩௬)

கூரணவெஹு ஹொமூலிஷ்ட (உ. உ. ௩௭)

(உக) இந்திரியம் போலெனின், அன்று; போகாதி களெய்துமாதலின்.

அதிஷ்டானத்துக்கும் சரீரம் வேண்டாம்; எங்ஙனம் சரீரமில்லாத இந்திரியம் சரீரத்தை அதிஷ்டிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே ஈசுரர் பிரதானத்தை அதிஷ்டிக்கின்றனர் எனின்,

வேதவிருத்தமில்லாத காமிகாதி சித்தாந்த சைவாகமம் அன்று” என்று பவுஷ்கரா சமவிரூத்தியில் ஸ்ரீஉமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் வரைந்தருளினர். நூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்ட நிமித்தகாரணம் கூறும் அவைநிக பாசுபதாகமம், ஞானணியகரீப்பாகமம் முதலியன சண்டிக்கப்படுவனவேயாக, ஞானபாதத்து ஷட்திரிம்சத்தத்துவாதி வைநிக சைவசித்தாந்த சைவாகமம் சண்டிக்கப்படாது போதல், சன்மகாண்டம்பற்றி ஒருவன் “பெண்களைக் காழற்றிக்” என்று சண்டிக்கப்படுவா னாக, ஞானகாண்டம்பற்றி (பதினாறவிரம் கோப) ஸ்திரீகளைக் காழற்றி கிருஷ்ணபகவான் சண்டிக்கப் படாதுபோதல்போலாம்.

*இந்த ஈசுர சப்தம் சங்கராசாரியர் நீலகண்டசிவாசாரியர்களுக்கு முற்பட்டிருந்த பூருவாசாரியர் கொள்கைப் பிரகாரம் கிருடபாசுபதத்து நுத்திரீர் ஷேற்றேனும், சைவபாடியகாரர் கொள்கைப்பிரகாரம் ஞானணியகரீப்பர் மேற்றேனும் செல்லும்.

(சித்தாந்தம்) அன்று; அவர் பிரதானத்துக்குரிய இன்பதுன்பமெல்லாவற்றுக்கும் இயைந்தோராவராதலின். சரீரமில்லாத ஆன்மா சரீரத்தை அதிஷ்டிக்குங்கால் சரீரத்துக்குரிய இன்பதுன்பங்களுக் கெல்லாம் அது ஆளாமாறு போல, பிரதானத்தை அதிஷ்டிக்குங்காற் பிரதானத்துக்குரிய இன்பதுன்பத்துக்கு அவர் ஆளாவார். ஆகலின், ஈசரர் நிமித்தமாத்திர ரல்லர். (௩௭)

சுவைநிலைவ-ஜதா வா (உ. உ. ௩௮)

(உக௨) முடிவுண்மையும் முற்றறிவின்மையும்.

(குத்திரத்தில்) வா என்பது உம்மைப்பொருட்டு.

(ஆகேஷம்) குலாலன் மட்பிண்டத்தை அதிஷ்டிப்பது போல, ஈசரர் சரீரமுடையராய் வேறு நின்று உபாதானத்தை அதிஷ்டிக்கின்றனர் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; அவ்வனமாயின் ஈசரர் ஓர் சம்சாரியைப் போல, முடிவுடைமையும் முற்றறிவின்மையும் உடையராவாராய், இன்பதுன்பமாம் போகத்துக்கு ஆளாகின்றமையின், ஈசரர் பிரதானத்தைச் செலுத்துபவராகார்.

(ஆகேஷம்) பிரதானத்தை அதிஷ்டித்தாலும்,

சுநரூ ஹந்ரோ ஸ்விவாகுஸீதி (முண். ௩. க. க)

“உண்ணுது மற்றொன்று சாட்சிமாத்திரமாய் இருக்கின்றது” என்னுஞ் சுருதியுண்மையான், ஈசரர் அந்த இன்பதுன்பமாம் போகத்துக்கு ஆளாகார் எனின்,

(உத்தரம்) அவ்வனமாயின், தர்க்கபலத்தை விடுத்துச் சுருதிபலமே பற்றத்தக்கதாகும்.

ததாதாநா ஸ்யகோரூத (தைத். உ. எ. க)

“அப்போது அவர் தாமே தாமாகச் செய்தனர்”

ஹஹுஸ்யா ஸ்ரூயய (சாந். சு. உ. ௩)

“நான் அநேகமாயாவேனாக”

ஸவெ-வ வெ ரூஷி (தைத். ஆரணி. உச. ச்உ)

“மெய்யாய் எல்லாம் உருத்திரர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளினாலே

தேவனும், நிமித்தகாரணம் ஈசரர்க்குத் கூறியிருப்பதாகப்பதமாயிய வுணைத்து நகுலச் பாசுபதாசுமத்தினது, சிராகரணஞ்செய்யுமசுறு, சூத்திரங்கடோறும் உத்தரமிறுக்கத் தொடங்கியது வைதீகபாசுபதமேயாம்.

உபாதானமும் சிவபெருமான் என அங்கீகரிக்கற்பாற்று. சிவபெருமான் உலகத்துக்கு உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாய் இருப்பினும்,

நிஷ்டை நிஷியபூ (சுவே, சா. கசு)

“நிஷ்களமும் நிஷ்கிரியமுமாய் அவர் உளர்” என்றற்றொடக்கத்த சுரு திகளினுலே அவர் நிர்விசாரமுடையராவர்.

ஸக்திஃ ப்ரஃஸம்ஹாதிசா ஸாஹிதீத வபொதூரா |
தகொ ராயா தகொதவ்யக்தம் ஸிவாஹிதீதம் ப்ரஹ்மம் |
ஸாஹிதீதவஹ் ஜஹ் தகஸாஹிதீதம் ப்ரஹ்மம் ||

“சாந்தியாதீதசத்தியே முதற்கண் இருந்தது; அதிலிருந்து மாயை பிறந்தது; அதிலிருந்து அவ்வியக்கம் பிறந்தது; சத்தியோடு கூடிய பிரபுவாகிய சிவபெருமானிடத்திலிருந்து சாந்தியாதீதபதம் பிறந்தது; அதிலிருந்து சாந்திபதம் பிறந்தது” என்றற்றொடக்கத்த வாயுசங்கிதா சுலோகங்களான மாயாதிபிரபஞ்சத்திலே சத்திமாணிகிய சிவபெருமான் உபாதானத்துவத்தை அடைகின்றனர் என அறியப்படுகின்றது. பின்னரும் அவ்வாயுசங்கிதையிலே,

ஸக்திஹி வ ப்ரஹ்மஹி ஸிவதக்ஷஸஹிவ |
தெநெநெகநதம் தத்யுஹ்மம் ப்ரஹ்மம்ஹிஹிவயா |
(வாயு. சூர். உரு: கஅ)

“சத்தித்தத்துவம் தொடுத்துப் பிருதியியந்தமாயுள்ள எல்லாஞ் சிவத்தத்துவத்திலிருந்து பிறக்கின்றன; குட முதலிய மண்ணினால் வியாபிக்கப்பட்டாற் போல, அவ்வொருவராலே எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டன” என்னும் மட்ட நியாயத்தினுற் சிவபெருமானே உபாதானமாகிப் பிரபஞ்சத்தை வியாபிக்கின்றனர் என்று பெறப்படுகின்றது.

விஹிதெவ் ஹி ஹெவொஹ்மம் ஹிததிஹ்வஸாஹிவ |
யொநீவ நிர்வாஹாநஸிஹ்மம் ப்ரஹ்மம்ஹிவ ||

“இதான்மாவாகிய தேவர் தமக்குள்ளிருந்து இச்சாவசத்தினால் யோகி போல உபாதானமின்றிப் பொருட்டொருதியைப் புறத்தே பிரகாசிப்பிக்கின்றனர்” என்றற்றொடக்கத்த ஆகம்பிரமாணத்தினாலும், சிவபெருமானுக்கு உபயகாரணத்துவம் கூறல் குற்றமாகாது.

சிவாகம்பத்தின் ஏகதேசத்திலே சிவனாகிய பரப்பிரமம் கேவல நிமித்தகாரணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதனைப் பரிகரிக்கும்பொருட்டே இந்த அதிகாரம் போர்த்தென்று பூருவாசாரியர் (இங்ஙனம் மேலே கூறியாங்கு) வியாக்கியானஞ் செய்தார்.

பிராசாதாதி மந்திரம், பசுபதி பாசாதி வஸ்துவியவகாரம், பஸ்மோத்தனான திரியண்டரதாரணம், லிங்கார்ச்சனம், ருத்திராக்ஷதாரண முதலிய மற் றைப் பரதருமங்களும் மற்றெல்லாவியவகாரங்களும் இரண்டினும் சமமாகக்

ஒதிடுகுகாக்ஷரெ லெனூஷிதஸவ-ஓதஸிவம்|

என்று சிவதருமோத்தராகமத்தினும்,

ஒதிடுகுகா க்ஷரம் ஸ்ரஹ வஸதெ ஸவ-ஓயொயிநம்|

புணவம் ஸவ-ஓவண-ஓநாஓ ஜீவஜீஜி-ஓமூஹூத்ய|

என்று வாதுளாதியாகமங்களினும் காணப்படலானும்,

(சு) பஞ்சாக்ஷரம்:—

தரிநிவாய அ|

என்று யசர்வேதத்து. ச. மி. அ. க. னும்,

ஸிவாய நம:|

என்று தைத்திரிய ஆரணியகத்து கர. கௌ. ௩௪. னும் ஸ்தூல குக்கும பஞ்சாக்காக் கள் காணப்படுமாறு போல,

பவநாக்ஷரஞ்சம் ஷுஷுஷுஷுஷு ப்ராவாஷிநாக்ஷ|

ஸு-ஓமம் ஸ-ஓக்ஷந் ஸ-ஓஹநா-ஓத்ரா ஸ்ராவண-ஓக்ரே ஸ்ர-ஓண-|

என்று பஞ்சாஷ்டா பேதங்கள் சித்தாந்தபோத முதலிய ஆகமங்களிற் காணப்படலா னும்,

(இ) பிராசாதம்:—

ஹ்ருஷ்ரீஸ-ஓஷு-ஓத ந. கி|

இருஸ்வ திர்க்க புலுதப் (பிராசாதம்) அதர்வசை முதலியவற்றிற் காணப்படுமாறு போல,

பிராசாத பேதங்கள் முழுமையும் வாதுள சுத்தாக்கியை முதலிய ஆகமங்களிற் காணப்படலானும்,

(ஈ) பதி:—முண். க. உ. நி. னும், சவே. சு. ஏ. கூ. னும், பிறவிடங்களினும், பதியின் பரியாய மொழிகளாகிய நகுவர: பிரு. சு. ச. உஉ. னும், சவே. சு. ஏ. னும் நகாவர: கட. ச. இ. கஉ. னும், சிவ: மாண். ஏ. கஉ. னும், சந்தி: சாந். சு. உ. க. னும், ஞன்: சவே. க. கூ. னும்,

பசு என்பது அதர்வசிரசினும், இதன் பரியாயமாகிய அந்நன்: சவே. க. கூ. னும், ஜன்யா: சவே. க. கூ. னும், சீவான்மா: சாந். சு. ந. உ. னும், சந்தியம்: பிரு. ச. க. உ. னும், சம்பிரதாதன்: சாந். அ. ந. ச. னும்,

பசுபதி: தைத். ஆரணி. கர. உஉ. சர. னும், பாசம்: சவே. சு. கௌ. க. அ. னுமாகப் பதி பசு பாச வியவகாரம் உபசிடதங்களிற் காணப்படுமாறு போல,

நாவிலிதனியொ வெதி ந விதுஸெ உசெ தியம்|

புபவந் ஸிவயொவெ-ஓத்ரா ய ஸு சூத்ரா க்யொர் வ்யாக்|

என்று ரௌரவாகமத்தினும்,

சுரிவடாய-ஓஹ-ஓஷு-ஓத லீஹாஜி-ஓ ஜமததி:|

ஸு-ஓடு-ஓடு-ஓடு-ஓடு ஸு-ஓடு-ஓடு-ஓடு-ஓடு விஷு-ஓடு-ஓடு-ஓடு-ஓடு

என்று சிவாகமப்பிரகரணிகளினும் காணப்படலானும்,

காணப்படலான், வேதம் சிவாகமம். என்னும் இரண்டும் பிரமாணங்களை; †கர்த்தா ஒருவரேயாதலானும் இரண்டும் ஒரே பொருளைத் தருதலானும், அவ்விரண்டும் விரோதமுடாவதலின்.

இவ்வதிகரணம் ஈசுரரைக் கேவலம் நிமித்த காரணமுதலியவாகக் கூறும் இரண்ணியகருப்பரது யோகஸ்மிருதி விஷயமென்று கூறுகின்றேம். ஆகலின்,

(எ) (உத்தரண நிரிபுண்டர) பஸ்மம்:— ஈசா. கௌ. இலம், இதன் பரியாயமாயியபுதி.தைத்.க.கக.க.இலம், சிரோவிரதம். முண். உ.உ. ௧0.இலம், அத்தியாசிரமம். சுலே. சு. உக. இலம், கைவல்லியத்திலும், விரதம் சாம்பலம் காலாக்கினிருத்திரத்திலும், பாசுபதவிரதம் அதர்வசிரசிலும், விபூதி பசிதம் பஸ்மம் கூடாரம் இரகைஷ என்னும் விபூதியின் நாமங்களும், கற்பம் அனுக்ரஹம் உபகற்பம் அகற்பம் என்னும் விபூதிபேதங்களும் பிருகச்சாபாலத்திலும், இவற்றைத் தரிக்குந் தானங்களும் மந்திரங்களும் காலாக்கினிருத்திர பஸ்மசாபால பிருகச்சாபால உபரிடதங்களிலும் காணப்படுமாறு போல, சுரயாய்புவம், சிந்திய விசுவம், மதங்கம், காரணம், துவிசதி காலேந்தரம், சப்பிரபேதம், சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலிய ஆகமங்களிலும் காணப்படுகின்றமையானும்,

(அ) உருத்திராஷ்டம்:—உருத்திராஷ்டசாபாலோபரிடத்திற் காணப்படுமாறு உபாஸ, வாதுளம் காலோத்தரமுதலிய ஆகமங்கள் காணப்படலானும்,

(க) லிங்காரிச்சனை:—

தவழியெய் போடுதாஜெயனாருடியெத்தஜநிபி வாராநித்யம்

“தேவர்கள் (பொருளும் அருளுமாம்) செவ்வத்தை அடையுமாறு, (சிவபிரானுரது) விசித்திரரூபமாகிய மகாலிங்கரூபத்தை அபிஷேகாதி பூசைசெய்தார்” என்று இரு.வே.ந.ந.ந.ஹம், (இம்மந்திரத்திற் கண்ட) ஜநிம் என்னும் மொழிவிங்கத்தை உணர்த்துமென விளக்கி

രണ്ടാം വിഭാഗം മേധാവിശ്വം ഇഷ്ടാശംഭം ശിവാധ്യം

ചാരാവിക്രം ഖജ്ജിയിൽ ഉഷ്ണവാതാദി വെട്ടി

“மகாலிங்க ணுவானவர் தூய்தாயும் சிலாமயமாயும் விசித்திரமாயுமுள்ள மகாலிங்கநீ
தைப் பக்தியினால் அர்ச்சித்துப் பரமபதத்தை அடைந்தார்” என்று போந்த உபப்
பிரங்கணத்திலும்,

சிவஞான சிவசங்கர சீமரண நாயுடையது

“செவலியகத்தைத் திரிசந்தியினும் தினந்தோறும் அர்ச்சிக்க” என்று பஸ்மஜாபா லத்தினும்,

ஸ்ரீவல்லுறாய நம: |

என்று தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௬. ௩௪. னும் காணப்படுமாறு போல,

அம்சமான், காலோத்தரம், ரௌரவம், காரணம், காயிக முதலிய ஆகமங்
களில் விங்ககவுடணம் விங்கராத்தன முதலியன விரித்துக் கூறப்படலானுமே வேத
மும் சிவாகமமும் பொருளினுற் சாயியமுதுவன என்று நிலைகண்டசிவாசாரியர் வரைத்
தருகினர்.

† பிருகஸ்பதி பகவான் (பிருகஸ்பதி) ஸ்மிருதிக்கும் லோகாயதந்தைக்கும் தாம் ஒருவரே கர்த்தாவாமாயினும், ஆஸ்திகம் கடலும் அவர் ஸ்மிருதியும் நாஸ்திகம் கடலும் அவர் லோகாயதந்தையும் வேறாயினும் போல, சிவபெருமான் வேதங்களுக்கும் சிவா கம்யங்களுக்கும் கர்த்தாவாயிருப்பினும், இவ்விரு சாஸ்திரங்களுக்கும் கருத்தினால் வேறு பட்டனென்பாராய்ம் பாஷ்யகாரர் “ஒகே பொருளைப் பிரதிபாதிப்பன்” வாமென் றருளினர்.

இவ்வதிகரணம் ‡ இரண்ணியகருப்ப ஆகமத்தை நிரசிக்கும் பொருட்டுப் போந்ததாமெனல் யுத்தம்.

(கூ.அ)

(கூ) பாஞ்சராத்திராதிகரணம்.

(பாஞ்சராத்திரமதநிராகரணம்)

உ.உ.தூ)ஸூலவாஹி (உ. உ. கூக)

(உகக) உற்பத்தி அசம்பவமாதலின்.

பாஞ்சராத்திரமதம் வாசுதேவரற் கூறப்பட்டது. அங்கே ஆன்மாவுக்கு உற்பத்திமுதலியன கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அது கூடுமா? கூடாதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) அது கூடும். எதனால்? பகவானுகிய வாசுதேவரற் கூறப்பட்டது பிரமாணமாதலின், அவ்விஷயம் வருமாறு:—பகவானாய் பரமான்மாவாயுள்ள வாசுதேவர் ஒருவரே. இவரிலிருந்து சங்கர்ஷணர் என்னும்பெயருடைய ஆன்மா பிறக்கின்றது; ஆன்மாவிலிருந்து பிரத்தியும்பர் என்னும் மனசு உதிக்கின்றது; மனசிலிருந்து அநிருத்தர் என்னும் அகங்காரம் உண்டாகின்றது. இந்த நான்கு வியூகமே சர்வான்மாக்களாம். ஆகலின், இரண்ணியகருப்பாதியோர்க்கு வாசுதேவர் பரமாதலின் அவர் கூறியதே பிரமாணம். அதிற் கூறப்பட்டது பொருத்தமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஆன்மா உற்பத்தியாயிற்று என்று கூறும் இந்தச் சாத்திரம் அப்பிரமாணமாயும். எதனால்? செய்யப்பட்டது நாசமுறுதலும், செய்யப்படாத மற்றொன்று தோன்றுதலும் பெறப்படலான், ஆன்மோற்பத்தி கூடாது. ஒருவன் புண்ணியபாவஞ் செய்து பிரளயகாலத்தில் ஒழிந்து போவானாயின், சிருட்டிகாலத்திலே மற்றோர் ஆன்மா தோற்

‡ இந்தப் பாசபதாதிகரணத்திற் பூருவாசாரியர் கொள்கைப்பிரகாரம் நிராகரிக்கப்பட்டது அவைநீக பாசபதமாம் என்றும், தமது கருத்துப்பிரகாரம் நிராகரிக்கப்பட்டது இரண்ணியகரீப்பாகமம் என்றும் சைவபாடியகாரர் கூறுகின்றனர்.

வாயுசங்கிதை பூருவபாகத்து உ.அ-ஆம் அத்தியாயத்து கக, கஉ, ககூ-ஆஞ் சுலோகங்களாய், சிவாரக்கமணிதீபிகையிலே காணப்படும் இந்த அதிகரணத்து உ. உ.கூ-ஆஞ் சூத்திரதீபிகையிலெடுத்தாளப்பட்டனவாய், உபநிடதவுபகிரமணிகை உக-ஆம் இலக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டனவாயுள்ள “சைவாகமோபி” என்றற்றொட்டத்த சலோகங்களுக்கு உண்மைப்பொருள் செய்ய, உபகிரமணிகை உஎ-ஆம் இலக்கத்துச் சன்றருமாரசங்கிதா சுலோகங்கள் அத்தீபிகையுடையார் பரீர்வைக்கெட்டாமையாற் காமிகாதி ஆகமங்களை அனுகூலிகம் என்று வழுவற உக-ஆம் இலக்கத்திற் கண்டவாறு பொருள் செய்யத் துணிந்தமை தவறென்றுணருமாறு உபநிடதவுபகிரமணிகை உக-ஆம் இலக்கத்தின் கீழ் அவ்வாயுசங்கிதா சுலோகங்கட்கு உண்மைப்பொருள் உரைக்கப்பட்டமை கண்டு தெளிந்து, காமிகாதி ஆகமங்கள் வைதிகாகமங்களாம் என்றும், அவை அவைதிகாகமங்கள் அன்றென்றும் உண்மை கடைப்பிடிக்க.

யும். ஆகலின், ஆன்மோற்பத்தி கூறும் சாஸ்திரம் அப்பிராமாணீயம். (௩௯)

சூத்திரகாரர் மற்றோர் பொருத்தமின்மை கூறுகின்றனர்.

௩ உ கதூ-௦௦ காரணம் (௨. ௨. ௪௦)

(௨௧௪) கர்த்தாவிலிருந்து காரணமும் (பிறக்க) இல்லை.

சங்கர்ஷணர் எனப் பெயரிய ஆன்மாவின்னு பிரத்தியும்நர் எனப்பெயரிய மனசு பிறந்தது. கர்த்தாவாகிய ஆன்மாவின்னு (அந்தக்) கரணோற்பத்தி தோற்றது; பிரகிருதிகாரியமாய்த் தோற்றுவதைச் சேதனத்திலிருந்து தோற்றுவதெனல் பொருந்தாமையின். (௪௦)

(பாஞ்சராத்திரி செய்யும் ஆசங்கை)

விஜாநாடி ஹாவெ வா கடிவா திஷையி (௨. ௨. ௪௧)

(௨௧௫) அல்லது ஆன்மா முதலியவற்றை அதிட்டித் தல்பற்றிப் பிரதிஷேதமில்லை.

விஞ்ஞானம் என்றது ஆன்மா. ஈண்டு ஆன்மா முதலியவற்றுக்கு உற்பத்தி கூறப்படவில்லை; பின்னையோ சங்கர்ஷணர் முதலாயினோர்க்கு ஆன்மாவாதிபாவம் கூறப்பட்டது. ஆன்மாவாதி பாவமென்பது ஆன்மா முதலியவைகளுக்குள்ளிருந்து ஆளுவதாம். ஆகலின், அந்தப் பாஞ்சராத்திரப் பிரமாணம் மறுக்கப்படமாட்டாதாமெனின், (௪௧)

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுப்பாராயினர்.

விவாதிஷையாது (௨. ௨. ௪௨)

(௨௧௬) (இது) தவிர்க்கப்படலானும்.

இங்ஙனம் ஆன்மோற்பத்திக்குச் சமாதானம் கூறப்படலானும், பாஞ்சராத்திரமதக் கோட்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுவதன்று; அருதிக்கு விரோதமாக (உலககாரணரல்லாத) ஈசரரை (வாசுதேவரை, உலக) காரணராகவும் முத்திக்குக் காரணராகவும் கூறலும், (சரீரத்திலே வேதவிருத்தமாகிய) தீப்தமுத்திராதினைத் தரித்தல் பரதருமம் எனக் கூறலும் பிரதிஷேதிக்கப்படலான் (தவிர்க்கப்படலான்). ஆகலின், பாஞ்சராத்திரமதம் அசமஞ்சசம்.

வாஹாராதெ உ வெளாபெ உ தயா காஹாஹெவெவி உ

முடியா ஶீகிதா யுயி ஹவத ஶ்ராவணாயயோஃ||

(*சூதசங்கிதையஞ்ஞவைபலகண்டம். ௩௨. ௩௯)

*௨. ௨. ௩௯-ஆஞ் சூத்திரபாடியக் குறிப்பிற் கண்டவாறு கௌதமமுனிவரிடத்துப் பன்னிருவருடம் அன்னமயின்று

எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லைச்
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

“பாஞ்சராத்திரத்தினும் பௌத்தத்தினும் காளாமுகத்தினும் சிரத்தையோடு
 தீஷிக்கப்பட்ட நீங்கள் பிராமண அதமர்களாவீர்கள்” என்றற்றொடக்
 கத்தவற்றினும் விசேஷமாக நிகேஷிக்கப்படுதல் காணப்படுகின்றது. ஆக
 லின், பாஞ்சராத்திரமதம் மறுக்கப்படுவதொன்றாயிற்று. (சஉ)

என உத்தரவேதங் கூறியாங்கு, உடனே உண்ட நன்றி கொன்றமுனிவரெல்லாம்
 வேதபாகியராய்ப் போமாறு அக்கௌதம முனிவரற் சபிக்கப்பட்டவிடத்திற் (குத
 சங்கிதையிலே) காணப்படும் இச்சுலோகம் சைவபாஷ்யகாரரால் எண்டு குத்திரப்
 பொருட்கியைய எடுத்து உதகரிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் அத்தியாயத்து மூன்றாம் பாதம்.

(௧) வியததிகாரணம்.

(வேத) விருத்தமாகிய சமஸ்த சமய நியாயங்களும் கண்டிக்கப்பட்டன.

எஞ்சிய அத்தியாயத்தினாலே அவாந்தர விரோதங்களுக்குப் பரிகாரம் கூறப்படுகின்றது.

ந வியதிகாரணம் (௨. ந. ௧)

(௨௧௭) ஆகாயம் (உற்பத்தி) யாகவில்லை, சுருதிப் (பிரமாணம்) இன்மைபான்.

அவயவமிலாமைபற்றிக் காரியமாகாதென்னும் மயக்கத்தினால் ஆகாயத்துக்கு உற்பத்தி உண்டா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஆகாயம் உற்பத்தியாகவில்லை என்பது பெறப்பட்டது; எதனால்? சுருதியிற் கூறப்படாமையான். எங்ஙனமெனின்? சாந்தோக்கியத்திலே,

ஸபெவ ஸௌரெஜெஜிதா சூவீக் (சாந். சு. ௨. ௧)

“சௌமிய! சத்தாம் இதுவே முதற்கண் இருந்தது” என்று தொடங்கி,

ததெஜொஸுஜத (சாந். சு. ௨. ௩)

“அது தேயுவை உண்டாக்கிற்று” எனத் தேயு முதலாகிய பூதங்களின் சிருஷ்டி கூறப்படுகின்றது. அங்கே ஆகாயோற்பத்தி கேட்கப்படவில்லை.

தஸாஹ வத ஸாஹத ந சூகாஸஸூஹதிக் (தைத். ௨. ௧)

“ஆன்மாவிலிருந்து ஆகாயம் பிறந்தது” என்று தைத்திரீயத்திற் கூறப்பட்டது கவுணமாதற் கருகமாகின்றது; ஆகாயத்தோற்றத்துக்குச் சமவாய காரணமுதலியிருபித்தல் கூடாமையான்.

(௧)

ஆகலின் ஆன்மாவைப்போல ஆகாயமும் பிறக்கவில்லை எனின்;
(உத்தரம்) கூறுதும்.

சுஷி து (௨. ந. ௨)

(௨௧௮) ஆயின் உண்டு.

ஆகாயத்துக்கு உற்பத்தி உண்டோன்;

தவாடா வனதவாடாது ந சுகாஸஸூஹிதம் (தைத். உ. க)
 “இந்த ஆன்மாவிலிருந்து ஆகாயம் பிறந்தது” என்று சுருதி கூறலின்.

ந ஜாயதெ த்ரியதெ வா விவஸிசு (கட. உ. கஅ)

“அறிஞன் பிறப்பதில்லை, இறப்பதில்லை” என்று மறுக்கப்படலான், ஆன்மாவிற்கோ உற்பத்தி இல்லை. ஆகாய உற்பத்தியை மறுக்குஞ் சுருதி இல்லை. ஆகலின், ஆகாயம் உற்பவிக்கின்றதே. (உ)

(பூருவபக்ஷம்) இந்த உற்பத்தி கவுணமாபோ? எனின்,

சுத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

மௌண்யஸூஹிதம் (உ. ந. ந.)

(உகக) (அது) கவுணம், அசம்பவத்தினாலும் சுருதியினாலும்.

ததெதுஜாஸூ ஜத (சாந். ச. உ. ந.)

“அது தேயுவைப் படைத்தது” எனத் தேயுவுக்கு முன்னர்ச் சிருஷ்டி வசனமுண்மையான்,

சுகாஸஸூஹிதம் (தைத். உ. க)

“ஆகாயம் பிறந்தது (சம்பூதம்) என்னுஞ் சுருதி கவுணம்; அவயவமில்லாத ஆகாயம் பிறத்தல் கூடாமையானும்,

வாயுமூரூரிகூடு மெஉதஜீதடி (பிரு. ச. ந. ந.)

“வாயுவும் ஆகாயமும் அழியாதன” என்னுஞ் சுருதி ஆகாயத்துக்கு நித்தியத்துவம் உரைத்தலானுமாம். (ந.)

ஸூரெஹிதஸூரவி ஸ்ரவஸஸூவக (உ. ந. ச)

(உஉஉ) பிரமசப்தம் போல ஓர் மொழி இருவழியினும் வழங்கல் கூடுமாகலின்.

(சுருதியின்) ஒரே பிரகரணத்து இரு வேறு வாக்கியங்களில் ஒரே மொழி ஆகிருத்தியாய் நேருங்கால்,

தவாடெத ஸ்ரவ நாரீரூஹிதஸூ ஜாயதெ (முண். க. க. க)

“அங்கிருந்து இந்தப் பிரமம் (பிரகிருதி) நாமமும், ரூபமும், அன்னமுமாகப் பிறக்கின்றது” என்னுஞ் சுருதியிலே பிரமம் என்பது பிரகிருதியைப் பற்றிப் பேசும் போது கவுணமாயும்,

தவஸா ஹிதெ ஸ்ரவ (முண். க. க. அ)

“தியானத்திலும் பிரமம் ஓங்குகின்றது” என்னும் வாக்கியத்தில் ஆகிருத்தி

பற்றி முக்கியமாயும் வழங்கியவாறு போல, ஈண்டும் பிறந்தது (சம்ஸ்து?) என்னும் ஓர் மொழி ஆகாய விஷயத்திற் கவுணமாயும், பிறவிடத்தில் முக் கியமாயும் வழங்கல் கூடும். ஆகலின், ஆகாயம் பிறந்ததெனல் பொருந் தாது என, (ச)

பின்னர்ச் சூத்திரகாரர் பரிகரிக்கின்றார்.

புத்திரஹாநி ரவூதிருகாசு (உ. ந. ௫)

(உஉக) வேறுபடாமையான் பிரதிஞ்ஞைக்கு ஹானி யுருமை.

ஆகாய முதலியன பிரமத்தினின்று பிறந்து, அப்பிரமத்திலிருந்து வேறுபடாதிருக்கும்போது மாத்திரந்தான்,

யெநாஸூகௌ ஸூகௌ லவதி (சாந். சு. க. க)

(கவுலிஹுஹவொ விஜாதெ ஸவ-பிடிஹ விஜாதெ லவதி)

(முண். க. க. ந.)

“கேட்கப்படாதது கேட்கப்படுகின்றது” “(ஒன்றை) அறிந்தால் யாவும் அறியப்பட்டதாகும்” என்னும் பிரதிஞ்ஞை ஹானியுறுது. ஆகலின், பிறந் தது என்னும் சப்தம் கவுணமன்று; பிரதிஞ்ஞைக்கு ஹானி முதலியவற்றை விளைவிக்குமாகலின், எங்ஙனம் பிரதிஞ்ஞைக்கு ஹானி வராதிருக்குமோ அங்ஙனம் இணக்கற்பாற்று. (௫)

புருஷஹி (உ. ந. சு)

(உஉஉ) சுருதிகஞ்ஞைமையான்.

ததெஜோஸூஜத (சாந். சு. உ. ந.)

“அது தேயுவைச் சிருட்டித்தது” என்னுமிடத்து, ஆகாயம் கூறப்படாமை பற்றித் தேயுவுக்கு எய்தும் முதன்மை

சூதூந சூகாஸஸூஹித (தைத். உ. க. க)

“ஆகாயம் (பரம) ஆன்மாவினின்று பிறந்தது” என்றற்றொடக்கத்த சுருதி களாற் கூறப்பட்ட ஆகாயோற்பத்தியைத் தடுக்காது. (சு)

யாவலிகாரஹு விலாஹொ தொகவசு (உ. ந. எ)

(உஉந) எப்படியும் உலகப்பேச்சிற் போல, விபாகம் சிநு ஷ்டி முழுமைக்குமாம்.

வெனதஜாதூபிடி ஸவ-பிடி (சாந். சு. சு. ச)

“ஈதெல்லாம் (பரம) ஆன்மாவாயது” என்பதினால் ஆகாய முதலிய சிருட்டிக் கப்பட்டனவாகப் பெறப்படும். தேயுமுதலாகக் கூறப்பட்ட விபாகவசனம்

சிருஷ்டிமுழுமைக்குமாம் எனப் புலப்படுகின்றது. உலகத்திலே ஒருவன் தனக்குப் பத்துப் புதல்வர் உண்டென்று கூறி, பின்னர் அப்புதல்வர் சிறுநுடைய பிறப்பைப்பற்றிப் பேசுதல் போல ஈண்டுமாம். ஆகலின், ஆகாயத்துக்கு உற்பத்தி கோடல் யுத்தமே. (௭)

(உ) மாதரிச்சுவாதிகரணம்.

வனதெந ராதரிஸா ஸ்ராவூகம் (உ. ந. அ)

(உஉச) இதனால் வாயு வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டது.

(உ. ந. ௧0-ஆஞ் சூத்திரத்தில்) சூத்திரகாரர் தேயுவைப்பற்றிக் கூறப் போகின்றனர். அது பற்றி வாயு வேறுக எடுத்தாளற்பாற்று.

ஆகாயத்துக்குப் போல வாயுவுக்கும் உற்பத்தி கூறப்பட்டதா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) வாயுவுக்கு உற்பத்தி இல்லை; சாந்தோக்கியத்திலே தேயுவை முதன்மை கூறல் வாயிலாக வாயுவுக்குச் சிருட்டி கூறப்படாமை யானும், பிருகதாரணியத்தில்

லெஸஷா 2 நஸூதிதா யயாயம் (பிரு. ந. ௩. ௨௨)

“வாயு ஓர்போதும் ஒழியாதது” என அதன் உற்பத்தி மறுக்கப்படலானுமாம். எப்பிரகாரத்தினாலும் வாயுவுக்கு உற்பத்தி இல்லையாலோ எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். சாந்தோக்கியத்திலே வாயு உற்பத்தி கேட்கப்படாதொழியினும், குணோபசங்காரநியாயத்தினால்

சூகாராயாயம் (தைத். உ. க. க)

“ஆகாயத்தினின்று வாயு (பிறந்தது)” என்று தைத்திரீயோபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட வாயு உற்பத்தி சாந்தோக்கியத்தினுங் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும்.

லெஸஷா 2 நஸூதிதாயயாயம் (பிரு. ந. ௩. ௨௨)

“இந்த வாயுவானது ஓர்காலும் ஒழியாதது” என்னும் சுருதியானது உபாசனாப்பிரகரணம்பற்றி அர்த்தவாதமாம். ஆகலின், வாயுவும் பிறக்கின்றதே. (அ)

(௩) அசும்பவாதிகரணம்.

கஸுலவஸு ஸதொ2 நுவவதே (உ. ந. கூ)

(உஉ௩) கூடாமையான் சத்துக்கு (உற்பத்தி) பொருந்தாது.

ஸடெவ ஸௌரேஜே ரு சூவீசு (சார். சு. உ. ௧)

“சௌமிய! சத்தாம் இதுவே முதற்கண் இருந்தது” என்னுஞ் சுருதியி னால் சத்தாகிய பிரமத்தினின்று ஆகாய முதலியன பிறந்தவென்று நிரூ பிக்கப்பட்டது.

ஆகலின், ஈண்டுச் சர்வகாரணமாய சத்தாகிய பிரமத்துக்கும் ஓர் கார ணத்தினின்று உற்பத்தி உளதா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) காரணமாகிய ஆகாயத்துக்கு உற்பத்தி உளதாயினுற் றோல, பிரமத்துக்கு உற்பத்தி உண்டு; “முதற்கண் இருந்தது” என்று கூறப்படுதலின். சிருஷ்டிப் பொருளுக்கெல்லாம் முதற்கண்ணே உற்பத்தி உளதாயிற்று. அதற்குக் காரணம் என்னை என்று வினாவின், அசத் தேயாம்;

சுஸுதா ஐஜே ரு சூவீசுதெதா வெ ஸடஜாயது

(தைத். உ. எ. ௧)

“அசத்தாம் இது முதற்கண் இருந்தது, இதினின்று சத்தே பிறந்தது,” எனச் சுருதி கூறலான். ஆகலின், சத்ரூபமாகிய பிரமத்துக்கும் உற்பத்தி உண்டு எனின்,

(சித்தாந்தம்) பிரமம் பிறப்பதில்லை. எதனால்?

ஸடெவ ஸௌரேஜே ரு சூவீசுதெதாவாஹீத்யயு

(சார். சு. உ. ௧)

“சௌமிய! சத்தாம் இதுவே முதற்கண் இருந்தது, ஏகமே அத்துவிதியம்” எனவும்,

யடா தீஸுஹ ஹ்வாந ராதிஹ-ஸுஹவாஸுஹ வஸவ ஸௌவஸு

(சுவே. ச. ௧௮)

“எப்போது இருள் உளதாய்ப் பகலுமின்றி இரவுமின்றி சத்துமின்றி அசத்துமின்றி இருந்ததோ, அப்போது சிவன் ஒருவரே இருந்தார்” என வும், சிவனாகிய பிரமம் ஒன்றே இருந்ததென வற்புறுத்தல் வாயிலாக நீஷேதிக்கப்படலான், அதற்கு உற்பத்தியில்லை. மற்றெல்லாவற்றுக்கும் உற்பத்தி உண்டு, ஒவ்வாமையான்.

(ஆகேஷ்பம்) எங்ஙனம் பிரமம் அனைத்துக்கும் காரணமாகக் கூறப்படு கின்றதோ, அங்ஙனம் சுருதியிற் பிரமத்துக்கும் மற்றொன்று காரணமாகக் கூறப்படுகின்றது;

சுஸுதா ஐஜே ரு சூவீசு (தைத். உ. எ. ௧)

“அசத்தாம் இது முதற்கண் இருந்தது”

தெனா வெ வுஜாயத (தைத். உ. எ. க).

“அதினின்று சத்துப் பிறந்தது” என்று கூறப்படுதலின், அசத்தே சத்துக்குக் காரணமாயிற்றெனின்,

(உத்தரம்) இங்ஙனம் கூறல் அடாது;

கயிலைதவஜாயத (சாந். சு. உ. உ.)

“அசத்தினின்று சத்து எங்ஙனம் பிறக்கும்?” என்று சுருதி நிகேஷத்திலான்; சத்தினின்றே சத்துப் பிறந்ததெனல் ஆன்மாசிரயம் என்னும் குற்றம் பற்றுதலான். ஆகலின், சத்தாகிய பிரமத்துக்குப் பிறப்பில்லை; “ஒன்று அறியப்படுங்கால் எல்லாம் அறியப்படும்” என்னும் பிரதிஞ்ஞை பொருந்தாமையின், மற்றெல்லாவற்றிற்கும் உற்பத்தி உண்டு. (சு)

(சு) தேஜோதிகரணம்.

தெஜோதவஜாயத (உ. ந. க௦.)

(உஉசு) அதினின்று தேயு பிறக்கின்றது; அங்ஙனமே அது சொல்கின்றது.

நண்டு வாயுமுதலிய காரியம் நேரே பிரமத்தினின்று பிறக்கின்றதா? இன்றேல் அததற்கு நேரே முற்பட்டுள்ள காரணங்களினின்று பிறக்கின்றதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் அததற்கு முற்பட்டதொன்றினின்று பிறக்கின்றது.

சுகாபாநாயுஃ (தைத். உ. க. க)

“ஆகாயத்திருந்து வாயு பிறக்கின்றது” என்னும் சுருதியினால் வாயு ஆகாயத்திருந்தே பிறக்கின்றது; நேரே பிரமத்திலிருந்து பிறக்கவில்லை. அவ்வாறே தேயுவும் வாயுவினின்றே தோன்றுகின்றது. ஆகலினாலே சுருதியும்,

வாயொநநிஃ (தைத். உ. க. க)

“வாயுவினின்றே தேயு பிறந்தது” என்று கூறுகின்றது. (சு)

சூவஃ (உ. ந. கக)

(உஉஎ) அப்புக்கள்.

சுமேநாயுஃ (தைத். உ. க. க)

“தேயுவினின்றே அப்புக்கள்” என்னும் சுருதி அப்புக்களும் தேயுவினின்றே பிறக்கின்றன என்று கூறுகின்றது. (சு)

வ்யபிலீ (௨. ௩. ௧௨)

(௨௨௮) பிருதிவி.

சுஹீர் வ்யபிலீ (தைத். ௨. ௧. ௧)

“அப்புக்களினின்று பிருதிவி பிறக்கின்றது” என்னும் சுருதி அப்புவின்னரே பூமி பிறக்கின்றதெனக் கூறுகின்றது. ஆகலின், பூதங்கள் நேரே பிரமத்தினின்று பிறக்கவில்லை. (௧௨)

சுபிகாராபுவஸூக (௨. ௩. ௧௩)

(௨௨௯) அதிகாரத்தினாலும், நிறத்தினாலும், சுருதிகளினாலும்.

தா சுஹீஸுஜகை (சார். சு. ௨. ௪)

“அவைகள் அன்னத்தைச் சிருட்டித்தன” என்னுஞ் சாந்தோக்கிய சுருதியிற் கண்ட அன்னம் என்னும் மொழி பிருதிவியையே குறிக்கின்றது; சர்வபூதசிருட்டி அதிகாரணத்தில் உண்மையானும்,

யத்யுஷ்ண ஹிஹஸ்ய (சார். சு. ௪. ௧)

“சுருநிறம் அன்னத்துக்குரியது” என்னுஞ் சுருதியினால் அன்னத்தின் நிறமும் விதிக்கப்படுகின்றமையானும்,

சுஹீர் வ்யபிலீ (தைத். ௨. ௧. ௧)

“அப்புவினின்று பிருதிவி” என்னும் சுருதியும் வெளிப்படையாயுள்ளது. ஆகலின், அப்புவினின்று ஆதியிற் பிறக்கின்றது பிருதிவியேயாம். (௧௩)

இதனாற் பிரமம் நேரே அனைத்துக்கும் காரணமாகாது யரம்பர காரணம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்.

ததிலிஜா நாபெவதா தஜுமாதீ (௨. ௩. ௧௪)

(௨௩௦) சங்கற்பம் என்னும் அவ்விவிங்கத்தினால் அவர்காரணரே.

நேரே பிரமத்தினின்று பூதங்களெல்லாம் உற்பத்தியாயின.

தஸூதா வஸதஸூதா தந குகாரஸூஹூகீ (தைத். ௨. ௧. ௧)

“அவ்வாரே இவ்வான்மாவிலிருந்து ஆகாயம் பிறந்தது” என்று தொடங்கி வாயுமுதற் பிருதிவி ஈறாக ஒவ்வொன்றும் அததற்கு முற்பட்டதொன்றி னின்று உதித்ததாகக் கூறப்படவில்லை. ஆயின் முன்முற் காரணமறியு

(சித்தாந்தம்) மேலே கூறிய சிருட்டிக் கிரமம் யுத்தம்.

சுனியம் ஹி ஸொஜிந சூவொயிப் பூரணஸூஜொயிவாக் |

(சார். சு. ரு. ச)

“பிருதிவிமயம் மனம், அப்புமயம் பிராணன், தேயுமயம் வாக்கு” என்னுஞ் சுருதியினால், பிராணன் முதலாயின பௌதிகமாகக் கேட்கப்படலானும், அவைகள் பூதங்களுள்ளே அந்தர்ப்பாவமாதலினாலும், அது கொண்டு அவைகளுக்கு வேறுகச் சிருட்டிக்கிரமம் கூறுதல் அநாவசியகம். பிரமாமுதலாயினோர்க்கும் பூதங்களோடு கூட உற்பத்தி கூறப்படுகின்றது; அவர்கள் அவைகளின் ரூபமுடையராய், அவைகளுள் அந்தர்ப்பாவமுடையராதலின். மேலே கூறிய சிருட்டிக் கிரமத்தில் விரோதம் யாதும் இல்லை.

(கரு)

சுனராவிஜாநநீநவீ சுருணை தஹூமாழிதி வெனாவிஸெஷாசு |

(உ. ந. கக)

(உ. ந. உ) அவ்விலிங்கமுண்மையாற் கிரமமாக இந்திரியமும் மனசும் அவற்றுக்கிடையே (போதருகின்றனவே) எனின், இன்று ; பேதமின்மையின்.

(ஆகேஷபம்) ஆகாயம், வாயு, தேயு என்றற்றொடக்கத்த முண்டக சுருதியிற் பிராணனுக்கும் பூதங்களுக்குமிடையே இந்திரியக்கூட்டமும் மனசும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பிறந்தன என்று கூறப்படுகின்றது; பிற சுருதிகளிற் சித்தித்த கிரமத்தை அறிவிக்கும் ரூபத்தையுடைய இலிங்க முண்மையான். ஆகலின், இந்த (முண்டக) சுருதியும் பாரம்பரியமாகிய சிருட்டிக் கிரமத்தையே உணர்த்துகின்றதெனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனமன்று;

வனதஸாஜாயதெ (முண். உ. க. ந.)

“இதிலிருந்து பிறக்கின்றது” என்பது பிராணன்முதற் பிருதிவியந்தமாக அனைத்தினும் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே அவ்வயஞ் செய்யப்பட்டல் வேண்டுமாதலின். ஆகலின், அனைத்துக்கும் சிவபெருமானே காரணர்.

ஸகூடி உ வ்யூபிஷுனா ஸிவதக்ஷஸூஹ வ்யு |

தெநெநகெநதௌ ததூரவூரே ஸூராகுஹாஹிகர யயா |

(வாயு. உத். உரு. கஅ)

“சத்திமுதற் பிருதிவியந்தமாயுள்ள தத்துவமெல்லாம் சிவதத்துவத்தினின்று பிறந்தன; சும்பமுதலிய மண்ணினால் வியாபிக்கப்பட்டாற்போல, அச்சிவதத்துவமொன்றினாலே அவை அனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டன” என அங்ஙனம் புராணவாக்கியமும் போந்தது; கிரமமிருந்தாலும், அனைத்

தம் சிவதத்துவத்தினின்றே உற்பத்தியாகின்றனவென (அது) கூறுகின்றது. ஆகலின், சர்வகாரணம் பிரமம் என்பது சமீபினம். (க௯)

(௬) சராசரவியபாசிரயா திகரணம்.

அராஅரவ்யவாஸ்யஸு ஸ்ராதுதிவபெஸொ ஹதஸுடாவ ஹவிக்ஷாஸு (உ. ந. கள்)

(உ. ந. கள்) சரம் அசரமாம் பொருள்களைக் குறிக்கும் சொற்களைக் கொண்டு பிரமத்தைக் குறித்தல் கவுணமன்று; அப்பிரமம் அப்பொருள்களாயாகும் என்னும் எண்ணம் தழு வப்படலான்.

முன்னர்ப் பிரமமானது ஆகாயமுதலிய சப்தங்கொண்டு பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. அது இங்கே விசாரிக்கப்படுகின்றது.

சேதனசேதனமாகிய சராசரவஸ்துக்களைக் குறிக்கும் பதங்கள் பிரமத்திலே முக்கியப்பொருளிற்போந்தனவா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருஷபக்ஷம்) அது முக்கியப்பொருளிற்போந்ததன்றென்பேம்; ஒரு வஸ்துவைக் குறிக்கும் பதம் மற்றொன்றை முக்கியமாகக் குறிக்கமாட்டாமையின்.

சூழிதெஜா ய-ஓவஃ (தைத். பிரா. உ. க. நு. நு. நு)

யஜஜாநஃ வ்ருஷுஸஃ (தைத். பிரா. நு. நு. கூ. கூ. உ)

“ஆதித்தியன் (யஞ்ஞ) ஸ்தம்பம், யஜமானன் சிலை” என்னும் வாக்கியங்களில் யஞ்ஞ ஸ்தம்ப முதலியவைகள் சூரியன் முதலியவாகக் கூறப்பட்டமை துல்லியரூபமுதலிய குணசம்பந்தத்தினாலன்றி முக்கியத்தினாலன்று. என்கு,

ததெஜஜ வௌக்ஷத (சார். கூ. உ. நு)

“அந்தத்தேயு சங்கற்பித்தது” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிலே தேயு முதலிய அசேதனப் பொருள்களுக்குச் சேதனப்பொருள்களுக்கூரிய குணமாகிய சங்கற்பம் கூடாமையின், அந்தத் தேயு முதலிய சப்தங்களினால் அத்தேயு முதலியவற்றை ஆசிரயித்திருக்கும் சேதனமாகிய பிரமம் இலட்சியப்பொருளாகின்றது; மஞ்சம் கூப்பிடுகின்றது என்றதிற்போல. ஆகலின், ஆகாயாதி சப்தங்கொண்டு பிரமத்தைக் குறிப்பது தவுணமெனின்,

(உத்தரம்) கூறுதம். சராசரப்பொருட் சம்பந்தமாய் சொற்களாற் பிரமத்தைச் சுட்டுதல் கவுணமன்று; பின் முக்கியமே.

வெய்யம் டெவவெதகூத ஹனாஹிஜிவெய்யா டெவதா கடுந
ந ஜீவெநாதூநா 2நு வுவிஸு நாஜெ-டுவெ வுாகரவாணி!

(சாந். சு. ந. உ)

“அந்தோ! நான் இந்த மூன்று தேவதைகளாக இந்தச்சீவான்மாவோடு
பிரவேசித்து நாமரூபங்களை வேறு செய்வேமாக என்று அந்த (மகா)தேவர்
சங்கற்பித்தனர்” என்னுஞ் சுருதியிலே கண்டவாறு, சர்வவஸ்துக்களோடும்
நாமரூபவிபாகத்தின் பொருட்டு அவ்வவர் ஆன்மாவாகப் பிரமம் பிரவே
சித்துளதாம் என்னும் சுருத்துக் கொள்ளப்படலான். யூப ஸ்தம்ப முத
லியவும் ஆதித்தியன் முதலிய சப்தத்தினுற் கூறப்படல் முக்கியமன்று.
மஞ்ச முதலிய விஷயத்திலோ எனின், இவற்றிலே புருஷர் இருக்கும் சம்
பந்தமாத்நிரம்பற்றி அவர்களை மஞ்சம் எனக் கூறல் முக்கியமாகாது.
இங்கே பிரபஞ்சத்துள் ஆன்மாவாய்ப் பிரவேசித்தமையின் அந்தப் பிர
மத்தை அந்தச் சப்தத்தினுற் கூறுதல் முக்கியமே; பிராமணர் முதலாயி
னோருடைய சரீரத்திற் பிரவேசித்த ஆன்மாவானது பிரம முதலிய மொழி
யினுற் கூறப்படுதல் முக்கியமாதல் போலாம். அல்லாவிடின்,

கஷ்டவஷ்ட-ஓ ஸ்ராவண 30வநீயக |

(கௌதம தருமசூத்திரம். அ. உக)

“எட்டி வயசுப் பிராமணனை உபநயனஞ் செய்கிக்” என்னும் உபநயன
சம்ஸ்கார முதலாயின சரீரத்துக்குமாத்திரம் இயையும் என்றும், அந்த
உபநயனத்தினுல் ஆன்மா யாதும் சம்ஸ்காரம் அடையவில்லை என்றும்
பெறப்படும். அதுகொண்டு,

யவெஸ்யுதெ உகாராஸிஸ்துஸாரா கஷ்டவஷ்ட-ஓ ஸ்ராவண 30வநீயக |
ஸ்ராவணஸூயுஜ்ய (கௌதம தருமசூத்திரம். அ. உக)

“எவன் *நாற்பது சம்ஸ்காரமுடைந்து எண்குணங்களை யுமுடையனாகின்
றானே, அவன் பிரமத்தோடு சாயுச்சியமடைகின்றான்” என்றுரைக்கும்
சூத்திரப்பிரகாரம் சம்ஸ்காரவாயிலாக ஆன்மாவுக்கு எப்திய பல சுருதியும்
பிரயோசனமில்லையாய் முடியும்; அஃதன்றி,

ஸ்ராவணா யஜெக |

“பிராமணன் யஞ்ஞஞ் செய்வானாக” என்னும் விதிகளும் வியர்த்தமாய்
முடியும். ஆகலான் சகல சராசர வஸ்து சரீரங்களைப் பிரவேசித்த பிரமம்
அவ்வம் மொழிகளால் உரைக்கப்படுதல் முக்கியமே. (கள்)

(௭) ஆத்துமாசுருத்தியதிகரணம்.

நாதா ஸூருதெகி-க்யூகாஹு தாஹி (௨. ௩. ௧௮)

(௨௩௪) சுருதிப்பிரகாரம் ஆன்மா பிறக்கவில்லை; அச் சுருதிகளாற் கூறப்பட்டவாறு நித்தியமாயுமிருத்தலின்.

மேலே ஆகாய முதலியன பிரமத்திலிருந்து நேரே உதித்தன என்று கூறப்பட்டது. அந்த நியாயத்தினால் ஆன்மாவும் பிரமத்திலிருந்து பிறக்கின்றதா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) ஆன்மா பிரமத்தினின்று பிறக்கின்றதென்பது.

யதா தலிஸூஹ லிவாந ராதிஹ-ல ஸஹவாஸஹிவ வனவ கெவஹி

(சுவே. ச. ௧௮)

“எப்போது இருள் உளதாய், பகலுமின்றி இரவுமின்றி, சத்துமின்றி அசத்துமின்றி இருந்ததோ, அப்போது சிவன் ஒருவரே இருந்தார்”

வனகலெவாஹிதீயபு (சார். சு. ௨. ௧)

“எகமேவாத்துவிதீயம்” என்னுஞ் சுருதிகளாற் சிருட்டிக்கு முன்னே பிரமம் ஒன்றே இருந்தது என்றும், சத்தும் அசத்தும் இல்லை என்றும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. ஆகலின் சிருட்டிகாலத்திலே பிரமத்தினின்று ஆன்மாக்கள் உற்பத்தியே ஆகின்றன.

யயாடுஹி க்ஷுடிர விஹுஹிஹாவுஹுஹி வனவகெவெதஸூ டாதநஸுவெ-ல ப்ராணாஸுவெ-ல ஹோகாஸுவெ-ல டெவாஸுவ-டாணி ஹ-டாமி ஸவ-ல வனவாதாநா வுஹுஹி (பிரு. ச. ௧. ௨௦)

“தீயிலிருந்து பொறிகள் பிறப்பது போல, பரமான்மாவிலிருந்து எல்லாப் பிராணன்களும், எல்லா உலகமும், எல்லாத் தேவரும், எல்லாப் பூதங்களும், எல்லா ஆன்மாக்களும் கூட்டமாய்ப் பிறக்கின்றன” என்று சுருதி கூறும் பிரகாரம் தீப்பொறித் திருட்டாந்தம் ஆன்மோற்பத்திக்கு இயைய இருக்கின்றது. ஆகலின் தீயிலிருந்து பொறிகள் பிறப்பது போல, ஆன்மாக்களும் பிரமத்தினின்று பிறக்கின்றன எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஆன்மா பிறப்பதில்லை;

ந ஜாயதெ த்ரியதெ வா விபஸிஸ (கட. ௨. ௧௮)

“அறிஞன் பிறப்பதில்லை, இறப்பதில்லை” எனவும்,

கிகெதூ கிகூநா ஹெதநஸூதநாநாபு (கட. ௩. ௧௩)

“நித்தியப் பொருள்களுள்ளே நித்தியரும், சேதனப் பொருள்களுள்ளே சேதனரும்” எனவும்

ஜா஽ஜௌ ஸாவஜா லீஸாநீஸௌ (சுவே. க. கூ)

“பிறவாத இருவரும் அறிஞனும் அறிவிலனுமாய ஈசனும் அநீசனும்” எனவும் போந்த சுருதிகளானும் ஆன்மா நித்தியன் எனப் பெறப்படுகின்ற மையின். சிருட்டிக்கு முன்னே பிரமமாத்திரம் இருந்ததென்று வற்புறுத்தினமை ஆன்மாக்களும் பாசங்களும் அந்தப் பிரமாகிருதியாகி நாமரூப வியவகாரம் ஒழிந்து நின்றமையாலாம்; ஆன்மாவின் சொரூபம் அசத்தா யிருந்தமையாலன்று. பொறியைப்பற்றிய சுருதியும் இவற்றின் நாமரூபத் தோற்றத்தைக் குறித்ததன்றிப் பிறப்பைக் குறித்ததன்று. இன்றேல், ஒருவர் தாள் செய்த கன்மத்துக்குப் பலனடையாதுபோதன் முதலிய தோஷப் பிரசங்கம் எய்துமாதலின், பிரமத்தினின்று ஆன்மா பிறக்க வில்லை.

(கஅ)

(அ) ஞாதிசுரணம்.

ஜோ஽க வனவ (உ. ந. கக்)

(உநடு) ஆகலின் (அவன்) அறிஞனே.

மேலே ஆன்மா நித்தியன் என்று சித்தமாயிற்று. பின்னர் இவனுக்கு இயற்கையறிவு உளதா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) ஆன்மா இயற்கையாகவே ஞானமற்றவன்.

ஜா ஽ஜௌ டெள (சுவே. க. கூ)

“அறிஞனும் அறிவிலனுமாகிய இருவர்” என்னும் சுருதியினால், ஆன்மா அறிவிலன் எனப் பெறப்படுகின்றான். ஆகலின், சைதன்னியமாத்திரரூபமாகிய இவன் அறிவிலனே. ஆயின் மாயாசத்தியினாற் சரீரேந்திரியாதிகளையடைந்து, இது கடம், இது படம், நான் மனிதன், நான் தேவன் எனப் பலதிறப்பட்ட அகங்காரத்திற் கட்டுண்டு போக்குவரவுடையனாயிருத்தலின், சம்சாரதசையில் இவன் அறிவிலனேயாகின்றான். இவனுக்கு இயற்கையாய்ச் சிறிதும் அறிவில்லை. இன்றேல் அவனுக்கு எங்ஙனம் முத்தி உண்டாம்? எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்; ஆன்மா அறிஞனே.

கய யொ வெடெஹ ஜிவ்யாணீதி ஸ சூதா (சாந். அ. கஉ. ச)

“எவன் இதை நான் மணக்கின்றேன் என்றறிகின்றானே, அவன் ஆன்மா”

உநவெஸதாநாஸிநாஸிநுதெ (சாந். அ. கஉ. டி)

ய வனதெ ஸ்ரவஹொகெ (சாந். அ. கஉ. ௬)

ஐநொஹு ஹெவஹுஹுஹு (சாந். அ. கஉ. ௭)

“அவன் பிரமலோகத்திலேயுள்ள இந்த இன்பங்களை ஞானத்தினுற் கண்டு களிக்கின்றான்; மனசே (ஞானமே) அவனுக்குத் திவ்யகண்” என்றற்றொடக் கத்த சுருதிகளாற் குணமாகிய ஞானமே அவனுக்கு மனசு. ஆகலின், ஆன்மா சுவயமாக ஞாதாவே. மாயாசத்தியின் சம்பந்தத்தினுற் சம்சார தசையில் அவனுக்கு அறிவுளதென்று முற் கூறியது சத்தியம். மாயா சத்தியினால் மறைப்புண்ட இயற்கை ஞானவிவாசமுடையனாய்ப் பிராகிருத மனசோடு சம்பந்தமுற்றுச் சுகதுக்கங்களைப் போக்தாவாக நின்றனுப வித்துச் சரீரம் அகங்காரம் என்பவற்றில் முற்றிய ஞானமுடையனாய்ச் சஞ் சரிப்பவன் ஜீவான்மா. இவன் பின் எப்போது பிரமஞான உபாசனாபி யாசத்தினால் மும்மலசம்பந்தத்தையும் அகந்துகின்றானோ, அப்போது பிரம சாதிரூபியனாய், அபிவிருத்தமாகிய தனது நிரதிசயஞானதருமமுடையனாய் முக்தான்மா எனப்படுகின்றான்.

புராணாராஹே ஐந குநஹு (தைத். க. ௬. ௨)

“பிராணாராம், மந ஆனந்தம்” என்னுஞ் சுருதியினுற் பிரமத்துக்கு நிரதி சயான்மானந்த விஷயமாயுள்ள மனசு இயற்கைக் கரணம் என்றறியப்படு கின்றது. அதுபற்றிப் பிரமசாம்மிய குணமுடைமையால், சம்சாரம் நீங்கிய ஆன்மாவுக்குச் சொரூபானந்தத்தை அனுபவித்தற்குச் சாதனமாயும் பாகி யாந்தக் கரணத்தை அபேக்ஷியாததாயுமுள்ள மனசு (ஞானம்) உண்டென்று பெறப்படுகின்றது.

ஜாஹு (சுவே. க. ௬)

“அறிஞனும் அறிவிலனும்” என்ற சுருதியில் ஆன்மாவுடைய அறிவின்மை சிற்றறிவின் மேற்று. அசஞ்சாரியாகிய சிவபெருமானுடைய அறிவு முற் றறிவின் மேற்று. ஆகலின், ஆன்மா சம்சாரத்திற் சிற்றறிவையும், முக்தி யில் முற்றறிவையும் உடையன் என்பது. ஆகலின் ஆன்மா ஞாதாவே. (௧௯)

(௧௯) உற்சிராந்தியதிகரணம்.

உதீநாணிமத்யாஹதீநாஹு (உ. ஈ. ௨௦)

(௨௩௬) புறப்படுதல், போதல், மீடல்களான் (ஆன்மா அணுவினன்.)

மேலே அற்றுகைச் சித்தித்த ஆன்மாவுக்குப் புறத்துச் சேறன் முத லிய கேட்கப்படலான், அவன் அணுத்துவமுடையன். இது யுத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) அவனுக்கு அணுத்தன்மை ஒவ்வாது.

ஸ வா னஷ லோநஜ சூதா (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“இந்த ஆன்மா பெரியதும் பீறவாததும்” என்னுஞ் சுருதி ஆன்மாவை வியாபகன் என்று கூறுதலானும்,

சஹ0 விஸ0 ஸ்வந லோஹஸு (தைத். ந. ௧0. சு)

“நான் பிரபஞ்சம் அனைத்தையுங் கடந்துள்ளேன்” என்னுஞ் சுருதி அவன் வியாபகத்தினுற் சமஸ்த புவனத்தையுங் கடந்துள்ளான் என்று கூறுதலானும், எப்பிரகாரத்தானும் இந்த ஆன்மா வியாபகன் என்று பெறப்பட்டதாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) இந்த ஆன்மா அணுவினனே; உற்கிராந்தி கதி, ஆகதிகள் கேட்கப்படலான்.

தெந ப்ரபுஷாதெ நெஷ சூதா நிஷூரேதி|

(பிரு. சு. ச. ௨)

“அந்த மினு மினுப்போடு ஆன்மா புறப்படுகின்றது” என்னுஞ் சுருதியில் உற்கிராந்தியும்,

யெ நெஷெகெ அாஸூரொகா பூயனி வஹஸெவெ தெ மஹனி|

(கௌஷீ. க. ௨)

“இவ்வுலகத்தைவிட்டுப் போகின்றவர் சந்திரனை அடைகின்றனர்” என்னுஞ் சுருதியினால் அவனது போதலும்,

தஸூரொகா துநரெதூரெஸூ ரொகாய கரீரெண|

(பிரு. சு. ச. ௬)

“அந்த உலகத்திலிருந்து கன்மத்தின்பொருட்டு இவ்வுலகத்துக்குப் பின்னர் மீண்டு” என்னுஞ் சுருதியினால் அவனது மீளுதலும் கூறப்படுகின்றன. ஆன்மா வியாபியாயிருப்பின் அவன் வெளியேறலும் போதலும் மீளுதலும் பொருந்தமாறில்லை. (௨0)

ஆன்மா வியாபியாயிருப்பினும் சரீரத்தை விடுவதே உற்கிராந்தியாகலாம். அங்ஙனமாயினும் போதலும் மீளுதலும் இங்ஙனம் ஆகா என்று குத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

ஸூதநா வொதூரயொஃ (௨. ந. ௨௧)

௩௯ (௨௨௭) பின்னுள்ள இரண்டும் தன்னால் (முடிக்கப்படுவதலினாலும்)

பின் உரைக்கப்பட்ட போதல் மீளுதல் இரண்டும் தனதுதல் பெற்று முடிக்கற்பாலனவாதலின், இந்த ஆன்மா அணு.

சீவாநு சூத்ரா (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“ஆன்மா பிறவாதவன் பெரியவன்” என்னுஞ் சுருதி ஈசரப் பிதகரணத்தில் வருதலான் அது ஆன்மாக்களைக் குறிக்காதென்று கூறுவர். உலகபுலனங்களைத் தான் வியாபித்தலினால் அவன் கடந்துள்ளான் என்றமை மலமறைப்பு நீங்கியகாலத்து வெளிப்பட்ட சத்தி ஒளியானது வியாபித்தது என்னும் சீவன்முத்தனது விஷயமாம். ஆகலின், ஆன்மா அணுவே. (௨௨)

ஆசங்கித்துப் பரிகரிக்கின்றனர்.

நாணு ராக்ஷுதெ நிதி வெனெகராயிகாராக்

(௨. க. ௨௨)

(௨௩௮) சுருதி வேறுபடக்கூறுதலான், அவன் அணுவினன் அல்லன் எனின், அன்று; அது வேறு அதிகரணத்ததாதலின்.

(ஆசேஷம்)

ஸ வா னஷ சீவாநு சூத்ரா (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“ஆன்மாவேவா மகானும் அஃனும்” என்னுஞ் சுருதி ஆன்மா அணுவின் அல்லன் என்று கூறுகின்றதெனின்,

(உத்தரம்) அன்று;

யஸ்யாநுவித்யு ப்ரதிஸுத சூத்ரா (பிரு. சு. ச. ௨௩)

“ஆன்மாவை அறிந்து தியானிப்பவன்” என்று தொடங்கிச் சிவபெருமானையுற்றுப் பேசும் அதிகரணத்தில் அச்சுருதி காணப்படலான். (௨௨)

ஸுரஸ்யோநாநாஸ்யாஹி (௨. க. ௨௩)

(௨௩௯) சுவசப்பத்ததினாலும் உன்மானத்தினாலும்.

ஸுரஸ்யோநாநாஸ்யாஹி வெதலா வெதலெவா யஸ்யித்யுஸ்யி
பவதிவா ஸுலிவெஸ (முன். க. க. ௬)

“எவனிடத்தில் ஐந்து பிரகாரமாய்ப் பிரவேசித்ததோ, அவ்வணுவாகிய ஆன்மா மனசினால் அறியுற்பாலன்” என்னுஞ் சுருதியில் அணு என்பதும் பதம் கூறப்படலானும்,

சூராமு ரோக்யேஷுவ ரொக்யேஷு (சுலே. ௨. ௮)

“சிறியவரும் முப்பேராகிய நானி அனவின்மையும் என்பதெனினும்” என்பது சுருதியில் உன்னுஞ் பதம் கூறப்படலானும், ஆன்மா அணுவே என்பதும்

ஷக்கோப்பாகிய வஸ்துவை உதகரித்து அதன் அளவை எடுத்துக் காட்டு வதே உன்மானம். (உ.ந.)

ஆன்மா சிறிதாயிருந்தாற் சரீரமுமுதும் வியாபிக்கும் அனுபவவுணர்ச்சி எங்ஙனமாம் எனச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

சுவீரொய்யுடி நவக (உ. ந. உ.ச)

(உ.சு) சந்தனம் போல விரோதமின்று.

சந்தனவிர்து ஓரிடத்திருப்பினும் தேகம் முழுதும் வியாபித்துச் சுகம் பிறப்பிக்கின்றது; அது போல, விரோதம் இன்று. (உ.ச)

பின்னருஞ் சூத்திரகாரர் ஆசங்கித்து உத்தரம் இறுக்கின்றனர். சுவஸ்திதி வெவசெஷாதிதிவெனாஹுபவமோஹி ஹி (உ. ந. உ.ச)

(உ.சு) குறிப்பிட்ட ஓரிடமிருப்பதினால் பொருந்தாதெனின், அங்ஙனமன்று; இதயத்திலேதான் ஆன்மாவுக்கிடம் ஒப்புக்கொள்ளப்படலான்.

(ஆகேஷம்) குறிப்பிட்ட ஓரிடத்திருப்பதினால் சந்தனம் போல எனல் பொருந்தாதெனின்,

(உத்தரம்)

ஹுடிஹுயோ தூ (பிர. ந. சு)

“இதயத்திலே இந்த ஆன்மா உளது”

யொஃயொ விஜாநயம் ப்ராணெஷஹுடிஹுஜெஹு-கிஃ வொஹுஃ! (பிர. சு. ந. எ)

“இவன் விஞ்ஞானமயனாய்ப் பிராணன்களுள்ளே இருதயத்து அந்தர்சோதியாயுள்ள புருஷன்” என்று சுருதி கூறுமாறு ஆன்மாவுக்கு ஓர் ஸ்தானம் அங்கீகரிக்கப்படுதலின், அது பொருந்தாதென்பர் சிலர். (உரு)

சூத்திரகாரர் தம்மதத்தைக் கூறுகின்றனர்.

முணாஹு மொகவக (உ. ந. உ.ச)

(உ.சு) அல்லது ஒளியைப் போற் குணத்தினால்.

ஆன்மா சுவகுணமாகிய ஞானத்தினால் தேகம் எங்கும் வியாபித்து அதுபவிக்கின்றது; இரத்தினமானது தன் ஒளியினால் தனக்குச் சமீபித்துள்ளதையும் வியாபித்து விளக்குமாறு போலவும் ஆகலின் விரோதம் இன்று. (உ.சு)

ஞானத்துக்கும் ஆன்மாவுக்கும் பேதமில்லையெனச் சூத்திரகாரர் கூறு வாராயினர்.

வ்யுக்திரொகோ மயவத்யாஹி ட்யாப்யதி (உ. ந. ௨௭).

(௨௪௩) கந்தத்திலே போலப் பேதமுளது; அங்ங னஞ் சுருதி கூறுகின்றதன்றோ.

பிருதிவி கந்தமுடையது என்பது போல, நான் அறிகின்றேன் என்ற விடத்து, ஞானம் ஆன்மாவுக்குக் குணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அங்ங னம் ஞானத்துக்கும் ஆன்மாவுக்கும் பேதம் உண்டு.

ஜாநாதெவாயொ வுரூஷம்

“இந்த மனிதன் அறிகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியும் பேதத்தைக் காட்டு கின்றது. (௨௭)

வ்யயமுவபெஸாக் (உ. ந. ௨௮)

(௨௪௪) வேறாகக் கூறப்படலான்.

நஹிவிஜாதௌ விஜாதே விவரினொவொ விடிதெ

(பிரு. சு. ந. ௩0)

“அறிஞனுக்கு அறிவு உலோபமில்லை” என்னுஞ் சுருதியினால் ஆன்மாவுக்கு வேறாக ஞானம் உபதேசிக்கப்படுகின்றது. இங்ஙனம் நித்திய ஞானகுண முடையன் ஆன்மா என்பது சித்தம். (௨௮)

ஆன்மாவுக்கு ஞானம் குணமாக உளதாமிடத்து, அவன் ஞானமா கவே கூறப்படுதல் எங்ஙனமெனச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

தஜுணஸாரகாதௌ தஜுவபெஸம் ப்ராஜ்வக் (உ. ந. ௨௯)

(௨௪௫) இது அவனது விசேஷகுணமாயிருத்தலின் பிராஞ்ஞன் போல அந்தப் பெயர் (கொடுக்கப்பட்டது).

ஞானகுணசாரமாயிருத்தலான் ஆன்மாவை ஞானமென்று குறிப்ப தன்றி, ஞானமாத்திரமாகவே யிருப்பதினென்று. அஃதெங்ஙனமெனின், ஞானமுடையதேனும் பிராஞ்ஞனைப் (பிரமத்தைச்) “சத்தியம் ஞானம்” என்று கூறுதல் போலாம். ஆகலின், ஆன்மாவை ஞானமென்று கூறு வதாற் குற்றமில்லை. (௨௯)

பின்னரும் பொருத்தமாதல் கூறுகின்றனர்.

யாவஜாத்ஜாலிகாஹு நஹிஷஷஜாத்நாக் (உ. ந. ௩0)

(௨௪௬) அது எஞ்ஞான்றும் ஆன்மாவோடு கூட உட

னிருத்தலின், அங்ஙனம் காணப்படலானும்; அதில் யாதும்
தோஷம் இன்று.

ஞானம் ஆன்மாவோடு கூட உடனிருத்தலின், அதனை ஞானமென்று
கூறுவதினாற்றோஷமில்லை. பசு முதலியன பசுத்துவ முதலிய சொரூப சம்
பந்தமாகிய குணத்தையுடைமையின், பசுமுதலாய பெயர் இடப்பட்ட
தாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகலின், ஆன்மாவுக்குச் சொரூபத்தோடியைந்த
ஞானகுண முண்மையின் ஞானம் என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்
டது. (௩௦)

சுழுப்தி முதலிய அவஸ்தைகளில் இல்லாத ஞானம் ஆன்மாவோடு
உடனிருப்பதாக எங்ஙனம் கூறலாம் எனச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

வஃஸ்யாத்வகூஸ்ய ஸ்தொஹிஷித்தியொமாத் (உ. ந. ௩௧)

(உசஎ) பும்ஸ்துவ முதலியபோல் அதன் சத்து வெளிப்
படலான்.

சுழுப்திமுதலியவைகளிலே சத்தாகிய ஞானம் வெளிப்படாதுளதா
யினும், அது சாக்கிர முதலியவற்றில் வெளிப்படுதலுண்மையின், ஞானம்
ஆன்மசொரூபத்தோடிசைந்துளதே. மனிதனுக்கு முக்கியமாகிய ஏழாவது
தாது பால்ய தசையிற் சத்தாயுளதேனும், யௌவனத்தில் வெளிப்படு
கின்றது. ஆகலின், ஞானம் ஆன்மசொரூபமாயிருத்தலாற் போதரும் தோ
ஷம் யாதும் இன்று. (௩௧)

ஆன்மா ஞாதாவாயும் அணுவாயுமிருப்பதாகப் பிரதிபாதிப்பதின்
பயனைச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

நித்யாவஸ்யாநுபவஸ்யி ப்ரஸஹொஹிதரகியவொவாந்யாயா

(உ. ந. ௩௨)

(உசஅ) இன்றேல் எப்போதும் அறிதலேனும், அறி
யாதிருத்தலேனும், அவற்றில் ஒன்று நீங்கலாக மற்றொன்
றேனும் இருக்கும்.

அஃதின்றேல் ஆன்மா அறிவாயும் வியாபகமாயும் இருக்கின்றான்
எனக் கொள்ளின், சங்கோசமின்மையால் நித்தியத்துவம் போல எப்போ
தும் அறிவுத்தோற்றம் (உபலப்தி) இருத்தல்வேண்டும். அறிவுத்தோற்ற
மில்லையேல் அந்தக் காரணத்தினாலே இதுவும் எப்போதும் இருத்தல்வேண்
டும். ஞானம் இடையில் வந்ததென்றும் ஆன்மா சர்வவியாபகனென்றும்
கொண்டால், அதிலும் அந்தத் தோஷம் எய்தும்; சர்வான்மாக்களும் சர்வ
வியாபகமாயிருத்தலின் ஞானத்துக்குக் காரணமாகிய மனத்தின் சமயோக

முதலியன எங்கும் எப்போதும் சாதாரணமாயிருத்தலின், அதிர்ஷ்ட வேறுதல்களுக்கும் அவ்வாறேயிருத்தலின், அதனாலும் நியமம் இல்லை. அறிவுத்தோற்றத்துக்கும் தோற்றமைக்கும் விதோதம் இருத்தலின், உபலப்திக் கேணும் அதுபலப்திக்கேணும் காரணங்களிருக்கும். அங்ஙனமாயின் இரண்டில் ஒன்றே உளதாகும். ஆகலின், முற் கூறியதே சமீபினம். (௩௨)

(௧௦) கர்த்திரதிகரணம்.

கூதூபா ஸாஸ்திராஸுவகாஸு (உ. ந., ௩௩)

(உ.சக) (ஆன்மா) கர்த்தா; சாஸ்திரத்துக்கு அர்த்த முண்மையான்.

ஆன்மாவுக்கு ஞாதிருத்துவமும் அணுத்துவமும் நிரூபிக்கப்பட்டன. அவனுக்குக் கர்த்திருத்துவம் உளதா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) கூடஸ்தனாகிய ஆன்மாவுக்குக் கர்த்திருத்துவம் எய்தாது. புத்தியேனும் பிரகிருதியேனும் கர்த்தாவாதல் உசிதம். அத்தியாசத்தினாலே (ஆன்மா) தன்மாட்டு ஆரோபித்துக் கர்த்தாவாகவே தோன்றுகின்றான். ஆதலிற் கர்த்திருத்துவம் ஆன்மாவுக்குப் பொருந்தாதெனின்,

(சித்தாந்தம்) ஆன்மாவே கர்த்தா, சாஸ்திரத்துக்கு அர்த்தமுண்மையின். இன்றேல் இது செய்க, இது செய்யற்க என்று விதிக்கும் சாஸ்திரம் வியர்த்தமாகும். (௩௩)

உவாஹாநாஜ்ஜஹாரோவபெஸாஹு (உ. ந., ௩௪)

(உ.௫௦) அவனுக்கு எடுத்தலும் அலைதலும் கூறப்படலானும்.

வனவஜேவெஷ வனகாஸ்திராணாநூஹீகாஸுஸாந்ரொ யயாகாஃ௦ வாரிவதூதெ (பிரு. ச. க. ௧௮)

“இங்ஙனம் இவன் இந்தப் பிராணன்களை எடுத்துக்கொண்டு சுவசீர்த்தில் இஷ்டம் போல் அலைகின்றான்.” எனச் சுருதியானது ஆன்மா எடுத்தலும் அலைதலும் செய்வதாகக் கூறுதலான், இவன் கர்த்தாவே. (௩௪)

புத்தியும் பிரகிருதியுமே கர்த்தாவாகுமென்றவிடத்துப் புத்திகர்த்தாவாதலைத் தூஷிக்கின்றார்.

வ்யவபெஸாஹு கியாயாஹவெஹிபெஹவிய்யுஹிஃ

(உ. ந., ௩௫)

(உருக) கிரியையைப்பற்றிக் கூறப்படுதலான் ; இன்றேல் வேறுவிதமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கும்.

விஜாந௦ யஜ௦ தநுதெ (தைத். உ. ந. க)

“விஞ்ஞானம் யாகத்தைச் செய்கின்றது” என்றற்றொடக்கத்தவற்றினால் ஆன்மாவே யாகாதியிற் கர்த்தாவாகக் கூறப்படுகின்றனாதலின், ஆன்மாவே கர்த்தா.

(ஆசேஷம்) விஞ்ஞானம் (ஆன்மா) என்றது புத்தியையேயன்றி ஆன்மாவைக் குறித்ததன்று எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனமன்று. அவ்வாறாயின் விஞ்ஞானத்தினால் என வேறுபிரகாரமாய்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கும்;

கடேஷா௦ ப்ராணாநா௦ விஜாந௦ விஜாநாநாநா

(பிரு. ச. க. க௭)

“இந்தப் பிராணன்களுடைய விஞ்ஞானத்தை விஞ்ஞானத்தினால் எடுத்து” என மற்றோர் சுருதியில் இந்த விஞ்ஞானசப்தம் புத்தியைக் குறிக்குமிடத்து (மூன்றாம் வேற்றுமை) கருவிப்பொருளிற் குறிக்கப்பட்டதாய்க் காணப்படலான். ஆகலின், புத்தி கருவிப்பொருளாயிருத்தலாற் கர்த்தாவன்று. (நு)

பிரகிருதி கர்த்தா என்பதைச் சூத்திரகாரர் தூஷிக்கின்றார்.

உவமஸிவதிகியஃ (உ. ந. ந.சு)

(உருஉ) அறிவுத்தோற்றம் போல நியமமின்று.

மேலே வாதிக்கப்பட்ட உபலத்தியிற் போல, பிரகிருதியைக் கர்த்தாவாகக் கொள்ளின், அது சர்வசாதாரணமாதலால் முற் கூறிய அறிவுத் தோற்றத்தின் அநியமம் போற் பயனிலும் அநியமம் நேரும். (நசு)

ஸக்திவியயுத்யாஸ (உ. ந. ந.௭)

(உருங) (போக்திருத்துவ)சத்தி வேறுபடலான்.

பிரகிருதி கர்த்தாவாயின், கர்த்தாவே போக்தாவாகவேண்டுதலின் அந்தப் பிரகிருதியே போக்தாவாகுக; பின் ஆன்மாவின் போக்திருத்துவ சத்தி வேறுபாடுபற்றி ஹானி அடையும். (ந௭)

ஸகிஷ்ணாவாஹு (உ. ந. ந.அ)

(உருச) தியானவின்மை நேருமாதலானும்.

ஆன்னம் பிரகிருதி கர்த்தாவாயின், நான் பிரகிருதிக்கு வேறுபிரகிருதி இன்றேன் என்னும் தியானத்துக்கு அபாவம் நேருமாதலினாலும், ஆன்மாவே கர்த்தா. (நஅ)

யயா உ தகோலயயா (உ. ந. ௩௯)

(உருநி) தச்சன் போல அவன் இருவகையாயும்.

ஆன்மா கர்த்தாவாயின், தச்சன் சுவகாரியத்தில் எவ்வாறோ அவ்வாறே, விரும்பும்போது செய்தும் விரும்பாதபோது செய்யாதொழிந்தும் போதலாகிய வியவஸ்தை நேரும்.

(ஆகோஷம்) விருப்பமும் புத்திக்குரியதாதலான் அவ்வியவஸ்தை வராதெனின்,

(சமாதானம்) அன்று; இச்சை சேதனத்தின் தருமம். அதுபற்றி ஆன்மாவுக்கே கர்த்திருத்துவமன்றிப் புத்திக்கேனும் பிரகிருதிக்கேனும் இல்லை என்பது நிர்ணயம். (௩௯)

(௧௧) பராயத்தாதிகரணம்.

வராதது கஹுதே (உ. ந. ௪௦)

(உருசு) ஆயின் பரத்திவிருந்தே; அதனைச் சுருதி கூறுதலான்.

அறிதலும் செய்தலும் ஆன்மாவுக்கே பிரதிபாதிக்கப்பட்டன. அந்தக் கர்த்திருத்துவம் தன்னிடத்துளதா? சிவபெருமானிடத்துளதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகும்) அது ஆன்மாவிலே எய்துகின்றது. இன்றேல் நன்மை தீமைகளில் ஆன்மாவைச் செலுத்திச் சிவபெருமான் பாரபகமுடையர் என்னும் தோஷத்துக்காளாவர். அதுவன்றி ஆன்மாவுடைய பிரவிருத்தி சிவபெருமான் வசத்ததாயின் ஆன்மா யாதும் செய்யாமையின், விதிநிஷேதங்கள் வியர்த்தமாகும். ஆகலின், ஆன்மாவுடைய பிரவிருத்தி ஆன்மாவைப் பற்றியதேயாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்.

ய சூகூ நஹுரோ யயிதி (மத்தியந்தினசாகை)

“உள்ளிருந்து ஆன்மாவைச் செலுத்துகின்றனர்” என்னுஞ் சுருதியுண்மையால் ஆன்மாவுடைய கர்த்திருத்துவம் சிவபெருமான் வசத்ததன்றித் தன்னைப் பற்றியதன்று. (௪௦)

ஆன்மாவைச் சிவபெருமான் பிரவிருத்திப்பதால் அவர் பாரபகமுடையராவார் என்றமைக்கும் விதி நிஷேதங்கள் வியர்த்தமாகும் என்றமைக்குமாகச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

கூடபுயகாபெகூலு விவிதபுதிவிஜாவெயயு-பாடிஜி

(உ. ந. ச. 2)

(உரு) விதிநிஷேதங்களுக்கு வியர்த்தம் வாராதிருக்க (ஆன்மாச் செய்யும்) பிரயத்தனத்தை (சுவரர்) அபேக்ஷிக்கின்றனர்.

ஆன்மா தன் கரம்பாகவசமாய்ச் சுவேச்சையினாலே பிரவிருத்தி நிவீர்த்திக்கு ஏதுவாகிய முயற்சி செய்கின்றான். பிரவிருத்தி நிவீர்த்திகளின் ஏதுவாகிய ஆன்மாவின் பிரயத்தனத்தை லோக்கி அவனுக்கு அனுமதி கொடுப்பது காரணமாகப் பரம்பொருளானது அவனைச் செலுத்தி நிக்கிரகானுக்கிரகங்களைச் செய்வதால், விதி நிஷேதத்தின் வியர்த்தமின்மை புலப்படுகின்றது. பாலனொருவன் மிக்க பலமுடையவனது சகாயத்தினால் ஓர் பெரிய உத்தரத்தைத் தூக்க இயன்றவனையாயினும், தான் பிரயத்தனஞ் செய்தவரையில் விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்கியனாகின்றான். இங்ஙனம் ஆன்மா சிவபெருமானுடைய சகாயங்கொண்டு பிரவிருத்தித்தாலும் தானே விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்கியனாகின்றான். ஆகலின் ஆன்மா தான் செய்த பிரயத்தனத்தையுற்று அபேக்ஷிபுடைமையாற் கன்மங்களிலே ஆன்மா வைச் செலுத்துபவராகிய சிவபெருமான் பாரபகூழ்டையராகார். ஆன்மாவுக்கும் சுவாதீனப் பிரவிருத்தியுண்மையான் விதிநிஷேத முதலிய வியர்த்தமாகப் போகா என்பது சித்தம்.

(சக)

(கஉ) அம்சாதிசரணம்.

கரொ நாநா லுலபெயாடிந்யாவாவிஜாஸகிதவாடிக்யேய ஊகெ

(உ. ந. ச. 2)

(உருஅ) ஆன்மா (பிரமத்தின்) அம்சம், வேராய்க் கூறப்படலான்; சில சாகையினர் வேறு பிரகாரமாயும் வலைஞர் துஷ்டர் முதலாயினோர் தன்மையை அத்தியயனஞ் செய்கின்றனர்.

ஆன்மா நித்தியன், அறிஞன், அணு, கர்த்தா, சிவஞர் சகாயத்தை அபேக்ஷிக்கும் பிரவிருத்தியுடையன் என்றுமேலே நிரூபிக்கப்பட்டது.

என்று ஆன்மா சிவபெருமானா? இன்றேல் அவர் அம்சமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவகூடம்) ஆன்மா சிவபெருமானே; ஒரு ஆகாயம் கடமுதலியவற்றின் உபாதியினால் நாநாபிரகாரமாய்ப் பதிர்ச்சிபெறக்காரணப்

MAHARAJA'S LIBRARY

பட்டாற் போல, சிவபெருமானே அநேக உபாதிவசத்தினுற் சீவாவம்
அடைந்தாராகக் காணப்படுகின்றது. அங்ஙனம்,

சுயபோதா ஸ்ரவஹ (பிரு. ச. டி. ௧௯)

“இந்த ஆன்மா பிரமம்” என்று சுருதியும் கூறுகின்றது. ஆகலின், பிரமமே
அஞ்ஞானத்தினுற் சீவபாவத்தை அடைந்ததெனப் பெறப்படுகின்றதே
எனின்,

(சித்தாந்தம்) சீவான்மா (பரப்பிரம) சிவபெருமானுடைய அம்ச
மாகிய மூர்த்தியின் ஏகதேசந்தான்.

சுநெந ஜீவெநா தூநாநு ப்ரவியு நாரீரூடுவெ ஷாகூரவாணி

(சாந். சு. ந. ௨)

“இந்தச் சீவான்மாவின் உருவமாய்ப் பிரவேசித்து நான் நாமரூபத்தை
வகுப்பேன்”

ய சூதூநி கிஷந் (மத்தியந்தினசாகை)

“எவர் ஆன்மாவில் இருக்கின்றனரோ”

புயமா தூநு ப்ரெரிதாரஹ சீவா (சுவே. க. சு)

“ஆன்மாவையும் செலுத்துபவரையும் வேறாக அறிந்து”

ரீயாநு ப்ரக்யதி விஷ்நாநாயிநஹ சீவெஸ்வரூ

(சுவே. ச. ௧௦)

“மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும்
அறிக”

தஸ்யாவயவஹூடுதந ஷூத்ர ஸவ-பிஷ- ஜமக (சுவே. ச. ௧௦)

“இவ்வுலக முழுதும் அவர் அவயவத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டது” என்றற்
றொடக்கத்த சுருதிகளில் அவ்விரண்டுக்கும் பேதம் கூறப்படுகின்றது.

சுயபோதா ஸ்ரவஹ (பிரு. ச. டி. ௧௯)

“இந்த ஆன்மா பிரமம்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியிற் பிரமமே ஜீவான்மா
எனின்,

(உத்தரம்) கூறுவாராயினர்.

ககூலி (சாந். சு. அ. ௭)

“அது நீயாகின்றன”

சுயபோதா ஸ்ரவஹ (பிரு. ச. டி. ௧௯)

“இந்த ஆன்மா பிரமம்” என்னுஞ் சுருதிகள் வியாபக வியாப்பியபாவம
யிருத்தலின், இவ்விரண்டுக்கும் அன்னவியத்துவம் கூறின. பின்னும்,

பூவூறாபா பூவூறாலா பூவூறெ லே கிதவா (அதர்வணம்)

“வஸூர் பிரமம், தாசர்கள் பிரமம், துஷ்டர் பிரமம்” என்றற்றொடக்கத் தவற்றும் பிரமத்தினின்று (அநன்னியத்துவத்தை) வேறுறுமையை அத்தி யுபனஞ் செய்கின்றனர். தீயினால் வியாபிக்கப்பட்ட காட்ட முதலியவற் றைத் தீயென்று கூறுவது போல, பிரமத்தின் அம்சமாயினும் ஆன்மா அதனால் (பிரமத்தினால்) வியாபிக்கப்பட்டமையான் அப்பிரம சப்தத்தினற் கூறப்படுவது யுத்தமாம். அங்ஙனமாயினும் அக்கினி காட்டம் இரண்டுக் கும் பேதமுண்டே. ஆகலின் ஆன்மா பிரமத்தின் அம்சமாய் அந்தச் சொருபமுடையனாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றான். பிரமந்தானே அஞ்ஞா னத்தினற் சீவான்மாவாகின்றதெனக் கொளின், அது அநேக சுருதிகளுக்கு விரோதமாதன் முதலியதோஷங்களுக்குட்படுதலை நீக்கக்கூடாமையாயிருக் கின்றது. (சஉ)

ஜேவணாஹு (உ. ந. சந.)

(உருக) மந்திரமுண்மையானும்.

வாஹோ஽ஸ்ய விபா ஹுதாநி (தைத். ஆரணி. ந. கட. நச)

“அவருடைய பாதம் எல்லா உயிர்களுமாம்” என்னும் இம்மந்திரத்தின லும் ஆன்மா பிரமத்தின் அம்சமே.

ரோயாஹு ப்ரக்யதி விஷ்நாநாயநஹு ஜெஹாஸாந தஸ்யாவயவ ஹுதெந ஷாஹு ஸவஹிஹு ஜமக (சவே. ச. க0)

“மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும் அறிக; இந்த உலகமெல்லாம் அவரது அவயவத்தினால் வியாபிக்கப்பட் டது” என்னுஞ் சுருதியானது மாயையைக் காரணம் என்றும், அந்த விரித்தமுடையார் சிவபெருமான் என்றும், உலகமுழுமையும் அவரது அவயவம் என்றும் புலப்படுத்துகின்றது. ஆகலின், மாயையுடைய சிவ பெருமானது அவயவ லேசமே (ஆன்மா). (சந)

சுவி ஸ்யுதெ (உ. ந. சச)

(உசு0) மேலும் வ்மிருதியிற் கூறப்படுகின்றது.

சுசு தஸ்யாஷுரீ ரேதிதிஃ ஸிவஸ்ய வாஸாத்நஃ|

ஷாவிசெதாஸேதிதிநாந விஸு தஸ்யாஹிவாத்நஃ||

“(விருதி முதலிய ஏழு) இதர மூர்த்திகளையும் வியாபித்த ஆன்மாவானது சிவபிரானாத எட்டாவது மூர்த்தியாகும்; ஆகலின் உலகம் சிவபிரானேய் என்று வ்மிருதியிற் காணப்படும்இந்த வாக்கியத்தினாலும் ஆன்மா சிவனா துவாகதேசமூர்த்தியுமாகும். (சச)

புகாராபிவ டெனெவ0 வா0 (உ. ந. சௌ)

(உகக) ஒளி முதலிய போல, பிரமம் இங்ஙனமன்று.

ஆன்மா பிரமத்தின் அம்சமாயினும், சிவபெருமான் அதன் ரூபத்தையேனும் அதன் சுபாவத்தையேனுமுடையரல்லர். அவர் சர்வஞ்ஞத்துவாதீ குணமுடையரே. எங்ஙனம்? ஒளி முதலிய போல, எவ்வாறு ஒளியுடைய மணிமுதலியவற்றுக்கு ஒளியானது விசேஷகுணமாயும் அம்சமாயிருக்கின்றதோ, அவ்வாறே ஆன்மாவைச் சரீரமாகக்கொண்டமையான் ஆன்ம விசிட்டமாகிய பிரமத்துக்கு அம்சமாயுள்ளது ஆன்மா. ஆதி சப்தத்தினால் விசேஷணத்துவத்தின் முக்கியவியற்கையாகிய சாதி குண முதலியன கிரகிக்கப்படுகின்றன. விசேஷணங்கள் விசேடியத்தின் ஏகதேசமாயிருத்தல் பற்றி அம்சமாயிருப்பினும்,

ய சூகூதி திஷூந் (மத்தியந்தினசாகை)

“எவர் ஆன்மாவில் இருக்கின்றாரோ” என்றற்றொடக்கத்த சுருதி கூறிய வாறு, சொரூப பேதத்திற்கு கிரோதம் எய்தாது. (சௌ)

வரூணி அ (உ. ந. சௌ)

(உகஉ) (அங்ஙனம்) வ்ஸிருதிகளும் கூறுகின்றன.

விபூஹ0 டெவடெனஸூ விபூரெதஜூராவாஸு வரூதீஹ0 ந ஜாநனி பாவ0 வாபுமௌரவாஸு (வாயு. உத். சு: க)

“இந்தச் சரம் அசரமாகிய உலகமெல்லாம் தேவாதி தேவருடைய சரீரம்; இவ்வுண்மையைப் பகக்கள் பாசமிகுதியினால் அறியமாட்டா” என்னும் ஸ்மிருதியினால் ஆன்மா பிரமத்தின் அம்சமே. பிரமம் அதை அம்சமாயுடையதின் சொரூபபேதமும் சித்திக்கின்றது. (சௌ)

சுநுஜா வரிஹாரௌ டெஹஸ0ஹ்யாஜேரூதிராடிவஸு

(உ. ந. சௌ)

(உகங) சோதி முதலியவற்றிற் போலச் சரீரசம்பந்த முடைமைபற்றியே விதியும் விலக்கும் (போந்தன).

சமஸ்த ஆன்மாக்களும் பிரமாம்சமாயிருப்பினும் வேதாதிகளிலே சிலர் வேதங்களைப் படிக்கலாம் என்றும், சிலர் படிக்கப்படாதென்றும் கூறப்பட்டதே எனின்,

(உத்தரம்) வைதிகருடைய கிரகத்தினும் மயானத்தினும் சம்பந்தமுடைய மையற்றி அக்கினி முதலியவற்றுக்குப் பேதங் கூறப்பட்டாற் போல, பிரமணர் முதலாயினோருடைய சரீரசம்பந்தம்பற்றி (அப்பேதம்) யோகந்தென்று கோடலே பொருத்தம்; அதுபற்றி கிரோதம் இல்லை. (சௌ)

கலவனதெனாவது திரொகி (உ. ந. சஅ)

(உகச) (ஆன்மாக்களுக்குச்) சம்பந்தமின்மையின் வித்தியாசமில்லை.

(சூத்திரத்தில்) அசந்தி என்றது அவ்வியாப்தி. சரீரந்தோறும் வெவ்வேறுபிறத்தலின் ஆங்காங்கே அணுத்துவமாய் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தலானும், வியாப்தியின்மையானும், நான் பருத்தவன், நான் மெலிந்தவன், நான் சுகி, நான் துக்கி, நான் பிராம்மணன், நான் கூத்திரியன் என்னும் தேகாபிமானமுடையார்க்கு ஞானம் இன்ப முதலியவெல்லாம் ஒர்விதமாயிருக்கின்றன. இதனால் பெறப்பட்டது யாதோவெனின், தேகாபிமானிகளுக்கு வியாப்தியின்மை சமானமாதலின் வரையறுக்கப்பட்ட சாம்சாரிக ஞானசுக முதலியன ஒரே பிரகாரமாய்க் கலவாமலிருப்ப, பரப்பிரமஞான விசேஷத்தினால் தேகாபிமானம் நீங்கினவர்களாய், தங்கள் மகாலியாபகத்தினால் பராஹம்பாவனையுடையவர்களாய் முக்தான்மாக்களின் சுவாபாவிகமாகிய ஞானசுகாதிகள் நிரதிசயமாயும் நித்தியமாயும் இருத்தலின் சாம்சாரிக ஞானமுதலியவற்றினின்றும் இவை வேறுபடுமென்பது சித்தித்தது. (சஅ)

அஞ்ஞானத்தினாலும் உபாதியினாலும் *பிரமமே கட்டுண்டது எனமேலே கூறப்பட்டதில் அவ்வியவஸ்தை நேருமென்று சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

சூலாஸ வஸவ உ (உ. ந. சக)

(உகரு) போலிநியாயமுமே.

சத்தியமாயாவது மித்தையாயாவது உபாதியினால் கட்டுண்ட பிரமமே சீவான்மாவாக எய்திற்று என்னும் இருபகூத்தினும் ஏற்படும் நியாயங்கள் போலிகளே. (சக)

அங்ஙனமே,

* சாங்கியமத நிராகரணமுதற் பாஞ்சராத்திரமத நிராகரணமிறுதியாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட இரண்டாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்தில் மாயாவாதத்தை யும் ஒருங்குகணித்து நிராகரணஞ் செய்யாது சுண்டு அதனை வேறாக வைத்து மறுக்கப்போந்தமை மலைவாம் பிற எனின், ஆகாது; நித்தியமாயும் அழியாததாயுமுள்ள ஆன்மாவைப் பிரமமென்றேனும் மித்தையென்றேனும் மாயாவாதிகள் தங்கள் பிரம சூத்திரபாஷ்யங்களினும் பிரமசூத்திரத்துக்கு ஆதாரமாகிய ஈசகேநாதி முக்கிய உபநிடதபாஷ்யங்களினும் வழுவுறக் கூறுகின்றமையின், ஆன்மலக்ஷணம் விரித்துக் கூறப்போந்த இரண்டாம் அத்தியாயத்து மூன்றாம் பாதத்துப் பத்தொன்பதாஞ் சூத்திரமுதல் ஐம்பத்திரண்டாஞ் சூத்திரமிறுதியாகப் போந்த சூத்திரங்களிலே அவர் கொள்கையை நிராகரித்தலே நெறியாமெனக்கொண்டு சூத்திரநாராலும் சைவ பாடியகாரராலும் அது வேறாக வைத்து நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டமையின் போந்த இழுக்கு யாதமின்றும் மாதலின். இந்த அம்சாதிகரண (உ. ந. சஉ-ஆஞ்) சூத்திர பாஷ்யத்தினும் மாயாவாதம் கண்டிக்கப்பட்டமை காண்க

சுருஷாநியோக (உ. ந. ௫௦)

(உரு௬) அதிரட்டத்தினால் நியமமில்லாமையான்.

ஆன்மாக்கள் சத்தியமத்தியோபாதிகளினாலே தோற்றுமாயின், பிரமத்துக்கே அஞ்ஞானமும் உபாதியுமாம். ஆகலின் அவர்களாற் செய்யப்படும் தன்மபயன்களினாலும் நியமமில்லை. (௫௦)

மேலும்,

சுவிஸ்யூபிஷுவிவெவ்ய (உ. ந. ௫௧)

(உரு௭) சங்கற்பமுதலியவற்றினும் இங்ஙனமே.

அதிர்ஷ்டங்களுக்குக் காரணமாகிய சங்கற்பமுதலியவற்றினும் இங்ஙனமே நியமமில்லையாம். (௫௧)

வ்யுபேகாதிதி வெனாஜை-டாவாக (உ. ந. ௫௨)

(உரு௮) இடத்தினாலோ எனின் அன்றும்; ஒடுங்குதலான்.

(ஆகேஷ்பம்) உபாதிசம்பந்தம்பற்றிப் பிரமத்துக்கு இடபேதம் வருதலால் வியவஸ்தை உண்டாமே யெனின்,

(உத்தரம்) அன்று; உபாதிநீங்கியபோது எல்லாவிடங்களும் பிரமத்தில் ஒடுக்குகின்றமையான். ஆகலின், சத்தியமத்தியமாயுள்ள உபாதியினால் வரையறுப்புண்ட பிரமமானது சீவான்மாவாம் என்னும் இருபக்கத்தினும் நியமம் இல்லை. அதுகொண்டு பிரமத்தின் அம்சமாயுள்ள சீவான்மாவானது அதற்கு (பிரமத்துக்கு) விசேஷணமாயிருத்தலையே முக்கியசபாவமாயுடையதென்று கோடல் யுத்தமே. (௫௨)

இரண்டாம் அத்தியாயத்து
நான்காம்பா தம்.

—0—

(க) பிரானேற்பத்தியதிகரணம்.

கயா பூணா (உ. ச. க)

(உசுசு) அவ்வாறு பிராணன்கள்.

மேலே பூதங்கள் பிரமத்தினின்று உற்பத்தியாகின்றன என்றும், ஆன்மா நித்தியம் என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

சண்டுப் பூதங்கள் போல, இந்திரியங்களும் பிரமத்தினின்று உற்பத்தியுடையனவா? என்றும், அவை ஆன்மாக்களைப் போல நித்தியமா? என்றும். விசாரிக்கப்படுகின்றது. நித்தியமாதலில் ஆன்மா எவ்வாறு பிறப்பதில்லையோ, அவ்வாறே இந்திரியங்களும் பிறப்பதில்லை; ஆன்மாவைப் போல இவைகளும் நித்தியமாம் என்று சுருதியிலுண்மையான். அங்ஙனம்,

சுலலா ஊ ஶ்ரு சூலீஷுஷயொ வாவகெதெ ஸுலலாஸுநா ஹுஃ கெ கெ ஸீஷய உதி பூணா வா ஸீஷயஃ

(சதபதப்பிராம்மணம். சு. க.க)

“அசத்தே முதற்கண் இருந்தது; அசத்து என்றது எது என்று கேட்க, அது இருடிகள் என்றார்கள்; இருடிகள் யார் என்று கேட்க, அவை பிராணன்கள் என்றார்கள்” என்னும் சுருதியினாலே பிரளய காலத்திற் பிராணன்களின் இருப்புக் கூறப்படுகின்றது. ஆகலின் பிராணன்கள் பிரமத்தினின்று உற்பத்தியாகவில்லை எனின்,

(க)

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்.

மௌணியஸௌவா துஷீஸூஸூ—கெது (உ. ச. உ)

(உஎ௦) அது கவுணம்; அசம்பவமாதலானும், அது முதற்கண் இருந்ததெனச் சுருதி கூறுதலானும்.

பிராணன்கள் சிருஷ்டிக்குமுன்னே இருந்திலவாக,

ஸுலெவ ஸௌரெஷ ஶ்ரு சூலீசு (சார். சு. உ. க)

“சத்துத்தானே முதற்கண் இருந்தது” எனச் சிவபெருமானையுற்றே சுருதியுளதாகலின், இருடி என்னும் மொழியும் பிராணன் என்னும் மொழியும் சிவபெருமான் மேலனவே. அவர் அநேகரஸ்யமாயாப் பன்மையிற் கூறி

யது கவுணம். ஆகலின் சிருட்டிக்கு முன்னர்ப் பிரமமிருந்ததன்றி, இந்திரியங்கள் இருந்தன அன்று, (உ)

சூத்திரகாரர் மற்றோர் யுத்தி கூறுகின்றனர்.

ததுவெவ்வுகவாசுரம் (உ. ச. ட)

(உஎக) அதற்கு முன்னே வாக்கிருந்தமையான்.

சிவபெருமானுடைய சிருட்டிக்குப் பின்னே எல்லாம் நாமரூபமடைந்தன; சிருட்டிக்குமுன்னிருந்த பிராணசப்தம் இந்திரியங்களைக் குறிக்காது. ஆகலின், பிரமந்தான் முன்னிருந்தது. (ட)

(உ) சப்தகத்தியதிகரணம்.

ஸவதமதெ விசெஷிதகவாசு (உ. ச. ச)

(உஎஉ) ஏழே நடைபெற்று விசேடிக்கப்படலானும்.

பிரமத்தின் காரியமாகச் சித்தித்த புலன்கள் எத்தனை? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஏழு. எதனால்?

யதா வஹாவதிஷ்டெ ஜாநாமி சிநலாஸஹ ஸுயீஸூ ந விவெஷ்டெ காஸாஹம் வரஸா மகிபு (கட. சு. ௧0)

“ஐம்புலன்களும், மனசோடியைந்து புத்தியும் சலியாதிருக்குங்கால் அது உயர்ந்த கதி என்று கூறப்படும்” என்னுஞ் சுருதியில் ஏழென்று அறியப்படலானும்,

ஸவத ப்ராணாஃ ப்ரஹ்மணி (முண். உ. க. அ)

“ஏழு பிராணன்கள் உண்டாகின்றன” என்னுஞ் சுருதியில் ஏழு என்பது விசேடித்துக் கூறப்பட்டமையானுமாம் எனின், (ச)

சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஹஸாடியஸூ வ்யுதெதெகாஹெவஸு (உ. ச. இ)

(உஎட) (ஆன்மா) சரீரத்திருக்கும்போது கை முதலாயின உண்டு; ஆகலின், அஃதங்ஙனமன்று.

இந்திரியங்கள் ஏழுமாத்நிரமன்று; ஆன்மா தேகத்துள் இருக்கும் வரையும் கைமுதலாயினவும் உபகரணங்களாயிருத்தலிற் பேதமில்லாமை பற்றி, அவைகளும் இந்திரியங்கள்.

ஹெஸே வாரூஷெ ப்ராணா சூதெதகாடியஸு (பிரு. இ. க. உ)

“புருஷுனிடத்திலே இந்தப் பத்தும் பிராணன்கள் (இந்திரியங்கள்); மனசு (ஆன்மா) பதினென்றாவது” என்று சுருதியும்,

உத்தியாணி உபஸேகஹ (பகவற்கிதை. கரு. சு)

“இந்திரியங்கள் பத்தும் ஒன்றுமாம்” என்று ஸ்மிருதியிற் கூறுகின்றமையின், இந்திரியங்கள் பதினென்றும். புத்திமுதலியனவும் வேறு இந்திரியங்கள் அன்று; பின் அவை மனோவிருத்தி பேதங்களே. ஏழு என்று எண்ணிக் கூற்றினமையும் விசேஷத்துக் கூறினமையும் பிரதானமாதல் பற்றியே. ஆகலின், இந்திரியங்கள் ஏழு அன்று; பதினென்றேயாம். (ரு)

(ரு) பிராணணுத்துவாதிகரணம்.

சுணவ்யு (உ. ச. சு)

(உஎச) (அவைகள்) அணுக்களுமாம்.

அவ்விந்திரியங்கள் வியாபகமுடையனவா? இன்றேல் அணுத்துவமுடையனவா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகுகம்) அவை வியாபகமுடையன; கண் முதலிய இந்திரியம் தூரத்துள்ள பொருள்களைக் கிரகணம்பண்ணுஞ் சாமர்த்தியமுண்மையால் எனின்,

(உத்தரம்) அவை அணுக்கள் எனப்படும்;

புராணஃசூரிகா ஸவெ-பு புராணா சுநு-சூரிகாணி|

(பிரு. சு. ச. உ)

“பிராணன் புறப்படுங்கால் எல்லாப் பிராணன்களும் கூடப் புறப்படுகின்றன” எனச் சுருதி கூறுகின்றமையான், அவைகள் வியாபகமுடையன அன்று. வியாபகமுடையவாயின் அவை புறப்பட நேராது. கண்முதலிய வற்றுக்கு வியாபகத்தினால் ஒளி ரூபத்தினாலே தூரத்துள்ள பொருள்களைக் கவருந் திறமையும், சிக்கிரகதியினால் அணுத்துவமும் சித்திக்கின்றன. ஆகலின், இந்திரியங்கள் அணுக்களே. (சு)

(சு) சிரைஷ்டியாதிகரணம்.

ஸுருஷ்யு (உ. ச. எ)

(உஎரு) சிரேட்டமும்.

புராணஃசூரிகா ஸவெ-பு புராணா சுநு-சூரிகாணி|

(பிரு. சு. ச. உ)

“பிரணன் போரும்போது எல்லாப் பிரணன்களும் கூடப் புறப்படுகின்றன” என்னுஞ் சுருதியினுற் பிரணன்கள் அனைத்தினும் விசேஷமாகக் கேட்கப்படுகின்ற பஞ்சவிருத்தியையுடைய பிரணவாயு பிரமத்திலிருந்து உற்பத்தியாகின்றதா? இல்லையா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) பிரணவாயு பிறப்பதில்லை.

சூரீடிவாக்ய (தைத். பிராம். உ. அ. கூ. எச)

“அது காற்றின்றிச் சுவாசிக்கும்” என்னும் சூத்தத்திலே இருட்டிற்கு முன்னும் பிரணனுடைய இயக்கம் கேட்கப்படுகின்றமையான் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதம். பிரணவாயுவும் பிறக்கின்றது. ஆரீத் (சுவாசித்தது) என்னும் மொழி பிரணவாயு வியாபாரத்தைக் கூறப்போந்த தன்று; அவாதம் (காற்றில்லை) என்னும் மொழி பிரணவியாபாரத்தை நிஷேதித்தலான். பின் பிரமத்தினிருப்பையே கூறுகின்றது. ஆகலின், பிரணன் அநாதிக்கண்ணதன்று.

(ஆகேஷ்பம்) பிரணவாயு உற்பத்தியுடையதாயிருப்பினும்

பூரணாடிய வாயவஃ வஹு (சாங்கியகாரிகை, ௨.௬)

“பிரணன் முதலிய ஐந்து வாயுக்கள்” என்று வேறு தந்திரத்திற் கூறிய வாயு, அது ஐம்பொறிகளின் விருத்திக்கு வேறுபாடுற்றதாயாவது

யஃ பூரணஸ்வாயுஃ (பிரு. நு. கூ. ௫)

“எது பிரணனோ அது வாயு” எனச் சுருதி கூறியவாயு, சூதவாயுவுக்கு வேறுபாடுற்றதாயாவது அன்று எனின்,

(எ)

சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ந வாயு க்ரியே வ்யயமாவதெஸாக் (உ. ச. அ)

(உ.எசு) அது வாயுவும் அன்று; (இந்திரிய) விருத்தியுமன்று, வேறாகக் கூறப்படலான்.

பஞ்சவிருத்தியுள்ள இந்தப் பிரணன் வாயுவுமன்று, இந்திரியவிருத்தியுமன்று;

வனதஸூஜாயதெ பூரணோ ரீநஸூவெஹ்யாணி அ வஃ வாயு ஜெஹாகிராவஃ வ்யயிவீவிஸூஸூ யாரிணீ (முண். உ. க. கூ)

“பிரணன், மனம், சர்வேந்திரியம், ஆதாயம், வாயு, தேயு, அப்பு அனைத்தையுந் தாங்கும் பிருதிவி” என்னுஞ் சுருதியில் அது வேறாகக் கூறப்படலான். ஆகலின், வாயுவுக்கும் இந்திரியவிருத்திக்கும் வேறாயது பிரணனே.

(அ)

வாயுவினின்று வேறாயினும் அது மற்றோர் பூதமன்றென்று சூத்திர
காரர் கூறுவாராயினர்.

அகூரூபாவதம் ததஹ ஸ்ஷுஷிஷி (உ. ச. ௬)

(உஎஎ) கண் முதலியன போல அது அவற்றோடு கூறப்
படன்புதலிய காரணங்களால்.

வாயுவினின்று வேறாயினும் அக்கனி முதலிய போல அது வேறோர்
பூதமன்று; வாயுவே. அது சிவபெருமானைத் தனக்கு ஆதாரமாய்க்கொண்டு
தேகத்தைத் தாங்கும் யோக்கியதையுடையதாகின்றது;

ஊதூ ஸத்யிரோணோ விஹதி-ஹ்ன கொடுவொ வஹுபா
சிவிஷ்டி (தைத். ஆரணி. ந. ௧௪. ௪௨)

“தாங்குபவனாகிய வாயு தாங்கப்படுபவனுமாயிருந்து தாங்குகின்றான்;
ஒரே தேவர் பலருபமாயிருக்கின்றார்”

ஹ்ன கொலி வஹு-ந-ஹு ஸ்விஷ்டி (தைத். ஆரணி. ந. ௧௪. ௪௪)

“அநேக சரீரங்களிற் பிரவேசித்து ஒன்றாயிருக்கின்றன”

பூரணாநாஹ் ஸ்விஷ்டி ஸ்விஷ்டி-ஹ்ன கொலி

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௪௪. ௬௫)

“உருத்திரரே! நீவிர் பிராணன்களுக்கு ஓர் கிரந்தியாயிருக்கின்றீர், அழிக்
கிறவராகப் பிரவேசியாதிரும்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளுண்மையான்.
மேலும், இது கண் முதலிய போல, ஆன்மாவுக்கு உபகரணமாயிற்று; பிரா
ணசம்வாத முதலியவற்றிலே கண் முதலியவற்றோடு கூடக் கூறப்படுதலா
னும், அக்கண் முதலிய போல ஆன்மாவுக்கு உபகாரமாகி, அவ்விந்திரியங்
களுள்ளே முக்கியமாயிருத்தன் முதலியவற்றனுமாம். (௬)

ஹ்ன கொலி-ஹ்ன கொலி-ஹ்ன கொலி-ஹ்ன கொலி (உ. ச. ௧௦)

(உஎஅ) கரணமில்லாமையானும் தோஷமில்லை; அங்
ஙனமே சுருதியும் கூறுகின்றது.

(சூத்திரத்தில்) அகரணம் என்பது கிரியையின்மையின்மேற்று. பிரா
ணன் ஆன்மாவுக்கு உபகாரமாகிய எத்தொழிலையும் செய்யாமைபற்றித்
தோஷமில்லை. தேகேந்திரியங்கள் சிதிலமாகாமைக்குக் காரணம் வாயு
என்று சுருதியே கூறுகின்றது; பிராணசம்வாதத்திலே,

யஷ்விஷ்டி-ஹ்ன கொலி-ஹ்ன கொலி-ஹ்ன கொலி-ஹ்ன கொலி (சாந். தி. ௧. ௪)

“எந்தப் பிராணன் உற்கிரமணஞ் செய்தால் இந்தச் சரீரமானது அதிபா வமுடைத்தாகத் தோற்றுகின்றதோ, அந்தப் பிராணன் உங்களுள்ளே கிரேட்டம்” என்று பிர்ஜாபதி கூறிய பின்னர், வாக்கு முதலியன ஒவ்வொன்றும் உற்கிரமணஞ் செய்தவிடத்தும் தேகத்துக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் சிதிலமில்லாமையைக் காட்டி, பிராணன் உற்கிரமணமாகும்போதே அச்சரீரத்துக்கும் இந்திரியத்துக்கும் சிதிலம் கூறப்படலான். (௧௦)

வஹுவூத் தி ரெநாவஹுவூத் (உ. ச. ௧௧)

(உ௭௯) அது மனம் போலப் பஞ்சவிருத்தியையுடையதாகக் கூறப்படுகின்றது.

தொழில்வேறுபாடுபற்றி மனமொன்றே காமமுதலியவற்றும் கூறபடுவது போல, பிராணன் ஒன்றே ஐவகைத் தொழில் வேறுபாடுபற்றிப் பிராணாதி பெயரைப் பெறுகின்றது. ஆகலின், பிராணன் ஒன்றுதானே வாயுவுக்கும் இந்திரியவிருத்திக்கும் வேறாகி ஆன்மோபகாரமாயுள்ளதெனச் சித்தித்தது. (௧௧)

(௫) பிராணாணுத்துவாதிகரணம்.

சுண்ணு (உ. ச. ௧௨)

(உ௮௦) அணுவ (மாகலின்).

பஞ்ச விருத்தியையுடைய இந்தப் பிராணன் இந்திரியங்கள் போல அணுவா? வியாபகமுடையதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகும்) அது அணுவன்று.

ஸஃ பூவஹிணா ஸஹொ ரோகெ ந ஸஹொ நாஹெ ந ஸஃ வஹி ஹிஹொஹொஹெ ஸஹொஹெ ந நஹஸஹெஹெ (பிர. ந. ந. ௨௨)

பூரணெ ஸஹெ வுஹிஹித (பிர. உ. ௬)

ஸஹெஹெஹெ பூரணெநாஹித

“அது புழுவுக்குச் சமம், கொசுவுக்குச் சமம், யானைக்குச் சமம், மூவுலகத்துக்கும் சமம், அது அண்டமனைத்துக்கும் சமம், பிராணனில் அனைத்தும் இருத்தப்பட்டன; சதெல்லாம் பிராணனால் ஆவரிக்கப்பட்டன” என்னுஞ் சருதியினாற் பிராணன் சர்வாதாரமாய்ச் சர்வவியாபகமாயிருக்கின்றதெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். பிராணவாயு அணுவே;

பூரணெநாஹெஹெ (பிர. ௬. ச. ௨)

“பிராணன் புறப்படுகின்றது” அதின் கதி கேட்கப்படலான். ஆதி தெய்விக இரணியகருப்பனுடைய சமட்டிருப்ப பிராணன் வியாபகமாயினும் வியஷ்டிருப்ப பிராணன் அங்ஙனமின்று; இது வீரோதமில்லை. ஆகலின், பஞ்சவிருத்தியையுடைய பிராணன் அணுவாம். (கஉ)

(க௭) ஐயோதிராத்தியதிஷ்டாநாதிகரணம்.

ஐயோதிராடியுயிஷ்டாநாது ததாபிநநாக் ப்ராணவதாஸஸூகி |
(உ. ச. க௭)

(உஅ௭) ஆன்மாவோடு சோதி முதலியவற்றுக்குக் (கண் முதலியவற்றில்) அதிட்டானம் உண்டு, (சிவபெருமான்) சங் கற்பத்தினால்; அங்ஙனமே சுருதி கூறுகின்றமையான்.

நண்டு,

சூழித்யு ஐக்ஷுஹுதி-க்யா ஸகிணீ ப்ராவிஸு (ஐத. உ. ச)

“ஆதித்தியன் கண்ணகிக் கண்களைப் பிரவேசித்தான்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகளாற் கண்முனியவற்றுக்கு ஆதித்தியன் முதலியன அதிஷ்டானம் எனக் கேட்கப்படுகின்றது.

வரவரெவெஷ வரதாப்ராணாநுஹீக்யா வெவ்ரந்ரொ யயா காலி ப்ரபியத-தெ (பிரு. ச. க. கஅ)

“இவ்வாறே இந்த ஆன்மா இந்தப் பிராணன்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு தன் சரீரத்திலே இஷ்டமாக அலைந்து திரிகின்றது” என்னுஞ் சுருதியினால் ஆன்மாவும் ரூபமுதலியவற்றைக் கிரகிக்கும்பொருட்டு அவைகளை அதிஷ்டிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஆன்மாவோடு கூட ஆதித்தியன் முதலியன இந்திரியங்களை அதிஷ்டிப்பது சிவபெருமான் வசத்ததாயோ? சுவதந்திரமாகவோ? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகுகம்)

சூழித்யு ஐக்ஷுஹுதி-க்யா ஸகிணீ ப்ராவிஸு (ஐத. உ. ச)

“ஆதித்தியன் கண்ணகிக் கண்களைப் பிரவேசித்தான்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகளிற் சுவாதந்திரியம் கேட்கப்படுதலின், ஆதித்தியாதி அதிஷ்டானம் பரமேசுவரர் வயத்ததன்றெனின்,

(சித்தாந்தம்) இந்திரியமுதலியவற்றிற்கு ஆதித்தியன் முதலியவற்றின் அதிஷ்டானம் சிவபெருமான் வயத்தது, எதனால்?

ய சூழிகூறொ யயிதி (பிரு. நு. எ. சு)

சூழாநூறொ யயிதி (மத்தியந்திசாகை)

“உள்ளேயிருந்து ஆதித்தியனை இயக்குகின்றனர்”, “உள்ளேயிருந்து ஆன்மாவை இயக்குகின்றனர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளாற் சிவபெருமான் சங்கற்பபூருவமாக எல்லாம் பிரவிருத்திக்கின்றன என்று கேட்கப்படலான். ஆகலின், இந்திரியங்களுக்கு மேலாகிய சூரியாதிகளுடையவும் ஆன்மாவுடையவும் அதிஷ்டானம் சிவபெருமான் வயத்ததே. (கந)

தலு வ நித்யகாசு (உ. ச. கச)

(உஅஉ) அதுவும் நித்தியமாயிருத்தலின்.

அனைத்தையும் சிவபெருமான் இயக்குதல் நித்தியமே. இதனாலும் அவைகளின் அதிஷ்டானம் சிவபெருமான் சங்கற்ப வயத்ததே. (கச)

(எ) இந்திரியாதிகரணம்.

த ஹியாணி தத்யவபெராநுத்யு ஸ்ரஷாசு (உ. ச. கடு)

(உஅந) சிரேஷ்டமாயதொன்றைத் தவிர்த்து மற்றவைகள் இந்திரியங்களே; அங்ஙனம் கூறப்படலான்.

ஈண்டு மேலே கூறப்பட்ட வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணவிருத்திகளினின்று பின்னமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) அவை முக்கியபிராணவிருத்திகளேயாம்.

த வநத லெஸ்யவ ஸவெ-ந் ஈ-வரீவந் (பிரு. நு. து. உச)

“அவையெல்லாம் இதனுடைய ரூபமாயின” என்னும் சுருதியால் அனைத்தும் பிராணசொருபம் என்று கூறப்படுகின்றமையானும், வாக்காதிகள் வாளாவிருத்தலாகிய மரணகாலத்து உயிர் போயது எனச் சாமானியமாக விவகரிக்கப்படுதலினாலும், அதனொண்டு இந்திரியங்கள் பிராணனுக்கு வேறன்றாமெனின்,

(சித்தாந்தம்) சொல்லுதும். முக்கியபிராணனிலும் வேறுபுள்ளனவே இந்திரியங்கள். சிரேஷ்டப் பிராணனிலும் வேறுபுள்ளன எந்தப் பிராணன்களோ அவை இந்திரியங்களாம்;

ஹியாணி டெஸெகஹ (பகவத்கீதை. கந. து)

“இந்திரியங்கள் பத்தும் ஒன்றும்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிற் கண்முதலாயினவே இந்திரியங்கள் எனக் கூறப்படலான். (கடு)

உ. ச. கள்] சம்ஞாமுர்த்திகிலுப்தியதிகரணம். சஉக

மெடி ஸூதெ வெவ்வுக்ஷணாது (உ. ச. கச).

(உஅச) பேதசுருதியுண்மையானும் விலக்ஷணமுண்மையானும்.

வனதஸூஜாயதெ பூரணோ நெஸுவெவ்வுயாணி அ|

(முண். உ. க. நட)

இதின்னு பிறக்கின்றன பிராணன், மனசு, எல்லா இந்திரியங்களும்” என்னுஞ் சுருதி பிராணோற்பத்தியையும் இந்திரியோற்பத்தியையும் தனித் தனிவேறாகக் கூறுகின்றது. இந்திரியமுதலிய ஒய்ந்திருந்தவிடத்தும், பிராண விருத்தி ஓயாதுளதாகிய விலக்ஷணமும் காணப்படுகின்றது. அதனாலும் பிராணவிருத்தியின்னு இந்திரியங்கள் வேறு. (கச)

(அ) சம்ஞாமுர்த்திகிலுப்தியதிகரணம்.

ஸூஜாதிதிதி களவிலு திவ்யதூவந்த உவெபாசு|

(உ. ச. கள்)

(உஅந) நாமரூபங்களின் சிருட்டியானது மூவிதமாகச் செய்யும் அவர்க்கே உரித்து; அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்படலான்.

மேலே தத்தம் அதிதேவதைகளாகிய சதாசிவர் முதலாயினோடு ஆகாசாதி பூதங்கள் சிவபெருமானிடத்தின்னு உதித்தன என்று கூறப்பட்டது. அவைகள் இங்ஙனம் பிறந்தபோது தேவர்களுடைய நாமரூப முதலியவற்றின் சிருட்டிமுதற்காரணமாகிய அவரிடத்திருந்து பிறந்ததா? இன்றேல் மற்றொன்றின்னு பிறந்ததா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்)

ததெஜ வெனக்ஷ வஹுஸூரோ பூஜாயெய (சாந். சு. உ. நட)

“அந்த ஒளி நான் அநேகமாகப் பிறப்பேன் என்று சங்கற்பித்தது”

ததெவா ஸூஜத (சாந். சு. உ. நட)

“அது ஜலத்தைச் சிருட்டித்தது” என்னும் சுருதிப் பிரகாரம் தேஜோபிமானியாகிய உருத்திரர் சலத்தைச் சிருட்டித்து, அதிலே (தமது) வீரியத்தை விடுகின்றனர். இதிலிருந்து சத்துவகுணத்தினராகிய விஷ்ணு உதிக்கின்றனர்.

சுவோ நாரா நரோ ரூபி|

“அப்புக்கள் நாரம்;” “நர் உருத்திரர்” எனச் சுருதி கூறுதலின், உருத்திரரின்னு உதித்த அப்புதத்துவத்தைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்டமையான் விஷ்ணு நாராயணர் எனப்படுவர்.

தா சுவ வெண்குந்த | தா சுஹ்ரீஸுஜன (சாந். கூ. உ. ச)

“அந்த அப்புக்கள் சங்கற்பித்தன; அவை அன்னத்தை ஆக்கின”. என்று சருதி கூறுமாறு, அதற்கு அபிமானியாகிய நாராயணர் அன்னம் என்னும் பிருதிவியை உண்டாக்குகின்றனர். பிருதிவித் துவரூப அண்டத்திலிருந்து இரணியகருப்பர் எழுகின்றார். அவ்வாறே,

சுணர் உரிநாணயர் செல்வ மெழைநா ருழவன் வீயுநாசர்

புயரோ ஸுபஹிவ தத்ருவா வ்ஷு ஜாதொ ஜாதவ
பாரி

“உருத்திரர் வீரியத்தினின்று சுவர்ணமயமான அண்டமானது சமுத்திர மத்தியில் முதற்கண் உண்டாயிற்று; அதில் முதற்கண் விஷ்ணுவானவர் பிர மாவைப் போல ஞானத்தோடு பிறந்தனர்” எனவும்,

சுவ வளவ ஸஸஜ்-காடுள்ள தாஸம் வீயு-கீவாஸு-ஜஸு

கடிணைவெழு, வஹ்வாநு-ஸிபுஷ்டி

தமிழ் ஜெனியன் ஸ்போன்ஸர்ஷிப் தாழ்வாரம்

சுவாநாரா உதிவாசுதா சுவாபெவ நரஸுநவஃ

சுய நலவுதா யஸாததெதா நாராயணஃ ஸுதஃ

நாராயணம் விரோதவுத்தாடிவுத்தாடிண வஸுவம்

சுணஸ்யாத விரெ யொகாஸவநீவா உதேநீ||

(மனுஸ்மிருதி. க. அ-கக்)

“அவர் (ருத்திரர்) முதற்கண்ணே அப்புவைச் சிருட்டித்து அதிற்றமது வீரியத்தை உருத்தார்; அந்த வீரியம் ஆபிரம் ஆதித்தியருக்கு ஒப்பாய சுவர்ண அண்டமாயிற்று. அந்த முட்டையிலே சர்வலோகபிதாமகராகிய பிரமர் தாமே பிறந்தார். அப்புக்கள் நர (உருத்திர) ரிடத்தினின்று உதித்தமையால், நாரம் எனப்படும். அது பிறப்பிடமாதலினால் அவர் நாராயணர் எனப்படுகின்றார். அவ்வியத்தத்துக்கு மேலானவர் நாராயணர்; அந்த அவ்வியத்தத்தினின்று அண்டத்தின் உற்பத்தி; இவ்வுலகங்களும் சப்ததீவுகளோடு கூடிய பூமியும் அண்டத்துக்குள்ளேயாம்” எனவும் மனுஸ்மிருதி கூறுகின்றது;

[illegible]

தெந் கிழக்கு ரெவென்யூ-ல் வாஜி-குத்தி-ல் ஹரிநாடி

தடிண்ணிலவழியு) - 60 ஸஹஸ்ரகிராணபுரஹம்।

விஷ்ணு ஸ்வரூபிநாதாக்காந்தே பாகெஷு வெஹவாசு.

வாழ்க்கை நெறியை வளர்த்துக் கொடுக்கிறதே நமது நோக்கம்.

உலெவொடா ஹரஹுத் நொகொ நாராயணொ ஸுதி
 குவஸொ மெக்ஷா ரஸொ ஜெயொ ரஸொ நாரஃ ஸுக்ஷித்-தம்|
 நரஜாதகுவதொ ஸுஹஸரஸாக்ஷா ஹிவொ ிதம்|
 நாரஸிஸ்யாயநொ ஸ்ரொததொ நாராயணஃ ஸுபுதம்|
 ஸுஹாவி நாராட-மொ மயஸி-முக்தி-மொ ஸிவாவிதம்||

“உருத்திரர் எனப்படும் தேவருடைய ரூபத்தில் மூர்த்தி உளதாகின்றது; பரமூர்த்தி அபிமானியாகிய அவரால் வீரியம் நீரிலே விடப்பட்டது; அவ்வீரியம் ஆயிரஞ் சூரியரொளியை நிகர்த்த அண்டமாயிற்று; நேரே என் சத்தியின் வைபவத்தினால் விஷ்ணு அதனுள்ளே பிரவேசித்தார்; பின்னர் என் ஆஞ்ஞையினாலே அவர் நாராயணர் என்னும் பெயர் படைத்தார்; இங்கே நாராயணரைப்பற்றிய சுலோகத்தை உதகரிக்கின்றார்; அப்புக்கள் குக்கும இரசங்களாம்; இரசம் நாரம் எனப்படும்; இதிலிருந்து பிரமா பிறந்தார்; நரன் நேரே சிவன் எனப்பட்டார்; நாரம் இவருக்கு இடமாகக் கூறப்பட்டமை பின் நாராயணர் எனப்பட்டார்; மனிதருட் சிறேட்டரே! பிரமாவும் கந்த சரீரத்திற் பிரவேசித்தனர்” என்று புராணமும் கூறுகின்றது. இவ்வாறே,

வெடிந நாளைமே விராகரொத்தாஸதீ ப்ரஜாவதீ!

(ஸ்தத். பிராம். உ. கூ. உ. அ)

“வேதத்தினாலே பிரஜாபதியானவர் சத்தும் அசத்துமாகிய நாமருபங்களைப் பிறப்பித்தார்” என்னும் சுருதிக்கிசைய அண்டத்துள்ளேயுள்ள இரண்ணிய கருப்பரேனும்,

சுஜி ஸபஹுதக்: ப்யயிமெஷ் ராவாஜ் (அதத். ஆரணி. ந. கந. ச0)

“அப்புவிநீருத்தம் பிருதிவிபின் இரசத்திலிருத்தம் (அண்டம்) பிறந்தது”
என்னும் சுருதிக்கியைய நாராயணரேனும் அண்டத்துள்ளே இருக்கும்
தேவர் முதலாயினோருடைய நாமரூபங்களுக்குக் கர்த்தாவாதல் அருகமா
இன்றது. பிரமாண்டத்துக்கப்புறத்துள்ள சிவபெருமான் (சிருட்டி கர்த்தா)
ஆகார் எனின்,

(சித்தார்தம்) மேலே கூறிய கிருட்டிக்கிரமம் யுத்தம் அன்று; பின்னையோ,

வடிகெட்ட வெள்ளத்திற் சிறு கூலிகெட்டுவா ளுதீயனெடுக்கத்
தாமதமுண்டாய்வு லுஜாயெயெதி கெட்டுவோ டவ்வுத (சாந். கூ. உ. க, உ)

“சௌமிய, சத்தாம் அது முதற்கண் இருந்தது; ஒன்று தானே இரண்டாவ்
தற்றதாய் இருந்தது; அது நான் அனேகமாவேன் எனச் சங்கற்பித்தது;
அது ஒளியைச் சிருட்டித்தது” என்றவொருட்கத்தச் சூதிகளினாலே சத்தவன்

பது பஞ்சபூதகாரணமாகிய பிரமமே. இதனால் முதற்கட் சிருட்டிக்கப்பட்டது தேயு எனல் நிரசிக்கப்பட்டது.

தடுபெகூத|

ததெஜ வெகூத (சாந். சு. உ. டு)

தா சூவ வெகூத (சாந். சு. உ. ச)

“அது சங்கற்பித்தது; அவ்வொளி சங்கற்பித்தது; அவ்வப்பு சங்கற்பித்தது” என்னும் சுருதியினால் ஆகாயமுதற் பிருதிவியீறாகச் சதாசிவர்முதலிய பெயருடைய பிரமமானது முன் முன் உள்ளவற்றுக்குக் காரணமாய்ப் பின்பின்புள்ளவற்றைப் பிறப்பிக்கின்றதெனப் பெறப்படுகின்றது.

ஹனாஹரிபோஷிஸ்யோ டேவதா சுநெந ஜீவெநாதநாநு பூவியா நாரீராவெ ஷாகாவாணீதி | தாலாந் திரவ்யகம் திரவ்யதடுபெகேகாந் காவாணி (சாந். சு. டு, க, உ)

“நான் இந்தச் சீவான்மாவோடு இம்முன்று தேவதைகளைப் பிரவேசித்து நாமரூபத்தை வகுப்பேன்; அவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் மும்முன்றற்கு வேன்” என்னும் சுருதியினால் தேவதைகள் மும்முன்றுக்கும் சிவபெருமான் தாமே வாயுமுதலிய ரூபமெடுத்துத் தேயு, அப்பு, பூயி என்னும் முப்பூதங்களையும் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரரூப சீவான்மாக்கள் வாயிலாகப் பிரவேசித்து நாமரூபத்தைச் சிருட்டித்தனர் என்று புலப்படுகின்றது. ஆகலின், பூதங்களை முப்பகுப்பாக்கி நான்முகப் பிரமாமுதலாயினோராகி நாமரூபமனைத்தையுஞ் சிருட்டிக்கின்றனர் எனக் கூறுவது யுத்தம். பூதங்களைமுத்திறப்படுத்தல் கேவலம் நான்முகப்பிரமாவுக்கு இயையாது. தேயு அப்புபிருதிவி என முத்திறப்பட்ட பூதங்களிலிருந்து அண்டம் பிறக்கின்றதன்றோ. இதன்பின்,

சுணு ஹிரண்யம் தடுபெ ஸுஹு ருஹு வியு-காசு|

பூயதீ ஸுஹு-புவ ததூ பூவூ விஷு ஜ-காதொ ஜாத வெராஃ||

“சமுத்திரமத்தியிற் சுவர்ண அண்டமானது உருத்திரர் விரியத்தினின்று பிறந்தது; அங்கே விஷ்ணுவானவர் ஞானத்தோடு பிரமாவாகப்பிறந்தார்” என்னுஞ் சுருதியிற் கண்டவாறு நான்முகனார் சிருட்டி பின்புள்ளதாயிற்று.

(ஆகேஷம்) நான்முகப்பிரமாவுக்குப் பூதங்களை முத்திறப்படுத்துவது கடும்.

யயா வஸு ஸௌடுரீரோ ஷிஸ்யோ டேவதாஃ வுரூஷு பூவியா திரவ்யதிரவ்யடுபெகேகா உவதி தடுந் விஜாநீஹி (சாந். சு. ச. சு)

உ. ச. கஅ] சம்ஞாமூர்த்திக் கிவந்தியதிசுரணம். சஉநீ

“சௌமிய! இந்த மூன்று தேவதைகள் (பூதங்கள்) புருஷனை அடைந்து ஒவ்வொன்றும் எங்ஙனம் மும்மூன்றாயின என என்னிடத்து அறிகுதி”

ஊரீஸிதௌ தெய்யா விய்யதெ| தவ்யுயம் ஸ்விஸ்தோ யாதுவஸு
வாஸீஷௌ ஊவதி| யொ ரீஷுநாபஸு| யொரணீஷுநாநி|
(சாந். சு. நு. க)

“உண்ட அன்னம் மூன்றாகப் பகுக்கப்படுகின்றது; தூலமாயது மலமாயும், நடுக்கண்ணது மாமிசமாயும், துட்பமாயது மனசாகவும் ஆகின்றது” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியினால், அண்டசிருட்டிக்குப் பின்னர் நான்முகப் பிரமனார் சிருட்டிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களுள்ளே முத்திரப்படுத்தும் வகை கூறப்படுகின்றதே எனின், (கஎ)

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் பின்வருமாறு அதனை ஆசங்கித்து மறுக்கின்றனர்.

ரோஸாதி ஹௌரீ யயாஸஸூ திகரயொஸூ (உ. ச. கஅ)

(உஅசு) மாமிச முதலியன பிருதிவி சம்பந்தம்; சுருதியே மற்றிரண்டுக்குமாம்.

ஊரீஸிதௌ தெய்யா விய்யதெ (சாந். சு. நு. க)

“உண்ணப்பட்ட அன்னம் மூன்றாக விதிக்கப்படுகின்றது” என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியத்தில் அண்டத்திற் புருஷரால் உண்ணப்படும் அன்னதிகளின் பரிணாமமே கூறப்படுகின்றதன்றி, முத்திரப்படுத்துகை கூறப்படவில்லை. இன்றேல் மலத்தினும் துண்ணியவாய மாமிசமும் மனசும் அப்புவினாலும் தேயுவினாலும் தனித்தனி ஆக்கப்பட்டனவாகும். அங்ஙனமாகுங்கால்,

ஊரீஸிதௌ தெய்யா (சாந். சு. நு. க)

“புசித்த அன்னம் மூவகைப்படுகின்றது” என்னும் பூமியின் முத்திரப்படுகையின் தொடக்கமும்,

ஊரீயௌ ஹி லௌரீ ரீநி (சாந். சு. நு. ச)

“சௌமிய! மனம் அன்னமயமன்றோ” என்றதிலே மனசுக்குச் சாற்றும் பூமி விகாரத்துவமும் விரோதமுறும். அவ்வாறே அப்பு தேயு என்னும் மற்றிரண்டின் முப்பகுப்பும் முரணும். ஆசலின், சூத்திரகாரர்

ரோஸாதி ஹௌரீ யயாஸஸூ திகரயொஸூ

“மாமிசமுதலியன பிருதிவி சம்பந்தம்; மற்றிரண்டும் சுருதி கூறியவாறு அவ்வாறேயாம்” என்றார். மலம் போல மாமிசமும் மனசும் பிருதிவி சம்பந்தம். அங்ஙனம் முத்திரம் போல இரத்தமும் பிராணனும் அப்பு சம்பந்தம். அங்ஙனம் என்ருபோல மச்சையும் வாக்கும் தேயு சம்பந்தம்.

(ஆகேஷம்) முன்னரே பூதங்கள் முத்திரப்படுத்தப்பட்டிருக்குமேல் ஒவ்வொரு வஸ்துவமும் முவகைப் பூதங்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

(௧௮)

யிருதியி, அப்பு, தேயு என்பன எவ்வனமாம் எனச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

வெவ்வுஷாது தவாடிஸுதாடி (௨. ௪. ௧௯)

(௨௮௭) விசேஷமுண்மையால் அவை அவ்வாறு கூறப்பட்டன, கூறப்பட்டன.

அன்னாதிமிசுத்துண்மையாம் விசேஷத்தினால் அன்ன முதலியவற்றின் பேச்சு உளதாகின்றது. ஆகலின், முத்திரப்படுத்தும் சிவபெருமான் நான் முகப்பிரமாவாகிச் சமஸ்த நாமரூபங்களைச் சிருட்டித்தனர் என்பது யுத்தம்.

(௧௯)

மூன்றாம் அத்தியாயத்து

முதலாம் பாதம்.

(க) ததந்தரபிரதிபத்தியதிகரணம்.

தஞ்சாவூர்திவெள்ள ராஹதி ஸம்பரிஷத்: ப்ரநிதரூப
ணாஜிராஜ (ந. க. க)

(உஅஅ) பிரசுதோத்தரங்களாற் (பெறப்படுமாறு) ஆன்மா மற்றோர் சரீரமெடுக்குங்காற் சூக்கும் பூதங்களைத் தழவி ஓடுகின்றது.

முதலாம் அத்தியாயத்திற் சித்தித்த உலகமுதற்காரணம் பிரமம் என (உபநிடதங்களால்) ஒரே கருத்தாகக் கூறப்பட்டமைக்கு விரோதமாக எழுந்த அகேசுப்பங்களுக்குப் பரிகாரம் கடந்த அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டது.

என்னமெனின், பிரதமபாதத்திற் சாங்கியாதி தர்க்கவிரோதம் பரி
கரிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பாதத்திலே பிரதானகாரணவாத முதலியவற்றுள்ளே தர்க்கவிரோதம் காட்டப்பட்டது.

மூன்றாம் பாதத்திலே பூதசிருட்டியின் அவாந்தரவிரோதத்தைப் பரிசுரித்துக்கொண்டு, ஆன்மா நித்தியத்துவாதி குணங்களை யுடையதாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

நான்காம் பாதத்திலே பிராணன் இந்திரியம் என்பவற்றின் சொருபத்தையும், பிரமத்தைக்கொண்டே அவைகளுக்கு உற்பத்தி உளதாம் என்பதைப்புகூறி, மற்றெல்லாவற்றின் நாமரூபங்களின் பகுப்பு நிரூபிக்கப்பட்டது.

சண்டு மூன்றாம் அத்தியாயத்து முதற் பாதத்திலே நித்தியத்துவ
முதலாயவற்றோடு கூடிய ஆன்மா போக்குவரவு செய்தல் நிரூபிக்கப்படவில்
லது.

இரண்டாம் பாதத்தில் அதின் அவஸ்தாநிருபணபூருவமாகச் சிவபெருமானது சோதபலகைமீது கூறப்படுகின்றது.

மூன்றாம் பாதத்திலே (வேதத்திற் பலகிடங்களிலும் கூறப்பட்ட) பஸ் வகைச் சிவ உபாசனையின் குணேபசங்காரம் கூறப்படுகின்றது.

நான்காம் பாதத்திலே ஆச்சிரமாதிகளின் தருமம் கூறப்படுகின்றது.

இப்போது முதலாம் அதிகரணத்திலே ஆன்மா மற்றோர் உலகத்துக்குப் போக்குவரவு செய்யுங்கால், அது மற்றோர் சரீரத்தை எடுத்தற்குச் சூக்கும பூதங்களுடன் கூடிப்போகின்றதா? இன்றேற் கூடாது போகின்றதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்டம்) ஆன்மா தேகத்தைவிட்டுப் புறப்படுங்காற் சூக்குமபூதங்களாய் எய்தப்போகும் சரீரபீஜங்களைக்கொண்டு போகாது, (அவற்றை) விடுத்தே போகின்றது; பூதங்கள் சுலபமாய் யாண்டும் பெறப்படுவன வாத லானும், ஆயாசம் விருதாவாய் முடிதலினாலுமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஆன்மா மற்றோர் தேகம் எடுக்கும்பொருட் சூக்குமபூதங்களைக் கொண்டு செல்கின்றதென்பது பஞ்சாக்கினி வித் தையிற் போந்த வினாவிடைகளாற் பெறப்படுகின்றது.

வெஷயஸா பஹுஜ்யாஹுதாவாவஃ வுருஷவவஸொஹவணி |
(சாந். இ. ந. ந)

“ஐந்தாவது ஆகுதியில் அப்புக்கள் புருஷன் என்று கூறப்படுதலை அறிவையோ” என்பது வினா.

ஐதிஹவஹுஜ்யாஹுதாவாவஃ வுருஷவவஸொஹவணி |
(சாந். இ. ந. ந)

“ஐந்தாவது ஆகுதியில் ஆகுதி செய்யப்பட்ட அப்புக்கள் புருஷன் என்னும் மொழியையுடையவாகின்றன” என்பது விடை.

இதன் பொருள் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறப்படுகின்றது. பிராம்மணத்தி சரீரத்துள்ள ஆன்மா ஆகுதி முதலிய பிற கருமங்களையும் புரிந்து அக்கருமபயன்களைத் துய்க்கும்பொருட்டு, இச்சரீரத்தை விடுத்துப் போகுங்கால், இச்சரீரத்துள்ள மற்றைப் பூதங்களோடியுயந்த சூக்குமபூத அபிமினோடு கூடி அக்கினியாகக் குறிக்கப்பட்ட * தியு (சுவர்க்க)லோகத்தை அடைந்து, அந்த அமிர்தமயமாகிய தேகாகாரமாய்ப் பரிணமித்த அப்புக்களோடு சேரப்பெற்றுத் தேவர்களுக்கு உபயோகமாகி, அவர்களோடு தானே அங்கே விசேஷ போகங்களை அனுபவித்து, பிராம்மணத்தி சரீரத்தைக் கொடுக்கும் எஞ்சிய கன்மத்தோடு அவ்வான்மா கன்மங்கள் செய்யும் பொருட்டு இவ்வுலகத்துக்கு வந்து அந்த அப்புக்களோடு கூடியே அக்கினி யாகக் குறிக்கப்பட்ட மேகத்தை அடைகின்றான்; பின்னர் மழைத்துளி

* இந்தப் பஞ்சாக்கினிவித்தை சிவஞானபோதத்து உ-ஆகு குத்திரத்து உ-ஆம் அதிகரணத்து முதலாம் வெண்பாவுரையிற் குறிக்கப்பட்டும், “துறக்கம் மேகமண்டலம் நிலம் தந்தை தாய் என்னும் இவ்வைந்திடம் அங்குபாகவும், அவ்வவ்விடங்களி னெய்திய ஆன்மா ஆகுதியாகவும் வைத்துத் தியானித்தல்” என்று திராவிடமரபாடியத்தில் வரையப்பட்டுமிருக்கின்றது.

களோடு அக்கினியாகக் குறிக்கப்பட்ட பூமிக்கு வருகின்றான். அங்கிருந்து நென்முதலிய தானியங்களோடு உணவுவடிவாகி அக்கினியாகக் குறிக்கப் பட்ட புருஷசரீரத்தை அடைந்து, இந்திரியமயமாகிய அந்த அப்புக்களோடு கூடி மற்றோர் அக்கினியாகக் குறிக்கப்படும் பெண்ணை அடைகின்றான். புருஷ சரீரம் என்று கூறற்கியன்ற சரீரமாகமாரிய அப்புக்களோடு சேர்ந்து, கன் மத்துக்கியையப் பிராம்மணதி சரீரமாகப்பிறக்கின்றான். இஃதெல்லாம்பின் னர் நன்கு விளக்கப்படும். ஆகலின், ஆன்மா மற்றோர் சரீரத்தை எடுக்க வேண்டுமாயின் அது குக்குமதேகத்தோடு கூடியே போகின்றது. (க)

சூராதிக்ஷாது ஹயஸூக (௩. க. ௨)

(௨௮௬) ஆயின், முத்திறப்படுத்தும் இயற்கையும், மிகு திப்பாடு உண்மையான்.

ஒவ்வொன்றும் முத்திறப்படுதலின், ஒவ்வொன்றும் முத்திறவியல் பினவாம். எஞ்சிய பூதங்களோடு சேர்ந்த அப்புக்களே மிகுதியாதல்பற்றி அங்ஙனம் குறிக்கப்பட்டன. ஐந்தாம் ஆகுதியில் அப்புக்கள் என்றவிடத் துக்கேவலம் அப்புசப்தம் கூறப்படுகின்றமையானும் விரோதம் இல்லை. (௨)

பூணமதேஹ (௩. க. ௩)

(௨௯௦) பிராணன் புறப்படுதலினாலும்.

பூணஃசூரண ஸவெ-பூணா சுந-ஃசூரணி

(பிரு. சு. ச. ௨)

“பிராணன் புறப்படும்போது அதனோடு கூட எல்லாப் பிராணன்களும் புறப்படுகின்றன” என்பதிலால் ஆன்மாவோடு இந்திரியங்கள் புறப்படுத லால் இந்திரியங்களுக்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ள சரீரமனமும் அறியப்படு கின்றது. (௩)

ஆகலின், ஆன்மா புறப்படும்போது குக்குமபூதத்தோடு சேர்ந்து கொண்டே போகின்றதென்பதைச் சூத்திரகாரர் ஆசங்கித்துப் பரிசரிக்கின் றனர். .

சூராதி மதி ஸூ-தெரிதிவெஹ ஹக்ஷாசு (௩. க. ௪)

(௨௯௧) அக்கினி முதலியவற்றை அடைகின்றவெனச் சுருதி கூறுகின்றதெனின், அன்று; அது கவுணமாதலின்.

(ஆகேஷம்)

யதூஸ்ய ஸூ-ஸூஸ்ய ரூ-தஸ்யாநீ-வாமவெதி ஸாக-பூ ணஸூ-பூ-ராதிக்ய (பிரு. ௫. ௨. ௬௩)

“எங்கே இந்த இந்த மனுஷனுடைய வாக்கு அக்கினியையும் பிராணக்
வாயுவையும், கண் சூரியனையும் அடைகின்றனவோ” என்றற்றொடக்கத்தி
சுருதிகளில், இந்திரியங்கள் அக்கினிமுதலியவற்றை அடைதலாகக் கேட்
கப்படுகின்றது. ஆகலின், ஆன்மாவோடு கூட இந்திரியங்கள் செல்லவில்
கூடியே எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனமன்று; வாக்காதி சப்தங்கள் வாக்காதி அபீர்ஷண
தேவதைகளிற் கவுணமாயினமையானும்,

ஒஷயீவெ-ஹி வநஸுதநேரோ (பிரு. நு. உ. கரு)

“ரோமங்கள் செடிகளையும், கேசங்கள் மரங்களையும் அடைகின்றன”
என்று (அங்ஙனஞ்) செல்லாத ரோம முதலியவற்றோடு கூடப்படிக்கப்
படுகின்றமையானுமாம். (சு)

புயலே ஸ்ருவணாதிதி வெஹ தா வவஹு-வவதேஹி

(ந. க. கரு)

(உருஉ) முதற்கண் கூறப்படாமையான் எனின். அங்ங
னம் அன்று; பொருத்தமுறுதலான் அவைகளே.

(ஆகேஷம்) முதற்கண்ணே சவர்க்கலோகாக்கினியைபுற்றுப்பேசங்
கால் அப்புக்கள் கேட்கப்படாமையின், அப்புக்கள் புறப்படவில்லை;

வநதவீஹநே டெவாஸு-ஹி ஜஹதி (சாந். நு. ச. உ)

“இந்த அக்கினியில் தேவர்கள் சிரத்தையை ஆகுதிசெய்கின்றனர்” எனச்
சிரத்தையே கேட்கப்படலான் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று. அப்புக்களே சிரத்தை என்னும் சப்தத்தினுற்
கூறப்படுகின்றன. எங்ஙனம்? சிரத்தையை அப்புக்கள் என்று சொல்வதே
பிறற்றொடர்ச்சிக்கு இணக்கமுறுதலின்.

ஸ்ருவா வா ரூவஃ (தைத். பிராம். ந. உ. ச. உஅ)

“சிரத்தையே அப்புக்கள்” என்று சுருதி சொல்வதாற் சிரத்தை என்னும்
பதம் அப்புக்களுக்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. (சு)

குத்திரகாரர் பின்னரும் ஆகேஷித்து உத்தரம் இறுக்கின்றனர்.

ஸ்ரு-ஹி வநஸுதநேரோ ஹி வநஸுதநேரோ (ந. க. கரு)

(உருஉ) கூறப்படாமைபற்றி (அது) அந்நாள் எனின்;
அன்று; யஞ்ஞாதி செய்பவர் அறியப்படுதலின்.

(ஆகேஷம்). என்ஹி விஞ்ஞானிகளில் அப்புக்கள் மாதிரியும் கூறப்படு
கின்றன. அவற்றற்றமுவப்பட்ட ஆன்மா குறிக்கப்படவில்லையே எனின்,

“அந்த அக்கினியிலே தேவர்கள் சிரத்தையை ஆகுதிசெய்கின்றனர்; அந்த ஆகுதியிலிருந்து சோமராஜன் உதிக்கின்றான்” என்னும் வாக்கியத்தில் அந்த யஞ்ஞஞ் செய்பவர்களே சோமராஜனாகக் குறிக்கப்படலான். ஆகலின், வினாவிடைகளினும் அப்புக்களாற் றழுவப்பட்டு அதனையே சரீரமாகக் கொண்ட “ஆன்மாவே அப்பெனக் கூறப்படுகின்றான்” என்று பெறப்படுகின்றது. அது பற்றி விரோதமில்லை. (க)

ஊகூ0 வா நாஆ விகூஆதூயாஹி டுஸாயகி (ந. க. எ)

(உகூச) ஆன்மாவை அறியாமையின், அது கவுண்மே; அங்ஙனம் சுருதி கூறுகின்றது.

(ஆகேஷம்)

வனஷ லொரோராஜா தடுவாநாஜிணகடுவா ஹகூயணி

(சாந். இ. ௧0. ச)

“இவன் சோமராஜன்; அவன் தேவர்களுக்கு ௧ அன்னம்; இவனைத் தேவர்கள் † உண்கின்றனர்” என்று சுருதி கூறியவாறு, அவன் சோமராஜனுடைய வியல்பை அடைந்தபோது அவன் தேவர்களால் உண்ணப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றமையான், அந்த அப்பு (என்னும் மொழி) சீவான்மாவைக் குறிக்காதெனின்,

(உத்தரம்) அவன் உண்ணப்படுகின்றான் என்று கூறினமை கவுண்மே. அவன் பரமான்மாவை அறியாமையாலே தேவர்களுக்கு அதுபவிக்கும் கருவியாகின்றான் என்பதே அபிப்பிராயம். அவ்வாறே,

யஸாயஸுரொவ0 ஸடுவாநாடி (பிரு. ந. ச. ௧0)

“பகலிருப்பது போல அவன் தேவர்களுக்காகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியானது பரமான்மாவை அறியாதவர்கள் பசுப்போலத் தேவர்களுக்கு உபகரணமாகா நிற்கின்றனர் என்று காட்டுகின்றது. பரமான்மலித்துக்கள் விவபெருமானுக்கு உபகரணமாகவும், அநான்மலித்துக்கள் தேவர்களுக்கு உபகரணமாகவும் ஆகின்றனர் என்றும் அறியற்பாற்று. ஆகலின், எப்பிரகாரத்தினாலேனும் ஆன்மா மற்றோர் சரீரம் எடுக்குங்காற் குக்குமசரீரத்தோடே செல்கின்றான் என்பது சித்தித்தது. (எ)

௧ அன்னம் என்றது உபகரணமாய்ப் பிரியமாயுள்ளதின் மேற்று.

† உண்கின்றனர் என்றது தேவர்களுக்கு அவர்கள் பிரீதியாகின்றார் என்பதின் மேற்று.

(2) கிருதாத்தியபாதிசுரணம்.

கிருதாத்தியபாதிசுரணம் ஐயுஷ் ஸுதிசுரணம் யதேதேநவஹி:

(௩. க. அ):

(2௬௫) கருமம் முடிந்தகாலையில் ஆன்மா கன்மசேஷத் தோடு மீளுகின்றது; அங்ஙனம் அது போனபடியானும் வந்தபடியானும் எனச் சுருதி ஸ்மிருதி கூறுவதினால்.

ஆன்மா பூத குக்கும் தேகமுடையனாகவே சுவர்க்கலோக முதலிய உலகங்களிலே போய்த் தேவசரீரமடைந்து சுயகன்மத்துக்குத் தகுதியாய் பலங்களைத் துய்க்கின்றான் என மேலைச் சூத்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது ஆன்மா அங்ஙனம் துய்த்த பின்னர் இவ்வுலகத்துக்கு வருங் கால், அவன் கன்மசேஷத்தோடு வருகின்றானா? இன்றேற் கன்மமுழுமையும் துய்த்தபின் வருகின்றானா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) இப்போது ஆன்மா அனுசயம் எனப்படும் கன்ம சேஷமின்றிச் சுவர்க்கத்தினின்று மீளுகின்றான் என்று கூறுவதே யுத்தம். [அங்=(ஆன்மாவோடு) கூட, சேதே=இருத்தல் எனப் பொருள்பட], அங் சு யம் என்பது ஆன்மாவோடு கன்மசேஷம் சார்ந்துளதென்பதே பொருள். சுவர்க்கத்திருந்திறங்கினவனுக்குக் கன்மசேஷமில்லை; ஆண்டுக் கன்மபலந் துய்க்கப்பட்டமையின்.

யாவதுவா துஷ்டிகா யதேதேவாஜா நஸு பௌநிவதேதேவா

(சார். ௫. ௧௦, ௧௧)

“கன்மம் துய்த்து முடிவுபெறும் வரையுமிருந்து, அவர்கள் (ஆன்மாக்கள்) வந்த வழியே திரும்புகின்றனர்” என்று சுருதியும் அவ்விஷயம்பற்றிக் கூறுகின்றது. ஈண்டுச் சம்பாத்தம் என்பது கன்மசமூகம். கன்மமுழுமையும் ஒழியும் வரையும் அவர்கள் சுவர்க்கத்திலிருக்கின்றனர். ஆகலின், கன்மபல முழுமையும் துய்த்தபின்னர் ஆன்மா கன்மம் யாது மின்றியே சுவர்க்கத்தி லிருந்து இறங்குகின்றான் எனின்,

(சித்தாந்தம்) நல்வினை துய்த்து முடிந்த ஆன்மா மீண்டு இவ்வுலகத் துக்கு வருங்காற் சேஷகன்மத்தோடு தொடர்ந்து வருகின்றான். இது எங்ங னம் கூறப்படுகின்றதெனின்? சுருதி ஸ்மிருதி வாயிலாய்.

தடிஹி ருணியஅரணா சுஜாஸொ ஹயதெத் ருணியாஃ ஸ்யாதி
பிரவரேஜாஸுரணயொயாமிஃ வா சுசுரயயொயாமிஃ வா வெவஸுயொ
மிஃ வா சுசுய ஹி கவாயஅரணா. சுஜாஸொ ஹ ய தெத் சுஜாமி

யா0 யொநிராவபெருநீ ஸ்யொநி0 வா ஸு0கரயொநி0 வா ஊ0வ
யொநி0 வா (சாந். நு. ௧௦. ஏ)

“நல்லொழுக்கமுடையார் பிராம்மண கூத்திரிய வைசியர் முதலிய நற்
பிறப்பை விரைவில் அடைகின்றார், தீயொழுக்கமுடையார் நாய் பன்றி
சண்டாளன் முதலிய தீயபிறப்பை விரைந்து அடைகின்றனர்” எனச் சுருதி
பிற் கூறப்படுகின்றது.

ஜாயதெ வுணுகு0ணா|

“அவன் நநீகன்மத்திறை பிறக்கின்றான்” என மிருதியினும் கூறப்படுகின்
றது. இன்றேல் உடனே பிறந்த சிசுவுக்கும் தர்மா தர்மமில்லாமையான் சுக
துக்கானுபவம் இல்லையாய் விடும். ஆகலின், போனவழியேயேனும் வேறு
வழியேயேனும் மீளுங்காற் சேஷகன்மத்தோடே ஆன்மாக்கள் வருகின்
றார்கள். அஃதாவது அவர்கள் ஆகாயமார்க்கமாக இறங்குங்கால் ஏறின
வழியே வாயுவாதிகளையடைந்தும், பிதிருலோக முதலியவற்றைபடையாம
லும், வேறு பிரகாரமாக மீளுகின்றார் என்பது பொருள். (அ)

பின்னருஞ் சூத்திரகாரர் ஆகேஷித்து மற்றோர் பிரகாரம் மறுக்கின்
றனர்.

அரணாஹிதி வெஹ தடிவெக்ஷணாஸ்ய0தி காஷ0பாஜிநி0|

(ந. க. ௧)

(உகக) சரணம் என்னும் மொழியினாலெனின் அன்று;
அது உபலக்ஷணப்பொருளென்று கார்ஷ்ணஜிநி சொல்
கின்றனர்.

(நல்லொழுக்கமுடையர்) ரமணீயசரண0 (தீயொழுக்கமுடையர்) கழிய
சரண0: என்பவற்றிற் கண்ட சரண என்னும் மொழியினால் அனுசயம்
எனப்படும் கன்மசேஷம் சித்திக்கவில்லை; அது ஸ்மிருதியிற் கண்ட ஒழுக்
கத்தையே குறித்ததாம் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; சுருதியிற் கண்ட சரண என்னும் மொழி அனுச
யம் எனப்படும் கன்மசேஷத்துக்காகவே உபலக்ஷணப்பொருளாயிருக்கின்
றது; அந்தக் கன்மசேஷமே சுகாதிகளைச் சாதிக்கின்றமையின். (க)

சூருஸ0க்ஷிதி வெஹ தடிவெக்ஷணாஸ்ய0தி (ந. க. ௧௦)

(உகஎ) (அந்த ஒழுக்கம்) வீணும் எனின், அன்று;
அதனை அபேக்ஷித்திருத்தலான்.

(ஆகேஷம்) அங்கனமாயின், ஸ்மிருதியிற் கூறப்பட்ட ஒழுக்கம் உப
யோகமின்றியும் வீணாகவும் போமே எனின்,

(உத்தரம்) அன்று;

ஸுயுஹீநா ஸுயுஹீநி-த்யுநஹ-ஸுவ-கூப-ஸுயு

யநுதூரூதெ கூப-ந தஸு மஹாஸுவெசு

“(காலை மாலைச்) சந்தியின்றி இருக்கும் எவனும் நித்தமும் அசுத்தன்; சகல கன்மத்துக்கும் யோக்கியனாகான்; அவன் எக்கிரியையைச் செய்யினும் அவன் அதன் பயனை அடையான்” என்று சுருதியிற் கூறப்பட்டாற் போல, நல்வினைகளினைத் தும் அதனை அபேக்ஷித்துண்மையான். இது கார்ஷ்ணஜிநியின் கொள்கை. (க0)

ஸுயுத ஸுயுதெ வஸவெதி து ஸாஹி (ந. க. கக)

(உகஅ) ஆயின் நல்வினை தீவினைகளே என்று கூறுவர் பாதரி.

(மேலே உதகரித்த சுருதியிற் கண்ட) சரணம் என்னும் மொழி (முறையே) நல்வினை தீவினைகளைக் குறித்ததென்பர் பாதரி; புண்ணிய கன்மத்தை ஆசரிக்கின்றான் எனப் பிரசித்தமாகலின், சூத்திரகாரர் கருத்தும் இதுவாம். சரணம் என்பது உபலக்ஷணயினாலன்றி நேரே நல்வினை தீவினைகளைக் குறித்ததென்ப பாதரி கூறுகின்றார். கன்மமானது ஸ்மிருதியிற் கூறப்பட்ட நல்லொழுக்கத்தை அபேக்ஷித்து நின்றது என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதே.

ஆகலின், ஆன்மா சுவர்க்கத்திருந்து மீளும்போது தான் செய்த நல்வினை தீவினையாகிய கன்மசேஷத்தோடு தொடர்ந்துவருகின்றான் என்பது சித்தித்தது. (கக)

(ந) அறிஷ்டாதிகார்யாதிகரணம்.

கூபிஷ்டாஹிகாரிணாவி ஸுயுத்யு (ந. க. கஉ)

(உகக) நற்கன்மமுதலிய செய்யாதோர்க்கும் கூறப்பட்டது.

யஞ்ஞாதிகளாகிய பொதுத் தருமங்களைச் செய்பவர் சந்திரனை அடைதல்போல, மற்றையோரும் சந்திரனை அடைகின்றாரா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகடும்) அங்ஙனமாயின் யஞ்ஞாதி பொதுத் தர்மங்களைச் செய்பவர்க்கும் சந்திரகமன்ம் உண்டே;

யெ வெகெ வாவூதேதூகாப்யணி ஸுயுஸுவெதெவெசு மஹி (கௌஷீ. க. உ)

“இவ்வுலகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போவார் எனஞ்சந்திரிகளே அடைகின்றனர்” என்றுஞ் சுருதியினால் எல்லோரும் பேதம் யாதுமின்றிச் சந்திரிகளே அடைகின்றனர் எனக் கேட்கப்படலான். பாவிசுளுக்கு அங்கே இன்பம் கிடையாவிடினும் மீண்டுவந்து சரீரம் எடுக்கும்பொருட்டும், பஞ்சமா ரூதியை அடையும்பொருட்டும் சுவர்க்கத்துக்குப் போதல் அபேக்ஷிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், யஞ்ஞமுதலிய பொதுத் தருமங்களைச் செய்யாதோர்க்கும் சந்திரகமனமுளதாம் எனின்;

(கஉ)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

ஸௌயஜெந க்வநுஹுயெதரெஷா ராரொஹாவரொஹௌ
தஜதிஸுநாஸு (ந. க. கக)

(கூ௦) ஆயின் யமலோகத்திலே அனுபவித்துப் பிற ரெல்லாம் போய் மீளுகின்றனர்; சுருதி அக்கதிகளைக்காட்டலான்.

யஞ்ஞதிபொதுத் தர்மங்களைச் செய்யாதோர்க்குச் சந்திரகமனமில்லை. ஆயின்,

வெவஸுதௌ ஸௌயஜெந ஜநாநாஸு (இரு. வே. க௦. கச. க);

(தைத். ஆரணி. சு. க. க)

“சனங்களுக்கெல்லாம் எல்லை யமன்” என்றவாறு, அவர்கள் யமலோகத்திலே கருமபலன்களைத் துய்த்துப் பின்னர்ப் (பூமிக்கு) மீள்கின்றனர். அவர்களுக்குப் போதலும் மீளுதலும் இங்ஙனமே. ஒருவன் சுவர்க்கம் போதல் போகத்தின்பொருட்டன்றோ; பஞ்சமாகுதி பெறும்பொருட்டன்று; பெண்ணின் ஆகுதியானது இல்லையாக, * துரோணர் முதலாயினோர் விஷயத்திற் றோஷமேறலான். ஆகலின், பாவிசுளுக்கு யமலோகப்பிராப்தி என்பது யுத்தம்.

(கக)

ஸுரணி ஹ (ந. க. கச)

(கூ௦க) ஸ்மிருதியும் கூறுகின்றன.

*ஸுபுஹஸுதெ வபுஹதீதெ ஷுஷ்வஷுஷு விஜி ஹாணி
ஸுஸா ஷுஷுணா ஸுஸுதூஸு ஹாஸாஜ யெயாநிஷு

(பா. ஆதிபருவம், சுள: எ௦)

“பாத்தவாஜகுமாராகிய துரோணர் (ஐந்தாவது ஆகுதியாயி) பெண்ணிடத்து நின்று மிகுந்த புதும்படைத்த பிருகஸ்பதியின் அம்சத்தினின்று உற்பவித்தனர்” என்று பாரதம் கூறுகின்றது.

சென்னை-6 மின்னணு வாரியம் நிர்வாகி யிஷ்யூ கமவயிதா

(விஷ்ணுபுராணம், க. ௪. ௫)

“பிதாவேன, இவ்வெல்லாம் யமுனாநகரைக்குட்படுகின்றனர்” என்றற்றோடக் கந்த விலையம், இந்தப் பொருள்பட, ஸ்மிருதிபினம் கூறப்படுகின்றது. (கச)

சுவித ஸவுத் (ந. க. கடு)

(ஈ02) மேலும் ஏழு (உண்டு)

சப்த இரௌவாதி நரகங்களையும் பாவினுக்கு மகாநரகங்கள் என்று கூறுகின்றனர். (கடு)

ததூவி உ ததூவாராடிவிரோயம் (ந. க. கசு)

(கூடு) அங்கும் அவனது வியாபாரமுண்மையின்
விரோதம் இல்லை.

சித்திரகுப்தர் முதலாயினோரால் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட நரகங்களினும், அவரையெல்லாம் பிரேரிக்கும் யமன் அவர்களுக்கு அதிஷ்டாதாவாதலின், அவ்வியமன் வசப்பட்டவராயினர் என்பதனை விரோதமுறது. (கக)

விஜயாகாசி-மெனாரிதி து புகுதகாசு (ந, க, கௌ)

(ஈஓசு) வித்தையும் கன்மமுமே பிரகிருதவிஷயமாத
வின்.

(ஒருவன்) வித்தை எனப்படும் உபாசனாபலமாகிய பிரமத்தையேனும் கன்மபலமாகிய சந்திரனையேனும் அடைகின்றான். எங்ஙனம்?

தமிழ் இனம் விடாமல் வெட்டிவிடுவதற்கு கவனத்துடன்
வாஸதெ தென்னிந்தியாவிலுள்ளனர். சுயம் உரிமை மூலம் உரிமை
தென் இந்தியாவாஸதெ தென் இந்தியாவிலுள்ளனர்.

(சாந். நு. க0. க, ந)

“இதனை அறிந்தவர்களும், வனத்திலே சிரத்தையுடையராகத் தவஞ் செய்
வேளும், அர்ச்சகதியை அடைகின்றனர்; ஆயின் கிராமத்திலே யஞ்ஞாதி
தருமங்களைச் செய்பவர் தூமகதி அடைகின்றனர்” என்னுஞ் சுருதியிற்
கண்டவாறு பிரமத்தையும் சந்திரனையும் அடைவிப்பன முறையே வித்தை
யும் கன்மமுமாம் என ஆரம்பிக்கப்பட்டமையின். ஆகலின், பாஸிகளுக்கு
அக்கதிப் பிரசங்கமின்று. (கௌ)

ந. குரூதியே தயோவயுடுஸ்டு (ந. க. கடி)

(உரதி) முன்னுதராயினர் (சுவர்க்கத்துக்குப்) போவார்
ரல்லர்; அங்ஙனஞ் சுருதி கூறுகின்றமையின்.

சரீரம் பஞ்சமாசுதி வாயிலாகப் பெறப்படவேண்டுதலான், பாவிக
ளுக்கும் அதுபற்றிச் சுவர்க்கலோகம் வாய்க்காது;

கடுமையொர் வயொநந் கூதெண்ண வநதாநீரோர் கூடொர்
 ண்ணுவு வகூடாவதீயி ஹதாநி லவணி ஜாயவூர்பயவெதுகதூ
 தீயம் ஸூநம் தெநாவெளவொகொநவம்வாயுயுப்தெ

(சாந். நு. க0. ௮)

“இந்த இரண்டு மார்க்கத்தில் எதிலாவது இறந்து பிறக்கும் அற்ப செந்துக்
கள் இடைவிடாது மீளுவனவல்ல; அவைகளுக்கு மூன்றாவதாகிய ஸ்தான
மொன்றுளது; ஆகலின், அந்த உலகம் நிறைவாதல் இல்லை” என அவர்
கள் சுவர்க்கத்துக்குப் போதல் இல்லை என வெளிப்படையாகக் கூறுகின்ற
மையான். “மூன்றாவது தானம்” என்பது பாவிகள் மேற்று. ஆகலின், பாவி
கள் சுவர்க்கத்துக்குப் போவாரல்லர். (கஅ)

ஸ்திரீ-தேவியை யொரு (ந. க. கக)

(௩௦௬) உலகத்திற் கூறப்படலானும்.

இவ்வுலகத்திலே புண்ணியகன் மமுடைய * திரௌபதி முதலாயினோர்
 க்ருச் சரீர ஆக்கத்தின்பொருட்டு ஐந்தாவது ஆகுதி அபேகஷிக்கப்படவில்லை
 எனக் கருதப்படுகின்றது. (கசு)

உயர்நாவு (ந. க. உ0)

(௩௦௭) (சுருதியிற்) காண்டலானும்.

தெஷார் வெஷார் ஹதாநாஹ் துணைவ ஸீதாநி உவனி
கண்ணு ஜீவஜகோஜிழ் (சாந், சு, ந, க)

“எல்லாச் செந்துக்களுள்ளும் அண்டஜம், சீவஜம், உற்பிச்சம் என மூன்று பிஜங்களே உள” எனச் சுருதியிற் காணப்படுகின்றது. சண்டச் சுவேதஜ உற்பிச்சவிஷயத்தில் அது (பஞ்சமாருதி) அபேகாதிக்கப்படாமை காணப்படுகின்றது.

(ஆசைப்பம்) “சீவஜம் உற்பிச்சம்” என்னுஞ் சுருதியிற் சுவேதஜந்
தைப்பற்றிக் கூறப்படவில்லையே எனின், (உ0)

*காரைக்காலி வாணாஜி வெற்றிபுரா தலைதிதா.

(பார. ஆதிபருவம், கசக: ௪௪)

(திருஷ்டத்தும்கார் உதித்தபின்னர்) யஞ்ஞவேதியின் மத்தியிலிருந்து பாஞ்சாலி எனப்படும் புத்திரியும் எழுந்தாள்” என்று பாரதல் கூறவின்றமையாது, திருஷ்டத்தும்காரும் தரோபதியும் ஐந்தாவது ஆகுதியாகிய பெண்ணிடத்திருந்து உற் புத்தியாயினால் என்பது பெறப்படுகின்றது.

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் இறுக்கின்றனர்.

தஞ்சையிலுள்ள ரெய்ஸ் ஸ்கூலில் (ந. க. உக)

(ஈ0அ) சுவேதஜமானது மூன்றாவதாகிய (உ'ற்பிச்சத் தில்) அடங்கிற்று.

சுவேதஜமும் மூன்றாவதாகிய உற்பிச்ச மொழியில் அடங்கிற்று. ஆக
லின், பாவிகள் சுவர்க்கத்துக்குப் போவாரல்லர் என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்
டது. (உத)

(சு) தத்சவாபாவ்யாபத்தியதிகரணம்.

தலைவரவர்களே (ந. க. உஉ)

(ஈ0க) அவன் ஒத்த இயல்பை அடைகின்றான் ; அது பொருத்தமாதலின்.

சுவர்க்கத்திலே பல போகம் துய்த்தபின்னர்க் கன்மசேஷத்தோடு
வருகின்றனன் என மேலை அதிகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது.

சுடுகெட்டுவாஜாநம் வாநதில்தொட்கொ யடுகெடுகாராயிர
காராயிரமும் வாயுலகுக்கூடியுடுகொ லவதி யுடுகொ லு
கூரஹும் லவதி கூறும் லுகூர் கெடுவொ லவதி கெடுவொ லுகூர்
புவஷத்தி (சாந். நு. க0. நு. கூ)

“பின் அவர்கள் வந்த வழியே ஆகாயத்துக்கும், ஆகாயத்திலிருந்து வாய்வுக்குமாக மீளுகின்றனர்; பின் (யஞ்ஞஞ் செய்வோன்) வாயுவாகிப் புகையாகின்றான்; புகையாகிப் பனியாகின்றான்; பனியாகி மேகமாகின்றான்; மேகமாய் வருஷிக்கின்றான்” என்னுள் சுருதியில், அவன் இறங்குங்கால் ஆகாய முதலியவாதல் கூறப்படுகின்றது.

ஆன்மா ஆகாயமாகின்றனா? இன்றேல் ஆகாயம் போலாகின்றனா?
என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகும்) சூதி (ஊடுகா) என்னும் மொழியினால், சூன்மா
சூதாசாதியாகவே எய்துகின்றன எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். இறங்குங்கால் ஆன்மா ஆகாசாதியாக வரவில்லை; ஆனால் ஆகாயாதி போல வருகின்றான்; அங்கே (அவனுக்கு) சுக துக்கானுபவயின்மையின். இன்பதுன்பங்களை அடைதற்காகவே ஆன்மா அவ்வச் சரீரங்கள் எடுப்பது; ஒரு பொருளுக்கு மற்றொரு பொருட்டன்மை உத்தமமாட்டாமையின். ஆகலின், இறங்குங்கால் (ஆன்மா) ஆகாயமுதலிய போல் வருகின்றான் என நினைக்கப்பட்டது. (வழி)

(ரு) நாதசிராதிசரணம்.

நாதிவிரோண விசேஷாக (ந..க. உந)

(ஈக௦) நெடுங்காலமன்று; விசேஷமுண்மையான்.

எண்டு இறங்குங்கால் ஆன்மா தாமசமுறுகின்றது? இன்றேல் தாமசமுறவில்லையா? இன்றேல் ரிபமயில்லையா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபசுதம்)

த ஹ ஹ ஸ்ரீ ஹி யவா ஒஷயி வநஸ்தயவஸ்திஹிஷாஹிஜாயகெஹி

(சாந். நு. க0. க)

“நெல்லு, யவை, ஒஷதி, வனம், திலம், உழுந்து என்பனவாயாகின்றன”
என்னுள் சுருதியானது (ஆன்மா) மழைபெய்தபின்னர்த் தானிய முதலிய
இயல்பை அடைகின்றான் எனக் கூறுகின்றது. நெல்லு யவை முதலியவை
களாய் அடைதற்குமுன், (ஆன்மா) ஆகாய முதலியவற்றில் விளம்பமாயே
னும், விளம்பமில்லாமலேனும் உளதாம்; இதற்கு நியமமில்லை எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். நென் முதலியவாகவாதற்குமுன் ஆன்மா ஆகாயமுதலியவற்றில் நெடுங்காலம் நிற்கிறதில்லை; எங்ஙனம்?

கனெதா வெவ வயு டுனி-ஐரவதாழ் (சாந். நு. க0. சு)

“அதிலிருந்து தவிர்தல் மிக அரிது” என்னுஞ் சுருதியினால், நென் முதலிய வாயபின் அவ்வியல்பிலிருந்து நீங்குதல் அரிதாம் எனக் கேட்கப்படுகின்றது. ஆகலின், (ஆன்மாக்கள்) நென்முதலியவற்றிற்குமாதித்தலான், பிற விடங்களிலே (அவை) விரைந்து செல்கின்றன எனப் பெறப்படுதலின், ஆகாசாதிகளில் ஆன்மா தாமசஞ் செய்யவில்லை. (௨௩)

(கூ) அந்யாதிஷ்டிதாதிகரணம்.

சுதூரியிஷ்டெ வடுவ-வடிவிவாவாக (ந. க. உச)

(ஈகக) மற்றொருநூல் (ஆன்மாவினால்) அதிஷ்டிக்கப் பட்டவிடத்து முன்போற் கூறப்பட்டமையான்.

எனவே ஆன்மா தானியாதியோடு சம்பந்தமாத் திர முற்றவருகின்
றதா? இன்றேல், தானியமாய்ப் பிரக்கின்றதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவாதலம்) - அனைவரின் முன்னிலையில் நான் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன். அனைவரின் முன்னிலையில் நான் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்.

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். மற்றை ஆன்மாக்களால் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட தானியமுதலியவற்றில் ஆன்மா சம்பந்தமாத்திரமுறுகின்றது; ஆகாய முதலியவாயிலாக இறங்கும்போது ஆங்கு ஆன்மாவுடைய பிறப்பின் காரணத்தைச் சுருதி கூறுமையின், “பிறக்கின்றன” என்னுஞ் சுருதியின் பொருள் கவுணத்தின் பாலதாம். ஆன்மா பிராம்மணதிராய்ப் பிறக்குங் கால், நல்வினையுடையார் தீவினையுடையார் என்னும் மொழிகளால் அவ்வப் பிறப்புக்களின் காரணத்தைச் சுருதி கூறுகின்றது. ஆகலின் அவன் பிராம் மணதிராய் மாத்திரம் பிறக்கின்றான் எனச் சுருதி கூறுவதாற் பிற விஷயங் களிலெல்லாம் சம்பந்தமாத்திரம் என்று கோடலே நிர்ணயம். (உச)

கஸுபஜிதி வெஹ ஸஸூக (ந. க. உரு)

(நகஉ) அசுத்தமெனின், அன்று; சுருதி கூறுவதால்.

இறங்கும் ஆன்மா தான் முன் இயற்றிய யாகாதிகளில் அக்கினிஷோ பீயாதி ஹிம்சை கலந்துளதாகலின், அசுத்த கன்மபலத்தைத் துய்க்கும் பொருட்டுத் தானியாதிரூபமாய்ப் பிறத்தல்வேண்டும் எனின்,

(உத்தரம்) அன்று;

ஹிரண்யாஸீர ஊஜ-ஓ ஸும-ஓ வொகரேதி

நவா உ ஊகநியவெஸு ரிஷ்யஸி (இரு. வே. க. ௧௬௨. உக)

“சுவர்ண சரீரமாய் அதுமேலே சுவர்க்கத்துக்குப் போகின்றது;” “வாஸ்த வமாய் நீ சாவாயல்லே, அழிவாயல்லே” என்னுஞ் சுருதியிற்றே பசு ஹிம்சை யானது அஹிம்சையாம். ஆகலின், இறங்கும் ஆன்மா தானியாதியாகப் பிறக்கவில்லை. (உரு)

சூத்திரகாரர் மற்றோர் பிரகாரம் விளக்குகின்றனர்.

ரெதஹிமொமொ ௨௪ (ந. க. உசு)

(நகந) பின்னர் இரேதவ் விடுபவனோடு சம்பந்தம்.

யொ யொஹுஸீத்யொ ரெத ஹிஹதி தஹு-௮ய ஊவ ஊகி
(சார். நு. ௧௦. சு)

“எவனெவன் அன்னமயின்று இந்திரியத்தை விடுங்கால் அவன் (பெண்ணி டத்துப்) பின்னும் அவ்வாகிருதியாகவேயாகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியில் இந்திரியத்தை விடுப்பவனோடு ஆன்மாவுக்குச் சம்பந்தமாத்திரமுறுதலாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், முன்னரும் நென் முதலியவற்றினும் சம்பந்த மூர்த்திரமே (சுருதி கருதிற்று). (உசு)

யொநெ ஸுஸீரஸு (ந. க. உள்)

(௩௧௪) யோனியிலிருந்து சரீரம்.

அவன் எப்போது யோனியை அடைகின்றதோ, அப்போது சரீர முண்டாகின்றது. ஆகலின், இதற்குமுன்னே சம்பந்த மாத்நிரம் என்பது தாற்பரியம். (௨௭)

மூன்றாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதம்.

(க) சந்தியாதிகரணம்.

ஸுஸ்யே ஸுஸ்யே ராஹ ஹி (௩. ௨. ௧)

(௩௧௫) சொப்பனத்திலே சிருட்டி (சீவான்மாவினது); அங்ஙனஞ் (சுருதி) கூறுகின்றதன்றோ.

மேலே ஆன்மாவுடைய போதல் மீளுதல்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. ஈண்டு அதன் அவஸ்தை விசாரிக்கப்படுகின்றது. சொப்பனத்திலே,

ந தத்ர ரயா ந ரயயொமா ந வ்யாநொ ஹவஹ்யரயாநு
யயொமா ஸுஸ்யஜகெ (பிரு. சூ. ௩. ௧௦)

“அங்கே இரதங்கள் இல்லை, குதிரைகள் இல்லை, பாதைகள் இல்லை, ஆயின் தானே இரதங்களையும், குதிரைகளையும், பாதைகளையும் சிருட்டிக்கின்றான்” என்பனமுதலியவற்றைச் சிருட்டி கூறப்படுகின்றது.

இந்தச் சிருட்டி ஆன்மசிருட்டியா? சிவசிருட்டியா? என்பது சந்தேகம். (பூருவபகுகம்) ஆன்ம சிருட்டி எனப் பெறப்படுகின்றது.

ஈய வெநனாஃ வுஷ்மாணியிவஹு ஸுஜகெ ஸஹி சுதூர்
(பிரு. சூ. ௩. ௧௦)

“அவன் கேணி, வாவி, நதி என்பவற்றைச் சிருட்டிக்கின்றான்; அவனே கர்த்தா” எனச் சொப்பனம் காணும் ஆன்மாவையே கர்த்தாவாகச் சுருதி கூறுகின்றதன்றோ. (க)

நிபா தாரவெஹகெ வுத்ராடியநு (௩. ௨. ௨)

(௩௧௬) புத்திரர் முதலாய (இச்சித்த பொருள்களையும்) சிருட்டிப்பவனாகவும் (சொல்வர்) சிலர்.

ய ணஷ ஸுஸ்யஷ ஜாதுதிக்காஸி காஸி வுஸுஷா நிதி-பிராணா
(௩. ௨. ௩)

“நித்திரை செய்வரில் விழிப்பாபிருக்கும் அந்தப் புருஷன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இனிய காட்சியை உருவப்படுத்துகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினால், இச்சித்த பொருளைச் சொப்பனத்திற் சிருட்டிப்பவன் ஆன்மாவே என்று சில சாகையினர் உரைக்கின்றனர். ஈண்டுக் காமம் என்னும் மொழி புத்திரர் முதலாய விரும்பிய பொருள்களின் மேற்று;

ஸவ-நாநாரிவாஜத். ப்ராஹ்மயஸ் (கட. க. உதி)

“நீ விரும்பிய பொருள்களை யெல்லாம் வேண்டியபிரகாரம் கேள்” என முன்னர்க் கூறி,

ஸ்தாயுஷி வுத்ருவௌத்ராந்யுணீஷ (கட. க. உந)

“நூறு வருஷம் சீலிக்கும் புதல்வரையும் பெளத்திரரையும் கேள்” எனச் சுருதி விளக்கினமையின், இந்த நியாயத்தினாலும் சொப்பன சிருட்டி ஆன் மாவினதே எனின், (உ).

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

ரோயாரோதுணு காவேரீ-நா நவிவுகலா-பெகாசு

 $(\sqrt{2}, 2, \sqrt{2})$

(ஈகா) ஆனால் (அது) மாயமாத்திரம்; (ஆன்மாவின்) சொரூபம் மற்றும் வெளிப்படாமையான்.

சொப்பனத்திலே சிருட்டிக்கப்பட்ட மாயாமாத்திரமாகிய இரதமுதலிய பொருட்சமூகம் சிவபெருமானுற் சிருட்டிக்கப்பட்டதன்றி ஆன்மாவினுற் சிருட்டிக்கப்பட்டதன்று. சொப்பனகாலமாத்திரத்தில் முடிவுறுவதாய் நின்றலான், (இது) சொப்பனங் காண்போனால் அதுபவிக்கப்படுவது; ஆச்சரியமுடையிருத்தல்பற்றி மாயாமாத்திரமாயிருக்கின்றதென்று கூறப்பட்டது. ஆன்மாவுக்குச் சத்திய சங்கற்பத்துவாதிகள் மறைக்கப்பட்டிருத்தல்பற்றி, அவ்வான்மாவுக்கு இரதமுதலியவற்றைச் சிருட்டிக்கும் சாமர்த்தியம் இல்லை. ஆகலின்,

வாரம்பெஷா நிதி-கோணம் (கட. ந. அ)

“(இச்சித்த பொருள்களைச்) சிருட்டிப்பவனாகக் கூறப்பட்ட புருஷன்”
என்னுள் சருதி விஷயம் ஆன்மாவைப் பற்றியதன்று.

தெடிவ முகூர்த்த ஸ்தம்பம் தெடிவார்த்த மூலத்தி

தலித் மொகாஸிதாஸுவெ- தடிநாடுதி கபூந||

(கட., ந. அ)

“அதுவே சக்கிரம், அது பிரமம், அதுதான் சிவம் என்று கீறப்படுகின்றது; அதிலே எவ்வுலகமும் அடங்கின; இதற்குமேல் எவனும் போவதில்லை” என்னும் வாக்கியசேஷத்தினால், (அது) சிவபெருமானைச் சுட்டியது; ஒரே பெருநூலாக்காட்டலான்.

ஸ' ஹி கத-ரா (பிஞ. சா. ந. க0)

“அவன் கர்த்தா” என்பதும் அச்சிவனார் விஷயமே. ஆகலின், சொப்பன்
செருட்டி சிவபெருமானது. (ஆ)

சூத்திரகாரர் ஆன்மசொருபம் வெளிப்படாமெக்குக் காரணம் கூறு வாராயினர்.

வராஹிஜாநாதூ திரோஹிகம் தகொஹிஸ்ய ஸ்யவலிவயு-யெள |
(௩. ௨. ௪)

(௩௧௮) ஆயின் பரத்தினது சங்கற்பத்தினாலே மறைக் கப்பட்டது ; ஆதலினாலன்றோ அவனுக்குப் பந்தமும் மோக்ஷ மும் உளவாம்.

ஆன்மாவுக்குள்ள அநாதி அபசார பிரவாக காரணமாகப் (பரத்தினது) சிவனாது சங்கற்பத்தினால் ஆன்மாவினது சத்திய சங்கற்பத்துவ முதலியன மறைக்கப்பட்டன. அந்த அபசாரத்தினாலேதான் அது வெளிப்பட்டிலது. ஆதலினாற்றான் சிவபெருமானுடைய சங்கற்பத்தினால் அவனுக்குப் பந்தமும் மோக்ஷமும் உளவாகின்றன. அங்ஙனமே,

யடாஹெஹெவஷ ஷநகலிஸ்நஹெஹெ ஸநாஹெஹெ ஸநிஸுஹெஹெ ஸநிஸுயநெ ஸயம் ஸுதிஸுஹெ ஸநகெஹெ ஸய ஸஸாஸயம் மஹெ ஸவதி யடா ஹெஹெவஷ ஷநகலிஸ்நஹெஹெ ஸுஸாஸயம் ஸய தஸ்ய ஸயம் ஸவதி (தைத். ௨. ௪. ௧)

“எவன் காணப்படாததாயும், சரீரமிலதாயும், கருணாததாயும், நிலயமிலாததாயும் இருப்பதிலே பயமிலனாய்ப் பிரதிஷ்டையை அறிகின்றானே, அவன் பயமொழிந்தவனாகின்றான் ; பின் அவன் அதிற் சிறிது வேற்றுமை பண்ணுவானாயின் அவனுக்குப் பயமுண்டு” எனச் சூருதியும் கூறுகின்றது. (௪)

பெஹெயொஹாஸாஸா ஸவி (௩. ௨. ௫)

(௩௧௯) இன்றேல் அது தேகசம்பந்தத்தினாலுமிருக்க லாம்.

தேவர் மனிதர் முதலாயினோர் தேகாகாரமாகிய ஜடச்செயற்கையினாலே சிருட்டிகாலத்தில் ஆன்மாவுடைய சொருபம் மறைக்கப்பட்டிருப்பினும், பிரளயகாலத்திலே நாமருபமாகப் பிரிக்க வியலாத சூக்குமாகாரமாகிய ஜடசம்பந்தத்தினால் அதன் சொருபம் மறைக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் சத்திய சங்கற்பத்துவாதிகள் மறைக்கப்பட்ட அதற்குச் சொப்பனத்திலே நாய்க்காலிக விசித்திரசிருட்டி சாமர்த்தியம் எய்தாது. (௫)

சூத்திரகாரர் பிறிதோர் நியாயம் கூறுகின்றனர்.

ஸுஹெஹெ ஸுஹெஹெ ஸுஹெஹெ ஸுஹெஹெ (௩. ௨. ௬)

(௩௨௦) அது (முன்னர் அறிவிக்கும்) சூசகமாயே உள்

“அவன் ஆழிய நித்திரை செய்து ஒன்றும் அறியாதிருக்குங்கால், இதயத் திவிருந்து சரீரமெங்கும் பரந்திருக்கும் ஹிதை எனப்படும் எழுபத்திராயி ரம்நாடிகளுக்கிடாக அவன் சலித்துச் சரீரத்திலே உறங்குகின்றான்”

யடுகு-ததுரூஷி ஸ்விதி நாளிஸதா ஸௌரீ ததா ஸௌ ஸௌ ஹிதி (சாந். சு. அ. க)

“ஒருவன் இங்கே நித்திரை செய்யும்போது, சௌமிய! அவன் சத்தோடு இயைந்திருக்கின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளினாலே ஆன்மா நாடி களினும் சரீரத்தினும் பிரமத்தினும் நித்திரை செய்கின்றான் என்று பெறப் படுகின்றது.

இவைகளில் ஒவ்வொன்றிலா? இன்றேல் இவைகள் அனைத்தினுமா? (ஆன்மா நித்திரை செய்கின்றான்) என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஆன்மா நித்திரை செய்தற்கு நாடிமுதலிய ஸ்தானங் களில் ஒன்று அருகமாயிருக்கின்றது; ஆகவேண்டிய நித்திரை ஒரேநோக் கமுடையான்.

ஸ்ரீஹிவி யு-ஜெக |

“நெற்கொண்டு யஞ்ஞஞ் செய்வானாக”

யடுவெ ய-ஜெக |

“அவன் யவைகொண்டு யஞ்ஞஞ் செய்வானாக” என்னும் வேதவிதியிற் செயற்பாலதாகிய புரோடாசப்பிரயோசனம் ஒன்றேயுண்மையின், எங்ஙனம் அவ்விருண்டில் ஒன்றே கொள்ளற்பாற்றோ, அங்ஙனம் நித்திரை என்னும் ஒரே பிரயோசனத்தைப்பற்றினமையின், ஓர்காற் சரீரத்தினும், ஓர் கால் நாடிகளினும், மற்றோர்காற் பிரமத்தினுமாக ஆன்மா நித்திரை செய்கின்றான் எனப் பூருவபக்ஷஞ் செய்யின்,

(சித்தாந்தம்) ஆன்மா அவையனைத்தினும் ஒருங்கு நித்திரை செய் கின்றான்; எதனால்? அநேக பிரயோசனமுண்மையின். எங்ஙனமெனின், இதயத்திருக்கும் பிரமத்தைப் போய்ச் சீவான்மாச் சேர்தற்கு நாடி ஓர் வாயிலாம். ஆன்மா ஒரேகாலத்திற் சரீரத்திலும் பிரமத்திலும் துயிலும்; (சரீரமும் பிரமமும் முறையே) மேடையும் பக்கையும் போல்வனவாமாத லின் விரோதமின்று; இங்ஙனம் ஆன்மா நாடிவாயிலாகப் போய்ச் சரீரத் துள்ள பிரமத்திலே துயில்கின்றான். வெவ்வேறிடமும் வெவ்வேறு பிரயோ சனமுமுடையமையின், தொகுப்பே ஈண்டுக் கொள்ளப்பட்டது. (எ)

சுகத் புவொயொ ஸ்லாக (நா. உ. அ)

(நா. உ. உ) ஆதலினால், அதிலிருந்து விழித்தல்.

லக சூழ்நீ ந விஷுவத சூழ்வாரிமெ (சார். கூ. க0. ௨)

“அவர்கள் சத்திலிருந்து மீண்டுந் சத்திலிருந்து மீண்டேம் என்று அறியார்” என்ற சுருதி ஆன்மா பிரமத்திலிருந்து விழிக்கின்றது எனக் கூறுகின்றது. ஆகலின், அவை அனைத்தின் தொகுப்பே நண்டுக் கொள்ளப்பட்டது. அவற்றில் ஒன்றைக்கொண்டால், அது எண்ணித தோஷத்துக்குள்ளாகும். “எப்போது ஆன்மா நாடிகளிலே உறங்குகின்றாளு” என்னும் (சார். அ. கூ. ௩-ஆம்) வாக்கியத்தை அங்கீகரிப்பின், அப்போது சரீரத்தையும் பிரமத்தையும் பற்றிய (பிரு. ச. க. ௧௧; சார். கூ. அ. ௧) வாக்கியங்களிற் கூறியாங்கு உறங்குகின்றான் என எய்திய பிரமாணத்தை விடுத்தலாகவும், எய்தாததும் அப்பிராமாண்ணியமுமாயுள்ளதை அங்கீகரிப்பதாகவும் முடியும்; பின்னர் “அவன் சரீரத்திலும் பிரமத்திலும் எப்போது உறங்கின்றாளு” என்னும் இரு வாக்கியங்களையும் அங்கீகரிப்பின், அப்போது சரீரப்பிரம வாக்கியங்களில் முன்னர் விடுக்கப்பட்டதைப் பிராமாண்ணியமாக அங்கீகரித்தலாகவும், முன்னர் அங்கீகரித்ததை அப்பிராமாண்ணியமாக விடுத்தலாகவும் முடியுமென எய்தியதை விடுத்தலும், எய்தாததைச் சுவீகரித்தலும், விடுத்ததைச் சுவீகரித்தலும், சுவீகரித்ததை விடுத்துமாக நான்கு தோஷங்கள் விளையா நின்றன. (இத்தோஷங்கள்) சரீரம் பிரமம் என்பவற்றைப்பற்றிய வாக்கியங்களை அங்கீகரித்தலால் நேர்கின்றன. அங்நனம் நாடிவாக்கியத்தைக் கொள்ளுங்காலும், நான்கு தோஷங்கள் உளவாகின்றன. இங்நனம் எட்டுத் தோஷங்கள் பிறப்பனவாயின. ஆகலின், தொகுப்பே பொருத்தமாகுங்கால், விகற்பம்பொருத்தமில்லை. (அ)

(௩) கர்மாநுஸ்மிருத்தியதிகரணம்.

ல னவ து கரீநாநுஸூதிஸூலியிஷு? (க. உ. கூ)

(௩௨௩) ஆனால் கர்மம், ஞாபகம், சுருதி, விதி என்பன உண்மையான், அவன்றானே.

லதா லௌரீ ததா ஸ0பெனா லவதி (சார். கூ. அ. ௧)

“சௌமிய! அவன் *சத்தோடே சம்பன்னனாகின்றான்” என்னுந் சுருதியே இப்பொழுது ஆராயப்போந்த விஷயம்.

மேலே ஆன்மாவுடைய சுழுப்தியவஸ்தை நிரூபிக்கப்பட்டது. நண்டுப் பிரமத்திலே சுழுப்தி செய்தவன்றானா? இன்றேல் மற்றொருவனா? விழிக்கின்றான் என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) பிரமத்தை அடைந்தவனுக்கு மீருதல் உசிதமன்றாதலின், மற்றொருவனென்றே கொள்ளப்படும். நிரதிகயானந்த பிரமத்திற் சாமியமுற்ற ஆன்மாவுக்குப் பின்னர்த் துக்கமயமாகிய சம்சாரவிருத்தி பொருந்தாதன்றே. சத்தாகிய பிரமத்தை அடைந்தவன் எங்ஙனம் வெளி வருவான்? அவ்விருண்டுக்கும் பேதம் என்னே? எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். சத்தோடு சம்பன்னமியினும், நித்திரை செய்தவனே விழித்து எழுந்திருக்கின்றான்; ஞானமில்லாமையாற் செய்த கன்மபலத்தை அவன் துய்க்கற்பாலதலானும், மீட்டும் முன் அனுபவித்தவற்றை நினைக்கின்றதலினாலும்,

த ஊ ஹ வ்யாவ்ரோ வா லிஹொ வா வ்யாகோ வா வ்யாவ்ரோ வா கீடோ வா வகஹொ வா ஹொ வா லோகோ வா யஜி ஹவணி தஹ ஹவணி (சாந். சூ. ௧௦. ௨)

“புரியாயேனும், சிங்கமாயேனும், ஓநாயாயேனும், வராகமாயேனும், புழுவாயேனும், விட்டிலாயேனும், கொசுகாயேனும், ஒலுங்காயேனும் இங்கே இந்தச் செந்துக்கள் எங்ஙனம் இருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே அவை மீட்டும் மீட்டும் ஆகின்றன” என ஆன்மா முன்னிருந்தவாறு மீட்டும் ஆகின்றான் என்னும் சுருதியுண்மையானும், மோகேஷாபாயம் விதிக்கும் வாக்கியமெல்லாம் அப்பிரயோசனமாய் முடியுமாதலினாலும்.

ஸத சூமுஜீ ந விஹி (சாந். சூ. ௧௦. ௨)

“அவர்கள் சத்தினின்று மீண்டும் (சத்தை) அறிந்திலர்” என்னுஞ் சுருதி பிரமாணந்தத்தின் ஞானம் இல்லை என்று கூறுதலால், முத்திதசையிலே போல ஆன்மா பிரமத்தில் இலயமுற்றானல்லன். ஆகலின், முதற்கண் நித்திரைக்குப்போந்தவனே மீண்டும் விழிக்கின்றான் என்று கோடல் யுத்தம். (க)

(ச) முத்தாதிசுரணம்.

ஃஹுய-ஹவஹி வரிஸெஷாஹ (௩. ௨. ௧௦)

(௩௨௪) மூர்ச்சித்தபோது பரிசேடத்தினால், அது அரை (மரணம்) ஆகின்றது.

ஓர் புருஷன் மூர்ச்சித்தான் என்னும் வியவகாரமுண்மையான், மூர்ச்சை எனப்படும் ஓர் அவஸ்தை அனுபவிக்கப்படுகின்றது. இந்த அவஸ்தை சுழுத்திமுதலியவற்றினின்று வேறுயதா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) சாக்கிரசொப்பன் சமுப்திக்கு வேறொருவர் அவஸ்தை உள்தாம் என் அறியப்பட்டாயைன், மூர்ச்சை என்பது சாக்கிரமுதலிய வற்றுள் அடங்கியதாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. மூர்ச்சையடைந்த புருஷனுடைய அவஸ்தை அரை மரணத்துக்குச் சமம்; பரிசேடத்திற் சமுப்திமுதலிய வற்றினின்று வேறுபுள்ளது. பிரபஞ்சஞானமில்லாமையான் சாக்கிரசொப்பனங்களில் அடங்கியதில்லை. சமுப்திகாலத்திலும்கம் பிரசன்னமாயிருந்தன் முதலிய இலக்ஷணத்தினாலும், மூர்ச்சையிலே அது விகாரமுறுதலால் இலக்ஷணத்தினாலுமாகப் போந்த பேதத்திற் சமுப்திக்கு வேறொரு மூர்ச்சை. (க0)

(ரு) உபயலிங்காதிசுரணம்.

ந லூநதொழி வி வாஸுலயவொழி ஸவ-தூவி

(க. உ. கக)

(கஉரு) இடத்தைப்பற்றியும் பரத்துக்குத் தோஷப்பிர சங்கமில்லை; யாண்டும் உபயலிங்கமுண்மையான்.

மேலே அதிகரணங்களிலே துவம்பதார்த்த ஆன்மாவுடைய ஸ்வரூப தர்மமும், போதல் மீடல்களும், அவஸ்தா விசேஷங்களும் நிரூபணஞ் செய் வப்பட்டன. அதன் பின்னர்த் நத்பதார்த்தமாகிய சிவபெருமானுடைய சொரூபதர்மமுதலாயின நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

லொஹராடினாரம் பூரவிஸாஸாஸாரம் ஸவபூரவிஸாஸா

(அதர்வசிரசு)

“அவர் உள்ளினுள்ளைப் பிரவேசித்தனர்; திக்கின் உள்ளைப் பிரவேசித்தனர்”

யம் பூரவிஸாஸாஸாஸா (பிரு. ரு. எ. க)

“எவர் பூமியிலுள்ளார்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளிலே, சிவபெருமான் யாண்டும் வியாபித்துப் பிரவேசித்து நிற்கின்றமை கேட்கப்படுகின்றது.

எல்லா அவஸ்தைகளினும் சர்வாந்தரியாமியாயிருக்குங்கால் அவர் பல் வகைப் பரிசேதாஷத்துக்கு ஆளாவார்? அன்று? என்பது சிந்தேயம்.

(பூருவபகஷம்) தோஷத்துக்கு ஆளாவார். அங்ஙனமே,

கஸு-சுலீநண ஹ்ருஷ்ட (பிரு. ரு. அ. அ)

“ஸ்தூலமிலரும், அணுவிலரும், குறுக்கமில்லாமாயுள்”

சிஷ்ய-நிஷிய-ஸாஹ-நிரவடி-நிரஹ-நிஷ (சுவே. சு. கக)

“நிஷ்களரும், நிஷ்கிரியரும், சார்தரும், பாவமில்லரும், நிரஞ்சனருமாயுள்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளானும் சிவபெருமானுக்கு அவ்வியல்பினதாகிய ரூபமில்லை என்று கூறப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட பரிசுதோஷம் எய்தி விடுமா என்னும் பயத்திற்றற்றன்,

ஸக்யௌ ஜாநநிநகௌ ஸுஹ (தைத். உ. க)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்” என அவருக்கு அபரிச்சின்னமாகிய சத்தியஞானமாத்திரைசொருபங் கூறப்படுகின்றது. பிரகிருதி விகாரசம்பந்த முடையதே எனின், அவரும் ஆன்மாவைப் போலச் சமஸ்தவிகாரதோஷங் களுக்கும் ஆஸ்பதமாய் விடுவரெனின்,

(சித்தாந்தம்) அன்று. அவஸ்தைகள் அனைத்தினும் சர்வாந்தரியாயி யாய் இருப்பினும் சிவபெருமானுக்கு எவ்வித தோஷமும் பற்றாது. எங்ங னமெனின்,

ஸஷ சூத்ர ஸவஹதவாவூ விஜரொ விஜக்யு வி-பொகொ விஜவெனா ஸவிவாஸஸதுகாஸதுஸுௌ (சார். அ. க. ௩)

“பாவமில்லாததும், ஐரையிலாததும், மரணமில்லாததும், துக்கமில்லாததும், பசியில்லாததும், தாகமில்லாததும், சத்தியகாமசத்தியசங்கற்பத்துவமுடைய துமாயது (பரம) ஆன்மா”

சுவி கபரிடிவயு-ஹரணீயமுணாருயம்

ஸவ-பொகஸுகி-பாதா வரூவாஸவிஸுக்ஷணம்

“எல்லையில்லாத மனனிய குணங்களுக்கு ஆசிரயராயும், சமஸ்தலோகத்தையும் படைப்பவராயும், பசுபாசங்களுக்கு விலக்ஷணமாயுள்ளார்” என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியங்களிற் சமஸ்த தோஷுகளங்கமில்லாமையும், நிரதிசய மங்களாகாரத்தன்மையுமாம் இரண்டு குண லிங்கங்களும் அவருக்குப் பிரசித்தமன்றோ. ஆகலின், அவர் பிருதிவியாதிகளில் அந்தரியாமியாயி ருந்தவிடத்தும், தோஷமில்லை. (கக)

மெடாழிதிவெஹ ப்ருக்யுகிதவநாஸ (ந. உ. கஉ)

(நஉக) பேதமுண்மையான் அவர் (தோஷமுடையரா) எனின், அன்று; ஒவ்வோரிடத்தும் மறுப்புண்மையான்.

(ஆகேஷம்) ஆன்மாவியற்கையாகவே பாவமின்மைமுதலிய குணங் களையுடையனினும், தேவாதி சரீர சம்பந்தமுறுதலாம் அவஸ்தாபேதத் தினுந் கூறப்பட்ட தோஷம் எங்ஙனம் அவனுக்கெய்துகின்றதோ, அங்ங னமே சிவபெருமானுக்கும்.

யஷு வ்யயிவீ மாரீஸு (பிஞ. தி. எ. ந)

“அவருக்குச் சரீரம் பிடுதிவி” எனச் சரீரசம்பந்த முறுதலாம் அவஸ்தா பேதத்தினல் அத்தோஷம் எய்தாதோ எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; அவருக்கு ஒவ்வோரிடத்தும் தோஷமின்றென
மறுக்கப்படலான்.

யஸ்ய) வ்யயிவீ ஸாநீஸ்ய (பிஞ. நு. எ. ந)

“அவருக்குப் பிருதிவி சரீரம்” என்றற்றொடக்கத்த சூருதிகளிலே

வனஷத் சூதூத்யு-பாரிஸ்தம் (பிநு. நு. எ. ந)

“அவர் உன் அந்தரியாமியாகிய அமிர்தர் (சிவன்)” என அந்தரியாமிக்கே தோஷமின்மை கூறப்படுகின்றது. ஆன்மாவக்கோ எனின், (ந. உ. ச) பரசங்கற்பத்தினால் அதன் சொரூபம் மறைக்கப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டது. (கஉ)

சுவிசெஸ்வரேசு (ந. உ. கந)

(கஉஎ) மேலும் அங்கனஞ் சிலர் கூறுகின்றனர்,

ஆரம்பவணிக ஸயம்ஜா ஸவாயா ஸகிநாப் ஸ்கூல் பெரிஷ்
 ஸஜாதெ கதொராநிஃ விபவம் ஸாஅத்யநநநநொ ஸகிநாஸ்கூலி
 (முன். ந. க. க)

“அழகிய இரு பறவைகள் நண்பாய் எப்போதும் பிரியாது ஒரே மரத்தில் இருக்கின்றன; அவற்றுள் ஒன்று இனிய பழத்தை உண்கின்றது; மற்றது உண்ணாது பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது” என்று சுருதுகூறுமாறு, ஒரே சரீரத்தில் ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் வசித்தாலும், ஒன்று தோஷத்துக்குச் சம்பந்தமுறுவதாயும், மற்றது தோஷசம்பந்தமுறாததாயும் இருத்தலே பேதமாம். ஆகலின், ஆன்மாவைப் போலச் சிவபெருமான் தோஷத்துக்கு அளாகார், (கூட)

ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் சரீரத்திருப்பினும், இருப்பிலே பேதமு
ளதாம் எனச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

சுரூபவடிவ ஹி தத்யாநகாசு (ந. உ. கச)

(கஉஅ) அவர் அநுபம் போலவே உள்ளார்; அது (நுபம்) ஆவரைப் பிரதானமாய்க் கொண்டமையான்.

பரப்பிரமமாகிய அந்தச் சிவபெருமான் தேவாதி சரீரங்களிலே சரீரி யா யிருந்தாலும் ஞாயில்லாப் பொருள்போலவேயுள்ள; எதனால்? அவர் முக்கி யமாய் நாமஞுபங்களைப் படைத்தலான். அங்ஙனமே சுருதியும்,

சூகாஸொ ஹமெவெ நாஸி நாஸி-ஹெயொநி-ஹெ-ஹிதா தெயடி
ஹாநி-ஹெ (சாந். அ. கச. க)

“ஆகாயம் எனப்படுபவர் நாமரூபங்களைப் படைப்பவராகின்றனர்; இந்த
நாமரூபங்களுள்ளே உள்ளது அந்தப் பிரம்மம்” என்று கூறுகின்றது. நாம
ரூபமத்தியிலேயுள்ள அவர் அந்த ரூபகாரியங்களினுற் றெடுக்குண்ணு
ளார். அவர் அவற்றின் மத்தியிலே உள்ளார் என்றமையான், அவர் சுவா
தந்திரியமாயுள்ளார் என்று கூறப்பட்டது. ஆன்மா கன்மபலந் துய்க்கு
மாறே சரீரத்தில் வசிக்கின்றான். ஆகலின், அவ்விருவர்க்கும் பேதம். (கச)

புகாஸவஹா ஹெயெயு-ஹா (நா. உ. கரு)

(ந.உக) பிரகாசம் போன்றும் (அவர் திவ்யகுணங்களு
டையர்), சுருதிகள் வியர்த்தமில்லாமையான்.

ஸத்யம் ஜாநநி-ஹெ (தைத். உ. க)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்ம” என்னும் வாக்கியம் வியர்த்தமில்
லாமையற்றி, சுவப்பிரகாசமுண்மையாற் பிரம்மம் ஞானரூபம் எனப்படுகின்
றதன்றோ; அங்ஙனம்

நிஷ்டைம் நிஷ்டைம் ஸாநி (சுவே. சு. கச)

“நிஷ்டைம், நிஷ்டைம், சாந்தம்” எனவும்,

சுவஹ-ஹெ (சாந். அ. க. ரு)

“பாவமில்லாதவர்” எனவும்,

ஸத்யா-ஹெ ஹாநாஸி (தைத். க. சு. உ)

“சத்தியான்ம பிராணராமம்” எனவும்,

நிஷ்டைம் (தைத். க. சு. உ)

“மன ஆனந்தம்” எனவும்,

யஸவ-ஹெ ஹெ (முண். க. க. கூ)

“சர்வஞ்ஞரும், யாவும் அறிபவரும்” எனவும்,

புராந க்ஷேத்ர-ஹெ (சுவே. சு. கச)

“பிரதானம் க்ஷேத்ரஞ்ஞன் என்னும் இரண்டுக்கும் பதியாகிய குணங்களை
புடையர் ஈசர்” எனவும்,

புராஸி ஹெ ஹெ (சுவே. சு. அ)

“அவர் நானாப் பிரகாரமாயுள்ள பராசத்தியுடையர் என்று கூறப்படுகின்ற
னர்” எனவும்,

சுய கலாஹுயுதே ஹோஹெவா யஸவ-ஹாநாவா நூரி-கூஜா-கூ
ஜாநயொஹெயு-ஹெ-ஹெதி ஹீயுதே கலாஹுயுதே ஹோஹெஹி

(அதர்வசிரசு)

“எதனால் அவர் மகாதேவர் எனப்படுகின்றனர்? சமஸ்த இயல்புகளெல்
லாம் விடுத்துப் பரமான்மஞானயோகைசுவரியத்தினால் மகத்தாயிருத்தலின்
அவர் மகாதேவர் எனப்படுவர்” எனவும் போந்த நூற்றுக்கு மேலாய் சூநீ
வாக்கியங்கள் வியர்த்தமாகாமையின், கூறெனாக் கல்யாணகுணங்களுக்கு
ஆஸ்பதமாயுள்ளது பிரம்மம் என இரு லிங்ககுணங்களே (எய்திய). (கநி)

சூஹ வ கநா-கூ (நா. ௨. கசு)

(நா. ௨. ௦) (சுருதியும்) அதனை மாத்திரம் கூறுகின்றது.

ஸத்யா ஜாந ஹேஹே ஹவா (தைத். ௨. க)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மம்” என்னுஞ் சுருதி பிரமத்துக்கு முடி
விறந்த ஞானமாத்திரத்தையே கூறுகின்றது. பிற குணங்களை அது மறுக்
கின்றிலது; விசேஷமின்மையானும் விரோதமின்மையானுமாம். சுவர்ண
கிரீடம் என்றளவிற சுவர்ணரூபமாத்திரையே பேசியதன்றி, அதிலே பதிக்
கப்பட்ட இரத்தினாதிகளை இல்லை என்று மறுக்கவில்லை; அங்ஙனமே ஈண்
டும் சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் என இயல்பாகவே மகாப்பிரகாசரூபத்தி
னாற் பரப்பிரமத்துக்குப் பரம ஞானாகாரமாத்திரையே கூறும் சுருதியானது,
பிரமத்துக்குப் பின்னர்த் (தைத். ௨. க) கூறும் (விபச்சித்தை) சர்வஞ்ஞ
தையை எங்ஙனம் மறுக்க வல்லதாம்? பற்பல வஸ்து சமூகங்களைப் பார்
த்து அறியும் ஞானம் எவர்க்குளதோ, அவர் விபச்சித் எனப்படுவர். ஆக
லின் விரோதமில்லை. (கசு)

ஹாயதி ஹாயா சூவி ஸ்யு-ஹெ (நா. ௨. கள்)

(நா. ௨. ௧) சுருதியும் (அதனைக்) கூறுகின்றது; பின் மிரு
தியுமாம்.

யாண்டும் ஹேயகுணமில்லாமையும் கல்யாணகுணமுடைமையுமாக
உபயலிங்கத்தையும் கூறுகின்றது மங்களசுருதி.

சூகாஸாநீரோ ஹவா (தைத். க. சு. ௨)

“ஆகாசசீரம் பிரம்மம்”

ஸத்யா-கூ ஹாணாராஹே ஹே சூஹே (தைத். க. சு. ௨)

“சத்தியான்ம பிராணாராம், மன ஆனந்தம்”

ஸானிஸு-ஹே-கூ (தைத். க. சு. ௨)

“சாந்தியினால் நிறைந்த சிவம்”

புரவீநயொமொவாவு (தைத். க. கூ. உ)

“பிராசினையோக்கியனே, தியானி” எனச் (சுருதி கூறுகின்றது). யாண்டும் பிரகாசிப்பதால் ஆகாயம் பிரகாசமெனப்படும்; இந்த ரூபம் சிதம்பரம்; (அது) சத்தியானம் சத்தாருபமாயுள்ளது. ஆன்மாவிலே (தம்மிலே) ஆனந்தமன்றிப் பாஹ்யத்தில் அன்றும் என்பது பிராணாராமம். மனசிலே ஆனந்தமன்றிப் பாஹ்யகரணங்களிலன்றும் என்பது மனஆனந்தம். ஈண்டு மனம் என்றது ஞானம் எனப்படும் உட்கரணமென்று கூறப்படுகின்றது. பாஹ்ய கரணமில்லாமல் அபேராக்ஷமாகிய சகல பாஹ்யவஸ்து விலாசத்தினாலும், நித்திய நிஷ்களங்கத்தினாலும் சர்வஞ்ஞதையுடையது பிரமம் எனப்படுகின்றது; இதனால் அபரிமித சொரூபானந்தானுபவமே மன ஆனந்தம். இராகத் துவேஷ முதலிய இழிந்த குணங்கள் முற்றுமில்லாதது சாந்தி; அதினால் நிறைந்து சமஸ்ததேதாஷ்களங்கமில்லாதிருத்தலாற் சாந்தி சமீர்த்தம் எனவும், அநாதிமுத்தராதலின் அமிர்தம் எனவும் படுவர். அவர் சத்தியஞானரூபமுடையார், அவர் சர்வஞ்ஞர்; ஆன்மாவின் நிரதிசய ஆனந்தசத்திவிலாசம் உடையார்; சமஸ்ததேதாஷ்கமில்லாதவர்; இங்ஙனம் (சுருதி) யானது பரப்பிரமம் உபயலிங்கமுடையதெனக் கூறுகின்றது. அங்ஙனமே,

நிஷ்குலம் நிஷ்கிரியம் சாந்தம்”

யபேராவஹம் பாவநுமஹம் உமொழி (சுவே. கூ. கூ)

“நிஷ்களம் நிஷ்கிரியம் சாந்தம்”

யபேராவஹம் பாவநுமஹம் உமொழி (சுவே. கூ. கூ)

“தீருமத்தைப் தருபவரும், பாவத்தைத் தூப்பவரும், பகேசருமாயுள்ளார்”

தஜீஸ்ராணாம் வரஸி லெஹஸுரஸு (சுவே. கூ. எ)

“ஈசுவரருள் எல்லாம் பரமாகிய மகேசுவரர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகள் உபயலிங்கமுடையது பிரமம் என்று கூறுகின்றன.

சுநாஜிபி ஸுமெஷுஷுபுரமலாவாஜிஸெஷுக்ரி

சுத்யுஷ்வரிஸுஷாஜா ஸிவ ஐத்யுஷுதெ விஹம்

சுஷ்வா சுநன்கயூரண மூனெண்கவந ரஸுஸுரஸு

ஸிவ ஐத்யுஷுதெ ஸுஸிவககூஷு-வெஷிஸி

(வாயு. பூ. 24: 24, 25)

“விசேஷத்து அநாதிமலத்தொடக்கில்லாது அத்தியந்த பரிசுத்தான்மாவாய்ச் சர்வவியாபகராயிருத்தலிற் சிவன் எனப்படுவர்; அனந்தகல்யாணகுணங்களால் நிறைந்த நிதியாகிய ஈசுவராதலின் சிவன் எனப்படுவர் என்று சிவ தத்துவத்தை அறிந்த சத்துக்களாற் கூறப்படுவர்” என ஸ்மிருதியும் சிவ சப்தவாச்சியமாகிய பிரமம் உபயலிங்கமுடையதெனக் கூறுகின்றது. பரம்

விசத்தமங்கள குணவாசகமாகிய சிவசப்தத்தினாலே சமஸ்ததோஷகளங்க மில்லையாய், கிரதீசய புருஷார்த்தகுணங்களாற் பரிபூரணமாயுள்ளது பிரமம் எனக் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பிரமம் சிவசப்தத்தினாற் கூறப்படுதலின் (பிரமத்துக்கு) உபயலிங்கஞ் சித்திக்கின்றது. (கௌ)

சு.க வனவவொவோ ஸுபியு-காஹிவக (௩.௨.௧௨)

(௩.௩.௨) ஆதலினாலும் உவமை பரிதிமுதலிய போல்.

பிருதிவிமுதலியவற்றில் யாண்டும் உளரேனும், சிவபெருமான் தோஷ ரகிதரும் கல்யாணகுணங்களுக்கு நிதியாயுமுள்ளார். ஆதலினாற்றான் சாஸ்திரங்களில் ஜலத்திலே சூரியாதிகள் போல என உவமை கூறப்படுகின்றது.

சூகாஹிகே ஹி யயா வடாஹிஷு ஸுயக்யதயாதெகோ ஹுநெகஸூ ஜலாயாநெவ்விராஸூரீ

“எங்ஙனம் * ஆகாசம் ஒன்றுதானே கடாதிகளிலே வெவ்வேறுபடுகின்றதோ, அங்ஙனமே பரமான்மா ஒருவரே வெவ்வேறு ஜலாதாரங்களிற் பிரதிவிம்பிக்குஞ் சூரியன் போல, பலவற்றிற் றங்கி வெவ்வேறுபடுக்கின்றன” என வாஸ்தவத்தில் (வெவ்வேறிடங்களின் மாத்திரம்) இருக்கும் ஆகாயமும், (வெவ்வேறு பிரதிவிம்பங்களிலே வாஸ்தவமாகவில்லாத) சூரியனுமென இரு உபமானங்கள் எடுத்தாளப்பட்டன. இந்த அபிப்பிராயத்தினாலே, ஏகமாய ஆகாயம் குடமுதலிய வெவ்வேறிடங்களில் வெவ்வேறுபட வாஸ்தவத்தில் இருப்பது போல, ஏகராகிய சிவபெருமானும் பிருதிவி ஆன்மா முதலியவாய் ஒவ்வோரிடங்களில் வேறுவேறுபட வாஸ்தவமாகவே உளர். சிவபெருமானும் அநேக வஸ்துக்களில் வாஸ்தவமாக உளராதல் பொருத்தமாகின்றது. இதுபற்றியே ஆகாயவுபமானம் (போர்த்தது), ஜலாதாரங்களில் வாஸ்தவமாய் உளதாகாத சூரியன் விகாராதீதோஷமடையாத வாறுபோல, சிவபெருமான் பிருதிவிமுதலியவைகளில் உளராயினும், அவற்றின் விகாராதீதோஷங்கள் அவர்க்கின்று. சர்வாந்தரியாமியாயுள்ள சிவபெருமான் தோஷமுறமலும், சொரூபகுணம் குறைவுறமலும் உளராயினர்; இதுபற்றிச் சூரியோபமானம். இங்ஙனமே ஆகாயாதீ உவமையினாற் சர்வான்மாவாகிய சிவபெருமானுக்கு உபயலிங்கம் உண்டென்று சித்தித்தது. (கௌ)

நண்டுச் சூத்திரகாரர் ஆசங்கிக்கின்றனர்.

சு.ஸு.வடிமு.ஹிணாது ந தயாக்ய (௩.௨.௧௧)

* நண்டு ஆகாய ஆதித்திய உபமானங்களை எக்கருத்திலே சைவபாஷ்யகாரர் உபயோகிக்கின்றார் என்பதுணர்ந்து தெளிந்து மாயாவாதிகூற்றினால் மயங்கார் சைவர்.

(௩௩௩) ஆயின் தீரிற்போற் கொள்ளாமையின், அது அங்ஙனமின்று.

(ஆகேஷம்) நீரிலே சூரியன் அபரமார்த்தமாகக் கொள்ளப்படுவது போலல்லாமற் பிருதிவியாதிகளின் சிவபெருமான் பரமார்த்தமாகக் கொள்ளப்படுதலின், அவருக்கு எங்ஙனம் நிர்ந்தோஷத்துவமாம் என்று ஆசங்கிப்பின், (௧௬)

(உத்தரம்) அதற்குப் பரிகாரம் கூறப்படுகின்றது.

வ்யூஹாஸஹாஃ க்ஷிணஹாவாஹுஃ ஸ்வஸாரி (ஜஸ்யூரேவ) ஸுபநாஹி (௩. ௨. ௨௦)

(௩௩௪) வளர்ச்சி குறுக்கல் இல்லை; உள்ளே உளதாகலின். இரண்டு உவமையும் சாமஞ்சமாதலினாலும், அங்ஙனம் ஒத்த இடத்தில் (உவமைகள்) காணப்படலானும்.

மேலைச் சூத்திரத்துப் போந்த ௩ (இல்லை) என்னும் மொழி ஈண்டு அனுவர்த்திக்கின்றது. வாஸ்தவத்திற் பிருதிவியாதிகளிலே அந்தர்ப்பாவமாயிருப்பினும் சிவபெருமானுக்கு அவற்அக்குள்ள வளர்ச்சி தேய்வுகள் இல்லை. மேலே உரைத்த இரு திருஷ்டாந்தக்கொள்கைகளின் பொருத்தத்தினாலே தான் இங்ஙனம் பெறப்படுகின்றது. (பிரதிவிம்பத்தில்) உண்மையில் இராத சூரியனும், எப்பொருள்களினும் உண்மையாயிருக்கும் ஆகாயமுமாம் இரண்டு உவமைகளாற் கொள்வது சிவபெருமான் எப்பொருள்களினும் உளரேனும் இல்லாதவர்போல அவற்றின் றேஷத்திற் றொட்குறதிருப்பர் என ஞாபகப்படுத்தற்காம். அங்ஙனமே “சந்திரன் போன்ற முகம்” என்பதிலே போலச் சில விசேஷதருமசாமியத்தைக் காட்டும்பொருட்டே உவமைகள் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. ஆதலாற் பிருதிவி முதலிய பொருள்களிலே பரமார்த்தமாக அவர் உளரேனும், அவர்க்கு உபயலிங்கம் உளதாம் என்பது சித்திக்கின்றது. இல்லையேல்,

கஸு உவ ரொஹிணி வியூயவாவஸு (சாந். அ. ௧௩. ௧)

“சூதிரை உரோமங்களை உதறிவிடுதல் போலப் பாவங்களை உதறி” என்றற் றொடக்கத்த சுருதிகளின் குறிக்கப்பட்ட சில தருமத்தின் ஒற்றுமை பற்றியே திருட்டாந்தம் காணப்படுகின்றது. ஆதலின், குறிக்கப்பட்ட தருமங்களின் ஒற்றுமையிற் பரமம் உபயலிங்கமுடையதென்பது சித்திக்கின்றது. (௨௦)

(௬) பிரகிருதைதாவத்துவாதிகரணம்,

உபயலிங்கமும் பொருந்தாதென்பதைச் சூத்திரகாரர் ஆசங்கித்துக்கூறு வாராயினர்.

புக்ஷுதெதாவகூஹி புக்ஷிஷெயதி கதொ ஸுவீதி உ ஹூயம்|
(ந. உ. உக)

(ந.உரு) அவர் இயல்பு இவ்வளவென்பதைச் சுருதி மறுத்து, பின்னரும் கூறுகின்றது.

மேலை அதிகரணத்திற் பிரமம் இரண்டு இலிங்கமுடையதெனச் சாதிக் கப்பட்டது. அது மறுக்கப்பட்டதா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

“(பூருவபக்ஷம்)

உவ வாவ ஸ்ரஹ்ணா ரூபவெ ரூபதூதெஹ்வாரூபதூதஹ்|
(பிரு. ச. ந. க)

“மூர்த்தமும் அமூர்த்தமுமான இரண்டு ரூபமே பிரமத்துக்குள்ளது” எனப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய வடிவாகிய மூர்த்தாமூர்த்தப்பிரபஞ்ச ரூபத்தைப் பிரமத்தின் ரூபம் எனக் கூறிச் சுருதியானது பின்னரும்,

ஸபாத சூஷெரொ நெதிநெதி (பிரு. ச. ந. சு)

“ஆதேசம் இங்நனமன்று, இங்நனமன்று” எனக் கூறுகின்றது. ஈண்டு இதி (இங்நனம்) என்னும் மொழி மேலே கூறியதைக் குறித்தலான், பிர மத்துக்கு மேலே கூறிய மூர்த்தமும் அமூர்த்தமுமாம் பிரபஞ்சரூபத்துவம் நிஷேதிக்கப்படுகின்றதே எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். “இங்நனமன்று” “இங்நனமன்று” என்றது பிரமம் பிரபஞ்சரூபம் என மேலே சித்தித்ததை நிஷேதித்ததன்று; முன் அறியப்படாததாய்ப் புதிதாய் விதித்ததொன்றை மறுப்பது பொருந் தார்தாமாகலின். பின் அதன் பொருள்யாதோ எனின், இயல்பாக இத் துணை மாத்திரந்தான் பிரமம் (அதற்குமேல்) இல்லை என்னும் கூற்றை மறுத் தற்கே (நேதி நேதி=இல்லை இல்லை எனப்பட்டதென்று) கூறுவதே யுக் தம்; எதனால்?

நஹ்ஷுதஸூழிதி நெக்யுநூதூரீஸூய நாரீயெயம் ஸக்யஸூ ஸக்யீதி பூரணா வெ ஸக்யூ (பிரு. ச. ந. சு)

“இங்நனமன்று என்று கூறப்பட்டவரினும் பரமானது ஒன்றுமில்லை; சத் தியத்தின் சத்தியம் என்னும் நாமதேயம் போந்தது; உயிர்கள்தான் சத்தி யம்; இவைகளுள்ளே சத்தியம் அவரே” என முன்னர்க் கூறப்படாத குணசமூகங்களை மீட்டும் விதந்து சுருதி அடுத்துரைத்தலினால் (என்பது). ஈண்டு,

நஹ்ஷுதஸூக (பிரு. ச. ந. சு)

என்னும் வாக்கியத்தில், இங்நனமன்று இங்நனமன்று என்றமையிற் குறிக்கப்பட்ட பிரமத்தினும் உயர்ந்ததொன்றிலை எனக் கூறப்படுகின்றது.

கல நாரியெய ஸக்யஸு ஸக்ய (பிரு. ச. ௩. ௬)

“பின்னர்ச் சத்தியத்தின் சத்தியம் என்றது (அவரது) நாமதேயம்” என்றும், ஆன்மாக்கள் தான் சத்தியம், அவர்களுள் இவர் சத்தியம் என அதின் (சுருதியின்) அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது. (அஃதாவது) பிராணன்கள் எனப்படும் ஆன்மாக்கள் ஆகாயாதிபோல உற்பத்தியில்லாமையாற் சத்தியம் எனப்பட்டனர். அந்தச் சத்தியங்களுள்ளே (ஆன்மாக்களுள்ளே) இவர் சத்தியம்; சத்தியமாகிய ஆன்மாக்களின் ஞானம் போல் அவர் ஞானம் சங்கோச முதலியவின்மையின், “இங்ஙனமன்று, இங்ஙனமன்று” என்னும் வாக்கியமானது பிரகிருதமாகக் கூறப்பட்ட தருமம் இத்துணையதென்பதை நிஷேதிக்கப்போந்ததன்றி, பிரமத்துக்கு முன்னர்ச் சித்தித்த உபயலிங்கத்தையும் குறைக்கப்போந்ததன்றே;

(ஆகேஷம்) “கடம் சத்தியம், படம் சத்தியம்” என்றற்றோடக்கத்தன வாக எப்பொருள்களினும் உள்ள இருப்புத்தான் பிரமம். “இங்ஙனமன்று” “இங்ஙனமன்று” என்று சுருதி நிஷேதித்தமை கடம் படமுதலியவற்றையாம் எனின், (௨௧)

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

ததவ்யகூரோஹி (௩. ௨. ௨௨)

(௩.௩.௬) அது அவ்வியக்தம் எனச் சுருதி கூறுகின்ற தன்றோ.

பிரமரூபமானது பிரத்தியக்ஷமுதலியவற்றானும், பிற பிரமாணத்தினாலும் வெளிப்படாது.

ந ஸந்யஸே திஷ்ணி ரா-உபேஸ்ய ந ஊக்ஷாஷா வஸ்யுகி கஸு நெநந்யு ஹுடா க்ளஷஃ (கட. ச. ௬)

“அவர் ரூபம் கண்ணுள் நிற்கின்றிலது; *கண்ணினால் எவரும் அவரைப் பார்க்கின்றிலர்; அருளினால் (ஹுடா) அவர் வெளிப்படுகின்றனர்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதி கூறுகின்றது.

ஆகலின், பிரத்தியக்ஷாதியினால் வெளிப்பட்ட இருப்பானது பிரமமாகாது. (௨௨)

பிரமசொரூபத்தைக் கிரகிக்கும் ஏதுக் கூறுகின்றனர்.

கலிலஸாராயநெ ப்ரக்யக்ஷா நாரோநாஸ்யா (௩. ௨. ௨௩)

*“உளக்கணுக் கல்லா தூண் கணுக்கொளித்து”

(பட்டினத்தடிகள், திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை)

(கூ.கௌ) மேலுஞ் சுருதி ஸ்மிருதிப்பிரகாரம் *தியானத் தில் (வெளிப்படுகின்றனர்).

மேலும் தியானரூபமாம் ஞானத்தினால் நன்றாக ஆராதித்தலாற் பிரம சொரூபம் பற்றப்படுகின்றது. தங்களைப் பிரமம் என்று (உபசரிதமாகப்) பிரமபாவனை செய்பவர்களுக்குப் பிரமத்தின் சொரூபம் வெளிப்பட யோக் கியமாகின்றதெனச்சுருதி ஸ்மிருதிகளினால் அறியப்படுகின்றது.

நாயகோஜா புவனவெநந வுஷோந ஸ்யோயா வஹுநா ஸுரு தெநி யலெவெஷ வுணுதெதெ ந வுஷுஷுவெஷுஷ சூகா வு ணுதெ தநமஸ்யாஸு (கூ. உ. உக)

“இந்தப் (பரம) ஆன்மாவானவர் வேதாத்தியயனத்தினாலேனும், புத்தியி னாலேனும், அநேக சிரவணத்தினாலேனும் எய்தார்; எவனை இவர் விரும்பு கின்றாரோ, அவனால் அவர் அடையப்படுகின்றனர்; அவனுக்கு (பரம) ஆன் மாவானவர் தமது ரூபத்தைப் புலப்படுத்துகின்றனர்”

ததஸு தப ப்ராபுதெ நிக்ஷஹ பூராயகோநம் (முண். கூ. க. அ)

“தியானஞ் செய்பவன் நிஷ்களமாக அவரைப் பார்க்கின்றான்” என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சுருதியும்

நாஸௌ ப்ரகூக்ஷவிஷயம்

“இவர் பிரத்தியக்ஷவிஷயத்தினால்” என்றற்றொடக்கத்தனவாக ஸ்மிருதி யும் போந்தன. (உக)

புக்ஷாஸாதிவஹுவெவெஷுஷ ப்ரகாஸது சுபேணுஜாலாஸு

(கூ. உ. உச)

(கூ.கஅ) பிரகாச முதலியவற்றிற் போற் பேதமில்லை; (தியானத்) தொழிலை இடையீடுன்றி அப்பியசித்தலிற் பிரகா சமும் எய்தும்.

இடையீடில்லாத தியான ஆராதனையினாலே எவர்களுக்குப் பிரமம் பிரகாசிக்கின்றதோ, அவர்களுக்கு அந்தப் பிரமதரிசனவாயிலாக விஷய கரித்தலிலே அந்தப் பிரமஞானானந்தம் ஐகதீசுவரத்துவம் என்பன பேத மின்றி எய்துகின்றன. அங்ஙனமே,

சஹம ிநுரஹவம ஸமய-ப்யு (பிரு. கூ. ச. ௧0)

* அருப்புப்போன் முலையாரல்லவாழ்க்கைமேல்

விருப்புச்சேர்நிலவிட்டுநல்லிட்டமாய்த்

நிருப்புத்தாரானைச்சிந்தையேயேயேயே

கருப்புச்சாற்றினுமண்ணிக்குங்காண்மினே.

(அரிசிந்கரைப்புத்தூர், திருக்குறுந்தொகை. நா. இ)

“* நான் மனுவாயிருந்தேன்; சூரியனாகவும் இருந்தேன்” (என்று இருஷி வாமதேவர் கண்ணொந்தார்),

உ௦ சோபாயம் ருபுத மூவாவது (கௌஷீ. ௩. ௨)

“நீ என்னை ஆன்மாவாகவும் சிவமாகவும் உபாசி” (என்று கூறினவன் இந்திரன்)

(க) வாமதேவர், (உ) கிருஷ்ணர், (௩) அகஸ்தியர், (௪) விசுவாமித்திரர் என்போர் சிவோகம்பாவனையினாலோங்கிய சிவபக்தர்:—

(க) வாமதேவர்:—

இந்தப் பிரகதாரணியத்திலே மூன்றாம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்துப் பத்தாம் மந்திரத்திலே (பிரு. ௩. ௪. ௧௦), வாமதேவமுனிவர் “மனுவாயினேன் சூரியனாயினேன்” என்னும் பாவனை செய்தார் என்று கூறப்பட்டவிடத்து, “அஹம்பிரம்மாஸ்யமி” என்னும் மகாவாக்கியப்பாவனையும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வாமதேவமுனிவர் ஏகான்மவாதியா? வைணவரா? சைவரா? என உபப்படுங்கணவாயிலாக ஆராயப்புகின்,

ஸாயம் ஸாயம் சிவோவாமவாசிடேவ மூநீஸ்வரூபம்

கூபீதீவ ஸிவெ லக்ஷ ஸிவஜ்ஞாநவதாரம் வஸு (கைலா. அ: ௧)

“நன்று! நன்று!! மகாபாகரும், முனிசுவரருமாகிய வாமதேவரே! நீவீர் சிவஞான முடையவருட் சிரோட்டராய், சிவபெருமானிடத்திலே மிகுந்த பத்தியுடையராய் உள்ளீர்” என்றற்றொடக்கத்தனவாக (முருகப்பிரான்) வாமதேவரை விரித்து அவருக்கு வைதிக பாசபததீகைஷ செய்து, சிவாந்நுவதம் உபதேசித்து, பிரணவத்தின் மந்திரார்த்தம், யந்திரார்த்தம், தேவதார்த்தம், பிரபஞ்சார்த்தம், சிவருத்திரார்த்த முதலியவற்றை உபதேசித்தாராகக் கைலாச சங்கிதை எட்டாம் அத்தியாயம் தொடங்கிப் பதினொன்றாம் அத்தியாயம் இறுதியாகக் கூறப்படலான், வாமதேவர் ஏகான்மவாதியருமன்று, வைணவருமன்று, பின் சிவபக்தரே; (க. க. ௩௧-ஆம்) சூத்திரபாஷ்யத்தில் இந்திரனது பிரம்மபாவனை கூறப்பட்டுள்ளது.

(உ) கிருஷ்ணர்:—

உவரீநுஸு க்ருஷ்ணாய தீக்ஷாபெதா ஹக்ஷாஸு

“உபமன்னியு என்பார் இந்தப் பாகபததீகைஷையைக் கிருஷ்ணர்க்கு உபதேசித்தார்” என்று சனற்குமாரசங்கிதையைச் சார்ந்த காளிகாகண்டத்து முப்பதிரண்டாம் அத்தியாயத்திற் கூறப்படலானும்,

உவெதா ஹி டெவக்ஷஸு-உரு மூவரீநுஸு ருதீக்ஷயஸு

உதஸூரிவாம ரோஷ-பாஸு ஸ க்ருஷ்ணா உவொயி தருவாஸு

(சிதம்பரமான்மியம், ௨௪: ௩௪, ௩௫)

“உபமன்னியு என்பார் தேவகி புதல்வராகிய கிருஷ்ணர்க்குத் தீகைஷ செய்தார்; அவரார் சிவாகமார்த்தங்களையும் அந்தக் கிருஷ்ணர் அறிந்துகொண்டார்” என்று சிதம்பரமான்மியத்து இருபத்துநான்காம் அத்தியாயத்திற் காணப்படலானும்,

ஊதாநீ மூ லக்ஷா மூ டூவரீநுஸு ரூ-ஹா-தூநீ

ஸிவதீக்ஷாஸு மிவ-பூ-தா ஸிவாமூ விஸாஸு

(உபதேசகாண்டம், அ: ௬௩, ௬௪)

என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிற் பிரமோபாசகர்கள் அந்த ஐக்கிய பாவனையினால், அந்தப் பிரமத்தின் அசாதாரண குணங்களை அடைகின்றனர் எனக் காணப்படுகின்றது.

ஹிஷ் டிஷிஷி தெ அக்ஷம் வஸ்யுரெயொம டெரெயுஷு

(பகவந்தேத. கக. அ)

“இப்பொழுது எனது பத்தசிரேட்டரும், மகாத்துமாவும், சிவாகமஞ்ஞமாதிய உபமன்னியுவாயிலாக அவர்க்கு (கிருஷ்ணர்க்கு) சிவதீகை முற்றியது” எனச் சங்கரசங்கிதை உபதேசகாண்டத்து என்பதாம் அத்தியாயத்திற் கூறப்படலானும்,

நஸூகார து டிஷுஷா யெளஷிமுஜிஷெஹாஜிஷாமி

வஹுஷாநெநுநெவ க்ஷுஷ ஸ்ரீ க்ஷுஷா டெவ ப்ரஹ்மணியு

தஸ்யாவஹாகநாஹெவ ஸெநம் க்ஷுஷஸ்யுய்ஜிதம்

நஷுரெவ ஸெவ ஸவகம் காயஜம் க்ஷிஜ்ஜகமா

ஹுஷெநாஜுஷெநம் க்ஷுஷா உவரெநும ஸெஹாஷுஷி

தஸூரிதி விஷெஷா வாயுரிதாஷிஷி க்ஷுஷா

ஹிஷ் வாயுவகம் ஜாநம் ப்ரஹ்மண ஸ்ரீதரநஸம்

(இலிங்கபுராணம். பூ. க௦அ: ௧—அ)

“முனிவர்களே! தெளமியர் தமையனாகிய அந்த உபமன்னியுவைக் கிருஷ்ணர் நமஸ்கரித்து, வெகுமானத்தோடு மும்முறை வலஞ் செய்தார்; அந்த முனிவருடைய பார்வையினாலே புத்திமானாகிய கிருஷ்ணர் காயத்தினாலும் கர்மத்தினாலும் இயற்றிய பாவம் அனைத்தும் ஒழிந்தன; “அக்கினி” என்றற்றொடக்கத்த மந்திரங்கொண்டு முறைப்படி மகாப்பிரதாபமுடைய உபமன்னியுவானவர் பஸ்மோத் தூனனஞ் செய்து, பிரியமனசோடு திவ்ய பாகபந்தீகைச்செய்தார்” என்று இலிங்க புராண பூருவபாகத்து தூற்றெட்டாம் அத்தியாயத்தில் உரைக்கப்படலானும்,

ஹவநீ ஸ்ரோதம் ஷிஷாஷி டெஹெஷு டெஹெந ஹாஷித்யு

ஹிஷ் வாயுவகம் ஜாநம் விஷெ திஷாஷு க்ஷுஷு

(வாயு. பூ. உ: சு)

“கிருஷ்ணர் உபமன்னியுவை நோக்கி பகவானே! சிவபெருமானால் உமாதேவியார்க்குக் கூறப்பட்ட திவ்ய பாகபந்தூனனும் அவருடைய விழுதிபுமாம் அனைத்தையும் கேட்கவிரும்புகின்றேன்” என்று வேண்டி, அதற்கு உபமன்னியு விடையாக இறுத்தமையும், அவர்க்குத் தீகைச் செய்தமையும் பிறவும் வாயுசங்கிதை உத்தர பாகத்தில் மிகவிரிவாய்க் கூறப்படலானும்,

ஹவ ஸெஷா டிஷெஷ ஜாநம் ஸெஷும ஸெஹாஷுமி

ஸூதம் வாயுவகம் யொமம் க்ஷுஷாயாஜிஷு க்ஷிஜ்ஜெ

“இத்தப் பிரகாரம் மகாமுனிவராகிய உபமன்னியு (சிவபெருமானுடைய மகிமைகளைக்) கூறியருளி, கடினயில்லாது கர்மத்தை முற்றுவிக்கும் கிருஷ்ணர் பொருட்டுப் பாகபந்தயோகதீகைநூனத்தைக் கொடுத்தனர்” என்று கூர்மபுராணம் இரு பத்தைந்தாம் அத்தியாயத்தினும், தருமசங்கிதை இரண்டாம் அத்தியாயத்தினும் விளக்கப்படலானும்,

“அர்ச்சுனர் தாம் இராப்போதிலே தம்மால் வாசுதேவர்க்கு நிவேதிகப்பட்டவற்
றைச் சிவபிரான் பக்கத்திற் கிடப்பக் கண்டார்” என்று அத்துரோணபருவத்து
எண்பத்தொராம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் சுலோகத்தினும் காணப்படலானும்,
இப்பொருளை அடக்கி

ஆகலின் கடமுதலியவற்றிற் கூடியிருப்பது சந்மாத்திரமாய்ப் பிரத்தி யகூழ்மாயுள்ள பிரமம் எனல் விருத்தமே; அப்பிரமத்தைச் சாகூதாக்காரம் பண்ணுதற்கு ஏதுவாயுள்ள நிதித்தியாசன முதலியவைகள் வியர்த்தமாகு மாதலினாலும், அதனை அப்பிரத்தியகூழ்மாய்க்கொண்டாலும் அப்படிப்பட்ட

தீர்த்தனுலகளந்தசேஷடிமேற்பூந்தாமஞ்
சேர்த்தியவையேசிவன்முடிமேற்றன்கண்டு
பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்தபைந்துழாயன்பெருமை
பேர்த்துமொருவரார்பேசக்கிடந்ததே.

என்று திருவாய்மொழியில் (௨. அ. சு) கூறப்படுகின்றமையானும், அந்த வண்மை கொண்டே சிவஞானபோதமாபாடியகாரர் “கண்ணன்மேலிட்ட போதுகள் முதல் வன்றிருமுடிமேற் காணப்பட்டன” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறுகின்றமை யானும்,

கிருஷ்ணர் தம்மையுந் தலைவரையும் உணர்ந்தோராகவிற் சிவோகம்பாவனை யிற்றலைப்பட்டுச் சிவஞான விசுவரூபத்தை அர்ச்சனர்க்குத் திவ்ய நேத்ரிவர்கொடு த்துத் தரிசிப்பித்தார் என்று காணப்படலானும் கிருஷ்ணர் ஏகான்மவாதியுமன்று, வைணவருமன்று, பின் சிவபக்தரேயாம்.

(௩) அகஸ்தியர்:—

ஸிவஹாவநயா துமெயு ஸிவஸ்ய ஸுமிவாஹவெ |

ஸுயம் ஸுமிநா ஸுமிவெ விஷுஹஸுமிவெ ||

“(எஞ்ஞான்றும்) சிவபாவனை செய்தமையார் சிவபெருமானுக்குச் சமாணமாய அவ் வகஸ்திய முனிவர் பொதியமலை சென்றபோது மேடுபள்ளமாய நிலவுலகமானது சமமாயிற்று” என்று சிவரகசியகண்டத்திலே சம்பவகாண்டத்து இருபத்துமூன் ரும் அத்தியாயத்து முப்பத்து மூன்றஞ் சுலோகத்திற் காணப்படலானும்,

வனதாவஹஸூவஹநம் மெதூவாபிரிணி ரஹுதம் |

ஸுமிஹஸூவிவஹஸூ ஸுமிவஹஸூ வஹஸூ |

• ஸீயஸூநம் ஸுமிஹஸூ ஹஸூ ஸுமிவஹஸூ ||

விஸ்யம் வரஸி ஜஹம் ஸுமிவஹஸூ வஹஸூ ||

“மித்திரவாணருடைய புதல்வராகிய அகஸ்தியர் இவ்வார்த்தையைக் கூறிக் கோப முற்றுச் சர்வலோகமும் பார்க்குமாறு சமுத்திரபானஞ் செய்தார்; இந்திரன் முத லிய தேவரெல்லாம் சமுத்திரம் பானஞ் செய்யப்பட்டுப்போனமை கண்டு மிக்க ஆச்சரியங்கொண்டு அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்” என்று வணபருவத்து நூற் றைந்தாம் அத்தியாயத்து மூன்றாம் நான்காம் சுலோகங்களிற் கூறப்படுகின்றமை யானும், அகஸ்தியர் சமுத்திரத்தைப் பானஞ் செய்தற்கு வண்மை கொடுக்கவல்ல சிவோகம்பாவனையில் முதிர்ந்த சிவபக்தரேயாம்.

தொன்றிலே அந்தப் பிரமகுணங்கள் காணப்படாமையானுமாம். ஆகலின், சர்வாத்நிதரப் பிரதத்தியகூழம்பிரமம் அன்றென்றும், “இங்ஙனம் அன்று இங்ஙனமன்று” என்றது பிற அஜினத்தையுமே நீடிஷைதிக்கின்றதென்றுங் கூறுவது பொருத்தமே. (உச)

(சு) விசுவாய்தீரர்:—

அரிச்சந்திரன் தந்தையாகிய திரிசங்கு என்பான் தான் தேகத்தோடு சுவர்க்கம் புகவேண்டித் தன் குருவாகிய வசிட்டரைப் பிரார்த்தித்தான் ; அதற்கு அவர் கூடாதென்று மறுக்க, அவன் அவர் குமாரரிடஞ் சென்றான். அவர்களும் அது கூடாதென்று மறுக்க, விசுவாமித்திரரிடஞ்சென்றான். தாம் சூத்திரியரேயாமாயினும் சிவோஹம்பாவனாத் தபோபலத்தினுற் பிராம்மணராயோங்கிய விசுவாமித்திரர் சரீரத்தோடு திரிசங்குவைச் சுவர்க்கத்துக்குப் போமாறு செய்ய, இந்திரன் “குருசாபம் பெற்ற மூடா! நீ இங்கே வருதல் கூடாது தலைமூக வீழ்க” என்று கூறி நீக்க, திரிசங்கு விசுவாமித்திரரை விரித்து, “சுவாமீ, காத்தருள்வீர்” என்று வேண்டி அதனை விசுவாமித்திரர் கேட்டு,

ரொஷோஹாநயத் தீவ்ரநிஷ்ட திஷ்டி அாஸ்யஸி

கிஷ்கிணேய ஸ தெஜஸ்வய ஜாவதிநிவாவாஃ

ஸுஜநகரிணியோ-ல்ஸா நபஷீ-ல்நபரா நு-நஃ।

“கோபங்கொண்டு, திரிசங்கே! நில்! நில்!!” என்று விரைந்து கூறி இருபகி
ளுள்ளே தேஜசுடையரும் துவதீயப் பீரமாவை நிகர்த்தவருமாகிய அக்ஷிசுவாமியத்திரர்
தக்பிணமார்க்கத்திலுள்ள சப்தரிஷிகளையும் (உடனே)படைத்துத் திரிசங்குவை அங்
கே நிறுத்தினார்” என்று இராமாயணத்துப் பாலகாண்டத்து அறுபதாம் சர்க்கத்
திற்கு கூறப்படலானும்,

விந்னி மெலா நு டய்யிவ்வி வுத்ரா ஸயனி கதித்ஹரிக்கல்.

தமிழக அரசு தலைநகரமான சென்னை நகரில் உள்ள தமிழக அரசு தலைநகர அமைச்சரவை மாளிகையில் நடைபெற்றிருந்தது.

“(சிவபக்தர்கள்) மலைகளைப் பிளக்கின்றார்கள்; மகோத்தரியைக் குடிக்கின்றார்கள்; பூமியந்தரிஷ்டத்தை வேரூக்குகின்றார்கள்; பிரமேந்திரர்களைத் திருணமாய்க் கொள்ளும் அச்சிவபக்தர்களுக்கு எது தான் அசாத்நியம்”! என்று உபப்பிரகங்கணத்திற் கூறப்படலானும், சுவர்க்கலோக மொழிந்து மற்றோர் துறக்கம் படைக்கவல்ல சிவோகம்பாவணியினாலோங்கிய விசுவாமித்திரர் சிவபக்தரேயாம்.

உபலக்ஷணையினாலே, க. டு. ௨௨-ஆம் சூத்திரபாஷ்யங் கூறியதினாற், கார்த்திக்யாக்ருவரீதியீர் முதலாயினோரும், சாந்தோக்யபிருகதாரணியாதிகளிற் காணப்படும் ஜாபாலர் ஆதீர்வணர் துவேதாசுவதூர் முதலாயினோரும் (வைதிகசத்தாத்துவிதசைவ சித்தாந்த தத்துவப்பட வினா விடை ௧௬௫-ஆம் இலக்கத்திற் கண்டவாறு) வைதிக பாகபத சிவபக்தீர்களுயாம்.

௩. ௨. ௨௬] பிரகிருதைதாவத் துவாதிகரணம்.

சுகள்

சுதொழநெந தயாஹிஹிமடி (க.உ.உரு)

(௩௩௯) ஆகலின் அவர் அனந்த குணங்களோடியைத் தவர்; ஆதலிலைன்றோ அவர் இயற்கை (இலிங்கம்).

பிரமோபாசகர்க்கும் அவரது ஞானனந்தம் பரமேசுவரிய முதலியன பிரகாசிக்கின்றமையான்,

செய் வா ஸ்ரீஹ்ருணோ நம: (பிந. உ. ந. க)

“பிரமத்துக்கு இரண்டு ரூபம்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகளாற் பிரமம்
மேலேயுரைத்த, அனந்தகல்யாணகுணங்கோளாடியைந்தது என்பது சித்தமா
கும். ஆகலின், பிரமத்துக்கு இரண்டு இலிங்கம் உண்டு.

(ஆசேஷம்) பிரமததுக்கு இரண்டு ரூபங்கள் உள்ளன என்றற்றோடக் கத்தனவாகச் சுருதிகூறியதிற் பிரபஞ்சம் பிரமத்தின் ரூபம் என்றது ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கோடலாம் அத்தியாச சம்பந்தத்தினால் என்று கூறத்தக்கது; வேறுபிரகாரத்தினால் அதனைக் கூறல் கூடாமைபின். அகலின்,

சுயாத் சுஜெஜொ நெதி நெதி (பி.நு. உ. ந. சு)

“ ஆதேசம் இங்ஙனமன்று, இங்ஙனமன்று ” என்னுஞ் சுருதி அத்தியாசத்தினால் உபதாசுக் (கொள்ளப்பட்ட) பிரபஞ்சத்துண்மையை மறுத்தவாரும் எனக் கொள்வதே யுத்தம என ஆகேஷ்பிக்க, (உரு)

(உத்தரம்) அத்தியாச சம்பந்தம்பற்றித் தொடரது தமது அபி
மதப் பிரகாரம் கூற்றமுன் முதற்கண்ணே வேறு (உச0, நடசக-ஆஞ்
சூத்திரங்களால் இரு) பகஷிப் கூறுகின்றனர்.

உதயவதிபெராமா துணி கூணுவசு (ந. உ. உசு)

(நகர) இரண்டையும் கூறுதலான், (அவர்) சர்ப்பமும் அதன் சுருளும் போல.

வெவ்-வெ ருந்: (தத. ஆரணி, க0. உச. ச2)

“எல்லாம் உருத்திரர்”

சீராவா வுயிரிவீ ஜநயநெவ வனகம் (தைத். ஆரணி. க0. க. ௩)

“ஆகாயத்தையும் பூமியையும் படைத்துத் தேவராகிய ஒருவர்” என்னுள் சுருதிகள் ஒன்றாயும் பலவாயும் இருக்கும் (சிவபெருமான்) இயற்கையைக் கூறினமையின், சர்ப்பம் சுருளாயேனும் நேரியதாயேனும் இருத்தல் போல,

தெய்வாவ ஸ்ரவணோணாசுவ (பி.ரு. ச. ந. க)

“பிரமத்துக்கு இரு ரூபமுண்டு” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிற் சிவபெரு
மான் பிருதிவி முதலிய மற்றைய ரூபங்களாபிருக்கும் விசேஷங் கூறப்
பட்டன. (உசு)

சுசுஅ சிவாத்துவித சைவபாடியம். [க. உ. உஅ]

வாகாஸாஸ்யவதா தெஜஸாஸு (க. உ. உஎ)

(கசுக) அல்லது ஒளியுடைமையால் (அது) பிரகாசமும் அதின் ஆசிரயமும் போல்.

பிரகாசமும் அதின் ஆசிரயமும் சொரூபத்திற் பேதமுளவாயினும், அவை ஒளி என்னும் தன்மைபற்றி ஒன்றாகக் கொள்ளப்படும். இங்ஙனம் பிரமமும் உலகமுதலியவும் (பிரமத்தின்) ஒரே சாதிக்குள் அடங்கினமையினாலாவது அவருக்குப் பூமி முதலியவாதல் எய்துகின்றது. (உஎ)

வடுவ-வதா (க. உ. உஅ)

(கசுஉ) அல்லது முன் போல.

இரண்டு பக்கத்துக்கும் வேறென்பதைக் காட்டுவது வா (அல்லது) என்பது. மேலே சித்வஸ்துவானது பிரகாசமாகிய ஜாதிருணசரீரம் போல விசேஷசுபாவமாய், விசிட்டமாகிய (சிவனானது) ஏகதேச (அம்சமாகக்) கூறப்பட்டது; இங்ஙனம் அசித்வஸ்துவுக்குமாம். மேலே உரைத்த சம்பந்தமுளதாய் ஒரே ரூபமாயிருக்குங்கால்,

ஸவெ-டா வெ ருஷு (தைத். ஆரணி. க0. உச. சஉ)

“எல்லாம் உருத்திரர்” என்றவாறு சித்தையும் அசித்தையும் ஒரே வார்த்தையில் அடக்கிவிடலாம். மற்றிருபக்கத்தினும் பிரமம் தோஷமுடையதென்பதைத் தவிர்த்தல் கூடாது.

யஸ்ய வ்யயிவீ ஸரீரஸு (பிரு. து. எ. க)

யஸ்யாதா ஸரீரஸு (மத்தியந்தினசாகை)

“எவர்க்குப் பிருதிவி சரீரம்; எவர்க்கு ஆன்மா சரீரம்” என்றற்றொடக்கத்த் கருதிகளானும்,

விஷ்ணுசி வெதநா0 ப்ராஹ்மஸூயா ஸ்விஷ்டாவிஷ்ணுதாஸு|

விஷ்டாஸ்விஷ்டாதுக0 ஸவ-0 விஸூ விஸூமாநொவி-0ஹா0|

ஸூவெவீ ந ஸ நெஹா விஸூ ஜஸ்யுவஸ்யதஃ||

(வாயு. உத். சு: சு, எ)

“சேதனத்தை வித்தை யென்றும், அசேதனத்தை அவித்தை என்றும் கூறுப; வித்தையும் அவித்தையுமாகிய சமஸ்தப்பிரபஞ்சமும் சந்தேகமின்றி விபுவாகிய விகவருவின் (சிவபெருமானுடைய) சரீரமே; எதனாலெனின், பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அவர் வசப்பட்டமையின்” என்றற்றொடக்கத்த ஸ்மிருதிப்பிரமாணங்களானும், சேதனப்பொருளும் அசேதனப்பொருளும் அஷ்டமூர்த்தியாகிய பிரமத்தின் வடிவம் என்பதும் சித்தமாயிற்று. (உஅ)

வ்யகிஷ்யாஹு (௩. ௨. ௨௯)

(௩௪௩) மறுத்தலினாலும்.

பிரமம் சேதன சேதனங்களாயிருப்பினும், அவற்றின் குணமுடைய தன்றென்று,

நாஸ்ய ஜாயெ தஜ்யேதி (சாந். அ. க. ௩)

“இதின் ஜரையினால் அது அழியாது”

கஸ்யபிஹ ரேண ஹஸ்ய (பிரு. ௩. அ. ௮)

“ஸ்தூலமன்று, அணுவன்று, குறுக்கமன்று” என்றற்றொடக்கத்த சருதி களிலே கூறப்படுகின்றது. இஃதன்றி, பிரமம் சேதன சேதனத்தோடுற்ற லும், அது நிர்த்தோஷமாயும், சமஸ்தமங்கலகுணங்களுக்கு ஆஸ்பதமாயு முள்ளது; அஃதாவது, பிரமமாகிய சிவபெருமான் சேதனசேதனத்துக்குக் காரணமாயிருப்பினும், அவற்றோடு கூடியிருப்பினும், அவர் விகாரம் அஞ் ஞான முதலிய அபுருஷார்த்தமொன்றுமின்றி, சர்வஞ்ஞதை, நித்தியதிருப் தத்துவம், அநாதிபோதத்துவம், சுவதந்திரத்துவம், அலுப்தசத்தித்துவம், அனந்தசத்தித்துவ முதலிய பரம புருஷார்த்தகுணங்களையும் எப்போதும் உடையராயுள்ளார் என்பது சித்தித்தது. (௨௯)

(௭) பராதிகரணம்.

ஈண்டுச் சகல சேதனசேதன வடிவாயுள்ள பரமசத்திவிலாச சமரச பரமான்மாவாயுள்ளார்க்குச் சர்வதோஷவாசனுகளங்கமின்மையானும், சர் வஞ்ஞதைமுதலிய சமஸ்த மங்கலகுணரத்திஞகரமுண்மையானும், விருபா கூமுண்மையானும், இந்தப் பரப்பிரமசிவனுக்குப் பரமாக மற்றோர் வஸ்து இல்லை என்று இறுத்தற்கு முன்னர்ச் சூத்திரகாரர் ஆசங்கிக்கின்றனர்.

வாரீதவெஸ்துநாநஸம்ஸ்யவெஷ்யவெஷ்யஹி (௩. ௨. ௩௦)

(௩௪௪) சேது அளவு சம்பந்தம் பேதம் குறிக்கப்படுத லான், அவர்க்குமேல் ஒன்றுளது.

முதலாம் அத்தியாயத்து முதற்பாதத்து இரண்டாஞ் சூத்திரமுதல் மூன்றாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்து இருபத்தொன்பதாஞ் சூத்திர மியுதியாக, பரமகாரணராகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சிவபெருமானுக்கு மேலாக ஓர் வஸ்து உளதா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகூம்) உளது என்பது.

ஸ ய சூதா ஸ வெஸ்து வித்யுதி (சாந். அ. ச. ௧)

வஸ்து வெஸ்து தீக்ஷா ௨௦யஸ்யஹந்யொ ஹதி (சாந். அ. ச. ௨)

“இந்தப் (பரம) ஆன்மா தாங்குவதாகிய சேது;” “ஒருவன் குருடனாயிருந்
தாலும் இந்தச் சேதுவைக் கட்டித் (கீகூர்) குருடனாகான்”

வதுவாஸுஸு (சாந். ந. கஅ. ௨)

“நான்குபாதமுள்ளது பிரமம்”

சுபேகடுஸுஸு ஸெதுஃ (முண்ட. உ. உ. ௫)

“இது சிவபிரானார் சேது” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளால் இந்தப் பரப்பிர
மம் சேதுவாகவும், கட்டக்கப்படுவதொன்றாகவும், அளவுபடுத்தப்படுவதொன்
றாகவும், அடைவிப்பதொன்றாகவும் கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், இவரினும்
மேலாக ஓர் வஸ்து உண்டென்று கூறப்படுகின்றது எனின், (ந௦)

(சித்தாந்தம்) இஃதன்றென்று கூறப்படுகின்றது.

வாபாஸுஸு (ந. உ. நக)

(நசரு) ஆனால் அது சமானத்தன்மையுளதாகலின்.

து (ஆனால்) என்றும் பதம் பூருவபகூத்தை மறுப்பதாக உணர்த்
துகின்றது. ஆகலின், சர்வோத்தமமாகிய சிவபெருமானிலும் மேலாய
தொன்றுளதென்னும் வாதம் யுத்தமன்று;

வியாயுகொ ருஷா லேஷிஃ (தைத். ஆரணி. க௦. க௨. ௨௮)

“மகர்வியாகிய உருத்திரர் விசுவாதிகர்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளால்,
அவர்க்கு விசுவாதிகத்துவம் (எல்லாவற்றுக்கும் மேலாந்தன்மை) சித்திக்
கின்றமையான்.

சுய ய சுது ஸெது வியுதி ரெஷாஸுஸு நாலேஸு
லேஷாய (சாந். அ. ச. க)

“இவ்வுலகங்களுக்கு யாதும் கலக்கம் நேரிடாவண்ணம் தாங்கும் சேது இந்
தப் (பரம) ஆன்மா” எனக் கூறப்படுதலான், அவர் உலகமெல்லாம் கலக்க
மடையாது தடுத்துச் சேதுவுக்குச் சமானமாயிருந்தலின், ஈண்டுச் சேது
எனவும் பட்டார்.

ஸவஃ வஸுஸு (சாந். ந. கச. க)

“எல்லாமன்றோ பிரமம்” என்னுஞ் சருதியிற் கூறப்பட்டவாறு, உலகத்
துக்கு நிமித்தோபாதான இயல்பைப் பூண்டது பிரமமே என்றும்,

வசுஸுஃ பெருசூலி ஸுஸுஸுஸு

* இதற்கு அடைந்து எனப் பொருள் கோடல் வேண்டுமென்பது நசரு-ஆம்
குத்திரத்து உதகரிக்கப்பட்ட கைவல்லிய சருதிப் பொருள் கூறப்பட்டவிடத்துக்
காண்க.

“இங்கிருந்து புறப்பட்டு அவரிடத்துக்கு நான் போவேன்” என்னுள் சுருதியினால், அதுவே அடையற்பாலதென்றும் கொள்ளப்படுகின்றது. பிறிதோரிடத்தில்,

திருமொழி நூல்கண்டு பாராண்டுக் காணும்படி உதி உதி யொகி வஸிஸஸாக்ஷிணஸி வஸஸாக் (கைவ)

“முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், பிரசார்தரும், பூதயோநியும், சமஸ்தசாக்ஷியுமாயுள்ளாரை முனியாவான் தியானித்து இருளுக்கு மேலே போய் அடைகின்றான்” என்னுள் சுருதியினாலே தமசுக்கு மேலாய்ச் சகல காரணமும், சர்வஞ்ஞமும், முக்கண்ணுடைமை முதலிய இலக்கணமுமுள்ள பிரமந்தானே அடையற்பாலதென்று உரைக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், ஈண்டு (சார். அ. ச. ௧) தரதி என்னும் மொழி பரத்தை அடைதலின் மேற்று; இன்றேல் விசுவாதிகரும் பரமகாரணருமாயுள்ளார்க்கு மேலாகப் பரவஸ்து உளதென்று கொள்ளின், அதற்கு மேலும் மற்றோர் வஸ்து உளது என்னும் பிரசங்கத்தினால் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கெல்லாம் அந்வஸ்தா தோஷம் நேரிடும். ஆகலின், எல்லாவற்றிற்கும் அதிதராயுள்ளார் சிவபெருமான் என்பதினால் எல்லாவற்றிற்கும் உற்கிருஷ்டம் பிரமத்துக்கே எய்துகின்றது. (௩௧)

பிரமம் அளக்கற்பாற்று என்பதுபற்றிச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஸுபூஷஸு-ஓ வாடிவக் (௩. உ. ௩௨)

(௩௪௬) தியானத்தின் பொருட்டே, பாகத்திற் போல.

நான்கு பாதத்தையுடைய பீடமென அளவுபடுத்திக் கூறுவது வாக் கைப் பாதமாயுள்ளது, கண்ணைப் பாதமாயுள்ளது என்பது போலத் தியானத்தின் பொருட்டேயாம். (௩௨)

ஸூநவஸெஷா பூகாஸாநிவக் (௩. உ. ௩௩)

(௩௪௭) விசேஷஸ்தானமுண்மையான் பிரகாசாதியிற் போல.

சிவபெருமான் அபரிமிதராகவே உளராயினும், பிரகாசமுதலியன பலகணி முதலிய ஸ்தான சம்பந்தத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டுளவாகத் தோற்றல் போல, அவர் ஸ்தானவிசேஷத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டவராகக் கோடல் யுத்தம். (௩௩)

அவர் அடையற்பாலராயினும் அவர்தான் (பக்தரை) அவ்வெல்லைக் குட்செலுத்துவோருமாம் எனச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

உவவெது (௩. உ. ௩௪)

(நசஅ) பொருத்தமாதலினாலும்.

யஜெவெஷ வுணுதெ தெந வுஜி (கட. உ. உஉ)

“எவனை இவர் விரும்புகின்றாரோ, அவனால் அவர் அடையப்படுகின்றனர்” என்று சுருதி சொல்வதால், அடையற்பாலராய்நின்ற சிவபெருமானே (பக்தனை) அடைவிப்பவருமாம். ஆகலின், சிவபெருமானிலும் மேலாயினர் எவரும் இல்லை என்பது சித்திக்கின்றது. (நச)

(அ) அந்நியபிரதிஷேதாதிகரணம்.

தயாநுபுவிஷேயாசு (ந. உ. கூடு)

(நசக) அங்ஙனமே மற்றொன்றை மறுத்தலான்.

மேலை அதிகரணத்திலே விரூபாக்ஷராகிய பரப்பிரம சிவனுக்கு மேலாக யாரும் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. மீண்டும் இங்கே அவருக்கு ஒப்பாயினர் எவராயினும் உளரா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) சிவபெருமானிலும் உத்கிருஷ்டவஸ்து இல்லையேனும் உலகத்துக்குக் காரணமாகிய அவ்வீசுவரத்துவ முதலியவற்றோடு துல்லியமாய் (வஸ்து) உண்டே.

ஸஹஸு ஸீஷ-ஹ வுருஷ ஸஹஸுராக்ஷ ஸஹஸுராக்ஷ

(தைத். ஆர. ந. கட. கூடு)

“ஆயிரம் தலையுடையரும், ஆயிரம் கண்ணுடையரும், ஆயிரம் காலுடையருமாகிய புருஷர்” என்னும் சுருதியில் ஒரு புருஷர் உளராய் அவரே “ஆயிரம் தலையுடைய புருஷர்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால், அவர் அநேக முகமும் அடி முதலியவு முடையராகவும்,

வாஷொஸு விஸா ஹுதாநி (தைத். ஆரணி. ந. கட. கூடு)

“அவருடைய பாதம் சமஸ்த உயிர்களுமாம்” என்னுஞ் சுருதியினால், அவர் உலகத்தோடியைந்துளராகவும்,

சுரவாடிஸுரூபிதா ஹி (தைத். ஆரணி. ந. கட. கூடு)

“ஆகாயத்தில் அவரதுமூன்று பாதம் அமிர்தம்” என்னுஞ் சுருதியினால், அவர் பரமாகாயத்தில் உளராகவும்,

தலாஹுராயஜாயதா விராஜோ ஸயி வுருஷி

(தைத். ஆரணி. ந. கட. கூடு)

“அவரிருந்து கிராட்டுப் பிறந்தனர்; கிராட்டுக்கு அடுத்தவர் புருஷர்” என்னுஞ் சுருதியினால், அவ்வியத்தத்திற்கும் இரணியகருப்பருக்கும் அவர் உபாதானராகவும்,

குடிஞ்சுவண-ல் தலைவனா வாறெ (தைத். ஆரணி, நூ. கஉ. நகூ)
 “ஆதித்தியவர்ணராகிய அவர் தமசுக்கு மேலுள்ளார்” என்னுஞ் சுருதியி
 னால், அவர் தமசைக் கடந்துள்ளாராகவும்,

தலேவெ விசுவநாத ஐஹலவதி (தைத். ஆரணி, நூ. கஉ. நகூ)
 “அவரை இங்ஙனம் அறிபவன் சிவனாகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினால்,
 அவர் மோக்ஷேஹதவாயுள்ளாராகவும் பெறப்படுகின்றது. பின்னர்,
 ஸஹஸ்ரஸீஷ-ல் டேவடி (தைத். ஆரணி, க0. கநூ. உகூ)

“ஆயிரம் தலையுடைய தேவர்” என்று தொடங்கி,
 வதி0 விஸ்வா (தைத். ஆரணி, க0. கநூ. உகூ)
 “அவர் விசுவத்துக்குப் பதி” என அவரது விசுவபதித்துவமும்,
 நாராயணவார0 ஸ்ரவா (தைத். ஆரணி, க0. கநூ. உகூ)

“நாராயண பரம்பிரம்ம” என்பதில் நாராயணசப்தத்தின் பொருளான
 மையும்,

வாரிதா வு்வஸித0 (தைத். ஆரணி, க0. கநூ. நூ0)
 “(இதயத்திலே) பரமான்மா உளர்” என்பதினால் அவர் தஹரத்தில் உபா
 சிக்கற்பாலர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன. ஆகலின், இந்த நாராயணர் சிவ
 பெருமானுக்கு ஒப்பாகிய குணங்களையுடையர்; இவைகளே சிவபிரானார்
 குணங்களுமாம்.

ஸவ-நாநா ஸிரொத்ரீவஸவ-ல் லு-தகுஹாஸய0|
 ஸவ-ஸ்ராவீ ஸ ஹவா-நஸா-ஸ்வ-தகுஸிவ0 (சுவே. நூ. கக)
 “எங்கும் முகமுடையரும், சிரசுடையரும், கழுத்துடையரும், ஒவ்வோர்
 ஆன்மாவின் இரகசிய குகைக்கண்ணரும், சர்வவியாபியுமாயுள்ளார் அந்தப்
 பகவான்; ஆகலின், சிவபிரானே சர்வவியாபி” என்று மந்திரோபநிடதங்
 கூறுகின்றது.

விஸுதஸூக்ஷ்மஸூத் விஸ்வதொஃவ0|
 “எங்கும் கண்களும், எங்கும் முகங்களும் உடையர்” என மகோபநிட
 தத்தினும், சிவசங்கற்போபநிடதத்தினும் கூறப்படுகின்றது.

ஸவ-தஸூக்ஷ்மஸூத் விஸ்வதொஃவ0 (அதர்வசிரசு)
 “எங்கும் கண்கள் எங்கும் முகங்கள்” என அதர்வசிரசிலே சிவபெருமா
 னுக்கு அநேக முகங்களும் பாதங்களும் உள்ளனவாகக் கூறப்படுகின்றது.

ரீயானு புகுதி விஜ்ஞாநாயிநு உஹௌநா||

தஸ்யாவயவஹுதெந வ்யாபுர ஸவ-பிடி ஜமக||

(சுவே. ச. ௧௦)

“மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும் அறிக; இப்பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அவரது அவயவமாயிருக்கும் அதிஸ்த வியாபிக்கப்பட்டது” என்னுஞ் சுருதியினால், அவர் உலகத்தைத் தமது அம்சவிசிட்டமாகவுடையர் என்றும்,

ஹிரண்யஹ-ஓ வ்யாக ஜாயரீநு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“இரண்ணியகருப்பர் பிறக்கக் காண்பவர்” என்பதில், இவர் இரண்ணிய கருப்பர்க்குக் காரணர் என்றும்,

ஸரீஸுஸாக்ஷிஹுஸஃ வஸுதா (கைவ)

“இருளுக்குமேற் சமஸ்த சாட்சியாயுள்ளார்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால், அவர் இருளுக்கு மேலாபினர் என்றும்,

ஹி- விவாபு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“பாவமில்லாத தகரத்தாள்ளார்” என்றமையால், அவர் தகரோபாசியர் என்றும்,

ஜாக்ஷா ஸிவரீநாநிதிகுஹுதெதி (சுவே. ச. ௧௧)

“அவன் சிவத்தை அறிந்து அத்தியந்தசாந்தி அடைகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால், அவர் மோக்ஷதேஹதுவாபினர் என்றும்,

ஸஹெ-ப்யு- ஸஹ- (அதர்வசிகை)

“சர்வைசுவரிய சம்பன்னர்” என்றமையால், அவர் உலகத்துக்கு ஈசர் என்றும் பெறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் விசுவரூபத்துவமுதலிய குணங்கள் சமானமாய் நாராயணர்க்கும் சிவபெருமானுக்குமுளவாம். பூஜாவிதானஞ் செய்யும் ஸ்மிருதிமுதலியவைகளில்,

ஸிவரீ வா விஷ்ணு-வவா||

“சிவனையேனும் விஷ்ணுவையேனும்” என்றமையாற் சிவன் விஷ்ணு இருவரும் எவரையேனும் சமானமாகப் பூசிக்கலாம் எனக் கேட்கப்படுகின்றது. உலகத்திலே அவ்விருவர்க்கும் சமமாகப் பூசைக்குரிய ஸ்தலமுதலியனவும், அவ்விருவரையும் பிரதிபாதிக்கும் புராணகமங்களும் சமானமாயுள்ளன. ஆகலின், சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாகிய புருஷர் நாராயணர் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். எங்ஙனம் சிவபெருமானுக்கு மேலாயினர் எவருமில்லையோ, அங்ஙனமே அவருக்கு ஒப்பானவரும் இல்லை; மற்றொருவர் உலகத்துக்குக் காரணமாதலும், பதியாதலும் இல்லையாதலின்.

வனக வனவ ருமொ நஜீதியாயதஸூம்|

ய ஐரோநோகா நீா த ராஸாநீஹி வரோதிஹி (அதர்வசிரசு)

“இவ்வுலகங்களைத் தமது பரமசத்திகளினால் ஆளுகின்ற உருத்திரர் ஒருவரே; அவர்கள் இரண்டாவதற்காக இருந்தில்” எனவும்,

ஐராவா ப்ரியவீ ஜநயநீஷெவ வனகம் (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧. ௩)

“விண்ணையும் மண்ணையும் படைத்துத் தேவர் ஒருவர்” எனவும்

ய வனகொ ருமொ உயுதெ (தைத். ஆரணி. ௧. ௧௨. ௫௬)

“எவர் ஏகரோ, (அவர்) உருத்திரர் எனப்படுவர்” எனவும்,

கூராதாநா வீரமொஷெவ வனகம் (சுவே. ௧. ௧௦)

“கூரத்தையும் (பாசத்தையும்), ஆன்மாவையும் ஆளுகின்ற அரராகிய தேவர் ஒருவர்” எனவும்,

யதா உரீ-வரோகாரா வெஷயிஷ்யணி ரோநவாம்|

ததாரவீஷ்யஜாய ஁-வஸ்யாமொ உவிஷ்யதி (சுவே. ௬. ௨௦)

“எப்போது மனிதர் ஆகாயத்தைத் தோலாக உட்ப்பார்களோ, அப்போது சிவத்தை அறியாது (மனிதருடைய) துக்கத்துக்கு ஈனம் எய்தும்” எனவும்,

பாவ வனகொ ஷ்யபூரிவாகாஸவ-பீநுதூரிசுஜா (அதர்வசிகை)

“மற்றெல்லோரையும் விடுத்துச் சர்வைசுவராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர்” எனவும்,

யதா கதேஸுஹ ஃவாநராதிஹ-ஸுஹவாலஹிவ வனவ கெவமீ|

(சுவே. ௪. ௧௮)

“எப்போது இருநிருந்ததோ, அப்போது இரவுமில்லை, பகலுமில்லை, சத்துமில்லை, அசத்துமில்லை, சிவன் ஒருவரே இருந்தார்” எனவும் போந்த சுருதிகளானும் பிறவற்றானும் உலக இருட்டிவிஷயத்திற் சிவபிரானுக்கு வேறுகப் பிறர் ஒருவர் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாயினர் யாரும் இல்லை. பரமசத்தியுடைமையின் சிவபெருமான் நிமித்தகாரணரே. புருஷர் (நாராயணர்) உபாதானமே; உபாதானமாயிருந்தலின், இவர் இரண்ணியகருப்பருக்குக் காரணர்; சிவபிரான் நிமித்தகாரணராகக் கூறப்படுகின்றனர். ஆகலின், (நாராயணர் உபாதானகாரணமும், சிவபெருமான் நிமித்தகாரணமுமாக) இருவரும் ஜகத்காரணராக அறியப்படுகின்றனர்.

தஸூபூராடி (தைத். ஆரணி. ௩. ௧௨. ௩௪)

“அவரினின்று விராட்டுப் பிறந்தனர்” என்றமையால், புருஷனுக்கு (நாதராயணர்க்கு) உபாதானத்துவமும்,

ஹிரண்யுமஹ-ஓ வரூத ஜாயபோநடி (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“இரண்ணியகருப்பர் பிறக்கக் காண்பவர்”

ஹ்வா ஹிஜநயநீ ஷெவ வாகம் (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧. ௩)

“விண்ணையும் மண்ணையும் படைத்துத் தேவர் ஒருவர்” என்ற சுருதியால் சிவபெருமானுக்கு நிமித்தோபாதானமும் கூறப்படுகின்றன. சர்வஞ்ஞரும் சர்வசக்திமானுமாகிய பரப்பிரம சிவனார் எனப்படும் விசுவாதிகரினின்று முதற்கண்ணே பரப்பிரகிருதியாயுள்ள பராசத்தி உண்டாகின்றது. அந்தச் சத்தி

ஸஹஸ்யஸிஷ-ஓ வாரூஷம் (தைத். ஆரணி. ௩. ௧௨. ௩௩)

“அவர் ஆபிரந்தையுடைய புருஷர்” என்று சுருதியிற் கூறப்பட்டவாறு, பிரதமபோக்தாவாய் அந்தச் சத்தி வெளிப்படும் அவசரத்திற் புருஷன் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்தப் புருஷர்க்கு ஆன்மாவாய் வியாபித்துநின்ற சிவத்திரைந்தே சமஸ்த சேதனசேதனப் பிரபஞ்சம் உண்டாகின்றது.

ஸவெ-ஓ வெ ரூஷம் (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. ௪௨)

“எல்லாம் உருத்திரே” எனச் சிவபெருமான் சர்வான்மாவாய் இருத்தலைக் கூறப்புகுந்து, உபாதானமாதலின் புருஷராகிய நாராயணர்க்கும் சர்வான் மகத்துவம் கூறுமேல், புருஷர்க்குச் சர்வான்மகத்துவம் எங்ஙனமாம்? என ஆகேஷபம் நிகழுங்கால்,

வாரூஷா வெ ரூஷம் (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. ௪௨)

“புருஷரே உருத்திரர்”

வாரூஷஸ்ய விஷ் ஸஹஸ்யாக்ஷஸ்ய ஹோஷெவஸ்ய யீஹி

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧. ௩)

“நாம் புருஷரைத் தியானிப்போம், ஆபிரம் கண்களையுடைய மகாதேவரைத் தியானிப்போம்” என்னும் சுருதிகளாற் புருஷரும் சிவபெருமானுடைய மகா விபூதியா மியற்கையினர் என்றும், விசுவரூபி என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது. சர்வஞ்ஞரும், சர்வசக்திமானும், நித்தியதிருப்தரும், சுவதந்திரரும், விசுவாதிகரும், நிமித்தபூதருமாகிய பரப்பிரம சிவபெருமானே சிருஷ்டிகாலத்திலே அநேகமாவேறாக எனச் சங்கற்பித்து, தம்மிலிருந்து இந்தப் புருஷரை (நாராயணரைச்) சிருட்டிக்கின்றனர்; (இதனாற் பரப்பிரமமாகிய) தம்மினின்றி பிரிந்து தமது அம்சமாயுள்ள (இந்தப் புருஷரால்) உலகம் அனைத்தும் உண்டாகின்றது.

தக்ஷஸ்யஷா தஷெவாநு ப்ராவிஸ த்ஷநு ப்ரவீஸ்ய ஸதுக்ஷா ஹஸி (தைத். ௨. ௬)

“அவர் அதனைச் சிருட்டித்து அதினுள்ளே பிரவேசித்துச் சத்தும் அசத்து மாயினர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியானும்,

ரோயாணு வுக்ருதிம் விஜ்ஞாநாயிநணு ரிஹோரூபு|

தவ்யாவயவஹுதெக வ்யாஹு ஸவ-பிஹு ஜமக (சுவே. ச. ௧௦)

“மாயையைப் பிரகிருதியென்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும் அறியற்பாற்று; இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் அவரது அவயவமாயிருக்கும் அதினால் வியாபிக்கப்பட்டது” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளினாலும் (அவ்வுண்மை) பெறப்படுகின்றது. நிமித்தகாரணின் சங்கற்பத்தினால் உபாதானத்துவம் உண்டாகின்றது; அதனால் உபாதானத்தினும் நிமித்தகாரணம் உயர்ந்தது நிமித்தகாரணத்திலிருந்து உபாதானம் பிரிக்கப்படாமையின், நிமித்தகாரணத்தின் குணங்கள் உபாதானத்துக்கு (நாராயணருக்குச்) சார்ப்படுகின்றன. ஆகலின், சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாயினரும் மேலாயினரும் இல்லையே. (௩௬)

முன்வரும் நியாயத்தினாலும் சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாயதும் மிக்காயதுமாக ஒருவஸ்துவும் இல்லை என்று சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

கடுநந ஸவ-புதகூரோயாபி ஸஜ்ஜாஹிஹி (௩. ௨. ௩௬)

(௩௬) அதனால் அவருக்குச் சர்வவியாபகம்; ஆயாமமசப்த முதலிய வுண்மையான்.

ஆயாமம் என்பது மகாவியாப்தி, சமஸ்தப் பிரபஞ்சத்தையும் வியாபித்தலைப் பிரதிபாதிக்கும் பரத்தனவாகிய

ஸவ-பாநந ஸிரொ ஸ்ரீவம் (சுவே. ௩. ௧௧)

“எங்கும் முகங்களும், தலைகளும், கழுத்துக்களும்” என்றற்றொடக்கத்த மந்திரோபநிடத வாக்கியங்களானும்,

விஸ்தாஹுக்ஷாரூத விஸ்தொஹிஹி (சுவே. ௩. ௩)

“எங்கும் கண்கள், எங்கும் முகங்கள்” என்னும் சுருதிகளானும்,

கணொரணையாநீ (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௬)

“அணுவுக்கணு” என்று தொடங்கி,

ஸனோ-பாஹிஷ ஸுஹி (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. ௪௨)

“எல்லாம் இந்த உருத்திரர்” என்பதினுதியாய்ப் போந்த மகோபநிடத வாக்கியங்களினாலும்,

யொ வெ ஸுஹிஸுஹவாநீ (அதர்வசிரசு)

“எவர் உருத்திரரோ அவர் பகவான்” என்று தொடங்கி,

யறு ஸவ-பு (அதர்வசிரசு)

“அவர் எல்லாமாயிருக்கின்றனர்” என்பதினடியாய்ப் போந்த அதர்வசிரோபநிடத வாக்கியங்களினாலும், நிமித்தகாரணமாகிய பரப்பிரமத்துக்கு (அதன்) குணமும் அம்சமுமாகிய இந்த உபாதானபுருஷர்வாயிலாகச் சர்வவியாபகத்துவம் எய்துகின்றது. ஆகலின், பிரபஞ்சமனைத்தும் சிவபெருமானுடைய விபூதியமாம். அவருக்கு ஒப்பாரும் அவருக்கு மிக்காரும் இல்லையே. (௩௬)

(க) பலாதிசுரணம்.

இங்ஙனம் சர்வேசுவரரும், சர்வான்மருமாகிய அந்தச் சிவபெருமானே சகல கன்மங்களுக்கும் அந்தர்த்தத் தேவதா ரூபமாயிருந்து பலம் கொடுப்பவராகின்றனர் என நிரூபிக்குமாறு சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

வமபித உவவதெஃ (ந. உ. ௩௭)

(௩௮) ஆதலிற் பயன், பொருத்தமுண்மையான்.

சர்வாநுஷ்டானஞ்செய்பவர்க்கும் அநுஷ்டானபலத்தைக் கொடுப்பது மேலே யாண்டும் சர்வேசுவரத்தன்மையினுற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பரப்பிரமமா? இன்றேல் மற்றொருவரா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகுகம்) செய்யப்பட்ட க்ஷணத்திலேதானே அழிந்துபோவதாயினும், கன்மமானது அபூர்வமறைப்பு வாயிலாகக் காலாந்தரத்திலே பலத்தைக் கொடுக்கும் சாமர்த்தியமுடையதே. இங்ஙனம் கன்மந்தானே (தன்) பயனைக் கொடுக்க வன்மையுடையதாகுங்கால், அதற்கு வேறாக அப்பிரசித்தராகிய சிவபெருமானைக் கற்பித்தல் மிகையாமாதலின், சிவபெருமான் பலத்தைக் கொடுப்பாரல்லர் எனின்,

(சித்தாந்தம்) சிவபெருமானே ஆராதித்தலினற்றானே எல்லோர்க்கும் கன்மபலம் சித்திக்கின்றது; (அது) பொருத்தமாதலின்; சேஷிக்கப்பட்ட அரசர் முதலாயினோரிடத்திற் (பெறுதல் போல), உபாசிக்கப்பட்ட சிவபெருமானிடத்திருந்தே உபாசகர்க்குப் பலம் சித்தியாதல் நியாயமாதலின். அசேதனமாகிய கன்மமேனும், அபூருவமேனும் தாரதம்மியமாகப் பிரதிநியதமாய்ப் பலத்தை அறிந்து கொடுத்தற்குச் சாமர்த்தியமுடையதன்று; அசேதனமாயிருக்கும் சேவையாகிய கன்மத்துக்கு அங்ஙனம் காணப்படா மையின். ஈண்டுச் சாஸ்திரப்பிரசித்தமாயுள்ள சிவபெருமானைக் கற்பித்தல் கற்பனாகவுருவமாகாது.

வனவுட்கூறுவ ஸாபுக்கூடீ காரயதி தர யதெஜ்ஜா ஜெஃகெஜ்
உஜிநீஷதெ| வனவு உவனவா ஸாபுக்கூடீகாரயதிதரயதெயா நிநீ
ஷதெ (கௌஜீ. ந. அ)

“இவ்வுலகங்களிலிருந்து மேலே செலுத்தவேண்டியவனை நற்கனமஞ் செய்
யப்பண்ணுகின்றனர்; இவ்வுலகங்களிலிருந்து கீழே செலுத்தவேண்டியவ
னைத் தீக்கனமஞ் செய்யப்பண்ணுகின்றனர்” எனச் சுருதியானது சிவபெ
ருமானே தர்மாதர்மபலத்தைக் கொடுப்பவருஞ் செய்விப்பவருமாகின்றனர்
என்று கூறுகின்றது. பின்னர்ச் சுருதியிற் கூறப்படாத அபூர்வத்தைக் கற்
பித்தல் மிகையாம். ஆகலின், கன்மங்களினாலே ஆராதிக்கப்படுகின்ற சிவ
பெருமான் பலதாதாவாய் ஆகின்றனரன்றிக் கன்மம் அன்றென்பது நிர்ண
யம். (௩௭)

முருகசுவாமி (ந., உ. ந-அ)

(௩௫௨) கூறப்படலானும்.

சமஸ்த கன்மங்களுக்கும் அதிபதி சிவபெருமானும் எனக் கேட்கப் படுகின்றது; அக்கன்மங்கள் வாயிலாக ஆராதிக்கப்படலானும், அக்கன்மங் களுக்குப் பயனைக் கொடுத்தலானும்.

நாயவதி() நெயவதி() ருது() ஜவாஷ்ஹஷஜ்ஜ!

(இரு. வே. க. சந. ச)

“பாட்டுக்கு அதிபதியும், இன்பத்தைக் கொடுக்கும் ஓவஷதங்கோயுடைய யாகத்துக்கு அதிபதியுமானவர் உருத்திரர்”

சுவாமிநாத ஜெயராஜ், ராஜ்ய (இரு.வே. ச. ந. க)

“யங்ஞத்துக்கு இராஜாவாக உருத்திரரை நாடுக” என்றற்றொடக்கத்த சரு திகளினும்,

ஸொசெ நாராயயெஜெவர ஸொசெ ஸொசெவிவ-ஞெணு!

“சோமபூஷணரும் சோமருமாகிய தேவரைச் சோமத்தினாலே வழிபடுக”
எனச் சூருதியை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஸ்மிருதியினும்,

(நாநூல் பாராதி லெஷஷிஜிணாவுஷஷஷிஜி)
 நாபாபெயா துரோயு (புரியமெலுவினா துநா)
 தலாடிஜாஜெஹ ஸவெ-பாதி-வாசெ-புராஸடி |
 கூடி-பெடெநவஜாஸு ஸவ-வனவ விஜஷ-ஹா |
 ரொயனிஷத யஜா ராடிஸாராயநா பூதி

(வால்மீகிராமாயணம், உத்தரகாண்டம், ௯0 : ௧௨-௧௪)

“(இடபாருடராகிய சிவபெருமானையன்றி ஒளவுதமாக மற்றொருவரைக் காண்கிலேன்; பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானுக்கு) அசுவமேதயாகத் தினும் பிரீதியான பஞ்ஞம் பிறிதொன்றிலது; (இராஜவிஷயத்திற் பிறராற் செய்யவியலாத அந்த யஞ்ஞத்தைச் செய்வோம் என்று கர்த்தமர் கூற, முனி வரனைவரும்) சிவாராதனத்தைக் குறித்து (உரைக்கப்பட்ட யஞ்ஞத்தைப் பிரீதியோடங்கீகரித்தார்)” என இராமாயணத்தினும், சிவபெருமானுக்குச் சர்வயாகாதிபத்தியம் கூறப்படுகின்றது;

வாஜஸு. ௨௭ ப்ரஸுவஸு. ௨௭ (யசுர். வே. ச. எ. க. க)

யாதா. ௨௭ விஷ்ணு. ௨௭ (யசுர். வே. ச. எ. சு. உ)

“எனக்கு அன்னம் (வருக), எனக்கு அனுமதி (வருக)” “எனக்குத் தரதா (வருக), எனக்கு விஷ்ணு (வருக)” என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சமசுகங்களிலே போந்தவாற்றால், அன்னமுதலிய வஸ்துக்களும், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் கொடுக்கப்படும் பொருள்களாகக் கூறப்படுதலான், பாரிசேடப்பிரமாணத்தாற் சிவபிரான் சமஸ்த கன்மபலங்களையும் கொடுப்பவராகச் சித்திக்கின்றது. அதுபற்றிச் சிவபிரானே சமஸ்த யாகங்களினும் ஆராதிக்கற்பாலரும், சமஸ்த பயன்களையும் கொடுப்பவருமாகின்றனர் என்க. (ந.அ)

சூத்திரகாரர் மற்றொர் பக்தும் கூறுகின்றனர்.

யு. ௨௦ லெஜி. ௩௩ த னவ (ந. உ. ௩௬)

(ந.௩௩) ஆதலினாலே ஹேமினி (அதனைத்) தருமம் என்கின்றனர்.

தருமந்தானே (நியாயத்துக்குப்) பொருத்தமாதலினாலும், சுருதியிற் கூறப்படுதலானும், (அத்தருமம்) பலத்தைக் கொடுப்பதாம் என ஹேமினி கொள்கின்றனர். பொருத்தமாவது உழுதல் முதலியன செய்தலானும் உடைத்துப் பண்படுத்தலானும், கன்மம் சாக்ஷாத் தாகவேனும் பரம்பரையாகவேனும் பலங்கொடுப்பது பிரத்தியக்ஷமாதலே. (பலத்தை விரும்புகிற) காமியானவன் அதனைச் செய்யவேண்டிய மார்க்கமாக ஓர் கன்மவிதிக்கு ஓர் வகை சொல்ல இயலாதாமாதலின், சுருதியிற் கூறப்பட்டதாக அபூர்வமாகிய கன்மந்தானே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது. (ந.௬)

வ. ௨௦-௨௧ வாக்ஷாபயணோ ஹேதுவ்யுபதேஸாஜி

(ந. உ. ௪௦)

(ந.௩௪) ஆனால் வாதராயணர் காரணம் குறிப்பதினால் முற் கூறப்பட்டவரையே (கொள்கின்றனர்).

மேலேகூறப்பட்ட சிவபெருமானே கன்மபலதாதா வன்று பகவான் வாதராயணர் கொள்கின்றனர்;

வாயவ்யு ஸ்ருதகோலுலெக ஹுதிசுரேஸுலுலெநு ஹுதிசு முயுகி
(யசுர்.வே. உ. க. க. க)

“செல்வத்தை நாடுகின்றவன் வாயுயின் பொருட்டு ஓர் வெண் மிருகத்தைப் பஸிகொடுக்க, இவன் செல்வத்துக்கே பஸிசெலுத்துவானைச் செலுத்துகின்றான்” என்னும் சுருதியினால் வாயுமுதலிய சிவபெருமானால் வியாபிக்கப் பட்டுக் கன்மவிதிகளிலேதான் பலத்துக்கு ஹேதுவாகக் கூறப்படுதலின். அவர் இலராய்விடினன்றோ கூணத்திலே நசிக்கும் கன்மத்தை, பலசாதனத்தை முடிப்பதற்கு அபூருவமாகக் கற்பிக்கவேண்டும். (பின்னையோ எனின்) வாக்கியசேஷத்தினர் கூறப்பட்ட விதியை அபேகஷிக்கும் பலசாதனத்துவப்பிரகாரம் உள்ளபோது அவரே காரணராகச் சுவீகரிக்கற்பாலர்;

பூகிதிஷ்டி ஹவா ஷகாரா தீ ருபயஷி |

(தாண்டியப் பிராம்மணம்)

“இந்தக் கிரியைகளைச் செய்பவர் நன்றாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்படுகின்றனார்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிலே வாக்கியசேஷத்தினதாய் விதியை அபேகஷித்ததாயுள்ள (கன்ம) பலமானது சுவீகரிக்கப்பட்டாற்போலாம். அதர்வசிரசிலே,

யொ வெ ருடி ஸஹவாநீ |

“எவர் உருத்திரரோ அவர் பகவான்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்பட்டமையின், வாயுமுதலிய சமஸ்ததேவதாருபத்துவம் சிவபெருமானுக்கு எய்துகின்றது. அந்த உபநிடதத்திலே சிவபெருமானாலே,

யொ ரோ வெடி ஸ ஸவ-ஹவாநெடி |

“என்னை அறிபவன் எல்லாத் தேவரையும் அறிகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினால் அவரை அறிதலான் அவரால் வியாபிக்கப்பட்ட சகல தேவர்களும் அறியப்பட்டனரெனக் கூறப்பட்டது. ஆகலின், சகல தேவதாருபராய்ச் சகலகன்மத்தினால் ஆரதிக்கற்பாலரும், சர்வகன்மபலதாதாவுமாயுள்ளார் பரமேசுவரரும், பரப்பிரமசிவனாகும், சாக்ஷாத் உமாபதியாயுள்ளருமாம் என்பது சித்தித்தது. (௪௦)

முன்னும் அத்தியாயத்து முன்றும் பாதம்.

(க) சர்வவேதாந்தபிரத்தியயாதிசரணம்.

நித்தியத்துவாதி குணமுடைய துவம் பதார்த்த உபாசகனாகிய ஆன்மாவும், சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணமுடைய துத்தபதார்த்தராகும் உபாசி யராகிய பதியும் மேலே நிரூபிக்கப்பட்டனர். ஈண்டு எங்ஙனம் உபாசிப்பது என ஆரோக்கியம் நிகழ,

(உத்தரம்) போதநுமாறு.

ஸவ-ஹெஷாஹ வு-த்யம் ஹெஷாஹ வு-த்யம் (ந. ந. க)

(ந.ந.ந) வேதாந்தம் அனைத்தினும் அறியப்பட்டது (ஒன்றே); விதிமுதலியவற்றில் யாதும் பேதமின்மையான்.

வேதாந்தம் (உபநிடதம்) அனைத்தினும் தகராதி உபாசனை கூறப்படுகின்றது.

உபாசனை ஒன்று? சாகாபேதங்களினால் பின்னமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) சாகாபேதம்பற்றிப் பிரகாரணம் பேதித்தலின், ஒவ்வோர் சாகையினும் உபாசனை பேதமுறுகின்றது. அங்ஙனமே சாந்தோக்கியத்தினும், தைத்திரியத்தினும் தகரோபாசனை கூறப்படுகின்றது. ஒன்றிலே,

வனஷ சூ-தாவஹத வாவா விஜரொ விஜி-த்யம் (சாந். அ. க. ந)

“இந்த ஆன்மா பாவமில்லதும், ஜரையில்தும், மரணமில்லதும்” எனத் தொடங்கிப் போந்த சுருதியில், பாவமிலாமை முதலிய குணங்கள் கூறப்பட்டன. மற்றொன்றிலே,

கீதம் ஸத்யம் (தைத். ஆரணி. க0. உந. சக)

“இருதம் சத்தியம்” என்று தொடங்கி, கிருஷ்ணபிங்களத்துவகுணங்கள் கூறப்பட்டன. ஈண்டுக் குணங்களிலே பேதமுண்மையான் உபாசனை பேதமுறுகின்றது. சாந்தோக்கியத்திலே பஞ்சாக்கினி வித்தைக்கு “கௌதுமம்” என்று பெயர்; பிரகதாரணியத்திலே “வாஜசநேயகம்” என்று பெயர்; இங்கே நாமபேதத்தினால் உபாசனை பேதிக்கின்றது.

தெஷாநெவெகா ஸுஷுஷி-த்யம் வஷெத ஸிரொவ்ய-தம் வியவெஷெ-தம் உண-த்யம் (முண். ந. உ. க0)

“சிரோவிரதம் விதிப்படி எவர்களாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவர்களுக்கே இந்தப் பிரமவிதையைச் சோல்க” என முண்டகோபநிடதத்திலே சிரோவிரதம் என்னும் தருமம் கேட்கப்படுகின்றது. சிரோவிரதம் என்பது ஓர் விரதவிசேஷம். அது பிறர்க்கின்றி அதர்வணசாகையினர்க்கு விதிக்கப்பட்டது. (இந்தக்) கிரியாபேதத்தினால் உபாசனை வேறுபடுகின்றது. ஆகலின், சாகாதி பேதங்களினாலே உபாசனைகளுக்குப் பேதமுளதென ஆகேஷிக்கின்,

(சித்தாந்தம்) சர்வவேதாந்தங்களினும் கூறப்படுவது தகராதி உபாசனை ஒன்றுதானே; கன்மவிதிகளிலே போல (சன்டு) விதிகளும், பலனும், தேவதாரூபமும், (உபாசனாப்) பெயர்களும் ஒன்றே. (முதலாவது) அறிக, உபாசிக்க என்னும் விதிகள் வெவ்வேறு சாகைக்கண்ணவாயினும் ஒன்றே; பிரமத்தை அடைதலாம் பயன்களும் ஒன்றே; வைசுவநரப்பிரமம் போல, வேத்தியமும் (அறியப்படும்) பொருளும் ஒன்றே. வைசுவநரவித்தை முதலிய போலப் பெயரும் ஒன்றே. ஆகலின், உபாசனை ஒன்றே. (அவனை அறிக, உபாசிக்க என்னும்) விதிகள் பேதித்தலான் உபாசனை வேறுபடாது. சாந்தோக்கியத்திலே,

தஷ்டிரபுஷ்டஸூபுஷ்டவ்யூ (சார். அ. க. க)

“தகராகாயத்துள் இருப்பது தேதற்பாற்று” என்பதினாலே தகரவித்தை விதிக்கப்பட்டது.

தஷ்டிரபுஷ்டஸூபுஷ்டவாலிதவ்யூ (தைத். ஆரணி. ௧0. ௧௨. ௨௮)

“உள்ளே உள்ளது தியானிக்கற்பாற்று” எனத் தைத்திரீயத்தினும் (விதிக்கப்படுகின்றது). இந்த விஷயத்தில் (தியான) ஸ்தானாதி ஒன்றாமாதலினாலும், உபாசியமாகிய பிரமம் ஒன்றாமாதலினாலும், இரு உபநிடதங்களினும் கூறப்பட்டகுணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுறாமையானும் வித்தை ஒன்றே. சாந்தோக்கியத்தினும் பிரகதாரணியத்தினும் ஆகாயம், மழை, பூமி, புருஷன், ஸ்திரி என்னும் பஞ்சாக்கினிவித்தைகள் அறியற்பாலன எனக் கூறப்பட்ட சொரூபம் இரண்டிடத்தும் சமானமே. ஆகலின், வித்தையிற் பேதமின்று. (க)

ஹோலிதி வெ ஹேகஸ்யூலேவி (௩. ௩. ௨)

(௩. ௩. ௨) (பேதமுண்மையான்) இங்ஙனமின்றெனின், ஒன்றினும் (அது கூடும்).

(ஆகேஷம்) ஓர் உபாசனவிஷயத்தைச் சுருதி பின்னரும் மற்றோர் பிரகரணத்திற் கூறுவது பேதத்தை விளைக்கின்றது. ஆகலின், உபாசனை ஒன்றன்றெனின்,

(உத்தரம்) உபாசனை ஒன்றாயிருந்தாலும் வெவ்வேறு சாகையில் உபாசகர் வேறாதலினால் உபாசனையும் பேதமுறும். (௨)

ஸூரியாயஸ்ய கலாஹைந ஹி ஸுரோவாரெயிகாராஹ ஸவவஹ கணியஸி (௩. ௩. ௩)

(௩௩௭) (சிரோவிரதம்) வேதாத்தியயனத்துக்குரியது; (அந்தக் கருமத்தின்) பொருட்டுச் சமாசார கிரந்தத்தில் அதி காரமுண்மையானும், சவஹோமம் போல அதன் நியமம்.

கெஷாபெவெதாஃ ஸ்ருவாவிஷ்டாஃ வஷெத (முண். ௩. ௨. ௧௦)

“அவர்க்கே இந்தப் பிரமவித்தையைச் சொல்க” என்பதினால், அதர்வவேதத்திலே விதிக்கப்பட்ட * சிரோவிரதநியமம் அந்த வேதாத்தியயனத்துக்கு அங்கத்துவமாகவன்றி உபாசனைக்கு அங்கத்துவமாகவன்றும்;

நெகடிணைவ்யகொ ஸ்யதெ (முண். ௩. ௨. ௧௧)

“(இந்த) விரதத்தை அநுஷ்டியாதவன் இதனைப் படிப்பானல்ல” என அந்த வேதாத்தியயனசம்பந்தமாக அறியப்படலானும், சமாசாரம் என்னும் கிரந்தத்தில்,

உடிஷி வெடிவ்யகெந வ்யாவ்யக்யு

“இந்த விரதமும் வேதவிரதம் எனக்கூறப்பட்டது” என வேதவிரதமாகக் கூறப்படுதலானமாம். பிரமவித்தை என்பதில் பிரமம் என்னும் சப்தம் வேதத்தின் மேற்று. ஆகலின், சவஹோமம் என்பது அவர்களுக்கே (ஆதர்வணிகர்க்கே) உளதாயினாற் போல, சிரோவிரதமுமாம். ஆகலின், அது உபாசனாபேதத்தைக் (காட்டப் போந்த) லிங்கமன்று. (௩)

* முண்டகோபசிடத்தது (௧. ௧. ௨, ௩) உபக்கிரமத்திலே, அபாலித்தையும் பரவித்தையும் கண்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் இரண்டும் குறிக்கப்பட்டனவேயாக, அதர்வணகண்மகாண்டம் அத்தியயனஞ் செய்தற்குரியோர், அதற்கு அங்கமாகிய அக்ஷினிதாரணஞ் செய்யவேண்டினமையின், அம்முண்டகோபசிடத்தது (௩. ௨. ௧௦) உபசங்காரத்திலே காணப்படும் சிரோவிரதம் என்றது அவ்வத்தியயனஞ் செய்வார் கிரசிலே தாங்கும் அக்ஷினிதாரணம் எனப் பொருட்படுத்தப்படுங்கால், அம்மத்திரத்திற்காணப்படும் பிரமவித்தியா என்னும் பதத்துப்பிரமம் என்பது வேதம் எனப்பட்டு அது வேதாத்தியயனத்தின் மேலதாமென்றும்; பரவித்தையாகிய ஞானகாண்டத்துக்குரியோரெல்லாம் அதற்கு அங்கமாகிய பாசுபதவிரதவிபூதிதாரணம் செய்ய வேண்டினமையின், (அச்சிரோவிரதம்) என்றது அதர்வசிரசிலேயுள்ள பாசுபதவிரதவிபூதி எனப்பொருட்படுத்தப்படுங்கால், அம்மத்திரத்துப் பிரமவித்தியா என்பது தகராதி பிரமோபாசனையின் மேலதாமென்றும் ஓர்க. புராணோப்பிரதயணங்களினெல்லாம் சிரோவிரதம் என்பது பாசுபதவிரதத்துக்குப் பெயராமாறு எவர்க்கும் பிரசித்தமாய்த் தெரிந்ததொன்றாமாதலின், சைவபாடியகாரர் அதனைப் பொருட்படுத்தாது விடுத்து, சிரோவிரதம் கண்மகாண்டத்துக்கியையப் பொருட்படுத்தப்படுங்கால், பிரமவித்தியா என்றது வேதாத்தியயனத்தின் மேலதாமென விளக்கி, அது அவ்வேதாத்தியயனஜ்ஞனியமாகிய பிரமோபாசனையின் மேலதாமென விளக்காது தவிர்த்தார். அதனால் விவரமும் இல்லை.

உபாயதி ௨ (௩. ௩. ௪)

(௩௫௮) (சுருதி) யும் கூறுகின்றது.

சுருதிதானே உபாசனையின் ஏகத்துவத்தைக் காண்பிக்கின்றது. தகர வித்தியா விஷயத்திலே,

ஃகம் ஸக்யம் வரம் ஸ்வரம் வாரூஷம் க்ருஷ்ணம் உ-
ரோதம் விருவாக்ஷம் (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௩. ௪௧)

“இருதமும் சத்தியமுமாகிய பரப்பிரம(சிவனார்) புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்க ளரும், ஊர்த்துவரேதரும், விருபாக்ஷருமாம்” எனவும்,

உராவஹாயம் வரஸேஸாரம் ப்ரஹ் ஸ்ரீமொஹநம் நீலகண்டம் ப்ர
ஸாஹ்யம் (கைவ)

“உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், பிரசாந்தரும்” என்றற்றோடக்கத்தனவாகவும், (முறையே) மகோபநிட தத்தினாலும் கைவல்லியோபநிடதத்தினாலும் சிவபெருமானுடைய ரூபங் கூறப்பட்டது. ரூபமுடைமையின் சிவபெருமான் பாவம், ஜரை, மரண முத லியவற்றுக் காளாவாரோ எனின், சாந்தோக்கியத்திலே

சுய யஜிஜீஸிநீ (சார். ௮. ௧. ௧)

“இந்தப் பிரமபுரத்திலே” என்று தொடங்கி, அவர் அஷ்டகுணமுடைத் தாதன் மாத்திரம் கூறப்படுகின்றது. குணவிசேஷத்தைக் கூறுஞ் சுருதி பின்னர் உபாசனாபேதத்தைக் கூறுவதெனச் சிறிது ஆசங்கித்தற்கு இட மில்லை. ஆகலின், விதிகள் ஒன்றாயிருத்தலின், அவ்வுபாசனாபேதத்தைக் காட்டும் பிற சொற்கள் காணப்படாமையின், சகல வேதாந்தப்பிரத்தியயம் ஒரே உபாசனையின் மேற்றென்பது சித்தித்தது. (ச)

(௨) உபசங்காராதிகரணம்.

சர்வவேதாந்தங்களினும் விதிக்கப்பட்ட உபாசனைகளின் ஐக்கியத் தைப் பிரதிபாதிக்கும் பயனைச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

உபஸஹாரொ ௨௩-௮௮௨௮௮௮யிஸௌஷவ தூரோ ௨ (௩. ௩. ௫)

(௩௫௯) அர்த்தத்திற் பேதமின்மையின், (குணங்களைப் பற்றி) உபசங்காரஞ் (செய்யப்படல்வேண்டும்); விதியின் சேஷங்களிற் போலவே சமானமாயுள்ள (உபாசனை) யினும்.

என்கு உபாசனை ஒன்றாயிருப்பினும், ஒரு சாகையிற் சித்தித்த சூனங் கள் மற்றோர் சாகையில் உபசங்காரஞ் செய்யப்படல் வேண்டாமா? வேண் டுமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) உபசங்காரஞ் செயற்பாலவன்று. எவ்வனமெனின், சாந்தோக்கியத்துத் தகரவித்தையிலே பாவமிலாமை முதலிய குணங்கள் கூறப்பட்டன; தைத்திரீயத்திற் கூறப்படவில்லை. (சாந்தோக்கியத்திற் கூறப்பட்ட குணங்கள்) தைத்திரீயத்தில் உபசங்காரஞ் செய்யப்படலாகா; ஆண்டுத் (தைத்திரீயத்திற்) கூறப்படாமைபின், உபாசனைக்குச் சகாயம் ஆண்டுக் கூறப்பட்ட கிருஷ்ணபிங்களத்துவாதி குணங்களினால் ஆகும். சருதியில் விதிக்கப்படாதனவாய்ப் பிறிதோரிடத்திற் கூறப்பட்ட குணங்களை உபசங்காரஞ்செய்தல் ஏற்றுக்கொள்கின்ற,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. சாந்தோக்கியாதிகளிற் காணப்பட்ட தகராதி உபாசனாசம்பந்தமாகக் கூறப்பட்ட அபஹதபாபமத்துவாதி குணங்கள் மற்றோர் தைத்திரீய முதலிய உபநிடதங்களில் உபசங்காரஞ் செயற்பாலன; உபாசனைக்கு உபகாரமாயுள்ள அபிப்பிராயம் ஒன்றிருத்தலின், முக்கிய விசேஷகன்மத்தில் அங்கங்களாக (வெவ்வேறு சாகைகளில்) விதிக்கப்பட்ட உபாங்கங்கள் அக்கினிகோத்திராதிகளில் உபசங்கரிக்கப்பட்டார் போல, விதிவாக்கியங்களினுற் சமானமாயுள்ள தகராதி உபாசனையினும் (வெவ்வேறு சாகையிற் கூறப்பட்ட) குணங்கள் உபசங்காரஞ் செய்யப்படல் வேண்டும்; (ஆகலின் ஒரே உபாசனை குறித்து வெவ்வேறு சாகைகளிற் கூறப்பட்ட) குணங்கள் உபசங்காரஞ் செய்யப்படல்வேண்டும் என்பது யுத்தமே. (8)

(ந) அந்யதாத்துவாதி கரணம்.

சுருதியாகுபா மஹாதித் வெஹாவொஹாசு (ந. ந. க)

(ந.கூ0) சுருதியுண்மையாற் பேதமெனின், அன்று; பேதமின்மையான்.

பிருகதாரணியத்தினும் சாந்தோக்கியத்தினும் சத்துருவைத் தோற்கச் செய்யும் பிராணன்போலுள்ள உற்கீதாத்தியானம் விதிக்கப்படுகின்றது. அதிலே உபாசனாவைக்கியம் உளதா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) விதிமுதலியன ஒன்றாதலின் உபாசனை ஒன்றே எனின்,

(பூருவபுகழியின் ஆகேசுபம்) பிருகதாரணியத்திலே விதிக்கப்பட்ட பிராணனைப் போன்ற உபாசனானோக்கம் உற்கீதத்தைப் பாடுவதுவைய விஷயம் என்பது.

கடி வெஹிபாஸநு0 ப்ராணை0வாஹு0 ந உஹாயெதி தகேகி
கெஹி வஹி ப்ராண உஹாயசு (பிரு. ந. ந. எ)

“அவர்கள்:வாய்க்குள் இருக்கும் பிராணனை நோக்கி, நீ எங்களுக்காகப் பாடுஎன, பிராணன் ஆம் என்று சொல்லிப் பாடிற்று” என்னும் பிராண சப்தத்தினால் அறியப்படுகின்றது. சாந்தோக்கியத்திலோ எனின், (தியா னநோக்கம்) உற்கானகர்மவிஷயத்தின் மேற்றும் என்பது

ய னவாயம் ூவ்யீ ப்ராண ஸ்ஃதீய ூவாலாஹ க்ரொ|

(சாந். க. உ. ௭)

“வாய்க்குள்ளே இந்தப் பிராணன் வருகின்றது; அவர்கள் பிராணனைப் போல உற்கீதத்தைத் தியானித்தனர்” என்னுஞ் சுருதியினால் அறியப்படு கின்றது. ஆகலின், உபாசனைகள் பேதமாம் எனின்,

(பூருவபுகியின் உத்தரம்) அன்று; (இரண்டின்) உபக்கிரமங்களும் ஒன்றாதலின்.

ஆயாஹ ப்ராஜாவக்யா ஷெவாஸுராஸுராயு தகஃ காநீயஸா னவ ஷெவாஜாயஸா சுஸுராஸு வஸஷு லொகெஷுஸ்யபக்தெ ஹ ஷெவா ஹுஹுஹுஹு ஸுராநுஜு உதீயெநாதுயாபி|

(பிரு. ௩. ௩. ௧)

“பிரஜாபதியின் சந்ததியினர் தேவரும் அசுரரும் என இரு திறத்தினர்; தேவர் இனோரர்; அசுரர் மூத்தவர்; இவ்வுலகங்களிலே வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தேவர்கள் உற்கீதவாயிலாக யாகங்களிலே அசுரர்களை செயிப் பேம் என்றனர்” எனப் பிருகதாரணியம் உபக்கிரமித்துக் கூறுகின்றது.

ஷெவா ஸுராஹவெயத்ர ஸயெதிர உவெய ப்ராஜாவக்யா ஸு ஷ ஷெவா உதீயராஜஹு ரநெநெநாநீலிஹவிஷ்யாபி|

(சாந். க. உ. ௧)

“பிரஜாபதியின் சந்ததியினராகிய தேவரும் அசுரரும், யுத்தஞ் செய்யும் போது தேவர் அசுரரை செயிக்கும்பொருட்டு உற்கீதத்தைப் பாடத்தொ டங்கினர்” எனச் சாந்தோக்கியம் உபக்கிரமிக்கின்றது. ஆகலின், உபக்கிர மங்கள் ஒன்றாமாதலின் உபாசனைகளும் ஒன்றே எனின், (சு)

(சித்தாந்தம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ந வா ப்ரகரணஹொக ஷெவாஸுராயுஸாநிவக (௩. ௩. ௭)

(௩௬௧) இன்றேற் பிரகரணத்திலே பேதமுண்மையின், (அவை ஒன்று) அன்று; பெரிதினும் பெரிதாயிருத்தன் முத லிய போல.

இரண்டு உபநிடதங்களினும் கூறப்பட்ட வித்தைகள் ஒன்றன்று; பிர கரணபேதமுண்மையின்.

ஒரிதெதுத டிகுரா ஸேதீய ஸேவாலீத (சாந். க. க. க)

“உந்தேமாகிய ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை ஒருவன் உபாசிக்க” என்ற வாக்கியத்திற் கண்டவாறு சாந்தோக்கியத்திற் கூறப்பட்ட தியானம் உந்தேத்தின் அவயவமாகிய பிரணவத்தைக் குறித்ததாகும்; வானினர்களாற் கூறப்பட்ட தியானம் உந்தேதம் முழுதுக்குமாம். உபக்கிரமத்திலே பேதமுண்மையின் (தியான) ரூபமும் பேதம், உபாசனையும் பேதமாம். ஒரே சாகையிற் கூறப்பட்ட உந்தேதுபாசனைகளுள்ளே பெரிதினும் பெரிதென்ற தியானம் இரண்மய தியானத்துக்கு வேறுறுகின்றதோ, அங்ஙனமே ஈண்டும் உபாசனைபேதமாம். (எ)

சூத்திரகாரர் ஆகேஷித்து உத்தரம் இறுப்பாராயினர்.

ஸாஜா தஸுததௌகஸேவிதௌகஸி (ந. ந. ௮)

(ந. ந. ௨) பெயரைக் குறித்து ஒன்றென்று கூறின், அது இறுக்கப்பட்டதாயிற்று; இதுவும் (பெயர் ஒற்றுமையும்) கூடும்.

உந்தேவித்தை என்னும் பெயர் ஒற்றுமையால் இரண்டு சாகைகளினும் உபாசனைகள் ஒன்றென்று கூறத்தகாது. விதிக்கப்பட்ட பொருள்கள் பேதமாயிருப்பினும், பெயர் ஒற்றுமையாயிருத்தல்கூடும். எங்ஙனம் நித்திய அக்கினிகோத்திரத்தினும் குண்டபாயின் யஞ்ஞத்துக்குரிய அக்கினிகோத்திரத்தினும் பெயர் ஒன்றாயிருந்தாலும், கிரியைகள் பேதமுறுகின்றன. அங்ஙனம் ஈண்டும் கிரோதமில்லை. (அ)

(ச) வியாப்தியதிகரணம்.

வ்யாபெயா ஸஜேஷஸு (ந. ந. ௯)

(ந. ந. ௩) வியாப்தியினாலும் பொருத்தம்.

ஒரிதெதுத டிகுரா ஸேதீய ஸேவாலீத (சாந். க. க. க)

“உந்தேமாகிய ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை ஒருவன் உபாசிக்க” என்று சாந்தோக்கியத்திற் கூறப்படுகின்றது. இங்கே விதிக்கப்பட்ட பிரணவம் உந்தேதம் என்பவற்றின் உபாசனை ஒன்று? இன்றேல் தனித்தனிவேறு? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்கம்) பிரணவமும் உந்தேதமும் சமானாதிகரணமாகி விசேஷண விசேடியமாய் இருக்கின்றன. பிரணவந்தான் உந்தேத்தினால் விசேடிக் கப்படுகின்றதென்றேனும், உந்தேத்தான் பிரணவத்தினால் விசேடிக்கப்படுகின்றதென்றேனும் கோடற்குத் தீர்மானமில்லை. (ஆகலின்), தியானகருமத்தில் (அந்தத் தியானம் அவற்றை இருவேறு பொருளாகக் குறிக்கின்றதாம்) எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். (ஒரே தியானகருமத்தில் அடங்கிய இருவேறு பொருள்களாகப்) பிரணவத்தையும் உற்கீதத்தையும் தியானம் குறிக்கவில்லை.

ஒரீடுகுகூர ரீரீர ரீரூரூரீகி

ஒரீகிஹுரூரூயதி (சார். க. க. க)

“உற்கீதமாகிய ஓம் என்னும் அகூரத்தை ஒருவன் உபாசிக்க” “ஓம் என்று உற்கீதம் பாடப்படுகின்றது” என்று சாந்தோக்கியத்து முதற்பிரபாடகத்தில் உபக்கிரமித்தாற் போல,

வலெகடுவெலு வாகூரவெலுரவலுரவூரூந௦ உவகி

(சார். க. க. ௧௦)

“இந்த அகூரத்தின் உபவியாக்கியானம் இருக்கின்றது” என்று உத்தரத்தினும் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பிரணவமானது உற்கீதத்தினால் விசேடிக்கப்படுகின்றது; உபாசனை பிரணவத்தையே குறிக்கின்றது எனக்கோடல் யுத்தமே. ஆகலின், பிரணவமே உபாசிக்கற்பாற்று. (க)

(௫) சர்வபேதாதிகரணம்.

ஸவகூரெஹாடிநுதெருடு (௩. ௩. ௧௦)

(௩௬௪) அனைத்தினும் அபேதமாதலின் இவை பிறிதோரிடத்தில்.

யொ ஹடுவெ ஜெலுஹு ஸ்ரெஹு ஹெடி ஜெலுஹு ஹடுவெ ஸ்ரெஹு உவகி ஸ்ரூணோ வாவ ஜெலுஹு ஸ்ரெஹு

(சார். ௫. க. க; பிரு. அ. க. ௧)

“ஜ்யேஷ்டத்தையும், சிரேஷ்டத்தையும் அறிபவனே ஜ்யேஷ்டனும் சிரேஷ்டனுமாவான்; பிராணன்தான் ஜ்யேஷ்டமும் சிரேஷ்டமுமாம்” எனப் பிராணோபாசனை விதிக்கும் சந்தோகசாகையினரும், வாகிசாகையினரும்; கௌலீதகினரும் பிராணவித்தையிலே பிராணன் ஜ்யேஷ்டத்துவமுதலிய புடையதாகக் கூறுகின்றனர். வாக்கு முதலிய கரணசமூகத்தின் நிலையும், அவற்றின் காரியங்களும் பிராணனிலே முழுதும்நிலைபெறுதல் காரணமாகச் (சாந்தோக்கியசாகையினர் முதலிய) மூவரானும் பிராணனின் ஜ்யேஷ்டத்துவம் விளக்கப்பட்டது.

ஸயடுஹெந௦ வாருவாஅ யடிஹ௦ வலிடுஹாஅலுஹு௦ தலிடுஹாஅலுஹு௦ ஸய டெஹெந௦ அகூரூவாஅ யடிஹ௦ ஸ்ரூகிடுஹாஅலுஹு௦

தபூதிஜோ ௨வீதி ஸஹெநா நொது சுவாப யஹா ஸாவ
 டஹி ஸா தஹ்வஹி ஸஹெநா நொது உவாப யஹாபத
 நஹி ஸா தஹ்வதந லீவி (சார். ௩. ௧. ௧௩, ௧௪)

“பின் வாக்கானது அவனுக்குச் சொல்லியது, நான் மிக்க ஐசுவரியனுயிருப்
 பேனாயின், நீ மிக்க ஐசுவரியனுயிருப்பை; கண் அவனுக்குச் சொல்லியது,
 நான் பிரதிஷ்டையிருந்தால், நீ பிரதிஷ்டையிருப்பாய்; காது அவனுக்குச்
 சொல்லியது, நான் சம்பத்துடையானால், நீ சம்பத்துடையானவை; மனசு
 அவனுக்குச் சொல்லியது, நான் வீடாயிருந்தால் நீ வீடாவை” என
 இரண்டினும் (சாந்தோக்கியத்தினும் பிருகதாரணியத்தினும், வாக்குமுதலிய
 வந்தோடு சேர்ந்த ஐசுவரியத்துவமுதலிய சம்பத்தம் பிராணனுக்குள்ள
 தென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கௌஷீதகிநர்களுடைய உபநிடதத்திலே
 கூறப்படாத ஐசுவரியமுதலிய குணங்கள் (உபாசனையில்) உபசங்கரிக்கப்
 படல் வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்)

ஸவா விதாநீ (கௌஷீ. ச. ௨௦)

“இங்ஙனம் உபாசிப்பவன்” என்னும் மொழிகுறிஞர்களுட்குபுநிடதத்
 திற் கூறப்பட்ட குணங்கள் (தியானத்தின்பொருட்டு) உறுதியாக விதிக்கப்
 பட்டமையின், (அக் குணங்கள்) உபசங்கரிக்கப்படுவன அன்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். கூறப்படாதிருந்தாலும், ஐசுவரியமுதலிய
 குணங்கள் உபசங்கரிக்கற்பாலனவே; இங்ஙனம் என்னும் மொழியினாலே
 (தங்கள் உபநிடதத்திலே) கூறப்படாத குணங்களாயிருந்தாலும், கூறப்பட்ட
 குணங்கள் போலவே குறிக்கப்படுமாதலினாலும், (கூறப்பட்ட) குணங்களு
 டைய பிராணன் ஒன்றாதலினாலும், (அதின்) குணமெல்லாம் புத்தியிலமை
 தலினாலும், மதுராபுரியிலேவே தாத்தியயனஞ் செய்விப்பவராகக் காணப்
 பட்ட தேவதத்தர் என்பார், (பின்னர்) மாஹிஷ்மதிபுரியில் அத்தியயனஞ்
 செய்கியாதிருந்தாலும், அத்தியயனஞ் செய்விப்பவராகவே அறியப்பட்டார்
 போல, (பிராணன்) சாந்தோக்கியாதிபுநிடதங்களில் ஐசுவரியாதி குணங்
 ளோடு கூறப்பட்டு, பின்னர்ப் பிறிதோரிடத்து அக்குணங்கள் இல்லாமற்
 கூறப்பட்டாலும், அக்குணங்களோடியைந்ததாகப் புத்தியிற் படுகின்றது.
 ஆகவே, “இங்ஙனம்” (ஸவா) என்னும் மொழிக்குறிப்பிற்ற (பிராணோ
 பாசனையில்) ஐசுவரியாதி குணங்கள் உபசங்கரிக்கற்பாலன. (௧௦)

(௯) ஆனந்தாத்தியதிகரணம்.

(௩௬௫) (குணியாகிய) முக்கியமாயினுக்குப் (பேதமில்லாமையற்றி) ஆனந்தமுதலிய (குணங்கள் உபசங்கரிக்கற்பாலன).

அபேதாத் (பேதமில்லாமையான்) என்பது சூத்திரத்தில் எஞ்சினிற்றது.

ஸத்யோ ஜாநேதனம் ஸ்வஹ (தைத். உ. ௧)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்”

சூநௌ ஸ்வஹ (தைத். ௩. ௬)

“ஆனந்தம் பிரமம்”

ஃதம் ஸத்யோ வஸம் ஸ்வஹ வஸஸுஷம் க்ருஷ்டிமஹி

(தைத். ஆரணி. ௧௦. உ. ௩. ௪௧)

“இருதமும், சத்தியமுமாகிய பரப்பிரமம், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களமும்”

சூகாஸஸுஸம் ஸ்வஹ (தைத். ௧. ௬)

“ஆகாசத்தைச் சரீரமாகவுடைய பிரமம்”

ஸத்யாத் ஸ்ரானாராபி (தைத். ௧. ௬)

“சத்தியான்ம பிராணாராம்”

ஃதம் சூநௌ (தைத். ௧. ௬)

“மன ஆனந்தம்”

ஸாணிஸ்யேபித்ய (தைத். ௧. ௬)

“சாந்திரிறைந்த அமிர்தம்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகனிலே, ஆனந்தாதி குணங்கள் பிரதானமாகிய பிரமத்துக்குப் பரவித்தைகளிற் கேட்கப்படுகின்றன. அக்குணங்கள் அனைத்தையும் பிரமோபாசனையில் தியானித்தல்வேண்டுமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(புருவபக்ஷம்) எவ்விடத்தினும் அவை அனைத்தும் உபசங்கரிக்கற்பாலனவுன்று; பிரமம் ஒன்றாயிருக்க (அதற்கு) ஆனந்தமுதலிய அநேக குணங்கள் விசேடித்து அநேகத்துவப்பிரசங்கம் எய்தலினாலும், அநேக விசேடணங்களால் விசேஷ்யங்கள் பேதமுறுதலானும், இன்றேல் அந்த அந்த இடங்களிலே (உபரிடதங்களிற்) கூறப்பட்ட குணமாத்திரத்தினாலும், அந்த உபாசனை நேர்ந்துவிடுமாதலினாலும் (உபசங்கரித்தல் வேண்டாம் எனின்),

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. குணியாகிய பிரமம் ஒன்றாதலின், ஆனந்தமுதலிய குணங்கள் பரவித்தை அனைத்தினும் உபசங்கரிக்கற்பாலன. நீலம், வெண்மை, சிவப்பு, உடைந்த கொம்பு, முறியாத கொம்பு என்றற்

றொடக்கத்தனவாய் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயுள்ள குணங்கள் விசேடியத்தைப் பேதப்படுத்தும். ஆனால் நீலமாயும், சுகந்தமாயும், பெரிதாயுள்ள நீலோற்பலம் என்னுமிடத்தில் அங்ஙனமின்று. ஆகலின், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுறாத பிரமத்தின் பற்பல குணங்கள் அதனைப் பேதப்படுத்துவன அன்று. அதுபற்றி உபநிடதங்கள் அனைத்தினும் குணங்களினால் விசேடிக் கப்பட்ட பிரமம் ஒன்றுபிருத்தலின் (இங்கும் அங்கும் நேரும்) ஆனந்த முதலிய மற்றைக் குணங்கள் உபசங்கரிக்கற்பாலன. (௧௧)

(௭) பிரியசிரஸ்துவாதிகரணம்.

வியஸிரஸாடிபுராவீரூவாயாவாயெள ஹிவெபெ|

(௩. ௩. ௧௨)

(௩௬௬) பிரியசிரஸ்துவாதி (குணங்கள்) இடம் பெறா; எதனாலெனின், பேதத்தினால் ஏற்றமும் குறைவுமுண்மையின்.

கவுஷ் வியஸேவ ஸிரஃ (தைத். உ. ௫)

“பிரியமே அவர் சிரசு” என்றற்றொடக்கத்தவற்றின் பிரியசிரஸ்தவமுதலியன பிரமத்தின் குணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆனந்தமுதலிய குணங்கள் போலப் பிரமோபாசனையில் இவைகளும் உபசங்கரிக்கற்பாலனவா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகலும்) சத்தியசங்கற்பத்துவாதி குணங்கள் போல இந்தக் குணங்களையும் உபசங்காரஞ் செய்தலில் யாது விரோதம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். பரவிரதையிற் பிரியசிரஸ்தவமுதலியன உபசங்கரிக்கப்படுவன அன்று; சத்தியசங்கற்பத்துவாதி குணங்கள் போல, அவை பிரமகுணமன்றாமாதலின். பிரமத்தின் குணங்களுள்ளே அவற்றைச் சேர்ப்பது பிரமத்தை அவயவங்களாலாயது போலாக்கி, அதனை வளர்தல் தேய்தல்களுக்கும் உட்படுத்தும். பிரியசிரஸ்தவ முதலியன பிரமத்தின் சுவாபாவிகுணங்களாமாயின், அது பேதிக்கப்படுமன்றோ. ஆகலின், பிரமோபாசனா சம்பந்தத்திலே இந்தக் குணங்கள் கொள்ளப்படுவன அன்று. (௧௨)

ஆனந்த முதலிய குணங்கள் போலச் சர்வஞ்ஞாதிகளும் பிரமசொருபத்தில் அந்தர்ப்பூதகுணங்களானமையின் விரோதமின்று. அங்ஙனஞ் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

உகரெகுவஸு- ஸாரோநூசு (௩. ௩. ௧௩)

(௩௬௭) ஆனால் மற்றவைகள் (சித்தையில் உபசங்கரிக் கற்பாலன); பொருட் சுபாவத்தில் ஒற்றுமை இருத்தலான்.

சர்வஞ்ஞதை நித்தியதிருப்தி முதலிய மற்றைக் குணங்கள் பிரமசொரு பத்தில் அந்தர்க்கதமாயுள்ளன. (ஆனந்த முதலிய போல அவை) பொரு னொற்றுமையாயிருத்தலின், எங்கும் உபசங்கரிக்கற்பாலன. பிரியசிரஸ்துவ முதலியவோ பிரமத்தில் அந்தர்க்கதமாகாமையின், (அவை) உபசங்கரிக்கற் பாலன அன்று. (௧௩)

(அ) ஆத்தியாநாதிகரணம்.

சூரியநாய பூயொஜநாஹ்வாக் (௩. ௩. ௧௪)

(௩௬அ) தியானத்தின் பொருட்டுப் பிரயோசனமின் மையான்.

ஈண்டு மேலே கூறப்பட்ட ஆனந்தமயாத்துமா தியாறிக்கப்பட்டார் போல, அன்னமயாதிகளும் தியானிக்கற்பாலனவா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) அன்னமயமுதலிய அனைத்துள்ளே இருக்கும் ஆனந்த மய ஆன்மாவானது அன்னமயமுதலியவற்றைச் சிந்திக்கும் கிரமமொழிந்து அவற்றுக்குள்ளேயுள்ளதாக அநுசந்தானஞ் செய்யமுடியாமையின், அவை களை அநுசந்தானஞ்செய்தல் நியமமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. அன்னமயமுதலியவற்றை அநுசந் தானஞ் செய்தல்கியமமின்று; பிரயோசனமின்மையின். அதற்கு (அன்ன மயாதிகளை விரித்து விளக்கின நோக்கத்துக்கு) ஆனந்தமய (ஆனந்தமிக் குடைய) பிரமத்தைஅடைதலே பிரயோசனம். ஆகலின், அதைப் பெறும் வரையுமே அன்னமயாதிகளைச் சிந்திக்கவேண்டியது; அவற்றைத் தியானஞ் செய்தல் முழுமையும் ஆவசியகமில்லை. (௧௪)

சூ.தாஸாஹி (௩. ௩. ௧௫)

(௩௬க) ஆன்மசப்தமுண்மையானும்.

சுஹரீயரோஹாநுநிபவஸுக்ரீ (தைத். ௨. அ)

“அன்னமய ஆன்மா என்று உபக்கிரமித்து” என்றற்றொடக்கத்தவறில் தனித்தனி ஆன்மசப்தமுண்மையின், அன்னமயாதிகளுக்கு அன்னாதிகளை அதிஷ்டிக்கும் சேதனத்துவம் உளதாகப் பெறப்படுகின்றது. பிரமத்தை யொழிந்த சேதனமெல்லாம் தியானத்துக்கு யோக்கியதை இலவாக ஒழிக் கப்பட்டமையான், (பரவித்தியாத்) தியானகாலத்தில் அவை அநுசந்தானம் பண்ணப்படுவன அன்று. அங்ஙனமே,

ஸிவ வனகொ லெய்யஸ்ரீவஸுக்ரீஸுஸ்ரீ (அதர்வசிகை)

“மற்றெல்லோரையும் விடுத்து ஆனந்தன் செய்பவராகிய சிவபெருமான் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர்” என அதர்வசிகை கூற்றது. இந்தச் சுருதியானது முழுட்சக்களாற் றியானிக்கற்பாலர் சிவபெருமானைத் தவிரப் பிறர் ஒருவர் இலர் என நிரூபிக்கின்றது. ஆகலின், அன்னமயமுதலியவற்றை அதுசந்தானஞ் செய்தல் நியமம் அன்று. (கடு)

சூ.த்யூ மீ திரிதரவடிதூராக் (கூ. கூ. க௭)

(கூஎ௦) இதரவிஷயத்திற் போல ஆன்மா குறிக்கப்படுகின்றது; உத்தரத்தினுற் காட்டப்பட்டாற் போல.

சுநொனா சூதூநுரீயம் (தைத். உ. ௫)

எண்டு, “அன்னியமாகிய அந்தரான்மா ஆனந்தமயர்” என்ற இடத்திற் போதரும் ஆன்மசப்தம் பரமான்மாவின்மேலதன்றி, பிரத்தியகான்மாவின் மேலதன்று.

சூ.த்யூ சூகாஸுஹூகி (தைத். உ. க)

“ஆன்மாவிலிருந்து ஆகாயம் பிறந்தது” என்ற சுருதியில், ஆன்மசப்தம் பரமான்மாவின் மேலதானுற் போல,

சூநுரீயரீ தூநுஹஸுக்ரீ (தைத். கூ. க௦. ௫)

“ஆனந்தமயமாகிய ஆன்மாவோடிசைந்து” என்னும் உத்தரவாக்கியத்தினால், இது (பரமான்மா) பெறப்படுகின்றது. ஆகலின், ஆனந்தமயமாய், (பரம) ஆன்மாவை அதுசந்தானஞ் செய்தலே முக்கியமான பிரமாதுசந்தானம். (கக)

சுநயாதி வெஹூடிவயாரணாக் (கூ. கூ. க௭)

(கூஎக) தொடர்ச்சியினால் எனின், வற்புறுத்தலினாலாம்.

(ஆகேபம்) அன்னமயமுதலியவைகளும் ஆன்மசப்தத்தோடு தொடர்ந்து வருதலாற் பரமான்மாவாய் அவைகளும் தியானிக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் யாதும் இழுக்கில்லையே எனின்,

(உத்தரம்) அன்று;

சுநொனா சூதூநுரீயம் (தைத். உ. ௫)

“அந்நிய அந்தரான்மா ஆனந்தமயர்” என்றதினால், ஆனந்தமயமாகிய சிவ பிரான் அன்னமயாதிகளுக்குப் பின்னமாயினர் என்பதுபெறப்படுகின்றமை பற்றி,

ஸிவ வனகொ லெய்யஸிவகாஸுவ-ஃநுதிரிதூஜி

(அதர்வசிகை)

“மற்றெல்லாம் விடுத்து இன்பஞ் செய்பவராகிய சிவபெருமான் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர்” என்னுஞ் சுருதி, அனைத்தையும் விடுத்துச் சிவபெருமான் ஒருவர்க்குமாத்திரம் தியேயத்துவத்தை வற்புறுத்திச் சாற்றுகின்ற மையின். ஈண்டுச் சிவபிரான் என்றது சமஸ்தகளங்கமும் ஒழிந்து, நிகிலமங் கலகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய பரப்பிரமம் என்பதை விளக்குகின்றது. விருபாக்ஷரும் கிருஷ்ணபிங்களருமாகியவரை இடைவிடாது சிந்தித்தலாற் பிரமத்தோடு சாதூர்ப்பியமடைதலே முத்தியாம். உபாசனையே பலமாதலின் சிவபெருமானை யொழிந்து மங்களகுன்னியமாயிருப்பவற்றைத் தியானித்தல் சிவத்துவத்தை அடைவிக்காது. ஆகலின், ஆனந்தமயசிவபிரான் ஒருவரே வழிபடற்பாலர். (௧௭)

(௧௭) கார்யாக்கியாநாதிகரணம்.

காயு-பாவ்யாநாடிவ-பு (௩. ௩. ௧௮)

(௩௭௨) காரியமாக விதிக்கப்பட்டமையின், (ஈண்டு) புதியதொன்றே (கருதற்பாற்று).

யொ ஹவெவ ஜெஷஷு ஹ ரெஷஷு ஹ வெடி.

(பிரு. அ. க. ௧; சார். ரு. க. ௧)

“எவன் ஜ்யேஷ்டத்தையும் சிரேஷ்டத்தையும் அறிகின்றானோ” என்று தொடங்கி,

ஐம் ரெ வாஸம் (பிரு. அ. க. ௧௪)

“(வாக்குமுதலியவற்றை நோக்கி) எனக்கு யாது உடை” என்று பிராணன் வினாவிய வினாவுக்கு, “சலமே பிராணனுக்கு உடை” என்று கூறி, பின்னரும்

ஸௌகியா ஸுலிஷுண ஸூகாரிணுஸிக்ஷாஅரிணுதரெவ தடி ஹநிதழம் காவ-ஹோரிநுநெ (பிரு. அ. க. ௧௪)

“இதனை அறிந்த சுரோத்திரியர்கள் போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனஞ் செய்து அவ்வன்னத்தை உடையுடையதாக்குகின்றேம் என நினைக்கின்றனர்” என்று கூறியதாகக் காணப்படுகின்றது.

ஈண்டுப் பிராணனுக்கு ஆசமனமும் வஸ்திரத்தன்மையுமாகிய இரண்மொ? இன்றேற் பிராணனுக்கு வஸ்திரத்தன்மைமாத்திரமா? விதிக்கப்படுகின்றதென்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) இது அது என்று யாதுங் கூறப்படாமையின், இரண்மொ? விதிக்கப்பட்டன எனின்,

(சித்தாந்தம்) ஆசமனம் ஸமிருதி ஆசாத்திநாற்பெறப்பட்டமையால், கூறப்படாத பிராணனுக்குவஸ்திரமாயிருத்தலே புதிதாக விதிக்கப்படுகின்றது; புதிதாயுள்ளதொன்று விதிக்கப்படுமாயின், (சுருதியானது) அதாவது சொரூபமாக விதி கற்பிக்கின்றது. ஆதலினால், முன் அறியப்படாததொன்று யுள்ள பிராணனுக்கு வஸ்திரமாயிருத்தலே ஈண்டு விதிக்கப்பட்டதாகக் கோடற்பாற்றென்பது யுத்தம். (௧௮)

(௧௦) சமாநாதிகரணம்.

ஸோந வஸவஹாஹேஷு (௩. ௩. ௧௧)

(௩௭௩) பேதமில்லாமையால் இங்ஙனம் (குணங்கள்) ஒன்றாயிருக்கின்றன.

அக்கிரகசியத்தினும் பிருகதாரணியத்தினும் சாண்டில்லியவித்தை கூறப்பட்டிருக்கின்றது; ஒன்றிலே,

சூ-தூந ஸோவாவீத ஸோநாயம் ப்ராணஸாநீரம் ஹாஸ-ஸவஸூ ஸாக்ஷிகாஸா-தூநஸூ (மத்தியந்தினசாகை)

“மனோமயமாய், பிராணசரீரமாய், ஒளிநுபமாய், சத்தியசங்கற்பமாய், ஆகாய விபற்கையாயுள்ள (பரம) ஆன்மாவை உபாசிக்க” என்றும், மற்றதிலே

ஸோநாயோநாயம் வஸவஸூ ஹாஸ-ஸவஸூ ஸாக்ஷிகாஸா-தூநஸூ ஸாக்ஷிகாஸா-தூநஸூ (மத்தியந்தினசாகை)

“ஒளிநுபமாயிருத்தலின் மனோமயமாயுள்ள சத்தியபுருஷர் நெல்லையேனும் யவையையேனும் நிகர்த்து இதயத்துளர், அவர் சர்வத்தையும் வசிகரிப்பவர், சர்வத்துக்கும் ஈசானர், அனைத்துக்கும் அதிபதி; (உள்ளனவாகிய) இவை அனைத்தையும் ஆளுகின்றனர்” என்றுங் கூறப்படுகின்றது.

ஈரிடத்துங் கூறப்பட்ட வித்தைகள் இரண்டும் பின்னமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஓரிடத்திலே (தியானப்பொருளாகிய புருஷர்) ஆகாயான்மாவாதலிற் பெரியர் என்றும், மற்றோரிடத்திலே யவைக்கொப்பாயிருத்தலிற் சிறியர் என்றும், ஒன்றிலே சத்தியசங்கற்பத்துவமுடையர் என்றும், மற்றொன்றிலே வசித்துவமுடையரென்றும் பிறவுமாகக் குணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பேதமுறக் கூறப்படலான், ஈரிடத்துங் கூறப்பட்ட வித்தைகள் பின்னமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும், ஈரிடத்தினும் ஞான (மனோ) மயத்துவமுதலிய சமமாய்க் கூறப்பட, ஆகாயான்மா என்றது ஆகாயம்போலச் சுவச்சமாயிருத் தலானும், தோத்திரஞ் செய்வதற்கு மகிமையைக் காட்டுவதினாலும், வசித் துவ முதலிய குணங்கள் சத்தியசங்கற்பத்துவ முதலிய குணங்களிலிருந்து பேதமுறுவன அன்றாமாதலினாலும் ஈரிடத்தும் உரைத்த வித்தை ஒன்றே யாம்.

(கக)

(கக) சம்பந்தாதிசரணம்.

ஸௌவ்யாபிஷேகாதி (நா. நா. உ)

(நா. நா.) (இரண்டுக்கும் ஒப்பாக அவர்) சம்பந்தமிருத்த லான், அங்ஙனமே பிறவிடத்தினும்.

ய வஸஷ வஸதஷி நணுஷெ வஸுஷெ யஸுஷெ டிஷிணை டிஷிணி

(பிரு. எ. ந. உ, நா)

“அந்த மண்டலத்திலேயுள்ள புருஷர் இங்கே வலக்கண்ணினும் உள்” என்று பிருகதாரணியத்திலே தொடங்கி, வியாகிருதி சரிர்கொண்டு சத்திய மாகிய பிரமமானது சூரியமண்டலத்தினும் வலக்கண்ணினுமாகத் தியானிக் கற்பாற்று என்று கூறப்படுகின்றது. பின்னரும்,

தஸ்யோவநிஷ்டஹரிதி (பிரு. எ. ந. நா)

தஸ்யோவநிஷ்டஹரிதி (பிரு. எ. ந. ச)

“அவரது இரகசியநாமமாகிய அஹம்” அதிதேவதை என்றும்,

“அவரது இரகசியநாமமாகிய அஹம்” அத்தியாத்மம் என்றும் இரு இரக சிய நாமங்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஒவ்வோரிடத்தும் இந்த இரண்டு நாமங்களும் தியானிக்கற்பாலனவா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) உபாசிக்கப்படும் பொருளாகிய பிரமம் ஒன்றாமாத லின், வித்தை ஒன்றே ஈரிடத்துங் கூறப்பட்டது. ஆகலின், இரண்டிடத்தும் இரண்டுபெயர்களும் சிந்திக்கப்படல்வேண்டும் எனின், (உ)

(சித்தாந்தம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

நவா விஸெஷாஸு (நா. நா. உக)

(நா. நா.) இன்றேல் (அங்ஙனம்) இன்று; பேதமுறலின்.

வித்தைகள் ஒன்றன்று; சூரியன் கண் என்னும் ஸ்தானசம்பந்தமாக உபாசனை ஈரிடத்தும் பேதமுறுதலின். ஆகலின், அவ்வவ்விடத்துக்கே அந் தந்த நாமம் இயைந்தது.

(உக)

(கஉ) தர்சயத்தியதிகரணம்.

உபாயதி உ (ந. ந. உஉ)

(ந.எக) சுருதியுஞ் சொல்கின்றது

சாந்தோக்கியத்தினும் தைத்திரீயத்தினும் மண்டலவித்தை கூறப்படுகின்றது. அந்த வித்தை ஒன்று? வேறு? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்)

ய வஸஷொ ஸ்ஹராஹிகேது ஹிரண்யம் வஸுஸுஷொ ஹிரண்யம் ஹிரண்யம் ஹிரண்யகேது சூப்ரணவாதுவஃ வஸவ வஸுவணஃ (சாந். க. கூ. சு)

“பொற்றாடியும், பொற்கேசமுமுடையராய், நகம்வறையும் எல்லாம் பொன்மயமுடையராய்ச் சூரியனுள்ளே காணப்படும் பொன்மயபுருஷர்” என்று சாந்தோக்கியத்திற் கூறப்படுகின்றது.

ய வஸஷொ ஸ்ஹராஹிகேது ஹிரண்யம் வஸுஸுஷொ (சாந். க. கூ. சு)

“சூரியனுள்ளே இருக்கும் புருஷர் பொன்மயபுருஷர்” என மற்றொன்றிலே மூவேதங்கனினுதுமாய மண்டலத்துள்ளிருக்கிற புருஷனுள்ளே இருக்கும் பொன்மயபுருஷனைப்பற்றுகிறது, பின்னர் உபாயத்திலே சுருதியானது

ஸவெஸா வெஸுஷு (தைத். ஆரணி. க0. உஉ. சஉ)

“எல்லாம் உருத்திரர்” என்று தொடங்கி,

நஹோ ஹிரண்யவாஹிவெ ஹிரண்யவணஃய ஹிரண்யரூபாய ஹிரண்யவக்யெ ஸுஸிகாவக்ய உஜாவக்யெ வஸுஸுஷெ நஹோ நஹி (தைத். ஆரணி. க0. உஉ. ச0)

“பொற்கைகளுக்கு நமஸ்காரம், பொன்வண்ணர்க்கு நமஸ்காரம், பொன்வடிவினர்க்கு நமஸ்காரம், பொற்பதிக்கு நமஸ்காரம், அம்பிகாபதிக்கு நமஸ்காரம், உமாபதிக்கு நமஸ்காரம், பசுபதிக்கு நமஸ்காரம்” என்பதிறுதியாகச் சர்வான்மகத்துவமும், இரண்ணியபாகுத்துவமும், உமாபதித்துவமும் கூறப்படுகின்றன. ஒரிடத்துச் சரீரமுமுமையும் பொன்மயமாகவும், மற்றொரிடத்திலே பாகுமாத்திரம் பொன்மயமாகவும் கூறப்படின் ரூபபேதமும், ஓர் இடத்தில்

ஸவெஸா வெஸுஷு (தைத். ஆரணி. க0. உஉ. சஉ)

“எல்லாம் உருத்திரரே” எனச் சர்வான்மகத்துவமும், மற்றொரிடத்தில்

ஸவெஸா வெஸுஷு நாகாநாதீஷெ.

“எல்லா உலகத்தையும் ஆளுகின்றனர்” எனச் சர்வாதிபத்தியமுமாகிய குண
பேதமும் எய்துகின்றமையின், வித்தை ஒன்றன்றே எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும், வித்தை பேதமின்று.

சுதிராஜ்ஜெத் (சாந். க. கூ. கூ)

“ஆதித்தியனுள்ளே உள்ளார்” என ஸ்தானம் ஒன்றாயிருத்தலின், வித்தை ஒன்றும் எனக் காட்டுகின்றது. தைத்திரியத்திலே,

உள்ளுநாயும் உயர்ந்தும்

“பொன்மயபுருஷர்” என்று உபசக்கிரமித்து, இரண்ணியபாகு என்னும் உப
லக்ஷணயினிலே உபசங்காரத்தினும் சர்வாங்கமும் சுவர்ணத்துவமே என்று
கூறப்பட்டது. சகத்துக்கு சராஸூனும், அவர் அதனைப் பிரவேசித்து நிற்
கின்றமையான் உலகமாய்நின்றனர் என்பதாயுத்தம் என நிரூபிக்கப்பட்டது.
ஆகலின், ஈரிடத்தும் ஒன்றே பிரதிபாதிக்க வேண்டினமையின், உமாபதித்
துவமுதலிய குணங்கள் இரண்டிடத்தும் (திரயானத்தில்) உபசங்கிரகிதப்பால
னவாம். (உஉ)

(கஊ) சம்பிருத்தியதிகரணம்.

ஸாஹ்யதிரிபுரவரபுத்தரிவிவாதம் (ந. ந. உரு)

(க.உ.பா) ஆதலினாலும் தொகுத்தலும் ஆதாயவியாபகமும்.

இரணபரீயர் உத்தரபாகத்தில்,

புறவெஜ்ஜிஷா வீயுடா ஸாஸ்தாநி புறவாடுகு ஜெஜ்ஜு
 திவிராதகாநா | புறவாஹிதாநாஸ புயலோ ஜஜெஜ்ஜு தெநாஹதி
 புறவாணா ஸயுடதாஸு (தைத். பிராம். உ. ச. எ. எஉ)

“பிரமமானது வீரியமாய வலிய செய்கைகளைச் செய்தது; தொடக்கத்திலே ஜ்யேஷ்டமாகிய பிரமம் ஆகாயத்தை ஊடுருவிற்று; பிரமம் பூதங்களுக்கு முன்னே இருந்தது; அந்தப் பிரமத்தோடு எதிர்க்கவல்லார் யார்” என்று கூறப்படுகின்றது. ஹரி (நாராயணர்), அரண் (உருத்திரர்), இரணியகருப்பர் (பிரமா) முதலாயினர்க்கு ஜ்யேஷ்டமாயும், உங்கிருஷ்டகடவுளாயும், இவர்கள் சிருஷ்டிக்கப்படுவதற்கு முன்னே பரமாகாசபத்தனை வியாபித்ததாயும் எவராலும் மேற்கொள்ளப்படாதனவாய், முதிர்ந்தனவாய், பிறரால் செய்ய இயலாதனவாய், உலகத்திலே (பிரசித்த) மாயிருந்த திரிபுரதகனம் காள்கூடகபாளனமுதலியவற்றை ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியாதி வடிவங்கள் வாயிலாகச் செய்துமுடித்ததாயுமுள்ள அந்த மஹத்தான பிரமத்தின் வீரிய சித்திகளும்

ஆகாயவியாபகமும் பரவித்தைகள் அனைத்தினும் உபசங்கரிக்கவேண்டுமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகடும்) மற்றவைகள் போல, இந்தச் செய்கைகளும் பிரமத்தின் குணங்களானமையானும், ஒர் விசேஷவிதியைக் குறித்து இவைகள் கூறப்படாமையானும் பரவித்தைகள் அனைத்தினும் உபசங்கரிக்கற்பாலனவாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. வியாபகமானது எல்லா உபாசனைகளினும் உபசங்கரிக்கப்படுவது அன்று. சிறிய ஸ்தானங்கள் ஒழிந்த மற்றை இடங்களிலே சாமர்த்தியத்தினுற் (காரியத்தின் இயற்கைகொண்டு) உபசங்கரிக்கப்படல்வேண்டும்.

ஷெவா ஹவெ ஸ்ருத-௦ ஷோகூழீத் தெ ஷெவா ஸூஷு
ஸீபூஹ்ரோ உவாநீ (அதர்வசிரசு)

“தேவர்கள் சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்தார்கள்; நீவிர் யார்? என்று அந்தத் தேவர்கள் உருத்திரரைக் கேட்டார்கள்” என்னுஞ் சுருதியினால் நிரதிசயானந்தத்துக்கு ஸ்தானமாதலின் சுவர்க்கம் எனப்படும் அது, பிரமாதிபதவிகளினும் மஹத்தாகிய மகாஸ்தானமாகக் கேட்கப்படுகின்றது. ஆகலின், அற்பஸ்தானங்களுக்கு வேறாயுள்ள வைசவாநராத்ரி உபாசனைகளிலே ஆகாயவியாபகம் உபசங்கரிக்கப்படல்வேண்டும். அதனோடிசைந்தமையால் மகாவீரியச் செய்கைகளும் அங்கே உபசங்கரிக்கற்பாலன. (௨௩)

(௧௪) புருஷவித்தியாதிகரணம்.

வாஸுஷவிஷ்ணுயாஸீவி வெகஸெஷா சீநாஸீநாஸு (௩. ௩. ௨௪)

(௩௪௮) புருஷவித்தையினும் அப்படியே; மற்றவைகள் கூறப்படாமையான்.

புருஷவித்தை சாந்தோக்கியத்தினும் தைத்திரீயத்தினும் கூறப்படுகின்றது.

வாஸுஷெஷா வாவ யஜஸுஸு யாநி உதூவி-௦௦ஸி வஷ-௦ாணி
கஸீராகஸுவந்ஸு (சாந். ௩. ௧௬. ௧)

“புருஷனே யஞ்ஞம்; அவனுடைய இருபத்துநான்கு வயசும் பிராதஸ் சவனம்” என்று புருஷவித்தையானது ஒன்றிலே சொல்லப்படுகின்றது.

கஸெஸுஷவம் விஷுஷெஷா யஜஸுஸுதா யஜஸீநஸுஸீர வதீஸுஸீர
பிஷு௦௦ரொ வெஷி: (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௮௦. ௧௦௧)

“யாகத்தில் ஆன்மா யஜமானன், அவனது சிரத்தை மனைவி, அவனது சரீரம் இந்தனம், அவனது நெஞ்சு வேதிகை என இங்ஙனம் அறிகின்றவன்” என்று மற்ரென்றிற் கூறப்படுகின்றது.

இந்த இரு உபநிடதங்களினுங் கூறப்பட்ட புருஷவித்தை ஒன்று? பின்னமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) இந்த இரண்டு உபநிடதங்களினுமுள்ள வித்தைகள் புருஷவித்தை எனப் பெயரிற் பேதமுறுமையானும், யஞ்ஞத்தில் வெவ்வேறு அங்கங்கள் இரண்டினும் சமமாகக் கூறப்படலானும் வித்தைகள் ஒன்றேயாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. தைத்திரீயத்திற் கூறப்படும் யஜமானன் பத்தினி முதலிய யஞ்ஞ அவயவங்களும், மூன்று சவனங்களும் சாந்தோக்கியத்திற் பேசப்படாமையானும், ஆங்கு வேறு பிரகாரமாகச் சவந்திரய முதலிய சொல்லப்படலானும் புருஷவித்தை இரண்டினும் பின்னமேயாம்.

யதாயௌ ப்ராசுரேஷுநிநாநா தாநி லவநாநி|

“மாலை காலை உச்சி என்பனவே சவனங்கள்” என்று தைத்திரீயத்திற் கூறப்படுகின்றது. சாந்தோக்கியத்திலோ புருஷனுடைய ஆபுசு மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுச் சவனங்கள் மூன்றாகக் கூறப்பட்டன; தைத்திரீயத்திலே பலங் கூறப்படாமையின்.

ஐவஹணே சுவாஹஸ ஓயித்ரா தாநௌ யௌஜீதி|

(தைத். ஆரணி. ௧௦. எசு. ௧௦௦)

“பிரமத்தினொளிக்காக ஒருவன் ஓம் என்று சொல்லி (பரம) ஆன்மாவைத் தியானித்தல்வேண்டும்” எனப் பிரமவித்தையைக் கூறி,

ஐவஹணோ ஹிரோந ரோஹிதி (தைத். ஆரணி. ௧௦. எசு. ௧௦௦)

“பிரமத்தின் மகிமைக் குணத்தை அடைகின்றான்” எனப் பலத்தையும் கூறி,

தகௌஸ்யௌ விஹஸி|

“இங்ஙனம் அறிபவன்” எனக் கூறப்பட்ட புருஷவித்தை இப்போது கூறப்படும் பிரமவித்தைக்கு அங்கமாய் அதன் பலம் பிரமத்தை அடைதலேயாம் என்றும், சாந்தோக்கியத்தில்

லஹ ஷோபாவஷ-பாதௌ ஜீவதி (சாந். ௩. ௧௬. ௭)

“அவன் ஆயிரத்தறுநூறு வருஷம் வசிக்கின்றான்” என்றும் வித்தையின் பலங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின் பலத்திலே பேதமுண்மையானும், யஞ்ஞ அவயவங்களிலே பேதமுண்மையானும் வித்தை ஒன்றன்று. (௨௪)

(௧௫) வேதாத்தியதிகரணம்.

வெயாடிஷு-லெஷாஸு (௩. ௩. ௨௫)

(௩௬௬) ஊடுருவுதன் முதலிய வேறு பொருள்கள் பேத முறுதலான்.

தைத்தீரீயோபதித ஆரம்பத்திலே,

ஸஹோ தீக்ருஷு வஸுணஃ (தைத். க. க)

“மித்திரன் எங்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்க; வருணன் எங்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்க”

ஸஹோவஸு (தைத். உ. க)

“அவன் எங்கள் இருவரைக் காக்க” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த மந்திரங்கள் வித்தைக்கு அங்கமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) வித்தைக்குச் சம்பத்துளவாதலின் அவை வித்தியாங்கமாகும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) ஆதர்வணிகருடைய உபதித ஆரம்பத்திற் கூறப்பட்ட

ஸாக்ரு ப்ரவிஷு ஹுஷ்யம் ப்ரவிஷு

“சக்கிரத்தை ஊடுருவி, இதயத்தை ஊடுருவி” என்றற்றெடக்கத்த மந்திரம் இதயத்தை ஊடுருவுவதை உணர்த்துவதாய்ச் (சத்துருவுக்கு மரணத்தை விளைவிக்க) அபிசாரத்தொழில் இருந்தாற்போலவேனும், ஐதரேய வாஜசநேய உபதிததங்களின் ஆரம்பத்திற் கூறப்பட்ட மகாவிரத பிரவர்க்கிய கருமங்கள் வெளிப்பட விதிகளாக யஞ்ஞகருமங்களுக்கு அங்கங்களாயி னுற் போலவேனும், மேலே உரைத்த அவ்விரு மந்திரங்களும்

பீகம் வதிஷுஷி (தைத். ஆரணி. எ. க. க)

தெஜஹிநாவபீகஸு (தைத். ஆரணி. அ. க. க)

“நான் உண்மை சொல்வேன்; எங்கள் படிப்பு தேஜசாகுக” என்றவாறு வேதம் படிப்பதற்கு அங்கங்களாயமைந்தனவன்றி வித்தைக்கு அங்கங்களா வன அன்று; அவற்றின் பயன் வேறுதல்பற்றிச் சுருதி, லிங்கம், வாக்கியம் என்பவற்றினும் சந்தி துர்ப்பலமாதலின்.

(௨௫)

(௧௬) ஹாந்நியதிகரணம்.

ஹாநௌ துபாயந ஸஸுஸெஷகா துஸா ஹுஷு துஷுஷுமர் துவதுஷுஷு (௩. ௩. ௨௬)

(௩௮௦) ஆயின் விமோசனவிஷயத்தில் (அது பிரவேசத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ளப்படல்வேண்டும்); இது விமோசனம்) பிரவேச வாக்கியங்களுக்குச் சேஷமாயிருத்தலின்; குசங்கள், சந்தசுகள், துதி, கானம் என்பவற்றிற்போல; இது விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

வேதசாகை ஒன்றிலே, பிரமத்தை அடையும் அறிஞன் புண்ணிய பாவவிமோசனத்தை அடைகின்றான் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வேதத்தின் மற்றோர் சாகையிலே, அவன் நீங்கப்பெற்ற புண்ணியபாவமிரண்டிற் புண்ணியம் சிநேகிதர்களையும், பாவம் சத்துருக்களையும் பிரவேசிக்கின்றான் என்று கூறப்படுகின்றது. மற்றோர் சாகையிலே, அவ்விரண்டினின்று நீங்குதலும், அவற்றிற் பிரவேசமுமாம் இரண்டுங் கூறப்பட்டன. இஃதெல்லாம் தியானத்தின்பொருட்டேயாம்.

சண்டு (அவற்றை) விடுதலும் (அவற்றிற்) பிரவேசித்தலுமாகிய இரண்டும் எவ்விடத்துந் தியானிக்கற்பாலனவா? இன்றேல் அவற்றுள் ஒன்று சிந்திக்கற்பாலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) இதனாற் பெறப்பட்டதுயாது? சாட்டியாயனகத்திலே

தஸ்ய புகரா ஹயமேவயதி ஸுஹுஸாரம க்ருத்யா ஹிஷக் வாவக்ய-க்யா

“அவனுடைய புத்திரர்கள் அவன் அஸ்திபையும், அவனது சிநேகிதர்கள் அவன் புண்ணியத்தையும், அவனது சத்துருக்கள் அவன் பாவத்தையும் அடைகின்றனர்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

|| சுரு ஊவ ரொபானி வியமய வாவபுகர || உவராஹோமேவ வாவபுகர (சார். அ. ௧௩. ௧)

“ஓர் குதிரை தன் உரோமத்தை உதறுவதுபோலப் பாவத்தை உதறி, இரா குவாயினின்று சந்திரன் விடப்படுவது போல” எனத் தாண்டிசாகையினர் கூறுவர்.

|| கஹ விசாஹுணுவாவெ வியமய நிரஞ்ஜநம் வாரம ஸாஜிமே வெவதி (முண். ௩. ௧. ௩)

“அப்போது வித்துவான் புண்ணியபாவங்களை உதறி, நிரஞ்சனனுப் பரம சாமியத்தை அடைகின்றான்” என அதர்வணவேதம் கூறுகின்றது. சண்டு வித்துவான் புண்ணியபாவத்தை ஒழித்தல்வேண்டுமென்று கூறிய சுருதியில் விடப்பட்ட அவற்றின் பிரவேச ஸ்தானம் உபசங்கரிக்கப்படவேண்டிய தின்று; அதனை ஒழித்தல்வேண்டுமென்று கூறிய சுருதி அதனை வெளிப்படையாகக் கூறுமையான் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஹூரி என்பது விமோசனம். உபாயனம் என்பது பிரவேசம்; விமோசனமாத் திரஞ் சொல்லப்பட்டபோதாவது, பிரவேசமாத் திரஞ் சொல்லப்பட்டபோதாவது, அவற்றுள் ஒன்றை மாத் திரம் குறியாது இரண்டுந் தொகுத்துக் கூறப்பட்டனவாயே கொள்ளற்பாற்று; விகற்பமாயன்று (அஃதாவது இரண்டில் ஒன்றுமாத் திரம் எனக் கோடற்பாற்றன்று). பிரவேசத்தை உணர்த்துஞ் சப்தமானது விமோசனத்தை உணர்த்தும் வாக்கியத்துக்குப் பரிசிஷ்டமாயிருத்தலின், அது சேஷத்துவம் எனப்படும்; எதனாலெனின், விடுக்கப்பட்ட புண்ணியமும் பாவமும் பிரவேசிக் குமிடத்தைக் கூறுதலால் முந்தியதைப் பிந்தியது ஆவசியகம் அபேக்ஷிக் கும்.

(ஆகேஷம்) (வேதத்தின்) ஓர் இடத்திற் கூறப்பட்ட வாக்கியத்துக்குப் பிற்தோரிடத்துக் கூறப்பட்ட வாக்கியம் சேஷமாவதெங்ஙனமெனின், (உத்தரம்)

வா நவஸூத்ரம் கூஹாம்|

“பூக்காது காய்க்கும் மரத்தினின்று பிறக்கும் குசங்கள்” என்னும் வாக்கியத்துக்கு, விசேஷமாய்த் பிற்தோரிடத்துப்போர்த்

ஒளடிஹய்யுஹாம் கூஹாம்|

“உதும்பரத்தின் மக்களாகிய குசங்களே” என்பது சேஷமானுற் போலவும்,

தேவா ஸுபராணாஹ் ஹிஹாம்|

“தேவர்களுடையவும் அசுரர்களுடையவும் சந்தசுகளால்” என்பதற்கு, பிறிதோரிடத்தினள்

தேவா ஹி ஹாம் ஹி வஹாம்|

“தேவர்களுடைய சந்தசுகள் முதற்கண் வரவேண்டும்” என்பது சேஷமானுற் போலவும்,

ஷோபஸிநம் ஸ்லோகு ஸ்வாகரோதி (யசுர். வே. சு. சு. கக. சு)

“ஷோடசிகருமத்துக்கு ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றான்” என்னும் வாக்கியத்துக்கு,

ஸயோ விஷிதே ஸூரியேஷ் ஷோபஸிநம் ஸ்லோகு|

(யசுர். வே. சு. சு. கக. சு)

“சூரியன் பாதி உதயமாகும்போது ஷோடசிகருமத்தின் ஸ்தோத்திரம் செலுத்தவேண்டும்” என்பது சேஷமானுற் போலவும்,

ஃதிஜ உபதாயஜி

“இருத்துவிக்குக்கள் பாடுகின்றார்கள்” என்பதற்கு

நாஹ்யு-பாஸுபதாயெஸ (யசர். வே. கூ. க. ௫)

“அத்துவரியு காணஞ் செய்யப்படாது” என்பது சேஷமானுற் போலவும், பிரவேசத்தைப்பற்றி உணர்த்துஞ் சுருதி (புண்ணியபாவ) விமோசனத்தை உணர்த்தும் வாக்கியத்துக்குச் சேஷமாகக் கொள்ளப்படுங்கால், அவற்றுள் ஒன்றுதான் (சிர்திக்கற்பாலது) என்பது நியாயமன்று. (மீமாஞ்சையின்) முதலாவது தந்திரத்தில்,

கவி து வாசுஸெஷ ஸுரஹ்யாஹ்யகூஹிகுஸு

(புருவமீமாஞ்சை. ௧௦. அ. ௪)

“ஒன்றைமாத்திரம் அங்கிகரிப்பது நியாயமல்லாமையால், ஒன்றுக்குமற்றது சேஷமாகும்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (சுண்டு இவ்விஷயத்திற் பிரவேசத்தை உணர்த்திய வாக்கியம் மற்றதிற் கூறப்பட்டதைத்) துதிக்கவே னும், இன்றேல் உயர்ச்சியைக் காட்டவேனும் (உதவுகின்றது).

(ஆகேஷம்) ஓரிடத்தெய்தும் அர்த்தவாதம் மற்றோரிடத்தில் வரும் அர்த்தவாதத்தை அபேக்ஷித்தல் எவ்வனமாம் எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனங் கூறல் ஒவ்வாது.

வாகுவிஸொ வா உதொஸாவாஹிதுஃ

“இங்கிருந்து சூரியன் இருபத்தொன்றுவதாகக் காணப்படுகின்றது” என்றும் சாமத்தியானத்தைத் துதிக்கப்போந்த அர்த்தவாத சுருதியானது, (சூரியன்) இருபத்தொராவது என நிச்சயஞ் செய்யும்பொருட்டு

ஹாஹாஸாஃ பஹுத-வஹ்ய உரெஹொகா கஸாவாஹிது வாகு விஸா (யசர். வே. ௫. க. ௧௦, ௩)

“பன்னிரு மாசங்களும், ஐந்து இருதுக்களும், மூன்று உலகங்களுமாகிய இருபதும் நீங்கச் சூரியன் இருபத்தொராவதாகவும் (காணப்படும்)” எனத் தொகை நிர்ணயஞ் செய்தற்குக் கூறப்பட்ட (வாக்கியத்தைத்) தைத்திரிய சங்கித்யின் சத்திரப்பி கரணத்து அர்த்தவாதமாக அபேக்ஷிப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. அர்த்தவாதமாயினும் பிரவேசம் உபசங்கரிக்கப்பட்ட வேண்டியது. மேலும்,

கசுஸுசுசுசுசுசுசுசு வியபுநுதெ தஸு வியாஜாத யஸுசுசுசுசுசுசு வியாசுசுசுசுசு (கௌஷீ. க. ௪)

“அங்கே தனது புண்ணியபாவங்களை உதறுகின்றான்; அவனுடைய பற்றுள்ள பந்துக்கள் நன்மையைப் பெறுகின்றனர்; அவனுடைய சத்துருக்கள்

நீமையைப் பெறுகின்றனர்” என்று கௌஷீதகியுபநிடதத்திலே விமோசனம் பிரவேசனம் என்னும் இரண்டும் ஒரிடத்திற் கூறப்பட்டன. ஆகலின், அவை இரண்டுஞ் சமூச்சயம். (உச)

(கௌ) சாம்பராயாதிகரணம்.

வாஸுதாயே ததவ்யூலாவாதூயூரூ (ந. ந. உஅ)

(உஅ) தேகவியோககாலத்தில் அடையவேண்டிய தொன்றுமில்லாமையான்; அங்ஙனமே பிறருஞ் சொல்கின்றனர்.

மேலுரைத்த புண்ணியபாவங்களின் விமோசனம் தேகவியோககாலத்திலா? மார்க்கத்திலா? சிந்திக்கற்பாலது என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபாகம்) பிரவர்த்திக்கின்றது. ஒரிடத்திலே,

கூபு ஊவ ரொரோணி வியுய வாபு யுக்வா ஸரீரூ

(சாந். அ. கந. க)

“குதிரை தன் உரோமங்களை உதறுவது போல, பாவம் அனைத்தையும் உதறிப் பின்னர்த் தன் சரீரத்தை உதறி” என்னுஞ் சுருதியிற் தேகவியோககாலத்திலே புண்ணிய பாவவிமோசனம் கூறப்பட்டது. பிறிதோரிடத்தில்,

ஸ சூமஹி விரஜாந நஹி தாந் நவஸாக்ஷி கரு ஸு கருத ஹுஷ்டெ வியுநுதெ (கௌஷீ. க. ச)

“அவன் விரஜாநதியை அடைந்து, ஞானத்தினால் அதைக் கடந்து, அங்கே தனது புண்ணியபாவங்களை உதறுகின்றான்” என வழியிலே அவற்றை விமோசனஞ் செய்தல் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் இரண்டு சுருதியிருந்தாலும், தேகவியோககாலத்திலேதான் விமோசனம் சிந்திக்கற்பாற்று; அதன் பின்னர்ப் பிரமப் பிரபுதிக்கு வேறாக அடையற்பாலதாம் கன்மத்துக்குச் சுகதுக்க போகமில்லையாதலின்.

தவ்யூ தாவபெவவிரா யாவஹ விரோக்ஷூ கஸஸுபவெது

(சாந். சு. கச. உ)

“அவன் (புண்ணியபாவத்தினின்றும்) விபேடாதவரையில், அவனுக்கு அங்கே தாமசமே; பின்னர் அவன் (பிரம) சம்பன்னனாவான்” எனப் பிறரும் கூறுகின்றனன்றோ. (அங்ஙனம்) தேகவியோககாலத்துக்குப் பின்னர்த்தான் பிரமம் அடையற்பாற்று. (உஎ)

ஹுத உயாவிரோயாக (ந. ந. உஅ)

(௩௮௨) விரும்பப்பட்டவாறு; இரண்டும் விரோதமீன் மையின்.

தேகவியோககாலத்திற் புண்ணியபாவவிமோசனத்தைப்பற்றிச் சுருதி யுண்மையானும், விமோசனத்துக்குப் பின்னர்ப் பிரமப்பிராப்தி எய்துவ தாகச் சுருதி யுண்மையானும், அவ்விரு சுருதிகளும் விரோதமுருவண்ணம்

கருவஸுக்ருதஸுக்ருதெ வியுருநுதெ (கௌஷீ. க. ச)

“அங்கே அவன் தன்புண்ணியபாவங்களை உதறுகின்றான்” என்னுஞ் சுருதி பாகங்கொண்டு, பிரகரணத்துக்கியையப் பொருள் கோடற்பாற்று.

வனததெவயாந௦ பநூநநிபவடி

“இந்தத் தேவயான மார்க்கத்தை அடைந்து” என்னுஞ் (சுருதி) வாக் கியத்துக்கு முன்னே நேர்வதாக (அந்தச் சுருதிக்குப் பொருள்) கோடற் பாற்று. (௨௮)

உபவஹஸுக்ருதஸுக்ருதெ வியுருநுதெ (கூ. நூ. ௨௯)

(௩௮௩) (அந்த எண்ணீம்) நியாயமானது; அப்படிப் பட்டதொன்று காணப்படலான்; உலகத்திற் போல.

தேகவியோககாலத்திற் சர்வகர்மமும் க்ஷயமானாலும், தேவயா னத்தை அடையும் விதி பிரமோபாசகர்க்கு நியாயமே; (பிரமப்பொருளை அடைந்த பின்னும் வீடுற்ற ஆன்மா) அங்கே சுகித்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின் றான் என்று பெறப்படலின். அது

ஸ வுராஸுவதி தஸு வுவுவஸு வுவுவஸு காரிவாஸு ஸவதி (சாந். எ. ௨௫. ௨)

“அவன் சுவராஜாவாகிச் சமஸ்தலோகங்களினும் இஷ்டப்பிரகாரம் திரி கின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினால் அறியப்படுகின்றது; (இது) உலகத் திற் போல (நேர்கின்றது); இராஜனை ஆசிரயித்த புருஷர் பிறர்க்குக் கிட் டாத பொருள்களையெல்லாம் பெறுதல் போலாம். ஆகலின், மார்க்க சுரு திக்கும் விரோதமில்லை. தேகவியோககாலத்திலே சமஸ்த கன்மமும் ஒழிந்து போனாலும், உபாசனாமான்மியத்தாற் குக்குமசரீரமுளதாய், மார்க்கத்திற் எய்தும் இடங்களிற் சஞ்சரித்தலும், சந்திரனோடு சமவாதஞ் செய்தன் முத லிய மற்றெல்லாப் பொருட்சித்திகளும் கூடுமே எனின், (௨௯)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

மதெ ரஸு-வஸு-ஸவயா ௨௩௩ ஹி விரோதம் (கூ. நூ. ௩௦)

(க.அ.ச) இரு சமயத்தினும் (தேவயான) கதி பிரயோசனமுடைத்து; இன்றேல் அங்கே விரோதமுளது,

தேகவியோக காலத்தினும், விரஜாந்தியைத் தாண்டிப் போகும் காலத்தினுமாகிய இரு சமயத்தினும், கன்மக்ஷயம் எய்தியபோதே தேவயான கதியிற் பிரயோசனமுளது. இன்றேல், தேகவியோககாலத்திற்குள் கன்மமுழுதும் க்ஷயமாக ஆன்மா உடனே முக்குனுகின்றான் எனின், தேவயானம் நிஷ் பிரயோசனமாய் முடியும். (இ.தனல்) தேவயானத்தையுற்றுப் பேசஞ் சுருதிக்கும்,

வாஸுஜோதி ரூபஸுபபடி ஸ்வேத ரூபவெணாஹிவிஷ்டிதே

(சார். அ. கஉ. ௩)

“பரஞ்சோதியோடிசைந்து தனது ரூபத்தை அடைகின்றான்” எனத் தேவயானம் வாயிலாகப் பிரமத்தை அடைந்த பின்னர் அறிவுவிகசித்தன் முதலிய சொரூபாவிர்ப்பாவத்தை உணர்த்துஞ் சுருதிக்கும் விரோதமுண்டாம். ஆகலின், இந்த உபாசனா சாமர்த்தியத்தினால் தேவயானகதியும், அந்த அந்த இடங்களிற் சஞ்சரித்தலும், சந்திரனோடு சம்வாதஞ் செய்தலுமாகிய எல்லாம் பின் எய்துஞ் சஞ்சரித்தன் முதலிய போலப் பொருத்தமாம். அங்ஙனமாயினும், பிரமத்தை அடையும் வரையும் புத்தி சங்கோசமாய்ச் சம்சாரம் நிலைத்தலும் உபாசனா சாமர்த்தியத்தினால் எய்துவதன்று. சம்சாரத்துக்கு மூலகாரணமாயுள்ள கன்மலேசம் நிலைத்துளதாகக் கோடல் ஆவசியகம் அங்கீகரிக்கற்பாற்று. இந்தச் சம்சாராதுவிருத்தி கன்மத்தினால்ன்றிப் பரமேசுவரர் சங்கற்பவிகிசேடத்தினால் எனக் கோடற்பாற்றன்று; சிவபெருமானது சங்கற்பத்தான் (ஆன்மாவின்) கன்மத்தை வரையறுத்ததென நம்மாற் கூறப்படுதலின். எங்கள் மதத்திலே (சுருதி) விதித்தனவும் விலக்கினவுமாகிய ஆசரணங்களினாலே பிரயோகிக்கப்பட்ட சிவபெருமானது சங்கற்பம் யாதுமில்லை யன்றோ; இன்றேல் அவர் சங்கற்பத்தை அபேக்ஷியாத புண்ணியபாவங்களுமில்லை.

(ஆகேஷம்) பிரமத்தை அடைந்த பிற்பாடு அறிவு விகாச முதலியவும் சொரூபாவிர்ப்பாவமும் உளவாயின், அது பரியந்தம் புத்திசங்கோசத்துக்குக் காரணம் கன்மம் நிலைத்தலால் எனக் கோடல் வேண்டும், விரஜாந்தியைக் கடந்தவுடனே கன்மக்ஷயம் எங்ஙனமாகும்? எனின்,

(உத்தரம்) கூறப்படுகின்றது. பிராகிருத பிரபஞ்ச எல்லையைக் கடத்தல்தான் பரமாகாயுபமாகிய சிவபதப்பிராப்தியாம்.

வாஸுஜோதி ரூபஸுபபடி (சார். அ. கஉ. ௩)

“பரஞ்சோதியை அடைந்து” என்னுஞ் சுருதியினால், அந்தப் பிரமப்பிராப்தி கூறப்பட்டது. விஷ்ணுபத சம்பந்தமாகிய விரஜாந்திதான் பிராகிருத பிர

பஞ்ச எல்லையாகும். நதியைக் கடக்கும்போது, சர்வகன்மங்களினின்றும் நீங்கிய யோகிகள் விஷ்ணுபதத்தைக் கடந்து, பரமானந்தமயமாகிய சிவபதத்தைப் பிரவேசிக்கின்றனர். இதுபற்றியே,

ஸொஹ்நஹி வாஸஸிவொதி தவ்வொஹி வாஸிவொஹி (கட. நா. கூ)
“அவன் அத்துவாவின் கரைக்கண்ணதாகிய அச்சிவபெருமானுடைய (பரமாகாய) பரமபதத்தை அடைகின்றான்” என்றது சுருதி. ஆதலால் விரோதமன்று. (நா)

(கஅ) அதிகாரிகாதிகரணம்.

யாவடியிகாரிவொதி ராயிகாரிகாரணாஹி (நா. நா. நா)

(நஅநி) அதிகாரம் இருக்கும் வரையும் அதிகாரிகளுக்கு நிலை உளது.

உபாசகர்களுக்குப் புண்ணியபாவவிமோசனமாதலும் பிரமத்தை அடைதலும் மேலே கூறப்பட்டன.

எண்டு அதிகாரபுருஷர்களுக்கு அதிகார போகங்களைவிட்டு முத்தி உளதா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) வசிஷ்டர்முதலிய அதிகாரிகளுக்கு அந்தர்த்தப் புராணதிகளிலே சென்மார்தம் கூறப்படுதலின், அவர்க்கு முத்தி இல்லையே. ஆகலின், தத்துவங்களை அறிந்தவருட் சிலரே மோகூதத்தை அடைகின்றனர், (மற்றவர் அடைகின்றிலர்) எனின்,

(சித்தாந்தம்) அதிகாரபுருஷர்க்குத் தேகம் விடுத்த பின்னரும், (தம்மைப்பற்றிய) பிராரப்த அதிகாரத்துக்குக் காரணமாயுள்ள கன்மம் நசிக்க வேண்டினமையின், (அதுவரையும்) வேறு பலன்கள் அநுபவிக்கவேண்டும். அங்ஙனமே அதிகாரம் முடியும் வரையும் அதிகாரங்களோடு தம்மிற்பொறுத்த கன்மபலன்களைத் துய்த்து ஒழிக்கும் வரையும் அவர்கள் அங்கே நிலைத்தல் வேண்டும்; அதுவரையும் அர்ச்சிராதிகதி அவர்க்கின்று. ஞானிகளுக்கும் பிராரப்தகன்மம் அநுபவத்தினற்றான் நசிக்கின்றது. ஆகலின், அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் நிவிர்த்தியான பின்னர் (அர்ச்சிராதிவாயிலாக) முத்தி சித்திக்கும். இதனால் தத்துவஞானிகள் நியதமாய் மோகூதமடைகின்றார்கள் என்பதாம். (நக)

(கக) அநியமாதிகரணம்.

கூதியிலெவெஹி விவிரொயஸூஷா நஹி நஹி (நா. நா. நா)

(௩௮௬) எந்த வித்தைக்கென்று நியமமில்லை; (ஆக வின்) சுருதி ஸ்மிருதிகளுக்கு விரோதமில்லை.

உபகோசலவித்தை முதலிய உபாசனைகளிலே அர்ச்சிராதிகதி கூறப் படுகின்றது.

அந்த அர்ச்சிராதிகதி அந்த (உபகோசலாதி) வித்தையுடையோர்க்கா? இன்றேல் உபாசகர் எல்லோர்க்குமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) சாந்தோக்கியத்திற் பஞ்சாக்கினி வித்தையினும் உபகோசலவித்தையினும் அர்ச்சிராதிகதி கூறப்பட்டது. அதர்வசிரசிலே பாகபத வித்தையிற் சிறிது குசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாண்டில்லியாதி வித்தையிற் கூறப்படவில்லை. பிரகரணவசத்தினால் எவற்றிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவற்றிலேதான் நியதமாகக் கொள்ளற்பாற்று; மற்றவைகளுக்கின்று எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுவம். எந்த வித்தைகளிலே சொல்லப்பட்டுளதோ, அந்த வித்தைகளிலேதான் (அர்ச்சிராதிகதி உண்டென்று கோடற்கு) நியமமில்லை. பின்னையோ, இது எல்லா உபாசனைகளுக்கும் செல்வதாகும். அப்போதுதான் சுருதி ஸ்மிருதிகளுக்கு விரோதமின்று.

யெ ஹீ சுருணோ ஸ்ரூதா ஸத்யோவாஸதெ தெஹி-பாவிஸா ஸவணீ (பிரு. அ. ௨. ௧௫)

“அரண்ணியத்திலிருந்து சிரத்தையையும் சத்தியத்தையும் உபாசிப்போர் அர்ச்சிராதிகதியை அடைகின்றனர்” எனச் சுருதியானது பஞ்சாக்கினி வித்தைபேசமிடத்து எல்லோர்க்கும் அந்த மார்க்கத்தைப் பேதமின்றிக் கூறுகின்றது.

சுயி ஜெ-பாதி ரஹ ஸூகூ!

“அக்கினி, சோதி, பகல், சுக்கிலபக்ஷம்” என ஸ்மிருதியும் அதனையே (மார்க்கத்தையே) எல்லோர்க்கும் பேதமின்றிக் கூறுகின்றது. ஆகவின், உபாசகர் எல்லோர்க்கும் அர்ச்சிராதிகதி நியமமே. * (௩௮)

மாயாவாதிகட்டுரிய கிர்க்குணோபாசனைபற்றி ஏதுவும் பிரதிபாதிக்கப்படாத பிரம சூத்திரங்களுக்கும் இவற்றுக்கு மூலமாகிய முக்ஷியஉபநிடதங்களுக்கும் சங்கரா சாரியர் யலிந்து பொருள் செய்திடுத்து அவற்றைத் தம்பக்கத்துக்கிணக்கத் துணிந்தார்போன்றும், அப்பயதீக்ஷிதயோகியார் சைவபாஷ்யத்துக்கு உயர்வுகாட்டிமுதற் கண்ணேயுயற்றிவைத்த சிவாந்துவைதவிநிர்ணயம் என்னும் துலைத்தீக்ஷிதயோகியார் க்குப் பின்னிருந்த மாயாவாத பண்டிதர்கள் திரிவுபடுத்திச் சிவாந்துவைதவைதவினுத் தம் மாயாவாதத்துக்கு உயர்வுகாட்டிப் படைத்துவைத்தார்போன்றும், அவ்வனம் அப்பண்டிதர்கள் அத்தீக்ஷிதயோகியார் இயற்றிய ஆனந்தலகரியையும் இரத்தினத் தீரயபரிதையிலும் ஸ்ரீமத் கூர்மேண (ஸ்ரீ-கூ-வி-பே-ண) என்னும் தலைகலியாக்

(20) அக்ஷரத்தியதிகரணம்.

அக்ஷரயியா கவரொயஸாபோநு தலாவாஸா லேவஸடிவதலுதலு
(௩. ௩. ௩௩)

(௩௮௭) ஆயின் அக்ஷரத்தைப்பற்றிய (நிலேஷத) குணங்கள் தொகுக்கற்பாலன; அது (பிரமம்) ஒன்றாயிருத்தலானும், (அந்த அஸ்துலத்துவாதி குணங்கள் பிரமத்தில் இருத்தலானும்; உபசத்துக்குரிய மந்திரவிஷயம் போல; இது விளக்கப்பட்டது.

கார்க்கிப்பிராம்மணத்திற் பிரமத்தைப் போதிக்கும்பொருட்டு

ஸஸு-௮௮ ஶநண ஹஸு (பிரு. நு. அ. ௮)

“(அது) ஸ்துலமல்லாதது, அனுமல்லாதது, குறுக்கமல்லாதது” என்றற் றொடக்கத்தவைகளிலே சில நிலேஷதங்கள் கேட்கப்படுகின்றன; கடவல்லி யிலே,

ஸஸு ஶஸு-போ-௮௮ (௧௩. ௩. ௧௩)

“சப்தமல்லாததும், பரிசமல்லாததும், ரூபமல்லாததும்” என்றற்றொடக் கத்தவற்றினும், ஆதர்வணத்திலே

யதூ-௮௮ ஶஸு ஶஸு-போ-௮௮ (முண். க. க. ௬)

“காணப்படாதது, பற்றப்படாதது, கோத்திரமில்லாதது, வர்ணமில்லாதது” என்றற்றொடக்கத்தவைகளினும் கேட்கப்படுகின்றன.

அந்த நிலேஷதகுணங்கள் ஆனந்தாதி (குணங்கள்) போலப் (பிரமோ பாசனையில்) உபசங்கரிக்கற்பாலனவா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஆனந்தாதிபோன்ற குணங்களல்லாமையின், அந்த நிலேஷதங்களைப் பரவித்தை அனைத்தினும் உபசங்கரித்தலின் யாது பயன் எனின்,

கியானத்தையுந் திரிவுபடுத்திக்கெடுத்தாற் போன்றும், சைவபாஷ்யகாரரும் நீக்ஷித யோகியாரும் “நிர்க்குலோபாசகர்க்கு அர்ச்சிராதிகதி அபேக்ஷயில்லை” என்றற் றொடக்கத்தனவாகவும், “அவ்வுபாசகர்கள் (போக்குமீட்சியின்றி) இக்கே இலயம் டைந்து விடுகின்றார்கள்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகவும் மாயாவாதிகட்குச் சார்பாக முறையே வரைந்து வைத்தாற் போல இந்த (௩. ௩. ௩௨-ஆஞ்) சூத்திர சைவ பாஷ்யத்திறுதிக்கண்ணும் சிவார்க்கமணிதீபிகை இறுதிக்கண்ணும் அம்மாயாவாதி யள் பிற்காலத்திலே பொறித்துவைத்த அப்பொய்யுரைகளைப் பொருட்படுத்தாது, இந்தச் சூத்திரபாஷ்யத்து இறுதியிலே பொருத்திவைத்த அக்கற்பனாவாக்கியங் களை நன்கு மொழிபெயர்க்காது தவிர்த்துவிட்டேம்.

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. அக்ஷரசம்பந்தமாகிய நிஷேதகுணங்களும் பரவித்தை அனைத்தினும் உபசங்கரித்தல் நியாயமே; குணியாகிய பிரமம் யாண்டும் ஒருபெற்றித்தாதலின். இந்தக் குணங்களினாலேதான் பிரமோபாசனையைப் பிறவனைத்தினின்றும் பிரிக்க இயல்வதாகும்; மற்றோர் பிரகாரத்தாலன்று. ஹேயகுணசம்பந்தமுறாத ஆனந்தமுதலிய குணங்கள் பிரத்தியக்கான்மாவிலிருந்து பிரமத்தைப் பிரித்துக் காட்டும் பொருட்டே போர்தன. பிரதானப்பொருளை இயைந்திருத்தல்தான் குணத்தின் சுபாவம். சாமதக்கினிக்குள்ள நான்கு இரத்திரிப்புரோடாசத்துக்குரிய உபசத்துக்குக் குணமாக விதிக்கப்பட்ட

கழெஹோத்ரௌ வெரஹௌ;

“அக்கினி! ஹோதாவின் செய்கையையும் யஞ்ஞத்தையும் அறிதி” (என்றற் றொடக்கத்த) மந்திரம் சாமவேதத்திலே கூறப்படுவதாய்ச் சாமவேத உச்சச வரத்தோடு படிக்கப்படுவதாயிருந்தாலும், (அது) யசுவேதத்துக்குரிய பிரதான (குணியாகிய) உபசத்தைத் தொடர்ந்து உபாம்சவாக (மெதுவாக) உச்சரிக்கப்பட வேண்டியதாகின்றது. இது முதற்காண்டத்திற் (பூருவமீமாஞ்சை, ௩.௩.௩) கூறப்பட்டுள்ளது. (௩.௩)

இதனால் குணங்களெல்லாம் தியானத்தில் உபசங்கரிக்கப்படவேண்டியதில்லையோ? என, சூத்திரகாரர் சொல்வாராயினர்.

உயதூரீநநாக் (௩.௩.௩ச)

(௩.௩.௩) இவ்வளவுமாத் திரந்தான் தியானத்தின் பொருட்டு.

ஆமனனம் என்றது அன்பினோடு தியானஞ் செய்தல். இவ்வளவு குணத் தொகுதியும் எவ்விடத்தினும் உபசங்கரிக்கற்பாலன. இந்தக் குணத்தொகுதியினற் பிறவனைத்தினின்றும் நீங்கியதாகப் பிரமத்தியானம் உண்டாகின்றது. ஆகலின், அக்ஷரப்பிரம சம்பந்தமாகக் கூறப்பட்ட அஸ்துலத்துவாதி நிஷேத (எதிர்மறைக்) குணங்களே பிறவனைத்தினின்றும் பிரமத்தைப் பிரித்தறியச் செய்யும் குணங்களாதலால், அவை பரவித்தைகளில் உபசங்கரிக்கற்பாலன. “சர்வகர்மா, சர்வகாமர், சர்வகந்தர், சர்வரசர்” என்பவற்றை (உபசங்கரிக்கவேண்டியது) இன்று. (௩.௩)

(௨௧) அந்தராபூதக்கிராமாதிகரணம்.

கணீராவூதிதூரீவக் ஸாதூநோ஽ந்யாவேஷாநுவவதூரிதி வெஹோவபேஷாவக் (௩.௩.௩௩)

(க.அ.க) (அனைத்தின்) உள்ளும் (இருக்கிற அனரை யுற்றுப் பேசும் வாக்கியத்திலே), பூதத்தொகுதிச் (சரீரம் பந்த) முடைய (தன்னிப்பேசுவதாகச்) சுருதி கூறுவதாகவும், இன்றேற் பேதஞ் சொல்ல இயலாதாகவுமிருப்பின், அஃ தன்று; (சத்வித்தையின்) உபதேசம்போல்வது.

பிரகாரணியோபநிடதத்திலே,

யதோக்ஷா டவரோக்ஷா பீஹு யசூதா ஸவ-பாஹுஸம் நெஷாஹுக்ஷா
(பிரு. நு. ச. க)

“(யாஞ்ஞவற்கியரே!) சாக்ஷாத்தாகவும் அபரோக்ஷமாகவும் உள்ளதாய், அனைத்துள்ளுமிருக்கின்ற (பரம) ஆன்மாவாகிய பிரமத்தை எனக்குச் சொல்க” என உஷஸ்தி கேட்க,

யஃ ப்ராணெந ப்ராணிதி ஸத சூதா ஸவ-பாஹுஸம் யொ-
ஹநெநாபாமிதி ஸத சூதா ஸவ-பாஹுஸம் (பிரு. நு. ச. க)

“உச்சவாசத்திற் சவாசிக்கின்றவரே உன் (பரம) ஆன்மாவாய் அனைத் துள்ளுமிருக்கின்றனர்; நிச்சவாசத்திற் சவாசிக்கின்றவரே உன் (பரம) ஆன் மாவாய் அனைத்துள்ளுமிருக்கின்றனர்,”

சுமெதா ஸநு டாது-பூ (பிரு. நு. ச. உ)

“மற்றெல்லாம் தீமையின் பாலன்” என உத்தரமிறுக்கப்பட்டது. பின்னர்,

யதேவ ஸாக்ஷாபீஹு யசூதா ஸவ-பாஹுஸம் நெஷாஹுக்ஷா
(பிரு. நு. ச. உ)

“(யாஞ்ஞவற்கியரே!) சாக்ஷாத்தாக அனைத்துள்ளும் இருக்கின்ற (பரம) ஆன்மாவாகிய பிரமத்தைக் கூறும்” என்று ககோளர் கேட்ப, அதற்கு

யொஹநாயா விவாஸெ சொகம் நொஹஜராம் ஸூதா ஸெதூ-
தெதூகம் வெதூதூதூநம் விஹிவா (ஸ்ராஹுணா லிக்ஷாஹு-பொஹணி)
(பிரு. நு. ச. க)

“பசி, தாகம், சோகம், மோகம், ஐரை, மரணம் என்பவற்றைக் கடந்தவ ராகிய அந்தப் (பரம) ஆன்மாவை அறிந்து (பிராமணர்கள் யாசகர்களாகக் கி-
திகின்றனர்),”

சுமெதா ஸநு டாது-பூ (பிரு. நு. ச. உ)

“மற்றெல்லாம் தீமை” என்பதிறுதியாக உத்தரம் இறுக்கப்பட்டது.

என்கு ஈரிடத்தும் கூறப்பட்ட வித்தை ஒன்று? அன்று? என்பது கே-
தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஈண்டுப் பூதத்தோடியையந்த பிரத்தியகாண்மவிஷயத்தை
புற்றே உஷஸ்தி வினாவியது. இன்றேல்,

யஃ ப்ராணைந ப்ராணிகி ஸுத சூதா (பிரு. து. ச. ௧)

“நிச்சவாசத்திற் சுவாசிக்கின்றவா ஆன்மா” என அந்த வினாவுக்கு விடுத்த
உத்தரவிஷயத்துக்கும், ககோளர் விடுத்த வினாவுக்கு, பசிமுதலியவற்றை
செயிப்பதென உத்தரமாகக் கூறப்பட்ட விஷயத்துக்கும் பேதம் காண்டல்
அரிதாமெனின்,

(சித்தாந்தம்) அங்ஙனம் கேடடல் கூடாது; இவ்விஷயம் (சத்தித்தை
யின்) உபதேசம் போல்வது.

ய சூதா ஸவாஹஸஃ (பிரு. து. ச. ௧; து. ச. ௨)

“எல்லாவற்றுள்ளும் இருக்கின்ற ஆன்மா” என ஈரிடத்தும் நிகழ்ந்த வினா
கள் ஒன்றுயிருத்தலின், சிவபெருமானே ஈரிடத்தும் கொள்ளப்பட்ட பிர
தினவிஷயம். உபாதியில்லாததாயும், உச்சவாசாதிகளுக்குக் காரணமாயும்,
போசனாதிகளைக் கடந்திருப்பதாயும் இயைந்த (பிரதின) உத்தரம் அந்தச்
சிவபெருமானிலே முற்றுக்கின்றது. சத்தித்தியாவிஷயத்திற் போல, வினாவும்
விடையும் ஒரே விஷயத்தில் முற்றுக்கின்றன. வினாவின்வரின் பேதமும் ரூப
பேதமும் வித்தையிலே யாதும் பேதத்தை விளைக்கவில்லை. (௩௩)

அங்ஙனஞ் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

வ்யுகிஹாரோ விபரிஷணி ஹீதாவஸ (௩. ௩. ௩௯)

(௩௯) மாறுபாடு (நிகழவேண்டும்); (அவை இரண்டும்
பிரமத்தையே) விசேடிக்கின்றன; பிறவற்றிற் போல.

(ஓர்கால்) விஷயமொன்றென நிச்சயித்தபோது, வினாவினாவுக்குள்ளே
ஒருவர்கொருவர்கருத்து மாறுபாடு நிகழ்தல் வேண்டும். (அஃதாவது)
உஷஸ்தி பசிமுதலியவற்றைச் செயித்ததாகப் பிரமத்தைத் தியானிக்குங்
கால், ககோளரும் நிச்சவாசாதிக்குக் காரணமாக அதனைத் தியானிக்கவேண்
டும். சத்தித்தையிற் போல ஈரிடத்துமுள்ள வாக்கியங்கள் சிவபெருமானை
விசேடிக்கின்றன. ஆகலின், வினாவினும் விடையினும் ஒரே விஷயமே கூறப்
பட்டமையின், வித்தையிற் பேதமின்று. “அது நீயாகின்றினை” என்றறிற்
போல, சந்தேகம் அதுக்கும்பொருட்டே புரருத்தி (எய்திற்று). (௩௯)

(௨௨) சத்தியாதியதிகரணம்.

“இந்தப் பிரமபுரத்தித் தகரடிண்டிகத்திலே தகராகாயம் உள்ளது” என்று தொடங்கித் தகராகாச மொழியிற்றை கூறப்பட்ட தகரடிண்டிகத்திற்குப் பூர்த்திக்குப் பாவமில்லாமை முதலிய எண் குணங்கள் முக்கியமாகக் கூறப்பட்டன.

நைக்கிரீயத்திலே,

உறுதி விவரங்கள் (தேதி, ஆரணி, க. க. உ. உ.)

“பாவமில்லாத தூதரம்” என்று தொடங்கித் தகரபுண்டரீகத்தில் இருந்து வர்க்குப் பிரணவப் பிரகிருதியாதலும், மகேசுவரர் எனப்படுதலும், கிருஷ்ணபிங்கள விருபாசுஷித்துவ முதலிய குணங்கள் உளவாதலும் காட்டப்பட்டன.

பிடுகுகாரணியத்திலே,

ய வளவொருவா டைய சுகா டலவரினென வவ-ல்வ வர்
வவ-ல்வ பாந வவ-ல்வாயிவதீ (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“இதயத்துள்ளே ஆகாயம் உள்ளது; அதிற் சர்வத்தையும் வசிகரிப்பவரும், சர்வத்துக்கும் ஈசானரும், சர்வத்துக்கும் அதிபதியுமானவர் அமர்கின்றார்” என வசித்துவாசி துணைங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன).

கைவல்லியோபநிடதத்திலே

ஹாதுணரீக0 விநாயு (கைவ)

“துகளற்ற இதய புண்டரீகம்” என்று தொடங்கி,

வினாவிடாநாடி ரோடுவ லுதரோலாஸவாயா வாஸிஸாஸா
புலாஸா திரிபுலாஸா நிகுணாஸா புலாஸா (கைவ)

“வியாபகரும், சிதானந்தரும், அருபரும், அற்புதரும், உமாசகாயரும், உரேசுவரரும், பிரபுவும், திரிநேத்திரரும், நீலகண்டரும், பிரசாந்தரும்” என்பதிறுதியாக இருதயபுண்டரீகத்திலிருக்கும் பரவஸ்துவக்குத் திரிநேத் திர்த்துவம், நீலகண்டத்துவம், சிதானந்தரூபத்துவம், உமாசகாயத்துவமுத லிய குணங்கள் (கூறப்பட்டிருக்கின்றன). ஈண்டு நீலகண்டத்துவமுதலிய குணங்கள் சரீரதர்மமாகவும், சத்தியகாமத்துவமுதலிய குணங்கள் ஆன்ம தருமமுமாகி விரோதமுறுதலின் உபசங்காரம் நியாயமின்று. ஆகலின், வித்தைகள் பின்னமாம் எனின்,

(சித்தார்தம்) கூறப்படுகின்றது. ஆங்காங்குக் கூறப்பட்ட இருதய புண்டரீக ஸ்தானமுதலியன ஒன்றாமாதலின், வித்தைகள் ஒன்றே. ஆகலின், சத்தியகாமத்துவ முதலிய குணங்கள் யாண்டும் உபசங்கரிக் கற்புலன். சார் தோக்கியத்திற் கூறப்பட்ட அபகதபாபம்த்துவாதி குணங்களும், பிருகதகா

ணியத்திற்கு உற்ப்பட்ட வசித்துவாதி குணங்களும், தைத்திரியத்திற்கு உற்ப்பட்ட பிரணவவாச்சியத்துவாதி குணங்களும், கைவல்லியத்திற்கு உற்ப்பட்ட சிதானந்தரூபத்துவாதி குணங்களுமாகிய இவையெல்லாம் தகரவித்தையிலே பிரமத்தின் குணங்களாக உபசங்கரிக்கற்பாலன. கைவல்லியத்திற்கு உற்ப்பட்ட உமாசகாயத்துவமும் திரிலோசனத்துவமும் மற்றோரிடத்திற்கு (உற்ப்பட்ட) சிருஷ்ணபிங்களத்துவமும் விபூபாசுத்துவமும் (முறையே) ஒரே அடித்தமுடையன மீட்டும் மீட்டும் கூறுதல் ஆதரத்தை (பிரியத்தை) விற்ப்பித்தற்காம். மீட்டும் மீட்டும் குணங்கள் கூறப்படும் இடங்களினெல்லாம் அங்ஙனமே பொருள் கோடற்பாற்று. ஈண்டுக் குணமுடையதாகக் (கூறப்படும்) பிரமம் ஒன்றே உபாசிக்கற்பாலதாகலின், பாவமில்லாமை முதலிய குணங்களோடு சர்வேசுவரமும், ஒங்காரவாச்சியமும், உமாசகாயமும், திரிலோசனமும், நீலகண்டமும், சிதானந்தரூபமும், அனந்தமும், அமிர்தமும், அற்புதமுமாகிய பரப்பிரமம் தகரபுண்டரீகமத்தியிலே அனுசந்தானஞ் செய்யற்பாற்று. * இந்தத் தகரோபாசனையே பரவித்தைகளுட் பிரதானமாயிருக்கின்றது. சார்தோக்கியத்தினும் கைவல்லியத்தினும் இந்தத் தகரோபாசக நிஷ்டன்,

வரஃஜோதி ராவஸஃவரஃ ஷ்வேத ரஃபெணாவிநிஷ்டஃ
(சாந். அ. கஉ. ௩)

“பரஞ்சோதிருபத்தை அடைந்து அதன் சொருபமாய் விளங்குகின்றனன்” என்றும்,

ஸ்யாக்ஷா மஃமித-ஃ ஹி ஹ-ஃதயொமிஃ ஸபேஷுஸாக்ஷிஃ தபேஷு
வரஸூக (கைவ)

“முனியானவன் தியானித்துத் தமசுக்கு மேலே பூதயோநியும் சமஸ்தசாட்சி புமாயுள்ளாரை அடைகின்றான்” என்றும் கூறிச் சாக்ஷாத்நாகப் பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலே உள்ள அந்த உபாசியமாகிய பரப்பிரமத்தை அடைதலன்றோ பயாகைப் பெறப்படுகின்றது. நீலகண்டத்துவ திரிலோசனத்துவாதி குணங்களும், அபகதபாப்மத்துவாதி குணங்களும், பிரமத்தில் நித்தியமாயிருத்தலானும், அந்நியோநியமாய் ஒன்றை ஒன்று அபேக்ஷித்தலானும், அவை உபசங்கரிக்கப்படுதலின் விரோதமின்று. நிவேதகுணங்கள்

* உபகிரமணிகை (உருக-ஆம் இலக்கற் கொடுத்து உருக-ஆம் இலக்கம்) வரை விற்ப்புக்கு, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியாரை முதலிய சைவசமயத்தோபாசாரியர் முதலாயினோர் திருவுளப்பிரகாரம் இச்சைவபாஷ்யகாராகிய, ஸ்ரீநீலகண்ட விவாசாரியர்க்கும் ருத்திரசார்சாகிய வியாசருக்கும் சமஸ்த உபநிடதங்களின் பூதவாகிய திருச்சிற்றம்புலமே முடிந்ததிலையாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதன்று. வந்தன மமாயாவாதமதமேனும் வைணவமதமேனும் முடிந்ததிலையாகக் கொள்ளப்பட்டில தென்பது உறுதியேயாம்.

பொருத்தமில்லாவிட்டது இடம்பெறுவாம். பரப்பிரமத்துக்குத் திரிரோத் திரங்களைமுடைய திருமேனி கூறப்படுதலின், சரீரத்துக்குரிய பாவம், ஐகா, மரணம், பசி, தாகம், அசத்தியகாமம், அசத்தியசங்கற்பமென்னுங் குணங்கள் சொல்லோருமெனக்கொண்டு, இவற்றை நிரோதிக்கும்பொருட்டன்றோ அப கதபாபம்த்துவாதி குணங்கள் பிரதிபாதிக்கப்பட்டன. திரிரோசனத்துவமுத லிய லக்ஷணமுடைய சரீரமுடையதேனும், அப்பரப்பிரமம் பாவம், ஐகா, சோகம், பசி, தாகமென்பவற்றினின்று நீக்கி, சத்தியகாம, சத்தியசங்கற்ப சிதானந்தநுபமாயிருத்தலின் திரோதமின்று. (௧௮)

(2ச) அலோபாதி கரணம்.

(ஆகேஷம்) பிரியசிரஸ்துவமுதஸ்ய போஸலைகண்டத்துவாதி அவஸ
வங்கன் பிரமத்துள் அந்தர்ப்பாவமாயுளவேல், பின் அவர் தேய்வு வளர்ச்சி
கருக்குட்படுதல் வாயிலாக, லைகண்டத்துவாதிகள் இலவாயொழியுமோ?
எனின்.

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

சுமார டொலர் (க. க. கக)

(ககக) ஆதரத்தினாலாதவின் உலோபமில்லை.

மேலே லீலகண்டத்துவாதி கிசிட்டரூபமும், உமை எனப்படும் பரா
சத்தியோடிசைதலும், சத்தியசங்கற்பத்துவமுதலிய குணத்தொகுதியும் நிரு
பிக்கப்பட்டன.

எண்டு அவை பரப்பிரமத்தில் ஓர்கால் உலோபமாய் இருக்குமா? இன்
றேல் ஓர்காலும் இருக்கமாட்டாவா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகும்) தியானத்தின்பொருட்டுப் பரப்பிரமத்திலே கற்பிக்கப் பட்டமையின், அவை ஓங்காஸ் உலோபமாகும் எனின்,

(சித்தார்தம்) கூறுதல். பரப்பிரமத்துக்கு உமாசகாயத்துவாதிருணம் கருதியில்யாண்டும் அப்பிரயாசலிங்கத்தினாலும் ஆதரத்தினாலும் உபேரபயிற்றிக் கூறப்படுகின்றன. ஆதலின், அதுபந்தசத்தியையுடையது பரப்பிரமம். எங்கே ஆதரத்தினாலும் அப்பிரயாசத்தினாலும் கூறப்பட்டதெனின்?

யாண்டுமே, சிருஷ்டப்பிங்களும் விசுவாசியும் என்றமையார் சத்தியோ
புனைதலும் திரிதோத்திரமுடைமையும் சித்தித்தவிடத்தும், யீட்டும் ஆதாத்தி
னும் அவை

உதிரலகமாயுடு ஁ரடுத்டுரடு. ஁ரடு. த்டுரடுத்டு (தடு)

“உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், திரிலோசனரும்” என அப்
பிரசிக்கப்பட்டனவன்றோ. ஆத்தியமண்டலவிதையினும்,

தரோ ஹிரண்யவாஹவெ ஹிரண்யவகயெ 20விகாவகய உரோ
வகயெ (தைத். ஆரணி. ௧0. ௨௨. ௪0).

“இரண்ணியபாகுமினர்க்கு நமஸ்காரம், இரண்ணியபதிக்கு நமஸ்காரம்,
அம்பிகாபதிக்கு நமஸ்காரம், உமாபதிக்கு நமஸ்காரம்” என ஆதரத்தினால்
ஹிராபதித்துவம் அப்பிரசிக்கப்பட்டது. மற்றோரிடத்தில்,

நீலநீலவொ விவொஹிதஃ (யசர். வே. ௪. ௫. ௧. ௩)

நீலநீலவாயவ ஸிதிவணாயவ (யசர். வே. ௪. ௫. ௫. ௧)

“நீலக்கிரீவர், விலோகிதர்,” “நீலக்கிரீவர்க்கு நமஸ்காரம், சிதிகண்டர்க்கு
நமஸ்காரம்” என்றற்றொடக்கத்தவாக நீலக்கிரீவத்துவம் சிவபெருமானுக்கு
ஆதரத்தினால் அப்பிரசிக்கப்பட்டது.

சத்தியசங்கற்பத்துவாதி குணங்கள் ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டிருந்தாலும்
பிறிதோரிடத்திற் கூறினமை ஆதரத்தினாலேயாம்.

ஆகலின், உமாபதித்துவாதி குணங்கள் அப்பிராசத்தினாலும் ஆதரத்தி
னாலும் பரப்பிரமத்துக்கு உலோபயில்லையே. வேறு பிரமாணங்களால் அறி
யப்படாத நர்மம் பிரமம் என்னும் விஷயத்திலே நிவ்விப சுருதியானது எவ்
வியல்பினதாகிய சொருபத்தைச் சொல்கின்றதோ, அவ்வியல்பையே சுருதி
யைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டவர்கள் அங்கிகரித்தல்வேண்டும். இன்
றேல் அதற்கு விருத்தமாகிய தர்க்கத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டால்
உலக உபாதானத்துவாதிகம் சித்திக்கமாட்டாது. சுருதியே

ஸத்யம் ஜாநகேநஹ ஸ்ரவஹ (தைத். ௨. ௧)

“சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்” எனச் சத்திய ஞானாகாரமாய் அவற்றி
னின்று பிரியாததாயுள்ளது பிரமம் என்று கூறி,

ஐதம் ஸத்யம் வாரம் ஸ்ரவஹ (தைத். ஆரணி. ௧0. ௨௩. ௪௧)

“இஹம் சத்தியம் பரம் பிரமம்” என்றற் றொடக்கத்தவாகக் கூறப்பட்ட
வருக்கே திரிலோசனத்துவமும் பரமசத்தியாகிய உமாசபளிதருமும் விசே
ஷமாகக் கூறுகின்றது. பின்னரும்,

ஸ ஹவொ ஸ்ரவண குகந்தஃ (தைத். ௨. ௮)

“அது பிரமத்தின் ஓர் ஆனந்தம்” என நிரதிரயானந்தமுடைமை கூறி,
பின்னரும் அவர்க்கே

சுகாஸஸாரீரம் ஸ்ரவஹ (தைத். ௧. ௯)

“ஆகாயசரீரம்பிரமம்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால், சித்பிரகாசரூபத்தையும் ஆன்மராமத்தையும், பாகிய கரணமின்றி அந்தக்கரணத்தினால் அனுபவிக்கப்படும் பரமானந்த விலாசத்தையும், சமஸ்த உபத்திரவகளங்கழில்லாமையையும், அநாதிமுத்தத்துவத்தையுஞ் சுருதி பிரகாசிப்பிக்கின்றது. இவர்க்கு விருபாக்ஷத்துவாதி லக்ஷணங்களுடைய சரீரசம்பந்தமுண்மையின், ஆன்மாவுக்குப் போல எய்தற்பாலனவாம் தோஷங்களை அபகதப்பாப்மத்துவாதி குணங்களாற் சுருதி நிராகரிக்கின்றது.

யஸவ-ஹஸவ-ஹிஸ (முண். க. க. கூ)

“சர்வஞ்ஞமம் எல்லாம் அறிபவரும்”

வராஸ்ய ஸக்திவி-ஹியெவ ஸூ-ஹிதெ (சவே. சு. அ)

“இவரது பராசத்தி நாநாப்பிரகாரமாகக் கேட்கப்படுகின்றது”

வஸூ-நாஹிதெ (யசர். வே. ச. நு. உ. க)

“பகக்களுக்குப் பதியாயுள்ளவர்க்கு” எனப்போந்தவாற்றால், அவருக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வசக்தித்துவம், சுவதந்திரத்துவ முதலியன நிரூபிக்கப்படுகின்றன. இங்ஙனம் சுருதிதானே சமஸ்தப் பிரமாணங்களுக்கும் தலையாயதாகி, சத்தியஞானந்தத்தினின்று நீங்காது சுவரூபத்தையும், சர்வஞ்ஞத்தையும், நித்தியதிருப்தியையும், சுவதந்திரத்தையும், அநாதிபிரகாசத்தையும், அனந்தசத்தியையும், அலுப்தசத்தியையும், ஆன்மராமத்தையும், உள்ளே அனுபவிக்கப் பாலதாம் பரமானந்தத்தையும், உபசாந்தத்தையும், அமிரத்தையும், நீலகண்டத்தையும், விருபாக்ஷத்தையும், உமாசகாயத்தையும் பிரமமுடையதாக யாண்டும் கோவிக்கின்றது. இங்ஙனங்கூறுஞ் சுருதிகளைத் தடுக்கவல்லார் யார்? ஆகலின், மேலே கூறிய விசேஷகுணங்கள் பிரமத்தினின்று ஒர்காலும் இலவாயொழியமாட்டாவே. (கூகூ)

(௨௫) தத்வசநாதிகரணம்.

உவஸூ-ஹிதெ ௨தஸூ-ஹிதெ (க. ந. ௪௦)

(கூகூ)(பிரமத்தை) அடைந்தவன் விஷயத்தில்; அது பற்றி இதற்கு வசனமுண்மையான்.

ஈண்டு முத்தரால் அடையப்படும் பயன் பூருவாதிகரணத்திற் கூறப்பட்ட பிரமசொருபமா? மற்றொன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகூகூ)

சிவஹிதெ ௨தஸூ-ஹிதெ ௨தஸூ-ஹிதெ ௨தஸூ-ஹிதெ (சவே. சு. ககூ)

“விஷ்ணுவாயும், சிவகிரியமாயும், சாரந்தமாயும், கெட்டுவிடாதுதான்மாயும் பாவமிலாததாயும்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிலே பிரமம் நிர்வித்தது மாகவே கூறப்படுகின்றது.

[ஸ்ரவணவெடி ஸ்ரவணவெடி ஊவதி (முன். ௩. ௨. ௯)

“பிரமத்தை அறிபவன் பிரமமாயே ஆகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினால் முத்தன் பிரமசொருபத்தை அடைதலே முத்தி. ஆகலின், நிர்விசேடப்பிர மமே முத்தனால் அடையற்பாற்று, மற்றொன்றன்றெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். முன்னர்க் கூறப்பட்ட சலிசேஷப்பிரமசோத்ர மமே முத்தனால் அடையற்பாற்று; தகரபுண்டரீகத்தானளே இருப்பதர்கப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட விருபாகுத்துவமுடைய பரப்பிரமத்தைத் தியானித்த லால்,

வாரணஜோதி ரூபஸுபவடி (சார். அ. ௧௨. ௩)

“பரஞ்சோதிருபத்தை அடைந்து” என்னுஞ் சுருதிப்பிரகாரம் முத்தனால் அடையப்பட்டிடத்து,

வெந ரூபெணாலிநிஷ்டிதே (சார். அ. ௧௨. ௩)

“தனது ரூபத்தோடுதோற்றுக்கின்றான்” என்றவாறு தனது ரூபம் ஆவிர்ப்பு கித்தல் காரணமாக,

ஐக்யநீபநுரீரணஃ வீலிவ-கா யானெநவ-கா ஜாதிவிவ-கா

(சார். அ. ௧௨. ௩)

“பெண்களோடாயினும், யான்களோடாயினும், ஞானிகளோடாயினும், உண்டு திரிந்து கிரீடித்து மகிழ்கின்றான்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால் முதி இஷ்டப்படி ஞானி முதலாயினோரோடு சேர்தல் கூறப்படுதலினாலும்,

வாரிண லாரிணவெதி (முன். ௩. ௧. ௩)

“பரமாகிய சாமியத்தை அடைகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினாலும்

ரோகணபுரிவஸரோ ஊவக (வாயு. பூ. ௨௮. ௨௨)

“முத்தன் சிவசமமாகின்றான்” என்னும் ஸ்மிருதியினாலும் முத்தன் பரப் பிரமசாமியத்தை அடைதல் கூறப்படுதலானுமாம். மேலே கூறப்பட்ட நில கண்டத்துவாதி இலக்ஷணத்தையுடைய பரப்பிரமசொருபந்தான் சாக்ஷாத் தாக் முத்தன் அடையவேண்டிய மேகூத்பவன்; இந்தப் பிரமசொருபம் தம சாரநிலைமைக்குரியதன்று; அபகதபாப்மா (சார். அ. ௧. ௧) என்றற்றொ டக்கத்தவற்றால் சாமசாக்ஷதருமம் நிலேதிக்கப்படுதலான் ஆகலின், பர வித்தை சகுணமே. நிக்ளம் நிக்ளியம் என்றப்பிரகாரத்தவற்றால்

(பூருவங்கடும்) (யஞ்ஞ) கருமநுஷ்டானத்திலே கன்மங்களுக்கு அங்ங
மாயிருத்தலின், அந்தத் தியானங்கள் நியமமாக அதுஷ்டிக்கற்பாலன. அங்
மப்பிரகாரணங்களுக்குப் புறம்பாக அவை படிக்கப்பட்டாலும், ஞாக்ஷியத்தி
னிலே அவைகள் யஞ்ஞங்களோடு சம்பந்தப்படுகின்றன. எங்ஙனமெனின்,

யஸ்ய ஹ-ஸ்ய ஜுஹ-ஹ-வதி (யசர். வே. ந. நு. எ. உ)

“யஞ்ஞத்துக்குச் சட்டுவம் பண்ணத்தினாலாகின்றது” என்னுமிடத்துப் பூர்
ணத்தினாலாவதென்பது புறம்பே கூறப்படினும், அது யஞ்ஞத்துக்கு இன்றி
யமைபாது சட்டுவவாயிலாக யஞ்ஞத்தோடு சம்பந்தமுதுகின்றது. அங்
னனமே,

ய வளவா விதாநுஷாயதி

ய வளவதெவம் விதாநுஷாயதி (சார். க. எ. எ)

“இங்ஙனம் அறிந்த எவன் உரத்துப்பாடுகின்றானே”, “இங்ஙனம் அறிந்த
எவன் சாமந்தைப் பாடுகின்றானே” என யஞ்ஞத்துக்கு இன்றியமைபாத்
சாமம் உத்தேசநியமாயிலாக, அந்த உபாசனைகள் யஞ்ஞசம்பந்தமுடைய
வாகின்றன. ஆகலின், யஞ்ஞகன்மங்களில் நியமமாக உத்தேசித உபாசனைகள்
வேண்டப்படாம எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். கோதோஹனமுதலியவை நியமமில்லாமையால்
போல, உபாசனைகளும் (ஆவசியகமின்று); அந்தாவது,

அபிவெநாவஃ ப்ருணயெ ஷோஷோஹவெந வஸுகாஸ்யு

“சமசுமென் னும் பாத்திரத்தில் அவன் சலத்தைக் கொண்டுபோக, (ஆசின்)
பசுவை விரும்பியவன் விஷயத்திலே கோதோகனத்திற் கொண்டுபோக”
எனச் சருதி கூறுகின்றது. ஈண்டுச் சலங் கொண்டுபோதற்குக் கோதோ
கனத்தை விதித்தமையும் யஞ்ஞகருமத்தின்பொருட்டாகாது எனமரணிய
இச்சாவிஷயம்பற்றியாம்; இது சலத்தைக் கொண்டுபோதல் போல் நியத
மின்று. அங்ஙனம், கன்மங்களை உத்தேசித்து விதிக்கப்படும் உபாசனைகள்
யஞ்ஞகன்மபயன்பற்றி விதிக்கப்பட்டன;

தெ நொஹௌ காரூதொ யநெதுததெவம் வெஷயநுத வெஷ

(சார். க. க. ௧௦)

“இதனை இங்ஙனம் அறிந்தவனும் அறியாதவனுமாம் இருவரும் அந்த யஞ்
ஞத்தைச் செய்கின்றனர்” என உத்தேமுதலியவற்றின் உபாசனை இங்ஙந
தத்தில் யஞ்ஞாநுஷ்டானஞ் செய்க்காண்டலான்.

யதெவ விஷயா கருநாதி ஸூதுஷோஷவிஷயா ததெவ விஷய-
வதூரம் வவதி (சார். க. க. ௧௦) உ

ஹவிகன், ஞானத்தோடும் சிரத்தையோடும், உபரிடதங்கொண்டும் ஒரு வன் செய்கின்ற யங்கும் அதிவீரியமுடையதாகின்றது; "செய்கின்றனன்" (உபாசாதி) என்றும் வினை நிகழ்காலத்திருப்பினும், யஞ்ஞத்தை அதிவீரிய முடையதாகக்குதற்குச் சாதனமாக உபாசகாவிதி கற்மிக்கப்படுகின்றது. அதி வீரியமுடையதாகின்றதென்பது பிரபலகன்மார்தரத்தினால் தடை ஒன்றும் நேராது விரைந்து பயன் கொடுக்கவேண்டியதென்பதின் மேற்று. அங்ஙனம் காமமும் விருஷ்டிமுதலியவும் போல வேறு பலன்களைக் கொடுப்பனவாகக் கேட்கப்படலானும், யஞ்ஞகன்மங்களில் உபாசனைகள் நியமியிலி. (௨௧)

(௨௭) பிரதாநாதிகரணம்.

வ்ரஹவெவ தஷுஷ்டு (௩. ௩. ௪௨)

(௩௬௬) ஹவிகள் போலவே (உபாசனைகள் பேதம்); இது கூறப்பட்டது.

வ்ரஹவிய பரப்பிரமசிவனார் பரவித்தைகளிலே அந்தந்தக் குணவிஷிஷ்ட ஹவிகளோடு வெவ்வேறுகத் தியானிக்கற்பாலர் எனக் கூறப்பட்டது. இது ஈண்டுப் பொருந்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(புருஷபகம்) குணங்களிற் பேதமிருப்பினும், குணியாகிய பிரமம் ஒன்றுமாதலின் உபாசனை பேதமுறாது; எங்ஙனம் ஒரே அரசன் பல்வகை ஆபரணவேறுபாட்டோடியைந்து கொலுவிருத்தல், தேகப்பயிற்சி செய்தல், போசனஞ் செய்தல், இருத்தல், வேட்டையாடல், போர்புரிதல் முதலிய அவ்வுத்தொழில்களிலே கிங்காசனமுதலிய ஸ்தானபேதங்களினூற் பேதமுருண்டிடு. அங்ஙனமே ததராதி ஸ்தானபேதத்தில் அவ்வக் குணங்கள் பேதமுற் றிருந்தாலும் பிரமம் ஒன்றுமாதலின் அதின் உபாசனையும் ஒன்றுமிருத்தல் வேண்டும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்; ஏகராகிய பரப்பிரம சிவபிரான் சொருபத்திற் சிவநிலையேனும், அந்தந்தக் குணவிஷிஷ்ட சொருபத்தினுட் குணவிசேஷ பேதம்பற்றிப் பேதமெய்துவதாக, (அந்தம்) மேதகுணங்களுக்கெவ்வகைத் தியானித்தலால் உபாசனாப்பிரயோகம் வேறுபடுகின்றது; இந்நிரனுக்குப் பஸ்கொடுத்தல் போல. எங்ஙனமெனின்,

உஜாயராஜெ வுரொவாஸ௦ உஜாயாயிராஜாயெ ஜாய ஜுரா ஜெ (யசு. வே. ௨. ௩. ௬, ௭, ௮)

"இராகுனிய இந்நிரனுக்குப் புஜோபாசனத்தக் கொடுத்த"; "அஜிஜை குகிப இந்நிரனுக்கும், கவராகுனிய இந்நிரனுக்கும் (கொடுத்த)" எனச் சுருதி கூறிநீர்த், குணங்கள் வேறுபடுதற்கெய்ய வெவ்வேறு புஜோபாசன கள் பஸ்கொடுக்கப்படுகின்றன. (அங்ஙனம்)

நா தாவா கெனதா உயுயக்.

“(மேல்கீழ்க்குத் தியானிக்கப்படுதலின்) தேவதைகள் வெவ்வேறு” எனத் சங்கர்ஷகாண்டத் (தேவதாதிகரண) த்திற் கூறப்பட்டவாறே, நண்டிப் பூப் பிரமம் ஒன்றுபினும் வெவ்வேறு குணங்கள்பற்றி உபாசனை பேதமுற்றதின் றது. அரசன் ஒருவனுயிருப்ப, அவன் சொருபம் பேதமுற்றிருந்தாலும், ஸ்தான குணமுதலிய பேதங்களால் வேலைக்காரரார் செய்யப்படும்வழிபாடு களும் பின்னமே.

(சஉ)

(உஅ) இலங்கபுலியஸ் துவா திகரணம்.

ஹிமவந்தியஸூதயீ வஸீயஸூதயி (ந. ந. சந)

(ககக) இலங்கத்திலே ஆதிக்கிய முண்மையின்; அது ஹிமவந்தியஸூதயி; அதுவும் (கூறப்பட்டது).

முன்னர்ப் பரவித்தைகள் அனைத்தினும் பிரமம் உபாசிக்கப் பாற் றென எண்ணிக்கப்பட்டது. அந்த உபாசியப்பிரமத்தை விசேஷித்த நிச்ச மித்தமும்பொருட்டே எழுந்தது இவ்விதிகரணம்.

ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி
ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. சஉ)

“எல்லாம் உருத்திரே; அந்த உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்; சத்தம் மகத்தாய் புள்ள உருத்திரர் புருஷர்; அவர்க்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்” எனவும்,

ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி

ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. சஉ)

ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி
ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி
ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி

ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி
ஹிமவந்தியஸூதயி ஹிமவந்தியஸூதயி நஹிமவந்தியஸூதயி

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. சஉ)

“மேலாகிய உருத்திரர்க்கும், மிகுந்த ஞானமுள்ளார்க்கும், அதக்கிரகஞ் செய்பவர்க்கும், வணக்கத்திற்குரியவர்க்கும், இருதயத்தாளளார்க்கும் இந்த இனிமையான உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்; அந்த உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்”

தனோ உயிரணுவுவாஹவெ உயிரணுவண்ணாய உயிரணுரூபாய உயிரணுஉதயெ ஸ்விதாவதய உரோஹதயெ உரோஹதயெ தயே (தைத். ஆரணி. 80. உஉ. 80)

“சுவர்ணபாகுவுடையார்க்கு, சுவர்ணவர்ணருக்கு, சுவர்ணரூபர்க்கு, அம்பி ராபதிக்கு நமஸ்காரம், உமாபதிக்கு நமஸ்காரம், பசுபதிக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்” எனவும் தைத்தீர்பத்திற் கூறப்படுகின்றது.

எண்டு எல்லோர்க்கும் சர்வான்மகமாகவும் உமாபதிவாகவும் கூறப்படு கின்ற பரப்பிரமம் பிரகிருதத்திலே ஆதித்தியமண்டல உபாசனையில் மாந் திரமா? இன்றேற் பரவித்தை அனைத்தினுமா? உபாசிக்கற்பாலது என்பது சந்தேகம்.

(பூசுவபகம்) பிரகாணத்தின் யாதும் கிரோதமின்னமையின், இப் போது கூறப்பட்ட ரூபமண்டலவித்தையிலேதான் பிரமம் உபாசிக்கற் பாற்றெனின்,

(சித்தாந்தம்) சொல்லுதும், இந்தச் சர்வான்மகமாய் உபாசிக்கற்பாலது பரப்பிரமமே பரவித்தைகள் அனைத்தினும் உபாசிக்கற்பாற்று; அங்ஙன் வுபாசனைகளிற் கூறப்படும் ரூபவிக்கசம்பந்தமாயுள்ள வாக்கியங்கள் மிகுந் துண்மையின், அங்ஙனமே,

ஸவெஹ வெ ரூஹம் (தைத். ஆரணி. 80. உஉ. 81)

“எல்லாம் உருத்திரே” என்னும் வாக்கியத்தில்,

ஸவ-ஹ வஹ்ஹ ஸ்ரஹ கஜஹ நி திராஹ உபாஹ்ஹ

(சாந். உ. 88. 8)

“இஃதெல்லாம் பிரமம்; (இந்த உலகம்) அந்தப் பிரமத்திலே தோற்றி, நிச் சவாசித்து, ஒடுங்குவதாக ஒருவன் தியானிக்க” என்று கூறும் சாண்டில் யிய வித்தையிற்றியானிக்கற்பாலதாகிய (பிரமத்தின் ரூப) வித்தும்உள்ளது.

வாஸுஹெ வெ ரூஹம் (தைத். ஆரணி. 80. உஉ. 82)

“புருஷர்தான் உருத்திரர்” என்னும் வாக்கியத்திலே, புருஷருத்த உப ஷோசலவித்தைமுதலியவற்றிற் கூறப்பட்ட உபாசிக்கற்பாலதாகிய (பிரமத் தின்) விக்கம் (காணப்படுகின்றது). எங்ஙனமெனின், எண்டுப் போன்ற தித் தேன்பது

ஸபிஹெ வெ ரூஹம் (சாந். உ. 89. 8)

“பெரியும், சத்தமும் இதுவே முத்திரை” இறுத்த” எனக் கூறியதாய்த் தியானிக்கற்பாலதாம் (பிரமத்தின்) இவ்வெல்லாம் போன்றது.

மேல்கதி கிருஷ்ண ஸ்ரீநாதர் ஸாமாந்யநிர்ணயதா: (சுதந்த. க. ௫)

“மறந் தன்னும் அது பிரமம்; அது ஆன்மா; அதின் அவயவங்கள் மந்தித் தோகைதான்” என்றுமிடத்த மறந் என்பது வியாதிருதி வித்தையில் உபாதிக்கப்படும். பிரமத்தின் இலங்கம்.

பாண்டிச்சேரி (மாதம். ஆகஸ்ட். 20. உதி. சா.)

“இருதயத்தில் அதிக சாந்தம்” என்னும் கருதியானது இருதயத்தைச் சுட்டிதலான், அது நகரலித்தையில் உபாசியமாகிய பிரமத்தின் குணலிங்கத் தைச் சூழிக்கின்றது.

கவிமுனியா காவெ (சாதத். ஆரணி. ௧0. ௨௨. ௪0)

“இரண்ணிப்பாருவின் பொருட்டு” என்பதில் கவர்க்குபத்துவம் சூதித்திய
மன்டலவித்தையில் உபாதிக்கப்படும் (பிரமத்தின்) சிங்கம்.

உரோபகயெ (தைத். ஜூரணி. ௧௦. ௨௨. ௪௦)

“உமாபதிக்கு” என்பது பரவித்தைகள் அனைத்தினும் உபாசிக்கப்படும் (பிரமத்தின்) லிங்கம். சம்சாரநோயை உருக்கியிடுதலால் உருத்திரஜ் எனப் படுவர் பரமான்மாவாகிய சிவபிரானார். இங்ஙனம் உமாபதியாகிய பரப்பிரம சிவனுக்குப் பரவித்தைகள் அனைத்தினும் உபாசியத்துவம் உளதென்பது (மேலே போர்த்) வாக்கியங்களான் முடிவு பெறுகின்றது. வாக்கியம் ‘பிரம’ எனத்தினும் பலமுடைத்தன்றோ. இது பூருவம்மாஞ்சை, ஈ. ஈ. கச-ந் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகலின், உமையோடிசைந்து சம்சாரநோயை ஒழிக்கும் பரவஸ்துவானது எல்லா வித்தைகளினும் உபாசிக்கற்பாலதென்பது சித்தித் தது. (சுரு.)

(四)

(உக) பூருவவிகற்பா திகரணம்.

வாய்விடல்கள்: புகாணா தியாரி நலவச (ந. ந. சச)

(உகஅ) பிரகரணத்தினால் முத்தியதற்கு விகற்பம்; (ஆக
விவி) இரீதியை உண்டு; மானசபாத்திரத்திற் போல.

ஷ்ரீமதம் வஹஸ்யாண்பயுரா தத்நாத்நக-நதநாக்யாதி

“மனோமயமாய், மனவினாற் கட்டப்பட்டித் தனக்குரிய மூப்பத்தாருவிரும் பிரகாசம் பொருளிய அக்கினியேதிகைகளை அது கண்டது” எனச் (சுத வுற்று) விவரிக்கப்பட்டதன் (சுருதி) அக்கினியைச் சிறிற் கட்டப்படுகின்றது. அப்படியாக

வாழ்த்து: “பூரணவிருத்தி யுதிதஸ்யோருவிதி கவிவிதிதா
உழிவிதி (அக்கினிரகசியம்)

“னாக்கினற் கட்டப்பட்டனவும், பிராணனற் கட்டப்பட்டனவும், கண்க
ளினற் கட்டப்பட்டனவும், காதினற் கட்டப்பட்டனவும், கன்மத்தினற்
கட்டப்பட்டனவும், அக்கினியினற் கட்டப்பட்டனவும்” ஆகிய வேறு அக்
கினி வேதிகைகளும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நூறு வருஷமடங்கிய மனு
ஷனுடைய சிவகாலத்தில் முப்பத்தாறாயிரம் தினங்கள் உள்ளன. ஒரே அக்கி
னியாக மனசின் முழுநிருத்தியையும் எவ்வளவுவென்று கணக்கிடின் முப்பத்
தாறாயிரம் அக்கினிகளாம். இவைகள் பிரத்தியகான்மாவாகத் தியானிக்
கற்பாலன. இவ்வாறே வாக்குமுதலியவற்றற் கட்டப்பட்ட அக்கினிவேதி
கைகளினும் கொள்ளப்படும்.

அவை வித்தியாமயமாகிய யஞ்ஞத்துக்கு அங்கமா? அல்லது கிரீயா
மயமாகிய யஞ்ஞத்துக்கு அங்கமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபாகம்) வாக்கு மனமுதலியவற்றால் ஆகி நினைக்கப்படும் இந்த
அக்கினிகள்

சுலபா ஹிதா சூலீசு (சதபதப்பிரம்மணம், சு. க. க)

“அசத்துத்தானே முதற்கண் இருந்தது” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால் மேலே
கூறப்பட்ட இஷ்டிகா அக்கினிக்குச் சேஷமாகிக் கிரியாமயமாகிய யஞ்ஞத்
தில் இடம் பெறுகின்றன. ஆகலின், இந்த அக்கினிகள் மானசபாத்திரம்
போல இஷ்டிகா அக்கினியோடு விகற்பமாய் வருகின்றன. அஃதாவது துவா
தசாகம் என்னும் சோமயஞ்ஞத்தில் அலிவாக்கியம் எனப்படும் பத்தாம்
தினத்திற் பூமி பாத்திரம் எனவும், பிரஜாபதி தேவதை எனவும், சமுத்திரம்
(சோம) திரவியம் எனவுங் கொள்ளப்படலான், அம்மானசபாத்திரத்தை
எடுத்தலும் வைத்தலும் ஒமித்தலும் (எஞ்சிய ரசத்தை) எடுத்தலும் (இருத்
துவிக்குக்களை) அழைத்தலும் பாணஞ்செய்தலுமாகியவெல்லாம் மனசினான்
காத்திரம் முடிக்கப்படுவனவாயினும், கிரியாமயமாகிய யஞ்ஞத்துக்கு அவை
அங்கமாவன போல, இந்த மானசிக அக்கினிகளும் கிரியாமய யஞ்ஞத்துக்கு
அங்கங்களாம். (சச)

சுதிஷெஸாது (௩. ௩. சடு)

(௩௬௬) பிறிதொன்றுக்கு இயைத்தலானும்.

தெஷா ரெகெக வளவ தாவா தூவா நலெள வலெய-ஃ

“அவ்வயதில் ஒவ்வொருவரும் முத்திரைவெள்ளை அல்லவாய்விருந்
தும்” என்னும் சுருதியால் இஷ்டிகா அக்கினியோடு சம்பந்தமுண்டான

கட்டுகின்றன” என்றது சுருதி. சுருதியையும், வாக்கியத்தையும், இலிங்கத் தையும் நோக்கத் துர்ப்பலமாகிய பிரகரணம் மேலே பெறப்பட்ட ஞானமய யஞ்ஞத்துக்கு அங்கம் என்பதைப் பாதிக்காது.

(ஆசேஷம்)

பேத வெஸஷா முஹா சமுஹுன (அக்கினிரகசியம்)

“இவைகளில் ஆகுதிகள் மனசினுற் கொள்ளப்படுகின்றன” என்றற்றொடக் கத்தவற்றில் விதிப்பிரதீபியம் ஒன்றும் கேட்கப்படாமையான், கன்மயஞ்ஞத்தினின்று வேறாக ஞானமய யஞ்ஞம் ஒன்று இல்லையாமெனின், (சஎ)

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

சமுஹாபாதிஸூ ப்ரஹ்மண வ்யாக்யவ்யாஷ்ய தஷாஸக்ய)

(ந. ந. சஅ)

(ச௦௨) தொடர்ச்சிமுதவியவற்றிவின்று மற்ற ஞானம் வேறாதல் போல, (கன்மயஞ்ஞத்தினின்று) இவை வேறும்; (அது பிறவிடத்தினும்) காணப்படுகின்றது; இது உரைத் தாயிற்று.

முஹா சமுஹுன (அக்கினிரகசியம்)

“ஆகுதிகள் மனசினுற் கிரகிக்கப்படுகின்றன” என்றற்றொடக்கத்த சுருதி களிணலும் வித்தியாமய யஞ்ஞவிதி கற்பிக்கற்பாற்று. நகரவித்தைமுதலியன கன்மயஞ்ஞங்களினின்று வேறாமினாற் போல, (சண்டும்) யஞ்ஞ சம்பந்த சுருதிகளினால் வித்தியாமய யஞ்ஞமும் (கன்மயஞ்ஞத்தினின்று) வேறெனப் பெறப்படுகின்றது.

யபேவ விடியா கரொதி (சாந். க. க. க௦)

“ஞானத்தினேடு செய்யப்படுவதுதான் அதிவீரியமுடைத்து” என்றற் றொடக்கத்த சுருதியில் அதுவாத ரூபமாய் விதிகள் காணப்பட்டன. இது பூருவமீமாஞ்சை, க௦. ச. உஉ.ற் கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், (இந்த அக்கினி கள்) ஞானயஞ்ஞத்துக்கு அங்கம் என்று சொல்வதே யுத்தம். (சஅ)

சூத்திரகாரர் ஆசங்கித்துப் பரிகரிக்கின்றனர்.

ஸாரோநூர டப்யுவவஸ்யேஜீ-த்யு வஹ்வி லொகாவதிஃ

(ந. ந. சக)

(ச௦௩) (அங்ஙனம்) அன்று, ஒப்புமைபற்றி (இது) காணப்படலான்; மிருத்தியுவைப் போல; ஏனெனின், (மிருத் தியுவின்) உலகப் பிராப்தி இல்லை.

தெஷா ரெகெகுக வளவதாவாடூவா நவென।

(அக்கினிரகசியம்)

“அவற்றின் ஒவ்வொன்றும் முந்தினதெவ்வளவோ அவ்வளவாய் இருக்கும்” என்னும் சுருதியினால் இஷ்டிகைகொண்டு கட்டப்பட்ட அக்கினி (சம்பந்தமுற்ற விஷயங்கள்) பயன் ஒப்புமைபற்றி மன அக்கினிக்கு மாற்றப்படுகின்றன. இஷ்டிகா அக்கினிக்கு யஞ்ஞவாயிலாக யாது பயன் கூறப்பட்டதோ, அந்தப் பயனே வித்தியாமய யஞ்ஞத்தின் பிரவேசத்துக்குமாம். இஷ்டிகையினாலே கட்டப்பட்ட அக்கினிபோல ஒரே அளவுள்ள இடத்தை இந்த மானசாக்கினிகள் கொள்வன (எனச் சுருதி கருத)வில்லை; சில ஒப்புமைபற்றி ஒரே பொருளோடு சம்பந்தமுற்ற விஷயங்கள் மற்றொன்றுக்கும் செல்லக் காண்டலான்.

ஸ வளவ ஸூக்திஃ | ய வளஷ வளகூலி ஸூக்திஃ ஸூக்திஃ ஸூக்திஃ

(தைந். ஆரணி. ௧௦. ௧௪. ௩௧)

“இந்த மண்டலத்திலே எந்தப் புருஷர் இருக்கின்றாரோ,” “அவரே மிருத்தியு” என்னுஞ் சுருதியானது சங்கராஞ் சொசல் மாத்திரத்தினால் மண்டல புருஷர்க்கு மிருத்தியுவைப் போலத் துல்லியஸ்தானம் இருக்கவேண்டுமென்பதில்லை என்று கூறுகின்றது. ஆகவே, யாதாபிநுமார் ஒற்றுமைபற்றி அதிதேசஞ் செய்வதில் யாதும் விநோதமில்லை. (௪௬)

சூத்திரகாரர் மற்றொரு ஏதுக் கூறுகின்றனா.

வெரண வ ஸூக்திஃ தாதிஃ தாதிஃ தாதிஃ தாதிஃ தாதிஃ

(௩. ௩. ௩௦)

(௪௦௪) பின் வரும் (பிராம்மணத்தி) னாலும் சப்தத்துக்கு அதுதான் பொருள்; ஆயின், மிகுதிபற்றி அநுபந்தம்.

பின்வரும் பிராம்மணத்தினால் “மனசினுற் கட்டிய அக்கினியையுற்றுப்” பேசும் வாக்கியத்துக்கு இந்த அக்கினிகள் வித்தியாமயத்தைப் பிரதிபாதிப்பதே பொருளாகப் பெறப்படுகின்றது.

சுயர வாவீ வொக வளவொ ஸூக்திஃ ஸூக்திஃ ஸூக்திஃ

(சுதபதப்பிராம்மணம். ௧௦. ௩. ௧)

“இந்த இட்டிகையாலாய் அக்கினி வேதியே இந்த உலகம்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியினால் வேறு பலத்தைக் கொடுக்கும் உபாசனை விதிக்கப்படுகின்றது. கிரியாப்பிரகரணத்தில் மனசினுற் கட்டப்படும் அக்கினிகளையுடைய அதுபந்த (பிரகரண) மானது நினைக்கப்படுகின்ற அக்கினி அங்கங்களின் மிகுதியையுடைமையின், இவைகள் (இந்த அக்கினிகள்) ஞானயஞ்ஞத்துக்கு அங்கமாகின்றன. (௩௦)

(௩௦) சரீரேபாவாதிசுரணம்.

வனக சூக்துநுநுநுரோலாவாக (௩. ௩. ௩௧)

(௪௦௩) சரீரத்திலே ஆன்மா இருப்பதாற் சிலர் (அது யுத்தம் அன்று என்பர்).

இப்போது மேலே கூறப்பட்ட பிரமசொருபத்தைப் பரவித்தைகள் அனைத்தினும் தியானஞ் செய்தல் பொருந்துமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகுகம்) உபாசிப்பவன் சரீரத்துள்ளே இருத்தலானும், கர்த்தாவும் போக்தாவுமாகத் தான் இருத்தலானும், அங்ஙனமிருப்பவன் பரவித்தைகளிலே தனக்கு ஆன்மாவாகவும், முக்கணுடைமைமுதலிய இலக்கணமுடைய சொருபராகவும் சிவபெருமானை அதுசந்தானஞ் செய்தல் கூடாதெனச் சிலர் கூறுகின்றனர் எனின், (௩௧)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

வுகிரோகஸூதாவ ஸாவித்ரானந்தாவஸ்யைவக (௩. ௩. ௩௨)

(௪௦௪) ஆயின், (அது அங்ஙன) மன்று; (பின்) வியதிரேகம்; அநனியல்பை (அவன்) அடைதலின்; உபலப்தியிற் போல.

கர்த்தாவும் போக்தாவுமாகத் தன்னைக் குறிக்கும் உபாசகனிடத்துப் பரமான்மாவானவர் ஆன்மாவாகத் தியானிக்கப்படுவரல்லர்; பின்னையோ வெனில், சாம்சாரிக சுவபாவத்தினின்று நீங்கினவனுக்கு (முத்தனுக்குப்) புலப்படும் எந்த (வியதிரேக) எதிர்மறையியல்பினவாய் அபகதபாபம்மத்துவாதி குணரூபம் உண்டோ, அது தியானிக்கற்பாற்று; அங்ஙனம் எப்பொழுதுந் தியானித்துக்கொண்டிருத்தலினாலேதான், பிரமசொருபம் புலப்படுகின்றமையின், எவ்வெவ்வாறு சொருபப்பிரமத்தின் தியானபாவனை இருக்கின்றதோ, பிரமத்தின் சொருபத்தை அடைதலும் அவ்வாறும்;

யயாகுதா ரஸிநோகெ வுரூபெஷா லவதி தயெகஃ பெவது லவதி (சாந். ௩. ௧௪. ௧)

“இந்த உலகத்திற் புருஷனுடைய கருத்து எங்ஙனம் இருக்கின்றதோ, இந்த உலகத்தை விட்ட பின்னும் அவன் அங்ஙனமே இருப்பன்” எனச் சுருதி கூறுகின்றமையின். ஆகலின், சம்சாரத்துக்குரிய சுவபாவத்தினின்று நீங்கினவனுக்கு குறிக்கும் அபகதபாபம்மத்துவாதி குணங்களை யுடையதாக உபாசிப்பவன் தியானிக்கற்பாலனாகலின், அப்பொழுது அவ்வுபாசகனுக்கு ஆன்மாவாகத் தியானிக்கற்பாலாகிய சிவபிரானைத் திரிலோசனமுதலிய இலக்கண சொருபமுடையதாகத் தியானஞ்செய்தலில் கிரோதம் யாதும் இல்லை. (௩௩)

(௩௧) அங்காவபத்தாதிகரணம்.

கூறாவவவவா ஸு நஸாவாவ ஹி ப்ருதிவெடி (௩. ௩. ௧௩௩)

(௪௦௭) அங்கங்களோடு சேர்ந்தவை அவைகளுக்கு மாத்திரங் கட்டுப்பட்டன அன்று; ஒவ்வோர் வேதத்தின் எல்லாச் சாகைகளுக்கும் (அவை பொது)வன்றோ.

தியானத்துக்கு அங்கமாக வேதத்திற் சில சாகைகளிலே விதிக்கப்பட்டவை தியானங்கள் அனைத்தினும் அங்கங்களாகக் கொள்ளவேண்டுமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகம்)

சூதாந ரீரணிர் கூகூர் வுணவ ஹோதூராரணிர்

ஶூநநிர்-உநாஶூராவூதூரர் உஹதி பணிகர் (கைவ)

“ஆன்மாவைக் கீழ்க்கடைகோலாகவும், பிரணவத்தை மேற்கடைகோலாகவும் கொண்டு கடைதலாம் தியானப்பியாசத்தினாலே பண்டிதன் பாசத்தைத் தகிக்கின்றான்” எனக் கைவலியோபரிடத்ததுத் தகரோபாசனையிலே பிரணவத்தியானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சுழிரிகூர்-நா ஹு மூஹகூர் தெந விஜ்ஜாமாநி ஸஸ்வ
பெசு| கஸூர் ஆகவெகதூராவதம் வஸுவாஸவிநோகூர்

(அதர்வசிரசு)

“அக்கினி என்பது பஸ்மம் என்றற்றொடக்கத்த மந்திரத்தினுற் பஸ்மத்தை எடுத்து, அதனால் அங்கங்களிற் பூசி அவற்றைத் தடவுக; இந்தப் (பாகபத) விரதம் பசுவைப் பந்தத்தினின்று நீக்குதற்குப் போந்த பாகபதிரதம்” என அதர்வசிரசுற் கூறப்பட்ட பாகபதவித்தையிலே பஸ்மோத்தூளானம் கேட்கப்படுகின்றது. மற்றோரிடத்திலே,

கிலெயூர் ரொவார் வுகூலீ-உத (காலாக்கினிருத்திரம்)

“அவன் மூன்று ரேவக செய்வானாக” எனத் திரிபுண்டரதாரணவிதி கூறப் படுகின்றது. அந்த வழிபாட்டுக்குச் சிவசாயுச்சியமே பலம் என்று கேட்கப் படுகின்றமையின், அது பரவித்தைக்கு அங்கமாம். இங்ஙனம் எந்தச் சாகைகளிலே (பஸ்மோத்தூளான முதலியன) கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அந்தச் சாகைகளிலேயுள்ள உபாசனைகளில் உபாசகர்களாற் சந்திதிபற்றி அவை வித்தியாங்கமாகச் சேர்ந்தவெனக் கோடற்பாற்றெனின்,

*இந்தப் பாகபதவிரதானுட்டானம் உபக்ரமணிகையினும் (௩௪௦-௩௪௧) சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட வினாவிடையினும் (௩௪௪-௩௪௭) குசிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், அது பாஷ்யகாரரால் (௩. ௪. ௪௮, ௪௯-௫௦) குத்திர பாகபதவிதாதினானத்தினும் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். பஸ்மோத்துளானமுதலியன உபாசனங்கள் களாக எந்தச் சாலைகளிற் கூறப்பட்டனவோ, (அவை) அந்தச் சாலைகளுக்கேயாம் என ஓர் நியமமில்லை. பின், ஒவ்வோர் வேதத்துச் சாலைகள் அனைத்தினும் பிரமோபாசகர்கள் அனைவரானும் அவை அறுவ்ட்டிக்கற் பாலனவே. சுருதி கொண்டு சந்திதி தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். (நூ.)

தேஜாதிவதா உவிநொயம் (ந., ந., நச)

(சு0அ) அல்லது மந்திராதித்யிற் போல விநோதம் இன்று.

வா என்பது வற்புறுத்துதலின் மேற்று. எங்ஙனம் யஞ்ஞாங்கமாயள்ள மந்திரங்கள் ஸ்ரீமாவர் சாகைபற்றியிருப்பினும், அவை சர்வசாகைகளினுமுள்ள யஞ்ஞத்துக்குப் பிரியோசனம்படுதலின் விரோத மின்றே, அங்ஙனமே சுண்டுமாம். (ருச)

(கூஉ) கிரதுவச்சியாயஸ் துவா திகரணம்.

உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறேன். இதுதான் உறுதியாகியிருக்கிறது. (ந. ந. ௫௫)

(சுரு) பஞ்சுநுமத்திற் போலச் சமஸ்தோபாசனை முக்கியம்; அங்ஙனமே சுருதி கூறுகின்றது.

எண்டு வைகவாநரலித்தையிலே உபாசனை அம்சமாகவா? சமஸ்த
மாகவா? கொள்ளப்படல் வேணும் என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்தம்) ளானனோகம், சூரியன், வாயு, ஆகாசம், நீர், பூமி என்பன வைகவாதர்க்கு (முறையே) தலையும், கண்ணும், பிராணனும், உடலும், ௨ பன்சங்களும், பாதுமமாகத் தியானிக்கவேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சுதந்திரப் படைத் தலைவர் ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள்
வாக்காளர் பெயர்: திரு. க. உ.

“வைசுவாநரதைத் தியானிப்பவன் அன்னம் அபில்கின்றான்; இனியதைப் பார்க்கின்றான்; இவன் பிரம தேஜஸை அடைகின்றான்” என வெவ்வேறாக வான முதலியவற்றுக்குப் பரியாயமாயுள்ள வாக்கியங்களினாலே, அவ்வவங் கங்களையும் வெவ்வேறாக உபாசிக்க எனக் கூறப்பட்டது. அங்ஙனமே, உபா சனா மொழியும் பலத்தைக் குறிக்கும் வசனமும் தனித்தனி வேறுகக் கூறப் படுதலின், அம்சவுபாசனை உசிதமாம் எனின்,

(சித்தார்தம்) சமஸ்தோதாபாசனீதான் முக்கியமென்று கூறப்படுகின்றது. மூவுலகத்தையும் சரீரமாகவுடையராய்த் தியானிக்கற்பாலராகிய வைசுவாநரர்க்கு வானமுதற் பிருதிவியந்தமாயுள்ளவற்றைத் தலைமுதற் பாதாந்தமாகக் கூறிய பின்னர்,

“அன்னத்தை அயில்கின்றான்; இனியதைப் பார்க்கின்றான்” என்றற் றொடக்கத்தவற்றால் அங்கங்கே (சுருதியிற்) பலம் குறிக்கப்பட்டாலும்,

3-௮௩-௮௪௭௭ சூத்ர ஐகி ஹோவா ௩-௮௩-௮௪௭௭ வுபதி ஷ்ரூஷாநா நாமஸிஷ்ரூ (சாந். ௩. ௧௨. ௨)

“அது (பரம) ஆன்மாவின் தலை; நீ என்னிடம் வாராதுபோனால் உன்தலை கிழந்துபோம்” என்றற்றொடக்கத்த இராஜவசனங்கொண்டு, அவயவத் தியானத்தினால் (வினையும்) அநர்த்தத்தைச் (சுருதி) கூறுகின்றது. ஆகலின், சமஸ்தோபாசனையே முக்கியம். (௩௩)

(௩௩) நாநாசப்தாத்நியதிகரணம்.

நாநாபாஸூலிலொடாக (௩. ௩. ௧௬)

(சு40) நாநாசப்தமுதலியபற்றி, அவை பேதம்.

தகரவித்தையிலே (பிரமத்தைப்பற்றிய) உபாசனைகள் அனைத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்துத் தியானஞ் செய்தல் வேண்டுமா? இதன்றால் ஒவ்வொன் றையும் வெவ்வேறாகத் தியானஞ் செய்தல் வேண்டுமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) நாநாசாகைகளையுடைய வேதங்களிலே பலவாறாகத் தியானங்கள் கூறப்பட்டனும், உபாசியமாகிய பிரமம் ஏகமாயிருந்தலின் உபாசனை அனைத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து உபாசித்தல் வேண்டும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. அனந்த சுருதிகளிற் கூறப்பட்ட அனந்த உபாசனைகளையும் ஒருங்கு சேர்த்து அதுஷ்டித்தல் கூடாமையின், சொரூபத்திலே (பிரமம்) ஒன்றாமாயினும், (அந்தப்) பிரமத்துக்குக் குணங் கள் வேறுபடுதலான் உபாசனைகளும் வேறுபடும். எந்தவிடத்திற் குண வேறுபாடுகள் இல்லையோ, அந்தவிடத்திலே ஸ்தானாதிபேதத்தினால் உபா சனைகள் பேதமுறும். அரசன் முதலாயினோருடைய குணபேதம்பற்றி இந் திரணுக்குக் கொடுக்கப்படும் புரோடாசங்கள் வெவ்வேறுறாப் போலவே னும், கார்ஹபத்தியமுதலிய ஸ்தானாதி பேதத்தினால் யாகாக்கினிக்கு வழி பாடு வேறுபட்டாற்போலவேனும், உபாசனாபேதம் (உளதாதல்) பொருத் தமாம் என நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகலின், (உபாசனை) நாநாப்பிரகாரமா யுள்ளது; பெயரினாற் தொடர்ச்சியினும் பேதமுண்மையின்; என்பது நிர்ணயம். (௩௬)

(உபாசனா) வித்தை விதிக்கப்படவில்லை என்பதை நிரிசுக்கும்பொ ருட்டேபோந்தது இந்த அதிகரணம்.

(௩௭) விகற்பாதிகரணம்.

விக்ஷா ஸ்விஸிஷ் ஸமகூரக (க. க. ௫௮)

(சகக) விகற்பம்; (அவற்றின்) பயன் ஒன்றாயிருத்தலின்.

இங்ஙனம் நாநாப்பிரகாரங்களாகப் பரவிதைகள் நிரூபிக்கப்பட்டன.

உபாசகன் விஷயத்தில் அவ்வுபாசனைகள் விகற்பமாகக் கோடற்பாலவனவா? அவை ஒருங்கு தியானிக்கற்பாலவனவா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) தகரவித்தை சத்வித்தை முதலியன ஒருங்கு தியானிக்கப்படல் வேண்டும்; முயற்சி மிகுதிப்படுங்கால், பலமும் மிகுதியாகுமாதலின் அவைகள் விகற்பமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றற்கு விதி இல்லை யாமெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஓர் உபாசகன் விஷயத்திற் பரவித்தைகள் எல்லாம் விகற்பங்களே; எதனுலெனின், கிரதிசயானந்தாநுபவ பிரமசாக்ஷாத்காரபலம் (எல்லாவற்றினும்) ஒன்றாமாதலின். ஒரே உபாசனையினற் பலன் பெறப்படுமாயின், அப்பிரயோசனமாகிய பிறவற்றை ஒருவன் (அப் பியசித்தல்) ஏற்றுக்கு? மேலும், ஒரே உபாசனையினற் பிரமாண ஜன்னியமாகிய பிரமசோருபசாக்ஷாத்காரம் தியேயப்பொருளோடு தாதான்மியபாவ னையுறுதல் காரணமாக நிரதிசயானந்த அநுபவத்தினற் சித்திக்கின்றது. ஒன்றையிட்டு மற்றொன்றைத் தொடர்வதாற் சித்தம் சலனமெய்தும். ஆகலின், அவை விகற்பங்களாகக் கொள்ளற்பாலன. (௫௭)

(௫௮) யதாகாமாதிகரணம்.

காரியாஸூ யதாகாரே ஸுஹ்யே நன்வாவூவூஹேகூலாவூகூ|

(க. க. ௫௮)

(சக௨) காமியங்கள் காமித்தவாறு ஒருங்கு சேர்க்கப்படலாம் அல்லது ஒருங்கு சேராதவிடலாம்; முந்திய ஏது இல்லாமையான்.

நீண்டுப் பிரமசாக்ஷாத்காரபலத்துக்கு வேறுகிய பலத்தைத் தருவனவாகக் கருதப்படும் உபாசனைகளுக்கும் பூருவாதிகரணத்திற் (கூறப்பட்ட) நியாயம் செல்லுமா? என்பது சந்தேகம்.

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. மேலை அதிகரணத்திற் கூறப்பட்ட நியாயம் ஈண்டுச் செல்லாது; (இருவகை உபாசனைகளுக்கும்) பேதமுண்மை யின்.

பேவொ ஹூகூ பேவாநவெஹி (பிரு. சு. க. ௩)

“தேவனுதித் தேவர்களைப்போய் அடைகின்றனன்” எனப் பாவனுதிக்கிய வசத்தினால் தேவபாவத்தைச் சீவித்திருக்குங்காலத்திற்குள் அடைவதாகக் கூறப்படுகின்றது. (பரப்பிரமத்தைத்) தானாக உபாசிக்கும் பரவித்தைகள் போல, பிரமமுதலிய நாமங்களை உபாசித்தல் போன்ற காமியவுபாசனைகள் (பிரம) சாக்ஷாத்காரபலத்தைக் கொடுக்கும் என்பதற்குச் சிறிதும் பிரமாண மில்லை. அந்தப் பலமில்லாவிடத்து, ஆங்காங்குப் போகத்தை மிகுதியும் துயக் கவேண்டும் என்னும் அபேபைக்ஷைகொண்டு அநேக உபாசனை செய்வதே யுத் தம்; பிரமத்தை அடைதலாம் பயன்போல ஒன்றாயிராமையின். ஆகலின், ஒன்றையேனும் பலவற்றையேனும் ஆசிரயித்து அதுஷ்டிக்கவேண்டும் என்ப து நிச்சயம். (௫௮)

(௬௬) யதாசிரயபாவாதிகரணம்.

கூடுமெஷு யஸாராயலாவஃ (௩. ௩. ௫௯)

(சக௩) (யஞ்ஞ கன்ம) அங்கங்களிற் போல, (அவை தமக்குரிய கன்மங்களை) ஆசிரயிப்பன.

நீண்டு உற்கீத முதலிய அங்கங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட (உபாசனை கள்) யஞ்ஞத்துக்கு அங்கமா? இன்றேற் சுவாதந்திரியமா? என்பது சங் தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) நியாயம் (சூத்திரகாரரார்) கூறப்படுகின்றது. (யஞ்ஞ கன்மங்களிலே) உற்கீதமுதலிய அங்கங்களிற் கூறப்படும் உபாசனைகள் உற்கீத முதலிய (அங்கங்கள்) போல யஞ்ஞ கன்மங்களுக்கு அங்கங்களே; கோதோகநாதபோலச் சுருதியிலே பலங் கேட்கப்படாமையின். (௫௯)

ஸிஷெஷு (௩. ௩. ௬௦)

(சக௪) விதித்தலானும்.

உதீப ஸோவாஸீத (சார். க. க. ௧)

“அவன் உற்கீதத்தை உபாசிக்க” எனச் சுருதி விதித்தல் காணப்படுத லானும்,

யபேவ விஷ்யா கரோதி (சார். க. க. ௧௦)

“உபாசனையோடு எவன் எதைச் செய்கின்றனனோ” என்னுஞ் சுருதியில் விதித்தல் காணப்படாமையானும், (சூறிக்கப்பட்ட உபாசனைகள் யஞ்ஞ கன்மங்களுக்கு) அங்கமாகின்றனவே. (௬௦)

ஸோஹாராஷ (௩. ௩. ௬௧)

(சகரு) திருத்தமுண்மையான்.

கய வயு- ய உதீய ஸ் ப்ரணவொ ய் ப்ரணவ ஸ் உதீய உதி
ஹோதுஷ்டி-நாபெவாவிடி-பரூதீய திந-ஸோஹரதி

(சாந். க. ௩. ௩)

“உற்கீதத்தைப் பிரணவம் எனவும், பிரணவத்தை உற்கீதம் எனவும் அறி-
கின்றவன் ஹோதாவின் தானத்திலிருந்து உற்கீதவிஷயத்தில் (உற்காதா-
விடும்) பிழையைத் திருத்துகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினால் உபாசனையின்
சமாகாரம் (பிழைதிருத்தம்) நியமமாகக் காணப்படுகின்றது; இந்த நியா-
யத்தினாலும் (உபாசனைகள்) யஞ்ஞங்களுக்கு அங்கங்களாகின்றன. ஞான-
மில்லாமையாற்றான் உற்கீதவிஷயத்திற் பிழை நேர்கின்றது. ஞானமில்லா-
விடின் வேறு பிரகாரமாகத் திருத்துதலாம் சமாதானம் செய்யவேண்டும்
என்று கூறும் சுருதியானது யஞ்ஞத்துக்கு உபாசனம் அங்கமென்று காட்டு-
கின்றது; இந்த நியாயத்தினாலும் உபாசனை யஞ்ஞத்துக்கு அங்கமாகின்-
றது. (சக)

முணலாயாரணு மு-தெ- (௩. ௩. ௬௨)

(சக௬) குணஞ் சாதாரணமென்று சுருதி கூறலானும்.

தெநெயா துயீவிஷ்டா வதூ-தெ ஒதி-தூ-பாயயதி ஒதி-தி-ஸ-
ஸதி ஒதி-தூ-பாயயதி (சாந். க. ௬. ௬)

“அதினால் (அகூரத்தினால்) அந்த மூன்று வேதத்தின் வித்தை உண்டா-
கின்றது; ஒம் என்று அத்துவர்பு ஓர் ஆஞ்ஞை கொடுத்தனர்; ஒம் என்று
ஹோதாக்கூறினர்; ஒம் என்று உற்காதா பாடுகின்றனர்” எனப் (பிரண-
வம்) யாண்டுஞ் சேர்ந்திருக்கின்றது. (இங்கே கூறப்பட்ட) உபாசனை பிரண-
வத்தின் குணமாகச் சேர்தலான், உபாசனை (யஞ்ஞகன்மத்துக்கு) உபா-
தான நியமாங்கமென்று பெறப்படுகின்றது. பிரகிருதத்திற் கூறப்பட்ட
தொன்றைக் குறிக்கும் “அதனால்” (தெந) என்னும் சப்தமானது பிர-
கிருத உபாசனையோடு சேர்ந்த பிரணவத்தையே குறிக்கின்றது. ஆகலின்,
முன்னர்க் கூறிய உற்கீத முதலியவற்றோடு சேர்ந்த உபாசனைகள் (குறிக்க-
ப்பட்ட யஞ்ஞகன்மங்களுக்கு) நியமமாம் எனின், (சு௨)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

நவாததஹிவா-மு-தெ- (௩. ௩. ௬௩)

(சக௭) நிச்சயமாயில்லை; அவை ஒன்று சேருமென்று

சுருதி சொல்லாமையான்.

(யஞ்ஞகன்மங்களைாடு உபாசனைகள்) ஒன்று சேருமென்பது அங்கங்க ளாதலாம் என்பதின் மேலதன்றே. இது கூறப்படாமையால் உபாசனைகள் யஞ்ஞகன்மங்களுக்கு அங்கமாகமாட்டா:

யஜேவ விஷயா கஸோதி தஜேவ வ்யூதவதூரூ

(சார். க. க. ௧௦)

“உபாசனையோடு செய்யப்படுவதுதான் அதிவீரியமுடைத்து” என்னும் சுருதியினால் வேறு பயன்களைச் சாதிப்பனவாக அழியப்படும் உபாசனைகள் (யஞ்ஞகங்களுக்கு) அங்கமாகமாட்டாமையின்.

உஜீய ஸ்வாவலீத (சார். க. க. ௧)

“அவன் உற்கீதத்தைப்பாடுக” என்னுஞ் சுருதியானது சுண்டு உபாசனை கள் உற்கீதத்தைமாத்திரம் சார்ந்தன என்று கூறுதலின், யஞ்ஞகன்ம அங் கங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட அந்த உபாசனைகள் அந்த யஞ்ஞகன்மங்களுக்கு (நியம) அங்கங்கள் ஆகா.

(௬௩)

உஸூதூரூ (ஈ. ஈ. ௬௪)

(சுகௌ) (சுருதியிற்) காணப்படலானும்.

வனவா விஷ வெ ஷுஷூ யஜோ யஜோநா ஸவாநாநுதிஷ்டஜாநி ரக்ஷதி (சார். ச. கள. ௧௦)

“இருத்துவிக்குக்களுள் ஓநூனாகிய இதனை அறிந்த பிராமணன் யஞ்ஞத் தையும், யதமானையும், மற்றெல்லாவற்றையும் இரக்ஷிக்கின்றனன்” என இங்ஙனம் பிராம்மணாநியரின் ஞானத்தினால் எல்லாம் இரக்ஷிக்கப்பட்ட னவாகக் கூறுஞ் சுருதியானது உற்காதா முதலாயினோர்க்கு ஞானம் நியம மில்லையாதலின், யஞ்ஞ கன்மத்திலே ஞானம் அங்கமில்லை என்று காட் டுகின்றது. ஆகலின், மேலே உடைக்கப்பட்ட உபாசனைகள் யஞ்ஞகன்மங் களுக்கு இருக்கவேண்டுமென்ற நியமமில்லை என்பது யுத்தமே.

(௬௪)

சுபாநிபாநாசு (ந. ச. ந.)

(சுஉக) (அது) ஷாரமாகக் காணப்படலாள்

(அதுபற்றி) ஜசாரமும் காணப்படுகின்றது.

யகூர் கோனா ஹவ்வை ஹவ்வொர் ஹவ்வொர் (சாந். ந. கக. ந)

“பகவான்களே! நான் யஞ்ஞஞ் செய்யப்போகின்றேன்” என்று பிரமத்தை அறிந்த அசுவபதி கேசயர் என்பார் கூறுகின்றனர் என்பதிற் கேசயர் முதலாகிய பிடிமவித்துக்களுக்கும் கன்மம் பிரதானமாகப் புலப்படுகின்றது. அதனாலும், ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமே. (கூ)

தமிழ் மொத்தம் (நட. ச. ச)

(சு2-2) அதற்குச் சுருதியுண்மையான்.

பெரிய விடியா கரோதி (சாந். க. க. ௧௦)

“ஞானத்தோடு ஒருவன் எதனைச் செய்கின்றானோ” என்னுள் சுருதி கொண்டே ஞானம் கண்மத்துக்கு அங்கமாகக் கூறப்படுதலின், கண்மத்துக்கு (ஞானம்) அங்கம், எவன் இதனைச் செய்கின்றானோ, அது ஞானத்தோடு செய்யப்படுகின்ற தென்பதே சுருதியர்த்தம். (ச)

ഘരിനാറാഘണാക (ന. ധ. ൫)

(ச௨௩) ஒன்று சேர்ந்திருத்தலான்.

த0 விபரக் கணீ ஸிதாபதெத (பிநு. சு. ச. உ)

“அவனை ஞானமும் கன்மமும் தழுவுகின்றன” என்னுள் சுருதியினால் வித்தையும் கன்மமும் ஒரே புருஷனிடத்திற் சேர்ந்திருப்பனவாகக் காணப்படுகின்றது. ஆதலினாலும், ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமே. (௫)

ததுதொ வியாநாக் (ந. ச. கா)

(சுஉச) அதனை (ஞானத்தை) உடையவனுக்கு விதியுண்மையான்.

சுலாயுட்குலாவுஜியேது யலாலியாநல மூரொஃ கதீ-தாதொ
ஷெணாவிலைவாஸ்து கூடமூலெபாமுவள ஷெயொ வாலுய்யம் வீய்
யாடுநா யாதிட்காவிடியக் (சான். ஆ. கரு. க)

“விதப்பிரகாரம் ஆசாரியர் குலத்திலே வேதாத்தியயனஞ் செய்து குருவுக்குச் செயப்படும் பணிவிடையினின்று நீங்கி, சுசிஸ்தானமாயுள்ள குடும்பத்திலே வேதாத்தியயனஞ் செய்து கொண்டு சற்புத்திரரைப் பெற்று” என்றற்றொடக்கத்த நூருதிபினால், அர்த்த ஞானம் வரையும் வேதத்தைப் படிப்பவனுக்குக் கன்மம் விதிகப்பட்டிருக்கின்றது. அதனாலும், ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமாம்.

(க)

நியோக (கூ. ச. ஏ)

(சஉரு) நியமமுண்மையான்.

கூவ-ஹெவெஹ கபேணி ஜீவீவெஷு தத்ஸரோ (சசா. உ)

“நண்டுக் கன்மங்கள் செய்துகொண்டே ஒருவன் நூறு வருஷம் சீவிக் கவிரும்பவேண்டும்” எனப் (பரம) ஆன்மாவை அறிந்தவன் கன்மங்களுக் குத் தன் ஆபுசைச் செலுத்தவேண்டும் என்று நேரே நியமிக்கப்பட்டிருக் கின்றது. இதனாலும், ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமாம். ஆகலின், புரு ஷார்த்தம் இன்றாமெனின், (எ)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

கூயிகொவெஷுராதூ பாஷாராயணெஸுஸு வர தஜ்ஜ-நாக்

(கூ. ச. அ)

(சஉகூ) அதிகரை உபதேசித்தமையாற் பாதராயண ரது (கருத்து உறுதியானது); அது காணப்படுகின்றமை யான்.

ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமன்று. பின்னையோ, ஞானத்திலே தான் புருஷார்த்தம் என்னும் பாதராயணர் மதமே யுத்தம்; கர்த்தாவாகிய பிரத்தியக்கான்மாவுக்கு வேறுயுள்ளதே அறியற்பாலதெனக் கூறப்படலான்.

வஹுஸ்யூர வுஜாரெய (சாந். கூ. உ. கூ)

“நான் அநேகமாக ஆவேகை”

ஸ காரணம் காரணாயிவாயிடே (சுவே. கூ. கூ)

“அவர் காரணம், கரணங்களின் அதிபர்க்கு அதிபதி”

விஸாயிகொ ருஷொ ரீஹஷி-ஹைத். ஆரணி. கர. கஉ. உஅ)

“விசுவாதிகராகிய உருத்திரர் மகர்ஷி” என்றற்றெடுக்கத்த வாக்கியங் கில் அறியற்பாலதாகிய பிரமத்துக்கு ஆதிக்கியம் காணப்படுகின்றது. ஆக லின், ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமன்று. (அ)

ஆசாரம் காட்டுகின்றதென்றமைபற்றிச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயி னார்.

தூஷுணு ஷு-நடி (கூ. ச. கூ)

(சஉஎ) ஆயின் துல்லியமாயுள்ளது சுருதி.

கேவலம் கன்மத்துக்கன்றி ஞானத்துக்கே பிரதானமென்று ஆசார முந் துல்லியமாய்க் காட்டுகின்றது.

வரகதவஸு வெவ தவிபூரஸு சூஹாரபுஷயஃ காவஷெயாஃ கிரி
ஸு-வாயிஷெஷுஷாரிஷெ கிரிஸு-வாயு யக்ஷாரிஷெ கிரி ப்ரஜயா கரி
ஷாரிஃ

“அவரை அறிந்த காவஷெய விருத்திகள் இதனைக் கூறினாள்:— எதற்காக
நாங்கள் படிப்போம்? எதற்காக யாகஞ் செய்வோம்? சந்ததியைக் கொண்டு
பாது செய்வோம்?” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளிலே பிரமத்தை அறிந்த
வர்களுக்குக் கன்மத் தியாகம் காணப்படுகின்றதன்றோ. பலத்தை விரும்
பாது செய்யும் கன்மம் ஞானத்துக்கு அங்கமென அதுட்டித்து, பலத்தை
நோக்கிச் செய்யும் கன்மத்தை ஒழித்தல் வேண்டும் எனல் விரோதமின்மை
யான், கன்மமே ஞானத்துக்கு அங்கம் என்றமைகொண்டு ஞானம் பிரதா
னமே.

(க)

யபெவ விஷயா (சாந். க. க. ௧௦)

“எதனை ஞானத்தோடு (செய்கின்றோடு)” என்னுஞ் சருதிபற்றிச் சூத்திர
காரர் கூறுகின்றனர்.

கலாவதி (ந. ச. ௧௦)

(௪௨௮) எல்லாவற்றையுமின்று.

யபெவ விஷயா கரோதி (சாந். க. க. ௧௦)

“எதனை ஒருவன் ஞானத்தோடு செய்கின்றோடு” என்னுஞ் சருதியினால்,
வித்தையானது (கர்மாங்கமென்று) எல்லாவற்றையும் (எல்லாவித்தையை
யும்) கூறவில்லை, பிரசித்தமாயுள்ள வித்தையைப்பற்றி (அச்சருதி)யுண்மை
யான்; பிரசித்தமாயுள்ளதும் உற்கீதவித்தையைப் பற்றியதே.

யபெவ விஷயா கரோதி தபெவ வீயு-வதூரபு

(சாந். க. க. ௧௦)

“எதனை ஒருவன் ஞானத்தோடு செய்கின்றோடு, அதுதான் அதிவீரியமு
டைத்தி” என்னுஞ் சருதியினால், பிரகிருத உற்சித வித்தையானது தன்
நேஷ்டையந்த கன்மத்தை அதிவீரியமுடையதாகச் செய்தற்குச் சாதன்மா
யுள்ளது என்று விதிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், ஞானம் கன்மத்துக்கு
அங்கமாகவில்லை.

௧௦ விஷாகரி-ணீ (பிரு. சு. ச. ௨)

“அவனை ஞானமும் கன்மமும் (தழுவுகின்றன)” என்னுஞ் சருதிபற்றிச்
சூத்திரகாரர் சொல்கின்றனர்.

(௧௦)

வீஹ்யுதவஸு (ந. ச. ௧௧)

(சஉக) பிரிவு நூற்றிற் போல.

விஷ்ணுக் கிணீ ஸ்ரீநாராயணதே (பிரு. ச. ச. உ)

“(அவனை) ஞானமும் கன்மமும் தழுவுகின்றன” என்றவிடத்து, ஞானமும் கன்மமும் வெவ்வேறு பயனைக் கொடுப்பனவாக, “ஞானம் தன் பயனைக் கொடுப்பதற்கு (ஆன்மாவைச்) சேர்கின்றது; கன்மம் தன் பயனைக் கொடுப்பதற்கு (ஆன்மாவைச்) சேர்கின்றது எனப் பிரிவு எய்துகின்றது; நிலத்தையும் இரத்தினத்தையும் விற்றமையால் இருநூறு (கிடைத்தது) என்றவிடத்து, நிலத்துக்கு நூறும் இரத்தினத்துக்கு நூறுமாம் என ஓர் விபாகம் எய்துவது போல.

(கக)

சுலோகநாடுவதம் (நா. ச. கஉ)

(சநஉ) அத்தியயனமாத்திரமுடையனுக்கு.

வெடியேது

“வேதாத்தியயனஞ் செய்து” என்னுஞ் சுருதி அத்தியயனமாத்திரமுடையனனுக்கே கன்மத்தை விதித்தலால், ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமன்று. அத்தியயனவிதியும் வேதத்தைப் படித்தலேமாத் திரம் முற்றுகின்றது. (இந்த விதியை) அர்த்தஞானம் வரையும் கொண்டாலும், வித்தை என்பது அதற்கு வேறுபட்டதாயிருக்கின்றது. “அவன் உபாசிக்க” என்னுமிடத்து விதிக்கப்பட்ட உபாசனையானது ஒன்றைப்பற்றி அன்பினாலாகும் ஆவிருத்தியின் மேற்று. ஆகலின், இது எவ்விடத்தும் அங்கமாகாது.

(கஉ)

நாவீஸெஷாசு (நா. ச. கக)

(சநக) (அங்ஙனம்) இல்லை, விசேஷமின்மையான்.

குவ-ஹெவெஹ கிணீ (சசா. உ)

“நண்டுக் கன்மங்களைச் செய்துகொண்டே” என்னுஞ் சுருதியில், வித்துவானுடைய சீவியகாலமுமுமையும் சுவதந்திர கன்மத்துக்காகச் செலுத்தப்படல் வேண்டும் என்பதற்கு விசேஷ ஏது யாதும் காணப்படவில்லை.

ஔஸாவாஸுதிஹ வவ-ஹ (சசா. க)

“சசராலே இவையெல்லாம் காக்கப்படுகின்றன” என்னும் வித்தியாப்பிரகரணத்தினாலும் ஞானத்துக்கு அங்கமாயுள்ளது இந்தக் கன்மம் என அறிப்பப்படுகின்றது. ஆகலின், ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமன்று.

(கக)

ஸுதயெ-நுதிவ-ஹ (நா. ச. கச)

(சநஉ) இன்றேல், (ஞானத்தின்) ஸ்துதிக்காக அநுஞ்ஞை.

எப்போதும் கன்மங்களைச் செய்தாலும், ஞான மான்மியம்பற்றி அவைகளாற் றொடக்குறுவானல்லன் என்பது வாக்கியசேஷம். ஆகலின், ஞானமேயிரதானம். (கச)

காரிகாரொணொமெகெ (ந. ச. கடு)

(சநக) இச்சை காரணவாயிலாகச் சிலரும் (கன்மத்தை விடவேண்டும் என்பர்).

கி0 ப்ரஜயா கரிஷ்யாமி (பிரு. ச. ச. ௨௨)

“புதல்வரைக்கொண்டு யாது செய்வேம்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால், இச்சை மிகுதியிற் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை வித்துவான் ஒழிக்கலாம் எனச் சிலர் சொல்லுவர். ஆதலினாலும், ஞானம் பிரதானமாகத் தோன்றுகின்றது. (கடு)

உபேஜ்-ஹி (ந. ச. கச)

•(சநச) அழிவு.

கத்யகெதா வாஸ்ய கஜ்-ராணி கஜ்-ஜ்யெஷ்ட வராவரொ

(முன். ௨. ௨. அ)

“உயர்வும் தாழ்வுமாயுள்ள அவர் காணப்படுங்கால், அவனுடைய கன்மங்களும் அழிந்துபோகின்றன” என்னுஞ் சுருதி பற்றி, ஞானத்தினால் எல்லாக் கன்மங்களும் அழிகின்றன எனச் சிலர் படிக்கின்றனர். ஆகலின், கன்மம் பிரதானமன்று. (கச)

ஊஜ்-ரொதஸு வ ரொஷ்-ஹி (ந. ச. கள்)

(சநந) (ஞானம்) ஊர்த்துவரேதசுடையாரிடத்துக் (காணப்படுகின்றது); சுருதியினுமன்றோ (அவை கூறப்படுகின்றன).

ஊர்த்துவரேதசையுடைய ஆச்சிரமிகளினும் ஞானம் காணப்படலானும், அவருக்கு அக்கினி ஹோத்திரமுதலிய செய்யக் கூடாமையானும் ஞானம் கன்மத்துக்கு அங்கமாகாது. அங்ஙனம்

த்யொ யஜ்-ஸுரயாமி (சார். ௨. ௨௩. ௧)

“மூன்று தரும ஸ்கந்தங்கள்” என வேதத்திலே தருமத்தைப் பற்றிய மூவகை ஆச்சிரமங்களே கூறப்படுகின்றன. ஆகலின், ஞானந்தான் புருஷார்த்த ஹேதுவாய்ப் பிரதானமாகப் பலத்தை நோக்காத விகிதகன்மங்களைத் தனக்கு அங்கமாகக்கொண்டுளதாம் என்று கூறுவதே முடிவு. (கச)

(உ) பராமரிசாதிசுரணம்.

வராசூர்-0 வெஜிநி ரவொடிநா ஆவவடிதி ஹி (கூ. ச. கடி)

(சுநசு) விதியின்மையாற் பராமரிசம்(என்று) ஜைமினி (கொள்கின்றனர்); சுநசுதியும் மறுக்கின்றதன்றோ.

“மூன்று தரும ஸ்கந்தங்கள்” என்னுள் சுருதியினால் மூலகை ஆச்சிரமங்
களே தர்மத்துக்கு ஆகாரமென மேலை அதிகரணத்திற் கூறப்பட்டது. ஆக
லின், நான்காவது ஆச்சிரமம் உளது என்பது பற்றிச் சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்)

தய்யோ யஜே-ஷஸ்யாஃ (சாந். உ. உந். ௧)

“மூன்று தரும் ஸ்கந்தங்கள்” என்றற்றோடக்கத்தவற்றிலே நான்காவது பச்சிரமவிகியின்மையான்,

வந்ததேவ ஸ்வாஜிநொ மொகதிஆனம் ஸ்வாஜனி.

(பி.ந. சூ. ச. ௨௨),

“அந்தப் (பிரம்) லோகத்தை விருப்பித் துறவிகள் தங்கள் வீடுகளைத் துறக்-
கின்றார்கள்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதியிற்றை கூறப்பட்ட நான்காவது
ஆச்சிரமவசனம் உபாசனையின் ஸ்துத்தியர்த்தவாதமே என்று சைமினி
கொள்கின்றனர்.

வீரலா வா வளவுடிவா நா0 யொழிதுவாயதெ

(யசுர், வே. க. ௫. உ. ௧)

“அக்கினியைத் தவிர்ப்பவன் தேவர்களின் புதல்வனைக் கொல்பவனே” எனச் சுருதியும் நான்காவது ஆச்சிரமத்தைத் தவிர்க்கின்றது; அக்கினி கோத்திரத்தை விடுதலாற் பெருந் தீமை விளைகின்றது. அதுபற்றி அதனை விடுதலால் எந்த ஆச்சிரமத்தையும் பிரவேசிக்கக் கூடாதெனக் கொள்ளப் படுமாம் எனின், (கஅ)

(கடி)

(சித்தாந்தம்) வருமாறு.

சுநடுஷெய0 வாடிநாயணலாபியுருதே (ந. ச. கக)

(சகௌ) பாதராயணர் (கொள்ளுமாறு) அநுஷ்டிக்கப்
பாற்று; சுருதி சமானமாகச் (சுட்டுதலான்).

கிரகஸ்தாச்சிரமமுதலியேபால, மற்ற ஆச்சிரமமும் அதுஷ்டிக்கற்பாற்
 நென்பது பகவானாகிய பாத்ராயணர் மதம்.

தமிழ்நாட்டின் வரலாறு (சாந். உ. உரு. க)

ஊதலெவ புவாஜிநொ யொகரிஹஃ புவஹ்னி

(பிரு. சு. ௨௨)

“மூன்று தருமஸ்கந்தங்கள்; அந்தப் (பிரம) லோகத்தை விரும்பித் துறவிகள் தங்கள் வீடுகளைத் துறக்கின்றார்கள்” எனச் சுருதியும் ஆச்சிரமங்கள் அனைத்தையும் சமமாகக் கூறுகின்றமையால், அக்கினியைத் தவிர்த்தும் தோஷம் கிரகஸ்தாச்சிரமவிஷயத்திலேதான். ஆகலின், நான்காவது ஆச்சிரம தருமம் உள்ளது. (கஉ)

வியவ-ஃ யாஸணவஸ (ந. ச. ௨௦)

(௪௩௮) இன்றேல் ஒரு விதி; கொண்டு போதலிற் போல.

உவரி ஹி ஷெவெஷ்யோ யாஸயதி

“தேவர்களுக்காக அவன் அதனை மேலே கொண்டுபோகின்றான்” என்று, எந்தவிடத்தினும் விதிக்கப்படாதிருக்க, (தேவர்களுக்கு மேலே இந்தனத்தைக் கொண்டுபோதல்) விதிக்கப்பட்டிருத்தல் போல, இவ்விஷயத்து விதியுமாம். இன்றேல்

புறஹய்யு-ஃ ஸரோபு ஸுஹீஹவெஷ்யஹீ வா வநீ ஹிஹா புவமுஜஸ (ஜாபாலம்)

“பிரமசரியத்தை முடித்துக் கிரகஸ்தாச்சிரமியாதல்வேண்டும்; கிரகஸ்தனாவது வானப்பிரஸ்தனாவது இருந்து துறவு செய்தல் வேண்டும்” என ஜாபாலசுருதியிற் பிரத்தியக்ஷமாக விதி இருக்கின்றது. இந்தக் கிரமத்தில் நியமமில்லை;

உஹ்நாழி ருநழிகொ வா யஹ்நெவ விரஜெதஹ்நெவ புவமுஜஸ (ஜாபாலம்)

“அக்கினியை விட்டேனும், அக்கினியை மூட்டாதேனும், எந்தத் தினத்திலும் விரக்திபுண்டாயிற்றோ, அந்தத் தினத்திலே துறவு செய்க” எனச் சுருதியுண்வையான். முற் செனனங்களில் ஈட்டிய புண்ணியபரிபாகத்தினால், அந்தக் கரணங்கள் சுத்தமாயிருக்கப்பெற்ற ஒருவன் பிரமசரியத்தில் இருந்தவாறே துறவு செய்யலாம்.

ஃணாமி த்ரீணுவாக்யக்ய ரிநொ ரொகெஹிவிஸயெஷு

ஹவாக்யக்யரொகஹஹ ஹஜோநொ புவக்யபி

(மனுஸ்மிருதி. சு. ௩௦)

“மூக்கடன்களையும் இறுத்தே ஒருவன் மனசை முத்திக்குச் செலுத்தல் வேண்டும்; கடன்களை இறுக்காது மோகஸ்தை விரும்புவோன் அதோ

கதி அடைகின்றன” என்னும் வாக்கியம் உலகத்தை வெறுக்காதோன் மேற்று.

வீரஹாவா வ்ஸஷ டேவாநாஓ யொஹி ஓவாஸயதெ|

(யசர். வே. க. ௩. உ. ௫)

“அக்கினியை விடுப்பவன் தேவர்களின் புதல்வனைக் கொல்பவனே” என அக்கினியை விடுத்தல் கூடாதென நிஷேதித்தலான், துறவை அடைதல் பிரமசரியத்தினின்றே நிகழ்தல்வேண்டும் என்றும், கிரகஸ்தாச்சிரமத்திற் புகுந்தபின் அன்றும் என்றும் சிலர் கூறுவர். அங்ஙனமாயின்,

வநீ ஹக்வா ப்ருவ்ஜெக (ஜாபாலம்)

“வானப்பிரஸ்தனாகி அவன் துறவு செய்க”

உசுஸநாஹி ரநஹிகொ வா யஹரெவ விரஜே தஹரெவ ப்ருவ்ஜெக (ஜாபாலம்)

“அக்கினியை விட்டேனும், அக்கினியை மூட்டாதேனும், எந்தத் தினத்தில் விரத்தி புண்டாயிற்றோ, அந்தத் தினத்திலே துறவு செய்க” என்னும் விதிகள் வியர்த்தமாய்விடும். ஆகலின், பிரமசரியத்திருந்துதான், வானப்பிரஸ்தத்தி லிருந்துதான் துறவு செயல் வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தமில்லை. அக்கினி கொண்டும் கொள்ளாமலும் உள்ள ஆச்சிரமம் இரண்டேயாம்; அவற்றுள்ளே பிரமசரியும் துறவியும் அக்கினி கொள்ளாதவராவர்; கிரகஸ்தனும் வானப் பிரஸ்தனும் அக்கினிகொள்பவராவர்; அக்கினியை மூட்டிப் பின் அதனை விடுத்துத் துறப்பவனினும் பிரமசரியத்தினின்றவாறு துறப்பதுதான் முக் கியம் என்பதே பிரமசரியத்தினின்றே துறக்கவேண்டுமென்பவரின் அபிப் பிராயம். இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளாக்காற் சுருதி விரோதமுறும். ஆக லின், எல்லா ஆச்சிரமதருமங்களும் சித்தித்தன. (உ௦)

(௩) வ்ஸ்துதிமாத்திராதிகரணம்.

வ்ஸ்துதிஹி ஓவாஹாநாஹிதி வெஹாவஹக்வாஹி

(௩. ச. உக)

(ச௩௯) (யஞ்ஞ கன்மங்களை) யுற்றிருத்தலான் அவை வ்ஸ்துதி மாத்திரம் எனின்; அன்று, அவை புதியவாதலின் (அபூர்வமாதலின்).

ஒஹிதேஹகஹாஹிஹி ஓவாவீத (சார். க. க. க)

“ஒருவன் உந்தேம் எனப்படும் ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தைத் தியானிக்க” என்று தொடங்கி,

ஸ ஸ்ரீராமாநாத ரஸதரீ வரரீ வராமெய்யா ௨௩௩௩
யஜுதீயரீ (சார். க. க. ௩)

“அந்த உற்கீதம் இரசங்களுளெல்லாஞ் உத்தமமாயும், எட்டாவதாகிய உயர்ந்த தானதைப்பற்றி உயர்ந்ததாயும்” எனப் போந்த இவ்வியல்பினவாய உதாகரணங்களில், உற்கீதமுதலியவற்றின் தியானம் இரசங்களுளெல்லாஞ் சிறந்ததாக விதிக்கப்படுகின்றதா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) இரசங்களுளெல்லாம் சிறந்ததாக உற்கீதமுதலியவற்றின் தியானம் விதிக்கப்படவில்லை. ஆயின்,

உயரெவ ஜுஹுரீ ஸ்ரீமெய்யா மொக சூஹவநீயரீ |

“இதுதான் (பூமிதான்) சட்டுவம்; சுவர்க்கலோகம் ஆகவநீயம்” என்னும் வாக்கியங்களிற்போல, யஞ்ஞகன்மங்களுக்கு அங்கங்களாகிய உற்கீதமுதலியவற்றைக் குறித்து, இரசத்தில் இரசமாகச் சிறந்தது என்றதும் ஸ்துதிமாத் திரமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) அன்று; அவை அபூர்வமாதலின். அவை ஸ்துதிமாத் திரங்களன்று; பின் இரசங்களுளெல்லாஞ் சிறந்ததாகவுரைத்த உற்கீதாதி தியானம் விதிக்கப்பட்டதொன்றே; அவை அபூர்வமாதலின். ஆகலின், சட்டுவமுதலியவாகக் கூறப்பட்ட நியாயம் ஈண்டு அடாது; சட்டுவமுதலியவற்றிற் போல உற்கீதாதி விதி சந்தியில் இல்லையாதலின். ஆகலின், இரசங்களுளெல்லாம் இரசமாகிய உற்கீதமுதலியவற்றின் தியானம் விதிக்கப்பட்டதே யாம். (௨௧)

வாவஸுஜாது (க. ச. ௨௨)

(௪௪௦) விதிசப்தமுண்மையானும்.

உதீய மெவாவீத (சார். க. க. ௧)

“ஒருவன் உற்கீதத்தைத் தியானிக்க” என்னுமிடத்தில் விதிசப்தம் கேட்கப்படுகின்றது. இந்நியாயத்தினாலும் இரசங்களுளெல்லாஞ் சிறந்ததாக உற்கீத முதலியவற்றின் தியானத்துக்கு ஓர் விதி உண்டு. (௨௨)

(௪) பாரிப்பிலவாதிகரணம்.

வாரிவ்வாவஸுஜா உதி மெஹ விஸெஷிதகூக (க. ச. ௨௩)

(௪௪௧) பாரிப்பிலவ உபயோகத்துக்காக (அவைதன்) (உரைக்கப்படுகின்றன) எனின், அன்று; அப்படிப்பட்டன விசேஷிக்கப்படுதலின்.

பூததெய்வ ஹமெவ மெவெவாஹிநிமெவயூபிதிர
ஜுமாரி யுமெநவெளராமெஷண ஹ (மௌஷீ. க. ௧)

“திவோதாசன் குமாரனாகிய பிரதர்த்தனன் என்பான் யுத்தம் பொருஷம் என்பன காரணமாக உண்மையாய் இந்திரனுடைய இனிய இல்லத்துக்கு வந்தான்” என உபநிடதங்களில் அந்தந்த வித்தைகளின் முதற்கண்ணே கதைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை பாரிப்பிலவத்தின் பொருட்டா? இன்றேல் உபாசனா ஸ்துதிபொருட்டா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருஷபக்ஷம்) பாரிப்பிலவத்தின் பொருட்டே அசுவமேதயாகத்திலே அரசனைக் குடும்பத்தோடிருக்கச் செய்து, அத்துவரியுவினாலே அவன் சமூகத்தில் வைதிகக் கதைகள் கூறற்பாலன.

வாரிஷுவரோயக்ஷீத (ஆசுவலாயன சிரௌதகுத்திரம். ௧0. ௬. ௧0)

“அவன் பாரிப்பிலவத்தைச் சொல்க” என்னும் விதியினாற் பாரிப்பிலவம் என்னும் கர்மம் விதிக்கப்பட்டது;

ஸவ-பாணூஷாநாமி வாரிஷுவெ ஸாலகி

(ஆசுவலாயன சிரௌதகுத்திரம். ௧0. ௬. ௧0)

“பாரிப்பிலவத்தில் எல்லாக் கதைகளையும் அவர்கள் கூறுகின்றனர்” எனக் கூறப்படலான், உபநிடத ஆரம்பத்திலே நேரும் கதைகள் பாரிப்பிலவத்தின் பொருட்டேயாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) “விசேடிக்கப்படுதலின்” (என்று சூத்திரகாரர் கூறுகின்றமையின்) அவைகள் பாரிப்பிலவத்தின் பொருட்டன்று;

புரூஷேஹநி ரீநு-வெ-வஸுதொ ஸாஜா ஹித்யேஹநி யரோ வெவஸுதொ ஸாஜா (ஆசுவலாயன சிரௌத குத்திரம். ௧0. ௭. ௧, ௨)

“முதற்றினத்திலே விவஸ்வான் குமாரனாகிய மனு என்பான் அரசனாயிருந்தமையும், இரண்டாம் தினத்தில் விவஸ்வான் குமாரனாகிய யமன் அரசனாயிருந்தமையும் (கூறப்படல் வேண்டும்)” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால், பாரிப்பிலவத்துக்குரிய கதைகள் விசேடிக்கப்பட்டமையான். (௨௩)

உபநிடதங்களிலே நேரும் கதைகள் அடுத்துப்போதரும் உபாசனாவிதிகளோடு ஏகவாக்கியமாயிருத்தலான், அவை உபாசனைகளைத் துதித்தலின் பொருட்டாம் என்று சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

தயாவெகவாக்யதொவஸுயாக (௩. ச. ௨௪)

(௪௪௨) அந்தப் பிரகாரம் அவை ஏகவாக்கியமாகப் பொருத்தப்பட்டிருத்தலான்.

லொ ரொஜீக (யசர். வே. ௧. ௩. ௧. ௧)

“அவன் அமுதான்” என்றற்றொடக்கத்த கதைகள் எங்ஙனம் யஞ்ஞ கன்ம விதிகளோடு ஒன்றாய் இணைந்து நிற்கின்றனவோ, அங்ஙனம் இக்கதைகளும்

உபாசனாவிதிகளோடு ஏகமாய் இயைந்து உபாசனைகளைத் துதிக்கும்பொருட்டே உள்ளன.

(உச)

(நு) அக்கினீந்தநாதத்தியதிகரணம்.

சுத வஸவா^{நு}யநா^{நு}நவெகூ^{நு} (ந. ச. உரு)

(சசந) ஆகலின், அக்கினி யாதான முதலியவற்றுக்கு அபேகை இன்று.

மேலை அதிகரணத்தில் இறுதி ஆச்சிரமமுளதாகக் கூறப்பட்டது.

வித்தைக்குச் சாதனமாக அக்கினி யாதானம் ஆவசியகமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) கன்மம் ஞானத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்டமையான், வித்தையையுடைய துறவிகளும் வித்தைக்கு அங்கமாக யஞ்ஞாக்கினி முதலியவற்றை அதுட்டித்தல் சால்பாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். அவர்களுடைய வித்தையானது யாகாக்கினி யாதான முதலியவற்றை அபேகைக்கவில்லை;

வஸத வெவ ப்ரவ்ராஜிநொ மொகூ^{நு}ஹை^{நு} ப்ரவ்ராஜினி

(பிரு. சு. ச. உஉ)

“அந்தப் (பிரம) லோகத்தை விரும்பித்துறவிகள் வீடுகளைத் துறக்கின்றார்கள்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதியானது கன்மத்தை விடுத்தே வித்தையைப் பெற்றார் என அறிவுறுத்துகின்றமையின். ஆகலின், தமது ஆச்சிரமத்துக்குரிய தருமங்களைச் செப்வதில் அபேகையுடையது அவர்கள் வித்தை; அவர்களுக்கு அக்கினியை வளர்த்தன்முதலிய பொருந்தாமையின். (உரு)

(சு) சர்வாபேகைதிகரணம்.

ஸவா^{நு}பெகூ^{நு} அ யஜா^{நு}நி ஸ்ர^{நு}தெ ரஸவ^{நு} (ந. ச. உச)

(சசச) யார்க்கும் அபேகை உண்டு; யஞ்ஞ கன்மமுதலியவைகளை விதிக்கும் சுருதியுண்மையான், குதிரை விஷயத்திற் போல.

மேலை அதிகரணத்தில் இறுதி ஆச்சிரமத்தார்க்குரிய வித்தைக்குப் பொருந்தாமையான், அது அக்கினி யாதானத்தை அபேகைக்கவில்லை என நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது கிரகஸ்தாச்சிரமவிஷயத்திலே வித்தை கன்மத்தை அபேகைக்கின்றதா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) இங்ஙனமாகக் கிரகஸ்தர் விஷயத்தினும் யஞ்ஞாக்கினி யாதானமாகிய கன்மத்தை வித்தை அபேகையானது என்பேம். அது அந்தி

யாசிரமிகள் விஷயத்திற் சேராமையான், கன்மம் வித்தைக்கு அங்கமாக மாட்டாது. ஐயத்துக்கிடைய வித்தையானது தனக்கு அங்கமாயுள்ள கன்மத்தை அபேக்ஷிக்கும், அங்கியாதலின்; பிரயாணமுதலியன தரிசம் பூரணமாக முதலியவைகளுக்கு (உதவுதல்) போல என்பது அனுமானம். ஈண்டு அக்கினியாதான முதலிய கன்மம் வித்தைக்கு எங்ஙனம் அங்கமாகும்? பிரயாணமுதலிய (தரிசத்துக்கு) உதவுதல் போல, (வித்தைக்குப்) பலோபகாரியாயுள்ளதா? இன்றேல் உமியைப்போக்குதன்முதலிய தரிசத்துக்கு உபகாரமாதல் போல (ஆதானம் வித்தைக்குச்) சொருபோபகாரியாயுள்ளதா? முதற்கட் கூறியபிரகாரம் இருக்கமாட்டாது; கன்மத்தின்பயனாயிருப்பின், முத்தி அரித்தியமாய்விடும். பிந்தியதாயின் தரிசத்துக்கும் பிரயாணைக்கும் அப்படிப்பட்ட சம்பந்தமில்லாமையால் திருஷ்டார்த்தம் தவறுபடும். ஆகலின், கன்மம் ஞானத்துக்கு அங்கமாகாது. அதுபற்றிக் கிரகஸ்தர்விஷயத்தினும் ஞானமானது கன்மத்தை அபேக்ஷித்திலது எனின்,

(சித்தாந்தம்) யஞ்ஞகன்மங்களைச் செய்யவேண்டியவராகிய கிரகஸ்தர் விஷயத்திலே அக்கினிகோத்திரமுதலிய சமஸ்த கன்மங்களை ஞானம் அவாவிற்று;

கடுதேஹ வெஷாநாவவநெந ஸ்ராவணா விவிஷ்ணி யஜ்ஞந
ஷாநெந தவஸா ௨நாஸகெந (பிரு. சூ. ச. ௨௨)

“பிராமணர் வேதாத்தியயனத்தினாலும், யஞ்ஞத்தினாலும், தானத்தினாலும், தவத்தினாலும், விரதத்தினாலும் அவரை அறிகின்றார்கள்” எனச் சுருதி கூறுதலானும், யாகாதிகளும் சிவபெருமானால் நியோகிக்கப்பட்டிருத்தலானுமாம். குதிரை கமனத்துக்குச் சாதனமாயிருந்தாலும், அது கமனத்துக்கு உடுப்பு முதலியவற்றை வேண்டிநிறற்போல, ஞானம் கன்மத்தை அபேக்ஷிக்கும். பலத்தை அபேக்ஷியாது செய்யப்படும் கன்மமானது ஞானத்துக்குச் சொருப உபகாரமாக அங்கமாயிருத்தலின், முக்திபலம் அந்தக் கன்மத்தினால் எய்தவில்லை. ஆனால் சாக்ஷாத்நாக ஞானபலமே மோக்ஷம்; ஆதலின், கிரகஸ்தர் விஷயத்தில் ஞானம் யஞ்ஞமுதலிய கன்மங்களை அபேக்ஷிக்கின்றது. எல்லா ஆச்சிரமிகளுக்கும் அவ்வவர் ஆச்சிரமத்துக்குரிய கன்மங்களோடு ஞானம் இணைந்திருக்கவேண்டும். ஆகலின், வித்தை கன்மத்தோடு சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்பது யுத்தம். (௨௬)

(௭) சமதமாத்தியதிகரணம்.

ஸிஹோஷு வெதஸு தயாவிதௌ தவ்யெ ஸுஹமதயாதெஷு
விஷுவஸுநாஷெயதாசு (கூ. ச. ௨௭)

(சசநு) மேலும் (அவன்) சமம் தமமுதலியவற்றோடு இயைந்திருத்தல் வேண்டும்; அவைகள் விதிக்கப்பட்டபடியானும், அதற்கு அங்கங்களாதல்பற்றி அவை அவசியம் அறுஷ்டிக்கப்படல்வேண்டுமாதலினாலும்.

ஸாஷோ லாஹ உவரத விதிக்கூ ஸோஹிதொ ஹிதூத நெய்வாதுநு வபொது (பிரு. சு. ச. உள)

“சாந்தமும், தாந்தமும், உபரதியும், பொறுதியும் இயைந்தவனாய் அவன் ஆன்மாவில் (பரம) ஆன்மாவைப் பார்க்கவேண்டும்”

ஸ்ரீஹதிஷ்ரீநயொமூடிவெஹி (கைவ)

“சிரத்தையினாலும் பத்தியினாலும் தியானத்தினாலும் நீ அறிதி” என்றற் றொடக்கத்த வாக்கியத்தினால், வித்தையானது சமை முதலிய சம்பத்தியை அபேக்ஷிப்பதாகக் கேட்கப்படுகின்றது.

கிரகஸ்தாச்சிரமிகளுக்குச் சமைமுதலிய சம்பத்தி எய்துமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) யஞ்ஞாதியோடியைந்தமையால் வெகுவியாபாரவியா குலங்கையுடைய அவர்களுக்கு, அந்த உபரதிருபமாயுள்ள சமதமாதிகம் பத்தி எய்தமாட்டாதெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. கிரகஸ்தன் விஹிதகன்மங்களில் வியா பரித்துக்கொண்டிருப்பவனானும், நிஷித்தகாமியாதிகன்மங்களில் வியா பாரஹிதனாய்ச் சாந்திமுதலியவற்றையுடையனாயிருத்தல்வேண்டும்;

ஸாஷோ லாஹி (பிரு. சு. ச. உள)

“சாந்தம் தாந்த” முதலியவற்றானும்,

ஸ்ரீஹதிஷ்ரீநயொமூடிவெஹி (கைவ)

“சிரத்தா பத்தி தியானயோகத்தினால் அறிகுதி” என்றற்றொடக்கத்தவற்றா னும், சமைமுதலியன விதிக்கப்பட்டமையால், வித்தையை அடையும் பொருட்டு, அவை அங்கங்களாக அவசியம் கோடற்பாற்றாமாதலினாலும், உன்னுணர்ச்சிகளாகிய ராகத் துவேஷமுதலியவற்றை அடக்குதலே சமம்; விதிக்கப்படாத வியாபாரங்களிலிருந்து இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் திருப் புலதே தும்; நிஷித்தகாமிய கன்மவியாபாரத்திருந்து நீங்குதலே உபரதி; துவந்துவங்களைச் சகிப்பதே நிதினை; காமாதிதடைகளிலிருந்து நீங்கினவ னாய்ப் பரத்தை நோக்குதலே சித்தத்தின் சமாதானம்; புருஷார்த்தமில்லாத சகலஇதர சாஸ்திரங்களிலே பராமுகமாய்ப் பரவித்தியாமயமாகிய பரமான்ம தந்திர உபசிடத கோஷ்டியிலே மிகுந்த ஆசைகொண்டிருக்கின்ற சத்துவ

கனையே சிரத்தை; சகல இதர தேவதா பூஜையிற் பற்றின்றி முனித கரணங்க
ளோடு அடையற்பாலதாய் விசிஷ்டமாயுள்ள அஷ்டாங்கங்களோடு இயைந்து
சிவபெருமானுக்குத் தொண்டுசெய்தலாகிய வைதிகக் கிரியையே பக்தி; பர
மானந்தாவேசமாகிய மகாமோக்ஷலட்சுமியைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும்
(ஆசையின்) வேகமே முழுட்கத்துவம்; வைரக்கியமுடையனாய், இம்மை
மறுமை இன்பங்களிலே ஞாதுமலனாய், நித்தியாநித்தியங்களை நிச்சயிக்கும்
விவேகமுடையனாயுள்ள அவனாலேசமை தமை முதலியன அடைதல்வாயி
லாக, இந்த மோக்ஷ இச்சை எய்துகின்றது. இந்த விவேகமுதல் முழுக்கூறு
இறுதியாயுள்ள பரதருமங்கள் கித்தையின்பொருட்டு எல்லா ஆச்சரியங்களா
லும் கிசேஷமாக அதுஷ்டிக்கற்பாலனவாம். (உஎ)

(அ) சர்வாந்நா நுமத்தியதிகரணம்.

ஸவகாஹாநுஸிதிபூ ப்ராணாத்யய தஜ்ஜாதநாக் (ந. ச. உஅ)

(சசு ஈ) பிராணனுக்கு மோசம் வருங்கால் எவ்வகை உணவுக்கும் அநுமதி உண்டு; அதற்குச் சுருதி காணப்படலான்.

நஹுவா வளவு விழி கிணை நா நனுவலி (சாந். நு. உ.க)

“இதை அறிந்தவனுக்கு அன்னமாகாததொன்றுமில்லை” எனப் பிராண வித்தையிலே சுருதி கூறுகின்றது. இந்த வாக்கியம் பிராணவித்தையுடையாளுக்கு எல்லா அன்னமும் (உண்ண) அநுமதி செய்யப்பட்டதாக அறிய வருகின்றது. இது நியாயமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) வேறுவகையால் யாவர்க்கும் கிடைக்கற்பாலதாகிய
பேசனம் கருதியில் விதிக்கப்படவேண்டியதின்மையின், அறியப்படாதன
வாய்க் கிடந்த உணவுவகை அனைத்தையும் உண்ண அநுமதி செய்தலே
நண்டு விதிக்கப்பட்டதாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. பிராணவித்தியார்ஷ்டனும் எக்காலத் தும் எல்லா அன்னத்தையும் உண்ணுதற்கு அனுமதி செய்யவில்லை; ஆனால் பிராணபாயத்திலாம். அதிகசத்தியுடைய உஷஸ்தி பிரமத்தை அறிந்தான யினும், பிராணபாயகாலத்திலேதான் உச்சிஷ்டபோசனஞ் செய்ததாகச் கூறுகி கூறுகின்றது.

[illegible]

தாநவெஷு பூரண ஹ்நாநுவாந ஶித்ருஹ்ஷு ௦ வெவெ ஶீக
ஸூரதி ஹ்வாவா நவ்ஷிஷெதெ ஶ்ஷுஹ்ஷு ஶ்ஷி நவா ஶ்ஷிஷி
ஶீரௌநவாடி ஶிதி ஹ்வாவா காரோ ஶி உஷ்வாநடி (சாந். க. ௧௦. ௧)

“கன்மழைகளாற் குருதேசங்கள் அழியும்போது, உஷஸ்தி சாக்கிராயணர்
என்பார் தம் கன்னிகையாகிய மணியோடு இப்பியகிராமத்தில் யாசகராய்
வசித்தார்; ஓர் பிரபு பயறுப்பதைக் கண்டு, அவரை இவர் யாசித்தார்; அதற்
குப் பிரபு சேஷமாயிருப்பனவேயன்றி வேறு அதிகம் இல்லை என்றார்;
உஷஸ்தி அவற்றை உண்ணக்கொடும் என்றார்; அவர் அந்தப் பயற்றை
அவர்க்குக் கொடுத்துப் பாணஞ் செய்தற்கும் சிறிது இருக்கின்றதென்றார்;
மீனார் அதற்கு உஷஸ்திநான் அதைக் குடித்தால் மற்றொருவனாற் குடித்து
எஞ்சியதை நான் குடித்தேனாகி அசுத்தனவேன் என்றார்; அதற்குப் பிரபு
அந்தப் பயறுகளும் சேவித்தனவன்றோ, அதனால் அவைகளும் அசுத்த
மன்றோ என்றார்; அதற்கு உஷஸ்தி (அங்ஙனம்) அன்று, நான் அவற்றை
உண்ணவிடற் சீவித்திருக்கமாட்டேன்; ஆனால் ஜலபானம் பண்ணுதல் இன்ப
மாத்திரமேயாம்” என்று சுருதியிற் கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், பிராணன்
அபாயத்திருக்கும்போதுதான் பரவித்தையுடையானும் எவ்வகையாகிய
உணவையும் உண்ணலாம் என்று அநுமதி உண்டு. (௨௮)

சுவாயாது (௩. ச. ௨௯)

(௪௪௭) பாதை இன்மையானும்.

சூஹாரஸுபெஷ ஸுதஸுபெஷ ஸுதஸுபெஷ பூவா ஸுபதி
ஸுபதிஹ்ஷு ஸவ-ஹ்ஷுநா ஶ்ஷுரோகூம் (சாந். எ. ௨௬. ௨)

“ஆகாரம் சுத்தமாயிருக்குங்காற் சத்துவசுத்தி உண்டாகின்றது; சத்துவ
சுத்தியாகுங்கால் உறுதியாகிய ஞாபகம் எய்துகின்றது; ஞாபகம் உறுதியா
குங்கால் எல்லாக் கட்டும் மோசனமாகின்றன” என்னுஞ் சுருதிவாயிலாக
ஆஹாரசுத்திக்குப் பாதை (தடையாதுமின்மையானும், உயிர் சந்தேகத்
துக் கிடமாயிருக்கும்போதுதான் எவ்வகை உணவுக்கும் அநுமதி (செயற்
பாற்றி). (௨௯)

சுவி ஹ்ஷுஷெதெ (௩. ச. ௩௦)

(௪௪௮) ஸ்மிருதியினுங் கூறப்படுகின்றது.

பூரணஸுபயோபஹா யொ ஶ்ஷித்ரு யதஸுதம்

ஶ்ஷிஷெதெ ந ஸவாவெந வடி வத்ருவிவாஹஸா||

“ஆன்மா அபாயத்திருக்கும்போது எவ்விடத்திருந்தேனும் அன்னத்தை
ஒருவன் உண்ணுங்கால், அவன் தாமரையில் நீர்போலப் பாவத்தினாற்சூ
டக்குண்ணான்” என ஸ்மிருதியிற் கூறப்படலான், சீவாபாயத்திலேதான்

எவ்வகை அன்னமும் (உண்ண) அதுமதி ஸ்மிருதியிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (௩௦)

ஸஸ்யாதொ ஸ்காரோரெ (௩. ச. ௩௧)

(சசக) ஆகலின் இச்சித்தவாறு செய்தல் கூடாதெனச் சுருதியுண்மையானும்.

தஸ்ய ஸ்ராவண ஸுரார ந விஸேக்

“ஆகலின், பிராமணன் சுராபானஞ் செய்யப்படாது” என்பதினால் ஆசை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதுபற்றிச் சுருதியும் இருக்கின்றது. ஆகலின், பிராமண சம்சயம் எய்துங் காலத்திலேதான் வித்துவானும் எவ்வகை உணவையும் உண்ணலாம் என்னும் அதுமதி (போதரும்). அஃதொழிந்து நிவித்தாசுரணஞ் செய்தார் சிவபெருமானது ஆஞ்ஞக்குத் துரோகியாவான் என்பது கருத்து. (௩௧)

(க) ஆச்சிரமகர்மாதிகரணம்.

விஹிக்ஷா ஸுஸ்கேதோவி (௩. ச. ௩௨)

(ச௫௦) விதிக்கப்பட்டமையானும் ஆச்சிரமதருமங்களும் (கவனிக்கற்பாலன).

யாவஜீவ ஸ்நஹோத்ர ஜஹோதி

“சீவபரியந்தம் அக்கினிகோத்திரத்தைச் செய்கின்றான்” என விதிக்கப் பட்டமையானும்,

யஜே ந ஹோந ந (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“யஞ்ஞத்தினாலும் தானத்தினாலும்” எனச் சுருதியானது வித்தையைத் தேடிதற்கு (அவை) சாதனமென்று கூறுதலானும், ஞானவீனனாகிய கிரகஸ்தனுக்கு ஆச்சிரம கன்ம யாகமுதலியன அநுஷ்டிக்கற்பாலன எனப் பெறப்படுகின்றது. (௩௨)

ஸஹகாரிக்ஷேந ஹ (௩. ச. ௩௩)

(ச௫௧) உடந்தையாயிருத்தலானும்.

வித்தையுடையவன் விஷயத்தினும்,

விடிஹாவிடிஹ (சசா. ௧௧)

“வித்தையையும் அவித்தையையும் (அறிந்தவன்)” என்னுஞ் சுருதியானது அன்வ வித்தைக்கு அங்கமாயிருப்பன என்று விதித்தலான், அவை அநுஷ்டிக்கற்பாலன எனப் பெறப்படுகின்றது. வித்தையில்லாதவனாலும் வித்தை

புடையவனாகவும் யஞ்ஞமுதலியன வித்தியாசாதனமாகவும் வித்தியாங்கமாகவும் இரு முறையோ ஒரு முறையோ அதுஷ்டிக்கற்பாலன? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) இரு விதியும் பலமாயுண்மையான், அவை இரு முறை அதுஷ்டிக்கற்பாலன எனின், (௩௩)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

ஸவ-யா-வி த வளவொலயவி-மூக (௩. ச. ௩௪)

(சௌ) எப்பிரகாரத்தாலும் அவை ஒன்றும்; உபய விங்கங்களுண்மையின்.

இருவேறு பிரகரணங்களிலே நேரும் இரு விதிகளால் அந்த யஞ்ஞமுதலியன இருவகை உருவங்களை அடைவனவாகவிருந்தாலும், அவை எவ்விடத்தும் (ஒன்றும்); அங்ஙனம் அறியப்படலான். இங்ஙனம் கருமசொருபம் ஒன்றாயிருத்தலாற் சமயோக பிருதத்துவ நியாயத்தினால் விரோதமின்று; ஒரேதரத்திற் பிரயோகிக்கப்பட்டாலும் இரு விதியின் பலத்தினால் ஒரே கன்மமானது இருவேறு உருவங்கள் எய்துமாதலின், “யஞ்ஞபுபம் காதிரமரத்தினால் ஆகின்றது” எனவும், “வீரியகாமன் காதிரமரத்தினால் யஞ்ஞபுபத்தைச் செய்க” எனவும் போந்த இருவசனபலத்தினால் நித்தியகாமிய கன்மங்களுள்ளே ஒரே யஞ்ஞபுபம் (பிரவேசித்தல் போல), வித்தையுடையவன் விஷயத்தில் அங்கமாகவும், வித்தியாஹீனன் விஷயத்திற் சாதனமாகவும் யஞ்ஞகன்மங்கள் விதிக்கப்பட்டமையால், இந்த (இரண்டுக்குமாக) ஓர்கால் யஞ்ஞமுதலியன அதுஷ்டிக்கற்பாலன. (௩௪)

சுநஹிவஹ டி-ய-தி (௩. ச. ௩௫)

(சௌ) இசைவாயிருத்தலையுஞ் சுருதி கூறுகின்றது.

ய-பெ-ண வா-வ வே-ந-தி (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௪௬. ௧௦௦)

“தருமத்தினாலே பாவத்தைப் போக்குகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியானது வித்தையின் உற்பத்தியைத் தடுக்கும் பாவத்தைப் போக்குதல் வாயிலாக, வித்தைக்கு இசைவாகிய கன்மாதுஷ்டான காரியத்தையும் கூறுகின்றது. ஆகலின், முன் சொல்லியது விரோதமின்று. (௩௫)

(௧௦) அந்தராதிகரணம்.

சுஹராவா-வி து த-பு-ஷ்ட- (௩. ச. ௩௬)

(சௌ) விலக்காயுள்ளோர்க்கும் அது காணப்படலான்.

ஆச்சிரமிகளுக்கு ஞானம் வேண்டற்பாலதாகக் கூறப்பட்டது. ௪௦௦

ஆச்சிரமங்களிலே சேராதோர்க்கும் ஞானம் வேண்டியதா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) (பிரமசரியத்தை விடுத்துக் கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலே பிரவேசியாத) ஸ்நாதகனும், தாரமிழந்தவர்களும் அநாச்சிரமிகள் ஆவர். இவர்களுக்குப் பிரம்மத்தை எய்தாது; வித்தையைச் சம்பாதித்தற்குச் சாதனமாய்ப் போந்த ஆச்சிரம தருமங்கள் யாதாமின்றுமெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதாம். இரைவகர்முதலாயினோரும் வித்தையைப் பெற்றாரெனச் சுருதியிற் காணப்படுதலான் ஞானம் அநாச்சிரமிகளுக்கு எய்துகின்றதன்றோ. (௩௬)

வித்தைக்குச் சாதனமாகிய ஆச்சிரமதருமங்கள் இல்லை எனக் கூறப் பட்டதுபற்றிச் சூத்திரகரர் கூறுகின்றனர்.

கவி. உ ஸ்யு-தெ (௩. ச. ௩௭)

(ச. ௩௮) ஸ்மிருதியினுங் கூறப்படுகின்றது.

ஜபெயுமெநவ து ஸ்மலிஜெயு ஸ்ராவணோநாசுஸ்யஸ்யம்

கூயு-பாடிஹி நவாகூயு-பாடிநெசுராவாஹண உயு-தெ

(மனுஸ்மிருதி. உ. ௧௭)

“செபத்தினுன்மாத்திரம் பிராமணன் சித்தியடையவேண்டும்; இதற் சந்தேகமின்று; ஏனையவற்றைச் செய்யினும் செய்யலாம், விடினும் விடலாம்; தண்ணளியுடையவனே பிராமணன் எனப்படுவன்” என்னும் ஸ்மிருதியினால், அநாச்சிரமிகளும் செபமுதலியவற்றால் வித்தியாதுக்கிரகம் எய்துகின்றார் எனக் கூறப்படுகின்றது. (௩௭)

விஸேஷாநுமுஹு (௩. ச. ௩௮)

(ச. ௩௯) விசேஷகருமங்களானும் அநுக்கிரகம் எய்துகின்றது.

தவஸா ஸ்ராவணயெயு-ண ஸ்ராவா விடியாஅதாநிவிஷி

(பிர. க. ௧௦)

“தபசினுளும், பிரமசரியத்தினுளும், சிரத்தையினுளும், ஞானத்தினுளும் (பர)மான்மாவை நாடி” என்னுஞ் சுருதியானது ஆச்சிரமங்களுக்கு நியதமாகிய தருமவிசேஷத்தினுளும் ஞானனுக்கிரகம் எய்துவதாகக் கூறப்படுகின்றது. (௩௮)

ககஷிதாஜ்யாயொலிமாஹு (௩. ச. ௩௯)

(ச. ௪௦) ஆகலின் மற்றது உயர்ந்தது; இலிங்கவுண்மையானும்.

ஸஞ்ஜயாநீன வுநராவத்யேக]

“அக்கினிகளை விடுத்துப்போய் அவன் மீண்டு வாராதிருப்பானாக” எனவும் சாஸ்திரங்கள் இறங்குதலைத் தடைப்படுத்துகின்றன. ஆச்சிரமத்தினின்று ஏறுதற்கு விதி இருத்தல் போல, இறங்குதற்குச் சாஸ்திரங்களில்லை. அவ்வாறே இறக்கத்தைச் சுருதிகள் வெளிப்படையாய்த் தவிர்த்தலானும், இறக்கத்துக்கு உடன்படுஞ் சுருதியின்மையானும், (உயர்ந்த ஆச்சிரமத்தினின்று இறங்குகின்ற அவர்களுக்கு) ஞானாதிகாரமில்லை; சைமினிக்கும் இதுவே சம்மதம். (ச௦)

உயர்ந்த பதவியிலிருந்து இறங்கிவனுக்குப் பிராயச்சித்தாதிபினால் வித்தியாதிகாரம் இல்லை என்று சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

நவாயிகாரிகேவி வதந்நாநு ரோநா துத்யொமுக (௩. ச. சக)

(சநுக) யோக்கியதையைக் கொடுக்கத்தக்க பிராயச்சித்தமும் இல்லை; ஸ்மிருதி கூறுமாறு வழுவதல்பற்றி அது அவர்கட்கியையாமையின்.

மீமாஞ்சாதிக்ஷணத்து (சு. அ. ௨௨-இல்) நெறி தவறிய பிரமசாரிக்குக் கர்த்தபபலி (கூறப்பட்டாற் போல, யோக்கியதா) அதிகாரத்துக்கு இலக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராயச்சித்தமானது (ஆச்சிரமத்தில்) உயர்ந்து வழுவினவனுக்கு எய்தாது;

ஞானுயொ நெநவிகு யஜீ-0 யஸு ப்ரவ்வெத நாரி

ப்ராயஸித நவரூபி யெந ஸுநெஷு கூதூஹா||

“நைஷ்டிகப் பிரமசரியத்துக்கு ஏறிய மனுஷன் அதினின்று தவறுவானாயின், அந்த ஆன்மாவைக் கொன்ற அவன் சுத்தி எய்துமாறுள்ள கமுவாயைக் காண்கிலேன்” என்று ஸ்மிருதியானது அவனுக்குத் தகுதியாக்கப் பிராயச்சித்தத்தை மறுத்தலான்; அவன் அந்தப் பிராயச்சித்தத்துக்கு யோக்கியனாகான். (சக)

உவவ-0வ-0வினெகெஹவரோநவ துத்யொமுக (௩. ச. சஉ)

(சக௦) உபபாதகம் (என்ப) சிலர்; போசன (விஷய)த் திற்போலப் (பிராயச்சித்தம்) உண்டு (என்ப); இது கூறப்பட்டது.

உபபாதகமாயிருத்தலான், சிலர் பிராயச்சித்தத்தை அங்கேரிக்கின்றார்; மதுவை உண்டு பிராயச்சித்தங் கோடல் போல.

உதூரெஷாநெஹதடிவிரோயி|

“பிரமசரிய விஷயத்திற் கூறப்பட்டது விரோதமில்லாவிடத்து உயர்ந்த ஆச்

கிரமிகளுக்கு எய்துவதாம்” என்னும் வாக்கியத்திற் பிரமசாரிக்கு எது கூறப்பட்டதோ, அது விரோதமில்லாவிடத்து மற்ற ஆச்சிரமிகளுக்கும் பொருந்தும் என்பது பெறப்பட்டது. (சஉ)

வஹிஸ்துபயயாவி ஸுதே த ராஹாராது (க. ச. சக)

(சகக) ஆயின் அவர் இரு பிரகாரத்தானும் புறத்தே திற்கின்றார்; ஸ்மிருதியும் ஆசாரமுமுண்மையான்.

உபபாதகமாயிருந்தாலும் மகாபாதகமாயிருந்தாலும், இந்த (அதிக கிரமிகள் வைதிக) கன்ம அதிகாரமுதலியவற்றினின்று பஹிஷ்கரிக்கப்படுகின்றனர்;

புராயஸிதஹவாஸி யெந ஸுதே த ராஹாராது (க. ச. சக)

“ஆன்மாவைக் கொல்பவன் சுத்தியடைதற்குரிய பிராயச்சித்தத்தைக் காண்கிலேன்” என ஸ்மிருதியிற் கூறப்படுதலானும், சிஷ்டர் (சங்கத்தி) நின்று பஹிஷ்கரிக்கப்படுதலானுமாம். ஆகலின், ஆருட பத்திற்கு (உயர்ந்து வழுவின்ருக்கு) ஞானாதிகாரம் எப்பிரகாரத்தானும் இல்லை. (சக)

(கஉ) சுவாமியதிகரணம்.

வாஸிநஃ ஹஸுதே நித்யா தேயம் (க. ச. சச)

(சகஉ) யஜ்மானனுக்குப் பலம் கூறப்படலான், என்பர் ஆத்திரேயர்:

முற் கூறப்பட்ட உற்கிதாதி உபாசனாவுடனாம் யஜ்மானனுக்கா? இன்றேல் இருத்துவிக்குக்களுக்கா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) உற்கிதமுதலிய உபாசனை யஜ்மானன்பொருட்டே அதுஷ்டிக்கற்பாற்று; அவனுக்கே அதிவீரியமாகிய பலத்தைக் கொடுப்பதாகக் கேட்கப்படலான். இருத்துவிக்குக்களால் (அதுஷ்டிக்கற்பாலது) என்பது ஆத்திரேயர் கொள்கை (எனின்), (சச)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

சுதிஷ்டிதேயஸுதே த ராஹாராது (க. ச. சக)

(க. ச. சக)

(சகக) அனை இருத்துவிக்கின் கன்மம் என்பது ஒளடு லோமி (கொள்கை); அவர்க்குத் தக்ஷிணை கொடுக்கப்படுகின்ற தன்றோ.

வஸு விஷு தா தா ஸுதே த ராஹாராது (சாந். க. எ. அ)

“இதனை அறிந்த உற்காதா கூறுவாராக” என்னும் சுருதிவாக்கியசேஷத் தான், உற்காதாவே உபாசிக்கவேண்டும் என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இருத்துவிக்குக்கே அவ்வதுஷ்டானம் உரியதென்பது ஒளடுலோமிமதம்.

(ஆகேஷம்) ஒருவன் ஒன்றைச் செய்ய, அதன் பலம் மற்றொருவனுக்குச் சேறல் எங்ஙனமெனின்,

(உத்தரம்) முக்கிய கருமத்துக்குப் போல மற்றை அங்க கருமங்கள் அனைத்தையுஞ் செய்யும்பொருட்டு யஜமான்னாலே இருத்துவிக்குக்கள் (தக்ஷிண) கொடுக்கப்படுதலான், சாங்ககருமாதுஷ்டானத்தின் பொருட்டே இருத்துவிக்குக்கள் எஜமானால் (தக்ஷிண) இறுக்கப்படுகின்றார்கள். ஆதலின் இருத்துவிக்கினாலே செய்யப்பட்டது யஜமானாலே செய்யப்பட்டதே. ஆகலின், யாககர்த்தாவுக்கே பலமுஞ்சேருமென்பதில் விரோதமில்லை. (சுரு)

(௩௩) சககாரியந்தரவித்தியதிகரணம்.

ஸஹகாயு-ஹாவியி வக்ஷண துத்யஹூதொ விஜ்ஞாஷ்வகூ

(௩. ச. சசு)

(சசுசு) வித்தையுடையானுக்கு யஞ்ஞவிதிமுதலியபோல, முன்றாவதாகிய (மௌனம்) மற்றோர் சககாரியாக விதிக்கப்படுகின்றது; பிரசித்தமாதலின்.

கஸூரீ ஸ்ராவணம் வாஸிசுனிவி-ஹ்வாவெந திஷ்டாவெஸூஸூஸூ வாஸிசுனி நிவி-ஹ்வாய ஃகூகி (பிரு. ௩. ௩. ௧)

“ஆகலின் பிராமணன் பாண்டித்தியம் எய்திய பின்னர் பால்லியமாயிருக்க நாடுவானாக; பாண்டித்தியத்தையும் பால்யத்தையும் விடுத்த பிற்பாடு முனியாய் இருப்பானாக” என்று ககோளப்பிராம்மணத்திலே கூறப்படுகின்றது. அநேக உபநிடதங்களின் தாற்பரிய நிர்ணய ரூபமாகிய பாண்டித்திய முழுமையும் அடைந்து (பிராமணன் ஒருவன்) பால்லியமாய் (இருக்கவேண்டும்; அஃதாவது) இராகத்துவேஷமுதலிய அனைத்தையும் விடுத்துப் பால்லியத்தை ஒத்த மற்றோர் நிலையிலே நிற்கவேண்டும் (என்பதே); பாண்டித்தியம் பால்லியம் என்பனவற்றை முழுதும் நாடிக்கொண்டு பின்னர் முனியாதல் வேண்டும்.

ஈண்டுப் பாண்டித்தியமும் பால்லியமும் விதிக்கப்பட்டாற்போல, முனியின் நிலையும் (மௌனமுந்) விதிக்கப்பட்டதா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) முனி என்றவிடத்து “ஆருக” (உவெசு) என்னும் விதிப்பிரயோகமின்மையான், அது விதிக்கப்படவில்லை எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. வித்தையுடையானுக்கு யஞ்ஞாதி
கள் போலப் பாண்டித்தியம் பால்லியம் என்பவற்றுக்கு மூன்றாவதாகிய
மற்றோர் சககாரியமாய் மௌனம் விதிக்கப்படுகின்றதே; மிகுதியும் தியா
னஞ் செய்பவனுக்கே முனி என்னும் சப்தம் பிரசுத்தமாதலின். வித்தை
யைப் பெறும்பொருட்டு உபாசியவியடியமாயுள்ளதை இடைவிடாது அப்பி
யாசஞ் செய்வதாயுள்ள இந்தப் பிரகிருஷ்டமாகிய தியானத்தில் “அவன்
நிற்க” (அஷ்டாஸைக்) என்னும் சப்தத்தை வருவித்துக்கொள்வதினால்
விதிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின், வித்தையுடையானுக்கு மௌனவிதி நேர்ந்
திருக்கின்றது. (சக)

“சூடும்பஸ்தலாய், பரிசுத்தமாகிய ஸ்தானத்திருந்து வேதாத்தியயனஞ் செய்துகொண்டு” என்று தொடங்கி, “இங்ஙனம் ஆபுசுபரியந்தம் ஒழுகுகின் றவன் பிரமலோகத்தை அடைந்து மீளத்திரும்புவானல்லன்” எனச் சார் தோக்கியத்திற், கூறப்பட்டமைபற்றி, எல்லா ஆச்சிரமிகளிடத்திலும் வித்தை உளதாகக் காணப்படலான். இங்கே கிரகஸ்தாச்சிரமத்தோடு சுருதி இங்ங னம் உபசங்கரித்தல் எல்லா ஆச்சிரமிகளுக்கும் அது உண்டெனக் காட்டும் பொருட்டன்றோ; இங்ஙனம் அத்தியாசிரமவசனமும் எல்லா ஆச்சிரமிகளுக் கும் அது உண்டெனக்காட்டும்பொருட்டேயாம். ஆகலின், எல்லா ஆச்சிரமி களுக்கும் வித்தை உண்டே. சந்நியாசம் என்னும் பதம் பலங்கனையெல்லாம் விடுத்தலின் மேற்று. யதித்தன்மை என்பது ஜிதேந்திரியத்தின் மேற்று. ஈதெல்லாம் எல்லா ஆச்சிரமிகளுக்கும் நேர்கின்றனவே. (சஎ)

(கரு) பாசுபதவிரதாதிசுரணம்.

மேளநவ திதரொஷா வேடுவெடியாசு (க. ச. சஅ)

(சுசுசு) மௌனம் போல மற்றவர்களுக்குங் கூறப்படலான்.

[illegible]

“ஆசையை அறுத்து, ஏதுஜாலங்களின்மூலத்தைப் புத்தியினாற் சிந்தித்து உருத்திரரிடத்தே மனசை நிறுத்துக; உருத்திரரிலே ஏகத்துவம் கூறுபு; அன்னமும் பலமுமாகி, நித்தியமும் பழையோருமாகிய உருத்திரரைத் தபசி னாலே (ஞானத்தினாலே) நீவிர் ஒருக்கிப் பற்றுக, இது பாசபதவிரதம்” எனப் பாசபதவிரதம் அதர்வசிரசிற் கூறப்படுகின்றது. புராணங்களினும் பிரசித்தம்.

இந்தப் பாகபதரிஷ்டர்க்கு ஞானப்பேறும் முத்தியும் எய்துமா? எய்தர்வா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) இந்தப் பாசபதவிரதம் ஆச்சிரமங்களுக்குள் அடங்கா மையானும், காலவரையறையுடையானும், கிருஷ்ணர் முதலாயினோரார் புத்திரப்பேற்றின் பொருட்டு அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருத்தலானும், அவார்தர பஸ்பேபறொழிந்து அவர்களுக்கு மோகூசித்தியில்லையாம் எனின்,

(சித்தார்தம்) கூறும், இந்த விரதத்தை மரணபரியந்தம் அதுஷ்டிப்பவர்களுக்கு முத்தியே பேறு; ஞானப்பேறும் பரப்பிரமமாகிய சிவபெரு

மாணத் தியானஞ்செய்தலேயாம்; முனியின் நிலைமைபோலம் பிணைப்பேற்ற
தும் சமம் தமமுதலிய மற்றைப் பரதருமங்களும் பாசபதம் எனப்படும். விர
தத்தினும் உபதேசிக்கப்பட்டிருத்தலினாலும்,

ஸூத்ர வாக்யவாஹம் | ஸூத்ர ஸாஸ்திரம் வெவஸாஸாணிய
பிஷ்ணு-கவஸாஸியவதி வுதகெதக வஸாஸக்ய | சுழ்ரிதிராதிநா
வஸுமுஷிகா விஜ்ஜாஸாமி ஸஸுஸெதவாந் வுதகெதவா
ஸாஸகம் வஸாவாஸ விவோக்ஷாய (அதர்வசிரசு)

“உருத்திரரில் ஏகத்துவம் கூறுப; அன்னமும் பலமுமாக நித்தியரும் புரா
ணருமாகிய உருத்திரரைத் தபசினால் ஒருக்கிப் பற்றுக்;” ‘அக்கினி என்பது
பசுமம்’ என்றற்றொடக்கத்த மந்திரத்தினாலே விபூதியை எடுத்து, அங்கங்
ளிலே தொட்டு, அவற்றைப் பூசினடுக; ஆகலின், இந்தப் பாசபதவிரதம்
பாசத்தினின்று பசுவை மீட்கும் பொருட்டுள்ளது” என அப்பாசபத நிஷ்
டர்க்கும் சிவத்தியானத்தினால் பாசத்தை அறுத்தலாகிய மோக்ஷபலத்தின்
சம்பந்தம் பெறப்படுகின்றமையானுமாம். ஆகலின், ஆயுசுபரியந்தம் (வை
திக) பாசபதவிரதத்தை அதுஷ்டிப்பவர்க்கு முத்திதான் பலம்.

ஆச்சிரமங்களுள்ளே அது அடங்கவில்லை என்பதுபற்றிச் சூத்திரகாரர்
கூறுவாராயினர். (சஅ)

சுநாஸிஷ்வ-வ-ஸூநாயக (ந. ச. சக)

(சசௌ) தன்னைக் காட்டாமல்; சம்பந்தமுண்மைபின்.

மற்றோர் ஆச்சிரமமாகத் தன்னைக் காட்டாது அவ்வியக்கமாயிருந்தா
லும், பாசபதாச்சிரமமானது ஞானசாதனத்துக்குரிய பிரமசரியமுதலிய யதி
தர்மங்களை அடக்கி, அத்தியாசிரமம் எனப் பெயர் படைத்து, பரசிவனை
அடைதற்குக் காரணமாய், சுவதந்திரமாய் (வாய்ந்தது) இந்த ஆச்சிரமபே
தம்.

யாவஹஸீரவாதம் வாஜாநாஸபியாவிவா (வாயு. பூர். உக: அ)

“சரீரந்தம் வரையுமேனும், பன்னிருவருஷமேனும் அதுஷ்டிக்க” என்
னும் சரீலாகத்திற் கூறப்பட்டவாறு, பாசபதவிரதமானது சேவபரியந்தமே
னும், சொற்பகாலத்துக்கேனும் அதுஷ்டிக்கப்படுவதென இருவகைப்படும்.
இந்த இரண்டிலே சேவபரியந்தம் அதுஷ்டிக்கப்படுவது * அத்தியாசிரமம்

* உபக்கிரமணிகை (நசக-நசக-ஆம்) இலக்கம் வரையும் உபப்பிருங்கணப்
பிரமாணகிதமாய்த் காட்டப்பட்டவாறு இச்சைவபாஷ்யகாரரும் அத்தியாசிரமம்
என்றதற்குப் பாசபதவிரதம் என்று பொருட்படுத்தினாராக, சங்கராசாரியர் (சவே.
க. உக-இற்) கண்ட அந்த அத்தியாசிரம சப்தத்திற்குப் பரமசம்சன்னியாசியென்
து உபப்பிருங்கணங்களுக்கெல்லாம் முரணுறப் பொருள்செய்து தவறுண்டனர். அந்

ஊனப்பட்டு மோகூத்துக்கு வாயிலாகும்; மற்றது போகவேறுதவாயுள்ளது. இங்ஙனம் போகமோகூவேறுதவாய் இருதிறப்படும் அந்த விரதமானது சிவப்பிரசாதத்தைப் பாலிப்பதெனச் சுருதி விதிக்கின்றது. சுருதிவாக்கியம் அப்பிராமாண்ணியமாகாதிருக்கப் பொருள்செய்யப்பற்றது. (௪௯)

(௧௬) ஐகிகாதிசுரணம்.

வெணவிக ௧ ஶ்ருஷுஷ் திஸ்யெதஹ்நாஹ (௩. ௪. ௫௦)

(௪௯௮) இந்தப் பிறப்பிற் பிரதிபந்தமில்லாதொழியிற் (பயன் சித்தியாகின்றது); அங்ஙனஞ் சுருதி காட்டுதலான்.

மேலே கூறப்பட்ட உபாசனாநிஷ்டர்களுக்கு மோகூதபலம் இச்செனனத்திலா? இன்றேல் மறுசெனனத்திலா? என்பது சந்தேகம்.

(புருவபக்ஷம்) அது ஆராயப்படுகின்றது. இந்தச் சென்மத்திலே முக்தி எய்துவதென்று விசுவசித்துப் புருஷன் உபாசனையிற் பிரவர்த்திக்கின்றானன்றி, சென்மாந்தரத்தையுற்றன்று. பயனைக் குறித்து எவன் தாமசத்தை விரும்புவன்? ஆகலின், பயனுளதாயின் அது இச்செனனத்தில் முக்திபலம் எய்தும், இன்றேல் ஓர்காலும் எய்தாதெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். பிரபலமாகிய மற்றோர் கருமப் பிரதிபந்தம் இல்லாதபோது, பரத்தின் உபாசனாபலம் இந்தச் சென்மத்தில் எய்தும்; பிரதிபந்தமுளதாயின் அடுத்த சென்மத்தில் எய்தும்; உலகத்தில் நன்மையானது தனக்குச் சாதனமாயிருக்கும் புண்ணியஞ்செய்த பின்னர்த்தான் எய்த வேண்டும் என்பது நியமமன்று. பின் பிரதிபந்தங்கள் உள்ளபோது அது மற்றோர் சென்மத்தில் எய்துகின்றது. அதுபோலாம்; சென்மாந்தரத்திலே செய்யப்பட்ட சிவவணதி பலத்தினாலே வாமதேவர் முதலியோரும் அப்பிரம வித்தியா பலத்தை அடுத்த சென்மத்திலே எய்தினார் என்று சுருதியிற் காணப்படலான். ஆகலின், இப்பிறப்பிலே வீடுபேறு எய்தவேண்டும் என்பது நியமமன்று. (௫௦)

(௧௭) முக்திபலாநியமாதிகரணம்.

வனவ ௧௦-து மஹாநியஸிஷடிவஸூவ்யுதெஸடிவஸூவ்யுதெஃ |

(௩. ௪. ௫௧)

(௪௯௯) இங்ஙனம் முக்திப்பயனிற் பேதமின்று; அதின்

திரிபிரமம் என்பது துரியாச்சிரமத்தின் மேற்று; அத்திரிபிரமம் என்பது (வைதிக)பாசபதவிரதத்தின் மேற்று.

நிலைமை நிச்சயிக்கப்படுகின்றமையின், அதின் நிலைமை நிச்சயிக்கப்படுகின்றமையின்.

கேவலம் கன்மங்களினால் எய்தும் பலப்பேறுகள் போல முக்திப்பயனும் பிரபலகர்மார்தரப் பிரதிபந்தமில்லாவிடத்து எய்துமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

அந்த நியாயத்தினாலே (யஞ்ஞ) கன்மபலங்களிலே (பேதமுளதாதல்) போல, ஞானபலமாக எய்தும் முக்தியினும் பேதமுளதா? இலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) கன்மபலம் போல முக்திபலமும் பேதமாம்.

ஜெஜாதிஷ்டாபெந ஸுபகாரோ யஜெக |

“சுவர்க்ககாமன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தினால் வேட்க”

வாஜவெயெந ஸுராஜுகாரோ யஜெக |

“சுவராச்சியகாமன் வாஜபேயத்தினால் வேட்க” என்றற்றொடக்கத்தவற்றற்ற கன்மபலம் பலவாகக் காணப்படுதல் போல, உபாசனாஞானபலத்துக்குமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. கன்மபலன்களைப் போல ஞானே பாசனாபலம் பேதமடையும் நியமம் இல்லை; பிரமசொருபத்தையடைதலே பலமாயிருத்தலின். வித்தையுடையார் அனைவர்க்கும் பிரமசொருபமடைதல் ஒன்றேயாதலின் ஈண்டுப் பேதம் எய்தாது. உபாசனையின் வேறுபாட்டினால் முக்திசொருபமாகிய அந்தப் பலம் வேறுபாடுடையதெனக் கூறுதல் அடாது; உபாசனாகருமங்களுக்கு முக்தி பலத்தையொழிந்து வேறுபல மின்மையானும், பிரமம் ஒன்றாயிருத்தலின் அந்தப் பிரமரூப முக்திபலமும் ஒன்றாயிருத்தலானுமாம். ஆகலின், மோகூபலத்திற் பேதமில்லை. (௧௧)

நான்காம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதம்.

(க) ஆவிருத்தியதிகரணம்.

சுவஸ்தி ரஸக்ய ஸ்வபொபாஸ (ச. க. க)

(சௌ) அடிக்கடி ஆவிருத்தி (கருதப்படுகின்றது); உப தேசத்தினால்.

மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே உபாசகன், உபாசியம், உபாசனாபேதம், ஆச்சிரமதருமமுதலியன விசாரிக்கப்பட்டன.

சுண்டுப் பின்னரும் நான்காம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்திலே உபாசனாபிரகாரமும்,

இரண்டாம் பாதத்திலே சீவோபாசகனுடைய உற்கிராந்திதசையும், மூன்றாம் பாதத்திலே அர்ச்சிராதிகதையும்,

நான்காம் பாதத்திலே பிரமத்தை அடைந்தவனுடைய நிலைமையும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

சுண்டு முதலதிகரணத்தில்

ஸ்வஸ்தி ஸ்வபொபாஸ (தைத். உ. க)

ஜாக்ஸாஸிவா ஸாணி ரித்யுன ரெதி (சுவே. ச. கச)

“பிரமத்தை அறிந்தவன் பரமானந்தத்தை அடைகின்றான்;” “சிவபெருமானை அறிந்து அத்தியந்த சாந்தி அடைகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளிலே மோக்ஷசாதனமாய் விதிக்கப்பட்ட (வேதனத்தை) அறியுந் தொழிலை ஒருமுறை அறுஷ்டிக்க வேண்டுமா? இன்றேல் அடிக்கடி அறுஷ்டிக்க வேண்டுமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஓர்கால் அறுஷ்டிக்கற்பாற்று; “ஒருமுறை செய்தாற் சாஸ்திரார்த்தம் நிறைவேற்றிற்று” என்னும் நியாயத்தினால் பிரயாஜாதி போல, ஒருமுறை அறுஷ்டித்தாலும் வேதனம் ஞானம் என்னும் மொழிகளின் அர்த்தம் சித்தியாய்விட்டது எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்.

ஸ்வஸ்தி ஸ்வபொபாஸ (தைத். உ. க)

“பிரமத்தை அறிபவன் பரமானந்தத்தை அடைகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சருதிகளில் மோக்ஷசாதனமாய் விதிக்கப்பட்ட (வேதனம்) ஓர்கால் ஆவர்த்திக்கத்தக்கது;

(2.) ஆத்துமாதிகரணம்.

சூத்திரதிகாபெமஹ்னி ஸ்ராவணிய (சு. க. ந.)

(கூஎஉ) ஆன்மாவாகவே அவரை அடைகின்றார்கள்; பற்றுதலுஞ் பசய்கின்றார்கள்.

மேலை அதிகரணத்திலே பிரமோபாசனை ஆவிருத்தி செய்யப்படல் வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. பிரமத்தைத் தனக்கு ஆன்மாவாய்க் கொண்ட ஆன்மா தன்னைப் பிரமத்தோடு ஒன்றாகவா? இன்றேல் அதற்கு வேறுகவா? கொள்ளல்வேண்டும் என்னும் விசாரம் உண்டாகின்றது. (முதலாவது)

விவரப்பொருள்பிரதிபலிஷ்டே (தைத். ஆரணி. கர. கட. உஅ)

“விசுவாதிகர் மகர்ஷியாகிய உருத்திரர்” என்னுஞ் சுருதியினாலும், (உ. க. உஉ-ஆம்) சூத்திரத்தினாலும் பிரத்தியகான்மா எனப்படும் ஆன்மாவின் பதியாகிய பரப்பிரமம் வேறென்று நிரூபிக்கப்பட்டமையானும், (இரண்டாவது) சர்வஞ்ஞையுடைய பிரமமாக ஆன்மா ஒர்போதும் ஆகாநாதலினாலும், ஆன்மா பிரமத்தைத் தனக்கு வேறுகக் கொண்டிதான் உபாசிக்கவேண்டுமென்று கொள்ளின்,

(சித்தாந்தம்) சிவன் எனப் பெயர்கொண்ட பரப்பிரமம் ஆன்மாவுக்கு மேலாய விடத்தும், உபாசகன் “நான் பிரமமாகின்றேன்” என்று அவரைத் தியானித்தல்வேண்டும். பூநவோபாசகர்களும்

ஸா வாஹ்ஸிஷ்டி ஸ்ராவணியவதே | சுஹஸி வெஹ்ஸிஷ்டி |

“பகவானாகிய தேவமே! நீயே நான், நானே நீயிர்” என்று ஆன்மாவாகத் தியானித்தார்கள். உபாசகனுக்கு உபாசியர் வேறாயவழியும், பரப்பிரமம் தனது ரூபத்தை அவர்க்குக் கொடுத்து அநக்கிரக்கின்றது. “அது நீயாகின்றனை” என்றழைக்கத்தவற்றால் அவர்களும் தமது சீடர்களுக்குப் (பிரமத்தைக்) தமது ஆன்மாவாகவே அறியுமாறு உபதேசிக்கின்றார். நிரதிசயதுக்கான்மகமாகிய சிவோபாசபந்தச்சேதமும், எல்லேபிறந்த பரமானந்தமாய் நிஷ்களங்கமாகிய சிவத்துவம் அடைதலுமே முக்தியாகும். ஆன்மாவுக்குப் பசத்துவநிவித்தியின்றிச் சிவத்துவப் பிராப்தி இல்லை. பசத்துவநிவித்தியும் அந்தச் சிவத்துவபாவநினைவின்றி இல்லை. ஆகலின், நிரந்தரம் சிவோகம் எனக் கொள்ளும் பாவனுப் பிரவாகத்தினாலே பாசம் இளக, அதனாற் பசத்தன்மை நீங்கிய உபாசகன் சிவனேபாகின்றான். சமஸ்த தோஷங்களங்கம் நீங்கிய நிசத்சயமங்களாஸ்பதமன்றோ சிவத்துவம். பரப்பிரமமும் அவ்விபல்பினதே. அவ்வப் பாவநையினாலே உபாசகனும் அவ்வாறேயாகின்றான். அதனற்றான்,

ஸ்ரீவ ஊகொ லெய ஸ்ரீவகா ஸ்வ-பேது தூரிகுஜ் (அதர்வசிகை)
 “பிற எல்லாம் விடுத்து இன்பஞ் செய்பவராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக்
 கற்பாலர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளினாலே முழுட்சுவக்குச் சிவபெரு
 மாணையொழிந்து பிறவெல்லாம் தியானயோக்கியமன்றென நிஷேதிக்கப்படு
 கின்றன. பிராம்மணதி தேகாபிமான முதலியவாய பசுவினியல்பு நீங்கி, நிர
 திசயசொருபானந்த சாட்சியாகிய சுவப்பிரகாச சிவரூபராஹம்பாவத்தை
 அடைவதே முத்தி என்பது சமஸ்த சுருதிதாற்பரியமாகலின், பிரமபாவனோ
 பாசனை உபாசகனுக்கு முத்திகரமாகின்றது. இல்லையேற் சம்சாரநிவிர்த்தி
 எங்ஙனமாம் !! (௩)

(௩) பிரதீகாதிகரணம்.

சூத்திரகாரர் பின்னோர் விசேஷங் கூறுவாராயினர்.

நபுர்திகெ ந ஹி ஸம் (ச. க. ச)

(சௌ௩) குறியில் (ஆன்மாவாகத் தியானம்) இல்லை,
 உண்மையாய் (அங்கே வழிபடற்பாலர்) அவர் அல்லர்.

வேநா ஸுஷ்ருத்யு வாஸீத (சாந். ந. கஅ. க)

“பிரமமாக மனசைத் (தியானிக்க)” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிலே
 மனமுதலியவற்றிற் பிரமத்தை உபாசித்தல் காணப்படுகின்றது. அவற்
 றினும் பிரமம் ஆன்மாவாகத் தியானிக்கற்பாலதா? இன்றேல் வேறாய்த்
 தியானிக்கற்பாலதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபசுஷம்)

வேநா ஸுஷ்ருத்யு வாஸீத (சாந். ந. கஅ. க)

சூஷ்ருத்யு ஸுஷ்ருத்யு வாஸீத

“மனசைப் பிரமமாகத் தியானிக்க; குறியனைப் பிரமமாகத் தியானிக்க”
 என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளினுற் பெறப்பட்ட பிரதீகோபாசனைகளிலே
 பிரமதிருஷ்டியினுற் சம்ஸ்காரஞ் செய்யப்பட்ட மனமுதலியன உபாசிக்கற்
 பாலன எனப் பெறப்படுகின்றது. ஆகலின், பிரதீகமானது உபாசகனாலே
 பிரமமாகப் பாவிக்கப்படுங்கால் அதனை ஆன்மாவாக உபாசித்தலில் யாது
 விரோதம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. பிரதீகங்கள் ஆன்மாவாகப் பாவிக்கப்
 பட்டமாட்டா, பரப்பிரமம் உபாசிக்கப்படுவது அவைகளில் அன்று; ஆதற்
 பிரமதிருஷ்டியினாலே மனமுதலிய உபாசிக்கற்பாலன. அங்கே மனதிகளால்
 விசேடிக்கப்பட்ட பிரமமே உபாசிக்கற்பாலதாகக் கொண்டாலும், மனமு
 தலியவற்றுக்கும் பிரமகுணம் இல்லாமையால் விகாரமுறுதலின், இந்த விசே
 ஷத்தையுடைய பிரமம் ஆன்மாவாகப் பாவிக்கப்படமாட்டாது. ஆயின்

சத்தியசங்கற்பமுதலிய (குணங்கள்) விசேஷித்துள்ளபோது (பிரமமே ஆன்மாவாகப் பாவிக்கப்பட்டது); இன்றேல், ஆன்மாவும் விகாரமுறுதற்கு ஏதுவாகுமன்றோ. ஆகலின், சூரியிலே உபாசகர் (பரம) ஆன்மாவைத் தியானித்தல் கூடாது. ஈண்டுச் சிவபிரான் சாக்ஷாத் தாக உபாசியராகாரன்றோ. (ச)

(ச) பிரமதிருஷ்டியதிகரணம்.

ஸ்ரஹ்ஸுஷி ருதஷ்டாக் (ச. க. ௫)

(சஎச) (பிரதீகத்திற்) பிரமோபாசனை (கருதப்படுகின்றது); அதின் உற்கர்ஷத்தினால்.

பிரதீகோபாசனவிஷயத்தில் மனம் சூரியன்முதலிய பிரதீகங்களைப் பிரமமாகத் தியானித்தல் வேண்டுமா? இன்றேற் பிரமத்தை மனமுதலியவைகளாகப் பாவித்தல் வேண்டுமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) பிரமத்தையே மனமுதலியவாகக் கருதிப் பிரமோபாசனை செய்யற்பாற்று. அவர் ஒருவரே பலதாதாவாக இருத்தலான் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும்.

விஸாயிகொ ருஹ் (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“விசுவாதிகர் உருத்திரர்” என்றற்றொடக்கத்த கருதிகளிலே பிரமம் உற்கிருஷ்டம் எனப் பெறப்படுதலின், நிகர்ஷ்டமாகிய மனமுதலியவைகளைப் பிரமமாகக் கோடற்பாற்று. உலகத்திலே நிகர்ஷ்டனாகிப் இராசசேவகளை இராசாவாகக்கருதி அவனை வழிபடுகின்றார். பின், இராசாவைச் சேவகனாகக் கொண்டு எவரும் வழிபடுவாரல்லர். இதுதான் மிகவும் உசிதமானது. எது உற்கிருஷ்டமாகிய வஸ்துவாயிருக்கின்றதோ, அதனையே எல்லோரும் வழிபடுகின்றார். ஆகலின், பரப்பிரமம் சர்வோற்கிருஷ்டமாயிருத்தலின், அது சர்வநமஸ்காரவிஷயமாய்ப் போந்தது. “இருதம் சத்தியம்” என்னும் மந்திரத்திற் கூறப்பட்ட விசேஷத்தோடியைந்த யாதொரு பிரமமுண்டோ, அந்த விசுவருபர்க்கு நமஸ்காரம். நமஸ்காரம் அனைத்தும் யாண்டும் மற்றையோர்க்கில்லை. இன்னும் அந்தப் பிரமம் உற்கிருஷ்டமாயிருத்தலின், நமஸ்காரவிஷயலக்ஷணம் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின்,

யமெஸுநஸுஸுரொயெபொ 3-௮௩-௮௩ ஸுமெஸு தூராஹநு
ய-௮ஜோ யயராவிஷுஹு-ஹு-ஹு ஸ௦வதாரஃ ஸுஜநநஸு

(தைத். ஆரணி. ௨. ௧௬. ௨௩)

“எவர் சிரசாயுள்ளாரோ, அவர்க்கு நமஸ்காரம்; தருமம் நெற்றி, பிரமமேல் அலகு, யங்ஞம் கீழ் அலகு, விஷ்ணு இருதயம், சம்வற்சரம் பிரஜநம்”

என்றற்றொடக்கத்தைத்தீய நுதியிற் சிம்சுமாரான்ம நிருபணவிஷயத்
தில், இருதயாதி ரூபங்களையுடைய விஷ்ணுவாதியர்க்கு வேறுகச் சர்வோற்
கிருஷ்டதேவராகிய பரப்பிரமசிவனார்க்கே பிரதானசிரோபுபத்துவம்

யமெஸு நுலெஸு (தைத். ஆரணி. உ. கசு. உ௩)

“சிரசாயுள்ள யாதொருத்தருக்கு நமஸ்காரம்” என்னும் நமஸ்காரவிஷயமா
யுள்ள இலக்கணத்தினாலேதான் பொருத்திக் கூறப்பட்டது. இயுதியினும்,

கூற ஹுதாநா லீபவதிநாலி கூற ஹுதாநா நொஹொ ஸலி

(தைத். ஆரணி. உ. கசு. உ௩)

“நீவிர் செத்துக்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகின்றிர்; நீவிர் செத்துக்களுக்கெல்
லாம்சிரேஷ்டராகின்றிர்” என அவரே சமஸ்த செத்துக்களுக்கும் அதிபதித்
தன்மையாயுந் சிரேஷ்டத்தன்மையாயும் இருத்தலைக் கூறி,

நுலெஸு நுலெஸு (தைத். ஆரணி. உ. கசு. உ௩)

“உமக்கு நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்!! எல்லா நமஸ்காரமும் உமக்கே”
எனச் சமஸ்த செத்துக்களுக்கும் உற்கிருஷ்டமாயி நுத்தனினற் சித்தித்த
அகில நமஸ்கார பரியவசான எல்லை கூறப்பட்டது.

நுலெஸு நுலெஸு (யசு. வே. ச. ரு. க. க)

“உருத்திரே! உமது ஞானத்துக்கு நமஸ்காரம்” என்றற்றொடக்கத்தவை
களினால் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாயிருத்தலினாலன்றே மீட்டும் மீட்டும் நமஸ்
காரங் குறிக்கப்பட்டது. செல்வமுதலியவற்றாற் சிறந்தவையன்றே உலகத்
தில் வணங்குகின்றார். சர்வ நமஸ்கார விஷயத்தினாற் சர்வோற்கிருஷ்டரும்,
உமாசகாயரும், விருபாக்ஷரும், சகவர சப்தவிஷயமாயுமுள்ளார் பரப்பிரம
வஸ்துவாகிய சிவபிரானே. சர்வோற்கிருஷ்டரும் அனைவராலும் நமஸ்கரித்
கற்பாலருமாகிய அவர் வியாபித்திருத்தலினால் மனம் ஆதித்தியன் முதலிய
பிரதிகங்கள் அனைத்துக்கும் உபாசியத்துவம் எய்திற்று. ஆதலினாற்

ஸுலுஹி ஸுவதிஷுது வொ நுலெஸு (யசு. வே. ச. ரு. ச. உ)

“சுவானங்களுக்கும், சுவானபதிகளுக்கும் நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்” என்றற்
றொடக்கத்தவைகளிலே சுவானமுதலிய அத்தியந்த நிகிருஷ்ட செத்துக்களி
னும் சர்வோற்கிருஷ்டராகிய பிரமம் வியாபித்திருத்தலின் சுருதியானது
நமஸ்காரம் கூறுகின்றது. ஆகலின், உற்கிருஷ்டசம்பந்தத்தினாலே நிகிருஷ்ட
செத்துக்களுக்கும் உபசாரம் சொல்லக் காணப்படலான், விசுவாதிகமாகிய
பிரமதிருஷ்டியினாலே மனமுதலியவற்றுக்கும் உபாசியத்துவம் சித்தித்தது.

(ரு)

* சிவபெருமானைத் திவ்ய சிம்சுமார விருஷத்தின் சிவசென்று கூறும் இவ்வண்
மையை அரத்ததாசாரியருளியயஸ்ஸமை நமஸு (யமெஸு நுலெஸு) என்னும் சதுர்வேத்
தாற்பரியவுங்கிரகசுலோகத்தானும் அறிக.

(௫) ஆதித்தியாதிமத்தியதிகரணம்.

சூரித்யாதி உதயஸூரம உவபபெதூ (ச. க. சு)

(சௌ௫) அங்கத்திலே ஆதித்தியன் முதலாயினோர் திருஷ்டிகளும் (தியானிக்கப்படல்வேண்டும்); பொருத்தமாதலின்.

மேல் அதிகரணத்திலே பிரமம் மேலாதலின், ஆதித்தியன் முதலாயினோர் உபாசனையிற் பிரமமாக உபாசிக்கற்பாலர் எனக் கூறப்பட்டது.

ய வனவாஸென கவதி துஸ்தீய ஸ்வாலீத (சாந். க. ந. க)

“இங்கே விரிதிறவனை உற்கிதமாகத் தியானிக்க” என்றற்றொடக்கத்தவைகளிலே (விதிக்கப்பட்டவாறு) கர்மாங்கோபாசனையில், ஞாயிறு முதலியவற்றை உற்கிதமாகவா? அல்லது உற்கிதத்தை ஆதித்தியனாகவா? தியானிக்கவேண்டும் என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகும்) உற்கிதமுதலியவும் ஞாயிறுமுதலியவும் (யஞ்ஞ) கன்மாங்கங்களாகவும் பிரமஞபங்களாகவும் இருத்தலினால், இரண்டில் ஒன்றுக்கேனும் நியமம் விதிக்கப்படவில்லையாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். ஆதித்தியன் முதலாயினோர் கன்மங்களில் ஆராதிக்கற்பாலராய் உற்கிதமுட மாயிருத்தலின், கர்மாங்கமாயுள்ள உற்கிதமுதலியன ஞாயிறு முதலியவாக மதிக்கற்பாலன. அங்ஙனம் ஆதித்தியன் முதலியவாக மதிக்கப்பட்ட உற்கிதாதி கன்மங்கள் பெருப்பயனை விளைப்பனவாம்.

யதெவவித்யாக்ரோதிததெவயித்யதூஸ வவதி (சாந். க. க. ௧௦)

“ஞானத்தோடு செய்யப்படும் எதுவும் அதிபலமாகும்” என்னுஞ் சுருதியினால், சுவயமாகச் செய்யப்படும்போது வீரியமாயுள்ளது ஞானத்தோடியைந்து செய்யப்படும்போது மகா வீரியமுடையதாகும்பெரும்பயனை விளைக்கக் கூடியதாகுமிருக்கும் என அறியப்படுகின்றது. இங்ஙனம் அவ்விரண்டும் பிரமமுதலிய விஷயத்திற் சமமாயிருப்பினும், உற்கிதமுதலியன யஞ்ஞகருமங்களாக விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவ்வுற்கிதமுதலியன செய்யப்படவேண்டியவாய பலசாதனமுடைமையானும், ஆதித்தியன் முதலாயினோர் அதற்கு மாறாயிருங்குமியலினராய், அங்ஙனம் பலசாதனமாகாமையானும் உற்கிதமுதலிய கர்மாங்கங்கள் ஆதித்தியன் முதலியோராக உபாசிக்கற்பாலனவாம்.

(சு)

(சு) ஆசீநாதிகரணம்.

சுவாமி நவாஹ்வாக (ச. க. எ)

(சஎகா) இருத்தல்; கூடுமாதலின்.

உபாசனை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று விளக்கப்பட்டது. ஈண்டு உபாசனத்துக்கு ஆசன நியமம் உண்டா? இன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபசுநம்) சுருதியானது ஒருவன் இருந்து உபாசித்தல் வேண்டும் என ஒரிடத்தும் நியமம் விதிக்காமையானும், மாணச வியாபாரமாகிய உபாசனை எல்லா நிலையினும் பொருந்துமாதலானும், உபாசகனுக்கு ஆசன நியமம் இல்லை எனின்,

(சித்தாந்தம்) ஒருவன் இருந்துகொண்டே தியானித்தல் வேண்டும். எதனெனின், அவ்வியல்பினுக்குத்தான் ஏகாக்ஷரசித்தம் நேரும். ஆசன நியமச்சூதியும் இருக்கின்றது. அது வருமாறு:—

விவிசுத்தெனெ து ஸுவாஸநஸூஸூனி ஸித்திவஸிரஸூநீர் |
 சுத்தாஸூஸூ ஸுகதெ ஹியாணி மிராஜி ஹத்தா ஸமாஸம் ப்ரணஜி |
 ஹ்யுதூ ணீநீகம் விபஜம் விபாஜம் விவிசுத்தெஜி விபஜம் விபொக்ய |
 சுநஜை சிவசுஜை சிவிசுஜை ராபவம் சிவம் ப்ரஸாநை சிஜீதம் ப்ரஹ்மயொமிய |
 தயாதி சிஜாநைவிஹீநகைகம் விஹ்நிதாநநீராவசிஜீதம் | உரோஸ
 ஹாயம் வரதெஸூஸம் ப்ரஹ்மணிகொஹநீநீ மகண்ப்ரஸாநம் | ஜா
 காரோமியுதய சிவசுதயொநிஸிவஸூஸூகிஜைஸம் வரஸூஸ (கைவ)

“தனியிடத்திலே சுகாசனத்திருந்து, சுத்தனாகி நேரிய கழுத்துத்தலை சரீர முடையனாய், வைதிக பாசுபதவீரமுடையனாய், இந்திரியங்கள் அனைத்தையு மடக்கி அன்பிழைபு தன் குருவை வணங்கி, இதயகமலத்தைத் துகளற்ற தாய்ச் சுத்தமாகக் கருதி, அதனாலே தெளிவுடையராய், சோகமிலராய், அனந்தராய், வெளிப்படாதவராய், நினைத்தற்கரியராய், பிரசாந்தராய், அமிர் தராய், பிரமகாரணராய், முதனடுவீறிலராய், ஏகராய், கியாபியாய், சிதா நந்தரூபியாய், நிஷ்களராய், அற்புதராய், உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசன்னராயுள்ளாரைத் தியா

ஆகையினால் நியமம் கூறிய இச்சூத்திரத்துக்கு மூலமாயுள்ளது நீலகண்ட சிவாசாரியரால் இச்சூத்திர பால்யத்திலே பிரமாணமாக உதகரிக்கப்பட்டதும், சிவபெருமானை உமாககாயுள் என்று நேரே உணர்த்தியதுமாகிய கைவல்லிய சுருதியே யாம். இப்பரகருதியை நிர்த்துணப் பிரமத்துக்குத் தாழ்த்த சருணப்பிரம சுருதி என்று திரிஷுப உணர்ந்துகொண்ட சங்கராசாரியர்க்கும், சைவசுருதி என்றோர்ந்து கொண்ட இராமாஜனார்க்கும் உருசிக்காமையால் இக்கைவல்லிய சுருதி இந்த ஆகையினால் உணர்த்திய சூத்திரத்துக்குப் பிரமாணமாக அவ்விருவராலும் உதகரிக்கப் பட்டது தவிர்த்தப்பட்டது. இதனால் வியாசர் சூத்திரக்கருத்து ஒர்புறமும் மாயாபாதாசாரியர் வைணவாசாரியர் கருத்து மற்றோர் புறமுமாக முரணுண்டு போனமை வெளியாகிறது. அஃதென்றிச் கைவல்லியோபபரிததத்தை நவீனோபரிததமென்பார் கூற்றும் போவியாமனை மறுக்க.

னித்து, முனியானவன் பூதகாரணராய், சமஸ்த சாக்ஷியாயிருப்பவரை இரு
ளுக்கு மேலே போயடைகின்றான்” எனக் கைவல்லியோபகிடதம் கூறுகின்
றது. ஆகவின், ஒருவர் இருந்தே பிரமத்தைத் தியானித்தல் வேண்டும். (எ)

ஜோநாபு (ச. க. ௮)

(சௌ) தியானத்தினாலும்.

ஜோகூர மூமிமு-ஹதி ஹுதயொமிடி (கைவ)

“உயிர்களுக்குக் காரணராயிருப்பவரைத் தியானித்துப் போயடைகின்றான்”

காரணஹு ஹேய ஸ்வெவ-ஹயு-ஹவஹவெ-ஹாஸூஹு
ராஹாஸிஹே (அதர்வசிகை)

“சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும், சம்புலம், காரணருமாயுள்
ளார் ஆகாயமத்தியிலே தியானிக்கற்பாலர்”

ஜோந மிடி-ஹாஹேவ (கைவ)

“தியானமாகிய மதனத்தினாலேதான்” என்றற்றெடக்கத்த சுருதிகளிலே,
பகவத்ச்சேதிக்கும் காரணமாய உபாசனை தியானரூபமாய் இருப்பதாகப்
புலப்படலானும்,

ஜோய திவகோ ஜோய திவோஷிதஹ்யஹி

“கொக்குத் தியானிக்கின்றது; பந்துவானவன் இல்லாதோனையுற்றுச் சிந்
திக்கின்றான்” என்பவைகளிலே கூறுதல் போல, அங்கசேட்டையற்றவராய்,
உறுதியாகிய கட்பார்வை உற்றவராய், ஒரேவிஷயத்தில் மனஞ் செலுத்தின
வராயுள்ளவர்கரிடத்திலே தியானம் விவகரிக்கப்படுகின்றமையானும், மற்
றோரியல்பினதாகிய அன்னிய சிந்தனையினால் தடுக்கப்படாது தைல தாரை
போலப் பிரிவுபடாத நினைவின் தொடர்ச்சிநூபமாகிய ஏகாக்கிரசித்தம் தியா
னத்தில் ஆவசியகம் இன்றியமையாதாதலினாலும், தியானஞ் சித்திக்குமாறு
ஆசனநியமம் ஆவசியகம் கவனிக்கற்பாற்று. (அ)

சுமலகூஹாவெகூடி (ச. க. ௯)

(சௌ) சலியாமையையும் அபேகித்து.

ஜோயதீவ வ்யயிவீ ஜோயதீவாஹூரிகூடி (சார். எ. சு. ௧)

“பிருதிவி தியானித்தல்போல, அந்தரிக்ஷம் தியானித்தல்போல” என்றற்
றெடக்கத்தவாக்கியங்களிலே பிருதிவியாதிகளின் சலியாமையை அபேகித்
ததுத் (தியானம்) பிரயோகிக்கப்படுகின்றமையான், ஒருவர் இருந்தே தியா
னித்தல்வேண்டும். பூமிமுதலியபோலச் சலனமற்றிருப்பவனுக்கே தியான
சந்ததி கூடும். (க)

ஸூரணீவ (ச. க. ௧௦)

(ச௭௬) ஸ்மிருதியும் கூறுகின்றது.

ஸூனென ஷெனெ புத்திஷாபு ஸ்ரீரோஸந ரோதூநம் | நாதூ
ஹிதம் நாதிரீதம் வெவாஜிநகூபொதூரடி தனெதூகாமுநீநம் கூ
கூர யதவிதெஹிதூய்க்ரீயம் | உவவிநூஸநெ யுஜூரூத் யொமரோதவி
ஸூபயெ (பகவற்கீதை. ச. ௧௧, ௧௨)

“பரிசுத்தமாகிய ஓர் ஸ்தானத்திலே அதிக உயரமல்லாததும், அதிக தாழ்
வில்லாததும், தருப்பை, மான்ரோல், வஸ்திரம் என்பவைகளின் ஒன்றினால்
ஆக்கப்பட்டதுமாகிய தன் ஆசனத்தை ஸ்திரமாக்கி, அதில் உட்கார்ந்து,
மனசை ஏகாக்கிரமாக்கி, சித்த இந்திரியங்களை அடக்கி, ஆன்மசத்தியின்
பொருட்டு யோகஞ் செய்க என உபாசகர்களுக்கு ஆசனநியமாதிகளை ஸ்மிருதி
விதித்தலின், ஒருவர் இருந்துகொண்டே பிரமத்தை உபாசிப்பாராக என்பது
சித்திக்கின்றது. (௧௦)

(௭) யத்திரைகாக்கிராதிசுரணம்.

யனெதூகாமுதா ததூவிஸெஷாக (ச. க. ௧௧)

(ச௮௦) எங்கே ஏகாக்கிரம் (இயலுமோ), அங்கே தியா
னம் கூடும்; பேதமில்லாமையான்.

உபாசகனுக்கு ஆசனநியமம் கூறப்பட்டது. அதுபோலத் தேசமும்
காலமும் நியமமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) அங்ஙனமோர் நியமம் இருத்தல்வேண்டும் என்பது
யதார்த்தமே. எங்ஙனமெனின்,

ஸூஸ்யயஜ்ஞே ந யக்ஷோணம் பூர்வாஹிஸி (தைத். ஆரணி. உ. ௧௧. ௧௫)
“பிரம யஞ்ஞஞ் செய்யமுயன்றேன் கிழக்கு நோக்கி அங்ஙனஞ் செய்வா
னாக” எனத் திக்கு நியமமும்,

பூர்வீந புவணெ வெவூஷெவெந யஜெத |

“கிழக்குச் சரிந்த இடத்தில் வைசுவதேவரைக்கொண்டு யஞ்ஞஞ் செய்க”
எனத் தேசநியமமும்,

கவராமெஹ விணு வித்யயஜ்ஞே ந ஶரணி |

“பிண்டப்பிதர் யஞ்ஞங்கொண்டு பிற்பகலில் யஞ்ஞஞ் செய்கின்றார்” எனக்
காலநியமமும் இருத்தல் போல, ஈண்டும் உபாசனா கன்மம் சுருதியில் விதித்
தப்பட்டமையின் பேதமில்லையாமெனின், திக்கு முதலிய நியமம் புத்தமாம்
எனின்,

**MAHANAHOPADHYAYA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY
GESANT NAGAR, MADRAS-90.**

ச. க. கஉ] ஆப்பிராயணதிகரணம்.

௫௭௯.

(சித்தாந்தம்) உபாசனாவியைத்திலே திக்குமுதலிய நியமம் இல்லை. ஏகாக்கிர சித்தமே உபாசனைக்கு முக்கியசாதனம். உண்மையில் அங்குத் திக்குமுதலிய அபேகை யில்லை. எங்கே இராகத்துவேஷ முதலிய குற்றங் களுக்கு ஏதுவல்லையோ, அங்கே மனசு ஏகாக்கிரமாய் இருக்கின்றது. அவ் வளவுதான் வேண்டியது;

விவிசுரெஷெ ௧௦ ஸுபாஸநஸூ (கைவ)

“தனியிடத்திலே சுகாசனஸ்தனம்” என்று சுருதி கூறுதலின். சிவசந்நிதி யிற் செய்தால் அனந்தமாம் என்றது ஜபமுதலிய விஷயம் பற்றியன்றித் தியானவிஷயம் பற்றி அன்று. ஏகாக்கிரம் முக்கியமாய் வாய்ப்பின் அங்குஞ் செய்வலாம். ஆகலின், ஏகாக்கிரசித்தத்தைமாத்திரம் சாதகஞ் செய்யும் தியானரூபமாயுள்ள உபாசனைக்குத் திக்குத் தேச கால நியமமில்லை. (கக)

(அ) ஆப்பிராயணதிகரணம்.

சுப்ராயணாதூராவிரிஷ்ட்ட (ச. க. கஉ)

(சஅக) (உபாசனை) மரணாந்தம் வரையும் (அப்பியசித் தல் வேண்டும்); யாதினாலெனின், அங்கும் அது காணப்பட் டிருக்கின்றது.

மேலை அதிகரணத்திற் பிரமோபாசனையிலே திக்காதி நியமம் இல்லை என்று கூறப்பட்டது. ஈண்டு பின்னர் அதற்கு ஒரு முடிபு உண்டா? இல் லையா? என விசாரிக்குமிடத்து,

(பூருவபக்ஷம்) நிரூபமுள்ளவரையில் உபாசனை அநுஷ்டிக்கலாம், இன்றேல் நிறுத்திவிடலாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) மரணபரியந்தம் தினந்தோறும் உபாசனை செய்யற் பற்று, ஒர்போதும் நிறுத்தற்பாற்றன்று;

சுஹரஹவ-௮ ஸவவிசு ஸு-௧௦ லொகரேதி (சார். அ. ந. ந)

“இங்ஙனம் தினந்தோறும் தியானிப்பவன் சுவர்க்கத்தை அடைகின்றான்” எனவும்,

ஸவவெவ வத்யந்யாவடியாஷா ஸ்வரலொகரிலிஸம்படிதெ

(சார். அ. கரு. க)

“சேவகால முழுமையும் இங்ஙனம் ஒழுக்குகின்றவன் பிரமலோகத்தை அடை கின்றான்” எனவும் மரணாந்தம் வரையில் உபாசனை உளதாகச் சுருதியிற் கூறப்பட்டலான். பிரமநிலைக்குச் செலுத்தும் பிரமபாவனை செய்துவருங்கால் அதனை இடையில் விட்டுவிடுதலாகாது. உபாசகர்கள் பிரமத்தைத் தமது சூன்மாவாக இடையீடின்றித் தியானித்த பின்னரே பிரமரூபம் உபாசகந்

களிற் பிரகாசிக்கின்றது. ஆகலின், பிரமரூபம் பிரகாசிக்கும்பொருட்டு முற்றிலும், வரம்பிலின்பமும், சுவயம்பிரகாசமும், தன்வயமும், பேரருளும், முடிவிலாற்றவுமுடைய பரப்பிரமம் இடையீடின்றிப் பாவிக்கற்பாற்று.

யாதெதருடா ஸிவா கருவொருவொருவாகாபரிநீ | தயாநலு
நுவா ஸனேயா மிரிஸனொலிவாகாபரிநீ (யசர். வே. ச. ௩. க. ௧)

“உருத்திரே! காருண்ணியமும் பனோகரமுமாய்ப் பாவமில்லாதோரிடத்து விளங்குவதாயும் ஆனந்தரூபமாகத்திரமாயுமுள்ள எந்தத் தனுஷுண்டோ, அத் தத் தனுஷோடு மங்களரூபமாகக் கிரியிடுகின்ற உமது பூரணப் பிரகாசத்தோடு எங்களுக்கு விளங்குவிராக” என்னும் உருத்திரத்தினாலே, பிரமசொரூபம் உபாசகரிடத்துப் பிரகாசிப்பதாகக் கேட்கப்படுகின்றது. அஃதாவது: அநாதிமல கன்மவாசனைகளால் ஏறுண்ட தேவாதி சரீராபிமான பிரவாக சித்தமாயும், அத்தியான்மிகாதிபேத பின்னமாயும், சகித்தற்கரிதாயுமுள்ள சம்சாரரோயை உபாசகர்களிடமிருந்து உருக்கிவிடுதலினால் உருத்திரர் எனப்படுகின்றார். பரப்பிரமசிவராகிய பரமேசுவரே (சண்டு) உருத்திரர் என விளிக்கப்பட்டனர்.

ஹே ருடா = பரமேசுவரே!

யாதெதருடா ஸிவா = உமதுசரீரம் எதுவோ, அது சிவை(அருள்); அஃதாவது அது சித்தியப்பிரசித்தமாய், பாவமிலாததாய், (அதனால்) பரமவிசத்தமாய், பரமமங்களமயமாய், பரமமங்களத்தைக் கொடுப்பதென்பது. (அதனால்) அது கோமலிவது சிவத்துவத்தோடியைந்தது என்பது.

பாப என்றமையால் உபலக்ஷணிகொண்டு புண்ணியமுங் கொள்ளப்பட்டது. புண்ணியபாவங்களையெல்லாம் ஞானாக்கினிகொண்டு தகிக்கும் முக்தான்மாக்கள் அபாபா எனப்படுவர்.

கவாவதாபரிநீ = இவர்களிடத்தில் (சிவபிரான்) விளங்குதலால் அபாபகாசினி எனப்படுவர்.

தயா ஸனேயா = (வனகொ ஸ்ரவண சூநாடி) “அது பிரமத்தின் ஓர் ஆனந்தம்” என்றற்றோட்க்கத்த கருதியினாலே சித்தித்தவாறு, ஒப்பிறந்த ஆனந்தரூபமாகிய எந்த உமது தனு உண்டோ, அதனால் எங்களுடைய சம்சாரகாரணமாகிய புண்ணியபாவத்தொகுதியை அகற்றி, எங்களிடத்திலே சுவப்பிரகாசத்தோடு சாக்ஷாத்காரமாக மிகுதியும் விளங்குக” என உபாசகர் வேண்டுகின்றனர்.

ஆகலின், உபாசகருடைய ஆன்மாவிற்குப் பிரமசொரூபம் பிரகாசிப்பதால் அந்தப் பிரகாசத்துக்குக் காரணபூதமாகிய பிரமபாவணியானது சிவபரியந்தம் அப்பியசித்தல்வேண்டும், ஓர்காலும் அதனை இடையில் விச்சேதம் செய்தல் கூடாது.

(௧௨)

(க) தத்திகாமாதிகரணம்.

தடியிழை உதாபுவிவாயொருபுஷவிநாபுள தடியுபுஷ
பாசு (சு. க. கரு)

(சுஅ) இதன் பேற்றிலே, உத்தரபாவங்களின் பற்றா
மையும், பூருவபாவங்களின் அழிவும் (எய்தும்); இது கூறப்
பட்டிருத்தலின்.

மேலே அதிகரணத்திலே பாவங்கள் நீங்கிய உபாசகருடைய ஆன்மா
விலே மிகுதியும் பிரமசொருபம் பிரகாசிப்பதென நியாயங்களோடு கூறப்
பட்டது.

இப்போது உபாசகன் விஷயத்திற் பாவகூழம் உளதா? இலதா? என்
பது சந்தேகம்.

(பூருவபாசும்) உபாசகர்களுக்கும் (பாவ) போகமில்லாது பாபகூ
யம் இல்லை;

நாலுசுதா கூயதெ கழை கலுக்கொழிபுறொவி

“தற்போது காலஞ் சென்றாலும், துயக்கப்படாது கன்மம் நசியாது” என்
னும் வசன முண்மையான். போகத்தின்பொருட்டே சரீரமெய்தங்காற்
பின்னரும் கன்மம் வருகின்றமையின், மோகூந்துக்குக் காலம் வாராது
எனின்,

(சித்தாந்தம்) உபாசகர் விஷயத்திற் சகல பாவகன்மமும் ஒழிந்து
போம். என்னை! உபாசனை தொடங்கியபோதே அதின் சாமர்த்தியத்தினு
லேதான் முன் செய்த பாவங்களின் விராசமும், பின் செய்யும் பாவங்களிற்
றொடக்குண்ணமையும் எய்துகின்றன; எங்ஙனமெனின்,

தடியுஷகா துவிழைபுள பூருவபாசு உதாபுவிவாயொருபுஷவிநாபுள
பாசு (சு. க. கரு)

* “பஞ்ச அக்கினியிலிடப்பட்டு எரிந்துபோதல் போல, அவன் பாவங்க

யயாவறி ஓர்ஹாதிபுருஷோ ஓர்ஹாதிபுருஷோ

தயாபுருஷாபுருஷாபுருஷோ ஜாநாதிபுருஷோ

வடிவபுருஷாபுருஷோ வடிவபுருஷாபுருஷோ

புருஷாபுருஷாபுருஷாபுருஷோ புருஷாபுருஷாபுருஷோ

“எங்ஙனம் பேரொளியுடைய அக்கினியானது உலர்ந்த விறகையும் உலராவிறகை
யும் தகிக்கின்றதோ, அங்ஙனம் ஞானாக்கினியானது புண்ணியபாவங்களை கண்ணப்
போதிலே தகித்துவிடுகின்றது” எனவும், எங்ஙனம் தாமரையிலையானது தனக்கு
ஆதாரமாய் நிலைத்த ஜலங்களினுற்றொடக்குண்ணவில்லையோ, அங்ஙனம் ஞானி சப்
தாதிலிஷயங்களினுற்றொடக்குண்ணான்” எனவும் சிவதருமோத்தராகமம் சாந்தோக்

எல்லாம் எரிந்துபோம்”

யயாவூரவயாஸ சூவொந ஸ்ரிஷ்ஞவனவலேவ விஷ்வாவ
 2-நஸ்ரிஷ்ஞதே (சாந். ச. கச. ௩)

தாமரையிலேயில் நீர் ஒட்டாதது போல, அதனை அறிந்தவரிடத்துப் பாவ
 கர்மம் பற்றாது” என்று கருதி கூறுதலின். ஆகலின், முற்பாவங்களின் நாச
 மும் சிற்பாவங்களின் தொடக்குறுமையும் எய்துகின்றனவே. பாவப்பயன்
 துய்க்கப்படாது தொலையாதென்பது அஞ்ஞானியின் விஷயமாதலின்,
 சண்டு விரோதமுறாது. (க௩)

(க௦) இதராச்சிலேஷாதிகரணம்.

உதாஸ்யாவெவிலெஷ்வீர் வாதெது (ச. க. கச)

(ச௮௩) மற்றதற்கும் அவ்வாறே பற்றில்லை; ஆனால்
 மரணத்தில்.

வித்துவானுக்குப் பாவ லேசம் இல்லை என நிரூபிக்கப்பட்டது.
 சண்டு அதற்கு விரோதமாகிய புண்ணியலேசம் உளதா? இலதா? என்பது
 சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) ஞானவிரோதமாகிய பாவத்துக்கு கஷயமிருத்தல் யுக்
 தம். வித்தைக்கு அங்கமாக உடன் செல்லவேண்டுதலின் புண்ணியத்துக்
 கன்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) நிரூபிக்கப்படுகின்றது. வித்துவானுடைய புண்ணியமும்
 முத்திக்கு விரோதமாய், விரும்பாத பலத்தையுடையால் (அவனைப்) பற்
 ருது நாசமுறும். வித்தைக்கு அநுகுணமாய் ஆரோக்கிய முதலிய பயனாகிய
 புண்ணியம் மரணகாலத்தில் ஒழிந்துபோம். வித்தைக்கு அங்கமாகிய கன்
 மமோ எனின், காமிய பலாதி சம்பந்தமில்லாமையாற் பற்றாது. ஆகலின்,
 வித்துவான் விஷயத்திற் புண்ணிய லேசமும் இல்லை என நிரூபிக்கப்பட்
 டது. (க௪)

(க௧) அநாரப்தகாரியாதிகரணம்.

சுநாரஸ்யகாயு-வனவது வாவெ-தடிவயெ (ச. க. கரு)

(ச௮௪) ஆனாற் பயன்கள் கொடுக்க ஆரம்பிக்காத முந்

செய்கருதிப்பொருட்கியைந்து கூறிற்று.

காமம் வெருளி மயக்க மிவைமூன்ற
 ஞமங் கெடக்கெடு நோய்.

(கிருக்குறன். ௩௯௦)

திய புண்ணியபாவங்கள் மாத்திரம்; அது எல்லையாகக் குறிக்கப்பட்டமையின்.

மேலை அதிகரணத்திலே, வித்துவானுக்கு உத்தர பூருவ புண்ணிய பாவங்களின் தொடக்குறமையும் நாசமும் நிரூபிக்கப்பட்டன.

சண்டு அந்தப் பிராரப்தகனம் காரியங்களுக்கும் நாசமுண்டா? இல்லையா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்)

ஸவெ-வாஷாநஃ பூரு-வயஜெ

“பாவமெலாம் ஒழிகின்றன” எனச் சுருதியானது பேதமின்றிச் (சகலபாவங்களையும்) கூறினமையின், வித்தியாமார்க்கத்திற் பிரவேசித்தற்கு முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட புண்ணியபாவங்களும் நாசமுறுமெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். வித்தையிலே பிரவேசித்தற்கு முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட பலத்தைக் கொடுக்கப் பிரவிருத்திக்கும் புண்ணியபாவங்களுக்கு விராசம் எய்தும்.

தஸ்ய தாவஷெவ விரா யாவஷ விரோக்ஷெய ஸவஷெ

(சாந். சு. கச. உ)

“சரீரத்திருந்து விடுபடாதகாலம்வரையும் அஸனுக்குத் தாமசம், பின்னர்ப் பூரணனாவன்” எனச் சுருதியானது சரீரபதனத்தை எல்லையாக வைத்துக் கூறலின், பேற்றைக் கொடுக்க முயன்ற பிராரப்த புண்ணிய பாவத்துக்கு நாசமில்லை.

(கரு)

(கஉ) அக்கினிகோத்திராதிகரணம்.

சுழிஹோத்ராதி து ததூயூர்-யெவதஜூ-நாக் (ச. க. கக)

(சஅரு) ஆயின் அக்கினிகோத்திரமுதலியன அது அடைதற்கே காரணமாகின்றன; சுருதியிலே காணப்படுகின்ற மையான்.

மேலை அதிகரணத்திலே வித்துவானுக்குப் புண்ணியபாவங்கள் பற்றாமைபும் (அவை) நாசமுறுதலும் நிரூபிக்கப்பட்டன. மரணபரியந்தம் உபாசனை நிலைக்கவேண்டும் எனவுங் கூறப்பட்டது.

ஆயின் இப்போது அக்கினிகோத்திரமுதலியனும் மரணபரியந்தம்நிலைத் தல் வேண்டுமா? இன்றேல் மத்தியில் விடப்படல்வேண்டுமா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) அக்கினிகோத்திரமுதலியன மரணபரியந்தம் அது

டிக்கவேண்டியதில்லை; செய்தாலும் அது நாசமுறுதலான். அப்பிரயோசனமாகிய விஷயத்தில் எவனுக்கும் மனசு பிரவிருத்திக்காதெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். அக்கினிகோத்திரமுதலியன வித்தைக்கு அது கூலமாயிருத்தலின், மரணபரியந்தம் அதுட்டிக்கத்தக்கது. அவ்வாறே சுருதியும்

தகிதௌ வெஹநௌ வஹநௌ ஸ்ராவணா விவிஷ்ணி யஜ்ஞந ஹநௌ தவஸா உதாஸகௌ (பிரு. சு. ச. ௨௨)

“பிராமணர் வேதாநுவசனத்தினாலும், யஞ்ஞத்தினாலும், தானத்தினாலும், தபசினாலும், உபவாசத்தினாலும் பிரமத்தை அறிய நாடுகின்றனர்” என்று கூறுகின்றது. ஈண்டு வேதாநுவசனம் என்றது வேதாப்பியாசத்தின் மேற்று. (அஃதாவது) சிவபெருமானை அடைதற்குச் சாதனமாகிய பரமஞான ஹேதுவாயுள்ள அக்திபான்ம வாதங்களாகிய வேதமந்திரங்களின் ஜப ஆலிநுத்தியேயாம்.

கஸ ஹெநௌ ஸ்ராவணாநிண ஊஹஃ ஹவநீ கிௌ ஜஹெநாநீய தகௌ ஸ்ரஹிதி ஸஹாவாஹ யாஜஹவஃ மாதரௌ நியெணைகி வஹதாநி ஹவா சுரேதஹி நாரியெயாநி வஹெதஹவா சுரேதௌ ஹதி (ஜாபாலம்)

“பின்னர் பிரமசாரிகள் அவரை போக்கி, பகவானே! அமிர்த்தத்துவத்தை அடைதற்கு எம்மந்திரங்கள் செபிக்கற்பாலன என்று கேட்ப, யாஞ்ஞவற்கியர் சதருத்திரியத்தினாலே என்றும், இவை அமிர்த்தத்தின் பெயர்களாம் என்றும், அவற்றால் ஒருவன் அமிர்த்தத்துவத்தை அடைகின்றான்” என்றும் கூறினதாக ஜாபாலோபநிஷத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

யஸ்தரௌ நியௌ ஸ்ராவணாநித்யுபேதெ ஸௌ உநிவஹெதௌ ஹதி ஸஹாயௌ வஹெதௌ ஹதி ஸஸுராவாநாக வஹெதௌ ஹதி ஸ ஸ்ராவணஹதூஷஹெதௌ ஹதி சுசுராமுரீ ஸவஹா ஸகூ ஆஜஹெதௌ ஜாநாஹெதௌ ஸஸுராவாணஹநாஸநடி (கைவ்)

“தினந்தோறும் பிராமணன் சதருத்திரியத்தைப் படிக்கின்றான்; அக்கினியினாலே சுத்தமாகின்றான்; வாயுவினாலே சுத்தமாகின்றான்; சுரபானத்தினின்று நீங்கிச் சுத்தனாகின்றான்; பிரமகத்தியினின்று சுத்தனாகின்றான்; எவன் அத்தியாசிரமியாய்ப் (பாசுபதவிரதனாய்) எப்போதுமேனும், ஓர் முறையேனும் ஒருவன் (அதனை) செபிக்க; இதனால் ஞானத்தை அடைகின்றான்; சம்சாரசாகரம் ஒழிந்துபோகின்றது” எனக் கைவல்லியோபநிஷத்திற் கூறப்படுகின்றது. (ஈண்டு) பிரமத்தைப் போதிக்கும் சதருத்திரியமந்திரங்

களை அப்பியசித்தலாற் சம்சாரத்தை நாசமாக்கும் பரமஞானம் எய்துகின்றது. ஞானத்துக்கு விரோதமாகிய பாவத்தின் கூடியமும் எய்துகின்றதெனப் புலப்படுகின்றது.

ஊதாநிஹவா சுஜேதஸ்ய நாரியெயாமி (ஜாபாலம்)

“இவை அமிர்தத்தின் பெயர்கள்” என்றமையால் அமிர்தமும், அநாதிமுத்தருமாகிய சிவனான நாமங்களை அடக்கிய சதருத்திரீயசெபத்தினால், சகலபாவங்களும் கூடியமாகும் என்று பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றமையின், பரமசிவனான துசிவமுதலிய நாமதேயங்களின் அப்பியாசமும் வித்தியாவிரோதியாகிய சகல பாவகூடிய ஹேதுவெனப் பெறப்படுகின்றது. அங்ஙனம் முண்டகோபநிடதமும்,

சுவிவா ய ஸுணாஹிவ ஐதி வாஹ வபெதே நவஹ ஸ்வபெதே நவஹ ஸ்வபெதே நவஹ ஸ்வபெதே நவஹ ஸ்வபெதே (முண். ந. உ. கூ)

* “சண்டாளனாயிருப்பினும் சிவனன்று சொல்வானேல், ஒருவர் அவனோடு பேசுக, அவனோடு வசிக்க, அவனோடிருந்துண்க” என்று கூறுகின்றது. ஈண்டுப் பிரமத்தை உணர்ந்தும் சிவசப்தத்தை உச்சாரணஞ் செய்தன்மாத் திரத்தினாலே, அத்தியந்த அசத்தனாகிய பாதகனும் பரமசத்தனாகின்றான் எனப் பெறப்படுகின்றது. பின்னரும் பிறிதோரிடத்தில்,

யொ உயவ-பிரஸம் ப்ராஹ்ணோ நிக்யேயேதே

“அதர்வசிரசைப் பிரம்மணன் தினந்தோறும் படிக்கின்றான்” என்றுதொடங்கி, அப்படிப்படிப்பவனுக்குச் சகல பாவமும் கூடியதாகும் என்று கூறி,

ஸக்யஜ்வா ஸாஹி வஹிஃ கஃ-ஹ்ணோ லவதி | ஹித்யம் ஜ்வா
நாணவக்யோவொதி த்யத்யம் ஜ்வா டேவரேவாநாபுவிநதி

(அதர்வசிரசு)

“ஒருமுறை செபித்தாற் சுசியுடையனாயும், சுத்தனாயும், கன்மத்துக்கு யோக்கியனாயுமாகின்றான்; இருமுறை செபித்தாற் காணபத்தியத்தை அடைகின்றான்; மூம்முறை செபித்தாற் சிவபிரானைப் போய் அடைகின்றான்” என மோக்ஷபலமும் பெறப்படுகின்றது.

சூத்ராநரீரணி க்ருகூர் ப்ராணவஹாநூராரணி (கைவ)

“ஐன்மாவை அரணியாகவும், பிரணவத்தைமேல் அரணியாகவும் கொண்டு” என்று கூறிய சுருதியாற் பிரணவாதியப்பியாசம் பாசத்தைச் சேதிக்கும்வது

இந்தச் சுருதி சங்கராசாரியர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டிலதாய், அச்சங்கராசாரியர் காலத்துக்கு முற்பட்டிருந்த நீலகண்டசிவாசாரியர் காலத்துளதாய்ப் போந்த தென்பதற்கு இச்சைவபாடியத்து (உச-ஆம்) பக்கத்து உதகரிக்கப்பட்ட வாசிஷ்ட ஸங்கோபப்பிரகங்கணமே போதியசான்றும்.

வாதல் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பிறவிடத்தினும் காணப்படுகின்றது. ஆகலின், சிவசம்பந்தமாகிய வேதமந்திரங்கள் பாவகூடியம் செய்தல்வாயி லாகப் பரமஞானத்துக்கு ஹேதுவாகி மோக்ஷாதனமாயிருத்தலினால், வித்துவானும் அந்த வேதாப்பியாசத்தைச் சீவபரியந்தம் அப்பியசிக்க. இங்ஙனஞ் சிவஞொமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பலங்களை யுடையனவாய் அக்கினிகோத்திராதி யஞ்ஞங்களும் அவரால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டு அவரை ஆராதிக்கும் ரூபமுடைமையான் அவை அப்பியசிக்கப்படல் வேண்டும். இங்ஙனம் தானாதிகளும் ஆவசியகம் செயற்பாலன. ஆகலின், வித்துவானும் உபா சனையைப் பூரணமாக்குமாறு அக்கினிகோத்திரமுதலியவற்றை அதுட்டிக்க வேண்டும். ஈசரோபாசனையானது கன்ம தப சேப தியான ஞானவடிவாய் உள்ளது. அவற்றான்களே கன்மம் அக்கினிகோத்திரம்; தபசு நியமம், அல் லது சரீரத்தை வாட்டுதல்; சேபம் மேலே கூறப்பட்ட பிரணவாதி அப்பியா சம்; இவை பாவத்தை நீக்குதல் வாயிலாக மோக்ஷகாரணமாம். ஞான தியான மும் பிரமசொருபத்தை நேரே அடைதற்கு ஹேதுவாம். ஆகலின், யாவும் அதுஷ்டிக்க வேண்டும்.

(ஆகேஷம்) அக்கினிகோத்திராதி கன்மங்கள் ஞானேற்பத்தியின் பொருட்டே யாமாயின், இவையொழிந்த முன்செய்யப்பட்ட நற்கருமங்கள் வித்தையிறொடங்கும்போது ஒழியும்; அங்ஙனமாயின், (மரணகாலத்திலே) வித்துவானுடைய மித்திரர் எந்த நற்கருமங்களை அடைவர் என, (கசு)

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

கடெதா ட்ரூவிஹெகெஷாஃஹயொஃ (ச. க. கஎ)

(சஅசு) இவற்றைப் பார்க்கினும் வேறு (கன்மங்க) ளும் (உண்டு; அவற்றின்) இருவகையைப்பற்றிச் சிலர் (கூறுவர்) அன்றொ.

தஸ்ய ஸுஹுத ஸூயா க்ரூதூஹிஷணீ வாவக்ரூதூபு|

“அவன் சினேகிதர் நற்கன்மங்களையும் அவன் சத்துருக்கள் தீக்கன்மங்களை யும்” அடைகின்றார் என்பது சாட்டியாயன சாகையுடையார் வசனம். ஞானத்தை உண்டாக்கும் அக்கினிகோத்திரமுதலியவற்றுக்கு அன்னியமா யும், பிரபல கன்மங்களினாலே தடைப்படுத்தப்படுகின்ற பயன்களையுடையன வாயும், சகாயமாகிய ஆரோக்கியம் சித்தசுத்திமுதலியவற்றைப் பிறப்பித் தற்கு இயைந்து ஞானத்துக்கு வாய்ந்த பயன்களையுடையனவாயும், அதனால் ஞானத்தினாலும் அழிவு எய்தாதனவாயுமுள்ள பூருவோத்தர இருவகைக் கன்மங்களே ஈண்டுக் கூறப்பட்ட விஷயம். (கஎ)

யபேவ விஷ்யெகிஹி (ச. க. கஅ)

(சஅஎ) வித்தையோடு எதுதான் (செய்யப்படுகின்றது)

என்று (சொல்லப்படுகின்ற) தன்றோ.

யபெவ விடியா கரோதி (சாந். க. க. ௧௦)

“ஞானத்தோடு செய்யப்படுவதே பலமுடைத்து” என்னுஞ் சுருதியிலே, கன்மபலத்தின் தடையை நீக்குவதே உற்சிதவித்தையின் நோக்கமெனக் கூறப்பட்டமையின், பிரபலமாகிய மற்றோர்கன்மம் குறிக்கப்பட்ட கன்மத்தின்பயனைத் தடுக்கலாம், இன்றேல் அப்பயனுக்குச் சகாயமாகலாம். ஆகலின், வித்தைக்குச் சகாயமாகிய கன்மபலப்பிரதிபந்தத்தை நீக்கும்பொருட்டே அக்கினிகோத்திரமுதலியன அதுட்டிக்கப்படல் வேண்டுமென்பது (சூத்திரத்தின்) கருத்து. (கஅ)

(௧௩) இதரநம்பனாதிகரணம்.

வொமெந தூதிசொ கூவயிகா யவஸஸபுதெ (ச. க. ௧௯)

(சஅஅ) பேர்கத்தினாலே பிறவற்றைப் போக்கிய பின்னர் அவன் உய்கின்றான்.

எண்டு உபாசனையுடையவர்களால், அதிகாரபதத்தில் உள்ளவர் களுக்கு அவர்கள் பதங்களுக்கு வேறாக மோகூபலம் உண்டா? இல்லையா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகூஷம்) பிராரத்தபோகத்தின் பொருட்டு அநேக சென்மம் உன்டெனக்கொள்ளின், ஓர் சென்மத்திலே அடைந்த வித்தை அடுத்த சென்மத்திலே அழிந்துபோகின்றது. அதனால் யாதொருகன்மஞ் செய்யப்படுகின்றதோ, அதுவும் பலத்தை அதுபவித்தற்கு ஏதுவாகின்றது. ஆகலின், சென்மபரம்பரை இருத்தலால் அவர்களுக்கு முத்தியில்லையாம் எனின்.

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். பிராரத்தகன்மம் தன்பயனை அடையுமாறு செலுத்துகின்றது. அவை முற்சென்னத்தீட்டிய வித்தியாலோபத்துக்கு ஏதுவாயிரா. ஆகலின், அவர்க்கு முத்தியே; சென்மபரம்பராகாரணமின்மையின். சுழுப்திகாலத்திலே மறைப்புளதாயினுற் போல சுழுப்தி மறைப்பைப்போலிற்றுக்கும் சன்னமரணமறைப்பும் அவர்கள் வித்தியாலோபத்துக்கு ஏதுவாயில்லை. (கக)

நான்காம் அத்தியாயத்து

இரண்டாம் பாதம்.

(க) வாக்கம்பத்தியதிகரணம்.

வாஶ்நவலி ஷா-நாஹுராஹு (ச. உ. க)

சுத வஸவ வஸ-நாணுநு (ச. உ. உ)

(சஅக) வாக்குமனசிலே (இலயமாகின்றது); அநுபவ
மும் சுருதியும் (உண்மையின்).

(சகூ) அதினாலேதான் எல்லாம் (மனசைத்) தொடர்
கின்றன.

முந்திய பாதத்திலே உபாசகனுடைய உபாசனையவஸ்தைமுதலாயின
கூறப்பட்டன. இந்தப் பாதத்திலே அவன் சரீரத்தை விடுத்து உற்கிராந்தி
செய்வதைப் (புறப்படுவதைக்) குறித்து நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

சுஷு ஸௌரீ வுரூஷஸு ப்ரயதொ வாஶ்நவலி ஸ்வபுஷுதெ
நெஃ ப்ராணெ ப்ராணஸுஜலி தெஜஃ வரஸுரோ ஷெவதாயாஸு
(சாந். சு. அ. சு)

“சௌமிய, இந்த உற்கிராந்தி செய்பவனுடைய வாக்கு மனசிலும், மனசு
பிராணனிலும், பிராணன் அக்கினியிலும், அக்கினி பரதேவதையினும் இலய
மாகின்றன” என்னும் சுருதியிலே, உற்கிராந்தி செய்பவனுடைய வாக்காதி
கள் மனசில் இலயமாகின்றன எனப் பெறப்படுகின்றது. இது நியாயமா?
அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்டம்) காரியம் உபாதானத்தில் இலயமாகின்றதன்றோ; கட
முதலாயின மண்ணிலே இலயமாதல் காணப்படலான். வாக்காதிகளுக்குப்
பிரமம் உபாதானம்; மனம் அன்று. ஆகலின், பிரமத்திலேதான் அலை
இலயமாதல் யுத்தமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

சுஷு ஸௌரீ வுரூஷஸு ப்ரயதொ வாஶ்நவலி ஸ்வபுஷுதெ
(சாந். சு. அ. சு)

“சௌமிய! இந்த உற்கிராந்தி செய்பவனுடைய வாக்கு மனசிலே இலயமா
கின்றது”

உஷுயெ ஷெநவலி ஸ்வபுஷுரோநெஃ (பிர. கூ. சு)

‘மனசிலே இலயமுறும் இந்திரியங்களோடு’ என்னும் சுருதிபற்றி, உற்கிரார் தியில் மனசுக்கு முன்னே வாக்குமுதலியவைகள் ஓய்ந்துபோதல்காணப் படுகின்றமையானும், முதற்கண்ணே வாக்கு மனசிலே இலயமாகின்றது. பின் எல்லா இந்திரியங்களும் மனசிலே இலயமாகின்றன, (காரியம்) உபாதானத்தில் இலயமாம் என்றதாயுத்தம் அன்று. (காரியத்தின்) சொரூபலயத்துக்குத்தான் உபாதானம் அபேக்ஷிக்கப்படுவது. வாக்காதிகள் மனசில் ஒடுங்குதல் சொரூபலயம் எனப்படாது; பின் அது விருத்திலயம் (என்று கூறப்படும்); ஐலமத்தியிலே எறியப்பட்ட எரிகரியின் பிரகாசமுதலாயின விருத்தி லயமாதல் போல, உபாதானமல்லாதிருப்பினும் மனசில் எய்தும் வாக்காதிகளின் லயத்தை விருத்திலயம் எனக் கூறல் யுத்தமே; விருத்தியுடைய வாக்காதிகள் (மேலே கூறிய) இலய சுருதியினால் இலயமடைதல் விருத்திலயம் எனப்படும்; விருத்திகளுக்கும் அந்த விருத்தியையுடைய பொருள்களுக்கும் பேதமிலாது அங்கே கூறினமை உபசாரத்தினால். (க, உ)

(உ) மநவ்ஸம்பத்தியாதிகரணம்.

தநந் பிராண உதாராசு (ச. உ. ஈ)

(சகக) அந்த மனசு பிராணனில், உத்தரவாக்கியத்தினால்.

நந் பிராண (சார். சு. அ. சு)

“மனம் பிராணனிலே (ஒடுங்குகின்றது)” என்றமையான், வாக்குமுதலிய சர்வேந்திரியங்களோடு கூடிய மனசு பிராணனிலே லயமாகின்றது என்று கேட்கப்படுகின்றது. அந்த லயம் எவ்வியல்பினதென்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) வாக்குமுதலியன உபாதானமல்லாத மனசிலே விருத்தி லயம் எய்துக. மனசு பிராணனிற் சொரூபலயமே; பிராணன் மனசுக்கு உபாதானமாயிருத்தலின்.

சுஹரீயம் ஹி வெஹீ நந் சூவொரீயம் பிராணம் (சார். சு. ஈ. ச)

“சௌமிய! மனம் அன்னமயமே; பிராணன் அப்புமயம்” என்னும் சுருதி பற்றி, அன்னமயமாதலிற்றே பிருதியியினாலாயது மனசு; அப்புமயமாதலிற்றே பிராணன் மனசுக்கு உபாதானம்; (அதனாற்) சொரூபலயம்பற்றி விரோத மில்லையாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) முன்போல (வாக்கிந்திரிய விஷயத்திற் போல); மனசும் பிராணனில் விருத்திலயமே;

நந் பிராண (சார். சு. அ. சு)

“மனசு பிராணனில் (ஒடுங்குகின்றது)” என உத்தரவாக்கியமுண்மையான்.

(மனசு பிராணனிலே) சொருபலயமன்று; பிராணன் மனசுக்கு முக்கியோ பாதானமல்லாமைபற்றி அம்மனசு அங்கிருந்து பிறக்காமையான். ஆகலின், பிராணனிலே மனசு விருத்திலயமாயிருப்பதே நியாயம். (கூ.)

(கூ) பிராணசம்பந்தியதிகரணம்.

வெர ஸ்ரெஷ்டுண துபுஷ்டிஷ்டி (ச. உ. ச)

(சகூஉ) அது (பிராணன்) அதிபனோடு (சேர்ந்திருக்கின்றது), அதனோடு இசைதன் முதலியன கூறப்படலான்.

மேலே சர்வேந்திரியங்களோடு கூடிய மனசு பிராணனிலே இலயம் அடைகின்றதென்று கூறப்பட்டது. இப்போது பிராணன் எங்கே இலயமாகின்றதென்பது சந்தேகம்.

(பூருவபசுஷம்)

வ்ராணவெஜ்ஜலி (சார். சு. அ. சு)

“பிராணன் தேயுனிலே (ஒடுங்குகின்றது)” என்னுஞ் சுருதியினாற் பிராணன் தேயுனிலே ஒடுங்குகின்றதெனின்,

(சித்தாந்தம்) அந்தப்பிராணன் அதிபனாகிய ஆன்மாவோடு கூடுகின்றது; அதுதேயுனில் இலயமாகவில்லை;

வனவரெவெரோகாந்நிஷ்காஸெ ஸ்வெவ் வ்ராணா ஸ்ரெஷ்டியானி (பிரு. சு. கூ. கூஅ)

“இங்ஙனமே மரணகாலத்தில் ஆன்மாவைச் சூழ்ந்து எல்லாப் பிராணன்களும் கூடுகின்றன” என அந்தப் பிராணன் ஆன்மாவோடு இயைவதாகக் கேட்கப்படுகின்றமையின்.

வ்ராணவெஜ்ஜலி (சார். சு. அ. சு)

“பிராணன் தேயுனிலே (ஒடுங்குகின்றது)” என்னும் சுருதியிலே தோற்றம் கிரமணிரோதத்தைச் சூத்திரகாரர் பரிகரிக்கின்றனர். (சு)

வ்ருஷ்டுஷ்டு துபுஷ்டி (ச. உ. சூ)

(சகூகூ) பூதங்களிலே (அது சேர்ந்திருந்து), அவற்றைக் குறித்துச் சுருதியுண்மையின்.

“பிராணன் தேயுனில் ஒடுங்குகின்றது” என்னும் சுருதியில் மற்றைப் பூதங்களோடு கூடிய தேயுனே கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், ஆன்மாவோடு கூடப் பிராணனானது பூதங்களிற் கூடுகின்றதென்பதுபற்றி கிரோதமில்லை. (சூ)

வெநகலிநீ டுபுஷ்டுதொலி (ச. உ. சு)

(சகூசு) ஒன்றிலே அன்று; (அவை அங்ஙனம்)மன்றோ கூறுகின்றன.

தேயுனிலேமாத்திரம் பிராணன் இலயமாகவில்லை; முப்பிரகாரத்தைப் பற்றிக் கூறிய சுருதி மற்றைப் பூதங்களோடு இசைதலைக்காண்பிக்கின்றது. ஆகலின், ஆன்மாவோடு கூடப் பிராணன் பூதங்களில் இலயகின்றதென்பது பற்றிச் சுருதிவிரோதமில்லை. (க)

(சு) அசிருத்தியுபக்கிரமாதிகரணம்.

ஸரோநா ஸாஸ்திரிவகுஜாஜிதகூ0 ஸாநு0வாஷ0 (ச. உ. எ)

(சுரு) மார்க்கத் தொடக்கத்துக்கு முன்னும் சமானமே;
(சரீரசம்பந்தத்தை) தகிக்காமல் அமிர்த்தத்துவமும்.

நீண்டு நிரூபிக்கற்பாலதாகிய உற்கிராந்தியானது அர்ச்சிராதி கதித் தொடக்கத்துக்கு முன் வித்துவானுக்கும் அவித்துவானுக்கும் சமமானமா? இன்றேல் வேறு? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபசுபம்) சம்சாரபலமும் மோகபலமும் இரு வேறு காரியங்
களாயிருந்ததின், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் உற்கிராந்தி பேதமாயிருந்த
தாம் எனின்,

(சித்தார்தம்) கூறுதும். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தொடக்கத்துக்கு முன் வித்துவானுக்கும் அவித்துவானுக்கும் உற்கிராந்தி சமமாய் இருந்தது. ஞானிக்குத் தலைநாடி. வாபிலாகவே உற்கிராந்தியும் அமிர்த்தவழமாமம்; மற்றவனுக்கன்று; இதுதான் பேதம்.

மாதவென்கா உறுதுடியஸி ராவஜோலார சேடுபாட்டு நேமிநிலய
தெகா தயொபுட் யாயனரே தகுவெதி விவ் ஐ நூஉக்ருணை வவனி
(கட, கூ, கச)

“இதயத்தில் நூற்றோர் நாடிகள் உள்ளன; அவைகளுள்ளே ஒன்று தலையைப் பிரவேசிக்கின்றது; அதுவாபிலாக மேலே போய் ஒருவன் அயிர்த்தது வுத்தை அடைகின்றான்; மற்றநாடிகளும் வெவ்வேறு திக்குநோக்கி உற்கிரமணஞ் செய்தற்கு உதவுகின்றன” என்னுஞ் சுருதியுண்மையின். இதற்கு முன் உற்கிராந்தி சமமாய் உள்ளதே. (எ)

(ரு) ததாபீத்தியதிகரணம்.

தடாவிதெதவஸஸாரவ)வெடிஸாக (ச. உ. அ)

(சகக) அதனோடு ஐக்கியமாதற்கு முன்னே (சுருதி) சம்
சார நிலையைக் குறித்தவன்.

கீஹஸகீடொவாவதபமொவாபாகுமீவடாபாநுடொவா வா லிவெறா
வா லெதூ வா வரபா வா வரபாடெஷா வா லெதூ வெவெதெஷா
லாடெஷா வுதூ ஜாயகெ யயாகுடெ யயாவிடினா ராமஹை வு
ஹி கொ லலீகிதா வுதிவாடியாசு (கௌஷீ. க. உ)

“சந்திரன்தான் சவர்க்கலோகத்துக்கு வாயில்; சந்திரன் சொல்வனவற்றை
அவன் ஆகேஷபிப்பானாயின், அவனை இஷ்டப்படி போகவிட்டுவிடுகின்றான்;
ஒருவன் சந்திரனை ஆகேஷபியாதிருப்பானாயின், சந்திரன் அவனை மழையா
கப் போமாறு கீழே அனுப்புகின்றான்; அவன் கன்மங்களுக்கும் ஞானத்துக்
கும் இயையப் புழவாயோ, பூச்சியாயோ, பட்சியாயோ, புலியாயோ, சிங்க
மாயோ, மீனாயோ, பாம்பாயோ, மனிதனாயோ, வெவ்வேறிடங்களில் மற்
றென்றாயோ பின்னர்ப் பிறக்கின்றான். இங்ஙனம் பூமிக்குத் திரும்பி வரு
கின்றவனை (நோக்கி) நீ யார் என்று (ஒர் துறவி) அவனைக் கேட்கின்றான்;
அவன் உத்தரமிறுக்கின்றான்” எனச் சுருதியிற் கண்ட பரியங்கலித்தையிலே
தேவயானமார்க்கத்தில் ஓர் வித்துவானுக்கும் சந்திரனுக்கும் இடையே
நேர்ந்த சம்வாதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின், சரீரத்தைவிட்டுப்
புறப்படும் வித்துவானுக்கு அர்ச்சிராதிகதி எய்துவதாகும். (க)

நொவ லெஷாநாகு (ச. உ. க௦)

(சகஅ) ஆகலின் அழிவினால் அன்று.

மேலே கூறிய நியாயத்தினால்,

லெதூ லெதூ லவதி (பிரு. கூ. ச. ஏ)

“மனிதன் அமிர்த்தத்துவத்தை அடைகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியிற் கண்ட
அமிர்த்தவசனமானது சரீரசம்பந்தம் அற்றவுடனேதானே அமிர்த்தத்துவம்
எய்துவதென்று கருத்தன்று. (க௦)

கலெஷுவலொவலெதூஷ ஹஷா (ச. உ. கக)

(சகக) அதற்கே பொருத்தமாதவினாலும், இந்த உஷ்
ணம் (உளது).

இந்தச் சூக்குமசரீரம் (துலசரீரத்தின்) ஓரிடத்திருத்தல் பொருத்த
மாதவினால், சூக்குமதேககுணமாயுள்ள உஷ்ணமானது உற்கிராந்தி செய்
பும் வித்துவானுக்கும் ஓரிடத்திலே இருப்பதாகப் பெறப்படுகின்றது. அந்த
உஷ்ணம் ஸ்தூலதேகத்தின் குணமன்று, பிறிதிடத்தின் (மரணத்தின்) உண
ரப்படாமையின். ஆதலினாலும் கதியிருத்தல் பொருத்தமே. (கக)

வாதிஷ்யாதிவெஹ ஸாரீராக ஸுஷோ ஹேகெஷாபு

(ச. உ. கஉ)

(100) நீலேசித்தலினால் (அது அங்ஙனமன்று) என்று கூறின், அன்று; ஆன்மாவினின்று (பிராணன்கள் பிரிய) விலலை; யாதினாலெனின், சிலசாகையில் (அது) வெளிப்படா.

தலு நெஹதலு ஹுதயவ்யூதம் ப்ரஹ்மததெ தெந ப்ரஹ்மதெ நெநஷ சூதாநி க்ரூபிதி ஷக்ஷுஷாவா ரேஹ்மதாவா உநெஹ்மதாவா ஸாநீரஹ்மதாவா ஸுக்ரூபிதம் ப்ராணா உநெஹ்மதாவா ரேஹ்மதாவா ஸுக்ரூபிதம் ஸவெஹ்மதாவா ஸுநெஹ்மதாவா

(பிரு. சு. ச. ௨)

“அவன் இதயத்தின் கொழுந்து பிரகாசத்தை அடைகின்றது; அந்தப் பிரகாசத்தினால் ஆன்மாவானது கண்வாயிலாகவோ, தலைவாயிலாகவோ, சரீரத்தின் பிறவிடங்கள் வாயிலாகவோ புறப்படுகின்றது; அவன் புறப்படுங்காற் பிராணன் அவனுக்குப்பின்னே புறப்படும்போது, எல்லாப் பிராணன்களும் அதற்குப்பின்னே புறப்படுகின்றன” என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியங்களால் அறித்துவான் (சரீரத்தினின்று) எவ்வாறு புறப்படுகின்றான் என்று கூற,

உதிநு காபியோ நம் (பிரு. சு. ச. ௬)

“ஆசையுடையவனுக்கு அவ்வளவுதான்” என அறித்துவத் விஷயத்தை முடித்துக்கொண்டு,

காபியோநொயொ உகாரோ மிஷூரோ சூஷகாரோ சூதகாரோ ந தலு ப்ராணா உக்ரூபிதி ப்ரஹ்மதாவா ஸுக்ரூபிதி

(பிரு. சு. ச. ௬)

“விரும்பாதவனாய், விருப்பத்தினின்று நீங்கினவனாய், தன் விருப்பங்களில் திருத்தப்பட்டவனாய், பரமான்மாவை விரும்புவோனுள்ள பற்றற்ற அவனுக்குப் பிராணன்கள் உக்கிரமிப்பதில்லை; பிரமமாகிப் பிரமத்தைப் போய் அடைகின்றான்” என்று வித்துவானுக்கு உற்கிராந்தி (வெளிப்போதல்) மறுக்கப்படலான், இங்கேதானே பிரமத்தை அடைகின்றான் எனின்,

(சித்தாந்தம்) அன்று;

ந * தலு ப்ராணா உக்ரூபிதி (பிரு. சு. ச. ௬)

* (ச. உ. ௧௨-ஆம்) குத்திரத்தைச் சங்கராசாரியர் இரண்டாகப் பிளந்தமையும்,

பு.கிஷையாதி நெஹ ஸாநீராகி

என அவர் முற்பாதிச் குத்திரத்தைத் தமது யாவ்யத்து (ச. உ. ௧௨-ஆம்) முற்குத் திரமாத, நிறத்தி அதிலே (தமது குத்திரபாவ்யத்திலே) நிலைண்டிவாசாரியர் சார்பாகத் துன்பவர் போலக் கூறி, பின் அதனை

பு.கிஷையாதி நெஹ (வே. ச. உ. ௧௨)

“பிராணன்கள் அவனுக்கு உற்கிரமிக்கின்றில” என்னுஞ் சுருதியிலுல் உற்கிரமணஞ் செய்து அர்ச்சிராதிகமணத்தின்பொருட்டுப் புறப்பட்ட வித்துவானுடைய பிராணன்கள் அவனைவிட்டுப் பிரிகின்றில என்று கூறப்படுகின்றது; இதன் பொருள் மாத்தியந்தினர் சாகையிலே வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது;

பிற் சூத்திரமாக நிறுத்தப்பட்ட இந்தப் பிற்பாதிச் சூத்திரத்திற் கண்டித்தற்கு, மற்றோர் அவித்துவான் விஷயம்பற்றி

(௧) யதூயம் வாஸுஷோ ப்ரியத உஷஸூப்ராணாஃ க்ராஃ ஹோமொநெதி (பிரு. நு. உ. ௧௧)

“இந்தப் புருஷன் (அவித்துவான்) சாகும்போது பிராணன்கள் அவனைவிட்டு உற்கிரமிக்கின்றனவா? அன்றா?” என்று ஆர்த்தபாகர் என்பார் வினாவிய வினாவுக்கு

(௨) நெதி ஹோவாது யாஜுவஹோ நெதுவஸூவநீயஹேவ உஷயதூயயதூயதூயதொ ஸூதஸூதெ (பிரு. நு. உ. ௧௧)

“யாஞ்ஞவந்தியர் அன்று (என்று தொடங்கி), இவனிலேதான் (பிராணன்கள்) கூடுகின்றன; அவன் வீங்கி உப்பிச்செத்துக்கிடக்கின்றான்” என்று அந்த யாஞ்ஞவந்தியர் உத்தரமிறுத்தாராக, அச்சங்கராசாரியர் இந்த (௧) முதலாம் (௨) இரண்டாம் சுருதிவாக்கியங்களின் தலையையும் அடியையும் தட்டிவிட்டு, எஞ்சியவற்றிற் சில சொற்பொடியிட்டு உண்மைப்பொருள் பிறழ்ந்துபோகப் பொய்ப்படத் திரித்து இயைத்து, (ச. உ. ௧௩-ஆம்) பிற்பாதிச் சூத்திர மாயாவாதபாஷ்யத்திலே

ந கஸூப்ராணா உக்ராஃ ஹோநெதுவஸூவநீயஹே

“அவனைவிட்டுப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை; இங்கேதான் இலயமடைகின்றன” என்று பொருட்படப் பாவத்துக்கும் நிந்தைக்கும் சிறிதும் அஞ்சாது புருத்தி உரைத்தமையும்,

வனகெஷாஸு

சில சாகையினர் கூறுமாறு என்று சூத்திரக்கருத்துப் பிரகாரம் கண்ணுவசாகையிய பிருசுதாரணியத்துக்கு அன்னியமாகிய மற்றோர் மத்தியந்தினசாகை முதலியவற்றினின்ற (பிரமாணம் காட்டாது), அந்தக் கண்ணுவசாகையினின்றே தவறு அவித்துவான் விஷயமாகிய (பிரு. நு. உ. ௧௧-ஆம்) சுருதியை வித்துவான் விஷயமென்று பிழைபட அவர் உதகரித்தமையும், முற்சூத்திரத்தைப் பூருவபஷுத்தினிறுத்திப் பிற்சூத்திரம் கண்டிப்பதாயின் ஜூலு (து) என்னும் பதம் எய்தற்பாலதேயாக, முற் சூத்திரபாகத்தை மறுக்காது நியாயம் கொண்டு சாதிக்குமாறு சூத்திராராற் பிரயோகிக்கப்பட்ட (ஹி) என்னும் மொழியை நிறுத்திப் பிற் சூத்திரமாகத் தவறுண்டு அவர் (ச. உ. ௧௩-ஆம்) சூத்திரஞ் செய்தமையும் பிறவும் தவறுமென்று உபக்ரமணிகை (உ. ௧௩-ஆம்) இலக்கந்தொடுத்து (௩௧௩-ஆம்) இலக்கம் வரையும், ச. ௪௦-ஆம்) இலக்கம் தொடுத்து (ச. ௪௨-ஆம்) இலக்கம்வரையும் நிரூபித்திருக்கின்றேமன்றோ. அங்ஙனமாக,

நிலகண்ட சிவாசாரியாரார் பூருவபஷுத்தில் நிறுத்தி மத்தியந்தின சாகை கொண்டு, “அவனைவிட்டுப் பிராணன்கள் உற்கிரமிப்பதில்லை” எனப் பொருட்படுத்தப்பட்ட (பிரு. நு. ச. ௧-இல்), உள்ள

ந கஸூப்ராணா உக்ராஃ ஹி

என்னுஞ் சுருதியையும், (பிரு. நு. ௩. ௧௧-இல்)

யொ ஸகாரோ திஷ்டாஃ சூஷ்டகாஃ சூஷ்டகாரோ நதஸூஷ ஸ்ர
ணா உதீரணி (மாத்தியந்தினசாகை)

“எவன் அகாமனாய், நிஷ்காமனாய், ஆப்தகாமனாய், ஆத்மகாமனாய் இருக்
கின்றானோ, அவனினின்று பிராணன்கள் உழ்கிரமிப்பதில்லை” என்று கூறப்
பட்டிருக்கின்றது. (கஉ)

* ஸ்யு-தெவ (ச. உ. கந)

(100) ஸ்மிருதியுஞ் சொல்கின்றது.

ஹ்ஸு-ஹ்ஸு-தெவஸூஷாய யொ ஹ்ஸு-ஹ்ஸு-தெவஸூஷாய
ஹ்ஸு-ஹ்ஸு-தெவஸூஷாய தெவஸூஷாய தெவஸூஷாய தெவஸூஷாய

(யாஞ்ஞவற்கியஸ்மிருதி. ந. ககௌ)

சுருதேவ ஸ்மிருதியென

“இவனிலே பிராணன்கள் கூடுகின்றன” என்று சுருதி உள்ளபடி இருந்தமையா
னும், இது அவித்துவத்விஷயம்பற்றி யிருந்தமையானும் சைவபாஷ்யகாரரார்
பொருட்படுத்தாது தவிர்க்கப்பட்டதேயாக, பின்னர் மேலே கூறியவாறு திரிக்
பட்ட

சுருதேவ ஸ்மிருதியென

என்னுஞ் சுருதியையும் மாயாவாதிகளுக்குச் சார்பாக அப்பயதிக்ஷிதயோகியார் சித்
தாந்தமாக எழுதிவைத்திருக்கின்றார் என்று யாரையும் வஞ்சிக்குமாறு, மாயாவாத
பண்டிதர்கள் சிவார்க்கமணிதீபிகை (ந. ந. ௩௨-இல்) ஆசேஷபத்துக்கிடனென்று
முன்பின் ஆலோசனையின்றிப் புருத்திவைத்தமை விர்தையினும் விர்தையேயா
மென்று சைவநேயர்கள் யாவரும் உணர்வாராக. இங்ஙனம் சாமானியருக்கும்
பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்கக்கிடக்கும் சுருதியைப் பிரித்தும், திரித்தும், இயைத்தும்
வஞ்சிக்கப்போந்த மாயாவாதாசாரியர் விசேஷவறிவினார்க்கும் புலப்படாத சூத்திரங்
களுக்கு யாது திரிவுபொருள்தான் செய்துவைக்கமாட்டாரென்பதைச் சிறிது யூகிப்
பாராக.

*இந்த (ச. உ. கந-ஆம்) சூத்திரத்துக்குச் சைவபாஷ்யகாரர் உதகரித்த சலோ
கத்துக்கு மாறுபடச் சங்கராசாரியரால் மாயாவாதிகளுக்குப் போக்குமீட்டி இல்லை
என்று காட்டுதற்குத் தமது (ச. உ. கச-ஆம்) சூத்திரபாஷ்யத்தில் உதகரிக்கப்பட்ட
(ஸ்மிருதி) சலோகமும் பொருத்தமில்லாமென்று அறிஞர் உணர்ந்து கொள்வா
ராக. மாயாவாதிகள் போனகதி தேவர்களுக்கும் காணப்படாமை போல, காணப்
படாத் கதியை உணர்த்திய அச்சலோகமும் மகாபாரத ஸ்மிருதியில் எவ்விதத்தும்
காணப்படவில்லை; சார்திரவத்து மோக்ஷதருமத்திலே

ஸாஹ்யோ யொ மஃ ஸாஹ்யோ ௧௦ வெஷாஃ ஸாஹ்யோகணா

“சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சரத்திரம், வைதிகம், பாகபதம்” என்னும் ‘சலோகத்தி
னால் தியானயோகத்தை உணர்த்தும் வைதிக பாகபதத்தை முடிவாக உணர்த்திய
மகாபாரதமானது ஞானத்து ஞானபாதத்தார்க்கு எய்துவதாகச் கொள்ளப்படும்
போக்குமீட்சியில்லாத முத்தியை அம்மாயாவாதிகளுக்குச் சார்பாகக் கூறியதெனக்
சுருதிச் சங்கராசாரியர் புருத்தி உதகரித்த அக்கபடச் சலோகமான்னது அம்மகாபா
ரத்தில், ஸ்மிருதிபாது காணப்படினும் அது ஓர்சாஸம் அப்போக்குமீட்சியில்லா முக்
திப்பொருளைப் பயக்காதென்றும், அங்ஙனம் அப்பொருட்பட மகாபாரதம் ஓர்சா

“அவைகளுள்ளே ஒன்று மேற்கொண்டு சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்து போகின்றது; அதனால் அவன் பிரமலோகத்தை அடைந்துமேலான கதியை அடைகின்றான்” என வித்துவானுக்குத் தலைநாடிவாயிலாகக் கமனம் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின், அர்ச்சிராதிகதி வித்துவானுடைய உற்கிராந்தி செய்யும் ஆன்மாவுக்கியைந்ததே*.

(கங்)

(சு) பரசம்பத்தியதிகரணம்.

தாமிபரெதயாஹ்யாஹ (ச. உ. கச)

(ரு௦௨) அவைகள் பரத்திலே (ஒடுங்குகின்றன), அங்ஙனஞ் சுருதி கூறுகின்றதன்றோ.

மேலை அதிகரணத்திலே பிரணன்களோடு கூடிய சீவான்மா தேயு வோடு கூடிய பூதங்களிலே அடங்குகின்றதென்று கூறப்பட்டது.

தெஜஸ் வரஸ்யாஹ ஷெவதாயாஹ (சார். சு. அ. சு)

“தேயுவானது பரதேவதையில்” என்பதினால் மற்றப் பூதங்களோடு இயைந்தும், ஆன்மாவோடு கூடியுமுள்ள தேயுவானது பரதேவதையிலே ஒடுங்குகின்றதெனப் பெறப்படுகின்றது.

அந்த லயம் பரப்பிரமத்திற் சொரூபலயமாகக் கூறப்படுகின்றதா? இன்றேற் பகுக்கக்கூடாதவாறு இயைகின்றதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) சொரூபலயம் என்பதே யுத்தம்.

ஷெவாத்ஹி (பா. வி. ரு. ச. உ௭)

என்ற வியாகரணகுத்திரப்பிரகாரம், தேவ சப்தமே தேவதா எனப்படும். பரசப்தமானது மகத்துவத்தைக் காட்டுகின்றது. ஆகலின், பரதேவதை என்பது மகாதேவரின் மேற்று.

ஸெயா ஷெவதெக்ஷத (சார். சு. ஈ. உ)

“அந்தத்தேவதை விரும்பிற்று”

ஹ்வாவ்யூயிலீ ஜநயநெவணகி (தைத். ஆரணி. க௦. க. ஈ)

“ஆகாயத்தையும் பூமியையும் சிருட்டித்துத் தேவர் ஏகர்” என்னும் சுருதி களான், அந்த மகாதேவரே சகல பூதகாரணராகிய பரப்பிரமம் எனக் கேட்கப்படுகின்றது. ஆகலின், அந்த உபாதானமாகிய அவரிலே ஆன்மாக்களோடு கூடப் பூதங்களும் சொரூபலயம் அடைகின்றன என்று கூறுதலே யுத்தமாம் எனின்,

ஹிர்க்ருணைபாசகர்களுக்கு அர்ச்சிராதிகதி இல்லை என்று (ஈ. ஈ. ஈ௨-இத்) போல ஈண்டும் புகுத்தப்பட்ட வாக்கியம் மொழிபெயர்க்காது தவிர்த்தப்பட்டது.

(சித்தாந்தம்) பிரமம் உபாதானமாயிருந்தாலும் பூதங்கள் சொருப
லயம் எய்தா? ஆனால் அவை பிரிக்கப்படாதிருத்தல் மாத்திரமே;

வாழ்நலி ஸ்வபூதே (சாந். சு. அ. சு)

“வாக்கானது மனசிலே இலயமாகின்றது” என்னும் சுருதியிற்றே கூறப்
பட்ட (இலய) அர்த்தம் இங்கே மற்றோர் பிரகாரமாகப் பொருள்கோடற்ரு
பாதும் பிரமாணமின்மையின். ஆகலின், மனமுதலியனபோல ஈண்டும்
விருத்திலயமாம் என்று சுருதி கூறுகின்றது. (கச)

சுவிவாஹோ வஹநாசு (ச. உ. கரு)

(௫௦௩) பிரிக்கப்படாமை(கொள்ளப்படுகின்றது) வசன
முண்மையான்.

சம்பத்திவசனத்திற்றே(சாந். சு. அ. சு) பிரமத்திலே பூதங்கள் பிரிக்
கப்படாதிருத்தல் மாத்திரம் என்று பொருள் கொள்வதே யுத்தம். (கரு)

(௭) ததோகோக்நிராதிகரணம்.

ததொகொஹுஜ்ஜுநதகஸு ப்ருகாஸிதஹாரொ விஷ்ணு ஸாஸிஷ்ணு
ததெஷ்டஹுக்நு ஸுபுத்யொஹு ஹாஷ்ணுஹு ஹீதாஹுயிக்யா

(ச. உ. கச)

(௫௦௪) அவன் உறைவிடத்தின் அக்கிரத்திற் சுவாலி
ப்பு உள்ளது; அதனாற் பிரகாசிக்கப்பெற்ற துவாரத்தனாய்
வித்தியாசாமர்த்தியத்தினாலும், மார்க்கத்தின் அங்கதியானத்
தினாலும், இதயத்துள்ள ஏகரால் அநுக்கிரகிக்கப்பட நூற்
றுக்கு மேற்பட்டிருக்கும் பாதையினாலே புறப்படுகின்றான்.

மேலை அதிகரணத்திலே வித்துவானுக்கும் அவித்துவானுக்கும் அர்ச்
சிராதிகதித் தொடக்கம் வரையும் உற்கிரார்தியானது சமானம் என்று
கூறப்பட்டது.

புறப்படும் வேளையில் இருவர்க்கும் பேதம் உளதா? இலதா? என்பது
சத்தேகம்.

(பூருவபகஷம்)

தெஜஃ வரஸுரோ டேவதாயாபு|

“தேயு பாதேவதையிலே” என்னும் சுருதியிற்றே பூதங்களோடு கூடப் பரம
காரணரும், பாதேவரும், பரப்பிரமமும், பரமாகாசுபுருஷாபிஞ்சிலே

வித்துவானும் அவித்துவானும் பிரிக்கப்படாது ஒடுங்கி, ஸ்ணம் இளைப் பாறி இருக்கின்றார்கள் என்று சமமாகக் கூறப்பட்டது. ஆகலின், (அவர் களுக்கு) உற்கிராந்தி சமமே.

கலு வெஹதலு ஹுடியலு 10 ஸுஜோதகெ | தெநவு ஜெராகெநெஷ சூதா நிஜீரேதி அகூஷொவாரி-உஜெடா வா 2 தெஜெலா வா ஸரீரெஜெஸுஜி (பிரு. சு. ச. உ)

“அவனது இதயக்கொழுந்து பிரகாசிக்கின்றது; அவ்வொளியினால் ஆன்மா கண்வாயிலாகவோ, தலைவாயிலாகவோ, சரீரத்தின் பிற இடங்கள் வாயிலா கவோ புறப்படுகின்றது” எனச் சுருதி கூறுதலின், அவ்விருவர்க்கும் இருத யப்பிரகாசமுதலிய சமமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. அதுகொண்டு அவ்விரு வர்க்கும் உற்கிராந்தி சமமாயிருத்தலின் பேதமில்லை எனின்,

(சித்தாந்தம்) அன்புடையரும் இதயத்துள்ளாருமாகிய சிவபெருமா னுடைய ஆராதனரூபமாயுள்ள ஞானவலிமையினாலும், அந்த ஒளிமார்க்கத் தைத் தியானித்தலானும், பிரீதிகொண்ட சர்வாநுக்கிரகராகிய அவரால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்டு, தனது சொரூபத்தை மறைக்கும் மலமானது துவம் சம் பண்ணத்தக்க வன்மையுடைய அநுக்கிரகத்திருட்டினிற் பார்க்கப்பட்டு அந்த அநுக்கிரகத்தினாலே பிரகாசிக்கப்பெற்ற வாயிலையுடையனாய் நூற் றுக்கு மேற்பட்டுள்ள தலைநாடி வாயிலாக வித்துவான் புறப்படுகின்றான். அவ்வாறு மற்றவன் (போவான்ல்லன்), பின் அவன் மற்றை நாடிகள் வாயி லாகப் போகின்றான்.

| ஸதம் வெகூஅ ஹுடியலு நாவு ஸாலா 2-உஜடாந ஜி லி ஹுஜெகா | தயொஜட் ராயஹீதகூவெதி விஷஜநா உஜீ ரெண உவணி (கட. சு. கச)

“இதயத்தில் நூற்றோர் நாடிகள் உள்ளன; அவைகளுள் ஒன்று சிரசைப் பிர வேசிக்கின்றது; அதனால் மேலேபோய் ஒருவன் அமிர்த்தவத்தை அடை கின்றான், மற்றைநாடிகள் வெவ்வேறு திக்குகளில் உற்கிரமணஞ் செய்தற்கு உதவுகின்றன” என்று சுருதி கூறுகின்றது. வித்துவானுடைய உற்கிர முணத்தில் இதுதான் விசேஷம். மேலே கூறப்பட்டவற்றிற் பின்வருவன வெவ்லாம் அமைந்துள்ளன:—

| ருஜெநாநா ஹுடியெ ஸுணிவிஷட் |

“உருத்திரர் சனங்களுடைய இதயத்தின்கண்ணே வசிக்கின்றார்”

ஹுதுணுரீகம் விரஜம் விஸுஜ் (கைவ)

“இதயபுண்டரீகம் துளற்றதும் அதி துய்தாயுமுள்ளது” என்றற்றெடச் சத்த சுருதிகளினும்;

உணர்வீரா உவாய் செஷஜெலி விஷணுநாவிஷஜர் ஸு
ணோசி (இரு. வே. உ. ௩௩. ச)

“உருத்திரே! எங்கள் புதல்வர்களை உமது வைத்திய ஓளஷதங்களினால்
பலப்படுத்தும்; ஏனென்றால் வைத்தியர்களுக்குள்ளே நம்மை மகாவைத்தி
யர் என்று கேள்விப்படுகின்றேன்” என்று சுருதி கூறுதலின், அவர் சம்
சாந் நோய்க்கு உத்தமவைத்தியர் என நிரூபிக்கப்படுகின்றார்.

யோயாஹு ப்ரக்யகி விஷா நாயிநஹு உஹே ஸு (சுவே. ச. ௧0)

“மாயையைப் பிரகிருதியென்றும், மாயையுடையாரை மகேசுவரர் என்றும்
அறி” எனனுஞ் சுருதியினால் சகல பிரபஞ்சமாகிய விசித்திர புஷ்ப சமு
கங்களைப்பற்றியிருப்பவராய், மாயை எனப்படுபவராயுள்ள பராசத்தியார்
அவர்க்கு ரூபமும் ஏகதேச சுவாஸுமுடையராய்ப் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்
றார். இதயத்துள்ளாராய், இனியவராய், பிரம்மாய், பரமேசுவரராய், பரம
மங்கள சொரூபராய், உமாபதியாய், பரமான்மாவாயுள்ள அவர் தமது
ஆஞ்ஞாநரூபமாகச் சுருதியிலே விதிக்கப்பட்ட சுவாராதன ரூபமாயுள்ள
அக்கினிகோத்திராதி கன்மங்களிலே நியதனாயும், விதிக்கப்படாத சமஸ்த
கன்மங்களிலே நின்று நீங்கினவனாயும், தன்னால் (சிவனுக்கு) அர்ப்பணஞ்
செய்யப்பட்ட சகல கன்மபலத்தையுடையனாயும், அச்சிவனுக்கு ஒப்பிக்கப்
பட்ட சித்தத்தையுடையனாயும், சிவனுடைய ஞானமீர்த்தத்தினாலே நிறைந்
தவனாயும், சமஸ்த காமியபலன்களையும் ஒழித்தவனாயும், விவேகாதிருடைய
னாயும், சிவபக்தியிலேமாத்நிரம் விருப்புடையனாயும், சிவப்பிரசாதத்தை
வீரும்பினவனாயும், வித்தியாவந்தனாயும், சாதகையுமுள்ள பக்தனைப்பார்த்
துச் சீரம் நீங்குங்காலத்திலே, அவனிடத்திலே கிருபையுடையராய், சம்
சாரகன்ங்கத்தை ஒழிக்கும் அதுக்கிரக திருஷ்டியை அவன்மாட்டுப் பாலிக்
கின்றார். அவருடைய அதுக்கிரக விசேடத்தினாலே இவன் சம்சாரத்துக்குரிய
மலம் நீங்கப்பெற்று, பிரகாசமுடைய பரமான்மாவினால் விளங்கிய சோதியி
னால் தலைநாடியவாயிலாகப் புறப்பட்டு ஒளிமார்க்கம் வாயிலாக அவருடைய
அப்பிராகிருதமாய நிரதிசயானந்த இயல்புடைய பரமபதத்தை அடைந்து
அந்தச் சிவாகாரமாகி, நித்தியநிரதிசயானந்த சொரூபனாகின்றான். ஆகலின்,
வித்துவானுக்கும் அவித்துவானுக்கும் உள்ள கதி பேதமாம் என்பது யுக்
தமே.

(௧௪)

(அ) இரச்சுமியநுசாரியதிகரணம்.

ஸ்ரீமதுஷ்வாஸீ (ச. உ. ௧௪)

(௩0௫) ஒளியைத் தொடர்ந்தவனாய்.

மேலே அதிகாரணத்திலே இதயத்திற்கும்கூட சிவபெருமானால் முதல்
வாழ்க்கைப்பட்ட பத்தன் தலைநாடியாரிலாகப் புறப்படுதல் கூறப்பட்டது.

அவ்வணம் புறப்படுவதுக்கு ஊர்துவகதி இரயிலா? பகலிலா? என் பது சந்தேகம்.

(புகுவபகூம்)

படுகுதலா ஊராடா சீராதெயெதொவாயி அரவின
கோதுமெ (சார். அ. க. இ)

“இந்தச் சரீரத்தினின்று புறப்படுமீபோது, அந்த ஒளிவாயிலாக அன்னைமேலே போகின்றான்” என்னுஞ் சூருதியினால், உற்சிராந்தி செய்பவனுக்கு ஒளிசம்பந்தமாய்மேலேனாகிப்போதல் அறியப்படுகின்றது. ஒளிசம்பந்தமோ பகலிலேதான் எய்தக்கூடியது; இராத்திரியிலன்றும். எனின்,

(சித்தார்த்தம்) உதாதும். உற்சிராந்தகுபிப வித்துவான் ஒளிசம்பந்தத் திருவேதான் ஊர்த்துவமாகப்போகின்றான் என்பது சத்தியம். அது பக லினும் இரவிலும் நேரும். கோடை இராத்நிரிகாலங்களிலே உஷ்ணம் காணப்படுதலின், இராத்நிரியிலும் சூரியகிரணங்கள் உள்ளன. ஆகலின், இரவிலேனும் பகலிலேனும் (சூரியன்) ஒளியைத் தொடர்ந்து அவன் ஆன்மா மேலே போகின்றதென நிர்ணயிக்கப்பட்டது. (கௌ)

சுத்திரகாரர் ஆசனத்திதழ்ப் பரிகரிக்கின்றார்.

கிரிநெதி அனா ஸாஸாபலா யானதெஹ லாவினாது-யதிஅ

(ச. உ. கஅ)

(100௬) இராத்கிரியிலே (அது எய்தாது) என்று கூறின், அன்று; சரீரம் இருக்கும் வரையும் சம்பந்த மிருத்தலின், சுருதியுள் சொல்கின்றது.

(ஆசனம்) ஒருவன் இரத்திரியிலே இறந்தாலும் ஒளிசம்பந்தத்தி
 ஞர் பிரமப்பிராப்தி எய்தும் என்று கூறப்பட்டது. அது இரயில் இயை
 யாத.

தினா உழவுக்கூட உதாரணமேயு.

சென்னை-10-11-1968 லுள்ள பத்திரிகை வாரியகத்தின் முடிவு.

“பகற்போதும் சுக்கிலபக்தமும் உத்தராயணமுமாகிய இவை சாகப்போப வர்களுக்கு நல்லன; அதற்கு மாறானவை கண்டிக்கப்படுகின்றன” என்பதிலால், இராமரணம் நிரூபிக்கப்படுகின்றதே எனின்,

(உத்தரம்) அன்று; சம்சாரபந்தம் சரீரம் இருக்கும்வரையும் விவித்த லானும், இச்செனனத்தில் எய்திய பிராரப்தகன்மமானது—பந்தத்துக்கு

ஏதுவந்ததொடங்கப்படாதனவாயுள்ள கண்மங்கள் ஞானத்தினால் அழிந்து போய் போது—இறுதிச் சீரம் முடிபும் வரையும் இருக்கின்றமையானும், இறுதித்தேசமுடிவில் அப்பிராரப்தம் நஷ்டமாகும்போது பிரமத்தை அடைதலில் விக்கினவேது யாதுமின்மையானுமாம்.

தலு தாவடுவ விரம் யாவன விடுகொகூ ௨௩ ஸ்வபெது
(சாந். ச. கச. ௨)

“சீரத்திருந்து அவன் விடுபடாதவரையும் அவனுக்குத் தாமசமுண்டு; பின் அவன் பூணனுயிருக்கின்றான்” என்னுஞ் சூருதியினால் இரவை மேலே தீர்ந்தமை பிறர் விஷயம்பற்றியது. ஆகலின், இரவில் இறந்தோனும் பிரமத்தை அடைதலின் விடுதலின்.

(கஅ)

‘உதஸாயபெந்விடுகிணை (ச. உ. கசு)

(இ௦௭) ஆகலினாலும் தக்ஷினாயனகாலத்தினும்.

ஆகலின், பந்தசேதுத்துவம் இன்மையான் தக்ஷினாயனத்தில் இறக்கும் வித்துவானுக்கும் பிரமப்பிராப்தி உண்டு.

(கக)

யொயிந் ப்ர திலுயு-டுக ஸாடுத-டுகெடுகெ (ச. உ. ௨௦)

(இ௦௮) யோகிகளைக் குறித்து இவ்விரு (பாதைகளும்) தீர்ணக்கற்பாலனவாக ஸ்மிருதியிற் கூறப்படுகின்றது.

(ஆரேகபம்) மோகூ இச்சையுடைய வித்துவானைக் குறித்துப் புராவர்த்திக்கு ஏதுவாகிய காலவிசேஷத்தை ஸ்மிருதி கூறுகின்றது.

புது காவெவநாவது திராவது திராவெவயொயிந்

புயாதா யாணி அகாலம் வகூரூரி உரகவு-உ

வூரூரூ-கிரஹஸூகஷணாலா உதராயணம்

ததூபுயாதாமஜ்ஜனி ப்ரவ்ரவ்ரவ்ரவிடுக ஜநா

யூரூரூ ரா திரவயா க்ஷணாலா க்ஷணாயநம்

ததூபுயாதாமஜ்ஜனி ப்ரவ்ரவ்ரவ்ரவிடுக ஜநா

ஸூகூரூரூ திரவயா க்ஷணாலா க்ஷணாயநம்

வகூபுயாதாமஜ்ஜனி ப்ரவ்ரவ்ரவ்ரவிடுக ஜநா

(பகவந்தேத. அ: ௨௩—௨௪)

“பாதருள்ளே வலியனே! எக்காலத்துப் புறப்படின யோகிகள் மீள்வார் என்றும் மீளமாட்டார் என்றும் உள்ள அந்தக் காலத்தை உனக்குச் சொல்வேன்; அக்கினி, சோதி, பகல், சுக்கிலபக்ஷம், உத்தராயண ஆறுமாசம் என்பவற்றிற் புறப்படின பிரமத்தை அறிந்தவர்கள் பிரமத்தை அடைகின்றார்கள். புனச, இராக்காலம், கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷினாயன ஆறுமாசம் என்பவற்

றியோகிசந்திரன் ஒளியை அடைந்து திரும்புகின்றான்; உலகத்தில் இந்தக் கிருஷ்ணசக்கில பாதைகள் நித்தியம் என்றே மதிக்கப்படுகின்றன. ஒரு மார்க்கத்தினால் மீண்டு வராதிருக்க ஒருவன் போகின்றான், மற்ற மார்க்கத்தினாலே அவன் திரும்புகின்றான்”. ஆகலின், இராக்காலத்தையும் தக்ஷிணயனத்தையும் நிந்தித்தமை அவித்துவான்களையுற்றே என்று கோடல் யுத்தம் அன்றெனின்,

(உத்தரம்) கூறுதும், இச்சூத்திரம் மேலே கூறிய ஆகேஷபத்துக்கு உத்தரம் என்று கொள்ளப்படுகின்றது. (மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியங்களிலே) பிதிர்யானம், தேவயானம் என்னும் இரு பாதைகளுள்ளே (தேவயான) ஒளிமார்க்கத்தினால் வித்துவான்கள் செல்கின்றார்கள் என்றும், மற்றவர்கள் (பிதிர்யான) எதிர்மார்க்கத்தினால் செல்கின்றார்கள் என்றும், யோகத்துக்கு அங்கமாகக்கொண்டு யோகத்தில் முயன்றோர் நாதோறும் தியானித்தல் வேண்டும் என்று ஸ்மிருதி சொல்கின்றது. முமுட்சுக்களுடைய மாணத்துக்கு ஏந்த விசேஷகாலங்கள் தான் இயைந்தன என்று சொல்லப்படவில்லை.

மெமெவஸுதீவாஸு- மத ஜாதநீ யொழி ஸுஹி-கி கஸூ-கி

தஸூ-தவெ-ஷு காமெஷு-யொமுய-கெதா-கவாஜு-ஷு-கி

(பகவற்கீதை, அ: ௨௭)

“பிருதாவின் குமாரனே! இந்தப் பாதைகளை அறிந்து யோகி ஒருவனும் மயங்குவானல்லன். ஆகலின், அர்ச்சுன! எக்காலத்தும் யோகத்தில் உறுதியாய் இரு” என ஸ்மிருதியும் கூறுகின்றது. மேலே உரைக்கப்பட்ட இரண்டாவது மூன்றாவது சுலோகங்களிற் குறிக்கப்பட்ட பிதிர்யான தேவயான பாதைகளாம். மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியங்களின் முதலிலே நேர்ந்த காலம் என்னும் பதம் ஆதிவாசிககணங்ளைச் சுட்டியது; காலாபிமான தேவதைகள் மிகுதியாயிருத்தலின். ஆகலின், எப்பிரகாரத்தானும் வித்துவான்குப் பிரமப்பிராப்தியிலே இரா, தக்ஷிணயனம், கிருஷ்ணபக்ஷம் என்னும் நிஷேதம் இல்லையே. எப்போது தேதகம் நீங்குகின்றதோ அப்போதே பிரமப்பிராப்தி எய்துகின்றது. (௨௦)

நான்காம் அத்தியாயத்து

மூன்றாம் பாதம்.

(க) அர்ச்சிராத்தியதிகரணம்.

கூஜி-பிராஹ்ம கஹீயுதேஃ (ச. ந. க)

(௫௦௬) ஒளி முதலியவற்றால், அது பிரசித்தமாதலின்.

முந்தியபாதத்தில் இதயத்துள்ள சிவபெருமான் அறுக்கிரகத்தினால் துவாரம் பிரகாசிக்க, உபாசகன் தலைநாடிவாயிலாகத் தேகத்தை விட்டுப் புறப்படுகின்றான் என்று கூறப்பட்டது.

இவ்வியல்பினனுக்குப் பிரமப்பேறுனது ஒளியோடுதொடங்கிய மார்க்கத்தினாலேயா? இன்றேல் வேறு பிரகாரத்தினாலுமா? எய்துகின்றதென்பது முதற்கண்ணே விசாரிக்கப்படுகின்றது.

(பூருவபகலும்)

யத்ராஸௌ கௌநொ விவத்-தெ வ்யவொஹ்ய ஸீஷ-கவா
 மொ ம-பிரி-க்யுதௌ ப்ர-திஷ-தி ஸ-வஉ-திவாயென ஸ-வாரி-த்யாஹி
 தெ | 3௨ உதி ப்ர-வஹ்ணி சூ-வொ-தி ஸாராஜ்ய (தைத். க. ௬)

“உரோமத்தின் வேர் பிரியுமிடத்தில், அவன் தலையின் இரு பக்கங்களையும் பிளந்து, பூ என்று கூறி அக்கினியிற் பிரவேசித்து, புவ என்று சொல்லி வாயுயிற் பிரவேசித்து, கவ என்று சொல்லி ஆதித்தியனிற் பிரவேசித்து, மஹ என்று சொல்லிப் பிரமத்தைப் பிரவேசித்து, அங்கே சுவராச்சியத்தை அடைகின்றான்” எனப் பிரமப்பிராப்தியானது ஒளிமார்க்கத்தை ஒழிந்தும் அடையப்படுவதாக ஒரிடத்திற் பெறப்படுகின்றது. ஆகலின், பிரமப்பிராப்திக்கு ஒளிமார்க்கம் நியமமின்றும் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. வித்துவான் ஒளிமார்க்கத்தினாலே தான் பிரமத்தை அடைகின்றான்; பஞ்சாக்கினிவித்தை முதலியவற்றிற் (கண்டவாறு)

தெ ஸ்வி-ஷ 3விஸ-வஹ்ணி (சாந். ௫. ௧௦. க)

“அவர்கள் ஒளியை அடைகின்றார்கள்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால் ஒளி மார்க்கமே பிரமத்தை அடைவிப்பதாகப் பிரசித்தமாயிருத்தலின். “பூ என்று (கூறி) அக்கினியிற் (பிரவேசித்தனன்)” என்றற்றொடக்கத்த மந்திரங் களிலே பிரமத்தை அடையும் மார்க்கம் கூறப்படவில்லை. பின்னையோ அந்

அது அவற்றுக்கிடையில் வைக்கப்படவேண்டுமா? இன்றா? என்பது சர்க்காரம்.

(பூஞ்சாறு) இடையிற் புதுத்தப்பவேதன்று; சுருதியிற் கேட்கப்
படாமைபான் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். குலேனாபசங்காரநியாயத்தினால் சம்வற்சாத் துக்குப் பின்னும், ஆதித்தியனுக்கு முன்னும் வாயு வைக்கற்பாற்று. பிருத தாரணியத்து மற்றோரிடத்தில்,

ராவெலொரெ டெவலொகா டெவலொகாடாதித்யா (பி.ரு. அ. உ.கடு)
 “மாசங்கனிலிருந்து தேவலோகத்தையும், தேவலோகத்திலிருந்து ஆதித்திய
 னையும்” என்று ஒளிமார்க்கத்திலே தேவலோகம் கூறப்படுகின்றது. சார்
 தோக்கியத்திற் கூறப்பட்ட உபசங்காரத்தினால் (வருஷம்) ‘அதிககாலத்தை
 யுடைமையான், மாசங்களுக்கு மேல் வைக்கப்பட்ட வருஷங்களுக்கு அப்
 பால் தேவலோகம் எய்தவேண்டும். அந்தத் தேவலோகம் வாயுவே. தேவ
 லோக சப்தமானது தேவர்களுடைய உலகம் என்னும் விபுரப்பத்தியினால்,
 அவிசேஷமாக வாயுவைக் குறிக்கின்றது. வாயுசப்தமே (விசேஷமாக)
 வாயுவைக் குறிக்கின்றது. இங்ஙனம் அவிசேஷ விசேஷங்களை யுடைய தேவ
 லோக வாயுசப்தங்களால், வாயு ஒன்றே குறிக்கப்படுகின்றான். ஆகலின்,
 வருஷத்துக்குப்பின்னும் ஆதித்தியனுக்கு முன்னும் வாயு வைக்கற்பாலன்.

வாய்மொழி-யா நாளிவ நல-குதம்.

“வாயுவானன் தேவர்களுக்கு இருப்பிடமானவன்” என்றும்,

யொழிய உவத னெஷ்டெவா நாம முஹம்மீ ,

“(சாண்டு) வீசம் இந்த வாயு தேவர்களுடைய கிரஹம்” என்றும் கூறப்படுகின்றது. (உ)

(௩) தமிழகநாடு.

தமிழ்தொழில்வாணஸம்ஸ்யாக் (ச. ந. ந.)

(நிகக) மின்னலுக்குமேல் வருணன்; சம்பந்தமுண்மை யான்.

ஸ ஸாதம் டெவயாநம் பநாநாவஜாநம் தொக சாமஹி ஸ வா
யாநொகம் ஸ குடிகுநொகம் ஸ வராணநொகம் ஸ ஐநுநொகம் ஸ
புஜாவநொகம் ஸ புவநொகம் (கௌஷீ. க. ௩)

“அவன் இந்தத் தேவயானத்தை அடைந்து அக்கினி உலகத்தையும், வாயு

லோகத்தையும், வருணலோகத்தையும், இந்திரலோகத்தையும், பிரஜாபதி லோகத்தையும், பிரமலோகத்தையும் அடைகின்றனன்” எனக் கொள்ளத்தக்கியுபநிடதத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. அங்கே அக்கினி லோக சப்தத்தினுற் குறிக்கப்பட்ட ஒளியின் முதன்மை விரோதமுறது. வாய்வுக்கும் ஆதித்திய னுக்கும் வேறு சுருதியிலே சித்தித்த சுருதிக்கிரமத்தோடு இந்தப் பாடக்கிர மம்பாதிக்கப்படுதலின், சம்வற்சரத்துக்குப்பின்னே அவை கிரமமாக வைக் கற்பாலன். ஈண்டு வருணாதியரும் கேட்கப்படுகின்றனர்.

அவர்களுர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலே வைத்தற்கு யோக்கியமுடையவரா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகுகம்) நியாமக மில்லாமையான் வைத்தல் கூடாதாமெனின், (சித்தாந்தம்) கூறுதும். வருணாதியரை வைப்பது உசிதம்; அங்கே மின்னலகத்துக்கு மேலே வருணலோக சம்பந்தமுண்மையின். அந்த விய வத்தை யுத்தம். மின்னல் பூருவமாக எய்தும் மழையை உண்டாக்குதற்கு வருணனே அதிபதி என்பது பிரசித்தமாயிருப்பது பற்றி, மின்னலுக்கும் வருணனுக்கும் சம்பந்தமுண்டு. அதற்குப்பின்னர் இந்திரபிரஜாபதிலோகங் களும் பாரிசேடக் கிரமத்தால் உண்டு. ஆகலின், விரோதமின்று. (௩)

(ச) ஆதிவாகிகாதிகரணம்.

சூத்ரவா ஹிகாஸுவிமொக (ச. ந. ச)

(நுகஉ) நடாத்துவோர்கள், அந்த இலிங்கமுண்மை யான்.

அர்ச்சிராதிகள் வழியின் அடையாளங்களாகிய ஸ்தானபேதங்களா? இன்றேல் வித்துவான்களைக் கூட்டிச்செல்லுந் தேவதாவிசேடங்களா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகுகம்) முதற்கட்பெறப்படுவதுயாதெனின்? ஸ்தானபேதங் கள்; அவற்றின் குறியுண்மையான். உலகத்திலே கிராமத்தைவிட்டுப் புறப் பட்டு, நதியை அடைந்து, இடைச்சேரியை அடைகின்றனர் என வியவ கரிக்கின்றார்கள். அதுபோல, ஒளிமார்க்க முதலியனவுமாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. ஒளிமுதலிய மார்க்கங்கள் மார்க் கத்தில் அபிமானிகளாய் வித்துவான்களைக் கூட்டிச்செல்லும் தேவதா விசே ஷங்களே;

ததூராவஷோ 281 நவஸு வனதாந் ஸ்ரவஸுமயேதி (சாந். சூ. ௧௦. ௨)

“அந்த அமானவஞ்சிய புருஷன் இவர்களைப் பிரமத்தையடையும் வண்ணஞ்

செய்கின்றான்” என மின்னற் புருஷனுக்குக் கூட்டிச் செல்லும் இலங்கீமுண்மையான், சாமானியமாக அர்ச்சிராதிகளினாற் குறிக்கப்பட்ட தேவதைகளுக்கும் கூட்டிச்செல்லுதலே சம்பந்தம் என நிச்சயித்தல் நியாயமாதலின்.

மின்னற் புருஷனுக்குப் பிரமத்தை அடைவித்தலிலே வருணன் முதலாயினோரால் யாதுபயன் எனச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

வெஷுமெதெநெவ ததஸுஹுமெதஃ (ச. ந. ௫)

(௫க௩) மின்னற்குரியவனாலே தான், அங்கிருந்து அதனைச் சுருதி கூறுகின்றமையின்.

மின்னற் புருஷனை அடைந்த பின்னர், அவனே (மின்னற் புருஷனே) பிரமத்தை அடைவிக்கின்றான்;

தஹுமஹோ ஸோ நவஸு வஸுதா ஹுமயேது (சார். ௫. க௦. ௨)

“அமானவனாகிய அந்தப்புருஷன் அவர்களைப் பிரமத்தை அடையச்செய்கின்றான்” எனச் சுருதியுண்மையின். வருணன் முதலாயினோர் அதுக்கிரகம் பண்ணுவது காரணமாகப் பிரமத்தை அடைவிக்கின்றார்கள் என்பதில் விரோதமன்று. (௫)

(௫) காரியாதிசரணம்.

காயுஸ வாஹிரஸுமக்யுவவதேஃ (ச. ந. கூ)

(௫க௪) காரியப் (பிரமத்துக்குக் கூட்டிப்போகின்றான்); அதனையே அடைதல் கூடுமாதலின் எனப் பாதரி (கூறுகின்றனர்).

அமானவபுருஷன் உபாசகர்களைப் பிரமத்துக்கு நேராகவே நடாத்துகின்றானா? இன்றேல் மற்றொருவரை அடைவிக்கின்றானா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) காரியமூர்த்தியாகிய இரண்ணியகருப்பரையே அடைவிக்கின்றான். அவரை அடைதலன்றோ பொருத்தமாகின்றது, வியாபியாகிய பரப்பிரமத்தை அன்று. (கூ)

பின்னரும் பொருத்தமுண்மையைக் கூறுகின்றனர்.

விஸெஷிதகூஹு (ச. ந. ஏ)

(௫க௫) (அது) விசேடிக்கப்பட்டிருத்தலானும்.

புஜாவதெ ஸஹா வெஸுபுவஷெ (சார். அ. க௪. க)

“பிரஜாபதியுடைய சபையாம் வீட்டை அடைகின்றேன்” என்று விசேடித்

கப்படுதலின், (அமானவன் முத்தர்களை) இரண்ணியகருப்பருடைய ஸ்தா
னத்தையே அடைவிக்கின்றான். (எ)

ஸாரீவோதூ தஹ்வபெஸு (ச. ந. ௮)

(ருக௬) ஆயின் அப் (பிரமத்தைக்) கூறுதல் சாமீப்பி
யத்தினால்.

வ்ருஷுமியதி (சாந். ரு. ௧௦. ௨)

“பிரமத்தை அடைவிக்கின்றான்” என்றவிடத்தில், இரண்ணியகருப்பருக்
குப் பிரமம் என்னும் பெயர் எய்தியது, (அவர்) அப்பிரமத்துக்குச் சமீபத்
திருந்தமையின்.

ஹிரணுமஹம் வ்ருக ஜாயஸி நடு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“இரண்ணியகருப்பர் பிறக்கக் காண்கின்றார்” எனப் பிரதம காரியமாகக்
கேட்கப்படலான் அவருக்குச் சாமீபியம் எய்திற்று. (௮)

காயுடாத்யே தஹ்வபெஸு ஸஹாகம் வரஸீவியா நாகு (ச. ந. ௯)

(ருக௭) சிருட்டி யொழிவில் அந்த அத்தியக்ஷரோடு
அவன் அதற்கு அப்புறம் போகின்றான்; சுருதி கூறுதலின்.

முதற்கண்ணே இரண்ணியகருப்பர் பதத்தை அடைந்தாலும் மீளத்
திரும்புதல் இல்லை என்னுஞ் சுருதியும் விரோதமுறது. இரண்ணியகருப்ப
லோகம் ஒழியுங்கால் அத்தியக்ஷராகிய இரண்ணியகருப்பரோடு கூட அதற்கு
மேலாகிய காரியப்பிரமாவின் உலகத்துக்கு மேலேயுள்ள பரம்பதத்தை
அடைகின்றார்கள்;

தெ வ்ருஷுமொகெது வரானகாமெ வராரீதாம் வரிஸுஷுணி
ஸவெ (கைவ)

“அவர்கள் பிரமலோகத்திலே அவருடைய ஆயுள்முடிவிலே, பராமீர்தராய்ப்
பாசத்தினின்று விடுறுகின்றனர்” என்னுஞ் சுருதியினால் அங்ஙனம் கூறப்
படுகின்றது. ஆகலின் விரோதமின்று. (௯)

ஸுதெது (ச. ந. ௧௦)

(ருக௮) ஸ்மிருதி கூறலானும்.

வ்ருஷுணா ஸஹ தெ ஸவெஸுஸுபுரஸுபுதிஸுமரொ வர
ஸுரானெ க்யுதாதாம் வ்ருவிஸுணி வரஸுபு (பு)

“பிரளயகாலம் எய்திப் பரத்தின் (இரண்ணியகருப்பரின்) முடிவும் எய்திய
போது, ஸுபுரஸுஸாம் பிரமலோகம் கூடப் பரம்பதத்தை அடைகின்றான்

கள்” என ஸ்மிருதியினாலும் பெறப்படுகின்றது. ஆகலின், இரண்ணியகருப்பர் பதத்தில் ஒளிமயக்கத்துள்ள (தேவ) கணம் முதற்கண்ணே (அவர் களை) அடைவிக்கின்றது; பின்னர்: பிரளயகாலத்திலே அவரோடு கூடப் பரப்பிரமம் அடையப்படுகின்றது. (க0)

வா0 ஜெயிமி 3-புஷ்யகாசு (ச. ந. கரு)

(நுகு) பரத்தை (அடைகின்றான்) என்று சைமுனி கொள்கின்றார்; அது முக்கியப்பொருளாகலின்.

“பிரமத்தை அடைவிக்கின்றான்” என்றதற்கு இரண்ணியகருப்பருக்குப்பரமோற்கிருஷ்டராகிய நாராயணரையே அர்ச்சிராதேவம் அடைவிக்கின்றார், (என்பது பொருள்; இந்தப்) பரப்பிரமமே (பிரபஞ்சத்துக்கு உபாதானமாக) யிருத்தலின். முக்கியார்த்தத்திலே நாராயணர் பிரமம் எனப்படலாம் எனச் சைமினி கொள்கின்றார். (கக)

அதற்குப் பொருத்தமாகச் சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

ஐ0-நா. 2 (ச. ந. கரு)

(நு20) (சுருதியிற்) காண்டலானும்..

வொ2 ஐந0 வாஸோவொதி தலிஷ்ட0 வாஸ0 வடி |

(கட. ந. கரு)

“அவன் அத்துளாவின் கரைக்கண்ணதாய் அந்த விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகின்றான்” என அந்த விஷ்ணுவின் பதத்தை ஆன்மாவானது அடைவதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகலானும் ஆன்மா விஷ்ணுவையே அடையப் பெறுகின்றது. (கஉ)

ந. 2 காயெய்-பு. 2 பு. 2 ஹிஸ்யி (ச. ந. கரு)

(நு2க) காரியப்பிரமத்தில் இலக்கில்லை.

புஜாவதெவ்வொ0 வெஸுபுபுபு (சாந். அ. கச. க)

“பிரஜாபதியினுடைய சபையாம் வீட்டை அடைகின்றேன்” என்னும் வாக் கியத்திற் கூறப்பட்டது காரியமாகிய இரண்ணியகருப்பரை இலக்காகக் கொள்ளவில்லை; பிரஜாபதி சப்தமானது பிரசைகளைக் காத்தலினாலே நாராயணர்க்கு எய்துகின்றமையின்.

தெ பு. 2 வொகெக0 வாஸகொவொ

{தைத். ஆரணி. க0, கஉ, உஅ}
{முண். ந. உ. சு; தைவ்.}

“அவ்வன் பிரமலோகத்திலே சமதேகாவசான காலத்திலே ஸ்ரீராமன்

பரமீர்தராய் வீடுறுகின்றனர்” என்னும் வாக்கியத்திற் பிரம சப்தமானது நாராயணரின் மேற்று. அவருடைய உலகமாகிய பதத்திலே யோகிகள் இருந்து, இறுதித்தேசம் முடிந்தபோது பரமீர்தமாகிய விசுவாதிகப்பிரமத்தை அடைந்து முக்தராகின்றனர் என்பதுபற்றி விவரமில்லை.

வனகாமி ஹ வா சுஜேதஸு நாரீபெயமி (ஜாபாலம்)

“இவை அமிர்த்தத்தின் பெயர்கள்” என்றற்றோடக்கத்த சுருதிகளிலே சிவனாகிய பரப்பிரமத்துக்கு அமிர்த சப்தப்பெயர் அநாதமுத்தத்துவத்தினுற் பெறப்பட்டது. ஆகலின், விஷ்ணு பதத்திலே யோகிகள் பிராரப்த போக பரியந்தம் இருந்து, பிராரப்தகாரியதேசம் முடிந்தபோது பரமீர்தமாகிய விசுவாதிகப்பிரமத்தை அடைந்து முக்தராகின்றார் (எனின்), (கரு)

(சித்தாந்தம்) பின்னர்க் கூறப்படுகின்றது.

சுபுதிகாஸவநாஸயதி விவாஹாராயண உலயயாஹ ஷோஷாது
சுபுதாஹ (சு. ந. சுசு)

(ரு௨௨) பிரதீகங்களை வழிபடாதவர்களை அவன் (பிரமத் துக்கு) வழிகாட்டுகின்றான் என்று பாதராயணர் (கொள்கின்றார்); (மேற்கூறிய) இரு பிரகாரத்தினும் தோஷமுண்மையின்; பிரமத்தைத் தியானிப்போன் (பிரமத்தை அடைகின்றான்).

எவர்கள் சேதனத்தையோ அசேதனத்தையோ கேவலம் பிரமதிருஷ்டியினால் உபாசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் பிரதீகங்களை வழிபடுபவர்களே. ஆகின், எவர்கள் விசுவாதிகமாகிய பிரமத்தைச் சாக்ஷத்தாக உபாசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் பிரதீகங்களை வழிபடாதவர்களே. சாக்ஷத்தாகத் பிரமத்தை உபாசிப்போர்களைப் புருஷன் (அமானவன்) சாக்ஷத் பிரமத்தையே அடைவிக்கின்றான். பிரமமானது விசுவாதிகமாயும், கிருஷ்ணபிங்களமாயும், விபூபாக்ஷமாயும் கூறப்படுகின்றது. சாக்ஷத் பிரமோபாசகன்

வாரஜேஜா த்ரஸுவஸவபு ஷெநாரு பெணாவிமிஷ்டேதே

(சார். அ. கரு. ந)

“பரஞ்சோதியோடியைந்து அதன் சொருபத்தை அடைகின்றான்”

உலாஸஹாயம் வாரஜேஜாஸுபுஹுணியொஹநம் நீலகண்டு ப்ராஹ்மீ ஜ்ஞாக்ஷா ரோமிதம் ஹுதிஹுதயொமிம் ஸதீஸஸாக்ஷிம் தரீஸம் ப்ராஹ்மீ (கைவ)

“உமாசகாயரும், பரமேசவாரும், பிரபுவும், திரிலோசனரும், நீலகண்டரும், பிரகாசருமாயினுரைத் தியானித்து, முனியானவன் பூதகாரணரும்,

சமஸ்தசாக்ஷியுமாயினுரை இருளுக்குமேலே போய் அடைகின்றான்” என்ற றற் றொடக்கத்த சுருதிகளிலே சாக்ஷாத் பிரமப்பிராப்தி பெறப்படுகின்ற மையின், மேலே கூறப்பட்ட இருபக்ஷத்தினும் தோஷம் சுருதியைவிடே தித்தலிதல் எய்துகின்றது. பிரமோபாசகன் பிரமத்தையே அடைகின்றான். இடையிற்றாமதிப்பானல்லன்; பிரயோசனமின்மையின், சகல காரியசமஷ்டி ரூபராயுள்ள இரண்ணியகருப்பரின் மேலாயுள்ளார் நாராயணர்; இரண்ணிய கருப்பர்க்கு உபாதானமாயிருத்தலின். அவரினும் மேலாயுள்ளார் நிமித்த காரணமும், விருபாக்ஷமும், பரப்பிரமமும், சர்வஞ்ஞமும், சர்வ சக்தியின ரும், நித்திய திருப்பதரும், சுவதந்திரமும், சுவப்பிரகாசருமாயுள்ள சிவபெரு மான் எனப் பெயர்ப்படைத்தவரேயாம்.

வராதூரகரொஷ்வர ததூராதூரதொ ஹரிஃ ததூராதூர தொஃஸு (சிவசங்கற்போபநிடதம், சரபோபநிடதம்)

“பரத்துக்குமேற் பரமாயுள்ளார் (பிரமன்) இரண்ணியகருப்பர், அவருக்கு மேற் பரமாயுள்ளார் அரி (விஷ்ணு); அவருக்குமேற் பரமாயுள்ளார் சிவ பெருமான் என்று சிவசங்கற்போபநிடதத்தினும், மற்றோரிடத்தில்

நாராயணவஸ்ஸுவா (தைத். ஆரணி. க0. கந. ௨௬)

‘நாராயண பரம்பிரமம்’ என்றவிடத்தினும், நாராயணர்க்கு மேலாகவும்பிர மம் கூறப்படுகின்றது. அந்தப் பிரமம் எப்படிப்பட்டதென்று ஆகேக்ஷிக்குங் கால்,

ஐ.க0 ஸக்ய (தைத். ஆரணி. க0. ௨௩. ௪௧)

‘இருதம் சத்தியம்’ என்னும்மந்திரத்தினற் சர்வஞ்ஞதைபற்றி மனோவாக் குத்தோஷம் இல்லாததும், தனது சத்தி ஒளிகளினற் சகல செகத்தையும் நிறைந்திருப்பதும், தன்னிடத்தினின்று பிரியாத பரப்பிரகிருதிரூபமாய், பர மானந்த ஞான ஏகரச பரமாகாச இலக்ஷணமுடையதாய், தன்னிலையினின்று வேறுறாத பரம சேதனராகிய நாராயணர் தொடங்கி இரண்ணியகருப்பாதி சமஸ்த காரியப்பிரபஞ்சமாய்ப் பரமசத்தியாயுள்ள உமையோடிசைந்த ரூப முடையதாய், நிர்விகாரமாய், திரிலோசனமுடையதாயுள்ள பரப்பிரமமே எல்லாவற்றுக்கும் உயர்ந்ததென நிரூபிக்கப்பட்டது.

விஸ்வாயுகொருஃ (தைத். ஆரணி. க0. க௨. ௨௮)

“விசுவாதிகர் உருத்திர” என்றமையால் விசுவத்தைக் கடந்திருந்தலும் புலப் படுகின்றது. ஆகலின், வைதிகர்க்கு இப்பிரமத்தை யொழிந்து மற்றொன் றைக் கற்பிப்பது அநியாயமே. (௧௪)

விஸ்வஷ்ணு உஸ்யதி (ச. ந. கரு)

(௫௨௩) (சுருதி) பேதத்தையும் காட்டுகின்றது.

வராதுவதரொவ்வா ததுராதுவதொவ்வரி; ததுராதுவதொ
வ்யஸம் (சிவசங்கற்போபநிடதம்)

“பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளவர் பிரமா; அதற்குப் பரமாயுள்ளார் நாராயணர்;
அதற்குப் பரமாயுள்ளார் சிவபிரான்”

ஹிரணுமஹம் வராத ஜாயயோநு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧௨. ௨௮)

“இரண்ணியகருப்பர் பிறக்கக் காண்கின்றீர்”

வாராவெஷா வெவாஹு (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௪. ௪௨)

“புருஷர் தான் உருத்திரர்” என்றற் றொடக்கத்த சுருதிகள் விசுவாதிகமா
கிய பிரமத்தையும், அதன் அவஸ்தாபேதமாகிய உபாதான விஷ்ணுவையும்,
விஷ்ணுவினின்று உதித்த இரண்ணியகருப்பரையும் பேதித்துக் காட்டுகின்
றன. பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு மேலாயுள்ள பரப்பிரம்மசிவஞருடைய பத்மா
கிய பரமாகாயுப பரமானந்தமயத்தை அமானவபுருஷன் அடைவிக்கின்
றான் என்பதே யுத்தம்.

லொ உஹநம் வாராவெஷா தஹுவெஷா வராவெஷா |

(௧௨. ௩. ௧௬)

“அவன் அத்துவானின் கரையாய் அந்த விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடை
கின்றான்” என்று சங்கிக்கப்பட்ட வாக்கியத்தில் விஷ்ணு சப்தமானது
பரப்பிரமத்தைக் காட்டுகின்றது. அறுவித அத்துவாவையும் கடந்த பத்மா
னது விசுவாதிகராகிய சிவபெருமானுக்கே பொருத்தமாயுள்ளது; இன்றேல்,
பிரபஞ்ச அவஸ்தையைபுடைய விஷ்ணுவுக்குப் பரமோற்கிருஷ்டமாய், பரம
சொருபமாய், பரமாகாசருபமாய், பரமானந்த இலக்ஷணமாயுள்ளது பரப்
பிரமசிவஞருடைய பதமென்று கூறுதலுமாம். இங்கேயுள்ள இந்தப்பரமான்
மாவானவர் பிரபஞ்சாகாரமாயிருந்தாலும் சம்சாரியாகார். அதுபற்றி
யாதும் விரோதமின்று *.

(௧௫)

* (௨. ௨. ௪௨-ஆன்) சூத்திரபாஷ்யத்திறுதியிலே தாதனமாய்ப் புருத்தப்பட்ட
சில வாக்கியங்கள் மொழிபெயர்க்காது தவிர்க்கப்பட்டாற்போல, ஈண்டுச் சிலர் கூறு
கின்றார்” என்றற் றொடக்கத்தனவாகப்போந்தனவும் கூறியது கூறலாய்முடிதலின்,
மொழிபெயர்க்காது ஒழிக்கப்பட்டன.

நான்காம் அத்தியாயத்து

நான்காம் பாதம்.

(க) சம்பத்தியாவிரப்பாவாதிகரணம்.

ஸம்வஷ்டுவிஷ்ணுவஃ ஸ்வேந ஸ்ஷாக (ச. ச. க)

(ருஉச) (பரஞ்சோதியை) அடையுமிடத்துத் தனது ரூபத்தோடு ஆவிரப்பாவம் உளதாகின்றது; சுருதி கூறலின்.

மேலைப் பாதத்தில் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால் வித்துவான்களுக்கு இரண்ணியகரூப்பர் நாராயணர் எனப்படுவோர் பதங்களுக்கு அதிதமாகிய பரப்பிரம சிவனாருடைய பரமானந்தரூப சுவர்க்கம் எனப்படும் பதம் எய்தப் பெறுவதென நிரூபிக்கப்பட்டது.

சுண்டு அதை அடைந்தவர்களுக்குச் சொரூபாவிரப்பாவாதிப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

சுலா உரீராததேவாய வஸுஷோதி ரூபஸம்வஷ்டு ஸ்வேந ரூபவெணாவிஷ்டுதே (சார். அ. கட. ௩)

“இந்தச் சரீரத்தினின்றெழுந்து பரஞ்சோதியோடியைந்து, தன்சொரூபத்தோடு ஆவிரப்பாவமாகின்றான்” எனப் பரஞ்சோதிரூபமாகிய மகாப் பிரகாச பரப்பிரமத்தை அடைந்தவனுக்குச் சொரூபாவிரப்பாவம் கூறப்படுகின்றது.

அந்தச் சொரூபம் அந்த யோகிக்கு அவ்வேளையில் உண்டானதா? முன்னிருந்ததா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) முன் இருந்ததன்று. ஆனால் சுருதியானது அந்த வடிவம் எய்தப்பெற்றதாகக் கூறலின், அது சுவர்க்கம்போல இடையிற் போர்த்ததே. முன் இருந்ததாயின் இவனுக்குச் சம்சாரம் எங்ஙனம் எய்தும்? ஆகலின், அவ்வுபாசகர்களுக்கு எய்திய முக்திப்பயனாகிய வடிவம் ஆகந்துகமே எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. பிரமத்தை அடைந்த ஆன்மாவுக்கு மலத்தினால் மறைபட்டபிரமசாமியகுணமாகிய சொரூபம் முன்னரே சத்தாபிருந்து மலாவரணம் நீங்கியபோது வெளிப்படுகின்றது. தன்ரூபத்தோடு என்றமையால் அங்ஙனம் பெறப்படுகின்றது. இன்றேல் இடையிற் போர்த்த சொரூபம் ஆன்மாவுக்கு அசாதாரணமாயிருத்தலின், தான் என்னும் விசே

ஷணம் பிரயோசனமின்றும் முடியும். அங்கே சர்வாறுக்கிரகராகிய பரப்பிரம சிவனுடைய பிரசாதத்தினாலே தன்னை மூடிய மலம் நீங்கும்போது, அப் பிரமசாமியகுணமாகிய ஆன்மசோபும் வெளிப்படுகின்றது. கன்மபலம்போல இது புதிதாக எய்தியதன்று. மலம் அநாதியாயிருத்தலின் சம்சாரம் உளதாயிற்று. பின்னர் முக்தனுக்குச் சர்வஞ்ஞதாதி விசிட்டகுணமுடைய ஞான னந்தகுணமாயிருக்கும் அவனது இயற்கைச் சொரூபமே ஆவிர்ப்பவிக்கின்றது. (க)

ஹைக் ஸ்ரீஜாநாக (ச. ச. உ)

(ரு௨ரு) முக்தன், பிரதிஞ்ஞயால்.

ஆன்மாவிலே சொரூபமாத்திரம் முன்னரே சித்தமாயிருந்தாலும், மலம் நீங்கிய முக்தனுக்கு அபரிச்சின்னமாகிய ஆனந்தமுதலிய ஆவிர்ப்ப விப்பனவாகக் கூறப்படுகின்றது;

வரதநூவதே ஹியொ ஸ்ரூஷ்யாஸூரீ (சார். அ. கூ. ந)

“நான் உனக்குப் பின்னரும் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை வியாக்கியானஞ் செய்வேன்” என மலத்தினால் எய்திய சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தையினின்று நீங்கினவையுற்றுச் சொல்லவேண்டியதாகச் (சுருதி) பிரதிஞ்ஞ செய்தலின். (உ)

சூத்ராஹ்ருணாக் (ச. ச. ந)

(ரு௨கூ) (ஈண்டுக் கருதப்பட்டவன்) ஆன்மா; பிரகரணத்தினால்.

அங்கே

ஹியொ ஸ்ரூஷ்யாஸூரீ (சார். அ. கூ. ந)

“பின்னரும் வியாக்கியானஞ் செய்வேன்” என்றவிடத்துப் பிரகிருதமாகிய அபகதபாபம்மத்துவாதி குணங்களுடைய ஆன்மா என்று கோடற்பாற்று. இது பிரகரணத்தினால் பெறப்படுகின்றது;

ய சூத்ரா ஸ்வஹ்ருணாக் (சார். அ. க. ரு)

“மலத்தினின்று நீங்கிய ஆன்மா” என்றற்றொடக்கத்தனவாகத் தொடங்கி, “மேலும் உனக்கு அதை விளக்குகின்றேன்” என்று சுருதி கூறுதலின். ஆகலின், சுவாபாவிக அபகதபாபம்மத்துவாதி குணங்கள் ஆவிர்ப்பவிக்கப் பெற்ற முக்தான்மா பிரமசாமிய சொரூபனாகின்றான் என்பது சித்தம். (ந)

(உ) அவிபாகேநதிருஷ்டத்துவாதிகரணம்.

சு. ச. ச] அவிபாகேநதிருஷ்டத்துவாதிகரணம். கூகௌ

சுவிஹாமெந டுஷுஷுக்ஷாஸு (ச. ச. ச)

(ரு௨௭) பேதமின்றி (முத்தான்மா கூறப்பட்டவனாகக்) காணப்படலான்.

மேலை அதிகரணத்திலே பிரமகுணசொருப சாமியம் முத்தனுக்குக் குணசொருபம் என்று பிரதிஞ்ஞை செய்யப்பட்டது.

அந்தச் சாமியம் முத்தனுக்குப் பொருந்துமா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகும்) இவ்விரண்டில் எது கோடற்பாற்று?

வனக வனவ ருஷுஷா நஹித்யாயதஸு (சுவே. கூ. உ)

“உருத்திரர் ஏகர்; (அவர்கள்) இரண்டாவதற்காக இலர்” என்றற்றோடக் கத்தவற்றிற் (சுருதியானது) பிரமத்துக்குச் சமானமாக இரண்டாவது வஸ்து இன்றென மறுத்தலின், எந்த (மல) பத்தனுக்கேனும் முத்தனுக்கேனும் அந்தப் பிரமசாமியம் பொருத்தமாகாதெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது. முத்தனுக்குப் பிரமசாமியகுணம் உண்டு. எதனால்?

நிரூஜநஃ வரஃ ஸாஷி ஸோவெதி (முண். கூ. க. கூ)

“மல மிலனாய் பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்”

ஸோகதஸுஸுவஸெரோ ஸுவெஷு (வாபு. பூ. உஅ: உஉ)

“முத்தன் சிவசமமாகின்றான்” என முத்தனுக்குப் பிரமகுணசொருபம் வேறு படாது பிரமத்துக்குச் சாமியமாகவே காணப்படலான். ஆகலின்,

ஸ்ருஷுவெடி ஸுஸுவெஷுவ ஸுவதி (முண். கூ. உ. கூ)

“பிரமத்தை அறிபவன் பிரமமாகவே ஆகின்றான்” என்பதற் பிரமசாமியமே கூறப்படுகின்றது. முத்தான்மா சாமியத்தினுற் பிரமசொருபத்தில் வேறு படாதுகின்று சிவசொருபத்தை அறுபவிக்கின்றான். “ஏகர்தான் உருத்திரர்” என்றற்றோடக்கத்தவற்றற் சாதிருசிய நிக்ஷேதம் செய்யப்படுகின்றதே எனின், அது ஆன்மாவக்கு உலகவியாபாரமுதலிய இல்லாமைபற்றிப் போந்த தாம். சூத்திரகாரர் (ச. ச. உக-ஆம்) சூத்திரத்தில் (சீவான்மா) அறுபவ மாத்திரத்திற் சாமியம் என்று கூறுவர். பிரமத்துக்குப்போலவேண்டியவெல்லாம் அவனுக்கெய்துதலிற் சாமியம் என்று கூறப்படுகின்றது.

ஸோ ருஷுஷெ ஸவ-ஹாநாஸி ஸுஷுஷுஷுணா விவஸுதிதா|

(தைத். உ. க)

“முற்றறிவுடைய பிரமத்தின் ஆணந்தத்தோடு கூட வேட்ட போகங்களை யெல்லாம் துயக்கின்றான்” எனச் சுருதியும் கூறுகின்றது. அதுபற்றி முத்த னுக்குப் பிரமசாமியம் எய்துகின்றது. (ச)

(ஈ) பிரம்மாதிகரணம்.

பூராவெண டெஜிகிருவாஸாடிஷி (ச. ச. ஈ)

(ஈஉஅ) பிரமகுணங்களினாலென்று சைமினி கொள்கின் றார்; (சுருதி) உபன்னியாசமுதலியன உணர்த்துதலின்.

மேலே ஆன்மா முத்தனாகாற் சவயம்பிரகாசமும் அபகதபாப்மத் துவாதி குணவிட்டமுமுடைய பிரமத்துக்குச் சமமாக முத்தனுடைய சொ ரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றதென்று கூறப்பட்டது.

அவ்விரு ரூபமும் கூடுமா? கூடாதா? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) இங்ஙனமாகப் பிறர் மதப்பிரகாரம் பூருவபக்ஷம் உண் டாகின்றது.

வெந ராவெணாவியிஷ்டிதெ (சார். அ. கஉ. ஈ)

“அவன் தன் சொரூபத்தோடு ஆவிர்ப்பவிக்கின்றான்” என்று சுருதி கூறிய வாறு முத்தனுடைய சொரூபத்தின் ஆவிர்ப்பாவம் பிரமத்தின் அபகதபாப் மத்துவாதி குணங்களைக் குறிக்கின்றன (என்று சைமினி கூறுவர்). இந்தப் பிரமகுணங்களன்றோ பிரத்தியக்கான்மாவுக்கும் இயல்பாயுள்ளன;

ய சூதா கவஹதவாவா (சார். அ. க. ஈ)

“இந்த ஆன்மா அபகதபாப்மத்துவாதி குணங்களுடையது” என்றற்றொ டக்கத்த உபன்னியாசத்தினாலும்,

ஜகநீயநுரோணம் (சார். அ. கஉ. ஈ)

“உண்டு, கனித்து, ரமித்து” என்றற்றொடக்கத்தவற்றினும் பெறப்படுகின் றது. ஆகலின், பிரமசம்பந்தமாகிய குணத்தினோடு (முத்தன்) சாமியமர்கின் றான் என்று சைமினிகொள்கின்றார். (ஈ)

விதிதநூடுகுண தடா துககாடிதெளயாவொழி (ச. ச. க)

(ஈஉக) அறிவுமாத் திரத்தினால்; அது அவன் சொரூப மாயிருத்தலின்; என்று ஒளடுலோமி கூறுகின்றனர்.

ஸயவா டெஷெரபவதெநா உநனரொ உபகக்ஷி: கரு. டெஷா. நல

புதுவதி வரவ (பி.ரு. சு. தி. கரு)

“உப்புக்கட்டி உள்ளுமின்றி வெளியுமின்றி எங்ஙனம் எல்லாம் உப்புரசமா யிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் உள்ளும் வெளியுமின்றி இந்த ஆன்மாவானது ஞானகனமாயே இருக்கின்றது” என்றும்,

விஜயநகரம் வளம் (பி. ரு. ச. ச. கல்)

“கிஞ்ஞானகனமே” என்றும் வற்புறுத்தலின் (முத்தனும் பிரமமும்) கிஞ்ஞானசொருபமாத்திரமாயிருத்தலினால் சாமியும் என்று ஒளபிலோமிகுநுவர். இங்ஙனம் (அபிப்பிராயமும்) இருபிரகாரமாகச் (சுருதியிற்) காணப்படலான், (ஆன்மாவும் பிரமமும்) சகிசேஷமும் நிர்விசேஷமுமாம் என்று சித்திக்கும். (சகிசேஷம் நிர்விசேஷம்) இரண்டும் ஒரேகாலத்தில் நிகழமுட்படாமையின், அவை வெவ்வேறு காலத்தில் நிகழ்வன என்றே கோடற்பாற்றும் எனின்.

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

வனவழி உபநிஷாதுவ-ஹவாநிநொயம் வாநநாயணம்.

(ச. ச. எ)

(நிபு) (ஆன்மா) இப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும், உபநதியாசித்தலான் மேலே கூறப்பட்ட குணங்கள் அவனுக்குண்மையின், விரோதமின்றென்பர் பாதராயணர்.

பாத்ராயணரோவெனின் இரு அபிப்பிராயத்தினும் பரஸ்பர விரோத மின்மையின், இரு சரூதிகளானும் புலப்பட்ட சொரூபமும் குணமுமாம் இரண்டும் (பிரமத்துக்குச் சாமியமாக) முத்தனுக்கு உண்டென்று பிரதிபா திக்கின்றார். எங்ஙனமெனின்,

விஜாந வந வரவ (பிரு. ச. ச. கஉ)

“விஞ்ஞானகனமே” என்றற்றோடக்கத்தவற்றால் முக்தன் சுவப்பிரகாச முடையன் என்று கூறப்பட்டாலும்,

ய சூதா ஸ்வஹதவாவா (சாந். அ. க. ௫)

“ஆன்மா அபகதபாபம்மத்துவாதி குணமுடையன்” எனச் சுருதி உபநிஷா
திக் கின்றமையின், மேலே கூறிய அபகதபாபம்மத்துவாதி குணங்கள் முத்த
னுக்கு உரியன என்று பெறப்படுகின்றது. ஆகலின், உபயப்பிரமாண சித்த
மாயுள்ள ரூபம் இரண்டும் பரஸ்பரவிரோதமில்லாது ஒருங்குளவாம். எனல்
உசிதமாயிற்று. விரோதம் என்றது காலபேதமுதலியவற்றை அபிப்பிராயித்தே.

அதுகொண்டு ஞானசொருபத்தினர் கவப்பிரகாசமும், அபகதபாபம்மத் து வாதிசுணங்களை அடியைத்திருத்தலிற் கல்யாணகுண விசிட்டமுமே, பிரமசா ரிய முற்ற முக்தனது சொரூபம் என்று கூறப்பட்டது. (எ)

(ச) சங்கற்பாதிசுரணம்.

ஸங்குபாடிவதூத ஸ்ரீமுகி (ச. ச. அ)

(ருக) சங்கற்பமாத்திரத்தினாலேதான் (அவன் போகம் அனைத்தையும் துயர்க்கின்றான்; சுருதி அங்ஙனம் கூறுகின்ற மையின்.

சுவப்பிரகாசனாகிய முக்தனுக்குச் சத்திய சங்கற்பத்துவாதி குணங் கள் கூறப்பட்டன.

அது பொருத்தமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(புருஷசுபிம்) முக்தனுக்குப் போக்கியவஸ்துவிஷயத்திலே சங்கற்ப மாத்திரம் காரணமன்று; பாகியகாரணத்தை அபேட்சியாது அது சித்தியா தாமெனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். சங்கற்பமாத்திரத்தினாலே (முக்தனுக்குச்) சகல போக்கிய வஸ்துக்களும் சித்தியாகின்றன. அங்ஙனம்,

ஸயஸி விசுரூபொககாரொ ஸயஸி ஸங்குபா டிவாஸ்ய விசுர ஸுபி திஷ்ணி (சாந். அ. 2. க)

“பிதர்லோகத்தை விரும்பினால் அவனது சங்கற்பமாத்திரத்தினாலே பிதர் கள் (அவனை) எதிர்கொள்ளுமாறு எழுந்திருக்கின்றனர்” என்றற்றொடக் கத்த சுருதிகளும் கூறுகின்றன. ஆகலின், சகல போக்கியவஸ்துவைச் சம் பாதித்தற்குச் சங்கற்பமாத்திரமே ஏதுவாயிருக்கின்றது. அதுபற்றிப் புறக் காரணம் யாதும் வேண்டியதில்லை. (அ)

க.க வஸவ வாநந்யாயிவகி (ச. ச. க)

(ருக.2) ஆதவினாலும் அவனுக்கு அதிபதியாகமற்றொ ருவன் இல்லை.

எந்த நியாயத்தினர் பிரமசொருபத்தை அடைந்து இவன் அபகத பாபம்மத்துவாதி குணங்களைபுடையனாயிருக்கின்றானோ, அந்த நியாயத்தினால் மற்றோர் அதிபதி தனக்கின்றிச் சுவதந்திராய் இருக்கின்றான். ஓர்காலும் கண்மவசப்பட்டவனல்லன்; கண்மங்கள் நட்புமடைதலின். அவனுக்குச் சிவ பெருமான் நியாமகரல்லர்; பிரவாகசித்தமாயுள்ள அவருடைய ஆளுகாறு

விதிநிலைதங்கள் கூறும் சாஸ்திரவழியைக் கடந்திருத்தலின். எவ்வளவுமே
 னின், அவன் பசுத்துவம் நீங்கினமைபற்றி, மலம் நீங்கினமையாலன்றோ அவ
 னுக்குச் சிவத்துவமே எய்தல் சித்தமாயிற்று. சிவத்துவம் என்பது சமஸ்த
 மலத்தொடர்ச்சியின்றி நிரதிசய மங்கலாஸ்பதரூபமெய்தலேயாம். சிவபெரு
 மானுக்கு ஒப்பாகிய சுவதந்திரத்துவ சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களை யுடைய
 ஈண்டுச் சிவசாமிய இயற்கை (எனப்பட்டது). ஆகலின், சிவசாமியமுடைய
 அந்த முத்தனுக்குச் சர்வஞ்ஞதை, இயல்பாகவே பாசஞ்சுநீங்கிநிற்கல்,
 நித்தியானந்தம், தன்வயமுடைமை, சமஸ்த ஆற்றலுடைமை, பேரருளுடை
 மை, அனந்தசத்தியுடைமை உளவாம் என்க. ஆன்மஞான சங்கோசரூபமே
 சம்சாரம். ஆகலின், சங்கோசகாரணமாகிய மலம் நீங்கியபோது அவனுக்குச்
 சர்வஞ்ஞதை எய்துகின்றது. அதுபற்றிச் சம்சாரத்துக்குக் காரணமாகிய
 அஞ்ஞானம் சமஸ்தம் நிவிர்த்திபாங்கால், பெரிதாயோ சிறிதாயோ அந்ந
 தேகாதியபிமானரூபப்பிரமைபானது நீங்கிவிடுகின்றது. எதுபற்றி அவ
 னுக்கு ஐரை, மாணம், சோகமுதலிய இலையோ, அதுபற்றிக் கன்மவசப்
 பிடாமையின் சுவதந்திரத்துவம் எய்துகின்றது. நிரதிசய சொரூபானந்தாறு
 பலத்தில் அமிழ்ந்தினைமை பற்றி எய்தும் சுவாத்துமாராமத்தினாலும் அவ
 னுக்கு வரம்பிலின்பமுடைமை (எய்துகின்றது); அதனால் அவனுக்குப் பசி
 தாகம் இன்று. பேரருளுடைமையாற் சத்தியகாமம் சத்தியசங்கற்பமுதலியன
 எய்துகின்றன. அங்ஙனமாதலின் முத்தனும் சிவபெருமானும் அந்த அபகத
 பாம்பத்துவாதி எண்குணங்களை யுடையதாகக் கூறப்படுகின்றார். அதுபற்றிச்
 சிவசாமியமுடைய முத்தனுக்குச் சுவாதந்திரியம் கூறல் யுத்தமே. (௧)

(௫) அபாவாதி கரணம்.

சுலாவர வாடிநாராஹமஹேஸ்வர (ச. ச. 30)

(௫௬) (சரீர) மின்மையைப் பாதரி கொள்கின்றார்; இங்
 னனம் (சுருதி) கூறுகின்றமையின்.

மேலை அதிகரணத்தில் முத்தனுக்குச் சுவம்பிரகாசத்தன்மையும் சத்
 தியுக்களப்பத்துவாதி விசிட்டகுணமும் உண்டெனக் கூறப்பட்டது.

ஈண்டு அவன் சரீரமுடையனாகவா? சரீரமில்லாதவா? இன்றேல் இரண்டு
 முடையனாகவா? இருக்கின்றான் என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபுகழ்) பாதரியோவெனின் முத்தனுக்குத் தேகேந்திரியாதி
 உபகரணங்கள் இல்லை என்று கொள்கின்றனர்; “நிஷ்களம் நிஷ்கிரியம்”
 என்றற்றெட்டுக்கத்த சருதிகள் பிரமத்துக்கு அவை இல் என்று கூறுகின்றன
 னன்றோ. (ஆகலின்), அந்தச் சொரூபமுடைய முத்தனும் அவ்விதப்பினனா
 கின்றான். (௧6)

ஊவம் வெஜிதி வி-கஜாநேநாந (ச. ச. ௪௧).

(௫௩௪) (சரீர) வுண்மையைச் சைமினி கொள்கின்றனர்; சுருதியில் விகற்பங்களைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்றமையின்.

ஸ வாக்யா ஸவதி த்ரியா ஸவதி (சாந். எ. ௨௪. ௨)

“அவன் ஒருபிரகாரமாகின்றான், மூன்று பிரகாரமாகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிலே தேகேந்திரியாதிகளோடு கூட முத்தன் அநேக பிரகாரமாதலைப்பற்றிச் சுருதி கூறுதலின், அவனுக்குச் சரீரமுளதெனச் சைமினி கொள்கின்றனர். இங்ஙனம் முத்தனுக்கு உளதெனவும் இலதெனவும் சுருதி கூறலின், அவனுக்கு உண்மையானது யாது? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) சரீரமில்லாமை உண்மை.

நெடுவெடிகாந் காநாந் வயாந்ருதே (சாந். அ. ௧௨. ௫)

“ஞானத்தினால் வேட்ட பொருள்களையெல்லாம் கண்டு களிக்கின்றான்” எனப் பாகியேந்திரியாதிகள் முத்தனுக்கு இல்லை என்று கூறப்படுகின்றது. பிரமத்துக்கும் பாகியேந்திரியம் இல்லை என்று கேட்கப்படுகின்றது.

ஸத்யாந் ப்ராணாநாந் நே நகந்ருதே (சைத். க. ௧)

“சத்தியான்ம பிராணராமம்; மன ஆனந்தம்” எனச் சுருதி கூறுதலின் ஆன்மாவிலே (தம்மிலே) தான் ஆராமம் புறப்பொருளிலன்று என்பதும் ஞான சத்தியிலேதான் ஆனந்தம் புறக்கரணத்திலன்று என்பதும் (ஆச் சுருதியின்) பொருள். அதகொண்டு முத்தனுக்குத் தேகமில்லையே. தேகத் தோடு கூடினவனென்றதுவெவ்வேறு அவஸ்தை அடையும் ஆன்மாக்களைப் பற்றியேயாமெனின், (௧௧)

(சித்தாந்தம்) கூறப்படுகின்றது.

ஹ்ரிஸாஹவஹ் ஸவயிஸா ஸ்ரஹாயணோ ௨தஃ (ச. ச. ௪௨)

(௫௩௫) பன்னிருதினத்து யாகம் போல, இரண்டும் கூடும் என்ற நியாயப் பிரகாரம் பாதராயணர் கொள்கின்றனர்.

சரீரம் உளதாதையும் சரீரம் இலதாதையும் சுருதி கூறலின், சுவேச் சைமினிலே முத்தன் இருபிரகாரமாயும் உளனென்று பகவான் பாதராயணர் கொள்கின்றார். பன்னிரு தினஞ் செய்யப்படும் யாகமானது (அநேக முக்கியய ஜமான்கள் சங்கற்பத்தினாலும்) சத்திரயாகமாகவேனும், (ஒருமூலக் கிய. வஜ்ருமான் சங்கற்பத்தினாலும்) அஹீநயாகமாகவேனும் செய்யப்படும் எனச் சுருதி இருபிரகாரம் கூறுகின்றது; அதுபோல, சங்கற்பமும் ஐதன்மமே,

(உத்தரம்) அன்று. முத்தன் பிரபஞ்சத்தை அபுருஷார்த்தரூபமாகப் பாராமையான், முத்தனுக்கு இந்தப்பிரபஞ்சம் பிரமாகாரமாகவே காணப்படுகின்றது.

வனதததொ லவதி (தைத். க. சு)

“பின் இது (பிரமம்) ஆகின்றது”

சூகாஸஸரீரம் ப்ரவ்ற (தைத். க. சு)

“ஆகாசசரீரம் பிரமம்”

லதூதூபூணாராரோ ௨௩ சூந௦௨௩ (தைத். க. சு)

“சத்தியான்ம பிராணராமம்; மன ஆனந்தம்”

ஸாணிஸபூபூதூ (தைத். க. சு)

“சாந்தியினால் நிறைந்த அமிர்தம்” என்று சுருதியிலே கூறப்படுகின்றது. மேலே,

சூபூகி லாராஜூ ௨௩ லூகி ௨௩ லூகி (தைத். க. சு)

“அவன் சுவர்க்க ராச்சியத்தை அடைகின்றான்; அவன் ஞானத்துக்குப் பதியாயுள்ளதை அடைகின்றான்” என்னும் சுருதிகளில் ஸ்வாராஜ்யம் என்பது இன்பமே இராமாயுள்ள பரப்பிரமசிவனருடைய பதத்தையும், மனசுப்பதும் என்றமையான் ஞானசத்திக்கு அதிபதியாயிருக்கும் இயல்பையும் (ஞான) யோகி அடைகின்றான் எனக் கூறப்பட்டது. அங்ஙனமிருப்பின், யாது விசேடம் என ஆகேஷிக்கின்,

வாகூதிபூகூஷூகி ௨௩ லூகி ௨௩ லூகி (தைத். க. சு)

“வாக்குக்குப் பதி, கண்ணுக்குப் பதி, காதுக்குப் பதி, ஞானத்துக்குப் பதி” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளான் வாக்கு முதலிய அனைத்தும் அவன் இஷ்டப்பிரகாரம் வசப்பட்டமையின், அவற்றுக்கு அதிபதியாகக் கூறப்பட்டான். இவ்விதப்பினனாகிய முத்தன் பரமாகாசரூப சிவபதத்தை அடைந்தவனுய்ச் சுவேச்சையினால் வசப்பட்ட தூயவாக்காதி கரணமுடையனாய், அந்தப் பதத்தை அடைந்தபிற்பாடு (அவனுக்கு) இந்தப் பிரபஞ்ச முழுமையும் ஆகாசசரீரமாய், அஃதாவது பரமானந்தலக்ஷண பரமாகாசசரீரமுடைய பிரமமாகவே ஆகின்றதென்பது; பரப்பிரகிருதி ரூபையாய், பரமசத்தையாய், பிரகாசானந்த சமரசமாயுள்ள பரமசத்தியே பிரமத்துக்குச் சொரூபத்தினை பரமாகாசம் என்று கூறப்படுகின்றது. எந்தச் சத்தி முக்தர்களுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் சாக்ஷாத் அர்த்தத்தையும் கிரியையையும் அடைதற்கு ஏதுவாயுள்ளதோ, அதுவே மற்றையோர்கட்கும் பரம்பரையாயுண்டாம். எங்ஙனமெனின்,

கொஹேவா நுடா துப் பூணாசு| யடிஷ சுகாஸ சூநொரா
நலுராசு (தைத். உ. ஏ)

“இந்த ஆகாயம் ஆனந்தமாகாவிடின், எவன் சுவாசிப்பான்; எவன் உயிர்ப்
பான்”

வாஷ கொஹேவா நுடா து (தைத். உ. ஏ)

“இவர் ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றனர்”

ரவொ வெ வு (தைத். உ. ஏ)

“அவரே இரகம்”

ரவொ கொஹேவா நுடா து (தைத். உ. ஏ)

“இவன் ஆனந்தத்தை அடைந்து ஆனந்திக்கின்றான்” என அவனுக்குப்
பராசத்தி சர்வாறுபவவிஷயமாக உளதென்று கேட்கப்படுகின்றது. அங்
கனமே,

வ வனகொ ரா நுஷ சூநுடி (தைத். உ. அ)

“அது ஏகமாகிய மானுஷ ஆனந்தம்” என்று தொடங்கி,

வ வனகொ வுவுண சூநுடி (தைத். உ. அ)

“அது பிரமத்தின் ஓர் ஆனந்தம்” எனப் பிரமபரியந்தம் உபாதியின் மறைப்
பினால் ஆனந்தத்தின் உற்பத்தி தாரதம்மியமாகக் கேட்கப்படுகின்றது. பிர
மத்தினும் முக்தனிலும் நிருபாதிகத்தினால் அந்த ஆனந்தம் பரிபூரணமாய்
இருக்கின்றது;

வ வனகொ வுவுண சூநுடி சூநுடி யவாசுகாஹேகலு
(தைத். உ. அ)

“அது பிரமத்தினதும் ஆசையறுத்த வேதவித்துவானதும் ஓர் ஆனந்தம்”
என்று கேட்கப்படுதலின், பிரமத்துக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட புத்தி
யோடு நிஷ்காமமாய் அறுஷ்டிக்கப்பட்ட அக்கினிகோத்திராதி கன்மத்தை
பூடைய பரமவித்துவானே “ஆசையறுத்த வேதவித்துவான்” என்று கூறப்
பட்டான். உயிரோடிருக்குங்கால் முக்தததை அடைந்தவனுக்கும் பிரமத்
தும் ஆனந்தம் துல்லியமே. யோகமிகுதியினால் அந்தந்த உலகத்தை
அடைந்த யோகிக்கு முன்முன் உள்ள பூமிகளை நோக்கிச் செய்த யோகாப்
பியாசம் அற்பமாம். அந்தந்த (யோக) அறுசாரமாக அந்தந்தப் பூமியிலே
அதற்குரியதாய் எய்தும் ஆனந்தத்தை மனுஷ்யாதி ஆனந்தத்தோடு சாமி
யமாகக் கூறல். விரோதமின்று. ஆகலின், இதுவே பாமானந்த பரப்பிரகி
திப் புறமாகாகும்; இது பரத்தினின்று வேறுமுமையின்.

சூநுடொ வுவுண வி ஜாநாசு (தைத். உ. அ)

“ஆனந்தம் பிரமம் என அறிந்தான்” என்னுஞ் சுருதியினால், ஜகத்காரணமாகிய பிரமமாகவே (அது) கேட்கப்படுகின்றது.

‘‘வெஸஹ லாம-ல்வீவாரூணீவிஷா வாரெ வெயூரீத் ப்ரதிஷ்டிகா

(தைத். ந. ௬)

“அந்தப் பார்க்கவி வாருணி வித்தையானது பரமவியோமத்திலே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது” என்னுஞ் சுருதியினால் இந்த ஆனந்தத்தின் அபிவிருத்தி கேட்கப்படுகின்றது. ஆகலின், முக்தர்களுக்குப் பரமானந்தரூப பரமாகாசசரீரத்தையுடைய பிரமமாகவே பிரபஞ்சம் ஆகின்றது. அவர்கள் இந்தப் பரமானந்தத்திலே பிரவேசித்த முக்தர்களுக்குப் பிரமத்துக்குப் போலத்துக்கத் தொடர்ச்சி இல்லை.

(௧௪)

(ஈ) பிரதிபவதாவேசாதிகரணம்.

புரீவவஹவொஸஹ ஹி டஸ-யதி (ச. ச. கஞ)

(ரு௩அ) தீபம் போல வியாபிக்கின்றான்; அங்ஙனஞ் சுருதி கூறுகின்றதன்றோ.

மேலை அதிகரணத்திலே முக்தான்மாக்களும் சுவேச்சையினாலே அனந்த சரீரங்களை எடுக்கும் சாமர்த்தியத்தினால் வியாபகமுடையனவென்று ரூபிப்பிக்கப்பட்டது.

‘‘அந்தச் சர்வவியாபகம் ஈண்டுப் பொருந்துமா? அன்று? என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்)

ஸவெ-ஷ-வொகெஷ-காரிவாரொ லவதி (சார். எ. ௨௫. ௨)

“எல்லா உலகங்களினும் விரும்பியவாறு சஞ்சரிக்கின்றான்”

ஊரீந் ஹொகாநூரீந்நீகாரீர-ஹிஷுநுஸ-ஹந் (தைத். ந. ௧௦. ௫)

“வேண்டிய வடிவங்களை எடுத்து இவ்வுலகங்களிற் சஞ்சரித்து வேண்டிய போகங்களைத் துயக்கின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிலே, முக்தனுக்குப் பரிச்சின்னமாகச் சஞ்சாரம் பெறப்படுதலின், அவன் வியாபகமாதல் உசிதமில்லை. அதுபற்றி அநேக சரீரத்தை எடுத்தல் கிரமமாகவேயன்றி ஒரே காலத்தில் அன்று எனின்,

(சித்தாந்தம்) கடத்துள் இடப்பட்ட தீபமானது தடைநீங்கியபோது தன் பிரகாசத்தினாற் கிரகத்தை வியாபித்தல் போல, முக்தனும் சத்தியை மறைத்த மலம் நீங்கியவிடத்துத் தன் சத்தியினாலே பிரபஞ்சத்தனதுப் பிரவேசித்த வியாபிக்கின்றான்.

ஸநொஸ்யு ஜகதிதா ஸ வியாதா யாரிநி வெடி ஸுவநாதி
விஸூயத் து டெவா க்ரீத ரிநபாநா ஸூத்யே யாரிநி வெடி
யநி வரிநிவா வ்யயிவீயநி ஸூஜி வரிநொகாநீ வரிநிவீ வரி
ஸாவீ | கிதஸு தகூம் விதகம் விவ்ரு தகவ்யுதீதவஸு
ஜாஸு (தைத். ஆரணி. க. க. ச)

“அந்தப் பரமான்மா நமக்குப் பந்து; பிதாவுமாகின்றனர்; அவர் பயன்களை
விளைவிக்கின்றனர்; எல்லாப் புலனஸ்தானங்களையும் அறிகின்றனர்; எந்தப்
பரமான்மாவிடத்திற் சிவானந்தத்தைப் பெரியோர்கள் அதுபவிக்கின்றார்களோ,
அவர்கள் மூன்றாவதாகிய சிவலோகத்தை அடைகின்றார்கள்; அவர்கள்
ஆகாயம் பூமிக்கு மேலும், எல்லா உலகங்களுக்கு மேலும், எல்லாத்திக்கு
களுக்கு மேலும், சுவர்க்கலோகத்துக்கு மேலும் ஓர்கால் வியாபிக்கின்றார்களே;
கன்மத்தின் தந்துவை அறுத்துச் செந்துக்கள் அனைத்தினும் ஏகராயின
ரைக் கண்டு, அந்த ஏகராகின்றார்” என்று சுருதியும் கூறுகின்றது. இச்சுரு
திகள் ஐகத்கர்த்தாவும் விசுவரூபருமாகிய மகாதேவருடைய பிரகரணத்திலே
நேர்கின்றன. அச்சுருதிப் பொருள் வருமாறு—

ஸஃ=அந்த மகாதேவர்

ஈஃ=எங்களுக்கு

ஸநொஸ்யுஜகதிதா=பந்துவாகிய பிதாவுமாகின்ற;

ஸ வியாதா=சகல நன்மைகளுக்கும் கர்த்தா;

யாரிநி வெடி=ஒளிமயமாகிய அப்பிராகிருத உலகங்களை அறிகின்ற
னர்;

அவர் நமக்குப் பந்துவாகி எல்லா உலகங்களையும் அறிதலினால் போத
ரும் பிரயோஜனம் (முன்னர்க்) கூறப்படுகின்றது.

யத்ரு=எந்த மகாதேவரிடத்தில்

க்ரீத்யு=கைவல்லிய இலட்சுமியை

சுநபாநாஃ=அடைந்து அதுபவிப்பவர்களாய்

டெவாஃ=அதுபவத்தால் விளங்குகின்றவராயுள்ள பெரியோர்

தூத்யே=மூன்றாவதாகிய (தியு எனப் பெயரிய மாயாதீதமாகிய அந்
தப் பதத்திலுள்ள),

யாரிநி=ஒளியைப் பிரதானமாகக் கொண்டு தங்களால் அபிமானிக்
கப்பட்ட ஸ்தானங்களை,

கெவ்யுரயநு=சுவீகரிக்கின்றனர்.

இதனால் என் சொல்லியவாரே எனின், உறவினர் போலப் பிதாப்
போல, சமஸ்த உலகத்துக்கும் நன்மை செய்பவராயும், சர்வஞ்ஞராயும்

KAHANAHOPADHYAYA

DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

பரப்பிரம்மாயும், பிரசன்னராயுமுள்ள மகாதேவரால், நீங்கப்பட்ட பாச பந்தத்தையுடையராய், சிவத்துவத்தை அடைந்தவர்களாய், மகாப்பிரகாச முடையராயுள்ள முக்தர்கள் மூன்றாவதாகிய பரமாகாச இலக்ஷணமுடைய சுவ பதத்திலே கற்பிக்கப்பட்ட தாமங்கனாகிய பிரகாசம் பொருந்திய பதங்களை அடைந்து இருக்கின்றனர் என்பதாம்.

அதன் பின் இவர்களுக்கு வியாபகம் கூறப்படுகின்றது.

வாரிஷுவா வ்யபிவீவரீயணி=முக்தான்மாக்கள் சுவதந்திர ஸ்ரீக ளினாலே ஆகாயத்தையும் பூமியையும் வியாபிக்கின்றனர்;

வாரி மொகாநீ=இரண்ணியகருப்ப லோகங்களையும் வியாபிக்கின்றனர்;

ஹிஸு=திக்குகளையும்

ஸுவஸு=சுவர்க்கத்தையும்

(வாரியணி)=வியாபிக்கின்றனர்.

இவ்வாறு சுவர்க்கத்தையும் பூமியையும் இருக்கின்றனர்; எங்ஙனமெனின், இவ்வாறு

பிதஸு=கர்மத்தின்

விதக0=விஸ்தீர்ணமாயுள்ள போகங்களை

விவ்ருத்யு=ஒழித்து (அஃதாவது, புண்ணியபாவங்களினின்றும்) நீங்கி வருவர்களாய்,

புஜாஸு=சர்வப்பிரானிகளினும்,

தக0=அந்த (மகாதேவர் என்று பெயர் கொண்ட பொருளை)

ஸவ்யாநீ=கண்டு, சர்வான்மகமாய் அவரேயாகி அவ்வியல்பினராகின்றனர்.

ஆகலின், சிவானந்தத்தை அடைந்த முக்தான்மாக்களுக்கு வியாபகத்துவம் உளதே. அம் முக்தான்மாக்கள் சிவபெருமானுடைய குணங்களை யுடையராய், ஆகாயமுதலியவற்றை வியாபிக்கும் தேவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்.

யெ டெவா ஹிவ்ஷடிஃ

“சுவர்க்கத்திலிருக்கும் இந்தத் தேவர்கள்” என்று தொடங்கும் தேவவிரதம் எனப்படும் சாமவேதத்தினாலே துதிக்கப்படுவராகின்றார்.

தெ உமி ஸாக்ஷா ஹிவ்ஷடிஷ்ணாக்ஷஸுடிஷ்யா

வ்யபிவீஷடி உதெதெ டெவவ்யுதெ ஷ்ணாக்ஷஃ

“அவர்கள் சுவர்க்கத்துள்ள தேவர்களாயும், அந்தரிக்ஷத்துள்ள தேவர்களாயும், பிருத்திவினுள்ள தேவர்களாயும் இருக்கின்றார்கள்; இந்தத் தேவர்கள் தேவவிரதத்திலே துதிக்கப்படுபவராயினர்” என்று புராணத்தினும் கூறப்படுகின்றது. (சுண்பு) பிருத்தி என்றது பிரமாண்டத்தையும், அந்தரிக்ஷம் என்றது இரண்டாவதாகிய மாயாபதத்தையும், தியேள என்றது மூன்றாவதாகிய பரமாகாச பரியாயமாகிய சுத்த சத்திரூப சிவரூபபதத்தையும் குறித்தன. ஆகலின், முக்தான்மாக்களுக்கு வியாபகமுண்டே. (கரு)

ஸூராயஸுபெத்யாநுதராவேக்ஷாவிலுதம் ஹி (ச. ச. கக)

(ருகக) நித்திரை மரணம் என்னும் இரண்டவஸ்தையின் ஒன்றை அது குறிக்கின்றது; அங்ஙனம் சுருதியில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றே.

புரஜேநாதநா ஸுபரிஷ்டேகா ந ஸாஹி கிஹவெடிநாநாடி (பிரு. சு. க. உக)

(பூருவபகம்) “பிராஞ்ஞகைய (பரம) ஆன்மாவிறை றழுவப்பட்டு அகம்புறம் அறிந்திலன்” எனப் பிரமத்தை அடைந்தவன் உள்ளும் வெளியும் அறிந்திலன் எனச் சுருதி கூறுகின்றது. அவனுக்குச் சத்திரூபமாகிய ஞானவியாபகம் எங்ஙனம் என ஆகேஷிக்கின்,

(உத்தரம்) இது ஆகேஷிக்கப்படுவதன்று. ஆன்மாவிடத்துள்ள அறிதலின்மையை உணர்த்தும் வசனம் சுழுப்தி மரணம் என்பவற்றில் ஒன்றைக் குறிக்கின்றது.

நாஹ வஸுயரேவ ஸுபுத்யாநா ஜாநாதீத்யுபஹிஷ்டிநா ஸாவேரிஹிதாநி (சாந். அ. கக. க)

“உண்மையாய் அவன் நான் என்று ஆன்மாவை அறிந்திலன்; இருக்கின்ற மற்றொன்றையும் அறிந்திலன்” எனச் சுழுப்தியையும்,

ஸநதெஜா ஹதெஜ ஸுபுத்யாநா தாநுத்யாநா விநயாநிநுபுத்ய ஸுஜா உஹி (பிரு. சு. ரு. கக)

“இந்தப் பூதங்களிலிருந்து எழுந்து பின் அவற்றுள்ளே அழிகின்றான்; அவன் புறப்பட்ட போது பிரஞ்ஞை இல்லை” என்று மரணத்தையும் குறிக்கும் சுருதியினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டதன்றே; இவ்விரு அவஸ்தைக்கும் வேறுகிய மோக்ஷதசையில் அங்ஙனம் அறியாமை முதலிய இல்லை; பின் மலமறைப்பு நீங்கியபோது (முக்தன்) சர்வஞ்ஞத்துவமும் சர்வகர்த்திரூத் துவமும் எய்துகின்றான். (ஆகவே), முக்தனிடத்தில் ஞானமுதலாயின நிகேஷிக்கப்படுதல் இல்லை. (கக)

(எ) ஜகத்வியாபாராதிகரணம்.

ஜமத்யாவாரவஜ-0 ப்ருகாணாடிஸனிஹிதகூஆ (ச. ச. கள்)

(ருச௦) உலகத்தோடு சம்பந்தமுற்றவியாபாரம் இல்லை; பிரகரணத்தினாலும் சமீபத்தின்மையாலும்.

முத்தான்மாக்களுக்குச் சுவப்பிரசாசத்துவம், வியாபகத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களினால் சிவபெருமானோடு சாமியம் என்று கூறப்பட்டது. அங்ஙனமாகுங்கால் உலககிருட்டிமுதலியவற்றினும் சாமியத்தைத் தவிர்த்தல் கூடாது;

வாஸி லாஜிஃஹெதி (முன். ந. க. ந)

“பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்” எனப்பேதமின்றிக்கேட்கப்படுதலின், உலககிருஷ்டி முதலியவற்றிற் சாமியத்தை அங்கீகரிப்பின், அநேகேசுவரத்தினால் சிவபெருமானுக்கு அத்துவிதீயத்துவ பங்கப்பிரசங்கம் எய்தும்; ஆகலின், சிவபெருமானோடு முத்தான்மாக்களுக்குச் சாமியம் எவ்வியல்பினதெனக் கூறப்பட்டது.

ஜகத் கிருட்டியாதியோடு சேர்த்தா? தவிர்த்தா? சாமியம் என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபகஷம்) என் சொல்லியவாரோ எனின்,

லயயி வித்யுலொக கூரோ உவதி (சார். அ. உ. க)

“அவன் பிதிர்லோக காமனுகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிலே சங்கற்பமாத் திரத்தினால் பிதிர்லோகமுதலியவற்றைச் கிருட்டிக்கும் சாமர்த்தியம் கேட்கப்படுதலானும்,

ஐரோநூகாநூரோநூகாரி ஐஹுநுஸாநூநீ (தைத். ந. க௦. ௫)

“இந்த உலகங்களை அடைந்து தான் வேண்டிய ரூபங்களைபுடையவனாய் வேண்டியபோகங்களை அடைகின்றான்” என்றுயாண்டும் வியாபாரம் கேட்கப்படுதலானும், சிவசாமியத்திற் சங்கோசமின்மையானும் முத்தனுக்கு உலககிருட்டியாதி வியாபாரமும் உளதாம் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். முத்தனுக்குச் சிவசாமியம் உளதாயினும் ஜகத்கிருட்டியாதி வியாபாரமின்றே; தனது போக்கிய வஸ்துக்களிலே சுவாதந்திரியம் உண்டு.

| யதொவா ஐரோநி ஐஹுநூநி ஜாயநெ (தைத். ந. க)

“எவ்விடத்திலிருந்து இந்தச் செந்துக்கள் பிறக்கின்றனவோ”

ஐரோவா ப்யயிவீஜநயநீ டெவ வாகீ (தைத். அரணி. க௦. ௧௧)

“ஆகாயத்தையும் பூமியையும் சிருட்டித்துத் தேவர் ஒருவர்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிலே கேட்கப்படும் ஐகத் சிருட்டி முதலியன சிவபெருமானுக்கே பிரகரணத்தினுற் பெறப்படுகின்றது; சிருட்டியாதி பிரகரணங்களிலே ஆன்மாவுக்கு (அங்ஙனம் கூறச்) சிறிதும் இடமின்றே. ஆகலின், முக்தனுக்கு ஐகத் சிருட்டியாதி வியாபாரம் இன்று. (கௌ)

பு. சூ. கௌவபெராதிதி வெனாயிகாரிகுணையெல்லாகுதே:

(ச. ச. கஅ)

(ருசக) வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டமையால் எனின், அன்று; அதிகாரமுடையாரது மண்டலத்தில் இருப்பதையே அது குறிக்கின்றமையின்.

(பூருவபகும்)

உரோநோகாநாரோநீகாரோபுரோநுலஹம் (தைத். ந. க. ௫)

“இந்த உலகங்களை அடைந்து, வேண்டிய ரூபங்களை எடுத்து வேண்டிய போகங்களைத் துயக்கின்றான்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றிலே, முக்தனிடத்தில் ஐகத்வியாபாரம் பிரத்தியக்ஷமாகக் கூறப்படுதலின் அந்தச் சம்பந்தம் உளதாமே எனின்,

(சித்தாந்தம்) அன்று; இந்தச் சுருதியானது வேண்டிய போகங்களைப் புசித்தலைக் குறித்தலாற் பிரமாதி சதாசிவாந்த அதிகாரிகள் மண்டலங்களிலேயுள்ள போகங்களை அடைதலே கூறப்படுகின்றது. ஆகலின், அவனுக்கு ஐகத் சிருட்டியாதி வியாபாரம் இல்லை. (கஅ)

(ஆகேஷம்) அங்ஙனமாயின் போகசம்பந்தத்தினால் விகாரத்துவம் உளதாமோ என,

(உத்தரம்) சூத்திரகாரர் கூறுகின்றனர்.

விகாரவதி-உதயாஹி ஸ்விதிரோஹ (ச. ச. கக)

(ருசஉ) அது விகாரத்துக்கு அமைந்ததன்று; இங்ஙனம் சுருதி (ஆன்மாவின்) நிலையைக் கூறுகின்றது.

அவன் அதுபவிக்க வேண்டிய ஆனந்தம் விகாரத்தொடக்குண்ணாதுய்தாய்ப் பரிபூரணமாயுள்ள பிரம சொரூபமே.

ரஸோ வெவ லஃ | ரஸம் ஹேவாயம் உய்யோநஜீ உவதி |

(தைத். உ. எ)

“அவர் இரசம்;” “இவன் ஆனந்தத்தை அடைந்து ஆனந்தமாகின்றான்” என இவனுடைய ஸித்தியைச் சுருதி கூறுகின்றது.

வேசித்த முத்தனுடைய சகலப் பிரபஞ்சாகார சிவன் எனப் பெயரிய பிரசாத அக்ஷரத்தை அதுசந்தானஞ் செய்தல் பூருவமாக உள்ள கானம் செய்யப் படல்வேண்டும் என விதிக்கப்படவில்லை. பின் ஆனந்தத்தைத் துய்த்தலாற் பரம உல்லாசத்தை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுள்ளதே அந்த ஸ்தோத்திரம். ஆகலின், முக்தர்களுக்குப் பிரமானந்த அநுபவவியாபாரமன்றிச் சிருட்டியாதி வியாபாரம் சுவேச்சையினால் இல்லை. (௧௯)

ஐஸ்வரியதொழுவம் பூக்திக்ஷாநுபாநெ (ச. ச. ௨௦)

(௩௪௩) இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமும் அநுமானமும் காட்டுகின்றன.

இங்ஙனம் மேலே கூறப்பட்ட பொருளை (முறையே) பிரத்தியக்ஷ அநுமானங்களாகிய சுருதியும் ஸ்மிருதியும் காட்டுகின்றன.

தஸா ஹ வநதஸாஹாதந சுகாஸஸூஹூகிஃ (தைத். ௨. ௧)

“ஆகலின் இந்த (பரம) ஆன்மாவிலிருந்து ஆகாசம் பிறந்தது” என்றற் றொடக்கத்த சுருதிகளும்,

ஸபவஸவஸஜ்ஜாபௌ (மனுஸ்மிருதி. ௧. ௮)

“அப்புக்களையே முதற்கட் சிருட்டித்தனர்” என்றற்றொடக்கத்த ஸ்மிருதி யும் (கூறுகின்றன). ஆகலின் பிரமமே ஜகத்துக்குக் காரணமுதலியவாச உள்ளது.

(பூருவபக்ஷம்) அங்ஙனமாகுங்கால்,

கிராஜநஃ வாஸோ ஸாஜி சூஹுவேதி (முண். ௩. ௧. ௩)

“துகளற்றவனாய் பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்”

சூஹுஸிவஸுரோஹவெசு (வாயு. பூ. ௨௮: ௨௨)

“முக்தன் சிவசமமாகின்றான்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றில் முத்தனுக்கும் பிரமமாகிய சிவத்தோடு பரமசாதிருசியம் உண்டெனப் பிரதிபாதித்தலின், சிவபிரானுக்கு ஜகத் சிருட்டிமுதலியன இயற்றற்கு எவ்வதிகாரம் உண்டோ, அஃதெல்லாம் முத்தனுக்கும் வரையறுப்பின்றி உளவாம்; இன்றேற் பரம சாதிருசியம் என்றதற்கு ஹாநி எய்தும் எனின், (௨௦)

(சித்தாந்தம்) இதற்கு மாறாகச் சூத்திரகாரர் கூறுவாராயினர்.

ஹோமரோதுஸாஜிஹோது (ச. ச. ௨௧)

(௩௪௪) போகமாத்நிரத்திலே சாமியம் என இலிங்க முண்மையானும்.

முக்தனுக்குப் பிரமத்தோடு சாமியம் சகல காமியபோகமாத்நிரத்தி னாலேயன்றி ஜகத்சிருட்டி முதலியவைகளால் அன்று. அங்ஙனம் இருக்கு

மேல், அநேகேவரப்பிரசங்கத்தினால் அநவஸ்தை (என்னும் தோஷம்) உளதாகும். அங்ஙனமே சுருதியும்,

லொ஽ஸ்தோ஽ெ ஸவ஽நா஽ோநுஹஸ்யஸுணா லிவஸ்திதா|

(தைத். ௨. ௧)

“சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமத்தின் ஆனந்தத்தோடு கூட அவன் சமஸ்தகாமங்களையும் அதுபவிக்கின்றான்” என்று சுருதி கூறுகின்றது. பலவற்றையும் பார்க்கின்ற சித்ஞபமாகிய ஞானசத்தியோடியைந்தமையாற் பிரமமானது விபச்சித் எனப்படுகின்றது. தேசகால விசேஷ ரூபியமாயுள்ள பிரமமாகிய சிவபெருமானுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வகாரணத்துவம், சர்வான்மகத்துவம், சர்வசக்திமத்துவம், அலுப்தசத்தித்துவம், சுவதந்திரத்துவம், நித்திய திருப்தத்துவம், நிரதீசயஸூசவரியத்துவம், சர்வாநுக்கிராகத்துவம், சமஸ்த முக்தான்மாக்கள் அடையற்பாலதாம் ஆனந்தரூபத்துவம் என்பன இயற்கையாய் இதயமாய்ப் பரம சத்தாக ஸ்புரிக்கும் ரூபமாயுள்ள எந்த ஞானசத்தியினால் உண்டாகின்றனவோ, அவ்விதப்பினதாகிய ஞானசத்தியோடியைந்த பரப்பிரமசிவனார் விபச்சித் எனப்படுகின்றார். அவ்விதப்பினராகிய பரப்பிரமசிவனோடு முக்தனைவுள் பரமசாமியத்தை அடைந்து சகல போகங்களையும் அந்தக்கரண இயற்கையாகிய மனசு எனப்படும் ஞானத்தினால் அதுபவித்துக் கண்டு களிக்கின்றனன். அங்ஙனமே,

தெஹெஸ்தாதீ கா஽ோநா஽ுதூ஽ெதா தெஹா ஸஸ்யுஹெவஹக்ஷுஃ|

(சார். அ. ௧௨. ௫)

“ஞானத்தினாலே இப்போகங்களைக் கண்டு களிக்கின்றனன்; ஞானமே அவனுடைய திவ்யகண்” எனச் சுருதி கூறுகின்றது.

ஸத்யாத்ஹ ப்ராணாராபிஃ தேஹக்ருஹஸ்யு (தைத். ௧. ௬)

“சத்தியான்ம பிராணாராம்; மன்ஆனந்தம்” என்றவிடத்துப் பிரமத்துக்கும் புறக்கரணம் வேண்டாத ஞானத்திலேதான் ஆனந்தபோகம்; பிரமத்துக்கும் முக்தனுக்கும் சரீரேந்திரியாதியைக்கோடல் இஷ்டப்படி போகத்தின் பொருட்டேயாம். இதுபற்றிப் தோஷமில்லை. ஆகலின், எங்ஙனம் பிரமம் சமஸ்த போகங்களையும் புசிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே முக்தனும் போகமாத்திரத்திலே சாமியம்; (இது தான்) முக்தன் பிரமத்தோடு (சாமியம் என்றதின்) உண்மைப்பொருள். உலகத்திலே சில குணங்கள் பொருத்தமாயிருந்தலினால் “தேவதத்தன் சிங்கம்” என்று கூறுமிடங்களிலே சாமியவியவகாரம் காணப்படலான், பிரமத்தோடு முக்தான்மா சாமியமுறுகின்றான் எனும் வசனத்துக்கு ஹானி இல்லை.

(௨௧)

கநாவு திஸ்ஸுஹாநாவு திஸ்ஸுஹாநா (ச. ச. ௨௨)

(௫ச௫) திரும்பிவருதல் இன்றெனச் சுருதி கூறலின், திரும்பிவருதல் இன்றெனச் சுருதி கூறலின்.

முத்தான்மாக்களுக்குப் பிரமத்தோடு சாமியமாதலே சாயுச்சியம் என்று கூறப்பட்டது; போகமுதலியவற்றிற் சாதிருகியமுண்மையின்.

எண்டு அவர்களுக்குப் பின்னும் ஓர்காற் சம்சாரம் உளதா? அன்றா? என்பது சந்தேகம்.

கன்மவிசேஷத்தினால் இந்திராதிபதங்களை அடைந்தவர்க்கு மீளத்திரும் பிவருதல் காணப்படலின், அது சந்தேகத்துக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது.

(பூருவபக்ஷம்) இதனால் என் சொல்லியவாரோ எனின்,

காரிநீகாரிபுஷுநுஸஹுநீ (தைத். கூ. க. ௫)

“தான் வேண்டிய வடிவங்களை எடுத்து வேண்டிய போகங்களைத் துப்துச் சஞ்சரிக்கின்றான்” என்றற்றோடக்கத்தவற்றினால் ஆன்மாக்களுக்கு அநேக சரீரம் உளதாதல் பெறப்படுகின்றது. முத்தான்மாக்களுக்கு அந்தச் சரீர சம்பந்தம் உளதாங்கால், பின்னும் அவர்க்குப் புண்ணியபாவச் செய்கை உண்டாகின்றது. முன் செய்த உபாசனையின் மிகுதிப்பாடு அநேகமாகப் போகத்தினால் கூடியமாகுங்கால், அக்காலத்திற் பாகமாகும் கன்ம வசத் தினால் மீளவும் ஹீந இன்பமாகிய சம்சாரம் எய்துகின்றது. அங்ஙனமே, * இந்திராதிபதங்களை அடைந்தவர்களும் புண்ணிய மிகுதிப்பாடு குறையுங் கால் அங்கிருந்து மீண்டுவந்து பிராமணர் முதலியோராய்ப் பிறக்கின்றனர். ஆகலின், பிரமபதத்தை அடைந்தவர்களும் போக்கியம் போக்தா முதலிய சம்பந்தம் காரணமாகப் போகத்துக்குரிய புண்ணிய மிகுதிப்பாடு கூடியமா குங்காற் சம்சாரத்துக்கு மீளத்திரும்புவார் எனின்,

(சித்தாந்தம்) கூறுதும். சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட பரப்பிரம ஜ்யோதி யினராய், அந்தப் பரப்பிரம பதத்தைப் பிரவேசித்தவர்களாயுள்ள முத் தான்மாக்களுக்கஞ்ச் சம்சாரத்திலே புராவர்த்தி இல்லை. எதனால்,

ஸ வஹ்வா வதூயநூவடியாஹு ஸுஹுஹொகூலிலஹ்வடி
தேநவஹ்வதூயநூவதூ (சார். அ. க. ௫. க)

“அவன் இந்தப் பிரகாரம் ஆயுள்வரையுமிருந்து * பிரமலோகத்தை அடை கின்றான், மீளத் திரும்புவானல்லன், மீளத்திரும்புவானல்லன்” என்றற் றோடக்கத்த சருதிமுண்மையின். பிரம விஷ்ணு முதலாயினோருடைய பதங்

* இந்திராதிபதங்களுையடைந்தவர்க்குத் புராவர்த்தியினற் பிறப்புண் டாமாதலின், அப்பதங்களைச் சிவனடியார் பொருட்படுத்தார்;

மங்குறேயம்ணிமாடமதிவமுநெவீதிச்
சங்கெலாங்கரைபொருதுதிரையுலம்புஞ்புஞ்சாயக்காட்டான்
கொங்குலாவரிவண்டினிசைபாடுமலர்க்கொன்றைத்
தொங்லொண்டியடர்க்குச்சுவர்க்கங்கன்பொருளுவவே.

(திருச்சாயக்காடி. ஞான. ௭)

களைக் கூறி விடுத்து, அவற்றுக்கு விலகணமாயுள்ள சிவமாகிய பரப்பிரமத் தின் விசேஷத்தைப் புராணம் கூறுகின்றது. எங்ஙனமெனின்,

ஹிநகூதொடிஸாகாஸம் ஸூந ரோடி ரோவகெஃ;
ஸவட்காஸோயாகுஃ விஸுஸம் நிது கெயஸு|
ஸாபுராவு ததூம் ஹிஸு ஸஸெகூவஸிட்தாஃ|
ஸவட்கூ ஸவட மூஸூஸாஃ வரிவடுண-ஃ ஸவணி வ|
விஸுஸகாய-கூகாணாஃ வரெடுய-கூ ஸஸு-தாஃ|
ஸபெஹாஸு விபெஹாஸு ஸவணுதெவயா வுநஃ|
யெ ஸாபுராவாஃ வரம் ஸூந ரோவொமூநாநராஃ|
நதெஷாஃ வுநராவ திடெவொ-ரொ ஸஸூர ரெணு

‘உமாபதியாருடைய முதலாவதாய ஸ்தானம் கோடி சூரியப்பிரகாசமுடையதாய், சர்வபோகங்களோடு கூடியதாய், விசுத்தமாய், நித்தியமாய், அகூயமாயுள்ளது; அந்தத் திவ்யபதத்தை அடைந்து சமஸ்த கிலேசமில்லாய், சர்வஞ்ஞாய், சர்வவியாபகராய், சுத்தர்களாய், பரிபூரணராயிருக்கின்றார்கள்; அவர்கள் தாம் விரும்பியவாறு விசுத்தகாரியகரணங்களையுடையவர்களாய், பரமைசுவரியங்களோடியைந்தவர்களாய், விரும்பியவாறு ‘சுதேகர்களாயேனும் விதேகர்களாயேனுகின்றார்கள்; ஞானயோகத்திலே விருப்பமுடையர்களாய் எந்த மனிதர்கள் அந்தப் பரமஸ்தானத்தை அடைகின்றார்களோ அவர்களுக்குக் கோரமாகிய சம்சாரமண்டலத்திலே மீளத்திரும்புதல் இல்லை’ என்பதாம்.

இதன் தாற்பரியம் கூறப்படுமாறு:—

வரெடுயா திரூவஸவடிஸூந ரூடுவெணாஹிநிஷ்டுடிதெ|

(சார். அ. ௧௨. ௩)

*இப்பிரமலோகம் சிவலோகம் எனப்படும். இச்சாந்தோக்கிய சுருதிப்பொருட்கும் இச்சுருதியை ஆதாரமாகக்கொண்ட (ச. ச. ௨௨-ஆம்) சூத்திரத்துக்கும் இயைந்ததே தேவார முதலிய திராவிட வேதங்கள் அப்பிரமலோகத்தை சிவலோகம் சிவபுரம் என்றற்றொடக்கத்தனவாக விதந்து துதிப்பனவாயின.

எய்தவொண்ணாவிறைவன்னுறைகின்றபுகலியைக்
கைதவமில்லாக்கவுணியன்னுணசம்பந்தன்சீர்
செய்தபத்துமயினைவசெப்பவல்லார்சிவலோகத்தி
லெய்திரல்லவிமையோர்களேத்தவிருப்பார்களே.

(திருப்புகலி, ஞான, ௧௧)

பந்தணைவிரலான் பங்கநீயல்லாந் பற்றுநான் மற்றிலென்கண்டாய்
செந்தழல்போல்வாய்சிவபுரத்தரசேதிருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யந்தமிலமுதேயரும்பெரும்பொருளையாரமுதேயடியேனை
வந்துயவாண்டாய்வாழ்கிலென்கண்டாய்வருகவென்றருள்புரியாயே.

(வாழாப்பத்து, ௮)

வ்யுதௌ கொகொ ஜ்யோதிஷாவ்யுதௌ

(தைத். ஆரணி. க. ௨௪. ௧௧௬)

தெவாஹவெ வ்யுதௌதே தெ தெவா ருஹ்வயுதௌ

(அதர்வசிரசு)

“சுவர்க்கலோகம் ஜ்யோதியினுற் சூழப்பட்டது;” “தேவர்கள் சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்தார்கள்; அந்தத் தேவர்கள் உருத்திரரைக் கேட்டார்கள்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிற் கூறப்பட்ட ஸ்தானம் துரியமும் துரியாதீதமுமாம்; அங்ஙனமே உத்தராகீதையும்,

தௌயௌ அதுஸௌதீதஹ ஸிவஸூநநீநாயியு

(உத்தரகீதை)

“துரியமும் துரியாதீதமுமாயுள்ளது அநாமயமாகிய சிவபிரானுடைய ஸ்தானம்” என்று (கறுகின்றது).

(௨) சமஸ்த உலகங்களையும் கடந்திருத்தலானும், (அனைத்துக்கும்) காரணமாயிருத்தலானும் அந்த ஸ்தானம் ஆத்யம் (முதலாயது) எனக் கூறப்பட்டது.

ஸிவதொகாஹ் ஹிஜ்ஜௌயா ந்யுணஸூவரணாமிவ

“சிவலோகத்துக்குப் புறத்தே அறியற்பாலன அண்டத்தின் ஆவரணங்களுமாம்” என்றற்றொடக்கத்தவற்றால், சிவலோகத்துக்குப் புறத்தே கீழ்ப்பாகத்திற் பிரமாண்டத்தின் சப்தாவரணங்கள் உள்ளன என்பதாம்.

வராதூதரொ வ்ரஹா ததூராதூதரொஹ்மி ததூராதூதஸ்ரீவஃ (சிவசங்கற்பம், சரபம்)*

“பரத்துக்குமேற் பரமாயுள்ளார் பிரமா; அவருக்குமேற் பரமாயினர் லிஷ்ணு; அவருக்குமேற் பரமாயுள்ளார் சிவன்” என்னுஞ் சுருதியினுற் பிரமாத்விசுவாதிகமாகிய பரப்பிரமத்தின் பதம் விசுவங்களுக்கெல்லாம் அப்பாலுள்ளது.

(௩) அது ஆத்யம் உமாபதி எனப்படும் பரப்பிரம சிவனான ஸ்தானம்.

உரோஸுஹாயம் வரதே ரூரவிஹ் க்ரீனொஹந் நீலகண்டு வ்ரநா

தொண்டகாரீசெல்லீர்பத்தர்காள்சூழப்போகி
ரொண்டிறல்யோகிகளேபேரணியுந்தீர்க
டிண்டிறற்சித்தர்களைகடைக்கடமைசென்மின்க
ளண்டீநாடாளவோநாமல்லற்படவாராமே.

திருப்படையெழுச்சி, ௨)

ஐஸ்ரீ | ஐரக்ஷா சோமிக்ஷதி | ஐந்தயொகிம் ஸிஸுலாக்ஷிஹிஸி
வரஸூக (கைவ)

“உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், விபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராயுள்ளாரைத் தியானித்து, பூதகாரணரும், சமஸ்த சாட்சியாயுமாயினுரைத் துறவியானவன் இருளுக்குமேற்போயடைகின்றான்” எனனும் சுருதியினால் உமாசகிதரும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணருமாகிய சிவபெருமானே தியேயப்பொருளாம் என்றும், தமசாகிய பிரகிருதிக்கு மேலேதான் அச்சிவபொருள் அடையற்பாலதாம் என்றும் அறியப்படுகின்றது.

ஸவெ-பா வெ ருஹி (தைத். ஆரணி. ௧௦.; ௨௪. ௪௨)

“எல்லாம் உருத்திரே” என்று தொடங்கி, எல்லாவற்றுக்கும் முதன்மை சிவனுக்காமெனக் கூறி, உபசங்காரத்திலே

ஹிரணுஷாஹவெ ஹிரணுபகயெ 20விசாவகய உராவகயெ |
(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௨. ௪௦)

“இரண்ணியபாகுவினர்க்கு, இரண்ணியபதிக்கு, அம்பிகாபதிக்கு, உமாபதிக்கு (நமஸ்காரம்) என்று முடித்தது. பிரணவபரியாயமாகிய உமாசபத்தினிலே பரப்பிரகிருதிருப பராசத்தியார் கூறப்பட்டனர்.

கூஷ்மவிம்மெ ஸ்ரவ (தைத். ஆரணி. ௧௦. ௨௩. ௪௧)

“கிருஷ்ணபிங்களம் பிரமம்” என்றவிடத்து அவ்வுமையம்மையார் பிரமத்துக்குச் சாமரசியமாகச் சாதிக்கப்பட்டனர். ஆகலின், அந்த ஸ்தானம் உமாபதியாகிய பரப்பிரமத்துக்குரியதேயாம்.

(ச) அதுபின் எவ்வியல்பிற்று? அதுசர்வகாமசமாயுக்தமாயது; (அஃ தாவது) அது எஞ்ஞான்றும் போகங்கௌடியைந்ததென்பதாம். அது பற்றியன்றே,

லொ2௬௦௧௧ ஸவ-பாநாரோஹ ஸ்ரவணாவியஸூதா |

(தைத். ௨. ௧)

“சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமத்தின் ஆனந்தத்தோடு கூடச் சமஸ்த போகங்களைப் பின் அவன் துய்க்கின்றான்” என முக்தான்மாவுக்குப் பிரமானந்தத்தோடு கூடச் சமஸ்த போகங்களும் எய்துவனவாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

(ந) விசுத்தம் என்றது விகாரத்தினற்றொடக்குண்ணுது என்னும் பொருட்டு;

ஸிஸு லாக்ஷிஹிஸி வரஸூக (கைவ)

சூஷித்யவண-ஹிஸி வரஸூக (தைத். ஆரணி. ௩. ௧௩. ௪௦)

“தமசக்குமேலே சமஸ்தசாட்சியாய்” “தமசக்குமேல் ஆதித்தியவர்ணர்” என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளிலே பிரகிருதி விகாரங்களைக் கடந்திருத்தல் பெறப்படுகின்றமையின்.

பிரகிருதி விகாரத்துக்குரிய இராகத் துவேஷ லோப முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்காமையின் அது சிவமயமாகிய பதம் என்பது போதர விசுத்தம் எனப்பட்டது. இதனால் அது பரதத்துவப்பிரகாசமயமாய், மகானந்தத் திறற் றேங்கிய ஸ்ரீமாகாசரூபமாய் (இருப்பதெனக்) கூறப்பட்டவாறாயிற்று.

(சு) விகாரமுடைய பிராகிருதப் பொருள்கட்கே சிருட்டியாகி கேட்கப்படலானும், அது அவற்றைக் கடந்திருத்தலானும் நித்தியம் எனப்பட்டது. பூதாகாயமுதலிய தேகப் பிரபஞ்சத்துக்கே சிருட்டி முதலியன எய்தும். பரமாகாச ரூபமாயுள்ள அப்பதத்துக்கு அவை இல்லை.

(ஆசுஷ்பம்)

யஜாஹிஷுஹ ஷிவா நாராதிரூபஸுஹவாலு ஹிவ லஸவ கெவலம்!

(சுவே. ச. ௧௮)

“எப்போது இருள் உளதாய், பகலும் இரவும் இலவாய், சத்தும் அசத்தும் இலவாய் இருந்தலோ, அப்போதே கேவலப்பொருளாகிய சிவன் ஒருவரே இருந்தார்” என்று கேட்கப்படலாற் சிவபெருமானொழிந்த பிற அனைத்துக்கும் பிரளயம் எய்துகின்றது. அங்ஙனமாயின், முக்தான்மாக்களுடைய அந்தப்பதம் நித்தியமாதல் எங்ஙனமாமெனின்,

(உத்தரம்) அன்று; முக்தான்மாக்களுடைய அப்பதமும் சிவதத்துவத்துள் அர்தரப்பாவமாதலின். தூய்மையுடைமைபாற் சிவதத்துவமானது இவர்கட்கும் சமானமாயுண்டே. சிருட்டிமுதலிய சக்கரத்துட்பட்ட பசுபாசங்களுக்கு விலக்ஷணமாயுள்ளது சிவதத்துவம். ஆதலின், பசுபாச விலக்ஷணயுள்ள சிவபிரானார் பதத்துக்கு அநித்தியதத்துவப் பிரசங்கம் இல்லை.

(எ) அக்ஷயம் என்றது குறைதலும் கூடுதலும் இல்லை என்னும் பொருட்டு. குறைதல் மிகுதியாய்க்கொண்டு கன்மபலத்தையுடைய சுவர்க்க முதலியவற்றுக்கு விலக்ஷணமாதல்பற்றி அவ்வியல்பினதாயிற்று.

வொரஹுநஃ வாராராவொதி தஹிஷுஹஃ வாராவஹு (கட. நு. ௯)

“அவன் அத்துவாவின் கரைக்கண்ணதாகிய அந்தச் சிவபிரானுடைய பரம பதத்தை அடைகின்றான்” என்று சுருதி கூறுகின்றது. “விஷ்ணுவின் பரமசொருபம்” என்றது அறுவித அத்துவாவையும் கடந்த பரமாகாசம் எனப்படும் சிவனுடைய ஸ்தானம் என்றன்றோ கூறப்படுகின்றது.

ஹ்ருஷுஹொஹிஷுஹவஹுதே நஹ வுநாராவதஹுதே |

(சார். அ. ௧௫. ச)

“பிரமலோகத்தை அடைந்து, அவன் மீளத் திரும்புவான்ல்லன்” என்ற விடத்து அநாவிரூத்திலக்ஷணத்தையுடைய பிரமலோகம் என்று கூறப்படுவது இந்த ஸ்தானமே.

ஸஹ்யாவ்யுதகவஹி ஹிஸ்யு ஸஹ்யுதௌவஹி-தாஹி

(அ) “அந்தத் திவ்யபதத்தை அடைந்து சமஸ்த கிலேசங்கள் ஒழிந்தவர்களாய்” என்றமையால், அப்பதத்தை அடைந்த பிரமசாதிரூபிய முற்ற முக்தர்களின் இலக்ஷணம் கூறப்படுகின்றது. வாக்கு மனசுக்கு அகோசரமாய்த் திவ்ய சுவபாவமாயுள்ள மகாதேவரது பதத்தை எய்தி, அதற்கு வாய்ந்த ஞானயோகத்தினால் அடைந்த முக்தான்மாக்களே சமஸ்த கிலேசம் ஒழிந்தவர்களாய் இருப்பார்கள்.

அஸ்தம் எனப்படும் விநாசமும் கிலேசம் எனப்படும் அவித்தை முதலியவும் முற்றும் ஒழிந்தவர்களாய் இருக்கின்றனர். இதனால் முக்தான்மாக்கள் ஹேயகுணம் இல்லாதிருப்பார்கள் என்று கூறப்பட்டது. ஆகலின், அவர்கள் கல்யாணகுணமுடையர் என்று கூறப்பட்டதாயிற்று.

(க) சிவத்துவத்தை அடைந்த அவர்கள் சர்வஞ்ஞர் என்றமையால் அவர்கள் ஞானத்தை மூடியமலம் நாசமுற, யாண்டும் ஊடுருவிய ஞானசத்தியுடையவர்களாயும், சர்வஞ்ஞர்களாயும், எங்கும் நிறைந்தவர்களாயுமிருக்கின்றனர். அவர்கள் எங்கும் நிறைந்தவர் என்றது அனந்தசத்தியுடைமையின். இது (ச. ச. ௧௫-ஆம்) சூத்திரத்தினால் கூறப்பட்டது.

(க௦) அவர்கள் சத்தர்கள் என்றது அவர்க்கு மலம் நீங்கியபோது உண்டாகிய சிவனிரியல்புகள் தூயனவாய்ப் பிரகாசரூபமாய் ஞானகனமாய் இருந்தமையினாலாம். (ச. ச. ௧௭-ஆம்) சூத்திரத்தில் ஆன்மாவானது சுவயம் பிரகாசமுடையதென்றும் சத்தியசங்கற்பத்துவாதி விசேஷகுணமுடையதென்றும் கூறப்பட்டது.

(க௧) பரிபூரணர்களாய் இருக்கின்றார்கள் என்றது நித்தியதிருப்தர்களாய் இருப்பவர்களின் மேற்று; நிரதிசயானந்த சொரூப முண்மையானும், விஞம்பிபசகல போகங்களையுடைமையினாலுமாம். நிர்விகாரநிரதிசயானந்தத்தை அதுபவித்தலே அவர்கள் சுவாவம். இது (ச. ச. ௧௯-ஆம்) சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டது: ஆதலின், அவர்கள் பரிபூரணர்களும், தூயகாரியகரணங்களையுடையவர்களும், விகாரங்களினால் றொடக்குண்ணாத சரீரேந்திரியங்களையுடையவர்களாமாம் என்பது;

வாக்யாதிரயா ஹவதி (சாந். ௭. ௨௬. ௨)

“ஒரு பிரகாரமாகின்றனர்; மூன்று பிரகாரமாகின்றனர்” என முக்தன் கிலேசஞ்சயினாலே அநேக சரீரமெடுப்பதாகச் சுருதியினால் பெறப்பட்டது. ஆகலின், முக்தர்கள் விரும்பி எடுத்த சரீரமுதலியன தூயனவே; தூய்நாகிய மகாமாயையினின்றண்டானமையின்.

விசத்தம் என்றது ஆசிரயவிகாரத்துக்கு முக்தான்மக. சிவபுராணம் மையினாலம்.

உருபு ராயாஹி: வாராயுவிவாராயதே (பிரு. ச. ௫. ௧௧)

“இறைவர் (மகா) மாயைவாயிலாக அநேக வடிவங்கொண்டாராகத் தோற்றுகின்றது” என்ற மந்திரத்தினால் சிவபெருமானும் மகாமாயாதத்திகள் வாயிலாக கிலகண்டத்துவாதி இலக்ஷணமுடைய அநேக சரீரங் கொள்வாராகக் கேட்கப்படுகின்றது.

வியோகி ருபெஹி: வாராயுவிவ ௨௫: |

(இரு. வே. ௨. ௩௩. ௧)

“உக்திரர் (சிவபெருமான்) ஸ்திரமாகிய அங்கங்களோடு பலரூபமுடையர்” என்னும் மந்திரமாகம் சிவபெருமான் எடுக்கும் அப்பிராகிருதமாய் விசத்த ஞானமயமாயுள்ள சரீரங்கள் உறுதியாயுள்ளன என்று கூறுகின்றது. எங்ஙனம் சிவபெருமான் விசத்தமாகிய அநேக சரீரங்களை எடுக்கின்றாரோ, அங்ஙனம் முக்தர்களுமாம்.

(௧௨) பரமைசுவரியத்தோடு இசைந்தவர் என்பது சுவாதீனப் பிரகிருத்தியுடையவராய் பிறரார் செலுத்தப்படுகின்ற கார்ப்பண்ணியம் இல்லாத பரம விபூதியோடிசைந்தவர் எனப் பொருள்படும். (ச. ச. ௧-ஆம்) சூத்திரத்தில் முக்தன் கன்மமுதலியவற்றால் வசியப்படாது பரமசுவாதீநிரியமாயிருப்பன் என்று கூறப்பட்டது. ஆகலின், முக்தான்மாக்கள் சுவத்திரர்களாதலிற் பரமைசுவரியத்தோடிசைந்தார்கள் என்பதாம்.

வியோகி ருபெஹி: வாராயுவிவ ௨௫: |

(௧௩) “பின்னரும் சுவேக்சைபினாலே சதேகர்களாயேனும் வீதேகர்களாயேனும் இருக்கின்றார்கள்” என்றமையார் சிவபதத்தை அடைந்த அவர்கள் சிவ சங்கற்பமின்றி ஓர் கால் தூய சரீரேந்திரியங்களை யுடையர்களாகப் போகத் தயப்பவராகின்றார்கள் என்பதாம். ஓர்கால் தேகேந்திரியங்களில்லாது தேகவம் இயல்பாகிய வியாபக ஞானத்தினால் சகல போகத்தையும் அதுபவிப்பவர்களாகின்றார்கள். அதுமேலே (ச. ச. ௧௨-௧௩) சூத்திரத்தில் அதற்கு வாய்ந்த கருதியை அதுசரித்துக் கூறப்பட்டது. ஆகலின், அவர்கள் இஷ்டப்பிரகாரம் சதேகர்களாயேனும் வீதேகர்களாயேனும் ஆடுகிறார்கள்.

வியோகி ருபெஹி: வாராயுவிவ ௨௫: |

(பசுர். வே. ச. ௫. ச. ௧)

“கிருபாக்கும் விசுவரூபாக்கும் நமஸ்காரம்” என்று கருதி கூறுகின்றது. சிவபெருமானுடைய சாமியருணங்களுடையர்களாய் நித்திய சித்தர்களுடையனார்க்கு ரூபமிலாததும் அநேகரூபங்கொள்ளாததும் உளவாம். அநேக

கசீரமுளவாய விசுவரூபசரீரமேத்தலாற் சிவபெருமானுடைய சரீரங்கள் எவ்வாறோ, அவ்வாறே கீலகண்டத்துவாதி இலக்கணங்கள் அவர் சரீரம் குணமுண்டயாபினார்க்கு உளவாம்; சிலர்

நீலேய்வா ஸ்ரீதிகணாஃ (யசுர். வே. ச. ௫. ௧௧. ௧)

“கீலகசீர்வர் சித்திகண்டர்” என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சருதிகள் கூறலான்.

(௧௪) இங்ஙனம் எண்கள் இயமாதிபுடையராய் வேதாந்த ஜனனிய மாகிய ஞானயோகத்திலே தாற்பரியமுடையவர்களாயிருக்கின்றார்களோ, மேலே கூறிய குணங்களைபுடைய சிவ சாதிரூச்சியமூற்று அந்த முத்தர்கள் அந்தச் சிவனாருடைய பரமபதத்தை அடைந்து நிரத்சய தாபரூபமாய்ச் சகிக்கவியலாத கோரமாயுள்ள சம்சாரமண்டலத்திலே மீளத்திரும்புவாரல்லர். அவரைச் சம்சார தருமம் மீளப்பற்றாது. ஆகலின், “பிரமலோகத்தை அடைந்து மீளத்திரும்புவானல்லன்” என்று கூறப்பட்டது. சர்வஞ்ஞரும், சர்வசத்தியினரும், சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வாறுக்கிரகரும், சர்வகர்ம சமாராத்நியரும், நிரஸ்த சமஸ்த தோஷ களங்களும், நிரத்சய மங்கலகுண இரத்திராகரரும், விருபாக்ஷருமாகிய பரப்பிரம உமாயதிவாரூடைய எல்லையிறந்த ஆனந்த பிரகாசமாய், நித்தியமாய், அக்ஷயமாயுள்ள உலக பதத்தை அடைந்துகவர்வுள் சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களைபுடையவர்களாய் மீளத்திரும்புதலின்றி அங்கே வசிக்கின்றனர்.

யசுர டெஷா கரீதாநாநா ஸுதீயெ யர்ரீதநுஷெயாணா

(தைத். ஆரணி. ௧௦. ௧. ௪)

வேதாந்த சூத்திரத்து முதற் சூத்திரத்திற் கண்ட பிரமம் சத்தியோடியைந்த சிவபெருமான் என்று சொராண கைவாசசங்கிதை (௧௧: ௪௦-ஆஞ்) கனோகவி கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின் இந்தப் பிரமம் (௨௩௫-ஆம், ௨௩௬-ஆம்) உபக்கிரமணிகா இலக்கங்களிற் கண்ட (திருக்குறள், ௩) ஏகினுறைய ஐதிபகவாய் மேற்ற. (௨௩௫-ஆம்) இலக்கத் தொடுத்து (௨௩௫-ஆம்) இலக்கம் உரை யினும், தகராதிசுரணத்தினும் (௧. ௩. ௧௩), அலோபாதிசுரணத்தினும் (௩. ௩. ௩௬), மற்றைய அதிகரணங்களினும் ஒரே முடிவுற மிகுத்துத் துதிக்கப்பட்ட திருச் சிற்றம்பலத்தினாராகிய சிஷ்கள பரப்பிரம சிவபிரானை ஆப்பிராயணதிகரணத்தினும் (௪. ௧. ௧௨), ஆத்துமாதிகரணத்தினும் (௪. ௧. ௩-னும், ௧. ௩. ௨௧-னும்) கண்டவாறு, இடைமீடின் மிராணந்தம் வரையும் ரேர்தலாகிய உபாசனையினற் பரமசாமியமூற்ற சிவயோகிகள் (௪. ௪. ௨௨-ஆஞ்) சூத்திரத்துக்கு மூலமாய்ச் சின்ற இந்த (சார். ௮. ௧௫. ௧௦-ஆஞ்) சருதியிற் கண்ட பிரமலோகம் எனப்படும் சிவலோகமாகிய நிலத்தில், ஆத்தியாளுதிகரணத்திற் (௩. ௩. ௧௪) கண்டவாறு சிவசாரூப்பியமடைந்து, (தைத். ௨. ௧. ௧௩, சார். ௮. ௧௨. ௩) னும் கண்டவாறு பிரமானத்தத்தோடு சமஸ்தபோகங் களையும் தய்த்து ரயித்துக்கிரிடித்து நீவாழ்வார் என்று இந்த இறுதி அதிகரணத் தினும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

சிவாகமங்களையும் சிவாலயங்களையும் ஆதிசைவர்களாகிய சிவத்துவிஜ்ஞர்களையும் கீர்த்தனை செய்யும் இயற்கை பூண்ட மாயாவாதிகளுடைய வாயை அடக்குதற்கும், வேதோபப்பிரகங்களை தெரியானே சைவசமயத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்தற்கும் வரப் பந்த மகாபாகபதாஸ்திரமாகிப் பெருமை படைத்தது இந்த கீலகண்டகொசரீரபுர குணிய வைதிக சைவபாக்யமேயாம்.

(௧௫) “எங்கே வித்துவான்கள் சிவானந்தர் துய்த்து முன்றலிலுள்ள தானங்களுட் பிரவேசிக்கின்றார்களோ” என்று சுருதி கூறுவதால் பிரதிச யானந்த பிரகாசகனமாகிய பரப்பிரம சிவத்திலே சமரசத்தை அடைந்த முக்தர்கள் பிரகாச சரீரங்களுடையவர்களாய், சர்வஞ்ஞர்களாய், சர்வக தர்களாய், சாந்தர்களாய், பரிபூரணர்களாய் நித்தியபரமைசனியங்களுக்கு ஆதாரர்களாய், முற்றும் நீங்கிய மலாவரணங்களுடையவர்களாய், யாண் டும் சிவத்தைப் பார்ப்பவர்களாய், அந்தச் சிவபிரானுரை ஆன்மாவாகக் கொண்டவர்களாய், அவர்க்குரிய பரமாகாசத்திலேயுள்ளனவாம் விரும் பிய ஸ்தானங்களை அடைந்து இஷ்டப்பிரகாரம் வாய்த்த சகல போகங் களைத் துய்ப்பவர்களாய், அவரோடு கூட எப்போதும் யாண்டும் பிரகாசிக் கின்றார்கள் என்பதாம். சர்வம் சமஞ்சசமே.

ஸௌதாஅய்யுபவடிஉஹஸாஸுபுஷாபெஜாதிகாஹநா |

க்யுதபேதநயா ஹஷுஹ கெவஹ ஹதி ராகுதஃ ||

சுவேதாசாரியருடைய இரு பதங்களுக்குத் தொண்டு செய்தலாற் பிரகாசிக் கப்பட்ட மார்க்கத்தினுற் கேவலம் பக்தி மார்க்கமாய் இந்தப் பாஷ்யம் எம்மால் இயற்றப்பட்டது.

ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர்

அருளிய

பிரமகுத்திர சிவாத்துவித சைவபாஷ்யம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள் விம்பப் பிரதிஷ்டை.

மத்துவர்களுக்கு ஆனந்ததீர்த்தரும், வைணவர்களுக்கு இராமாநுஜாசாரியரும், ஏகான்மவாதிகளுக்குச் சங்கராசாரியரும் ஆசாரியர்களாய் அமர்ந்தாற் போல, சிவபெருமானை ஆண்டவர் என்றும் ஆன்மாதிகளை அடிமை என்றுங் கொண்டு சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு பூண்டொழுகும் சிவத்துலிஜர்களுக்கும் மற்றைச் சைவசமயிகளுக்கும் ஆசாரியராய், (ஒரே முக்கியப் பொருள் பொதிந்த) பிரமசூத்திரங்களுக்குச் சத்தியார்த்தஞ் செய்து வைதிகசைவசமயஸ்தாபனஞ் செய்த பரமாசாரியராகிய ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரது திருவுருவவிம்பத்தைத் தொண்டைமண்டலத்துவடதிருமுல்லைவாயிலிற் போல மற்றைய சிவாலயங்கடோறும் பிரதிட்டை செய்து ஆவணி மாசத்துப் பூசாநிகர்த்திரத்திற் குருபூசை செய்து, இராப்போதிலே உற்சவம் நடாத்தி வைதிக சைவசமயப் பிரபுதிலகர்களையாவரும் பெரும்புகழையும் சிவபுண்ணியத்தையும் பெற்று நீடு வாழ்வாராக.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீகாசிவாசி—செந்திநாதையர்.

பிழைதீருத்தம்

பக்கம். இ எ	வரி. ச கக	பிழை. பதினெட்டுமாதிய இந்நியாயங்கொண்டே	திருத்தம். எட்டுமாதிய சுலூ ஆரபு (பா. வீ. உ. உ. உச)
என்னுஞ் சூத்திரத்தைப் பொருட்படுத்தாது.			
உச	உ0	சுலூவநா	சுலூநா
ஷ	ஷ	சுலூவவ	சுலூவ
ஷ	ஷ	சுலூவந்	சுலூந்
கச	க	பட்டது	பாலது
அஅ	உஉ	அாயு-யா	அாயு-யா
அக	க	உ)ந்	க)ந்
உ00	கஅ	சூத்திர	சூத்திர
உ௪௪	உ௪	புதா	புதா
உஅ0	உஉ	தாமடிமை	தாமடிமை
உஅக	உக	தய்த்துபுத்	தய்த்துப்பு
உகக	ச	புயச	புயசு
உகஉ	கஅ	புயசு	புயசு
ஷ	கக	புயசு	புயசு
உ00	உக	புயசு	புயசு
உ0உ	உக	வித்தலா	வித்தலா
உ0க	க	புயசு	புயசு
உக0	உக	என்று	என்றன்றே
உகச	உ0	எதனா	எதனல்
உசக	உச	படுவனவாய்	படுவதாய்
உ௮அ	க	இங்ஙனம்	(சூகோபம்) இங்ஙனம்
உ௮உ	உஉ	(எ)	(அ)
உ௮அ	எ	உக. உக	ச0. உக. உக
உ௮க	உ௮	சூகோ	சூகோ
உகஉ	உக	பாரிணி	பாரிணி
ச00	உ0	சூகோ	சூகோ
ச0க	உக	கூ	கூ (வாயு. உந். ச: உஅ)
சகக	உக	போலிகளே	போலிகளே
சஉக	சஉ	களவீ	களவீ
சஉச	உ௮	என்று	என்றுமுதற்கண்
இஉக	எ	என்பதுவித்தி	வித்தி
இக0	இ	ரகயசிம்	ரகயசிம்
க0௮	உ0	வானன்	வானவன்

சு-ஆம் பக்கத்து ச-ஆம் வரியில் “தேவனென்றே” என்றற்றொடர்
கத்த ஏழு வரிகளையும் நீக்கி வாசிக்க.

பிருகதாரணியம் (ச. ச. இ-இந்) காணப்படும்.

